NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

DIANA GABALDON

YOLCU

MİLYONLARI BÜYÜLEYEN BİR EFSANE

epsilon

YOLCU

Diana Gabaldon

Çeviri

Yasemin Büte

epsilon

YOLCU
Diana Gabaldon

Orijinal Adı: Voyager
Yazarı: Diana Gabaldon
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Yasemin Büte
Editör: Eren Abaka
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Bu kitapla bana kalp, kan ve kemik veren;

Çocuklarım, Laura Juliet, Samuel Gordon ve Jennifer Rose için...

GİRİŞ

Küçükken asla su birikintilerine basmak istemezdim. Nedeni solucanlardan ya da ıslak çoraplardan korkmam değildi; genelde, her türlü kuralı keyifle ihlal eden pis bir çocuktum.

Bunun sebebi, o kusursuz ve pürüzsüz boşluğun, ince bir su tabakasından başka bir şey olmadığına kendimi inandıramamamdı. Onun dipsiz bir boşluğa açıldığını düşünüyordum. Ona yaklaşmamın küçük dalgalara sebep olduğunu gördüğümde, su birikintisinin olanaksız şekilde derin ve uzaklarda akıntıya kapılmış, sessizce ilerleyen iri bedenlerin ve keskin dişlerin tehdidiyle parıldadığı uçsuz bucaksız bir deniz olduğunu düşünüyordum.

Ve sonra yansımama baktığımda, cansız mavi geniş alana karşı kendi yuvarlak yüzümü ve kıvırcık saçlarımı görüyordum. Haliyle, bunun su birikintisi yerine, başka bir gökyüzünün girişi olduğunu düşünüyordum. Eğer oraya adım atarsam, hemen düşecek ve mavi derinlikte tehlikeye maruz kalacaktım.

Akşam olup da yıldızlar çıktığında, su birikintisinde yürümeye cesaret ettiğim tek zaman alacakaranlıktı. Eğer suya bakar ve iğne ucu kadar bir ışık görürsem, korkusuzca içine atlayabiliyordum – su birikintisine düşersem, içinden geçen bir yıldızın ucundan tutunup, güvende olacaktım.

Şimdi bile, yolumun üstünde bir su birikintisi gördüğüm zaman zihnim bocalıyor – ama ayaklarım asla – sonra geride kalan düşüncenin yankılarıyla acele ediyorum.

Peki ama ya bu defa düşersen?

Bölüm 1

Savaş ve Erkeklerin Aşkları

1

Leş Kargalarının Ziyafeti

Nice İskoç beyi savaştı,
Nice yiğit yenik düştü.
Ölüm yürekten kabul edildi,
Hepsi İskoç kralı ve adaleti içindi.
"Bir daha geri gelmeyecek misin?"

16 Nisan 1746

O öldü. Fakat burnu acıyordu ve bu şartlar altında, bunun tuhaf olduğunu düşünüyordu. Yaratıcısı'nın anlayışına ve merhametine hatırı sayılır derecede güvenirken, bütün insanların cehennemden korkmasını sağlayan doğal suçluluk dürtüsünü içinde barındırıyordu. Cehennem seslerini duyduğu hissiyle, cehennemin şanssız sakinlerinin işkencesinin sadece burun acısıyla kalacağı ihtimalinin olmadığına emindi.

Diğer taraftan, birkaç şeyi hesaba katarsa burası cennet de olamazdı. Birincisi, orayı hak etmiyordu. İkincisi, burası cennete benzemiyordu. Ve üçüncüsü, lanetlenmiş olanlardan çok kutsanmışların ödülünün kırık bir burun olacağından şüpheliydi.

Araf'ın her zaman gri renkte sıkıntılı bir yer olduğunu düşünürken, etrafındaki her şeyi saklayan belirsiz kırmızımsı ışık artık buna daha uygun görünüyordu. Zihni açılmaya başlamıştı ve nedenleri sorgulama yetisini yavaşça geri kazanıyordu. Günahlarından arınana kadar acı çekip, sonunda Tanrı'nın krallığına girene kadar, birisi onu görüp, hükmünün ne olduğunu ona söylese ne iyi olurdu diyerek, öfkeli bir şekilde düşünüyordu. Bir şeytan mı yoksa bir melek mi bekliyordu, emin değildi. Araf'ta neler gerektiği hakkında bir fikri yoktu; bu, okul yıllarında din dersi öğretmeninin ilgilendiği konulardan biri değildi.

Beklerken, dayanması gereken diğer işkencelerin ne olduğunu düşünmeye başladı. Sağında solunda bir sürü sıyrık, bıçak kesiği ve morluk vardı. Sağ elinin dördüncü parmağını yeniden kırıp kırmadığından da emin değildi – donmuş bir eklem ve sert bir şekilde çıkıntı yapması, parmağın iyileşmesini zorlaştıracaktı. Fakat hiçbir şey o kadar kötü değildi. Başka ne vardı ki?

Claire. Kalbine kazılan isim, öyle bir acıydı ki bedeninin dayanması gereken bütün acılardan daha zordu.

Eğer gerçek bir bedeni olsaydı, acıdan iki büklüm olacağından emindi. Claire'i taş halkaya geri gönderdiği zaman onun böyle olacağını biliyordu. Manevi ızdırap, Araf'taki şartlarla üstesinden gelinebilirdi ve bu ayrılık acısının asıl ceza olduğunu tahmin ediyordu – adam öldürme ve ihanet de dâhil, yaptığı her şeyin kefaretini ödemek için etkili bir ceza diye düşündü.

Araf'taki kişilere dua etmek için izin verilip verilmediğini bilmiyordu ama o yinede denedi. *Tanrım* diye dua etmeye başladı, *O güvende olsun. O ve çocuğum*. Claire'in taş halkalardan geçtiğinden emindi; bebek sadece iki aylıktı, Claire hâlâ hafif ve hızlıydı ve tanıdığı en inatçı, en dik kafalı kadındı. Ancak geldiği yere geri gitmek için tehlikeli bir yolculukla mücadele etmiş olabilirdi – o zaman ile şimdi arasında uzanan gizemli yol tehlikeli bir geçişti. Taşı tutacak güçten yoksundu ve bu düşünce bile, ona burnunun sızladığını unutturmaya yetmişti.

Vücudunun çektiği rahatsızlıkları keşfetmeye devam etti; sol bacağının koptuğunu fark ettiğinde canı fena halde sıkıldı. His kalçada bitiyordu, eklemde uyuşma ve karıncalanma vardı. Sonunda Cennet'e ya da en azından Mahşer Günü'ne ulaşmış olsa da, sonunda Araf'a zamanında dönebilmişti. Ayrıca eniştesi Ian, kendi kopmuş bacağının yerine taktığı tahta ile yaptığı gibi onun kopmuş bacağına da bir çare bulabilirdi.

Yine de görüntüsü tehlikedeydi. Ahh, öyle olmalıydı; kibir günahını iyileştirmeyi amaçlayan bir ceza. Zihinsel olarak dişlerini sıktı. Bununla başa çıkarken, metanet ve alçakgönüllülükle ona her ne gelecekse gelsin kabul etmeye kararlıydı. Fakat yine de bacağının nerede sona erdiğini anlamak için deneme amaçlı elini (ya da el için her ne kullanacaksa) aşağıya uzatmaktan kendini alamadı.

Eli sert bir şeye değdi ve parmakları ıslanmış, karmakarışık bir saça dolandı. Birden doğruldu ve büyük bir çabayla göz kapaklarını mühürleyen kurumuş kan lekeleri çatırdadı. Hafızası geri gelirken yüksek sesle inledi. Yanılmıştı. Burası bir zamanlar cehennemdi. Fakat ne yazık ki James Fraser her şeye rağmen ölmemişti.

***

Bir adamın bedeni onunkinin üstündeydi. Bu ağırlık sol bacağını eziyor, buradaki hissin yok olma sebebini açıklıyordu. Adamın başı top güllesi gibi ağırdı, karnına doğru yüzükoyun uzanmıştı, keçeleşmiş saçları, ıslak gömleğinin üstünde siyah bir leke gibiydi. Ani bir panikle kendini yukarıya doğru çekti; adamın başı, kucağından yanına doğru kaydı. Saçlarının koruduğu yarı açıkgözler bomboş bir ifadeyle bakıyordu.

Bu Jack Randall'dı, komutanın güzel kırmızı ceketi öyle ıslanmıştı ki neredeyse siyah gibi duruyordu. Jamie beceriksizce bedeni üstünden atmak için çabaladı ama kendini şaşılacak derecede güçsüz hissediyordu; elini kuvvetsizce Randall'ın omzuna koydu ve kendini desteklemeye çalışırken diğer kolunun dirseği birden burkuldu. Bir kez daha sırt üstü yatar hale gelmişti; gri gökyüzünden düşen sulu karlar üstünde çılgıncasına dönüyordu. Her nefes verişinde, karnının üstündeki Jack Randall'ın başı korkunç bir şekilde yukarıya doğru hareket ediyordu.

Ellerini çamurlu yere bastırdı – su, parmaklarının arasından yukarıya çıkıyor ve gömleğine ulaşıyordu – sonra yana doğru dönmeye çabaladı. Cansız bacak yavaşça özgürlüğüne kavuşarak yana kaydı. Dondurucu yağmur ve rüzgâr şok etkisiyle savunmasızca ortaya çıkan etine çarpmaya başladı; ani soğukla birden titredi.

Yerde kıvranıp, çamurlara bulanmış ekose pelerinle uğraşırken, yukarılardan bir yerlerde yankılanan nisan rüzgârının ağıtını duyabiliyordu; uzaklardan gelen bağrışlar, inlemeler ve sızlanmalar tıpkı rüzgârda inleyen hayaletler gibiydi. Her yerde kargaların bet sesleri vardı. Düzinelerce karganın çıkardığı sesler.

Dalgın bir halde, bu çok tuhaf, diye düşündü. Kuşlar böyle fırtınalı bir havada uçmazlardı. Son bir çabayla altındaki pelerini özgür bıraktı ve bedeninin üstünü yokladı. Bacaklarını örtmek için uzandığında, kilt eteğinin

ve sol bacağının kanla kaplı olduğunu gördü. Bu manzara onu rahatsız etmedi; sadece bir biçimde ilginç görünüyordu, koyu kırmızı renk etrafını saran otların grimsi yeşiline karışmıştı. Savaşın yankıları kulaklarından çekilmiş ve Culloden Arazisi'nde geriye sadece kargaların ötüşleri kalmıştı.

***

Adını çağırdıklarından çok sonra uyanabilmişti. "Fraser! Jamie Fraser! Burada mısın?"

Hayır diye düşündü halsizce. Değilim. Bilinçsizken buradan daha iyi bir yerdeydi. Yarı suyla dolu olan derin olmayan bir çukurda uzanıyordu. Karla karışık yağan yağmur durmuş ama rüzgâr durmamıştı; inliyor, keskin ve dondurucu şekilde esiyordu. Gökyüzü neredeyse siyaha dönmüştü, akşam olmak üzereydi.

"Buradan aşağıya gittiğini gördüm, sana söylemiştim. Büyük karaçalının yanına, sağ tarafa." Ses uzaklardan geliyordu, biriyle tartışırken uzaklaşıyordu.

Kulağına bir hışırtı sesi geldi ve kargayı görmek için başını yana çevirdi. Biraz ötede çimenin üstündeydi kuş, rüzgârın karıştırdığı siyah tüyleri leke gibi duruyordu, boncuk gözleri ise onu umursamıyordu. Tehlike yaratmayacağını düşündüğünden, karga olağan bir şekilde boynunu çevirdi ve gagasını Jack Randall'ın gözüne sert bir şekilde vurmaya başladı.

Jamie tiksintiyle inledi ve ani bir hareketle sallandı. Bu hareketi karganın ötüp, kanat çırparak uzaklaşmasına sebep oldu.

"Evet! Burada!"

Çamurlu alanda bir gürültü koptu. Omzunun üstünde hoş geldin dercesine konmuş bir el vardı ve önünde bir yüz belirdi.

"Yaşıyor! Buraya gel, MacDonald! Bir el at, kendi başına yürüyemez." Dört kişilerdi ve büyük bir çabayla onu ayağa kaldırdılar, kollarını çaresizce Ewan Cameron ve Iain MacKinnon'ın omuzlarının üzerine koydu.

Onlara, onu bırakmalarını söylemek istedi; amacı onu uyandırmaktı ama niyetinin ölmek olduğunu hatırladı. Fakat eşlik edenlerin tatlı ilgisine karşı

koymak imkânsızdı. Rahatladıkça ölü bacağındaki hissetme geri geliyordu ve artık yarasının ne kadar ciddi olduğunun farkındaydı. Her koşulda yakında ölecekti; Tanrı'ya şükürler olsun ki karanlıkta yalnız değildi.

***

"Su?" Bardağın kenarı dudaklarına bastırılıyordu ve içmek için yeterince kendini kaldırıp, suyu dökmemeye dikkat etti. Bir anlığına, bir el alnına dokundu ve yorum yapmadan çekildi.

Yanıyordu; gözlerini kapattığında alev alev kavrulduğunu hissediyordu. Dudakları kuruydu ve ateşten acıyordu ancak bu, aralıklarla gelen titremeden daha iyiydi. En azından ateşliyken öylece yatabiliyordu ve soğuktan titreme bacağındaki acıları azdırıyordu.

Murtagh. Vaftiz babası ile ilgili korkunç bir hisse kapılmıştı ama tam hatırlayamıyordu. Murtagh öldü; böyle olduğunu biliyordu ama neden ve nasıl bildiğini bilmiyordu. Kuzey İskoçya ordusunun birçoğu ölmüştü, kırda katledilmişlerdi – çoğunu çiftlik evindeki adamların konuşmasından çıkarmıştı fakat kendi mücadelesini hatırlamıyordu.

Daha önceleri de savaşmıştı ve askerlerde bilinç kaybının yaygın olduğunu biliyordu. Buna şahit olmuştu ama kendisi hiç yaşamamıştı. Hafızasının geri geleceğini biliyordu ve bu olmadan ölmeyi umuyordu. Düşüncelere dalmıştı ve bir hareketle bacağındaki acı arttı. Tekrar inledi.

"İyi misin Jamie?" Ewan dirseğinin üzerinde doğruldu, şafağın ilk ışıklarında yüzü bitkindi. Kana bulanmış başı sargı beziyle sarılmıştı ve yakasında solmuş kan lekeleri vardı. Bu lekeler kafasındaki kurşun sıyrığından dolayıydı.

"Evet, iyi olacağım." Bir elini uzattı ve şükranla Ewan'ın omzuna dokundu. Ewan da onu okşadı ve geriye uzandı.

Kargalar siyahtı. Gece kadar siyahtı. Karanlıkta tünemek için gider ama şafakla birlikte, savaşın karakuşları geri döner ve yitip giden bedenlerde ziyafet çekerlerdi. Acımasız gaganın oyduğu gözün, kendi gözü olabileceğini düşündü. Göz kapaklarının altındaki gözyuvalarını hissedebiliyordu; yuvarlak ve sıcaktı, huzursuz bir şekilde bir aşağı bir

yukarı giden peltemsi bir kıvamdaydı ama bilinçsiz bir şekilde boş boş bakıyordu.

Adamların dördü çiftlik evindeki camın yanına toplanmışlar, birlikte sessizce konuşuyorlardı.

"Kaçmak mı?" dedi biri, başıyla dışarıyı göstererek. "Tanrım, en iyilerimiz bile zar zor sendeleyerek yürüyor ve altı kişi de yürüyemiyor."

"Eğer gidebiliyorsanız gidin," dedi yerde yatan bir kişi. Yırtık pırtık örtülerle sarılan kendi bacağına bakarken yüzünü buruşturdu. "Bizim pek zamanımız yok."

Duncan MacDonald acımasız bir gülüşle geriye döndü ve başını iki yana salladı. Camdan gelen ışık yüzünün kaba hatlarını aydınlatıyor, yorgunluk izlerini derinleştiriyordu.

"Hayır, bekleyeceğiz," dedi. "Zaten İngilizler pire gibi her yere üşüşmüşler, pencereden nasıl kalabalık olduklarını görebilirsin. Şimdiye kadar Drumossie'den sağ salim kurtulan bir adam yok."

"Dün araziden kaçanlar bile çok uzağa gidemeyecekler," diye yorum yaptı MacKinnon yumuşak bir sesle. "İngiliz askerlerinin geceleyin dolaştıklarını duymadın mı? Bizim gibi ayaktakımından birilerini yakalamanın onlar için zor olacağını mı sanıyorsun?"

Bu soruya cevap veren olmadı; hepsi cevabı çok iyi biliyordu. Kuzey İskoçyalılar'ın çoğu savaştan önce zar zor dayanabilmişti. Soğuktan, yorgunluktan ve açlıktan zayıf düşmüşlerdi.

Jamie başını duvara doğru çevirdi, adamlarının yeterince erken varmaları için dua ediyordu. Lallybroch uzaktı; eğer Culloden'dan olabildiğince uzaklaştılarsa, yakalanmaları pek olası değildi. Ve Claire ona Cumberland'in askerlerinin Kuzey İskoçyalılar'ı kırıp geçeceğini, intikamlarını almak için hepsini kurşundan geçireceklerini söylemişti.

Claire'i düşünmek, bu sefer onda bir özlem dalgasının oluşmasına sebep olmuştu. Tanrım, burada olsa, elini elinin üzerine koysa, yaralarını iyileştirse ve başını onun kucağına koysa. Ama o gitmişti – ondan iki yüz yıl sonrasına – ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun! Gözyaşları, kapalı göz

kapaklarının altından yavaşça süzülüyordu. Diğerleri görmesin diye yana döndü.

Tanrım, o güvende olsun, diye dua ediyordu. *O ve çocuğum*.

***

Öğleden sonra havayı ansızın yanık kokusu kapladı, koku camsız pencereden içeriye süzülmüştü. Barut kokusundan daha yoğundu; kızarmış et kokusunu andıran belli belirsiz ama korkunç ve keskin bir kokuydu.

"Ölüleri yakıyorlar," dedi MacDonald. Köy evine geldiklerinden beri camın yanında oturduğu yerden ara sıra kalkıyordu. Ölü gibi görünüyordu; kömür karası saçları kirden keçeleşmişti ve yüzündeki bütün kemikler ortaya çıkmıştı.

Kırların oradan bildik sesler geliyordu. Silah sesleri. Ekose giyinmiş biri, kendisinden daha şanslı arkadaşlarıyla birlikte odun yığının üstüne atılmadan önce, öldürücü son darbe İngiliz komutanları tarafından vuruluyordu. Jamie yukarıya doğru baktı. Duncan MacDonald'ı hâlâ pencerenin kenarında otururken gördü ama gözleri kapalıydı.

Jamie'nin yanındaki Ewan Cameron istavroz çıkardı. "Bize acı," diye fısıldadı.

***

Öyle de oldu. Sonunda çizmeli ayaklar çiftlik evine yaklaşıp, kapıyı sessizce açtıklarında ikinci günün öğle vaktiydi.

"İsa aşkına." Çiftlik evindeki manzaraya karşı yapılan boğuk bir haykırıştı bu. Kapıdan giren rüzgâr yerde yatan ya da istiflenmiş şekilde kirli ve kana bulanmış bedenlerin üzerindeki pis kokuyu hareketlendirmişti.

Silahlı direniş gibi bir ihtimal yoktu; karşılarındaki insanların kalpleri yoktu ve bu saçmaydı. II. James yanlıları sadece oturmuş, ziyaretçilerinin keyiflerini bekliyordu.

İçeriye giren binbaşıydı, kırışıksız üniforması yeniydi ve çizmeleri parlaktı. İçerdekileri incelemek için bir an tereddüt ettikten sonra içeriye

girdi, üsteğmeni hemen arkasındaydı.

"Ben Lord Melton," dedi, etrafa bakıyordu sanki içerdekilerin liderini arıyordu, ona göre gözlem en uygun şekilde yapılmalıydı.

Bakışmalarının ardından, Duncan MacDonald yavaşça ayağa kalktı ve başını eğdi. "Glen Richie'li Duncan MacDonald," dedi. Bir eliyle işaret ederek devam etti, "Ve diğerleri, majesteleri Kral James'in son askerleri."

"Ben de öyle tahmin ediyorum," diye konuştu İngiliz sertçe. Otuzlu yaşlarında genç bir adamdı ama deneyimli bir askerin güvenine sahipti. Adamları süzdü sonra ceketine uzandı ve katlı bir kâğıt çıkardı.

"Ekselansları, Cumberland Dükü'nün emrini getirdim," dedi. "Bastırılan haince ayaklanmaya karışan kişilerin derhal infazı onaylanmıştır." Bir kez daha köy evine bir göz attı. "Burada vatan haini olmadığını söyleyen masum biri var mı?"

İskoçlar'dan belli belirsiz bir kahkaha sesi yükseldi. Yüzlerinde siyah savaş boyasıyla, katliam alanının hemen yanında dikilmişlerdi.

"Hayır, lordum," dedi MacDonald, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Hepimiz vatan hainiyiz. Asılabilir miyiz?"

Melton bariz bir tiksintiyle yüzünü buruşturdu, sonra yeniden vurdumduymaz tavrını takındı. Küçük, sağlam kemikleriyle zayıf bir adamdı fakat otoritesini çok iyi taşıyordu.

"Vurulacaksınız," dedi. "Kendinizi hazırlamanız için bir saatiniz var." Duraksadı, üsteğmenine bir göz attı, sanki emrindekinden önce cömert davranmaktan korkuyor gibiydi ama devam etti. "Eğer yazmak için bir şeye ihtiyacınız olursa kâtibim size yardımcı olacaktır." Üstünkörü bir tavırla MacDonald'a işaret etti, topuklarının üstünde geriye döndü ve gitti.

Korkunç geçti o bir saat. Birkaç kişi önerilen kalemi ve mürekkebi aldı, kararlı bir şekilde bir şeyler karalamaya başladı, başka yazacak bir yer olmadığından kâğıtları yana yatık bacaya dayıyorlardı. Diğerleriyse sessizce dua ediyor ya da oturup bekliyordu.

MacDonald, Giles McMartin ve Frederick Murray için merhamet istedi, on yedi yaşında oldukları için diğerleri ile aynı kefeye konmamaları

gerektiğini söylüyordu. Bu rica geri çevrildi ve çocuklar yan yana oturdular. Duvara yaslanmışlardı, yüzleri bembeyazdı ve birbirlerinin ellerini tutuyorlardı.

Jamie onlar için kahreden bir acı hissetti – diğerleri için, sadık arkadaşları ve yiğit askerleri için. Kendisine gelince sadece bir iç rahatlığı içindeydi. Endişelenecek ve yapılacak bir şey yoktu. Adamları, eşi ve doğmamış çocuğu için yapabileceği her şeyi yapmıştı. Şimdi bedensel ızdırabının bitme zamanı gelmişti ve huzur içinde bu dünyadan gidebilirdi.

Şans için gözlerini kapadı ve her zaman yaptığı gibi Fransızca tövbesini dile getirmeye başladı. *Mon Dieu, je regrette...* Fakat devam etmedi, tövbe etmek için artık çok geçti.

Öldüğünde Claire'i bulabilecek miydi, merak ediyordu. Belki de umduğu gibi belli bir süre mi ayrı kalacaklardı? Her durumda onu yeniden görecekti; kilisenin emirlerinden daha çok buna inanıyordu. Tanrı bir kere Claire'i ona vermişti, bir kere daha verebilirdi.

Dua etmeyi kesti ve gözleri kapalıyken Claire'in yüzünü hatırlamaya çalıştı; yanaklarının ve şakaklarının kıvrımını, onu öpmeye kışkırtan açık renk kaşlarını, kaşlarının tam ortasında burnunun hemen üstünde, berrak kehribar rengi gözlerinin arasındaki düzgün teni. Dikkatini dudaklarının şekline verdi; tatlı kıvrımını, tadını, dokusunu ve zevkini dikkatlice hayal ediyordu. Dua, kalem karalama sesleri ve Giles McMartin'in hıçkırık sesleri kulaklarından silinivermişti.

Öğleden sonra Melton geri döndü. Bu sefer yanında üsteğmeni ve kâtibi dâhil altı kişi vardı. Yeniden kapı eşiğinde durdu ama o konuşmadan önce MacDonald ayağa kalktı.

"İlk ben gideceğim," dedi ve kararlı bir şekilde çiftlik evinin karşısına doğru yürüdü. Başını kapıdan dışarıya çıkmak için eğerken Lord Melton kolunu tuttu.

"Tam adınızı söyleyin, sör? Kâtibim not edecek."

MacDonald kâtibe bir göz attı, dudağının köşesinde acı bir gülümseme belirdi.

"Ödül listesi, değil mi? Evet, tamam." Omuz silkti ve doğruldu. "Glen Richie'li Duncan William MacLeod MacDonald." Lord Melton'a nazik bir şekilde reverans yaptı. "Hizmetinizdeyim efendim."

Kapıdan dışarıya çıktı ve yakından atılan tek el silah sesi duyuldu. Çocukların beraber gitmesine izin verdiler, kapıdan çıkarlarken elleri sıkıca birbirlerine kenetlenmişti. Geri kalanlar tek tek alınıyor, kâtibin not etmesi için her birinin adı soruluyordu. Kâtip kapının yanındaki sandalyede oturuyordu, başı kucağındaki kâğıtlara doğru eğilmiş, geçen adamlara bakmıyordu bile.

Sıra Ewan'a geldiğinde, Jamie dirseğinin üzerinde doğrulmak için çabaladı ve yapabildiğince sert bir şekilde arkadaşının elini tuttu.

"Yakında seni göreceğim," diye fısıldadı.

Ewan'ın eli titriyordu ama Cameron sadece gülümsedi. Sonra eğildi, Jamie'yi dudağından öptü ve doğruldu.

Yürüyemeyen altı kişiyi sona bırakmışlardı.

"James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser," dedi, kâtibin doğru yazması için yavaşça konuşuyordu. "Broch Tuarach Beyi." Sabırlı bir şekilde heceledi, sonra Melton'a baktı.

"Lordum, izninizle ayakta durabilmem için bana yardımcı olur musunuz?" Melton ona cevap vermedi ama aşağıya doğru dik dik baktı, yüzünde tiksinti, şaşkınlık ve korkunun karıştığı bir ifade vardı.

"Fraser?" dedi. "Broch Tuarachlı?"

"Benim," dedi Jamie sabırlı bir biçimde. Bu adam biraz daha acele edemez miydi? Vurulmaya razı olmak yetmişti ama arkadaşlarının öldürüldüğünü dinlemek çok farklı bir şeydi ve artık sinirlerine hâkim olamıyordu. Kendini zorladığından kolları titriyor ve aynı gücü paylaşmayan bağırsakları dehşetli bir guruldamayla kasılıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı İngiliz. Eğildi ve duvarın gölgesinde uzanan Jamie'ye baktı sonra döndü ve üsteğmenine işaret verdi.

"Onu ışığa çıkarmama yardım et," diye emretti. Kibar değillerdi ve hareket bacağındaki ağrıyı azdırdığında Jamie homurdandı. Bu, bir anlığına onun başının dönmesine sebep olmuştu ve Melton'ın söylediklerini kaçırmıştı.

"II. James yanlılarının bahsettiği Kızıl Jamie sen misin?" diye sordu adam sabırsızca.

Jamie'yi belli belirsiz bir korku sardı; adı çıkmış Kızıl Jamie olduğunu onlara söylediğinde, onu vurmayacaklardı. Yargılanmak için zincirlerle Londra'ya götüreceklerdi – savaşın ödülü olarak. Ondan sonra cellâdın ipi gözükecekti ve karnını yarıp bağırsaklarını çıkardıklarında, o yarı boğulmuş bir halde döşemenin üstünde yatacaktı. Bağırsakları gürültülü bir şekilde guruldamıştı; onların bile pek fikri yok gibiydi.

"Hayır," dedi olabildiğince soğukkanlı olmaya çalışarak. "O zaman devam edeceksiniz, değil mi?"

Bunu önemsemeyen Melton dizlerinin üstüne çöktü ve Jamie'nin gömleğinin yakasını açtı. Jamie'nin saçlarını tuttu ve başını geriye itti.

"Lanet olsun!" dedi Melton. Melton'ın parmakları onu boğazından tutuyordu, hemen köprücük kemiğinin üstündeydi. Küçük, üçgen şeklinde bir iz vardı ve bu sorgu yargıcının endişelenmesine sebep olmuş gibi görünüyordu.

"Broch Tuarachlı James Fraser. Kızıl saçlı ve boğazında üçgen şeklinde bir yara izi var." Melton saçlarını bıraktı ve ayağa kalkarak geri çekildi, dalgın bir halde çenesini ovalıyordu. Sonra kendini topladı ve üsteğmenine döndü, çiftlik evindeki geri kalan beş adamı işaret etti.

"Geri kalanını götürün," diye emretti. Açık renk kaşları derin bir çatışla birleşmişti. Jamie'nin başucunda duruyordu, diğer İskoçlar götürülürken kaşları hâlâ çatıktı.

"Düşünmek zorundayım," diye mırıldanıyordu. "Lanet olsun, düşünmek zorundayım!"

"Yapın şunu," dedi Jamie, "Eğer yapabilirseniz. Uzanmam lazım." Duvara doğru onu yasladılar, bacağı önünde açılmış haldeydi ama iki gün yattıktan sonra dik oturmak, onun yapabileceğinden daha fazla çabayı gerektiriyordu.

Odada sarhoş gibi yana yatmış, gözlerinin önünde küçük ışıklar dönüyordu. Bir yanına yaslandı ve aşağıya doğru kaydı. Kirli yeri kucakladı ve baş dönmesinin geçmesini beklerken gözlerini kapattı.

Melton mırıldanıyordu ama Jamie kelimeleri anlayamıyordu, her durumda bunu umursamıyordu. Güneş ışığında otururken bacağını ilk kez görebildi ve asılmak için o kadar uzun yaşamayacağından emin oldu.

Yanığın koyu kırmızı rengi yukarıya doğru yayılmıştı, kurumuş kan lekelerinden daha parlaktı. Yaranın kendisi iltihaplıydı; diğer adamların kötü kokusunun azalmasıyla kendinden boşalan berbat ter kokusunu belli belirsiz hissedebiliyordu artık. Bu durumda ani bir kurşunla ölmek, iltihabın oluşturduğu acı ve bilinç kaybıyla ölmekten çok daha iyiydi. Silah sesini duyup duymadığını merak etti ve çöküp uykuya daldı, ezilmiş serin toprak sıcak yanağının altında annesinin göğsü kadar düzgün ve rahatlatıcıydı.

Aslında uyumuyordu, sadece ateşin verdiği baygınlık haliydi ama kulaklarında çınlayan Melton'ın sesi onu uyandırmıştı.

"Grey," diyordu ses, "John William Grey! Bu adı biliyor musun?"

"Hayır," dedi, uyku ve ateşten aklı karışmıştı. "Bak dostum, ya beni vur ya da git, tamam mı? Ben hastayım..."

"Carryarrick yakınlarında." Melton'ın sesi teşvik edici ve sabırsızdı. "Bir çocuk, sarışın ve on altı yaşlarında. Ormanda karşılaştınız."

Jamie, ona eziyet çektiren kişiye gözlerini kısarak baktı. Ateş görüşünü bulanıklaştırıyordu fakat üzerine eğilmiş sağlam, kemikli yüzün bir şekilde tanıdık geldiğini düşünüyordu. Neredeyse bir kızınkine benzeyen bu büyük gözleri bir yerden hatırlıyordu.

"Ahh," dedi, aklında kararsızca dönen resim selinden tek bir yüzü yakalayarak. "Beni öldürmeye çalışan küçük delikanlı. Evet, hatırlıyorum." Gözlerini yeniden kapattı. Ateşin etkisiyle bir duygu diğer duyguya karışıyor gibi geliyordu. John William Grey'in kolunu kırmıştı; elinin altındaki çocuğun sağlam kemiklerini hatırlaması, taşlara doğru onu sürüklerken Claire'in kolunun kemiklerini aklına getirmişti. Serin puslu esinti Claire'in parmaklarıyla yüzüne vuruyordu.

"Uyan, baş belası!" Melton sabırsızca onu sallarken, başı boynuna vuruyordu. "Beni dinle!"

Jamie zayıf bir şekilde gözlerini açtı. "Evet?"

"John William Grey benim kardeşim," dedi Melton. "Bana seninle karşılaştığını söyledi. Sen onun hayatını bağışlamışsın ve sana bir söz vermiş. Bu doğru mu?"

Büyük bir çabayla aklını toplamaya çalıştı. Ayaklanmanın ilk savaşından iki gün önce onunla karşılaşmıştı; Prestonpan'daki İskoçlar'ın zaferinden iki gün önce. O zamanla şimdi arasında geçen altı ay büyük bir uçurum gibi görünüyordu, bu aradaki zamanda ne kadar çok şey olmuştu.

"Evet, hatırlıyorum. Beni öldürmek için söz vermişti. Onun için bunu yaparsan kusura bakmam." Göz kapakları yeniden düştü. Vurulmak için illa uyanık olması şart mıydı ki?

"Sana bir şeref borcu olduğunu söyledi ve var da." Melton ayağa kalkıp pantolonunun dizlerindeki tozu silkeledi ve büyük bir şaşkınlıkla soran gözlerle bakan üsteğmenine döndü.

"İki arada bir derede kaldım, Wallace. Bu... bu II. James yanlısı herif oldukça ünlü biri. Sen Kızıl Jamie'yi duymuş muydun? İlanların bir tanesinde var mıydı?" Üsteğmen başını 'evet' anlamında salladı, ayaklarının ucunda yerde yatan pis bedene şüpheli bir şekilde bakıyordu. Melton acı bir şekilde gülümsedi.

"Şimdi o kadar da tehlikeli görünmüyor, değil mi? Ancak o hâlâ Kızıl Jamie Fraser ve Ekselansları böyle şanlı bir esirin olduğunu duyunca mutlu olacaktır. Charles Stuart'ı daha bulmadılar ama iyi bilinen birkaç II. James yanlısı da Tower Hill'deki kalabalığı hoşnut eder."

"Ekselanslarına haber yollayayım mı?" Üsteğmen posta kutusuna uzandı.

"Hayır!" Melton tutuklusuna bakmak için döndü. "Bu sıkıntı yaratır! Önemli bir yem olmasının ötesinde bu pis zavallı, Preston yakınlarında benim küçük kardeşimi esir alan ve yumurcağı vurmak yerine – ki bu onun istediği şeydi – onun hayatını bağışlayıp arkadaşlarına geri yollayan adam. Bu yüzden," sözlerini dişlerinin arasından söylüyordu, "ailemin üstünde büyük bir şeref borcu var!"

"Olur şey değil," dedi üsteğmen. "Yani ekselanslarına da teslim edemiyorsunuz."

"Hayır, lanet olsun! Erkek kardeşimin yeminine leke sürmemek için bu piç kurusunu vuramam bile!"

Tutuklu bir gözünü açtı. "Eğer vurursan kimseye söylemem," diye önerdi ve yeniden gözünü hemen kapadı.

"Kapa çeneni!" Tamamen kontrolünü kaybeden Melton, inleyen ama bir şey söyleyemeyen tutuklusunu tekmeledi.

Üsteğmen, "Belki başka bir isimle onu vurabiliriz," diye yardımsever bir şekilde teklifte bulundu.

Lord Melton şaşkınlık içinde yardımcısına döndü, sonra zamanı hesaplamak için pencereden dışarıya baktı.

"Üç saat içinde hava kararacak. İnfaz edilen diğer tutukluların gömme işlerini denetleyeceğim. Küçük bir araba bul ve içini samanla doldur. Bir de şoför ama ağzı sıkı olsun. Wallace, bu rüşvet demek ve karanlık basar basmaz burada olsun."

"Tamam, efendim. Şey, efendim? Tutukluya ne olacak?" Üsteğmen çekingen bir halde yerde yatan bedeni işaret etmişti.

"Ona ne mi olacak?" dedi Melton kabaca. "Sürünmek için çok güçsüz, tek başına yürüyemez. Hiçbir yere gitmeyecek – en azından araba buraya gelene kadar."

"Araba mı?" Tutuklu yaşam belirtilerini göstermeye başlıyordu. Üzüntünün uyarıcı etkisiyle kalkmak için tek kolunun üstüne dayandı. Keçeleşmiş kızıl saçlarının altındaki kan çanağı mavi gözleri korkudan parlıyordu. "Beni nereye gönderiyorsun?" Kapıdan dönen Melton tiksinti dolu bir bakışla ona baktı.

"Sen Broch Tuarach Beyi'sin, değil mi? Seni gönderdiğim yer işte orası."

"Ben eve gitmek istemiyorum! Ben vurulmak istiyorum!"

İngilizler birbirlerine baktılar.

"Delirmiş," dedi üsteğmen anlamlı bir şekilde ve Melton da 'evet' dercesine başını salladı.

"Seyahat boyunca yaşayacağından şüpheliyim ama en azından ölümü ellerimden olmayacak."

Kapı İngilizler'in arkasından yavaşça kapandı, Jamie Fraser tek başına kalmıştı – ve hâlâ hayattaydı.

2

Av Başlasın

Inverness

2 Mayıs 1968

"Tabii ki o öldü!" Claire'in sesi üzüntüden sert çıkıyordu; hemen hemen boş olan çalışma odası sesiyle inliyor, kitaplıkta yankılanıyordu. Duvara yaslanmış ayakta duruyordu, tıpkı idam mangasını bekleyen bir tutuklu gibiydi, bir kızına bir Roger Wakefield'a bakıp duruyordu.

"Ben pek öyle sanmıyorum." Roger kendini yorgun hissediyordu. Bir eliyle yüzünü ovuşturdu, sonra masadan dosyayı aldı; Claire ve kızı üç hafta önce gelip, ondan yardım istediğinden beri yaptığı bütün araştırmalar bu dosyanın içindeydi.

Dosyayı açtı ve içindekileri yavaşça karıştırmaya başladı. Culloden'ın II. James Yanlıları. '45 Ayaklanması. Süslü Prens Charlie'nin sancağı altında toplanan ve İskoçya'yı keskin bir kılıç gibi kesen, sadece Culloden'ın gri kırlarında Cumberland Dükü'ne karşı bozguna ve yenilgiye uğrayan yiğit İskoçlar.

"Burada," dedi ve birkaç sayfayı aldı. Eski el yazısı, fotokopinin siyah canlılığında tuhaf görünüyordu. "Bu, Lovat alay komutanının ordu kaydı."

İnce kâğıt destelerini Claire'e uzattı ama kâğıtları alan kızı oldu. Brianna kâğıtları ondan aldı ve sayfaları karıştırmaya başladı, kızıla çalan kaşlarının arası hafiften kırışmıştı.

"Kâğıdın üstünü oku," dedi Roger. "'Komutanlar,' dediği kısmı."

"Tamam," diye yüksek sesle okumaya başladı, "Lovat Komutanı Simon..."

Roger, "Genç Tilki," diye lafını kesti. "Lovat'ın oğlu. Ve beş isim daha?"

Brianna tek kaşını kaldırdı fakat okumaya devam etti.

"Üsteğmen William Chisholm Fraser; Komutan George D'Amerd Fraser Shaw; Üsteğmen Duncan Joseph Fraser; Binbaşı Bayard Murray Fraser," durdu, son ismi okumadan önce yavaşça yutkundu, "Komutan James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser." Kâğıtları aşağıya indirdi, solgun görünüyordu. "Babam."

Claire kızının olduğu yere gidip, onun kolunu sıktı. O da solgundu.

"Evet," dedi Roger'a. "Onun Culloden'a gittiğini biliyorum. Beni... dikili taşta bıraktığı zaman... Charles Stuart ile olan adamlarını kurtarmak için Culloden Arazisi'ne gitme niyetindeydi. Ve gittiğini de biliyoruz" – masanın üstündeki dosyayı başıyla işaret etti, lambanın ışığında yüzeyi donuk ve masum görünüyordu – "sen onların adını buldun. Ama... ama... Jamie..." İsmi yüksek sesle söylemek, onun aklını karıştırmış gibi görünüyordu ve dudaklarını bastırdı.

Şimdi destek olma sırası Brianna'nındı.

"Geri gittiğini söylüyorsun." Koyu mavi ve cesaret verici gözleri annesinin yüzüne odaklanmıştı. "Adamlarını araziden uzaklaştırıp, sonra savaşa geri dönecekti."

Claire başını 'evet' anlamında salladı, yavaşça kendine geliyordu.

"Kaçmak için pek şansı olmadığını biliyordu. İngilizler'in onu yakalamasındansa... savaşta ölmeyi tercih ettiğini söylerdi." Roger'a döndü, bakışları heyecan verici kehribar rengindeydi. Onun gözleri her zaman Roger'a şahini hatırlatırdı, sanki çoğu kişiden daha iyi görüyor gibiydi. "Orada ölmediğine inanamam. Birçok kişi öldü ve onun da amacı buydu!"

Kuzey İskoçya ordusunun çoğu Culloden'da ölmüştü, top ateşinin patlamasıyla ve yakıcı yaylım ateşiyle parçalanmışlardı. Ancak Jamie Fraser değil.

"Hayır," dedi Roger kararlı bir şekilde. "Sana Linklater'ın kitabından bir parça okudum." *Fundalıklardaki Prens* başlıklı büyük bir cildi almak için uzandı.

"*Savaşın akabinde*," diye okumaya başladı, "*II. James yanlısı on sekiz tane yaralı komutan, sığınmak için kırın yakınındaki eski bir çiftlik evine gittiler. Orada iki gün boyunca acı içinde yattılar, yaralarıyla*

ilgilenilmemişti. İki günün ardından dışarıya götürüldüler ve vuruldular. Bir kişi, Lovat alay komutanından bir Fraser, katliamdan kaçtı. Geri kalanı milli parkın yanına gömüldü."

"Gördün mü?" dedi, kitabı bıraktı ve iki bayana sayfaların üstünden ciddi bir şekilde baktı. "Lovat alayından bir komutan." Ordu defterindeki kâğıtları tutuyordu.

"Ve işte buradalar! Altısı da. Şimdi, çiftlik evindeki kişinin Genç Simon olmadığını biliyoruz; o iyi bilinen tarihi bir kişi ve ona ne olduğunu da çok iyi biliyoruz. Araziden geri çekildi, yaralı değildi. Dinle bak, bir grup adamıyla kuzey yolunda savaştı, buraya yakın olan Beaufort Şatosu'na geri dönebilmek için." Boydan boya olan pencereyi işaret etti, akşam vakti Inverness'ın ışıkları belli belirsiz parıldıyordu.

"Leanach çiftlik evinden kaçan diğer dört komutan – William, George, Duncan ya da Bavard – da değildi," dedi Roger. "Neden?" Dosyadan başka bir kâğıt aldı ve neredeyse tam bir zaferle salladı.

"Çünkü hepsi Culloden'da öldü! Dört kişi arazide öldürüldü. Onların adlarını Beauly'deki kilisede asılı olan tabelada buldum."

Claire derin bir soluk verdi, sonra masanın arkasındaki eski döner sandalyeye kendini bırakıverdi.

"Yüce İsa," dedi. Gözlerini kapadı ve öne doğru eğildi, dirsekleri masanın üstünde ve başı ellerine dayalıydı, kıvırcık kahverengi saçları yüzünü saklamak için öne doğru saçılmıştı. Brianna bir elini Claire'in sırtına koydu, annesinin üzerine eğilirken yüzü sıkıntılıydı. Uzun boylu bir kızdı; iri, sağlam kemikleri vardı ve uzun, kızıl saçları masa lambasının ışığında parlıyordu.

"Eğer o ölmediyse..." diye usulca konuşmaya başladı.

Claire hemen tamamladı sözlerini. "Ama o öldü!" dedi. Yüzü gergindi ve gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler belirgindi. "Tanrı aşkına, iki yüz yıl; Culloden'da ölsün ya da ölmesin, o artık ölü!"

Brianna annesinin tepkisinden dolayı geriledi ve başını öne doğru eğdi, böylece kızıl saçları – babasının kızıl saçları – yanaklarının aşağısına doğru süzüldü.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye fısıldadı. Roger, Brianna'nın gözyaşlarının akmaması için uğraştığını görebiliyordu. Ve bunda hiç şüphe yok, diye düşündü. Kısa süre içinde, sevdiğin ve bütün hayatın boyunca 'baba' dediğin adamın aslında baban olmadığını, gerçek babanın iki yüz yıl önce yaşamış bir İskoçyalı olduğunu öğrenmek ve muhtemelen onun korkunç bir şekilde yok olduğunu, eşinden ve çocuğundan çok uzakta onları korumak için kendi hayatını feda ettiğini idrak etmek... şaşırmak için yeterli, diye düşündü Roger.

Brianna'nın yanına gitti ve koluna dokundu. Brianna ona kısa dalgın bir bakış attı ve gülümsemeye çalıştı. Roger kollarını ona doladı, üzüldüğü için kıza şefkat duymasına rağmen onun ne kadar garip hissettiğini düşünüyordu.

Claire hâlâ öylece çalışma masasında oturuyordu. Sarı şahin gözleri şimdi daha yumuşak bir renge bürünmüştü, anılarla uzağa dalmıştı. Roger'ın üvey babası Papaz Efendi Wakefield tarafından bırakılan notlarla, günlüklerle yerden tavana kadar dolu olan çalışma odasının alçı duvarına dalgın bir şekilde odaklanmışlardı.

Kendi de duvara bakan Roger, York Hanedan Derneği tarafından gönderilen yılık toplantı bildirisini gördü – hâlâ İskoçya'nın bağımsızlık davasını destekleyen şu coşkulu tuhaf ruhlar, Charles Stuart'a ve onu takip eden Kuzey İskoçyalı kahramanlara hürmet toplantısı düzenliyorlardı.

Roger yavaşça boğazını temizledi.

"Şey... eğer Jamie Fraser Culloden'da ölmediyse," dedi.

"O zaman daha sonra ölmüştür." Claire'in gözleri Roger'ın gözleriyle buluştu, sarı-kahverengi derinliklerin arkasında buz gibi bir bakış vardı. "Nasıl olduğu hakkında bir fikrin yok," dedi. "Kuzey İskoçya'da kıtlık vardı – savaştan önce adamların hiçbiri günlerce bir şey yemedi. O yaralıydı – bunu biliyoruz. Oradan kaçsa bile, ona bakacak... kimse yoktu." Sesi burada alçalmıştı; şimdi o bir doktordu, o zamanlar yani yirmi sene önce dikili taşlardan adımını attığı ve James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser ile kaderi birleştiği zaman ise bir şifacıydı.

Roger ikisini de anlayabiliyordu. Kollarının arasında tuttuğu uzun boylu titreyen kız ve masada oturan kadın, ikisi de öyle durgun öyle üzgündü ki.

Taşların arasından zamana yolculuk etmişti; bir casus olduğundan şüphelenilmiş, cadı diye tutuklanmış, akıl ermez bir olayla ilk kocası Frank Randall'ın kollarından alınmıştı. Ve üç sene sonra, ikinci kocası James Fraser onu içine çeken saldırıdan eşini ve doğmamış çocuğunu kurtarmak için umutsuz bir halde, onu hamile haliyle dikili taşlardan geri yollamıştı.

Roger kendi kendine, Claire acaba bütün ümidini yitirmiş mi, diye düşünüyordu. Fakat Roger bir tarihçiydi. Bir öğrencinin doyumsuz, etik dışı merakına sahipti. Bu merakı basit bir şefkatle sınırlandırılamayacak kadar güçlüydü. Bundan daha fazlası, kendisinin de dahil olduğu aile trajedisindeki üçüncü kişiyi, yani Jamie Fraser'ı, hastalıklı bir şekilde merak ediyordu.

"Eğer o Culloden'da ölmediyse," diye başladı, daha kararlıydı bu defa, "o zaman, ona ne olduğunu bulabilirim. Denememi ister misin?" Bekledi, nefesi kesilmişti ve gömleğinin içine işleyen Brianna'nın sıcak nefesini hissediyordu.

Jamie Fraser'ın bir hayatı ve bir de ölümü vardı. Roger, anlaşılması güç bir şekilde gerçeği bulmanın onun görevi olduğunu hissediyordu; Jamie Fraser'ın kadınlarının, ona ne olduğunu bilmeye hakları vardı. Brianna'ya gelince, onun bildiği tek şey asla tanımadığı bir babasının olduğuydu. Ve Claire – Roger'ın sorduğu soruyu henüz kavrayamadığı açıkça ortadaydı, olması gerektiği gibi şok içindeydi. İki defa zamanda yolculuk etmişti. Muhtemelen bunu bir kez daha yapabilirdi. Eğer Jamie Fraser Culloden'da ölmediyse...

Roger, onun bulutlanmış kehribar gözlerinde bir canlılık hareketi olduğunu gördü, sanki hayata geri dönüyordu. Claire normalde açık tenliydi, şimdi ise yüzü önündeki masanın üstünde duran mektup açacağının fildişi sapı gibi bembeyazdı. Parmakları mektup açacağını kavramış, öyle sıkı sarmıştı ki eklemleri belli oluyordu.

Uzun bir süre konuşmadı. Bakışları bir anlığına Brianna'ya odaklandı, sonra Roger'ın yüzüne döndü.

"Evet," dedi alçak bir sesle, öyle ki Roger onu zar zor duyabildi. "Evet. Benim için araştır. Lütfen. Bul onu."

3

Frank ve Tam Açıklama

Inverness

9 Mayıs 1968

Çay saati için evlerine giden insanlarla yaya trafiği Ness Gölü köprüsünde yoğundu. Roger önümde yürüyordu, geniş omuzları beni etrafımızdaki kalabalıktan koruyordu.

Kalbimin, göğsüme bastırdığım kitabın sert kapağına karşı ağır ağır attığını hissedebiliyordum. Gerçekte ne yaptığımızı düşünmek için ne zaman dursam, böyle oluyordu. Hangi olası seçeneğin daha kötü olduğundan emin değildim; Jamie'nin Culloden'da öldüğünü bulmak mı yoksa ölmediğini bulmak mı?

Papaz evine yorgun bir şekilde yürürken, köprünün tahtaları ayaklarımın altında inliyordu. Kollarım taşıdığım kitapların ağırlığından ağrıyordu, bu yüzden ağırlığı bir kolumdan diğerine verdim.

"Nereye gittiğine baksana be adam!" diye bağırdı Roger, bisikletli bir işçi köprü trafiğinde aşağıya doğru dümdüz ilerlediğinde neredeyse beni korkuluklara savuracakken Roger beni ustaca kenara çekmeyi başarmıştı.

"Affedersiniz!" diye özür dilercesine bir bağrış duyuldu ve bisiklet, çay saati için evlerine giden iki grup öğrencinin arasından geçerken, sürücü omzunun üstünden el salladı. Brianna arkamızda görünüyor mu diye geriye, köprünün karşısına bir göz attım ama ondan bir iz yoktu.

Roger ve ben öğleden sonrasını Antikaları Koruma Derneği'nde geçirmiştik. Brianna, Roger'ın derlediği evrak listesinin fotokopisini almak için Kuzey İskoçya Klan ofisine gitmişti.

"Bunca zahmete girmen büyük incelik, Roger," dedim, köprü ve gölden gelen gürültüye karşı sesimi yükseltmiştim.

"Önemli değil," dedi ve biraz acemice, ona yetişmem için durdu. "Merak ediyorum," diye ekledi, hafiften gülümsüyordu. "Bilirsin, tarihçiler bir bilmeceyi çözmeden duramazlar." Başını iki yana salladı; ellerini kullanmadan rüzgârın gözlerinin önüne getirdiği saçları geriye doğru atmaya çalışıyordu.

Tarihçileri bilmiyordum. Ancak yirmi yılımı biriyle geçirmişim. Frank de bu özel bilmeceyi çözmeden duramazdı. Frank öleli iki yıl olmuştu, şimdi yaşam sırası bendeydi ve Brianna'daydı.

"Dr. Linklater'dan haber aldın mı?" diye sordum köprü kemerinin aşağısına doğru geldiğimizde. Akşamüzeriydi ama güneş, daha kuzey de olduğumuz için hâlâ yüksekteydi. Gölün kenarındaki limon ağaçları yapraklarının arasından görünüyordu, köprünün aşağısında duran granit anıt mezarda pembe renkte parıldıyordu.

Roger rüzgâra karşı gözlerini kısarak başını iki yana salladı. "Hayır ama yazalı bir hafta oldu. Pazartesiye kadar haber almazsam, telefonla ulaşmaya çalışacağım. Endişelenme," – yandan bana gülümsedi – "Çok düşünceli bir insanım. Ona, araştırmasını yaptığım bir çalışma için Culloden'dan sonra Leanach çiftlik evinde bulunan II. James yanlısı komutanlarının listesine ihtiyacım olduğunu ve bu infazdan kurtulanlar hakkında bilgi varsa, bana orijinal kaynakları gönderebilir mi diye sordum."

"Sen Linklater'ı tanıyor musun?" diye sordum, kitapları yan tarafıma kalçama doğru yaslayarak, sol kolumu rahatlatmaya çalışıyordum.

"Hayır ama ricamı Balliol Koleji adı altında yazdım ve referans olarak da Linklater'ı tanıyan asistan hocam Bay Cheesewright'ı gösterdim." Roger rahatlatıcı bir şekilde göz kırptı ve ben de kahkaha attım.

Buğday tenine rağmen, gözleri parlak açık yeşildi. Jamie'nin hikâyesini bulmak için bize yardım etme sebebini 'merak' diye açıklamış olabilirdi ama ben Brianna'ya olan ilgisinin arttığının farkındaydım. Ve ayrıca, bunun karşılıklı olduğunu da biliyordum. Bilmediğim tek şey Roger'ın da bunu fark edip etmediğiydi.

Papaz Efendi Wakefield'ın çalışma odasına geç saatte döndüğümüzde, kucak dolusu kitapları rahatlamışçasına masanın üzerine bıraktım ve

şöminenin yanındaki arkası yüksek koltuğa çöktüm, o sırada Roger evin mutfağından bir bardak limonata getirmeye gitmişti.

Ekşi şerbeti yudumlarken, nefesim yavaşlamıştı ama getirdiğimiz etkileyici kitaplar yığınına bakarken nabzım değişken bir halde atıyordu. Jamie oralarda bir yerde miydi? Ve eğer öyleyse... Soğuk bardağı tutan ellerim gittikçe daha fazla ıslanmıştı. Bu düşünceyi bastırdım, o kadar ilerisini düşünme, diye kendimi uyarıyordum. Beklemek ve ne bulacağımızı görmek daha iyi.

Roger, diğer olasılıkları araştırmak için çalışma odasındaki kitaplığı inceliyordu. Roger'ın üvey babası Papaz Efendi Wakefield, iyi bir amatör tarihçiydi ve gereksiz her şeyi toplayan biriydi; mektuplar, gazeteler, ilanlar, antika ve güncel kitaplar – hepsi kitaplığa tıkılmıştı.

Roger tereddüt etti sonra eli masanın yanında duran kitap yığının üstüne düştü. Bunlar Frank'in kitaplarıydı – tozlu kapakta basılan övgüye bakılırsa etkileyici bir başarıydı.

"Bunu hiç okudun mu?" diye sordu, *Jacobites* başlıklı bir kitabı göstererek.

"Hayır," dedim. Limonatamdan rahatlatıcı bir yudum aldım ve öksürmeye başladım. "Hayır," dedim yeniden. "Yapamadım." Döndükten sonra İskoçya'nın tarihi ile ilgili hiçbir materyale bakmamaya kararlıydım, özellikle on sekizinci yüzyıl Frank'in ilgi alanı olsa bile. Jamie'nin öldüğünü düşünüyordum ve onu hatırlatacak her şeyden kaçıyordum. İşe yaramaz bir kaçıştı – onu aklımdan çıkarmanın bir yolu yoktu, Brianna'nın varlığı günden güne bana onu hatırlatıyordu – ama hâlâ Süslü Prens'i – bu korkunç, beyhude genç adamı ya da onun arkadaşları ile ilgili olan kitapları okuyamıyordum.

"Anlıyorum. Burada yararlı bir şey olup olmadığını bilmek istersin diye düşündüm." Roger konuşmasını kesmişti, elmacık kemikleri daha bir kızarmıştı. "Senin... şey, senin eşin, Frank demek istemiştim," aceleyle ekledi. "Sen ona... anlattın mı... şeyi..." Sesi giderek alçaldı, utançtan nefesi kesilmişti.

"Evet, Tabii ki anlattım!" dedim biraz sertçe. "Sen ne sanıyordun? Üç yıl ortalıktan kaybolduktan sonra ofisine gidip 'Ahh, merhaba hayatım, akşam

yemeğinde ne istersin?' diye sorduğumu mu?"

"Hayır, Tabii ki," diye mırıldandı Roger. Döndü ve gözlerini kitaplığa dikti. Ensesi utançtan kızarmıştı.

"Üzgünüm," dedim derin bir nefes alarak. "Bu gayet normal bir soru. Ama sadece, daha çok taze." Çoktan daha fazlası vardı. Bu yaranın ne kadar taze olduğunu anlamak, beni hem şaşırtmış hem de korkutmuştu. Dirseğimin altındaki masaya bardağı bıraktım. Eğer bununla uğraşacaksak, limonatadan daha sert şeylere ihtiyacım olacaktı.

"Evet," dedim. "Ona anlattım. Bütün dikili taşları – Jamie'yi. Her şeyi."

Roger bir müddet cevap vermedi. Sonra kısmen döndü, böylece yüzünün sert hatları belli oldu. Bana bakmıyordu, gözleri sadece Frank'in yığılı kitaplarındaydı; kapağın arkasında Frank'in zayıfça, esmer, yakışıklı ve gülümseyen bir fotoğrafı vardı.

"Sana inandı mı?" diye sordu Roger kısık bir sesle.

Dudaklarım limonatadan yapış yapış olmuştu, bu yüzden cevap vermeden önce dudaklarımı yaladım.

"Hayır," dedim. "İlk başta değil. Delirdiğimi düşündü; hatta beni psikiyatriste yolladı." Kesik bir kahkaha attım ama bu anı, kızgınlıkla yumruklarımı sıkmama sebep olmuştu.

"Sonra ne oldu?" Roger bana bakmak için dönmüştü. Tenindeki kızarma geçiyordu, gözlerinde sadece merak vardı. "Ne düşündü?"

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. "Bilmiyorum."

Inverness'taki küçük hastane fenollü dezenfektan ve nişasta gibi alışık olmadığım bir kokuyla doluydu.

Düşünmüyor ve hissetmemeye çalışıyordum. Dönüşüm, geçmişe gidişimden daha korkutucuydu, çünkü orada nerede olduğum ve ne yaptığım hakkında şüphe ve endişe tabakasından korunuyordum. Dahası sürekli kaçma umudu ile yaşıyordum. Şimdi nerede olduğumu çok iyi biliyorum ve kaçışımın olmadığının da farkındayım. Jamie ölmüştü.

Doktorlar ve hemşireler benimle nazik bir şekilde konuşuyorlar, bana yemek yediriyorlar ve içmem için bir şeyler getiriyorlardı ama benim içimde acı ve korkudan başka bir şey yoktu. Sorduklarında adımı söylemiştim fakat daha fazla konuşmamıştım.

Beyaz çarşaflı bir yatakta yatıyordum, parmaklarımı savunmasız karnımın üstüne kenetlemiştim ve gözlerimi kapalı tutuyordum. Taşlara adımımı atmadan önce gördüğüm en son şeyi defalarca hayalimde canlandırıyordum – yağmurlu havadaki kırı ve Jamie'nin yüzünü –etrafımı saran şeylere uzun süre bakarsam bu manzara gittikçe yok olacaktı, onun yerini hemşireler ve yatağımın yanında bulunan çiçek dolu vazo gibi sıradan şeyler alacaktı. Gizliden bir başparmağımı diğerinin altına bastırdım, J şeklindeki küçük kesiği belli belirsiz hissediyordum. Jamie benim isteğim üzerine yapmıştı – bu tenimdeki son dokunuşuydu.

Bir süre bu halde kalmış olmalıyım; ara sıra uyuyordum, II. James Ayaklanması'nın son birkaç gününü rüyamda görüyordum – ormandaki parlak küf mantarlarının altında uykuya dalmış ölü adamı ve Culloden Evi'nin çatı katında ölen Dougal MacKenzie'yi; çamurlu hendeklerde katliamdan önceki son uykularını uyuyan Kuzey İskoçya ordusunun bakımsız adamlarını.

Rüyalarımda yankılanan akıl almaz Gaelce kelimelere karşı, dezenfektan kokusuna ve rahatlatıcı sözlere çığlık atarak veya sızlanarak uyanıyordum ve sonra yeniden uykuya dalıyordum, ızdırabımı avcumun içinde sımsıkı tutuyordum.

Ve sonra gözlerimi açtım ve Frank oradaydı. Kapıda duruyordu, bir eliyle siyah saçlarını düzeltiyordu, zavallı adam kuşkulu bir şekilde bakıyordu.

Yastığa geri yattım, sadece onu izliyor ve konuşmuyordum. Onda atalarının bakışı vardı; Jack ve Alex Randall'ın. Güzel, parlak, aristokratik yüz hatları ve düz siyah saçların altında biçimli bir yüz. Küçük değişikliklerin ötesinde, yüzü onlarınkinden tarifsiz bir şekilde farklıydı. Onda korku ya da acımasızlık izleri yoktu; ne Alex'in ruh hali ne de Jack'in buz gibi küstahlığı. Onun zayıf yüzü zeki gibi görünüyordu, kibar ve hafiften yorgun, tıraş olmamıştı ve gözlerinin altındaki torbalar belli oluyordu. Buraya gelmek için bütün gece araba kullandığını o söylemeden anlamıştım.

"Claire?" Yatağa geldi ve belirsiz bir şekilde konuşmaya başladı, sanki benim gerçekten Claire olup olmadığımdan emin değildi.

Ben de emin değildim ama başımı aşağı yukarı sallayıp, "Merhaba Frank," dedim. Sesim kısık ve pürüzlü çıkmıştı, konuşmaya alışkın değildim.

Elimi tuttu ve ben de tutmasına izin verdim.

"Sen... iyi misin?" dedi bir müddet sonra. Bana bakarken kaşlarını çatmıştı.

"Ben hamileyim." Aklımın karışık olmasına rağmen, bu önemli bir nokta gibi görünmüştü. Onu yeniden görürsem Frank'e ne diyeceğimi düşünmemiştim ama onu kapıda gördüğüm an, aklım başıma gelmişti. Ona hamile olduğumu söyleyecektim, o ayrılacaktı ve ben de Jamie'nin son haliyle ve elimdeki dokunuşuyla yalnız kalacaktım.

Yüzü biraz gerilmişti ama elimi bırakmıyordu. "Biliyorum. Bana söylediler." Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Claire; sana ne olduğunu bana anlatır mısın?"

Bir an şaşırdığımı hissettim, sonra omuz silktim.

"Ben de bunu umuyordum," dedim. Yavaşça düşüncelerimi toplamaya başlamıştım; bunun hakkında konuşmak istemiyordum ama bu adama karşı da sorumluluk hissediyordum. Suçluluk değil, henüz değil ama yine de sorumluluk. Onunla evliydim.

"Evet," dedim, "başka birine âşık oldum ve onunla evlendim. Üzgünüm," yüzündeki şok ifadesini görünce, "kendime hâkim olamadım," diye ekledim.

Bunu beklemiyordu. Ağzı açık kaldı ve sonra kapattı, hâlâ elimi tutuyordu. Bana çığlık attırıp, elimi geri çektirecek kadar sıkı tutmaya başlamıştı.

"Ne demek istiyorsun?" dedi, sesi sertti. "Neredeydin Claire?" Birden doğruldu, yatağın üstünde karartı gibi görünüyordu.

"Seni en son gördüğüm zamanı hatırlıyor musun, Craigh na Dun denilen dikili taşlara gidiyordum?"

"Evet?" Öfke ve şüpheyle karışık bir ifadeyle aşağıya, bana doğru bakıyordu.

"Evet" – kuruyan dudaklarımı yaladım – "gerçek şu ki, o halkadaki ayrık bir taştan içeriye girdim ve kendimi 1743 yılında buldum."

"Dalga geçme Claire!"

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" Bu düşünce öyle saçmaydı ki kahkaha atmaya başladım, gerçeklikten uzak olduğunu hissediyordum.

"Kes şunu!"

Gülmeyi kesmiştim. İki hemşire kapıda görünüverdi, sanki sihirle gelmişlerdi; yakındaki koridorda gizlenmiş olmalılardı. Frank eğildi ve kolumu tuttu.

"Beni dinle," dedi dişlerinin arasından. "Bana nerede olduğunu ve ne yaptığını anlatacaksın!"

"Anlatıyorum! Bırak kolumu!" Yatakta doğruldum ve tutuşundan kolumu kurtarmak için çektim. "Sana anlattım; bir taşın içinden geçtim ve kendimi iki yüz yıl geride buldum. Ve orada senin lanet olası atan Jack Randall ile tanıştım!"

Frank gözlerini kırpıştırdı, tamamen afallamıştı. "Kim?"

"Kara Jack Randall ve o lanet olası, ahlaksız, iğrenç sapığın teki!"

Frank'in ağzı açık kalmıştı ve tabii ki hemşirelerin de. Arkalarındaki koridordan gelen ayak seslerini ve telaşlı bağrışları duyabiliyordum.

"Jack Randall'dan kurtulmak için Jamie Fraser ile evlenmek zorundaydım. Kendime hâkim olamadım, Frank. Ona âşık oldum ve eğer yapabilseydim onunla kalacaktım ama o beni Culloden yüzünden gönderdi ve bebek–"Kapıdaki hemşireleri iten doktor üniformalı bir adam içeri girince konuşmayı kestim.

"Frank," dedim bitkin bir halde, "Üzgünüm. Bunun olmasını istemedim ve geri dönmeye çalıştım, gerçekten denedim ama yapamadım. Ve şimdi artık çok geç!"

Kendimi tutmama rağmen gözyaşlarım dolmaya ve yanaklarımdan aşağıya süzülmeye başlamıştı. Çoğunluğu Jamie, kendim ve taşıdığım çocuk

içindi ama birkaçı da Frank içindi. Burnumu çektim ve yutkundum, kendime hâkim olmaya çalışıyordum ve yatakta doğruldum.

"Bak," dedim, "bana daha fazla katlanmak istemediğini biliyorum ve seni bu yüzden suçlamıyorum. Sadece... sadece git, gidecek misin?"

Yüzü değişti. Artık kızgın bakmıyordu fakat üzgündü ve aklı karışmıştı. Yatağın kenarına oturdu, içeri giren ve nabzımı ölçen doktor umurunda değildi.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi, artık biraz daha nazikti. Çekmeye çalışmama rağmen elimi yeniden tuttu. "Bu... Jamie. Kim o?"

Derin ve düzensiz bir nefes aldım. Doktor diğer elimi tutuyor, hâlâ nabzımı ölçmeye çalışıyordu. Biraz paniklemiştim, sanki ikisi arasında tutsaktım. Bu hissi yatıştırmaya ve sakin bir şekilde konuşmaya çalıştım.

"James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser," dedim, isimleri resmi bir şekilde sırasıyla söylemiştim. Jamie düğün günümüzde tam adını söylediği zaman bu şekilde söylemişti. Bunu düşünmek başka bir gözyaşının akmasına neden olmuştu ve ben de gözlerimi omzuma sildim, çünkü ellerim tutuluyordu.

"Kuzey İskoçyalıydı. Culloden'da öldü." Yeniden ağlamak işe yaramayacaktı, gözyaşları içimi saran acıyı rahatlatmıyordu ama sahip olduğum tek cevap dayanılmaz bir acıydı. Yavaşça öne eğilip, karnıma sarılmaya çalıştım. Karnımdaki küçük, görülmez hayatı kendimce kucaklıyordum, o bana Jamie Fraser'dan kalan tek şeydi.

Ben yarı bilincimi kaybetmişken, Frank ve doktor birbirlerine bakmışlardı. Tabii ki onlar için Culloden uzak bir geçmişti. Benim için ise sadece iki gün öncesiydi.

"Belki dinlenmesi için Bayan Randall'ı bıraksak iyi olur," dedi doktor. "Şuan için çok üzgün görünüyor."

Frank şüpheli bir halde bana bakıyordu. "Evet, kesinlikle üzgün görünüyor. Fakat ben gerçekten öğrenmek istiyorum... bu ne, Claire?" Elimi çekerken dördüncü parmağımdaki yüzüğü görmüştü ve şimdi onu incelemek için eğilmişti. Bu, Jamie'nin düğün günümüzde bana verdiği yüzüktü; geniş

gümüş yüzük, Kuzey İskoçya motifiyle süslenmiş, küçük devedikeni çiçekleriyle şekillendirilmişti.

"Hayır!" diye bağırdım, Frank yüzüğü parmağımdan çıkarmaya çalışırken paniklemiştim. Elimi çektim ve yumruğumu göğsümün altında tuttum. Frank'in altın yüzüğünün takılı olduğu sol elimle onu sarmalamıştım. "Hayır, onu alamazsın. Sana izin vermem! Bu benim düğün yüzüğüm!"

"Göster bana, Claire–" Frank'in sözleri doktor tarafından kesilmişti, Frank'in olduğu tarafa geçti ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Birkaç kelimeyi anlamıştım. "...eşinizi sıkmayın. Şok..." ve sonra Frank bir kez daha ayağa kalktı, doktor tarafından uzaklaştırılıyordu.

Şırınganın acısını neredeyse hissetmiyordum, acı dalgası zaten beni içine almıştı. Belirsiz şekilde Frank'in giderken söylediği sözleri hatırlıyordum, "Tamam ama Claire, öğreneceğim!" Ve sonra karanlık çöktü ve ben, çok çok uzun süreliğine rüyasız bir uykuya daldım.

Roger viski şişesini aldı ve bardağı yarısına kadar doldurdu. Yarı gülümser bir şekilde bardağı Claire'e verdi.

"Fiona'nın büyükannesi, her zaman sıkıntı veren şeyler için viskinin iyi geldiğini söylerdi."

"Ben daha ağır ilaçlar da gördüm." Claire bardağı aldı ve o da aynı biçimde gülümsedi.

Roger kendi için de bir içki koydu, sonra onun yanına oturdu ve yavaşça içkisini yudumladı.

"Onu göndermeye çalıştım, anlarsın ya," dedi birden Claire, bardağını aşağıya indirirken. "Frank'e benim için aynı şeyleri hissetmediğini bildiğimi söyledim. Olanlara inanıp inanmadığı önemli değildi. Ondan boşanabileceğimi söyledim. Gitmek ve beni unutmak zorundaydı, hayatını ben olmadan yeniden düzenlemek zorundaydı."

"Fakat o bunu yapmadı," dedi Roger. Güneş battığı için çalışma odası soğumuştu ve eğilip eski elektrik sobasını yaktı. "Çünkü sen hamileydin?"

diye tahminde bulundu.

Claire ona sert bir bakış attı, sonra gülümsedi; dalga geçer gibiydi.

"Evet, öyleydi. Frank, sadece şerefsiz bir adamın neredeyse hiçbir şeyi olmayan hamile bir kadını terk etmeyi düşünebileceğini söylemişti. Özellikle de temelsiz şeylere böyle sıkıca tutunan bir kadını," dedi dalga geçercesine. "Aslında hiçbir şeyim yok değildi. Lamb Amca'dan bana kalan bir miktar para vardı ama Frank şerefsiz bir adam değildi." Bakışları kitaplığa yönelmişti. Eşinin tarihi çalışmalarına bakıyordu, orada yan yana diziliydiler ve kitapların sırtı masa lambasının ışığında parlıyordu.

"O çok nazik bir adamdı," dedi yumuşak bir sesle. İçkisinden bir yudum daha aldı, alkol kokusu yükselirken gözlerini kapadı.

"Ve sonra, kendisinin bir çocuk sahibi olamayacağını anladı ya da bundan şüphe duydu. Tarihe ve soyağacına bu kadar merak salmış bir adam için kâbus gibi bir şeydi. Bütün bu hanedan düşüncelerine dalmış biri için yani, anlarsın ya."

"Evet, anlayabiliyorum," dedi Roger yavaşça. "Ancak hissetmedi mi, yani demek istediğim, bir başkasının çocuğunu anlamadı mı?"

"Anlamıştır." Kehribar gözler yeniden ona bakıyordu, parlaklıkları viski ve anılarla yumuşamıştı. "Fakat böyle olduğu halde, Jamie hakkında söylediğim hiçbir şeye inanmıyordu. Yani bebeğin babası aslında bilinmiyordu. Eğer adamın kim olduğunu bilmezse – ve gerçekte benim de bilmediğime, sadece şoktan dolayı uydurduğumu kendine inandırırsa – o zaman, hiç kimse bu çocuğun ondan olmadığını söyleyemezdi. Tabii ki ben de," diye ekledi, yüzünde acı bir ifade vardı.

Viskisinden gözlerini sulandıran büyük bir yudum aldı ve gözlerini silmek için bir müddet durdu.

"Ama sağlama almak için beni uzağa götürdü. Boston'a," diye devam etti. "Harvard'dan iyi bir teklif gelmişti ve orada bizi kimse tanımıyordu. Orası Brianna'nın doğduğu yerdi."

Sıkıntılı bir ağlayış beni yine uykumdan uyandırmıştı. Gece boyunca bebekle birlikte beş kez uyandıktan sonra yatağa altıda yatmıştım. Mahmur gözlerim, vaktin yedi olduğunu gösterdiğinde saate döndü. Banyodan şarkı söyleyen neşeli bir ses yükseliyordu; Frank'in sesi 'Rule, Britannina,' şarkısıyla su sesini bastırıyordu.

Yatakta uzanıyordum, yorgunluktan kollarım ve bacaklarım ağrıyordu. Frank banyodan çıkıp Brianna'yı bana getirene kadar bu ağlama sesine dayanıp dayanamayacağımı merak ediyordum. Sanki bebek ne düşündüğümü anlamışçasına ağlama sesini iki ya da üç ton daha arttırdı ve bu ağlayışı periyodik bağrışlara döndürdü, arada korkunç nefes yutma sesleri de gelmeye başlamıştı. Yatak örtülerini üzerimden atıp ayağa kalktım, savaşta hava saldırısında duyduğum aynı panikle yürümeye başladım.

Soğuk koridordan aşağıya hantal bir şekilde yürüdüm ve çocuk odasına girdim. Üç aylık kızım Brianna'yı sırt üstü yatarken bulmuştum, küçük kırmızı kafasını geriye doğru kaldırarak ağlıyordu. Uykusuzluktan o kadar halsiz düşmüştüm ki onu karnının üstüne yatırdığımı hatırlamam birkaç dakikamı almıştı.

"Bir tanem! Sen dönmüşsün! Hem de kendi başına!" Cesur hareketinden dolayı dehşete düşüp bağırdığımdan Brianna küçük pembe yumruklarını salladı ve gözlerini de sıkı sıkı kapatıp avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

Onu aldım ve sırtını okşamaya başladım, kızıl incecik tüylerle kaplı kafasının üstünden bir şeyler mırıldanıyordum.

"Ahh, benim canım! Sen ne kadar da zeki bir kızsın!"

"Ne var? Ne oldu?" Frank banyodan çıkmıştı, bir havluyla başını kuruluyordu ve ikinci havlu beline sarılıydı. "Brianna'ya bir şey mi oldu?"

Bizim yanımıza gelmişti, endişeyle bakıyordu. Doğum yaklaştığında ikimizde tedirgindik; Frank asabiydi ve ben de korkuyordum, Jamie Fraser'ın çocuğu dünyaya geldiğinde aramızda neler olacağı hakkında bir fikrim yoktu. Fakat hemşire Brianna'yı beşiğinden alıp, "İşte babasının küçük kızı," diye Frank'e verdiğinde, yüzü donuklaşmış sonra bir gül kadar

harika olan küçük yüze merakla bakmaya başlamıştı. Bir hafta içinde Frank onun olmuştu, hem bedenen hem ruhen.

Ona doğru döndüm ve gülümsedim. "Arkasına döndü! Hem de kendi başına!"

"Gerçekten mi!" Hala nemli olan yüzü mutluluktan parlıyordu. "Bunun için daha erken değil mi?"

"Evet, öyle. Dr. Spocks, bunu yapabilmesi için diğer ayın da geçmesi lazım demişti!"

"Dr. Spocks amma da biliyormuş! Gel buraya, küçük güzellik. Bu kadar erken geliştiğin için babaya bir öpücük ver." Rahat pembe uyku tulumuna sarılmış küçük, yumuşak bedeni kaldırdı ve burnunun üstünü öptü. Bunun üzerine Brianna hapşırdı ve biz de güldük.

Gülmeyi kestim, birden bir sene içinde ilk kez güldüğümü fark ettim. Dahası bu, Frank ile birlikte güldüğüm ilk zamandı. O da bunu fark etmişti; Brianna'nın başının üzerinden görünen gözleri benimkilerle buluşmuştu. Gözleri tatlı bir ela rengindeydi ve o an şefkatle doluydu. Biraz ürkekçe ona gülümsedim ve birden onun tamamen çıplak olduğunu fark ettim, su damlacıkları zayıf omuzlarından aşağıya kayıyor ve göğsünün pürüzsüz teninde parlıyordu.

Aynı zamanda bize ulaşan yanma kokusu bizi aile saadetinden uyandırmıştı.

"Kahve!" Çabucak Bree'yi benim kollarıma iten Frank mutfağa fırladı, iki havlusu da benim ayakucumda yığın halinde duruyordu. Mutfağa doğru koşarken, farklı bir şekilde parlayan çıplak kalçalarının görüntüsüne gülümsedim ve Bree'yi omuzlarıma doğru tutuyorken yavaşça onu takip ettim.

Yanmış demlikten yükselen kötü kokulu buharın ortasında, çıplak bir halde lavabonun yanında duruyordu.

"Çaya ne dersin?" diye sordum, tek elimle dolabı karıştırırken diğer elimle de ustaca Brianna'yı kalçama dayamış tutuyordum. "Hiç Seylan çayı kalmamış, üzgünüm sadece poşet çay var."

Frank suratını astı; iliklerine kadar tam bir İngiliz olduğundan, poşet çaydan yapılan çayı içeceğine tuvalet suyunu içmeyi tercih ederdi. Poşet çay, haftalık temizliğe gelen Bayan Grossman'dan kalmıştı, yapraklardan çay yapmanın pis ve iğrenç olduğunu düşünüyordu.

"Hayır, üniversiteye giderken yoldan kahve alırım. Ahh, hazır bundan bahsetmişken, bu akşam Dean ve eşinin yemeğe geleceklerini hatırlıyorsun, değil mi? Bayan Hinchcliffe Brianna için bir hediye getirecekmiş."

"Ahh, tamam," dedim, heyecandan yoksundum – Hinchcliffeler ile daha önceden tanışmıştım ve bu tecrübeyi tekrarlamaya meraklı değildim. Ancak yine de bu yapılmak zorundaydı. Gizli bir iç çekişle, bebeği diğer tarafa aldım ve alışveriş listesini yapmak için çekmecede kalem aramaya başladım.

Brianna kırmızı püsküllü elbisemin önünü çekiştirmeye başlamış, acıktığını belirten küçük gurultular çıkarmaya başlamıştı.

"Yeniden acıkmış olamazsın," dedim başının üstünden. "Seni doyuralı iki saat bile olmadı." Onun araştırmalarına cevaben göğüslerim süt sızdırmaya başlamıştı ve ben de hemen oturup elbisemin önünü açtım.

"Bayan Hinchcliffe, bir bebek her ağladığında emzirilmemesi gerektiğini söylüyor," dedi Frank. "Eğer düzenli olarak emzirilmezse şımarırlarmış."

Bayan Hinchcliffe'in çocuk yetiştirme konusundaki fikirlerini ilk kez duymuyordum.

"O zaman şımaracakmış, öyle mi?" dedim soğuk bir şekilde, ona bakmıyordum. Küçük pembe ağız hiddetli bir şekilde göğsüme yapıştı ve Brianna akıl almaz bir iştahla emmeye başladı. Bayan Hinchcliffe'nin emzirme ile ilgili düşüncelerini de biliyordum; emzirme hem kaba hem de sağlıksızdı. On sekizinci yüzyılda birçok bebeğin, annelerinin göğüslerini rahatça emdiklerini gören ben ise böyle düşünmüyordum.

Frank iç çekti ama daha fazla bir şey söylemedi. Bir müddet sonra, demliği bıraktı ve yavaşça kapıya doğru gitti.

"O zaman," dedi gönülsüz bir şekilde. "Altı gibi görüşürüz? Ben bir şeyler getireyim mi?"

Alelade bir şekilde gülümsedim, "Hayır, ben hallederim," dedim.

"Ahh, iyi." Bir müddet duraksadı, Bree'yi rahatça kucağıma yerleştirmiştim, başı kolumun çukur kısmındaydı, göğsümün kıvrımına uyum sağlıyordu. Başımı bebekten yukarıya kaldırdım ve Frank'in dikkatle beni izlediğini gördüm, gözleri yarı kapalı göğüslerime odaklanmıştı. Benim gözlerim de onun bedeninin aşağı kısımlarındaydı. Tahrik olmaya başladığını görmüş ve başımı bebeğe doğru eğmiştim, kızaran yüzümü saklıyordum.

Bebeğin başının üzerinden, "Güle güle," diye mırıldandım.

Frank bir an öylece durdu, sonra öne doğru eğildi ve yanağımdan öptü. Yakınımdaki çıplak bedeninin sıcaklığı heyecan vericiydi.

"Hoşça kal, Claire," dedi yumuşak bir sesle. "Akşama görüşürüz."

Gitmeden önce mutfağa uğramadı, böylece Brianna'yı emzirme ve düşüncelerimi normal seyrine sokma fırsatı yakaladım.

Döndüğümden beri Frank'i çıplak görmemiştim; her zaman ya banyoda ya da soyunma odasında giyinirdi. Bu sabahki ihtiyatlı küçük öpücükten önce beni hiç öpmemişti de. Hamileliğim kadın doğum uzmanının dediği gibi 'yüksek risk' taşıyordu ve ben buna hazır olsam bile – ki değildim – Frank'in yatağımı paylaşmayı istemesi gibi bir ihtimal yoktu.

Bunun yaklaştığını anlamalıydım ama anlamadım. İlk olarak büsbütün kendi içime kapanmamdan, ikincisi de şişen karnımın haricinde bütün her şeyden kendimi soyutlamamdan dolayı bu hale gelmiştim. Brianna doğduktan sonra emzirmeden emzirmeye canlanıyor, anlık da olsa iradesiz bir huzuru arıyordum. İşte o zaman, bilinçsizce küçük bedeni kendime yaklaştırıyor ve ona dokunmanın, onu tutmanın saf anlarıyla ve düşüncesiyle içimin rahatladığını hissediyordum.

Frank onunla oyun oynar ve bebeği göğsüne bastırarak, büyük koltuğunda beraber uykuya dalarlardı. İkisi keyifle ve huzurlu bir şekilde homurdanırlardı. Frank ve ben ise birbirimize dokunmazdık, hatta ev düzenlemeleri ile Brianna haricinde konuşmazdık da.

Bebek bizim ortak noktamızdı; birbirimize dokunmamıza vesile olan tek noktaydı ve hep kol boyu mesafede dururduk. Ama öyle görünüyor ki artık

bu kol boyu mesafe Frank'e yetmiyordu.

Bunu yapabilirdim, en azından fiziksel olarak. Bir hafta önce kontrol için doktora gitmiştim ve doktor babacan bir göz kırpmayla, bana kocamla 'ilişkiye' girebileceğimi söylemişti.

Kaybolduğumdan beri Frank'in kimseyle yatmadığını biliyordum. Kırklı yaşlarındaydı, hâlâ zayıf, kaslı, gösterişli ve çok yakışıklı bir adamdı. Kokteyl partilerinde, bal küpünün etrafına üşüşen arılar gibi kadınlar ona yaklaşır ve heyecanla, küçük mırıltılar çıkarırlardı.

Çoğunlukla partilerde gördüğüm kahverengi saçlı bir kız vardı; köşede durmuş ve içkisinin üzerinden Frank'e üzüntülü bir şekilde bakıyordu. Bu kız partide feci sarhoş olmuş ve iyice üzüntülü bir hal almıştı, iki kız arkadaşı ona evine kadar eşlik etmişti. Çiçekli hamile elbisemin içindeki hafif şişlikle onun yanında dururken, Frank ve bana şeytanca bir bakış atmışlardı.

Frank ağzı sıkı bir adamdı. Eve her zaman akşamları gelirdi ve yakasında ruj izi olmamasına dikkat ederdi. Şimdiyse tamamen eve gelme niyetindeydi. Sanırım bunu beklemeye de hakkı vardı; bir zamanlar ben onun karısıydım.

Sadece küçük bir problem vardı. Gecenin bir yarısı beni uykumdan uyandıran Frank değildi. Rüyalarıma girip beni uyandıran, böylece sabahları uyandığımda nemli, nefes nefese kalmasına sebep olan onun düzgün, kıvrak bedeni değildi. Ama ben buna neden olan adama bir daha dokunamayacaktım.

"Jamie," diye fısıldıyordum. "Ahh, Jamie." Sabah ışığında gözyaşlarım parıldıyordu; Brianna'nın yumuşak ve tüyümsü kızıl saçlarını dağılan inci ve elmas gibi süslüyordu.

İyi bir gün değildi. Brianna çok kötü pişik olmuştu. Bu onu huzursuz ve sinirli yapıyordu, sürekli onunla ilgilenmek gerekiyordu. Emiyor, yaygara koparıyor ve aralarda kusmak için duruyordu, ne giydiysem onu lekeliyordu. Daha saat on bir olmadan üç kez bluzumu değiştirmiştim.

Giydiğim ağır emzirme sütyeni koltuk altından aşınmıştı ve göğüs uçlarımın üşüdüğünü, çatladığını hissediyordum. Evi toparlarken döşeme

tahtasının altından bir vızıldama sesi gelmiş ve zayıf bir iç çekişle ısıtıcı bozulmuştu.

"Hayır, gelecek hafta olmaz," dedim, kalorifer tamir dükkânını telefonla aramıştım. Pencereye baktım, eşiğin altından sızmak için soğuk Şubat sisi savaş veriyordu. "İçerisi altı derece ve üç aylık bir bebeğim var!" Söz konusu olan bebek ana kucağında yatıyordu, yorganlarına sarılmıştı ve haşlanmış bir kedi gibi ciyaklıyordu. Telefonun ucundaki kişinin konuşmasını önemsemeden, bir iki dakikalığına ahizeyi Brianna'nın kocaman açılmış ağzına tuttum.

"Anladınız mı?" diye sordum, telefonu yeniden kulağıma tutarken.

"Tamam, bayan," dedi hattın diğer ucundaki kişi razı olmuşçasına. "Öğleden sonra geleceğim, bir ile altı arası."

"Bir ile altı arası mı? Zaman aralığını biraz daha daraltamaz mıyız? Alışveriş yapmam gerek," diye itiraz ettim.

"Şehirde kaloriferi bozulan bir siz değilsiniz, bayan," dedi ses son olarak ve telefon kapandı. Saate baktım; on bir buçuktu. Yarım saat içinde alışveriş yapıp geri gelemezdim. Küçük bir bebekle alışveriş yapmak için çok daha fazlası gerekiyordu.

Dişlerimi sıkarak, akşam yemeği için gerekli olan malzemeleri pahalı bir marketi arayarak sipariş ettim. Sonra da artık yüzü patlıcan rengine dönen ve ağır kokan bebeğimi kucakladım.

"Bu çok sıkıcı görünüyor, hayatım. Eğer bunu çıkarırsak kendini daha iyi hissedersin, değil mi?" Brianna'nın kırmızı poposundaki kahverengi yapışkan şeyi silerken, rahatlatıcı bir şekilde konuşmaya çalışıyordum. Belini yukarıya kaldırıp, nemli bezden kaçmaya çalışırken bir kez daha bağırmaya başlamıştı. Vazelin sürmüştüm ve bu değiştirdiğim onuncu çocuk beziydi; çocuk bezi aracı yarına kadar gelmeyecekti ve ev amonyak kokuyordu.

"Tamam bir tanem, buradayım, buradayım." Bebeği omuzlarıma doğru kaldırdım, sırtına hafifçe vuruyordum ama bağırması gittikçe artıyordu. Onu suçlamıyordum; zavallı poposu henüz çok hassastı, havludan başka hiçbir şeye temas etmemesi gerekiyordu ama evin sıcaklığı ona uygun

değildi. Bebek de ben de kazaklarımızı ve kışlık paltolarımızı giymiştik, bu emzirmeyi her zamankinden daha sıkıcı bir hale getirmişti.

Brianna bir seferde on dakikadan fazla uyuyamıyordu. Sonuç olarak ben de. Saat dörtte uykuya daldığımızda, elindeki büyük cıvata anahtarını bir an olsun yere koyma zahmetine girmeden kapıya hızla vuran tamircinin sesine uyanmıştık.

Ağlama ve alt kattan gelen tamir sesleri eşliğinde, bir elimle bebeği omzumda sallayıp, diğer elimle de yemek pişirmeye başlamıştım.

"Size söz veremem bayan ama en azından şimdilik ısınabilirsiniz." Tamirci birden ortaya çıkıvermiş, kırışık alnındaki makine yağı lekesini siliyordu. Neredeyse huzurlu bir şekilde omzumda yatıp, başparmağını emen Brianna'ya bakmak için öne doğru eğildi.

"Parmağının tadı nasıl, tatlım?" diye sordu adam. "Başparmağını emmesine izin vermemeniz gerekiyormuş, öyle söylerler bilirsiniz," dedi doğrulurken beni bilgilendirmeye çalışarak. "Dişleri yamuk çıkarmış ve tel taktırmak gerekirmiş."

"Öyle mi?" dedim dişlerimin arasından. "Borcum ne kadar?"

Bir saat sonra tavuk tepsideydi; içi doldurulmuş ve üstü yağlanmıştı, etrafı sarımsak ezmesi, biberiye parçaları ve limon kabuğu ile süslenmişti. Tavuğu fırına verdim ve Brianna ile birlikte giyinmek için içeri gittim. Mutfak yeteneksiz bir hırsızın elinden geçmiş gibi görünüyordu, dolap kapakları açıktı, mutfak eşyaları her yere saçılmıştı. Dolap kapaklarını ve sonra da mutfak kapısını kapattım, kusursuz olmasa bile Bayan Hinchcliffe'i dışarıda tutmaya yeter, diye düşündüm.

Frank Brianna'nın giymesi için yeni pembe bir elbise almıştı. Güzel bir elbiseydi ama boynunun etrafındaki dantellere şüpheyle baktım. Hem rahatsız edici hem de zarif duruyorlardı.

"Evet, hadi bir deneyelim," dedim ona. "Babamız senin güzel görünmeni istiyor. Kusmamaya çalış tamam mı?"

Brianna daha fazla dışkı yaparken cevap olarak gözlerini kapattı, kasıldı ve homurdandı.

"Ahh, aferin!" dedim içtenlikle. Bu çarşafın değişeceği anlamına geliyordu ama en azından pişiği daha kötü olmayacaktı. Pislik temizlenmiş ve yerini yeni bir bez almıştı. Pembe elbiseyi salladım ve elbiseyi başından geçirmeden önce, dikkatli bir şekilde yüzündeki salyasını silmek için durdum. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve tatlılıkla aguladı, yumruklarıyla mücadele ediyordu.

Uysal bir şekilde başımı aşağıya indirdim ve göbeğini gıdıkladım, bu onun kıvranmasına ve neşeyle agulamasına sebep olmuştu. Bunu birkaç sefer daha yaptık, sonra pembe elbisesini giydirmek için zahmetli işe koyulduk.

Brianna bundan hoşlanmamıştı; elbiseyi başından aşağıya geçirdiğimde şikâyet etmeye başlamıştı. Küçük tombul kollarını elbisenin pofuduk kollarından geçirirken, başını arkaya doğru itti ve çok kötü bir şekilde ağlamaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordum, şaşkındım. Şimdiye kadar onun bütün ağlamalarını biliyordum ve ne demek istediğini de çoğunlukla anlıyordum ama bu yeniydi ve tamamen acıyla doluydu.

"Neyin var tatlım?"

Şimdi daha da kızgınlıkla ağlıyordu, yaşlar yanaklarından aşağıya süzülmeye başlamıştı. Heyecanla onu yüz üstü çevirdim ve ani karın ağrısı olduğunu düşünerek, sırtını sıvazlamaya başladım ama iki büklüm de durmuyordu. Şiddetli bir şekilde çabalıyordu ve onu kucaklamak için sırt üstü çevirdiğimde, kırmızı bir şeyin sallanan körpe kolunun içine gittiğini gördüm. Elbisede bir iğne kalmıştı ve ben de kollarını elbiseye sokmaya çalışırken etine batmıştı.

"Ahh, bebeğim! Ahh, Çok üzgünüm! Anne çok üzgün!" Batan iğneyi çıkarıp atarken benim de gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzülmeye başlamıştı. Onu kucaklayıp, ovalıyor, yatıştırmaya çalışıyor ve suçluluk hissinden kendimi sıyırmaya çalışıyordum. Tabii ki onun canını yakma gibi bir niyetim yoktu ama o bunu bilmiyordu.

"Ahh, bir tanem," diye mırıldandım. "Tamam, geçti. Anne seni çok seviyor, tamam." Neden iğnenin olup olmadığına bakmadım ki? Hangi çılgın, bebek kıyafetlerini paketlemede iğne kullanır? Kızgınlık ve huzursuzluk içinde

yıpranarak Brianna'yı giydirmiş, çenesini silmiş ve yatak odasına götürmüştüm, ben aceleyle güzel bir etek ve yeni bir bluz giyerken onu yatağıma yatırmıştım.

Çoraplarımı giydiğimde kapı çaldı. Bir topuğunda delik vardı ama onunla uğraşacak zamanım yoktu. Ayaklarımı sıkan yüksek topuklu deri ayakkabıyı hızla giyip, Brianna'yı kucakladım ve kapıyı açmaya gittim.

Gelen Frank'ti, anahtarını kullanamayacak kadar elleri doluydu. Tek elimle bütün paketleri ondan aldım ve koridordaki masaya koydum.

"Akşam yemeği hazır mı, tatlım? Yeni masa örtüsüyle peçete aldım, bizimkilerin eski olduğunu düşündüm. Ve tabii ki şarap." Karmakarışık saçlarıma ve yeni süt lekesi olmuş bluzuma hoşlanmamışçasına baktı.

"Tanrım, Claire!" dedi. "Kendine biraz çekidüzen veremez misin? Yani demek istediğim bütün gün evde yapacak başka bir şeyin yok. Birkaç dakikanı ayırıp–"

"Hayır," dedim biraz yüksek sesle. Huysuz bir şekilde yeniden ağlamaya başlayan Brianna'yı ona ittim.

"Hayır," dedim yeniden ve dirençsiz elinden şarap şişesini aldım.

"HAYIR!" diye bağırdım, ayaklarımı yere vuruyordum. Şişeyi salladım ama o yana çekilmişti, şişe kapıya çarptı ve kırmızı şarabın morumsu sıvısı küçük verandaya yayıldı, kırık cam parçaları ışığın altında girişte parıldıyordu.

Şişe parçalarını açelyanın içine attım ve ceketimi giymeden dışarıya, dondurucu sise kendimi attım. Biraz yürüdükten sonra, yarım saat erken gelen ve muhtemelen beni kusurlu bir ev hanımı olarak görmeyi bekleyen şaşkın Hinchcliffeler'e hiçbir şey demeden, yanlarından geçip gittim. Umarım akşam yemekleri iyi geçer.

Amaçsızca sisin içinde arabayı kullanıyordum, gazı azaltana kadar arabanın radyatörü neredeyse patlayacaktı. Eve gitmiyordum, henüz olmazdı. Gece açık bir kafeye? Bugünün cuma olduğunu fark ettim ve on ikiye kadar sürdüm. Ne de olsa artık bir planım vardı. Oturduğumuz mahalleye, St. Finbar Kilisesi'ne doğru geri döndüm.

Kilise, zarar görmemesi ve hırsızlıktan korunması için bu saatte kilitli oluyordu. İbadet edenler için kapı tokmağının altında, düğmeli bir kilit vardı. Beş düğmesi vardı, birden beşe kadar numaralanmıştı. Uygun bir sırayla üçüne basıldığında, anahtar içeri girmek için size yol veriyordu.

Gelişimi kaydetmek için St. Finbar'ın ayakucunda bulunan günlük deftere, kilisenin arkasına doğru sessizce ilerledim.

"St. Finbar mı?" demişti Frank kuşkuyla. "Böyle bir aziz yok. Olma ihtimali de yok."

"Var," demiştim, bilmiş şekilde. "On ikinci yüzyıldan, İrlandalı bir piskopos."

"Ha, İrlandalı," demişti Frank, saygısızca. "Bu her şeyi açıklıyor. Fakat anlamadığım bir şey var," demişti, düşünceli olmaya dikkat ediyordu, "şey... neden?"

"Ne neden?"

"Neden bu sürekli tapınma işini yapıyorsun? Sen hiçbir zaman benden daha fazla dini bütün bir insan olmadın ki. Aşai Rabbani ayinine ya da başka bir şeye gitmiyorsun; Papaz Begges her hafta bana senin nerede olduğunu soruyor."

Başımı iki yana sallamıştım. "Gerçekten söyleyemem, Frank. Bu sadece... yapmaya ihtiyaç duyduğum şey." Ona bakmıştım, yeterli açıklamayı yapamayacak kadar çaresizdim. "Burası... huzur verici," demiştim sonunda.

Daha fazla konuşmak için ağzını açmıştı ama sonra, başını iki yana sallayarak arkasını dönmüştü.

Burası huzur vericiydi. Kilisenin araba parkı ıssızdı, sadece bu saatte ibadete gelen birinin arabası vardı. İçeride adımı deftere yazdım ve öne doğru yürümeye başladım, direk konuşup kabalık etmemek için saat on birdeki ziyaretçiye haber vermek için öksürdüm. Onun arkasına diz çöktüm, sarı kabanlı tıknaz bir adamdı. Bir müddet sonra, mihrabın önünde diz çöktüğü yerden ayağa kalktı, döndü ve kapıya yürüdü, yanımdan geçerken sessizce başıyla bana selam vermişti.

Kapı gıcırdayarak kapandı ve artık yalnızdım; sadece sunağın üstündeki büyük altın güneş sembolü ve ben. Sunakta iki tane devasa mum yanıyordu. Düzgün ve beyazlardı, durgun havada titremeden öylece yanıyorlardı. Bir anlığına gözlerimi kapattım, sadece sessizliği dinliyordum.

Gün içinde olan her şey, karışık düşünceler ve hisler içinde aklımda dönüp dolaşıyordu. Ceket giymediğimden, park yerine doğru yaptığım kısa yürüyüşte üşüdüğümden titriyordum ama yavaşça ısınmaya başlamıştım, kucağımda kenetlenen ellerim en sonunda rahatlıyordu.

Sonunda her zaman olduğu gibi düşünmeye son verdim. Ebedi varlığın kısıtlı zamanından mı yoksa yorgunluğumun geçmesinden mi bilmiyordum ama Frank'e duyduğum suçluluk ve Jamie için duyduğum büyük acı azalmıştı. Hatta duygularım geçmişteki seslere doğru çekilirken, annelik endişelerim bile azalmıştı. Her şey yavaşça atan kalbimden daha sessizdi, kilisenin karanlık huzurunda düzenli ve rahatlatıcıydı.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadım, "James kulunun ruhuna merhamet eylemeni istiyorum." Sonra sessizce ekledim, "ve benimkinin."

Hareket etmeden öylece oturdum, altın güneşin yüzeyindeki mum alevlerinin parlaklığını izledim ta ki arkamdaki koridordan yeni gelen bir ziyaretçinin ayak seslerini duyana kadar. Her saatte geliyorlardı, gündüz ya da gece. Aşai Rabbani ayini boş kalmıyordu.

Birkaç dakika daha kaldım, sonra mihraba selam vererek kilise sırasından çıktım. Kilisenin arkasına doğru yürüdüğümde, St. Anthony'nin heykeli altındaki arka sırada birini gördüm. Ben yaklaştığımda o da hareket etmeye başlamıştı, sonra bir adam ayağa kalktı ve beni karşılamak için koridorda durdu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum tıslarcasına.

Düşünceli bir biçimde diz çöken yeni bir ziyaretçiye Frank selam verdi ve beni dışarıya götürmek için dirseğimden tuttu.

Ondan uzaklaşıp, onunla yüzleşmeden önce kilise kapısının arkamızdan kapanmasını bekledim.

"Bu ne şimdi?" dedim kızgın bir halde. "Neden peşimden geldin?"

"Seni merak ettim." Küçük Ford'umun yanına korurcasına park ettiği büyük Buick'ine doğru boş park alanını işaret etti. "Kasabanın bu kısmında, gecenin bir vakti yalnız bir kadının sokaklarda dolaşması çok tehlikeli. Seni eve götürmeye geldim. Hepsi bu."

Ne Hinchcliffelerden ne de akşam yemeği partisinden söz etmişti. Kızgınlığım bir parça da olsa azalmıştı.

"Ahh," dedim. "Brianna'yı ne yaptın?"

"Ağlaması ihtimaline karşılık, Bayan Munsing'den kulağının kapıda olmasını söyledim. Fakat derin bir uykuya dalmış gibi görünüyordu ve ben de başka şansım olduğunu sanmıyordum. Hadi gel, dışarısı çok soğuk."

Öyleydi, dondurucu soğuk beni ince bluzumun içinde titretmişti.

"O zaman evde görüşürüz," dedim.

Brianna'ya bakmak için içeri girdiğimde çocuk odasının sıcaklığı beni kucaklamıştı. Hâlâ uyuyordu ama huzursuzdu. Kızıl kafasını bir sağa bir sola çevirirken, küçük ağzı bir balığın nefes alışı gibi açılıp kapanıyordu.

"Acıkmaya başlamış," dedim Frank'e, arkamdan gelmiş ve omzumun üstünden, sevecen bir hâlde bebeğe bakıyordu.

"Yatağa gelmeden onu emzirsem iyi olacak, sonra sabaha kadar uyur."

"Sana sıcak bir şeyler getireyim," dedi ve mutfağa doğru gitmek için kapıdan kayboldu, o sırada ben de uyuyan küçük yığını kucakladım.

Sadece bir göğsümü emmişti ama karnı doymuştu. Gevşek ağzını yavaşça memeden çekmişti, ağzı sütle çevriliydi, kızıl başı kolumda geriye doğru düşmüştü. Hiçbir hareket ya da sesleniş diğer tarafı emmesi için onu uyandıramazdı, bu yüzden ben de vazgeçtim ve onu yatağına yatırdım. Cılız, hoşnut bir geğirme yükselene kadar yavaşça sırtını okşadım; o sırada tam bir doyma nefesi ortaya çıkmıştı.

"Gece için hazır, öyle mi?" Frank, sarı tavşanlı bebek battaniyesini onun üzerine örtüyordu.

"Evet." Sallanan sandalyeme geri oturdum, yeniden ayağa kalkmak için hem zihnen hem de bedenen çok yorulmuştum. Frank durmak için

arkamdan geldi; bir elini yavaşça omzuma koydu.

"O öldü, değil mi?" diye sordu nazikçe.

Sana anlattım, diye konuşmaya başlayacaktım. Sonra durdum, ağzımı kapattım ve sadece başımı aşağı yukarı salladım. Sandalyede yavaşça sallanırken karanlık beşiğe ve içindeki bebeğime bakıyordum. Sağ göğsüm acı bir şekilde sütle dolmuştu. Ne kadar yorgun olursam olayım bunu halletmeden rahatça uyuyamazdım. Boyun eğmiş bir iç çekişle, kaba ve gülünç görünümlü plastik göğüs pompasına uzandım. Kullanımı zor ve rahatsız ediciydi ama bir saat içinde acıyla, sütten sırılsıklam olmuş halde uyanmaktan iyiydi.

Frank'in gitmesini sağlamaya çalışarak, bir el işareti yaptım.

"Sen git. Sadece birkaç dakika sürer ama yapmak zorundayım..."

Gitmek ya da cevap vermek yerine, pompayı elimden aldı ve masaya bıraktı. Sanki kendi kendine hareket ediyormuşçasına, o yönünü değiştirmeden çocuk odasının sıcak karanlık odasında başı yavaşça kalktı ve şişen göğsümün kıvrımlarını kendiliğinden kavradı.

Başını eğdi ve göğsümdeki ağzı yavaşça hızlandı. Küçük kanaldan sızan sütün yarı acılı karıncalanmasını hissederek sızlanmaya başlamıştım, başının arkasına elimi koydum ve yavaşça onu iyice kendime çektim.

"Daha sert," diye fısıldadım.

Ağzı yumuşaktı ve nazik davranıyordu, kötü bir ölüm gibi hızlanan, talep eden, emen, aç gözlülüğüne cevaben cömert hayat kaynağını serbest bıraktıran bir bebeğin sert, dişsiz damağının kavrayışı gibi değildi.

Frank önümde eğilmişti, ağzı yalvarıyordu. Acaba kullarının önünde eğildiğini gören Tanrı'nın hissettiği de bu muydu, merak etmiştim? Bu kadar şefkat ve merhametle dolu muydu? Yorgunluk bana sanki her şey yavaş yavaş oluyormuş gibi bir his vermişti, sanki suyun altındaydık. Frank'in elleri dalga gibi yavaşça hareket ediyor, sürekli sallanıyor, yosun yapraklarının dokunuşu gibi nazik dokunuşlarla tenimde dolaşıyordu. Bir dalga gücüyle beni kaldırdı ve çocuk odasındaki halının kenarına yatırdı. Gözlerimi kapattım ve akıntının beni uzağa götürmesine izin verdim.

Papaz evinin ön kapısı gıcırtıyla açılırken, Brianna Randall'ın döndüğünü haber veriyordu. Kızların sesini duyunca Roger hemen ayağa kalktı ve koridora gitti.

"En iyisinden yarım kilo tereyağı. Benden istediğin buydu ve ben de yaptım ama hâlâ ikinci derece en iyi tereyağı ya da kötü tereyağı nasıl oluyor merak ediyorum." Brianna sarılı paketleri Fiona'ya verdi, gülüyordu ve konuşmaya devam ediyordu.

"Evet, eğer tereyağını ahlaksız ihtiyar Wicklow'dan aldıysan muhtemelen en kötüsü oluyor, onun ne söylediği önemli değil," diye cevap verdi Fiona. "Ahh, tarçın da almışsın, bu harika! Sonra tarçınlı çörek yaparım. Gelip nasıl yaptığımı izlemek ister misin?"

"Evet ama önce yemek yemeliyim. Açlıktan ölüyorum!" Brianna parmaklarının ucunda yükseldi, umutla mutfağın olduğu yönü kokladı. "Soğanlı ciğer yahnisi mi var?"

"Soğanlı ciğer yahnisi! Nazik ol, seni aptal Sassenach. Soğanlı ciğer yahnisini ilkbaharda yiyemezsin! Sonbaharda yersin, koyunlar kesildiği zaman."

"Ben bir Sassenach mıyım?" Brianna isimden hoşlanmışa benziyordu.

"Tabii ki öylesin, guguk kuşu. Ama yine de seni seviyorum."

Fiona, küçük İskoç kızının yanında kule gibi duran Brianna'ya bakarak kahkaha attı. Fiona on dokuz yaşındaydı, oldukça çekici ve hafiften balıketli bir kızdı. Onun yanında Brianna bir orta çağ eseri gibi duruyordu; sağlam yapılı ve güçlü. Uzun, düz burnu ve parlayan uzun kırmızı-sarı saçlarıyla, bin yıldır değişmeden canlılığını koruyan bir el yazmasından çıkmış gibiydi.

Roger birden dirseğinin yanında duran Claire Randall'ı hatırladı. Aşkla, gururla ve şaşkınlıkla kızına bakıyordu Claire. Jamie Fraser, kızına sadece dikkat çekici boyunu ve Vikinglerin kızıl saçlarını miras bırakmakla kalmamış, aynı zamanda fiziksel görünüşünü de vermişti.

Bu olağanüstü, diye düşündü Roger. Alışılmamış hiçbir şey yapmıyor ya da söylemiyordu ama Brianna karşı konulamaz bir şekilde insanları kendine çekiyordu. Onda bir çekicilik vardı, neredeyse herkesi kendi yörüngesine çeken bir gezegen gibiydi. Roger da çekilmişti; Brianna ona doğru döndü ve gülümsedi, hareket ettiğinin farkına varmadan Roger, onun elmacık yanaklarındaki belirsiz çilleri görecek ve gezdiği mağazalardan sinen pipo tütünü kokusunu alacak kadar kendini onun yakınında bulmuştu.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. "Klan ofislerinden bir haber var mı, yoksa Fiona'nın yük eşeği olacak kadar çok mu meşguldün?"

"Yük eşeği mi?" Brianna'nın gözleri şaşkınlıktan kısıldı. "Yük eşeği? Önce bir Sassenach oluyorum, şimdi de bir yük eşeği. Siz İskoçlar insanlara kibar davranmak yerine, neden böyle isimler takıyorsunuz?"

"Bir tanem," dedi Roger, 'R' harfini abartılı bir şekilde söylemiş ve kızların kahkaha atmasını sağlamıştı.

"Kötü eğitimli bir Aberdeen teriyeri gibi ses çıkarıyorsun," dedi Claire. "Kuzey İskoçya Klan kütüphanesinde bir şeyler bulabildin mi, Bree?"

"Bir yığın zımbırtı," diye cevap verdi Brianna, koridordaki masaya bıraktığı fotokopi yığınlarını didik didik ararken. "Onlar fotokopi çekerken birçoğunu okuma fırsat bulabildim." Yığınlardan bir kâğıt aldı ve Roger'a verdi.

Kuzey İskoçya efsaneleri kitabından bir parçaydı; '*Leap O' the Cask*' başlığı adı altındaydı.

"Efsaneler mi?" dedi Claire, Roger'ın omzunun üstünden bakıyordu. "Bu aradığımız şey mi?"

"Olabilir." Roger kâğıdı dikkatle okuyordu ve dalgın dalgın konuşuyordu, dikkati dağılmıştı. "Kuzey İskoçyalılar dağıldıkça, on dokuzuncu yüzyılın ortasından bu yana kadar tarihin çoğu da ağızdan ağza aktarılmış. Bu demek oluyor ki gerçek insanların hikâyesi, tarihi kişilerin hikâyesi ile denizatları, hayaletler ve büyücülerin hünerleri gibi efsanevi şeyler arasında büyük bir ayrım yok. Tarihi yazan bilginler, çoğunlukla ne ile uğraştıklarından kesinlikle emin değillerdi. Bu yüzden bazıları için efsane ile gerçeğin karışımı, bazıları için de anlatılan gerçek tarihin kendisi olur."

"Örneğin bu," – Roger kâğıdı Claire'e uzattı – "kulağa gerçek bir hikâyeymiş gibi geliyor. Kuzey İskoçya'da isim yapmış özel bir yerin tarihini anlatıyor."

Claire saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve okumak için başını eğdi, lambanın loş ışığında gözlerini kısarak kâğıda bakıyordu. Küf kokulu kâğıtlardan ve tarihten oldukça sıkılan Fiona, akşam yemeğine bakmak için mutfağa geri dönmüştü.

"*Leap O' the Cask*," diye okumaya başladı Claire. "*Bir dereye biraz uzakta olan bu olağanüstü yer, bir James yanlısı beyin ve onun hizmetinden sonra adını almıştır. Culloden felaketinden kaçabilen şanslı birkaç kişiden biri olan bey, büyük zorluklarla evine gelmiştir ama İngilizler Charles Stuart'ın kaçak destekçilerini bulmak için Kuzey İskoçya'da ava çıktıklarında, yaklaşık yedi yıl toprağındaki bir mağarada saklanmak zorunda kalmıştır. Beyin kiracıları sadık bir şekilde ondan kimseye bahsetmemişler ve beylerinin saklandığı yere yiyecek ve eşya götürmüşlerdir. Sık sık bölgeyi denetleyen İngilizler'e onu bulmaları için şans vermek istemediklerinden, saklanan adamdan sadece 'Bozbere' diye bahsetmeye özen göstermişlerdir. Bir gün bir çocuk, beyinin mağarasına bir fıçı bira götürürken bir grup İngiliz askeriyle karşılaşmıştır. Cesurca askerlere cevap vermeyi reddedip sorumluluğundan vazgeçmeyen çocuk, bir süvari tarafından saldırıya uğramış ve fıçı nehirden aşağıya yuvarlanarak çocuğun da sonunu getirmişti."*

Başını kâğıttan kaldırıp, kızına doğru kaşlarını sorgularcasına kaldırdı.

"Neden bu? Bunu biliyoruz ya da bildiğimizi sanıyoruz," diye düzeltti, Roger'a doğru başını sallamıştı. "Jamie Culloden'dan kaçtı ama onun gibi birçok kişi de kaçtı. Sana bu beyin Jamie olduğunu düşündüren şey nedir?"

"Tabii ki Bozbere yüzünden," diye cevap verdi Brianna, sanki annesinin sorduğu soru karşısında şaşırmıştı.

"Ne?" Roger ona bakıyordu, şaşkındı. "Bozbereye ne olmuş?" Bu cevap karşısında Brianna bir tutam saçını Roger'ın burnuna sürttü.

"Bozbere!" dedi sabırsızlıkla. "Kahverengi bere, değil mi? Her zaman bir şapka takıyordu, çünkü fark edilecek bir saçı vardı! İngilizler'in ona 'Kızıl

Jamie' dediğini siz söylemediniz mi? Onun kızıl saçları olduğunu biliyorlardı. O da bunu saklamak zorundaydı!"

Roger şaşkınlıkla ona bakıyor ve konuşamıyordu. Brianna'nın saçları omuzlarından süzülüyordu, sanki alevlerle canlanmıştı.

"Haklı olabilirsin," dedi Claire. Kızına bakarken heyecandan gözleri parlıyordu. "Seninkiler gibi, Jamie'nin saçları seninkiler gibiydi." Uzandı ve yumuşak bir şekilde Brianna'nın saçlarını okşadı. Aşağıya, annesine doğru bakarken kızın yüzü yumuşamıştı.

"Biliyorum," dedi. "Okuduğum şeyi düşünerek onu hayal etmeye çalışıyorum." Sustu ve boğazını temizledi, sanki bir şey boğazına takılmıştı. "Fundalıkların dışında onu görebiliyorum, saklanıyor ve saçları güneş ışığında parlıyor. Onun bir sürgün olduğunu söylemiştin. Eğer insanlar onu öldürmeye çalıştıysa, nasıl saklanması gerektiğini... çok iyi biliyordur diye düşündüm," konuşmasını yumuşak bir şekilde bitirmişti.

"Doğru," dedi Roger, Brianna'nın gözlerindeki buğulanmayı dağıtmak için canlı bir şekilde konuşuyordu. "Bu muhteşem bir tahmin ama küçük bir işle bundan emin olabiliriz. Eğer bir haritada Leap O' the Cask'ı bulursak–"

"Benim bir aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Brianna alayla. "Bunu da düşündüm." Gözlerindeki buğu kaybolmuştu ve yerini kendini beğenmiş bir ifade almıştı. "Bu yüzden bu kadar geç kaldım ya. Yazıcının Kuzey İskoçya'da bulunan her haritayı çıkarmasını istedim." Yığınlardan başka bir fotokopi kâğıdı çıkardı ve kâğıdın üst kısmında bir yere parmağını vurmaya başladı.

"Gördünüz mü? Çok küçük bir yer, her haritada yok ama bunda var. Burası Broch Mordha köyü, annem Lallybroch'a yakın olduğunu söylemişti ve şurası," dedi, parmağını biraz hareket ettirdi, çok ufak bir noktayı gösteriyordu. "Gördünüz mü?" diye tekrarladı. "Malikânesine, yani Lallybroch'a geri döndü ve burası saklandığı yerdi."

"Büyüteç olmadan oranın 'Leap O' the Cask' olduğunu anladım," dedi Roger ve Brianna'ya gülümsedi. "O zaman tebrik ederim," diyerek ekledi. "Onu bulduğunu düşünüyorum, biraz uzakta da olsa."

Brianna gülümsedi, gözleri endişeyle parlıyordu. "Evet," dedi yumuşak bir sesle. Kibarca kâğıtların ikisine dokundu. "Babam."

Claire kızının elini sıktı. "Babanın saçlarına sahip olduğun gibi, annenin aklına sahip olduğunu görmek çok güzel," dedi gülümseyerek. "Hadi gidelim ve keşfini Fiona'nın yemeğiyle kutlayalım."

"İyi iş çıkardın," dedi Roger Brianna'ya, yemek odasına giden Claire'i takip ediyorlardı. Roger elini hafifçe onun beline koymuştu. "Kendinle gurur duyuyor olmalısın."

"Teşekkürler," dedi belirsiz bir gülümsemeyle ama dudaklarının kıvrımına üzgün bir ifade oturmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Roger tatlılıkla, koridorda duruyorlardı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, aslında yok." Brianna ona bakmak için döndü, kırmızı kaşlarının arasındaki küçük çizgi görünüyordu. "Sadece düşünüyorum, hayal etmeye çalışıyorum. Onun yerinde olsam ne düşünürdüm? Yedi yıl boyunca bir mağarada yaşasaydım? Peki ya sonra ona ne oldu?"

İçgüdüleriyle hareket eden Roger, ona doğru eğildi ve kaşlarının ortasını usulca öptü.

"Bilmiyorum, sevgilim," dedi. "Ancak bulacağız."

Bölüm 2

Lallybroch

4

Bozbere Lallybroc

Kasım 1752

Ayda bir kez tıraş olmaya eve geldiği sıralarda, çocuklardan biri ona ortalığın güvende olduğunu söylemişti. Her zaman geceleri seyahat ediyor ve bir tilki kadar sessiz oluyordu. Her nasılsa, tıraş olmak medeniyet fikri için şart gördüğü bir şeydi.

Bir gölge gibi mutfak kapısından içeriye süzülüyor, Ian'ın gülüşü ya da onun kız kardeşinin öpücüğüyle karşılanıyordu ve böylece dönüşümün başladığını hissediyordu. Sıcak su tası, yeni bilenmiş ustura ve bir de tıraş sabununa benzer bir şey, onun için masada hazır bekliyordu. Eğer kuzeni Jared Fransa'dan gönderdiyse gerçek bir sabun bile oluyordu. Çoğunlukla yarı erimiş mum yağı ya da göz yakan küllü su da bu eşyaların arasındaydı.

Mutfağın kokusuyla değişimin başladığını hissedebiliyordu; körfez, kır ve ormanın rüzgâr kokusundan sonra çok keskin ve yoğun geliyordu ona. Ama bu değişim, kendini tam bir insan olarak hissettiği tıraş ritüeli bitmeden önce olmuyordu.

Tıraşı bitene kadar onun konuşmamasını beklemeyi öğrenmişlerdi, çünkü bir aylık yalnızlığın ardından kelimeler zar zor dudaklarından dökülüyordu. Söyleyecek bir şeyi olmadığından değil, kelimeler boğazındaki engele takıldığı içindi bu. Onları kısa sürede çıkarmak için her biriyle mücadele ediyordu. İlk kime ve ne söyleyeceğini düşünmeye, kelimeleri özenle seçmek için de birkaç dakikaya ihtiyaç duyuyordu.

Bölgedeki İngiliz devriyeleri, siyaset, tutuklamalar, Londra ve Edinburgh'daki davalar hakkında duyulması gereken haberler ile sorulması gereken sorular vardı. Bu onun beklediği şeydi. Ian ile malikâneden, Jenny ile çocuklardan bahsetmek daha iyiydi. Eğer güvenli görülüyorsa, çocuklar

dayılarına merhaba deyip, yataklarına geri dönmeden önce uykulu bir şekilde ona sarılıyor ve tatlı bir biçimde onu öpüyorlardı.

"Yakında adam olacak," Eylül ayı geldiği zaman konuşmak istediği ilk şey bu olmuştu Jamie'nin, adaşını, Jenny'nin en büyük çocuğunu başıyla işaret etmişti. Masadaki on yaşındaki çocuk gergin biçimde oturuyordu, ağırbaşlı bir şekilde evin geçici beyi olduğunun farkındaydı.

"Öyle, ihtiyacım olan tek şey ilgilenecek bir diğer mahlûk," diye cevap vermişti kız kardeşi alayla ama kelimelerinin ardında yatan gururu hissettirerek, oğlunun omzuna dokunmuştu.

"Ian'dan bir haber aldın mı?" Eniştesi üç hafta önce dördüncü kez tutuklanmıştı ve II. James yandaşı şüphesiyle Inverness'a götürülmüştü.

Jenny erkek kardeşinin önüne üstü örtülü yemeği koyarken, başını iki yana salladı. Kesilmiş parçadan, keklik etinden yapılmış turtanın sıcak kokusu yayılmıştı ve Jamie'nin ağzı öyle sulanmıştı ki konuşmadan önce yutkunmak zorunda kalmıştı.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Jenny tabağa turtadan bir dilim koyarken. Ses tonu sakindi ama kaşlarının arasındaki dikey çizgi derinleşmişti. "Onlara tapu senedini göstermesi için Fergus'u gönderdim ve Ian gözaltından kurtuldu. Lallybroch'ın beyi olmadığını anlar anlamaz onu yakında eve göndereceklerdir, onun canını sıkmakla elde edecekleri bir şey yok." Oğluna bir bakış attı ve bira sürahisine uzandı. "Küçük bir çocuğun vatan haini olduğunu ispat etmek için bile ellerinden geleni yaparlar."

Sesi kötü çıkmıştı ama İngiliz mahkemelerinin düzensizliğini düşündüğünden, bir umut hissi de seziliyordu. Yağmurla ıslanmış tapu senedi, Lallybroch malikânesinin büyük James'ten küçüğüne olan devrin çok önceden yapıldığını kanıtlıyordu. Bu, her seferinde Saray'ın II. James yanlısı bir vatan haininin mülküne el koymasını engelliyordu.

Çiftlik evinden ayrıldığında, zayıf olan insanlık görünüşünün attığı her adımda ondan uzaklaştığını hissediyordu. Bazen saklandığı mağarasına giderken, sıcaklığın ve ailesinin hayalini aklında tutuyordu. Eğer bunu yapmazsa, soğuk rüzgâr ve iğrenç yanık kokusuyla neredeyse hemen yok olacağını sanıyordu.

İngilizler büyük arazinin ötesindeki üç küçük çiftliği yakmışlardı. Soru sormadan ya da formaliteden de olsa suçlamalarını açıklamadan Hugh Kirby'yi ve Geoff Murray'yi sıcak yuvalarından almışlar ve kapılarının önünde vurmuşlardı. İngiliz askerlerinin geldiğini gören ve eşi tarafından uyarılan Genç Joe Fraser kaçmıştı. O da askerler bölgeden uzaklaşana kadar – ve Ian da onlarla birlikteydi – Jamie ile birlikte mağarada kalmıştı.

Ekim ayında, konuştuğu kişiler genç delikanlılardı; bir Paris genelevinden gelen Fergus ve Fergus'un en yakın arkadaşı olan hizmetçinin oğlu Rabbie MacNab'di.

Usturayı yavaşça bir yanağının aşağısına ve çenesinin köşesine çekti, sonra köpüklü bıçağı tasın kenarına sıyırdı. Gözünün kenarından Rabbie MacNab'in yüzünde, büyülenmişçesine bir kıskançlık bakışı yakaladı. Yavaşça onlara doğru döndüğünde üç çocuğun – Rabbie'nin, Fergus'un ve Genç Jamie'nin – ağızları açık, dikkatle onu izlediğini gördü.

"Daha önceden tıraş olan birini görmediniz mi?" diye sordu, tek kaşını yukarıya kaldırarak. Rabbie ve Fergus birbirlerine baktılar ama sözü malikânenin sözde sahibi Genç Jamie'ye bıraktılar.

"Ahh, şey... evet, dayı," dedi utanarak. "Ama... y–yani," – hafiften kekeledi ve yüzü iyice kızardı – "babam gittiğinden beri, yani o evdeyken bile onun tıraş olduğunu görmezdik. Fakat bir ayın sonunda, senin yüzünde bir sürü sakal oluyor dayı ve seni yeniden gördüğümüze öyle mutluyuz ki ve..."

Jamie birden çocukların gözünde hayali bir kahraman gibi göründüğünü anladı. Bir mağarada yalnız başına yaşıyordu, avlanmak için karanlıkta ortaya çıkıyordu, üstü başı pis, saçı başı dağılmış ve her yanını basan kızıl sakallarla gecenin bir yarısı sislerin içinden eve geliyordu. Evet, onların yaşında muhtemelen sürgün olmak, çalıların arasında saklanıp rutubetli ve minicik bir mağarada yaşamak olağanüstü bir macera gibi görünüyordu. On beş, on altı ve on yaşında olduklarından, suçun, dayanılmaz yalnızlığın, yaptıklarından dolayı içi rahat olmadığından sorumluluğun ağır yükü hakkında bir fikirleri yoktu.

Korkuyu bir derece anlayabilirlerdi; esir düşme korkusunu, ölüm korkusunu. Fakat yalnızlık korkusunu, kendinden korkmayı ya da delirme korkusunu anlayamazlardı.

"Öyle, evet," dedi Jamie, Genç Jamie kekelemeyi bırakmışken sıradan bir şekilde masa aynasına geri döndü. "Bir erkek acı ve sakal için doğar, bu da Âdem'in izlerinden biri."

"Âdem'in mi?" Fergus şaşkınlıkla bakıyordu, diğerleri ise Jamie'nin bahsettiği şeyler hakkındaki fikirlerini önlemeye çalışıyordu. Bir Fransız olduğundan Fergus'un her şeyi bilmesi beklenmiyordu zaten.

"Ahh, evet..." Jamie üst dudağını dişleriyle aşağıya indirdi ve burnunun altını tıraş etmeye başladı. "Başlangıçta Tanrı insanı yarattığı zaman, Âdem'in çenesi Havva'nınki kadar tüysüzdü." Genç Jamie'nin Rabbie'nin kasıklarına göz attığını gördüğünde, "Ve her ikisinin bedenleri de yeni doğmuş bir çocuğun ki gibiydi," diye ekledi. Rabbie sakalsızdı, sadece dudağının üstünde belli belirsiz siyahlıklar vardı ama tüyler başka bir yerde bitmişti, "ama melekler ateşli kılıçlarla onları Cennet bahçesinden kovduklarında, tüyler Âdem'in çenesini kaşındırıp henüz biterken bahçenin kapısından yeni çıkmışlardı. Bu yüzden erkekler tıraş olmakla lanetlendi." Son bir hamleyle çenesini tıraş etmeyi bitirdi ve temsili bir şekilde izleyicilerine başıyla reverans yaptı.

"Peki diğer tüyler?" diye sordu Rabbie. "Orayı tıraş edemezsin!" Genç Jamie bu düşünceyle kıkırdadı ve yeniden yüzü kızardı.

"Ve daha da önemlisi," dedi büyük adaşı, "sağlam bir ele sahip olman lazım. Aynaya da ihtiyacın olmamalı," diye ekledi Jamie, kıkırdayan gruba.

"Peki bayanlar?" dedi Fergus. Ses, 'bayanlar' derken öylesine cikler gibi çıkmıştı ki kahkahalar ikiye katlanmıştı. "Kesinlikle genç matmazellerde de tüyler var ama onlar tıraş etmiyor, yani çoğunlukla," diye ekledi, önceden genelevde yaşadığı hayatı düşündüğü açıktı.

Jamie koridorun aşağısına gelen kız kardeşinin ayak seslerini duymuştu.

"Ahh, evet, bu bir lanet değil," dedi mest olmuş izleyicilerine, tası kaldırdı ve içindekileri açık camdan dışarıya attı. "Tanrı bunu erkeklere bir avuntu olsun diye vermiş. Bir kadının tenini görme ayrıcalığını yakaladığınızda

beyler," dedi, omzunun üstünden kapıya bir göz attı ve sır verircesine sesini kıstı, "ok şeklinde büyüyen tüylerini inceleyebilirsiniz. Anlarsınız ya, zavallı cahil bir adam da olsa, bu sayede güvenli şekilde evin yolunu bulur."

Arkasındaki kahkahaya ve kıs kıs gülmeye heybetli bir şekilde döndü, kız kardeşinin ilerleyen hamileliği yüzünden koridordan aşağıya yavaş ve paytak paytak yürüdüğünü gördüğünde birden utançtan kızarmıştı Jamie. Şişen karnının üstünde onun akşam yemeği tepsisini tutuyordu. Basit bir şaka ve çocuklarla geçirilen birkaç samimi dakika uğruna, nasıl Jenny'yi böyle küçük düşürürdü?

"Sessiz olun!" diye söylendi sertçe, çocuklar birden kıkırdamayı kesmiş ve ona şaşkınlıkla bakmışlardı. Jenny'den tepsiyi almak için öne atıldı ve masaya koydu.

Keçi eti ve jambondan yapılan bir yemek vardı. Kokusundan dolayı Fergus'un ince boğazındaki köprücük kemiğinin bir aşağı bir yukarı oynadığını gördü. Yemeğin en iyi kısmını ona bıraktıklarını biliyordu. Masadaki sıska yüzlere bakmaya gerek yoktu. O geldiği zaman yakalayabildiği tavşanı, kekliği ve bazen de yağmur kuşu yuvasından yumurta getiriyordu. Ancak bunlar, ailesi ve hizmetçilerinin, aynı zamanda öldürülen Kirby ve Murray'nin ailesinin ihtiyaçlarını da gideren konuksever bir ev için yeterli değildi. En azından, ilkbahara kadar kiracılarının dul eşleri ve çocukları burada kalacaktı ve onlara da bakılmalıydı.

"Yanıma otur," dedi Jenny'ye, onu kolundan tuttu ve yavaşça yanındaki oturağa çekti. Jenny şaşırmıştı ama halinden memnun bir şekilde oturdu. Saat çok geçti ve kadın yorgundu; Jamie onun gözlerinin altındaki koyu torbaları görebiliyordu.

Yemeğinden büyük bir dilim kesti ve Jenny'nin önündeki tabağa koydu.

"Ama hepsi senin için!" diye itiraz etti Jenny. "Ben yedim."

"Yeterli değil," dedi. "Bebek için biraz daha yemen gerek," diye ekledi. Kendisi için yemese bile çocuk için yiyebilirdi. Jenny bir müddet daha duraksadı fakat sonra, ona gülümsedi ve kaşığını alıp yemeği yemeye başladı.

Artık Kasım ayı gelmişti, soğuk ince gömleğinden ve pantolonundan içeriye sızıyordu. Kararlı şekilde ilerlediği yolda, neredeyse bunu fark etmiyordu. Parçalı bulutların arasından dolunay ışıklarını saçıyordu.

Tanrı'ya şükür ki yağmur yağmıyordu; yağmur damlalarının sesini duymak ve hayvanların kokusunu maskeleyen ıslak bitkilerin baskın kokusunu almak imkânsızdı. Aylar boyunca dışarıda yaşadığından koku alma hissi gelişmişti, bu yüzden bazen evin kokusu, içeriye girdiği zaman neredeyse onu boğacak gibi oluyordu.

Geyiğin kokusunu almak için yeterince yakın değildi ama kokunun geldiği yönden, onun orada olduğunu haber veren seslerini duyabiliyordu. Az sonra hayvan duracaktı, yarış yapan bulutların altında ve etrafını saran tepenin karşısında çağıldayan gölgelerden biriydi.

Kulaklarının ona geyiğin nerede durduğunu gösterdiği yere doğru olabildiğince yavaş bir şekilde döndü. Oku elindeydi, yayı da hazırdı. Geyik yerinden fırladığı zaman bir atış yeterli olabilirdi.

Evet, işte orada! Etrafını saran karaçalının üstündeki sivri, keskin ve siyah boynuzları gördüğünde, yüreği ağzında atıyordu. Doğruldu, derin bir nefes aldı sonra öne doğru bir adım attı.

Geyiğin fırlama sesi, avcıyı ürkütmek için her zaman şaşırtıcı derecede yüksek olur. Fakat bu avcı her şeye hazırdı. Ne ürktü ne de avının peşine düştü, sadece olduğu yerde durdu. Okun ucu nişan almıştı, gözleriyle zıplayan geyiğin izlerini takip ediyordu. Anlık bir değerlendirme yaptı, bekledi ve sonra acıtan bir kuvvetle yay kirişi bileğine vurdu.

Temiz bir atıştı, onu hemen omzunun arkasından vurmuştu ve iyi bir noktaydı. Bütün geyiği götürmek için gücünün olup olmadığından şüpheliydi. Geyik karaçalıların arkasında bir yere düşmüştü, bacakları dışa doğru dönmüştü ve çubuk gibi sertlerdi. Ay ışığı avcının gözlerinde parlıyordu, yumuşak koyu bakışlar saklanmıştı ama boş gümüş rengiyle ölümün gizemliliği korunuyordu.

Kuşağından hançerini çıkardı ve geyiğin yanına diz çöküp Ian'ın babası, Yaşlı John Murray'nin öğrettiği geyik duasını hızla okudu. Bunu duyduğunda, kendi babasının ağzı hafiften bükülmüştü, bundan dolayı bu duanın, Pazar günleri kilisede ibadet ettikleri aynı Tanrı'ya olmadığını

anlamıştı. Ancak babası hiçbir şey söylememişti, sözlerini kendi kendine mırıldanmış ve bıçağı tüyle kaplanan sıcak ete batırmıştı.

Şimdi tecrübenin verdiği güvenle, bir eliyle salyadan yapış yapış olan ağzı tuttu ve diğeriyle de geyiğin boğazını kesti.

Bıçağın ve elinin üstünden akan kan sıcaktı. İki ya da üç kez kan pompalanmıştı, boğazdaki büyük damar kesilip gövdedeki kan süzülürken, ölüm bir buhar gibi uzaklaşıp gidiyordu. Eğer düşünmek için dursaydı, belki bunu yapamayacaktı ama açlık, baş dönmesi ve gecenin sarhoş eden soğuk havası onu düşünceden alı koymuştu. İki elini yükselen buhara tuttu ve ellerini ağzına götürdü.

Ay ışığı iki yana açtığı ellerinin arkasında parlıyordu, sanki geyiğin kanını içmiyor onun ruhunu içine çekiyor gibi görünüyordu. Kan tuzlu ve gümüş tadındaydı, sıcaklığı kendi sıcaklığıyla aynıydı. Kanı yutarken sıcak ya da soğuk hissini algılayamıyordu, sadece ağzında yoğun bir tat vardı. Baş dönmesi, sıcak, metalik kokusu ve yaklaşan ziyafetle karnında ani bir kasılma ve guruldama meydana geldi.

Gözlerini kapadı ve nefes aldı, ölü gövdenin sıcak kokusu ve kendi hislerinin arasında, soğuk nemlilik geri geldi. Bir kez daha kanı içti, sonra elinin tersiyle yüzünü silip ellerini çimende temizledi ve önündeki işine koyuldu.

Bacakları ve ağır gövdeyi hareket ettirmek büyük bir çabayı gerektirmişti, sırada içini boşaltmak vardı. Geyiğin bacaklarının arasında saklananları çıkarmak için güç ve nezaket isteyen uzun dokunuşlarda bulundu ama iç organları tutan keseye girmedi. Ellerini gövdenin içine soktu, sıcak ıslaklık samimiydi ve yeniden keseyi dışarı çıkarmak için büyük bir mücadele gerekti. Ellerinin içindeki kese kaygandı ve ay ışığında parlıyordu. Bir üstten bir alttan kesikle yığınlar dışarıya çıkmıştı. Kara büyü geyiği bir ete çevirmişti.

Boynuzları gelişmiş olmasına rağmen küçük bir geyikti. Bir ihtimal onu tek başına taşıyabilirdi; taşıması için yardım getirene kadar, geyiği tilkilerin ve porsukların merhametine bırakmaktan daha iyiydi bu. Bir omzunu bir bacağın altına daldırdı ve yavaşça ayağa kalktı, ağır yükü sırtına yerleştirirken çabayla homurdandı.

Yavaşça ve beceriksizce tepeden aşağıya inerken, ay ışığı gölgesini bir kayanın üstüne yansıtıyordu. Kamburlaşmıştı, mitolojik bir canlı gibi görünüyordu. Omuzlarının üstündeki geyiğin boynuzları, ona boynuzlu bir adam görüntüsü veriyordu. Bu düşünceyle birden irkildi, cadılar bayramı hikâyesini hatırlamıştı; boynuzlu biri, onun için kurban edilen keçinin ya da horozun kanını içmeye geliyordu.

Hafif bir mide bulantısı hissetti. Hafif bir baş dönmesinden daha baskındı. Dahası yolunu kaybetmiş ve kendisini gece ile gündüz arasında sıkışan biri gibi hissediyordu. Gündüzleri tek başına yaşayan akıllı bir varlık oluyordu; hareketsizlikten kaçıp kitapların arasında kendine bir sığınak bulmaya çalışıyor, tefekküre dalıyordu. Ama ayın yükselmesiyle bütün hisler yok oluyor, herhangi bir duyguya bile dayanamıyordu. İninden kaçan bir hayvan gibi ortaya çıkıyor, yıldızların altında tepelerde koşuyor, avlanıyor ve açlıkla hareket ederek, kan ve ay ışığıyla sarhoş oluyordu.

Yürürken yere bakıyordu, omzundaki ağır yüke rağmen yürümesi için gece görüşü iyiydi. Geyik gevşek ve soğuktu, sık yumuşak tüyleri ensesini kaşındırıyordu ve rüzgârdan kendi teni bile soğumuştu, sanki avının kaderini paylaşıyordu.

Bu, sadece Lallybroch malikânesinin ışıklarını görene kadar sürmüştü. Sonunda insanlık örtüsünün yeniden onu kapladığını hissetti ve bir kez daha, ailesini kucaklamak için kendini hazırlarken akıl ve beden ona eşlik etti.

5

Bize Bahşedilen Çocuk

Üç hafta sonra, Ian'ın dönüşüyle ilgili hâlâ tek bir haber yoktu. Aslında hiçbir şey yoktu. Fergus birkaç gündür mağaraya gelmemiş, bu da Jamie'yi evde olup bitenler hakkında endişeye sürüklemişti. Eğer her şey yolundaysa, beslenmek için diğer ayları da hesaba katarsa, vurduğu geyik çoktan bitmiş olmalıydı ve yılın bu zamanında kilerde çok az yiyecek olurdu.

Gün batımından önce tuzaklarını kontrol etti, tepeden aşağıya inerek yapacağı erken ziyaretin riski onu telaşlandırmıştı. Gerçi her ihtimale karşı, günün son ışığının belli edeceği saçlarını saklayan kalın ve kahverengi ipten örülmüş yün beresini takmaya özen gösterdi. Sadece iri bedeni şüphe uyandırabilirdi ama bu da kesin değildi, çünkü bir İngiliz devriyesi ile karşılaşma gibi bir şanssızlık olursa, onu taşıyacak güçlü bacaklarına güveniyordu. Süpürge otlarının arasındaki yabani tavşan az da olsa Jamie Fraser'a uyum sağlıyor, onu uyarıyordu.

Eve yaklaşırken tuhaf bir şekilde evin sessiz olduğunu fark etti. Jenny'nin beş ve kiracıların altı çocuğunun yaptığı her zamanki kargaşadan eser yoktu. Fergus ve Rabbie MacNab'e ise denecek söz yoktu, canavar gibi bağırıp seyislerin etrafında koşturacak yaşı çoktan geçmişlerdi.

Mutfak kapısından içeriye girerken, evin boş olduğunu hissetti. Arka koridorda duruyordu, kiler bir taraftaydı, bulaşıkhane diğer taraftaydı ve ana mutfak ise az ötedeydi. Evin bunaltıcı havasını içine çekerken, bütün hislerine odaklanmıştı ve öylece durmuş evi dinliyordu. Hayır, burada birisi vardı; arka kilerin soğukluğu, mutfağın sıcaklığını almasın diye örtü kaplı kapının arkasından yumuşak, düzenli tıkırtıların takip ettiği belli belirsiz gıcırtı sesleri geliyordu. İç rahatlatıcı evsel bir sesti, bu yüzden anlamsız bir korkuya yer vermeden kapıyı dikkatlice açtı. Yalnız ve hamileliği iyice ilerlemiş olan kız kardeşi Jenny masanın orada duruyor, sarı bir kâsenin içinde bir şeyler karıştırıyordu.

"Burada ne yapıyorsun? Bayan Coker nerede?"

Kız kardeşi korkuyla bir çığlık attı ve kaşığı yere düşürdü.

"Jamie!" Yüzü solgundu, bir elini göğsüne bastırıyordu ve gözleri kapalıydı. "Tanrım! Ödümü koparttın!" Kendisininki gibi koyu mavi olan gözlerini yeniden açtı ve anlayışla ona baktı. "Tanrı aşkına, sen burada ne yapıyorsun? En azından bir hafta daha seni beklemiyordum."

"Son zamanlarda Fergus gelmedi. Ben de merak ettim," dedi açıkça.

"Sen çok tatlı bir adamsın, Jamie." Yüzünün rengi geri geliyordu. Erkek kardeşine gülümsedi ve onu kucaklamak için yanına gitti. Arada doğması yakın bir bebekle sarılma işi tuhaftı ama yine de güzeldi. Jamie yanağını bir anlığına onun parlak siyah saçlarına yaslayıp, mum, tarçın, yağlı sabun ve yün karışımı kokusunu içine çekti. Bu akşam onun kokusunda her zamankinden farklı bir koku daha vardı; Jamie artık onun süt kokmaya başladığını anlamıştı.

"Herkes nerede?" diye sordu, istemeyerek sarılmayı bıraktı.

"Şey, Bayan Coker öldü," diye cevap verdi, kaşlarının arasındaki hafif kırışıklık derinleşmişti.

"Öyle mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Üzüldüm." Bayan Coker ailenin ilk hizmetçisi ve kâhyasıydı, kendi anne ve babası evlendiğinden beri kırk yılı aşkındır buradaydı. "Ne zaman?"

"Dün, öğleden önce. Beklenmiyor değildi, zavallı kadın, huzur içinde yatsın. İstediği gibi kendi yatağında öldü ve Peder McMurtry onun için dua ediyor."

Jamie içgüdüsel olarak, mutfağın dışına hizmetçilerin durduğu odanın kapısına doğru bir göz attı. "Hâlâ burada mı?"

Kız kardeşi başını iki yana salladı. "Hayır. Oğluna cenazeyi buradan kaldırabileceklerini söyledim ama Cokerlar her şeyin olması gerektiği gibi olmasını istediler," – hafiften yüzü asıldı; kırmızı ceketli İngiliz askerlerinin götürdüğü Ian'ın yokluğunu, onlara sığınan kiracılarını, yiyecek kıtlığını ve erkek kardeşinin uygunsuz şekilde mağarada yaşamasını düşünüyordu – "Broch Mordha'da olmalarının daha iyi olacağını düşündüler, kız kardeşinin yanında. Bu yüzden herkes oraya gitti. Gitmek için kendimi yeterince iyi hissetmediğimi söyledim," diye ekledi ve sonra gülümsedi, hınzır bir

şekilde tek kaşını kaldırmıştı. "Aslında tek istediğim, biraz huzur ve sessizlikti."

"Ve şimdi ben geldim, senin huzurunu bozdum," dedi Jamie üzülerek. "Gideyim mi?"

"Hayır, aptal şey," diye söylendi kız kardeşi tatlılıkla. "Otur, ben de akşam yemeğini yapmaya devam edeyim."

"Pekâlâ, yemekte ne var?" diye sordu, umutla havayı koklayarak.

"Senin ne getirdiğine bağlı," diye cevap verdi kız kardeşi. Dolaptan ve büfeden tabak çanakları almak için mutfakta ağır ağır ilerlerken, ocaktaki buharı üstünde tencereye bakmak için durdu.

"Eğer et getirdiysen, onu yaparız. Eğer getirmediysen, yulaf lapası ve incik kemiği var."

Jamie bunu duyunca surat astı; haşlanmış yulaf ve iki ay önce salamura yaptıkları sığır etinden kalan incik kemiği düşüncesi pek çekici değildi.

"O zaman çok şanslıyım," dedi. Av çantasını baş aşağı etti, gri kürk ve büzüşmüş kulakların oluşturduğu yığın halindeki üç tane tavşan masaya düştü. "Ve karaçalı çilekleri," diye ekledi, şimdi de içi kırmızı meyveyle dolu olan yün beresinin içindekileri boşaltıyordu.

Gördüğü manzara karşısında Jenny'nin gözleri parladı. "Tavşanlı turta," diye bağırdı. "Kuş üzümü yok ama çileklerle daha iyi olur ve Tanrı'ya şükür ki yeterince tereyağı var." Gri kürklerin etrafındaki küçük hareketlenmeyi fark ederek, ellerini masaya koydu ve hızla davetsiz, küçük misafiri ortadan kaldırdı.

"Bunları dışarı götür de orada derilerini yüz, Jamie, yoksa pireler mutfağı saracak."

Yüzülmüş tavşanlarla geri dönen Jamie, turta hamurunun yapılmakta olduğunu ve Jenny'nin elbisesinin unla lekelendiğini gördü.

"Onları küçük et dilimleri halinde kesip, kemiklerini de benim içi kırar mısın, Jamie?" dedi ve turta tepsisinin yanındaki masada açık olan, Bayan

McClintock'un *Yemek ve Hamur İşi Tarifleri* kitabına kaşlarını çatarak baktı.

"Gerçekten bu küçük kitaba bakmadan tavşanlı turta yapamaz mısın?" dedi ve kendini zorunlu hissederek, büfenin üstünde duran büyük kemik kırma tahtasını aldı. Elinde tutarken yüzünü buruşturmuştu, tahtanın ağırlığını hissediyordu. Birkaç yıl önce bir İngiliz hapishanesinde sağ elini kırmıştı ve birden, tavşanlı turtanın içindeki kırılmış kemiklerin görüntüsü gözünde canlandı; etin içinde parçalara ayrılmış ve kırılmıştı, tuzlu kan kemikten sızıyordu.

"Evet, yapabilirim," diye cevap verdi kız kardeşi dalgın bir şekilde, bir yandan da sayfaları karıştırıyordu. "Yemek yaparken ihtiyacın olan bazı malzemeler olmadığında, bu kitapta onun yerine kullanılabilecek başka malzemelerle karşılaşabiliyorum." Önündeki sayfaya bakarak kaşlarını çattı. "Genelde sos yaparken kırmızı şarap kullanıyorum ama şuan evde hiç yok, sadece papaz sığınağında Jared'ın gönderdiği bir tane var ve bunu kullanmak istemiyorum."

Jamie'nin ona, o şarabı ne için kullanması gerektiğini söylemesine gerek yoktu. Bir fıçı kırmızı şarap Ian'ın serbest kalmasına ya da sağlığı hakkında birkaç haber almaya yardımcı olabilirdi. Belli etmeden Jenny'nin şişmekte olan karnına baktı. Bir erkek için bunu söylemesi kolay değildi ama gözleri bu duruma alışıktı, doğum zamanı yaklaşmış gibi görünüyordu. Dalgın bir halde tencereye uzandı ve hançerinin bıçak kısmını kaynamış suda bir ileri bir geri gezdirdi, sonra da onu sildi.

"Neden böyle yaptın, Jamie?" Döndüğünde Jenny'nin ona dik dik baktığını gördü. Siyah kıvırcık bukleleri kurdelelerinden çıkmıştı ve ansızın, siyah saçlarının arasında parlayan tek beyaz saçı gördü.

"Eee," dedi, bir tavşanı alırken farkında olmadan açıkça konuşmaya başlamıştı. "Claire bana yiyeceklere el sürmeden önce, bıçağı kaynar suda yıkamam gerektiğini söylemişti."

Jenny'nin kaşları yukarıya kalkmıştı. Culloden'dan yarı bilinçsiz, yüksek ateşten ölü bir halde eve geldiğinde, Jenny sadece bir kez ona Claire'i sormuştu.

"Gitti," diye cevap vermişti ve yüzünü diğer tarafa çevirmişti. "Bir daha bana onun adını hatırlatma." Her zamanki gibi sadık olan Jenny, bir daha sormamıştı ve Jamie de bahsetmemişti. Bugün onun adını anmasını sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyordu, belki de bir rüyaydı.

Çeşitli şekillerde rüya görüyordu ve çoğunlukla ertesi gün onu huzursuz ediyordu bu rüyalar, sanki Claire gerçekten ona dokunmak için yakınlaşıyor ve sonra çekip gidiyordu. Bazı zamanlarda, onun yoğun misk kokusuyla uyandığına yemin edebilirdi, öyle ki yaprakların ve yeşil bitkilerin keskin kokusu onu erekte ediyordu. Rüya âlemindeyken birçok kez boşalıyordu, bu olay onu utandırıyor ve huzursuz ediyordu. Bu düşünceleri görmezden gelerek, Jenny'nin karnını başıyla işaret etti.

Şişen karna kaşlarını çatmış bakarken, "Ne kadar zamanı kaldı?" diye sordu. "Kurt mantarı gibi görünüyorsun. Bir dokunmayla puf diye patlayacaksın sanki!" Canlandırırcasına parmaklarını şaklattı.

"Ahh, öyle mi? Evet, keşke bir puf kadar kolay olsa." Karnını öne doğru çıkardı ve belini ovaladı, endişe verici bir halde karnı öndeydi. Jamie mutfakta ona yer vermek istercesine duvara yaslandı. "Zamanı gelince, her an olabilir diye umuyorum. Kesin bir gün veremem." Bir bardak aldı ve undan biraz koydu bardağa; Jamie üzülerek torbada çok az un kalmış, diye düşündü.

"Doğum başladığı zaman mağaraya haber yolla," dedi birden. "Aşağıya gelirim, etrafta Kırmızı Ceketliler olsun ya da olmasın."

Jenny karıştırmayı bıraktı ve dik dik ona baktı.

"Sen mi? Neden?"

"Evet, Ian burada değil," dedi Jamie ve derisi yüzülmüş tavşanı aldı. Uzun süren tecrübelerin verdiği ustalıkla, temiz bir şekilde bir uyluğu ayırdı ve bel kemiğinden kesti. Et tahtasıyla vurulan üç hızlı vuruşla, soluk renkli et düzleşti ve börek için hazır duruma geldi.

"Ve eğer burada olsaydı yapacak bir sürü işi olurdu," dedi Jenny. "Dokuz ay önce işleriyle ilgilenebildi." Erkek kardeşine burun kıvırdı ve yağ tabağına uzandı.

"Yaa." İşine devam etmek için oturdu, kardeşinin karnı göz hizasındaydı. Uyanık ve hareketli olan içindeki canlı, huzurlu bir şekilde bir ileri bir geri hareket ediyor, Jenny hareket ederken önlüğünü itiyor ve dışarı doğru çıkıntı yapıyordu. Elini yavaşça korkunç kıvrıma koyarak ve sıkışık hapishanedeki sabırsız sakinin, şaşkınlık veren itme ve tekmelerini hissetmek için uzanmaya karşı koyamadı.

"Zamanı geldiğinde Fergus'u bana yolla," dedi yeniden Jamie.

Jenny aşağıya doğru kızgınlıkla ona baktı ve kaşıkla onun eline vurarak karnından uzaklaştırdı. "Ya sana söylemezsem, ya sana ihtiyacım yoksa? Tanrı aşkına, insanlarla dolu bir evde onları beslemek için az yiyecek varken, Ian Inverness'ta hapisteyken ve ne zaman pencereye baksam Kırmızı Ceketliler'i görüyorken, kendim için endişelenmeye vaktim mi var? Bir de seni de yakalayacaklar diye mi endişeleneyim?"

"Benim için endişelenmene gerek yok. Dikkatli olurum." Ona bakmıyordu, bütün ilgisini dilimlediği ete vermişti.

"İyi, o zaman dikkatli ol ve tepede kal." Uzun, düz burnunu aşağıya eğip, kâsenin kenarından ona kızgınlıkla bakıyordu. "Zaten altı tane çocuğum var, değil mi? Şimdiye kadar onlarla başa çıkmadığımı mı sanıyorsun?"

"Bu konuda tartışacak bir şey yok, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Jenny gecikmeden. "Bu yüzden mağarada kalıyorsun."

"Hayır, geliyorum."

Jenny gözlerini kıstı ve uzun uzun ona baktı.

"Sen burada ve Aberdeen'de olan en inatçı aptalsın, tamam mı?"

Jamie ona bakarken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Belki öyle," dedi. Uzandı ve kız kardeşinin ağırlaşan karnını okşadı. "Belki de değil. Fakat geliyorum. Zamanı gelince Fergus'u yolla."

***

Üç gün sonra neredeyse şafak vaktinde, Fergus nefes nefese bir halde mağaranın yokuşunu çıkıyordu. Karanlıkta yolunu kaybettiğinden, karaçalıların arasından geçerken çıkardığı sesten Jamie onun geldiğini anlamıştı bile.

"Lordum," diye başladı, yolun başında göründüğünde nefes nefeseydi ama Jamie çoktan çocuğu geçmiş, pelerinini omuzlarına almıştı bile.

"Ancak lordum..." Fergus'un sesi arkadan geliyordu, soluk soluğaydı ve korkmuştu. "Lordum, askerler..."

"Askerler mi?" Birden durdu ve arkasını döndü. Fransız delikanlının yokuş aşağı gelmesini sabırsızca bekliyordu. Fergus düşe kalka birkaç metre uzağına geldiğinde, "Ne askeri?" diye sordu Jamie.

"İngiliz askerleri, lordum. Leydim hiçbir şekilde mağaradan çıkmamanızı söylemek için beni gönderdi. Adamlardan biri, dün askerlerin Dunmaglas yakınlarında kamp kurduğunu görmüş."

"Lanet olsun!"

"Evet, lordum." Fergus bir kayanın üstüne oturdu ve eliyle kendini yelpazeledi. Nefes alırken dar göğsü inip kalkıyordu.

Jamie duraksadı, kararsızdı. Mağaraya geri dönme konusunda bütün hisleriyle savaşıyordu. Fergus'un gelme sebebini duyunca heyecanlanmıştı ve kayanın altında sığınak arayan küçük bir kurtçuk gibi uysalca geri dönüp saklanmayı reddetti.

"Yaa," dedi Jamie, Fergus'a bakıyordu. Yön değiştiren ışık, çalıların karartısına karşı duran çocuğun zayıf hatlarını göstermeye başlamıştı ama yüzü hâlâ bir leke kadar soluktu, gözlerinin altında siyah izler vardı. Birden Jamie'nin içini bir şüphe kapladı. Neden kız kardeşi böyle garip bir saatte Fergus'u yollamıştı?

Eğer askerlerin olduğunu söylemek için acilen onu uyarmak gerektiyse, çocuğu geceleyin yollamak daha güvenliydi. Eğer acil bir durum yoksa, neden karanlığın çökmesini beklememişti? Cevap açıktı – çünkü Jenny karanlık çökünce ona haber yollamayabilirdi.

"Ablam nasıl?" diye sordu Fergus'a.

"Ahh, lordum, çok iyi!" Bu güvencenin canlı bir tonda söylenmesi, Jamie'nin bütün şüphelerini doğrulamıştı.

"Bebeği doğuruyor, değil mi?" diye diretti.

"Hayır, lordum! Kesinlikle hayır!"

Jamie eğildi ve Fergus'un omzunu yakaladı. Parmaklarının altındaki kemiklerin küçük ve kırılgan olduğunu fark etti. Rahatsız edici bir şekilde, ona Jenny için kırdığı tavşanların kemiklerini hatırlattı. Lakin yine de tutuşunu sertleştirdi. Fergus kıvranıyor, kaçmaya çalışıyordu.

"Bana gerçeği söyle," dedi Jamie.

"Hayır, lordum! Gerçekten!"

Tutuşunu acımasız bir şekilde sertleştiriyordu. "Sana bana anlatmamanı mı söyledi?"

Jenny'nin yasağı doğru olmalıydı ki Fergus iç rahatlığıyla bu soruya cevap verdi.

"Evet, lordum!"

"A–ha!" Tutuşunu hafifletti ve Fergus ayağa fırladı, acıyan omzunu ovalarken hızla konuşuyordu.

"Askerler haricinde size hiç bir şey anlatmamam gerektiğini söyledi, lordum. Eğer anlatırsam sazan balıklarımı kesip, turp ve sucuk gibi onları haşlayacağını söyledi!"

Jamie bu tehdidi duyunca kahkahasını bastıramadı.

"Bizim için az bir yiyecek," himayesindeki adamı rahatlatmaya çalışıyordu, "ama o kadar da az değil." Ufka bir göz attı, karaçam siluetlerinin arkasındaki ince pembe çizgi berrak ve canlıydı. "Hadi gel, yarım saat içinde gün aydınlanacak."

Bu sabah evde sessizlik yoktu. Göz ucuyla bakan herkes, Lallybroch'ta işlerin normal olmadığını anlayabilirdi; soğuk suyla ve ıslak çamaşırlarla dolu su kazanı avludaki çamaşır tahtasının üstündeydi ve altındaki ateş

sönmüştü. Ahırdan sesler geliyordu, sanki biri boğazlanıyordu ve geriye kalan son ineğin acilen sağılmak istediğini gösteriyordu. Ağıldan gelen sinir bozucu seslere bakılırsa, dişi keçiler de aynı şeyi istiyordu.

Avluya geldiğinde, arkalarında av köpeği Jehu'nun olduğu üç tavuk tüylerini kabartarak koşuyordu. Hızla öne doğru atıldı ve köpeği tekmeledi. Tekme köpeğin kaburgasına denk gelmişti. Köpek yüzünde şaşkınlık ifadesiyle havaya uçtu ve tiz bir havlama sesiyle yere inip, kaçtı.

Bütün çocukları, delikanlıları, Mary MacNab'i ve diğer hizmetçi Sukie'yi salonda otururken bulmuştu. Dikkatle İncil'den pasajlar okuyan, sert ve inatçı dul Bayan Kirby'yi dinliyorlardı.

"*Ve Âdem kandırılmazdı ama aldatan kadın günahkârdı,*" diye okuyordu Bayan Kirby. Üst kattan daha devamı gelecekmiş gibi görünen uzun ve yüksek sesli bir çığlık geldi. Bayan Kirby bir anlığına durdu, devam etmeden önce herkesin konuyu anlamasını istiyordu. Gözleri bir istiridye gibi açık gri ve nemliydi, tavana doğru bir göz attı, sonra önündeki sıralanmış yüzlere tatmin olmuşçasına baktı.

"*Yine de, ağırbaşlılığıyla inançlı, merhametli ve kutsiyetine devam ederse çocuk doğurmakla günahından kurtulabilirdi,*" diye okumaya devam etti kadın. Kitty histerik bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı ve başını kız kardeşinin omzuna koydu. Maggie Ellen'ın yüzü çillerinin altından giderek kızarıyordu, büyük erkek kardeşi bu çığlıkla bembeyaz olmuştu.

"Bayan Kirby," dedi Jamie. "Lütfen susar mısınız?"

Sözleri yeterince medeniydi ama gözlerindeki bakış, daha önceden tekmeleyerek uçurduğu Jehu'nun gördüğü bakışın aynısıydı, çünkü Bayan Kirby zorlukla nefes almaya başlamış ve *güm* sesiyle İncil'i düşürmüştü.

Jamie eğildi ve onu aldı, sonra Bayan Kirby'ye dişlerini gösterdi. Başarılı bir gülme ifadesi değildi ama biraz da olsa aynı etkiyi yaratmıştı. Bayan Kirby'nin yüzü beyazlamıştı ve bir elini iri göğsünün üzerinde tutuyordu.

"Mutfağa gidip yararlı bir şeylerle uğraşsanız," dedi ve bir baş işaretiyle, mutfak hizmetçisi Sukie'yi rüzgârla savrulan bir yaprak gibi dışarıya yolladı. Kabul edilemez bir nezaketle ama tereddüt etmeden, Bayan Kirby de ayağa kalktı ve onu takip etti.

Bu küçük zaferden cesaretlenen Jamie, kısa sürede diğer işgalcileri de kovdu; dul Murray ve kızlarını su kazanıyla uğraşmaları, küçük çocukları da Mary MacNab'in gözetimi altında tavukları yakalaması için dışarıya gönderdi. Diğer delikanlılar da büyük bir iç rahatlığıyla çiftlikte bulunan hayvanlarla ilgilenmek için ayrıldılar.

Sonunda oda boştu. Bir anlığına durdu, daha sonra ne yapacağı hakkında duraksadı. Yapabileceğinden emin olmasına rağmen, gözetlemek için evde kalabileceğini pek sanmıyordu – Jenny'nin dediği gibi – yardım edilecek bir şey yoktu. Avluda tanınmadık bir katırın sesi vardı; büyük ihtimalle ebe, Jenny ile birlikte yukarı kattaydı.

Oturamayarak huzursuz bir şekilde salonda dolanıyordu, İncil hâlâ elindeydi ve eşyalara dokunuyordu. Üç ay önce Jenny'nin kitaplığı, Kırmızı Ceketliler'in aralıklarla yaptığı baskınla hırpalanmış ve çizilmişti. Büyük gümüş süs kâsesi hafiften çökmüştü ama bir asker heybesinin taşıyacağından daha ağırdı ve bu yüzden, küçük eşyalar yağmalanmıştı. İngilizler fazla bir şey almamıştı; Jared'ın şarabıyla birlikte, papaz sığınağına bıraktığı birkaç altın parça ve değerli eşyalar duruyordu.

Yukarıdan uzun bir bağrış geldiğinde, gayri ihtiyari elindeki İncil'e baktı. Gerçekten istemese de kitabı açtı, ailedeki evliliklerin, doğumların ve ölümlerin kayıt edildiği sayfayı gösteriyordu.

Kayıt anne ve babasının evlilikleriyle başlıyordu. Brian Fraser ve Ellen MacKenzie. Adlar ve tarihler annesinin güzel yuvarlak el yazısıyla yazılmıştı, altındaki kısa not ise babasının düzenli el yazısıyla yazılmıştı. *Aşk İçin Evlenenler*, diye yazılarak fikir belirtilmişti. Diğer kayıt, Willie'nin doğumunu gösteriyordu ve evliliklerinden iki ay geçtikten sonra meydana gelmişti.

Jamie her zamanki gibi yazıları görünce gülümsedi ve kendi resmine bir göz attı; iki yaşındaydı, Willie ve iri İskoç katırı Bran ile birlikte duruyordu. Hepsi, on bir yaşındayken çiçek hastalığından ölen Willie'den kalmıştı. Resmin tuvali kesilmişti, bir süngü izi diye düşündü, sahibinin düş kırıklığını gösteriyordu.

"Eğer sen ölmediysen," dedi resme yumuşak bir sesle, "o zaman ne oldu?"

Neler olurdu neler gerçekten. Kitabı kapatırken son giriş gözüne takıldı – *Caitlin Maisri Murray, 3 Aralık 1749'da doğdu, 3 Aralık 1749'da öldü*. Evet, eğer İngiliz askerleri 2 Aralık'ta gelmeseydi, Jenny çocuğunu vakitsiz doğurur muydu? Eğer yeterince yiyecekleri olsaydı, bir deri bir kemik kalmaz, sadece şiş karından ibaret olmazdı ve bu zamansız doğurmasına engel olur muydu?

"Söyleyecek bir şey yok, değil mi?" dedi resme bakarak. Willie'nin resmedilmiş eli omzuna dokunuyordu; Willie onun arkasında durduğunda kendini her zaman güvende hissederdi. Bir çığlık daha geldi ve kitabın üstündeki elleri korkudan kenetlendi.

"Bizim için dua et, ağabey," diye fısıldadı ve istavroz çıkarıp İncil'i yerine koydu. Sonra da hayvanlara yardım etmek için ahıra gitti.

***

Burada yapılacak az iş vardı; Rabbie ve Fergus kalan birkaç hayvanla rahatlıkla başa çıkabilmişlerdi ve on yaşındaki Genç Jamie, yardım edecek kadar büyümüştü. Bir şeylerle uğraşmak için etrafa bakan Jamie, dağılmış kucak dolusu samanı aldı ve bayırın aşağısındaki ebenin katırının önüne koydu. Saman bittiği zaman inek kesilecekti; topladıkları çimen ve otları getirseler bile, ayakta durmak için kışın tepelerde yeterince yem bulamazdı. Şanslarına salamura et ilkbahara kadar onlara yeterdi.

Ahıra geri geldiğinde Fergus elindeki gübreyle onlara bakıyordu.

"Bu ebe, iyi biri mi?" diye sordu Fergus. Sinirli bir halde uzun çenesini öne doğru çıkarmıştı. "Madam kesinlikle bir köylüye emanet edilmemeliydi!"

"Bunu nasıl bilebilirim?" diye söylendi Jamie aksi bir şekilde. "Ebeler hakkında bir şey bildiğimi mi sanıyorsun?" Murray'nin bütün çocuklarını doğurtan Bayan Martin ölmüştü – tıpkı diğerleri gibi – Culloden'dan sonraki yıllarda devam eden kıtlık bunda etkili olmuştu. Yeni ebe Bayan Innes daha çok gençti ve Jamie, onun ne yapması gerektiği ile ilgili yeterince tecrübe sahibi olduğunu umuyordu.

Rabbie bu tartışmaya katılmak için oldukça niyetli görünüyordu. Kızgın bir şekilde kaşlarını çatarak Fergus'a baktı. "Evet, hem sen 'köylü' demekle

ne kast ediyorsun? Sen de bir köylüsün, yoksa bunun farkında değil misin?"

Her ne kadar koku yüzünden başını geride tutmak zorunda olmasına rağmen Fergus, arkadaşından biraz kısa olduğundan burnunu aşağıya indirdi ve Rabbie'ye ağırbaşlılıkla dik dik baktı.

"Benim köylü olup olmamam sonucu değiştirir mi?" diye sordu yüksek sesle. "Ben bir ebe değilim, öyle miyim?"

"Hayır, sen aptalın önde gidenisin!" Roger arkadaşını sert bir şekilde itti, şaşkınlıkla Fergus geriledi ve şiddetli bir şekilde yere düştü. Çabucak ayağa kalktı. Yemliğin kenarında gülen Rabbie'ye doğru atıldı ama Jamie'nin eli onun yakasına yapıştı ve onu geri çekti.

"Bunların hiçbiri," dedi Jamie. "Kalan samanları bozmanızı istemiyorum." Fergus'u doğrulttu ve onun dikkatini dağıtmaya çalışarak soru sormaya başladı, "Peki ebeler hakkında ne biliyorsun?"

"Birçok şey, lordum." Fergus zarif el hareketleriyle üstündeki tozları temizledi. "Madam Elise'in evindeki leydilerin çoğu ben oradayken yatağa götürülüyordu–"

"Böyle olduğunu ben de söyleyebilirim," Jamie pat diye söyleyivermişti. "Yoksa lohusa yatağı mı demek istiyorsun?"

"Lohusa yatağı tabii ki. Çünkü kendim de orada doğdum!" Fransız delikanlısı dar göğsünü şişirmişti.

"Gerçekten mi?" Jamie'nin dudakları hafiften seğirdi. "Yani, düzenlemelerin nasıl olduğunu söylemek için o zamanlarda iyi bir gözlem yaptığına dair sana güvenebilirim?

Fergus bu iğnelemeyi duymazdan geldi.

"Evet, tabii ki," dedi ciddi bir şekilde, "ebeler doğal olarak acıyı kesmek için yatağın altına bir bıçak koyarlar."

Rabbie, "Onun bunu yaptığından emin değilim," diye mırıldandı. "En azından seslerden öyle anlaşılıyor." Çığlıkların çoğu ahırdan duyulmuyordu.

"Ve kutsal suyla yıkanmış bir yumurta da yatağın ucuna konur ki kadın çocuğu kolayca doğurabilsin," Fergus konuşmaya devam ediyordu, kaşlarını çatmıştı.

"Kadına yumurtayı ben kendim verdim ama onunla ne yapacağını bilmiyormuş gibi duruyordu. Ve ben onu, özellikle son ay için saklıyordum," diye ekledi ağlamaklı, "çünkü tavuklar nadiren yatıyor. İhtiyaç olunacak şeyden emin olmak istemiştim."

"Sonra doğumun peşinden," diye devam ediyordu, coşkuyla anlatırken şüpheden eser yoktu, "ebe plasentadan bir çay demlemeli ve içmesi için kadına vermeli ki sütü bol olsun."

Rabbie belli belirsiz kusar gibi ses çıkardı. "Doğumdan sonra demek istiyorsun?" dedi inanamayarak. "Tanrım!"

Jamie de bu modern tıp bilgisi karşısında midesinin bulandığını hissetti.

"Evet, öyle," dedi Rabbie'ye, gelişigüzel bir şekilde anlatmaya çalışıyordu, "Onlar kurbağa da yiyor, biliyorsun. Ve salyangoz da. Sanırım bunu düşününce, pek tuhaf gelmiyor." İçten içe Jamie de kıtlık yüzünden kurbağa ve salyangoz yemeden önce, bunun ne kadar zaman alacağını merak etti ama bu düşünceyi kendine saklamasının iyi olacağına karar verdi.

Rabbie dalga geçercesine kusma sesi çıkardı. "Tanrım, kim bir Fransız olmak ister!"

Rabbie'ye yakın olan Fergus döndü ve ona sert bir yumruk attı. Yaşına göre Fergus küçük ve zayıftı ama buna karşın çok güçlüydü. Paris'in sokaklarında bir yankesici olduğundan, insanların zayıf noktalarını çok iyi biliyordu. Yumruk Rabbie'yi savurdu ve üzerine basılmış bir domuzun çıkardığı bir sesle iki büklüm olmuştu.

"Zahmet olmazsa biraz daha kibar konuşur musun?" diye sordu Fergus gururla. Rabbie'nin yüzü kırmızının tonlarına bürünüyordu ve nefes almaya çalışırken, ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyordu. Gözleri şaşkınlıktan dışarıya doğru pörtlemişti ve öyle gülünç bakıyordu ki Jamie, Jenny için endişelenmesine ve çocukların çekişmesine kızmasına rağmen gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Sizi küçük aptallar pençelerinizi birbirinizden uzak tutmayacak mısı–" diye konuşmaya başladı ama sözleri, şimdiye kadar sessiz duran ve sohbetten büyülenmişçesine bakan Genç Jamie'nin haykırışıyla kesildi.

"Ne var?" diye Jamie arkasına döndü, ne zaman mağaradan ayrılsa yanında taşıdığı silahını derhal çekti ama umduğu İngiliz devriyesi avluda değildi.

"Ne oluyor?" diye sordu. Sonra Genç Jamie'nin parmağının gösterdiği yeri takip ederek, onları gördü. Üç tane siyah küçük benek, patates tarlasındaki ölü asmaların buruşmuş kahverengi yerlerine toplanmışlardı.

"Kuzgunlar," dedi usulca ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Kuşların doğum esnasında eve gelmeleri uğursuzluktu. Onları izlerken, iğrenç hayvanlardan bir tanesi saçağa yerleşmişti.

Bilinçsiz bir şekilde kuşağından silahını çekti ve namluyu karşı tarafa çevirdi, dikkatlice izliyordu. Ahır kapısından çatı saçağına uzun bir atış olurdu ve yukarıya doğru nişan aldı. Ama...

Elindeki silahın patlamasıyla kuzgun da siyah tüy bulutu halinde patladı. İki arkadaşı da havaya sıçramıştı, sanki patlamayla rüzgâr oluşmuştu. Çılgınca uçuşmaya başlayan kuzgunların sesleri de kış havasında çabucak yok olup gitti.

"*Mon Dieu*!" diye bağırdı Fergus. "*Cest bien ça*!"

"Evet, güzel atıştı, efendim," dedi Rabbie, hâlâ yüzü kırmızıydı ve zor nefes alıyordu fakat patlamayı görecek kadar kendini toparlamıştı. Şimdi evi başıyla işaret ediyordu. "Bakın, efendim, bu ebe mi?"

Bayan Innes ikinci katın camından başını dışarıya çıkarmıştı, aşağıdaki avluya bakmak için eğildiğinde sarı saçları uçuştu. Belki silah sesiyle dışarıya çıkmış, bir şey oldu diye korkmuştu. Jamie avluya gitti ve onu rahatlatmak için el salladı.

"Her şey yolunda," diye bağırdı. "Sadece bir kaza." Ebe, Jenny'ye söyler diye kuzgunlardan bahsetmedi.

"Yukarı gelin!" diye seslendi kadın, bunu önemsemeyerek. "Bebek doğdu ve kardeşiniz sizi istiyor!"

***

Jenny tek gözünü açtı, kendi gözleri gibi mavi ve hafiften yana yatıktı. "Geldin demek."

"Birinin burada olması gerektiğini düşündüm, sadece sana dua etmek için," diye söyledi açıkça.

Gözlerini kapadı Jenny ve dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. Fransa'da gördüğü bir tabloya çok benziyor, diye düşündü Jamie; İtalyan hemcinsi tarafından yapılan eski bir tabloya ama yine de güzel bir eserdi.

"Sen çok aptalsın ve ben bundan memnunum," dedi Jenny yumuşak bir sesle. Gözlerini açtı ve kolunda tuttuğu kundaklı yığına bir göz attı.

"Oğlumu görmek ister misin?"

"Ahh, bir erkek mi?" Yılların verdiği dayılık tecrübesiyle küçük yığını kaldırıp kucakladı ve yüzünü örten örtüyü geri itti.

Bebeğin gözleri sımsıkı kapalıydı, göz kapakları kırış kırış olduğundan kirpikleri görünmüyordu. Kırmızımsı yumuşak yanaklarının üstündeki göz kapakları keskin hatlara sahipti ve ayrıksı bir yüzü vardı; en azından annesine benzeyeceğine dair işaretler vardı.

Küçük dolgun ağzı rahat ve huzurluydu. Islak pembe alt dudağı dünyaya gelmenin verdiği yorgunlukla, hırıltıyla karışık belli belirsiz titriyordu.

"Zor iş, değil mi?" dedi, bebekle konuşuyordu ama buna cevap veren annesi oldu.

"Evet, öyle," dedi Jenny. "Gardıropta viski var. Bana bir bardak getirir misin?" Sesi kısılmıştı ve ricasını bitirmeden önce boğazını temizlemek zorunda kalmıştı.

"Viski mi? Yumurtalı bira içmen gerekmiyor mu?" diye sordu, kafasında canlanan Fergus'un yeni doğum yapmış anneler için uygun yiyecek önerisini zorlukla bastırıyordu.

"Viski," dedi kız kardeşi kararlılıkla. "Merdivende bacağın seni öldürürken, ben sana yumurtayla karıştırılmış bira mı verdim?"

"Sen beni görüntüsü daha kötü bir şeyle besledin," dedi erkek kardeşi sırıtarak, "ama haklısın, bana viski de verdin." Uyuyan bebeği dikkatlice yatak örtüsünün üstüne koydu ve viski almaya gitti.

"Adını koydun mu?" diye sordu, kehribar rengindeki sıvıdan cömert bir miktarı kadehe doldururken bebeği başıyla işaret etmişti.

"Ona Ian diyeceğim, babası için." Jenny'nin eli bir anlığına sarı-kahverengi tüylü yuvarlak kafaya nazikçe dokundu. Nabız atışı başın üstündeki yumuşak bir yerde görülebiliyordu. Jamie bebeğin inanılmaz biçimde kırılgan olduğunu düşündü ama ebe, bebeğin sağlıklı ve güçlü bir delikanlı olduğuna dair ona güvence vermişti ve o da ebeye itimat etmeye karar verdi. Açıkta kalan yumuşak bölgeyi korumak için anlaşılmaz bir içgüdüyle hareket etti ve bebeği bir kez daha kucağına alıp, örtüsüyle başını örttü.

"Mary MacNab, bana senle Bayan Kirby arasında geçenleri anlattı," diye konuşmaya başladı Jenny, bir yandan içkisini yudumluyordu. "Ne yazık ki ben olayı göremedim. Sen onla konuştuğun zaman, zavallı yaşlı katırtırnağı neredeyse küçük dilini yutmuş, öyle söyledi."

Jamie buna karşılık olarak gülümsedi, bebek omzuna doğru yatarken nazikçe sırtını okşuyordu. Derin bir uykuya dalan küçük beden, kemiksiz bir jambon gibi hareketsizdi. Ama sağlıklı ve rahatlatıcı bir ağırlığı vardı.

"Dilini yutmaması çok kötü. Seninle aynı evde yaşayan bu kadına nasıl tahammül ediyorsun? Eğer her gün burada olsaydım, kesin o kadını boğardım."

Kız kardeşi homurdandı ve gözlerini kapadı, viski boğazından aşağıya kaysın diye başını geriye doğru itti.

"Ahh, sen ne kadar alttan alırsan insanlar o kadar zorluk çıkarır; ben ona çok fazla müsamaha göstermiyorum. Fakat," diye ekledi gözlerini açarak, "onu kovduğumda üzüleceğimi söyleyemem. Onu, Broch Mordha'nın aşağısında yaşayan Yaşlı Kettrick'e yamamayı düşünüyorum. Eşi ve kızı geçen sene öldü ve kendisine bakılması için birini istiyor."

"Evet ama ben Samuel Kettrick'in yerinde olsaydım, dul Murray'yi alırdım," diye yorum yaptı Jamie, "dul Kirby'yi değil."

"Peggy Murray için düşünülen biri var," dedi kız kardeşi. "İlkbaharda Duncan Gibbons ile evlenecek."

"Duncan için hızlı bir iş olmuş," dedi şaşırarak. Sonra birden aklına bir şey geldi ve kız kardeşine gülümsedi. "Peki ikisinin de bundan haberi var mı?"

"Hayır," dedi Jenny sırıtarak. Sonra şüpheli bir bakışla gülümsemesi yok oldu.

"Tabii Peggy'yi kendin için düşünmüyorsan?"

"Ben mi?" Jamie şaşkındı, sanki birden Jenny ondan ikinci katın camından aşağıya atlamasını söylemişti.

"O kız daha yirmi beş yaşında," diye devam etti Jenny. "Çocuk doğurmak ve iyi bir anne olmak için yeteri kadar da genç."

"Sen ne kadar viski içtin?" Erkek kardeşi öne doğru eğildi ve şişedeki viskinin miktarına baktı, bebeğin kafası boşta kalmasın diye bir eliyle başını tutuyordu. Doğruldu ve kız kardeşine öfkeli bir bakış attı.

"Bir mağarada hayvan gibi yaşıyorum ve sen bana biriyle evlenmemi mi söylüyorsun?" Birden içinde bir boşluk hissetti. Bu önerinin onu üzdüğünü kız kardeşi görmesin diye ayağa kalktı ve odanın içinde bir yukarı bir aşağı yürümeye başladı, bir yandan kollarının arasındaki yumağa gereksiz küçük mırıltılı sesler çıkarıyordu.

"Bir kadınla yatmayalı ne kadar oldu, Jamie?" diye sordu kız kardeşi sohbet edercesine. Şaşkınlıkla kız kardeşine bakmak için gerisin geri döndü Jamie.

"Bir erkeğe nasıl bir soru sorduğunun farkında mısın?"

"Ne Lallybroch'ta ne de Broch Mordha'da bakire kızların hiçbirine yanaşmadın," diye devam etti, kardeşinin kızgınlığına önem vermiyordu Jenny. "Ya da ben duymadım! Dulların hiçbiriyle de olduğunu sanmıyorum?" Nazik bir şekilde sustu.

"Olmadığımı sen de çok iyi biliyorsun," dedi kısaca. Öfkeden yanaklarının kızardığını hissediyordu.

"Neden olmasın?" diye sordu kız kardeşi açıkça.

"Neden olmasın mı?" Jamie kız kardeşine dik dik bakıyordu, ağzı açık kalmıştı. "Sen duygularını mı kaybettin? Beni ne sanıyorsun, bir evden diğer bir eve gidip, beni kovmayan her kadınla yattığımı mı?"

"Sanki bunu yaparlarmış gibi. Hayır, sen iyi bir adamsın, Jamie." Jenny mahzun bir biçimde gülümsedi. "Sen bir kadını kullanmazsın. Sonuçta bir kez evlendin, değil mi?"

"Hayır!" dedi şiddetli bir şekilde. Bebek kıpırdadı ve uykulu bir ses çıkardı. Jamie hemen onu omzuna aldı, kız kardeşine ters ters bakarken sırtını okşuyordu. "Bir daha evlenmeyi düşünmüyorum bu yüzden sen de çöpçatanlık düşüncelerini aklından çıkar, Jenny Murray! İstemiyorum, duydun mu?"

"Ahh, duydum," dedi Jenny soğukkanlı bir şekilde. Erkek kardeşinin gözlerine bakmak için doğruldu. "Hayatının sonuna kadar bir papaz gibi yaşamaktan mı bahsediyorsun?" diye sordu. "Seni defnedecek ya da senin adını taşıyacak bir oğlun olmadan mezara gitmekten mi bahsediyorsun?"

"Sen kendi işine bak, lanet olsun!" Kızgınlıktan kalbi çarpmaya başlamıştı, kız kardeşine sırtını döndü ve dışarıdaki avluyu dalgınlıkla seyrederek pencereye yaslandı.

"Claire'in yasını tuttuğunu biliyorum." Arkasından gelen kız kardeşinin sesi yumuşaktı. "Eğer Ian geri gelmezse onu unutabileceğimi mi sanıyorsun? Lakin senin hayatına devam etme zamanın geldi, Jamie. Seni rahat ettiren ya da senin çocuklarını doğuran biri olmadan hayatına devam etmek hayat değil."

Uzun bir süre cevap vermedi Jamie, sadece öylece durdu ve boynuna baskı yapan küçük tüylü sıcak başı hissetti. Buğulu camda loş da olsa kendini görüyordu; uzun boylu pis bir adam, kendi zalim yüzünün altında beyaz bir yumakla duruyordu.

"Benim çocuğumu taşıyordu," dedi sonunda yumuşak bir sesle, yansımasına doğru konuşuyordu. "O – onu kaybettiğim zaman." Bunu sözcüklerle ifade edebilir miydi? Claire'in nerede olduğunu, onun umut ettiği yerde olduğunu kız kardeşine anlatmanın hiçbir yolu yoktu. Başka bir

kadını düşünmemesinin sebebi buydu, iyiliği için de olsa onu gerçekten kaybettiğini bilmesine rağmen, Claire'in hâlâ yaşadığını umut ediyordu.

Yataktan uzun süre bir ses gelmedi. Sonra Jenny sessizce konuşmaya başladı, "Bugün buraya gelmenin sebebi bu mu?"

Jamie iç çekti ve kız kardeşine hafifçe döndü, başını soğuk cama yaslamıştı. Kız kardeşi yataktaydı ve siyah saçları yastığa dağılmıştı. Kardeşine bakarken, gözlerinde yumuşak bir ifade vardı.

"Evet, belki," dedi. "Ben kendi karıma yardım edemedim. Sana yardım edebileceğimi umuyordum. Ancak yapamadım," diye ekledi üzülerek. "Ona faydam dokunmadığı gibi sana da dokunmadı."

Jenny elini ona doğru uzattı, yüzü acıyla doluydu. "Jamie, *mo cridhe*," dedi ama sonra konuşmayı kesti, evin aşağı katından gelen kırılma ve çığlık sesleri yüzünden gözleri ani bir korkuyla büyüdü.

"Yüce Meryem!" dedi, yüzü bembeyazdı artık. "İngilizler!"

"Tanrım." Bu, şaşkınlık ifadesi olduğu kadar bir duaydı da. Jamie kaçış ya da saklanma yollarını aramak için çabucak bir yatağa bir cama baktı. Çizme sesleri çoktan merdivendeydi.

"Dolap Jamie!" dedi Jenny kısık bir sesle, bir yandan dolabı işaret ediyordu. Jamie gardırobun içine girdi ve arkasından kapıyı kapattı. Odanın kapısı bir dakika sonra gürültüyle açıldı ve kalkık çeneli, kırmızı ceketli biri ve arkasındakiler odaya girdi. Askerlerin komutanı durdu ve gözleriyle odayı taradı, sonunda yataktaki küçük bedene odaklandı.

"Bayan Murray?" dedi.

Jenny kendini doğrultmak için çabaladı.

"Benim. Evimde ne işiniz var?" diye sordu. Yüzü solgundu ve terden boncuk boncuk olmuştu. Kolları da titriyordu ama çenesini yukarıya kaldırdı ve adama dik dik baktı. "Defolun evimden!"

Onu umursamadan adam yürümeye başladı ve pencereden dışarıya baktı; Jamie gardırobun kenarından geçip görüşünden kaybolan adamın bedenini görebiliyordu, adam Jenny ile konuşmak için geri dönmüştü.

"Gözcülerimden biri, kısa süre önce bu evin civarından bir silah sesi duyduğunu bildirdi. Adamlarınız nerede?"

"Adamlarım yok." Titreyen kolları artık onu taşıyamıyordu ve Jamie, kız kardeşinin geriye doğru yatıp yastığa çöktüğünü gördü. "Eşimi zaten aldınız, en büyük oğlum da on yaşında bile değil." Rabbie ya da Fergus'tan bahsetmemişti; çocukların yaşları götürülmeye ya da kötü muamele görmeye müsaitti. Komutanın da bahsettiği gibi, onlar artık bir adamdı. Şansa, İngilizler'i görür görmez topuklamışlardı.

Komutan pişkin suratlı, orta yaşlı bir adamdı ve yüzünde iyilikten eser yoktu.

"Kuzey İskoçya'da silahların saklanması ciddi bir suçtur," dedi ve arkasından gelen askere döndü. "Evi arayın, Jenkins."

Merdiven boşluğundaki kargaşa arttığından, sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. Jenkins odadan çıkmak için döndüğünde, ebe Bayan Innes onu engellemeye çalışan askeri geçmişti.

"Zavallı bayanı yalnız bırakın!" diye haykırdı. Komutana dik dik bakıyordu ve iki yanındaki ellerini yumruk yapmıştı. Ebenin sesi titriyordu ve saçları kurdelesinden gevşemişti ama olduğu yerde dimdik duruyordu. "Defolun, alçak herifler! Bayanı kendi haline bırakın!"

"Hanımınıza kötü davranmıyoruz," dedi komutan, biraz sinirliydi. Bayan Innes'ı evin hizmetçilerden biri sandığı açıktı. "Ben sadece–"

"Daha bir saat önce doğum yaptı! Bayana gözlerinizi dikip böyle bakmanız uygun değil, ne kadar çok olursa–"

"Doğum mu?" Komutanın sesi tizleşmişti ve bakışları büyük bir ilgiyle ebeden yatağa yöneldi. "Bir çocuk mu doğurdunuz, Bayan Murray? Çocuk nerede?"

Çocuk nerede sorusu örtünün içindeki küçük bedeni harekete geçirmişti, dayısının korku dolu tutuşundan rahatsız olmuştu.

Jamie gardırobun derinliklerinden kız kardeşinin yüzünü görebiliyordu; kadının dudakları bembeyazdı ve taş gibi hareketsiz duruyordu.

"Çocuk öldü," dedi.

Ebenin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı ama şansa komutanın ilgisi hâlâ Jenny'deydi.

"Ahh," dedi yavaşça. "O–"

"Anne!" Acı dolu bir çığlık kapıdan geldi. Genç Jamie askerin kollarından kurtulup kendini annesinin kollarına attı. "Anne, bebek öldü mü? Hayır, hayır!" Hıçkırarak kendini dizlerinin üzerine attı ve başını yatağın örtüsüne gömdü.

Sanki ağabeyinin sözlerinin doğru olduğunu ispat etmek istercesine bebek Ian, dayısının karnına şaşılacak derecede güçlü bir tekme atarak yaşadığını göstermeye çalışıp küçük homurtulu sesler çıkarıyordu, çok şükür ki dışarıdaki kargaşadan ses duyulmuyordu.

Jenny, Genç Jamie'yi sakinleştirmeye çalıştı, diğer yandan Bayan Innes da annesinin kollarına yapışan çocuğu nafile bir çabayla kaldırmaya çalışıyordu. Komutan, Genç Jamie'nin acı dolu ağlamalarını duymak için çabaladı ama boğuk çizme sesleri ve bağrışlar evin dört bir yanını sarmıştı.

Jamie ise komutanın bebeğin nerede olduğunu incelediğini düşünüyordu. Bebeğe daha bir sıkı sarıldı ve homurtuların ağlamaya dönmemesi için onu sallamaya başladı. Diğer eli hançerinin kabzasına gitti ama bu yararsız bir hareketti; eğer gardırop açılırsa kendi boğazını kesmenin işe yarayacağı düşüncesi şüpheliydi.

Bebek Ian sallanmayı sevmediğini belli etti ve sinirli bir ses çıkardı. Evin ve içindekilerin birlikte yandığı görüntüsünü aklından kovmaya çalışan Jamie, yeğeninin acı dolu feryatları karşısında sessizliğini korudu.

"Sen yaptın!" Genç Jamie ayağa kalktı. Gözyaşlarından yüzü ıslaktı ve şişmişti, siyah kıvırcık saçlı başını yukarıya kaldırarak küçük bir koç gibi komutana doğru ilerliyordu. "Sen benim erkek kardeşimi öldürdün, seni İngiliz piç!"

Komutan bu ani saldırıyla bir an geriye doğru adım attı, çocuğa gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. "Hayır, yanılıyorsun çocuk. Ben sadece–"

"Kalleş! *A mhic an diabhoil*!" Tamamen kendini kaybetmiş olan Genç Jamie komutana doğru sinsice yaklaşıyor, bildiği her Gaelce ve İngilizce küfrü bağırarak söylüyordu.

Bebek Ian inledi. Bu inleme gerçek bir ağlamanın başlangıcı gibi görünüyordu ve panikleyen Jamie hançerini tutmayı bırakıp başparmağını seslerin çıktığı yumuşak ıslak ağza soktu. Bebeğin dişsiz damakları parmağına öyle vahşice yapıştı ki neredeyse bağıracaktı.

"Defol! Defol! Defol yoksa seni öldürürüm!" Genç Jamie öfkeden yüzü asılan komutana bağırıyordu. Kırmızı ceketli çaresizce yatağa baktı, sanki Jenny'den bu yatıştırılamaz küçük kurbağayı yanına çağırmasını istiyordu ama o, gözleri kapalı bir halde ölü gibi yatıyordu.

"Adamlarımı aşağı katta beklesem iyi olacak," dedi komutan, olabildiğince nazik konuşmuş ve geri çekilmişti. Kapı arkasından acele bir şekilde çarparak kapandı. Düşmanını kovan Genç Jamie yere düştü ve çaresizce ağlamaya başladı.

Kapı aralığından bakan Jamie, Bayan Innes'ın ağzı açık bir şekilde Jenny'ye baktığını gördü. Jenny birden yatakta dikleşti, insafsızca kaşlarını çattı ve sessizliği devam ettirmek için parmağını dudağına bastırdı. Bebek Ian acımasızca parmağı çiğniyor, besin alamadığı için hayal kırıklığı gittikçe artıyordu.

Jenny yatağın kenarına doğruldu ve oturdu, bekliyordu. Aşağı kattaki askerlerin sesi evin içinde girdap gibi dönüyordu. Jenny halsizlikten titremesine rağmen, erkeklerini sakladığı gardıroba bir elini uzattı.

Jamie kendini güçlendirmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Bu riskli bir işti; eli ile bileği salyadan ıslanmıştı ve bebeğin hayal kırıklığıyla oluşan homurdanması gittikçe artıyordu. Gardıroptan tökezleyerek çıktı, terden sırılsıklamdı ve bebeği Jenny'ye verdi. Jenny tek bir hareketle göğsünü açtı, memesini küçük başa doğru bastırdı ve küçük yığının üstüne, sanki onu korumak istercesine eğildi.

Homurtu halindeki sesler, güçlü emme şapırtılarına dönüşmüştü ve Jamie birden sessizce yere oturdu, sanki birisi dizlerinin arkasını kılıçla kesmiş gibi hissediyordu.

Genç Jamie ise gardırobun birden açılmasıyla doğrulmuştu ve şimdi bacaklarını kapıya doğru yayarak oturuyordu, bir annesine bir dayısına bakarken yüzü şaşkınlıktan donuklaşmıştı. Bayan Innes onun yanına diz çöktü, kulağına acilen bir şeyler fısıldıyordu ama yaşlarla yıkanmış küçük yüzde olayları kavrama ifadesi belirmiyordu.

Dışarıdaki bağrışlar ve koşum takımının sesleri askerlerin gittiğini gösteriyordu. Genç Ian karnı tok bir halde annesinin kolları arasında yatıyor ve inliyordu. Jamie pencerenin yanındaydı, görünmeden askerlerin gidişini izliyordu.

Oda sessizdi, sadece Bayan Innes'ın viskisini içerken çıkardığı yutma sesi vardı. Genç Jamie annesine yakın bir yerde oturmuş, yanağını annesinin omzuna yaslamıştı. Jenny ise bebeği aldığından beri başını yukarıya kaldırmamıştı, başı kucağındaki bebeğin üstüne eğilmiş ve siyah saçları yüzünü saklıyordu.

Jamie öne doğru bir adım attı ve onun omzuna dokundu. Sıcaklığı şaşırtıcıydı, sanki ürkütücü soğukluk onun doğasında vardı ve başka birine dokunmak her nasılsa yabancı ve tuhaf hissettiriyordu.

"Ben papaz sığınağına gidiyorum," dedi yumuşak bir ses tonuyla, "hava karardığında mağaraya dönerim."

Jenny başını salladı ama ona bakmadı. Jamie, başının ortasından ayrılmış gümüş şeklinde parlayan siyah saçlarının arasında birkaç beyaz saçı gördü.

"Ben... bir daha aşağıya gelmesem iyi olacak," dedi sonunda, "en azından kısa bir süre için."

Jenny hiçbir şey söylemedi, bir kez daha başını 'tamam' anlamında salladı.

6

Onun Kanıyla Aklanıyor

Durum böyle olduğundan, eve sadece bir kez daha geldi. İki aydır mağarasında saklanıyor, nadiren avlanmak için geceleri dışarıya çıkıyordu, çünkü İngiliz askerleri hâlâ bölgedeydi ve Comar'a asker yerleştirmişlerdi. Askerler, gündüzleri sekizerli ya da onarlı küçük gruplar halinde bölgeden çekilip, kırsal bölgelerde toplanıyorlardı ve çalınacak az da olsa kalanları yağmalıyor, kullanamadıklarını da telef ediyorlardı. Ve bu yapılanların hepsi İngiliz Krallığı tarafından onaylıydı.

Mağarasının bulunduğu tepenin aşağısında bir yol vardı. Yol, patika yoldan başka bir şey değildi ama yol hâlâ kullanılıyordu. Bazen rüzgâr iyi yönden estiği zaman, yoldaki kırmızı geyiklerin oluşturduğu küçük grubu görebiliyor ya da ertesi günü çamurlu yoldaki taze av izlerini bulabiliyordu.

Bu, dağ yamacında işleriyle uğraşan insanlara yardımcı olduğu kadar, ona da yardımcı oluyordu – bu geyiklerden birkaç tanesi yeterliydi. Rüzgâr mağara tarafından estiğindeyse geyik görme gibi bir umudu olmazdı. O zamanlarda, iyi günlerde kitap okuması için karaçalı ve üvez ağaçlarının arasından yeterince ışık süzüldüğü mağara girişine uzanırdı Elinde çok kitap yoktu ama Jared üstün hünerleriyle birkaç tanesini Fransa'dan gizlice çıkarabilmişti.

Bu şiddetli yağmur yeni bir işe el atmamı sağladı, şöyle ki mağaram sular altında kalmasın diye suyun dışarıya gidebileceği lavabo gibi bir yeri, yeni yerime delikle açtım. Bazı zamanlarda, mağarada şokun etkisiyle geçirdiğim sarsıntılardan sonra daha bir sakin olmaya başladım. Artık ruhuma yardımcı olması için – ki bunu gerçekten çok istiyorum – küçük kilerime gidiyorum ve bir yudum rom alıyorum ama bunu her zaman yaptığım gibi tutumlu bir şekilde yapıyorum, çünkü bu şişe bittiğinde elimde başka bir tane daha olmadığını biliyorum.

Bütün gece ve ertesi günün kalanında sağanak yağmur yağmaya devam etti, bu yüzden dışarıya çıkıp dolaşamadım fakat zihnim sakinleştikçe düşünmeye başladım...

Sayfanın karşısındaki gölgeler, üstündeki çalılar kıpırdadıkça hareket ediyordu. İçgüdüsel olarak buna alışmıştı; rüzgârın yönünü, seslerin geliş noktasını bir seferde anlayabiliyordu.

Ayağa fırladı, eli hiç yanından ayırmadığı hançerindeydi. Ayraç için kullandığı granit taşı alarak, kitabını dikkatlice rafa koymak için durdu ve kendini mağaranın girişini oluşturan aşırı dar aralıktan yukarıya doğru çekti.

Aşağıdaki yolda parlayan kırmızı ve metal renkler dikkatini çekti. Lanet olsun. Askerlerden bir kaçının yoldan ayrıldığı gibi bir korkuya kapılmıştı – bunun gibi etrafı otlarla sarılmış dikenli bir yokuş şöyle dursun, tezek ve süpürge otlarının bulunduğu normal bir açıklıkta bile ilerlemek için donanımlı değillerdi. Yine de bu kadar yakında olmaları demek, su almak ya da kendini rahatlamak için bile karanlık çökmeden mağaradan dışarıya çıkarak kendini riske atmaması anlamına geliyordu. Su testisine bir göz attı, neredeyse boş olduğunun bilincindeydi.

Bir bağrış dikkatini yeniden aşağıdaki yola çekti; neredeyse tutunduğu kayadan kayacaktı. Askerler, omzunda küçük bir fıçının ağırlığıyla kamburlaşan küçük bir kişinin etrafını sarmıştı. Fergus, taze mayalanmış bira fıçısıyla yolun ortasındaydı. Lanet olsun, tekrar lanet olsun. Bu bira işini görebilirdi, aylardır içmiyordu.

Rüzgâr yine yön değiştirmişti, bu yüzden söylenenlerden birkaç kelimeyi anlayabiliyordu ama küçük figür önündeki askerlerle tartışıyor gibi görünüyordu, boş olan diğer elini şiddetli bir şekilde sallıyordu.

"Aptal!" dedi Jamie sessizce. "Fıçıyı onlara ver ve kaybol, seni küçük salak!"

Bir asker iki eliyle fıçıya uzandığında, siyah saçlı küçük figür geriye doğru zıpladığında elinden kaçırdı. Jamie kızgınlıkla elini alnına vurdu. Fergus, bir otoriteyle karşılaştığı zaman – özellikle de İngiliz otoritesiyle – saygısızlık yapmaya asla karşı koyamazdı.

Küçük figür şimdi geriye doğru sıçrıyor ve onu kovalayanlarla bağırarak konuşuyordu.

"Aptal!" dedi Jamie şiddetli bir şekilde. "At onu ve kaç!"

Fıçıyı atmak ya da kaçmak yerine Fergus'un kendi hızına güvendiği açıktı, askerlere arkasını döndü ve hakaret edercesine kıçını salladı. Oldukça sinirlenen birkaç Kırmızı Ceketli, çamurlu bitki örtüsüne girme riskini göze aldı ve onu kovalamak için yoldan ayrıldı.

Jamie, liderlerinin bir kolunu kaldırdığını ve bağırdığını gördü. Fergus'un onları pusuya düşürmeye çalışırken aslında tuzağa düşeceğini anlamıştı Jamie. Fergus bağırıyordu ve askerlerin onun dediklerini çevirmek için iyi derecede Fransızca bildiği açıktı. Adamlardan birkaçı liderlerinin seslenmesi üzerine bir süre dururken, askerlerden dördü dans eden çocuğun üzerine atıldı.

Fergus yana kaçıp, askerlerin arasında yılan balığı gibi kıvrılırken bir itiş kakış meydana geldi ve bağrışlar daha da artmaya başladı. Bütün bu kargaşa ve inleyen rüzgârın sesinde, Jamie kınından çekilen kılıçların sesini duyamıyordu ama sanki duyuyormuş gibi hissediyordu. Ne zaman bu sahneyi hatırlasa duymadığı bu sesler kulaklarında çınlayacaktı, ki uzun süre bu sahneyi hatırlayacaktı.

Belki de bu askerlerin normal davranış biçimiydi. Belki Culloden'dan beri onun yakasına yapışan ölüm hissiyle ilgiliydi, sanki onun etrafındaki her şey bozulmuştu ve ona yakın olanlar risk altındaydılar. Bir kılıç sesi duysun ya da duymasın, havada sallanan bir bıçağın gümüş kavisini görmesine gerek bile kalmadan bedeni gerildi.

Kavisin nereye gittiğini takip etmek, sonuca varmak ve sessiz bir şekilde 'Hayır!' diye bağırmak için bile beyni uyuşuktu. Adamların ortasına atılıp, bıçağı savuran bileği yakalamalı, zarar vermeden önce bıçağın yere düşmesini sağlamalıydı ama bunun için çok yavaştı.

Granit taşı tutan elinden destek alarak yukarıya çıkıp, ileriye doğru koşmak için hissettiği bunaltıcı baskıya karşı, onu olduğu yere mıhlayan beyninin bilinçli kısmı, bunun saçma olduğunu söylüyordu. *Yapamazsın*, diyordu, onu esir alan öfke ve korkunun arkasında çıkan cılız bir sesti bu. *Bunu senin için yaptı; bunu heba edemezsin. Bunu yapamazsın*, diyordu, onu boğan işe yaramazlık hissinin altından ölüm gibi soğuktu ses. *Hiçbir şey yapmamalısın.*

Ve o hiçbir şey yapmadı, sadece izledi. Bıçak tembelce sallanışını bitirip, küçük, neredeyse önemsiz bir pat sesiyle hedefine çarptı ve olay yaratan fıçı ırmağın yokuşundan aşağı yuvarlanarak gitti ve az ötedeki kahverengi suyun mutlu bir şekilde çağıldayarak aktığı yere son bir kez sıçradı.

Bağırışlar şaşkınlık içinde birden kesildi. Dizleri tutmamaya başladı ve bayılmak üzere olduğunu anladı. Gözleri kırmızı-siyah beneklerle kararıyordu, gözlerinin önünde yıldızlar, şimşekler çakıyordu ama bu karartı Fergus'un küçük, marifetli ve zeki yankesici elinin son görüntüsünü silemeyecekti; çamurlu yolda öylece duruyordu, avcu yalvarırcasına yukarı doğru dönmüştü.

Rabbie MacNab mağaranın aşağısındaki yolda ıslık çalmadan önce, Jamie geçmek bilmez bir kırk sekiz saat boyunca beklemek zorunda kalmıştı.

"O nasıl?" dedi Jamie doğrudan.

"Bayan Jenny iyi olacağını söylüyor," diye cevap verdi Rabbie. Genç yüzü solgundu ve kanı çekilmişti; arkadaşının geçirdiği kazanın şokundan kurtulamadığı belliydi. "Ateşinin ve çürümenin de olmadığını söyledi" – yutkunma sesi duyulabiliyordu – "yani geri kalan parçada."

"O zaman askerler onu eve getirdi?" Bir cevap beklemeden çoktan tepenin aşağısına doğru yürümeye başlamıştı.

"Evet, öyle düşünüyorum," – Rabbie gömleğine yapışan dikenli çalıyı çıkarmak için durdu ve beyini yakalamak için acele etti – "Hepsi çok üzgünmüş. En azından komutan böyle söyledi. Ve Bayan Jenny'ye bir İngiliz altını verdiler, Fergus için."

"Ahh, öyle mi?" dedi Jamie. "Çok cömertler." Ve eve gelene kadar bir daha konuşmadı.

***

Fergus çocuk odasında öylece yatıyordu, yatağı cam kenarındaydı. Jamie odaya girdiği zaman gözleri kapalıydı, uzun kirpikleri çökük yanaklarına doğru hafifçe değiyordu. Her zamanki canlılığı, asık suratlılığı ve tavrı

olmadan, yüzü biraz farklı görünüyordu. Geniş canlı ağzının üstündeki hafiften sivri olan burnu, ona bir şekilde aristokratik bir hava katmıştı ve teninin altındaki belirgin kemikleri, bir gün çocuksu yüzünün çekici bir hal alacağını vaat ediyordu.

Jamie yatağa doğru ilerledi ve koyu kirpikler hemen açıldı.

"Lordum," dedi Fergus ve yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi, tanıdık ifadesi tekrar yüzünde belirmişti. "Burada güvende misiniz?"

"Delikanlı, çok üzgünüm." Jamie yatağın yanına dizlerini çökerek oturdu. Yorganların üzerinde duran ve ucunda hiçbir şey olmayan sargılı bileğe bakmaya dayanamadı. Selamlamak için Fergus'un omzuna dokunmak için kendini zorladı ve keçeleşmiş siyah saçlarını nazikçe okşadı.

"Çok acıyor mu?" diye sordu.

"Hayır, lordum," dedi Fergus. Sonra gizlenen ani bir sancı yüzüne yansıdı ve utanmışçasına gülümsedi. "Evet ama çok fazla değil. Madam viski konusunda oldukça cömert davranıyor."

Duvara yaslı masada, ağzına kadar dolu bir kadeh vardı ama çok azı içilmişti. Fransız şarabıyla büyüyen Fergus, viskinin tadından hiçbir zaman pek hoşlanmamıştı.

"Üzgünüm," dedi Jamie yeniden. Söylenecek başka bir şey yoktu. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, çünkü boğazı düğümlenmişti. Hemen aşağıya baktı, Fergus'un onu ağlarken gördüğünde üzüleceğini biliyordu.

"Ahh, lordum dert etmeyin." Fergus'un sesinde bir uyarı vardı. "Ben çok şanslı biriyim."

Jamie cevap vermeden önce zorla yutkundu. "Evet, yaşıyorsun ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun!"

"Ahh, bundan da öte, lordum!" Yüzü hâlâ solgun olan Fergus'un gülümsemesini görmek için bakışlarını yukarıya çevirdi. "Anlaşmamızı hatırlamıyor musunuz, lordum?"

"Anlaşma mı?"

"Evet, Paris'te beni hizmetinize aldığınız zaman. O zaman bana demiştiniz ki eğer tutuklanır ve idam edilirsem, bir yıl boyunca ruhum için ayin düzenleyecektiniz." Sağlam eli, boynunda asılı olan eskimiş yeşilimsi madalyona (Aziz Dismas; hırsızların azizi) doğru ilerledi. "Ama sizin hizmetinizdeyken kulağımı ya da elimi kaybedersem–"

"Hayatının geri kalan kısmında sana ben bakacağım." Jamie gülse mi ağlasa mı karar veremiyordu ancak geriye kalan tek elini okşadığı için şükran doluydu. "Evet, hatırlıyorum. Sözümü tutacağıma dair bana güvenebilirsin."

"Ben size her zaman güvendim, lordum," dedi Fergus. Yorulduğu belli oluyordu; solgun yanakları olduklarından daha bir solgun olmaya başlamıştı. "Ben şanlısıyım," diye mırıldanıyordu, hâlâ gülümseyerek. "Bir de kibar bir beyefendi olmayı öğrendim, değil mi?"

***

Fergus'un odasından çıktığı zaman Jenny onu bekliyordu.

"Benimle papaz sığınağına gel," dedi Jenny dirseğinden tutarak. "Seninle biraz konuşmam lazım ve açık alanda daha fazla kalamam."

Yorum yapmadan onu takip etti, Jamie mutfağa ve kilere ayrılan taş kaplı koridorun aşağısına yürüdü. Yere yerleştirilen kapak büyük tahta bir bölmeden oluşuyordu, deliklerle delinmişti, taş döşemeye harçlarla sıvandığı belliydi. Teorik olarak bu aşağıdaki sebze kilerine hava gitmesini sağlıyordu ama işin gerçeği; meraklı biri sebze kilerini araştırmaya kalkarsa, evin dışına gömülmüş kapıya ulaşırdı, bu da tavana yapılmış küçük bir bölmeden oluşuyordu.

Bu bölme, sebze kilerinin hemen arkasına yapılan küçük papaz sığınağına ışık ve havanın girmesini sağlıyordu, harçlarla sıvanmış bu bölme çekildiğinde sebze kilerine ulaşılabiliyordu ve bu küçük odaya girmek için kısa bir merdiven de ortaya çıkıyordu.

Odanın genişliği bir buçuk metreyi geçmiyordu, basit bir sıra, bir battaniye ve lazımlığın ötesinde başka bir şey yoktu. Büyük bir sürahi su ve sert bisküvilerin oluşturduğu küçük bir kutuyla, odanın eşyaları tamamlanıyordu. Aslında burası geçen birkaç yıl içinde yapılmıştı ve bu

yüzden tam bir papaz sığınağı gibi değildi, çünkü burada bir papaz kalamaz veya buna ihtimal olmazdı. Burası sadece bir sığınaktı. İki kişi sıraya ancak yan yana oturarak sığabilirdi.

Jamie bölme kapağını üstlerine çekip merdiveni indirir indirmez kız kardeşinin yanına oturdu. Bir müddet sessizce durdu, sonra derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

"Artık buna katlanamıyorum," dedi. Öyle sessiz konuşuyordu ki Jenny onu duyabilmek için başını öne eğmek zorunda kaldı, tıpkı bir papazın tövbekâr birinin günah çıkarmasını kabul eder gibiydi. "Yapamıyorum. Gitmek zorundayım."

Birbirlerine öyle yakın oturuyorlardı ki kız kardeşinin nefes alırken göğsünün inip kalktığını görebiliyordu. Sonra Jenny uzandı ve elini tuttu, küçük düzgün parmakları elini sıkıca tutuyordu.

"Yeniden Fransa'ya gitmeye mi çalışacaksın?" Daha önceden iki kez Fransa'ya gitmeye çalışmıştı ama İngilizler'in bütün limanları sıkı denetim altına almasıyla, bu girişimi engellenmişti. İriliği ve ayrıksı saç rengi olan bir adam için, kimlik değiştirme etkisiz bir çözümdü.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kendimi tutuklatacağım."

"Jamie!" Şaşkınlıkla Jenny bir anlığına sesini yükseltti, sonra erkek kardeşinin elini uyarı amacıyla sıkmasıyla sesini yeniden alçalttı. "Jamie, bunu yapamazsın!" dedi kısık sesle. "Tanrım, asılabilirsin!"

Başını eğik tutuyordu, sanki düşüncelere dalmıştı ama başını tereddüt etmeden iki yana salladı.

"Sanmıyorum." Kız kardeşine bir göz attı, sonra da gözlerini uzağa çevirdi.

"Claire... onun kalp gözü açıktı." Tam anlamıyla gerçek olmasa da mümkün olan en iyi açıklamanın bu olduğunu düşündü. "Culloden'da ne olacağını görmüş, yani bilmişti. Ve bana daha sonra ne olacağını da anlatmıştı."

"Ahh," dedi Jenny yumuşak bir sesle. "Merak ettim. Bu yüzden bana patates ekmemizi ve bu yeri yapmamız gerektiğini söyledi."

"Evet." Kız kardeşinin elini hafiften sıktı, sonra bıraktı ve ona bakmak için dar sırada hafiften döndü. "Kraliyetin bir zaman II. James sempatizanlarını avlayacağını söylemişti ve yaptılar. Fakat ilk birkaç yılın ardından, yakaladıkları adamları artık asmayacaklarını, esir alacaklarını ya da tutuklayacaklarını söyledi."

"Artık mı!" diye tekrarladı kız kardeşi. "Eğer gitmek zorundaysan Jamie, haydut olmak zorundaysan ve bir İngiliz hapishanesine kendini kapattıracaksan, seni assalar ya da asmasalar–"

"Bekle." Elini onu durdurmak için koluna koydu. "Sana daha hepsini anlatmadım. Bir İngiliz askerine doğru yürüyüp, teslim olmaktan bahsetmiyorum. Başıma konulmuş büyük bir ödül var, değil mi? Bunun boşa gitmesi yazık olur diye düşünmüyor musun?" Sesindeki neşeyi ortaya koymaya çalıştı; Jenny bunu anladı ve hemen ona baktı.

"Yüce Meryem," diye fısıldadı. "Birinin sana ihanet etmesinden mi bahsediyorsun?"

"Görünürde, evet." Bu plana mağarada yalnızken karar vermişti ama bu zamana kadar gerçek olacakmış gibi görünmüyordu. "Bu iş için en uygun kişinin Joe Fraser'ın olduğunu düşünüyorum."

"Ama Jamie," diye fısıldadı. "Seni hemen asmasalar bile, bunu yapmak büyük risk Jamie, seni yakaladıklarında öldürebilirler!" Birden omuzları ızdırap ve yorgunluktan çökmüştü.

"Tanrım, Jenny. Bunu umursayacağımı mı sanıyorsun?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre sessizlik oldu.

"Hayır, sanmıyorum," dedi. "Ve seni kınadığımı da söyleyemem." Sesini ayarlamak için bir müddet durdu. "Ancak ben hâlâ umursuyorum." Parmakları erkek kardeşinin ensesini nazikçe okşadı. "Sen de kendine dikkat edeceksin değil mi?"

Üstteki havalandırma bölmesi bir anlığına karardı ve ayak seslerinin tıkırtısı geldi. Belki hizmetçilerden biri kilere gidiyordu. Sonra loş ışık geri geldi ve Jenny'nin yüzünü bir kez daha görebildi.

"Evet," dedi sonunda Jamie. "Dikkat edeceğim."

***

Düzenlemeleri yapmak iki aydan fazla sürmüştü. Son söz söylendiğinde artık ilkbahar gelmişti.

Mağaranın girişinin yanındaki en sevdiği kayanın üstüne oturmuş, akşam çıkan yıldızları izliyordu. Culloden'dan sonraki günlerde, anlık da olsa huzuru yakalamak için kendine zaman tanır hale gelmişti. Gün ışığı yok olduğunda, sanki nesneler içilerindeki ışıkla belli belirsiz görünmeye başlıyordu, gökyüzüne ya da yere karşı ana hatları belli bir şekilde öylece duruyorlardı, bütün detayları kusursuz ve keskindi. Işıkta apaçık görünen bir güvenin şeklini seçebiliyordu, üçgen şekliyle akşam karanlığında loş görünüyordu. Bir dakika içinde kanatlanacaktı.

Vadinin karşısına bakıyordu, gözlerini mümkün olduğunca en uzaktaki tepeyi çevreleyen karaçamlara dikmişti. Sonra yukarıya yıldızlara bakmıştı. Orion takımyıldızı oradaydı, ufkun üstünde haşmetli bir halde yayılıyordu. Ve burç yıldızları da kararan gökyüzünde ortaya çıkmıştı. Gökyüzünü son kez görüyordu ve bunun keyfini çıkarmak istiyordu. Hapishanenin parmaklıklarını, kilitlerini, sağlam duvarlarını düşündü ve Fort William'ı hatırladı. Wentworth Hapishanesi'ni. Bastille'i. Havayı ve ışığı engelleyen yaklaşık bir buçuk metre kalınlığındaki kalın taş duvarları. Pisliği, kötü kokuyu, açlığı ve defnedilmeyi...

Bu düşünceleri uzaklaştırdı. Yolunu seçmişti ve bundan mutluydu. Hâlâ gökyüzüne bakıyor, boğa burcu takımyıldızını arıyordu. Burçların en güzeli değildi ama kendi burcuydu. Boğa işaretinin altında doğmuştu, inatçı ve güçlüydü. Niyetlendiği şeyi yapmak için yeterince güçlü olduğunu umuyordu.

Artan gece seslerinin ortasında keskin, uzun bir ıslık vardı. Körfezin üstünde eve dönüş yolunda şarkı söyleyen bir kuş olmalıydı. Birisi yolu çıkıyordu, bir dost.

Eşi öldükten sonra Lallybroch'ta hizmetçi olan Mary MacNab olmalıydı. Çoğunlukla ona yiyecekleri ya da haberleri getiren oğlu Rabbie ya da Fergus olurdu ama daha önceden birkaç kez gelmişti.

Her zamankinden farklı olarak, iyi donatılmış bir sepet getirmişti; kızartılmış soğuk keklik eti, taze ekmek, yeşil taze soğan, tam olmamış

birkaç salkım kiraz ve bir fıçı bira. Jamie armağanını inceledi, sonra küçümser bir gülümsemeyle yukarıya baktı.

"Veda yemeğim mi?"

Kadın başını onaylarcasına salladı, sessizdi. Kısa boylu, grilerle donatılmış siyah saçlı bir kadındı ve yüzünde hayatın zorluklarıyla oluşan çizgiler vardı. Fakat gözleri tatlı bir kahverengindeydi, dudakları ise hâlâ dolgun ve kıvrımlıydı.

Jamie onun dudaklarına baktığını fark etti ve hemen gözlerini sepete çevirdi.

"Tanrım, öyle tokum ki hareket bile edemeyeceğim. Bir keki bile taşıyamam! Ama yine de siz bayanlar bunlarla uğraştınız değil mi?"

Omuz silkti kadın, konuşkan biri değildi. Önünden sepeti alan Mary MacNab, taşlarla desteklenmiş tahta masanın üzerine yemeği sermeye başladı. İkisi içinde yer açtı. Bu alışılmamış bir şey değildi; yemek yerken bölgedeki dedikoduları ona anlatmak için daha önce de onunla yemek yemişti. Ancak eğer bu, Lallybroch'tan ayrılmadan önce yediği son yemeği ise ne kız kardeşi ne de çocuklar bu yemeği paylaşmak için gelmişlerdi, bu onu şaşırtmıştı. Belki çiftlik evinde misafirleri vardı ve fark edilmeden ayrılmaları sorun yaratacaktı.

Sert, kirli yere bacaklarını çaprazlayarak kendi yerine oturmadan önce Jamie, nazikçe ilk o otursun diye el işareti yapmıştı.

"Joe Fraser ile konuştunuz mu? Olay nerede olacak?" diye sordu, soğuk keklikten bir ısırık alırken.

Kadın planının detaylarını anlattı; şafaktan önce bir at getirilecekti ve geçidin oradan dar vadiye çıkacaktı. Onlar dönecekler, kayalıklı dağ eteğini geçecekler ve aşağıya, Feesyhant Deresi'ne geri dönecekler, sanki o eve geliyor gibi yapacaklardı. İngilizler onu Struy ve Eskadale arasında Midmains'te bir yerde karşılayacaktı; pusuya düşmek için iyi bir yerdi. Çünkü küçük dar vadinin her iki yanında dik yamaçlar yükseliyordu ama birkaç adamın saklanacağı çayın kenarında ormanlık arazi bulunuyordu.

Yemekten sonra kadın titizce sepeti topladı, şafak vaktinde ayrılmadan önce küçük kahvaltısı için yemek ayırmıştı. Jamie bundan sonra onun

ayrılacağını ummuştu ama kadın gitmemişti. Yatak eşyalarını tuttuğu yeri aramaya koyuldu kadın, düzgünce yatağı yere serdi, battaniyeyi açtı ve ellerini kucağına bağdaştırarak yatağın yanına diz çöktü.

Jamie kollarını kavuşturarak mağaranın duvarına yaslandı. Başını eğmiş kadına kızgınlıkla bakıyordu.

"Bunun içindi, değil mi?" dedi. "Peki bu kimin fikri? Senin mi ablamın mı?"

"Bu önemli mi?" Sakindi, elleri harika bir şekilde kucağında duruyordu ve kurdeleli siyah saçları düzgündü.

Başını iki yana salladı ve onu ayağa kaldırmak için eğildi.

"Önemli değil, çünkü olmayacak. Niyetin için teşekkür ederim ama–"

Konuşması kadının öpücüğüyle kesilmişti. Dudakları göründükleri gibiydi; yumuşacıktı. Jamie sert bir şekilde kadını bileklerinden tuttu ve kendinden uzaklaştırdı.

"Hayır, gerek yok ve istemiyorum." Rahatsız bir şekilde bedeninin, onunla aynı fikirde olmadığının ve pantolonunun anlaşmazlığın büyüklüğünü açıkça ortaya koyduğunun da huzursuzca farkındaydı. Dolgun tatlı dudaklarda beliren hafif gülümseme kadının da oraya baktığını gösteriyordu.

Onu girişe doğru çevirdi ve hafifçe itti, kadının bu itmeye verdiği cevap yana çekilmek ve eteğini açmak için arkasına dönmek olmuştu.

"Bunu yapma!" diye bağırdı Jamie.

"Beni nasıl durdurmayı düşünüyorsun?" diye sordu kadın, giysisini çıkardı ve tek sandalyenin üstünde düzgün bir şekilde katladı. İnce parmakları korsesini açmayı çalışıyordu.

"Eğer sen gitmeyeceksen, ben gitmek zorunda kalacağım," diye cevap verdi kararlılıkla Jamie. Arkasını döndü ve mağaranın çıkışına doğru yürümeye başladı, o sırada arkasından bir ses geldi.

"Lordum!" dedi.

Durdu ama arkasını dönmedi. "Beni bu şekilde çağırman uygun değil."

"Lallybroch sizin," dedi. "Ve siz yaşadığınız sürece böyle olacak. Eğer siz oranın lorduysanız ben de sizi öyle çağıracağım."

"Benim değil. Malikâne Genç Jamie'ye ait."

"Sizin yaptığınız şeyleri yapan Genç Jamie değildi," diye cevap verdi kadın. "Ve bana böyle yapmamı söyleyen de kız kardeşiniz değil. Arkanızı dönün."

Gönülsüzce arkasını döndü Jamie. Kadın ince entarisinin içinde çırılçıplaktı, saçları omuzlarına doğru serbest bırakılmıştı. Zayıftı gerçi bugünlerde hepsi öyleydi ama göğüsleri düşündüğünden de büyüktü ve göğüs uçları ince kumaştan belli oluyordu. İnce elbisesi diğer kıyafetleri gibi eskimişti, kenarlarından ve omuzlarından yıpranmıştı, neredeyse şeffaf gibiydi. Gözlerini kapattı. Kolunda hafif bir dokunuş hissetti; kendine hâkim olmak istiyordu.

"Ne düşündüğünüzü çok iyi biliyorum," dedi kadın. "Leydinizle sizi gördüğümden, bunun aranızda nasıl olduğunu biliyorum. Ben buna hiç sahip olmadım," dedi kısık bir sesle, "evlendiğim iki erkekle de olmadı."

Kuş gibi hafif olan dokunuş, onu kontrol etmek için hareket ediyordu ve kadının iş üzerindeki parmağı, burnu ile ağzı arasındaki oyuğa dokunuyordu.

"İstediğim şey," dedi sessizce, "size farklı bir şey sunmak. Belki daha az ama kullanabileceğiniz bir şey; sizi bütün tutacak bir şey. Kız kardeşiniz ve çocuklar bunu size veremez ama ben verebilirim." Jamie onun nefes alışını duyabiliyordu ve yüzündeki dokunuşu uzaklaştırdı.

"Bana evimi, hayatımı ve oğlumu verdiniz. Karşılığında size küçük bir armağan sunmama izin vermeyecek misiniz?"

Jamie gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissediyordu. Yüzüne yapılan hafif dokunuş, gözlerindeki yaşı sildi. Jamie yavaşça kollarını kaldırdı ve uzandı. Kadın masaya ve yatağa uzanırken, onun kucağına rahatça oturdu.

"Ben... uzun zamandır yapmıyorum," dedi Jamie birden utanarak.

"Ben de," dedi kadın, hafif bir gülümsemeyle. "Ama nasıl olduğunu hatırlayabiliriz."

Bölüm 3

Senin Esirinken

7

Belgelerdeki Umut

Inverness

25 Mayıs 1968

Linklater'dan gelen zarf, sabah postasıyla gelmişti.

"Şunun ne kadar dolu olduğuna bir bak!" diye bağırdı Brianna. "Bir şey yollamış!" Burnunun ucu heyecandan pembeleşmişti.

"Öyle görünüyor," dedi Roger. Dışarıdan sakin görünüyordu ama ben onun boğazının çukurunda atan nabzı görebiliyordum. Kalın zarfı aldı ve bir müddet tuttu, ağırlığını tartıyordu. Sonra başparmağıyla zarfın kapağını hızla yırttı ve kâğıtlardan bir sayfa çekti.

Üniversite kâğıdının üzerindeki kapak yazısı düştü. Onu yerden aldım ve yüksek sesle okumaya başladım, sesim biraz titriyordu.

"*Sevgili Dr. Wakefield,*" diye okumaya başladım. "*Bu, Cumberland Dükü'nün askerlerinin Culloden Savaşı'ndan sonra takip ettiği II. James komutanlarının infazı ile ilgili yaptığınız araştırmanın cevabıdır. Kitabımdan gösterdiğiniz alıntının asıl kaynağı, Culloden zamanında Cumberland'in piyade alayından sorumlu olan Lord Melton'ın özel seyir defteridir. Seyir defterinde konuyla alakalı olan sayfaların fotokopisini koydum; sizin de gördüğünüz gibi kurtulan James Fraser adındaki kişinin hikâyesi sıra dışı ve oldukça etkileyici. Fraser önemli bir tarihi kişilik değil ve benim çalışma alanımı da kapsamıyor ama onun nihai kaderini tespit etmek umuduyla, araştırmayı biraz daha ileriye götürmek istiyordum. Eğer kendi malikânesine yaptığı yolculukta sağ kaldığı ile ilgili bir şey bulur ve beni de bilgilendirirseniz sevinirim. Her ne kadar Melton'ın imkânsız olarak gördüğü sağlık durumuna rağmen, onun bunu başardığını her zaman düşünmüşümdür. Sevgilerimle, Eric Linklater."*

Elimdeki kâğıt titriyordu ve onu çok dikkatlice çalışma masasının üzerine koydum.

"İmkansız?" dedi Brianna, Roger'ın ne düşündüğünü anlamak için parmak uçlarında duruyordu. "Peh! Onun geri gittiğini biliyoruz!"

"Gittiğini düşünüyoruz," diye düzeltti Roger onu ama bu sadece akılcı bir uyarıydı; gülümsemesi Brianna'nınki kadar büyüktü.

"Çay saatinizde kakao ya da çay ister misiniz?" Fiona'nın kıvırcık koyu saçlı başı çalışma odasının girişinde beliriverdi, heyecanı bölmüştü. "Taze zencefilli fındıklı kurabiye var, fırından yeni çıktılar." Sıcak zencefil kokusu onunla birlikte çalışma odasına geliyordu, koku önlüğünden cezbedici şekilde yayılıyordu.

"Çay, lütfen," dedi Roger, o sırada Brianna da isteğini söylüyordu, "Ahh, kakao kulağa hoş geliyor!" Kendini beğenmiş bir ifade takınan Fiona servis arabasını itti; zencefilli ve fındıklı kurabiye tabağıyla birlikte, çaydanlık örtüsü ve kakao demliği de vardı.

Ben bir fincan çay aldım ve Melton'ın seyir defterinden olan sayfalarla birlikte arkası yüksek koltuğa oturdum. On sekizinci yüzyıl el yazması eski olmasına rağmen, şaşılacak biçimde okunaklıydı ve birkaç dakika içinde, kendimi Leanach çiftlik evinin sınırları içerisinde buldum. Vızıldayan sineklerin sesini, tıkış tıkış olan bedenlerin pis kokusunu ve kirli toprağa yayılan kanın ağır kokusunu hayal ediyordum.

"*...erkek kardeşimin şeref borcundan hoşnutsuzdum ama yine de Fraser'ın hayatını bağışlamaktan başka çarem yoktu. Bu yüzden, onun adını çiftlik evinde infaz edilecek olan vatan hainleri listesinden çıkardım ve malikânesine gitmesi için gereken ayarlamaları yaptım. Böyle davranmakla Fraser'a karşı tamamen merhametli olduğumu ya da Dük'e karşı olan hizmetime tamamen saygısızlık yaptığımı düşünemem, çünkü bacağındaki iltihaplı ve kabarcıklı büyük yara ile birlikte Fraser, evine kadar yapacağı yolculuğu muhtemelen kaldıramayacak. Fakat yine de bu adamın arkadaşlarının bedenlerini gömme gibi bir göreve dikkatimi verdiğim de bu adamın, canlı olarak araziden gitmesini görmekle ruhumun hafiflediğini itiraf ediyorum. Son iki günde öyle çok ölüm gördüm ki içim eziliyor.*" Giriş bu sözlerle basitçe sonlanıyordu.

Zorlukla yutkunarak, sayfaları dizime koydum. "İltihaplı ve kabarcıklı... büyük yara..." Roger ve Brianna bilmezken, ben böyle bir yaranın ne kadar

ciddi olduğunu biliyordum. Antibiyotik olmadan uygun tıbbi bir tedavi yoktu. Bir arabanın içinde ne kadar sürede Culloden'dan Broch Murdha'ya hırpalanarak gitmişti? İki gün? Üç gün? Böyle bir durumda ve bakımsız bir şekilde ne kadar süre yaşayabilirdi ki?

"Ama yaptı." Brianna'nın sesi düşüncelerimi bölmüştü, Roger'ın da aynı şeyi düşündüğünü anlayarak cevap veriyordu. Basit bir güvenceyle konuşuyordu, sanki Melton'ın seyir defterinde yazılan her şeyi görmüştü ve sonuçtan emindi. "O geri gitti. O Bozbere'nin ta kendisiydi, bunu biliyorum."

"Bozbere mi?" İçilmemiş soğuyan çayımı kınayan Fiona, şaşırmışçasına omzunun üstünden bakıyordu. "Sen Bozbere'yi duydun mu?"

"Sen duydun mu?" Roger genç hizmetçiye şaşkınlıkla bakıyordu. Fiona başını 'evet' anlamında salladı, sıradan bir şekilde çayımı şöminenin yanındaki zambağın dibine döktü ve fincanıma taze demlenmiş çay koydu.

"Ahh, evet. Büyükannem bana anlatmıştı, hem de defalarca."

"Bize anlatsana!" diyerek Brianna öne eğildi, kakao fincanı avuçlarının arasındaydı. "Lütfen Fiona! Hikâye nasıl?"

Fiona birden ilgi odağı olunca hafiften şaşırmıştı ama sıradan bir şeymiş gibi omuz silkti.

"Ahh, bu sadece Culloden'daki büyük bozgunda Süslü Prens'i takip edenlerden bir tanesinin hikâyesi, orada birçoğu ölmüştü ve birkaçı kurtulabilmiş. Bir adam araziden kaçar ve uzaklaşmak için nehirden yüzerek geçer ama Kırmızı Ceketliler yine de adamı takip etmeye devam ederler. Adam yolunun üstüne çıkan bir kiliseye girer ve pederden merhamet ister. Peder ve oradaki insanlar ona acır ve pederin cübbesini giyer, böylece Kırmızı Ceketliler bir dakika sonra içeriye daldıklarında, adam kürsüde ve vaaz vermektedir ama sakalından ve kıyafetlerinden damlayan sular ayaklarının ucunda birikmiştir. Kırmızı Ceketliler yanıldıklarını düşünürler ve yolun aşağısına gitmeye devam ederler, böylece adam da kaçar, kilisedeki herkes ise duydukları en iyi vaaz olduğunu söyler!" Brianna kaşlarını çatmış, Roger şaşkınlıkla bakarken Fiona samimi bir şekilde kahkaha atıyordu.

"Bu Bozbere miydi?" dedi Roger. "Ama ben düşünmüştüm ki–"

"Ah, hayır!" dedi. "Bu Bozbere değildi. Bu Bozbere Culloden'dan kurtulan başka bir adam. O adam kendi malikânesine gelir ama İngilizler Kuzey İskoçya'daki bütün adamları avladıkları için yedi yıl boyunca bir mağarada saklanır." Bunu duyan Brianna iç çekerek arkasına yaslandı. "Ve onun bütün kiracıları onun adını söylememek ve ona ihanet etmemek için Bozbere derler," diye mırıldandı.

"Sen hikâyeyi biliyorsun?" diye sordu Fiona şaşkınlıkla. "Evet, doğru."

"Peki büyükannen sonra ona ne olduğunu anlattı mı?" diye sordu Roger.

"Ahh, evet!" Fiona'nın gözleri şekerleme topları gibi yuvarlak olmuştu. "Burası hikâyenin en iyi kısmı. Biliyorsunuz, Culloden'dan sonra büyük bir kıtlık vardı. Halk açlık çekiyor, adamlar vuruluyor ve ağıllar ateşe veriliyordu. Bozbere'nin kiracıları çoğundan daha iyiydi ama yine de yiyeceklerinin bittiği ve sabahtan akşama kadar midelerinin guruldadığı günler gelmişti; ormanda avlanacak hayvan, toprakta tahıl yoktu ve annelerinin kucaklarındaki bebekler sütten kesiliyorlardı."

Onun bu sözleriyle bedenimi bir ürperti kaplamıştı. Lallybroch sakinlerinin yüzlerini görebiliyordum; tanıdığım ve sevdiğim insanlar soğukla ve açlıkla boğuşuyorlardı. Beni saran sadece korku değildi; aynı zamanda suçluluktu da. Onların kaderini paylaşmak yerine ben güvendeydim, üşümüyordum ve iyi besleniyordum, çünkü Jamie böyle istemişti ve onları bırakmıştım. Brianna'ya baktım, bu geçen yıllarda o da güvendeydi; üşümemişti, iyi beslenmiş ve sevilmişti, çünkü ben Jamie'nin istediğini yapmıştım.

"Bu yüzden Bozbere cesur bir plan yaptı," diye konuşmaya devam ediyordu Fiona. Yuvarlak yüzü anlattığı hikâyenin heyecanıyla aydınlanmıştı. "Kiracılardan bir tanesinin İngilizler'e gidip onu ele vermesini istedi. Başına konulan büyük bir ödül vardı, çünkü Prens'in en büyük savaşçısıydı. Kiracı, malikânede yaşayanların geçimini sağlamak için ödül olarak verilen altını aldı ve Bozbere'nin nerede olacağını İngilizler'e söyledi."

Bunu duyduğumda elim öyle kasılmıştı ki fincanın zarif sapı çatırdadı.

"Söyledi mi?" dedim, sesim şaşkınlıktan kısık çıkmıştı. "Onu astılar mı?" Fiona bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Hayır," dedi. "Büyükannem onu istediklerini söylemişti, vatana ihanetten yargılanmak için götürüldü ama sonunda, onu asmak yerine bir hapishaneye attılar ama altın kiracılarına gitti ve onlar da kıtlık boyunca iyi yaşadılar," diye mutlu bir şekilde bitirdi, bunu mutlu son olarak gördüğü açıktı.

"Yüce Tanrım!" diye soluk verdi Roger. Fincanını dikkatlice yerine koydu, boşluğa bakıyordu; donakalmıştı. "Hapishane."

"Bu iyi bir şeymiş gibi konuşuyorsun," diye itiraz etti Brianna. Huzursuzluktan dudaklarının köşesi gerilmişti ve gözleri hafiften parlıyordu.

"Öyle," dedi Roger onun huzursuzluğunu önemsemeyerek. "İngilizler'in hapishaneye tıktığı II. James yanlıları fazla değil ve bunların hepsi resmi kayıtlarda var. Anlamıyor musunuz?" diye diretti, Fiona'nın şaşkınlık dolu yüzünden Brianna'nın asık suratına bakıp durdu, sonra da anlaşılacağı umuduyla bana baktı. "Eğer hapishaneye gittiyse onu bulabilirim." Sonra Papaz Efendi Wakefield'ın, II. James yanlılarının sırlarıyla dolu koleksiyonunun bulunduğu ve çalışma odasının üç duvarını kaplayan yüksek kitaplığa bakmak için döndü.

"O orada," dedi Roger yumuşak bir sesle. "Bir hapishane kaydında. Bir belgenin içinde; gerçek bir delil! Anlamıyor musunuz?" diye ısrar etti, sonra yine bana döndü. "Hapishaneye gitmesi demek, onun yeniden yazılı tarihte yer alması anlamına geliyor! Ve onu bir yerlerde bulacağız!"

"Ve sonra ona ne olduğunu da," diye iç çekti Brianna. "Ne zaman serbest kaldığını."

Roger, tıpkı benim gibi aklından geçen diğer alternatifi söylememek için dudaklarını ısırdı. "Ya da öldüğünü."

"Evet, bu doğru," dedi Roger Brianna'nın elini tutarak. Gözleri benimkiyle buluşmuştu, koyu yeşil ve anlaşılmazlardı. "Veya serbest kalış zamanını."

***

Bir hafta sonra, Roger'ın belgelere olan güveni hâlâ sarsılmamıştı. Aynısı Papaz Efendi Wakefield'ın çalışma odasındaki, on sekizinci yüzyıldan kalan masa için geçerli değildi; leylek gibi bacakları sallanıyor ve alışık olmadığı yükten dolayı uyarı verircesine inliyordu.

Bu masa, normalde küçük bir lambadan ve papaz efendinin küçül el sanatları koleksiyonundan başka bir şeye alışkın değildi. Şimdi o da işe koyulmuştu, çünkü çalışma odasındaki her yer kâğıtlarla, gazetelerle, kitaplarla, İngiltere, İskoçya ve İrlanda'dan gelen antika, dernek, üniversite ve araştırma kütüphaneleri ile ilgili olan şişkin zarflarla doluydu.

"Eğer bunun üzerine bir şey daha koyarsan, çökecek," dedi Claire, o sırada Roger dikkatsizce uzanmış ve mozaik işlemeli masanın üzerine taşıdığı dosyayı koymaya niyetlenmişti.

"Efendim? Ahh, doğru." Dosyayı koymak için boş boş etrafa bakındı ve sonunda ayakucuna koydu.

"Wentworth'u bitirmek üzereyim," dedi Claire, ayak parmağıyla yerde tehlikeli duran yığını göstererek. "Berwick kayıtları elimize ulaştı mı?"

"Evet, daha bu sabah geldi. Fakat onları nereye koydum?" Roger şöyle bir odaya baktı, burası İskenderiye'deki ünlü kütüphanenin yağma sonrası haline benziyordu. Düşünmek için alnını ovaladı. Jamie Fraser'ın resmi izini bulmak için yedi günün on saatini, İngiltere'deki hapishanelerin yazılı kayıtlarını, mektuplarını, seyir defterlerini, mahkûmların günlüklerini araştırarak geçirdikten sonra, Roger gözlerini zımparalanmış gibi hissetmeye başlamıştı.

"Mavi renkteydi," dedi sonunda. "Zarfın mavi olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Bunları Cambridge'de Trinity'de Tarih Öğretmeni olan McAllister'dan aldım ve Trinity Koleji, önünde kolejin arması olan açık mavi büyük zarflar kullanır. Belki Fiona görmüştür. Fiona!"

Çalışma odasının kapısında durdu ve mutfağa doğru koridorun aşağısına seslendi. Saat geç olmasına rağmen, ışık hâlâ açıktı ve kakao ile yeni pişen bademli kek kokusu havayı dolduruyordu. Fiona, etrafındaki kişilerden biri beslenmeye ihtiyaç duyar diye pişirmeye devam ediyordu.

"Ahh, efendim," Fiona'nın kahverengi kıvırcık saçlı başı mutfaktan çıktı. "Kakao hemen hazır olur," dedi. "Sadece kekin fırından çıkmasını bekliyorum."

Roger büyük bir şefkatle ona gülümsedi. Fiona'nın az bile olsa tarihle işi olmazdı, *My Weekly* dergisinin dışında hiçbir şey okumazdı ama Roger'ın işlerine de hiç karışmazdı, içindekileri önemsemeden huzurlu bir şekilde kitap ve günlük gazetelerin tozunu alırdı.

"Teşekkürler Fiona," dedi. "Ben sadece bir şeyi merak etmiştim. Sen hiç büyük mavi bir zarf gördün mü? Şu kalınlıkta olacak?" Elleriyle ölçüsünü gösteriyordu. "Sabah postasıyla gelmişti ama nereye koyduğumu unuttum."

"Üst kattaki banyoya koymuşsunuz," dedi hemen. "Altın renginde harflerle yazılmış çok kalın bir kitap, önünde Süslü Prens'in bir resmi var ve bir hava gazı faturası var ki onu unutmamanız gerek, çünkü ayın on dördü son günü. Ayakaltında olmasın diye hepsini termosifonun üstüne koydum." Fırın saatinden gelen keskin bir tın sesi, Fiona'nın bir çığlıkla hemen içeriye girmesine sebep oldu.

Roger döndü ve gülümseyerek merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. Yatkın olduğu diğer şeylere rağmen, Fiona'nın hafızası onu bir bilim adamı yapabilirdi. İçindekilerden çok, bir belgenin ya da bir kitabın görüntüsü basitçe tarif edildiği sürece, Fiona onun tam olarak nerede olduğunu bilirdi.

Elindeki mavi zarfla yavaşça aşağıya gelen Roger, üvey babası bu araştırma hakkında ne düşünürdü diye merak ediyordu.

"Her şeyi merak etmemeliyim," diye mırıldandı kendi kendine.

Papaz efendiyi canlı bir şekilde hatırlıyordu; çalışma odasından mutfağa geçerken, kel kafası koridorun tavanındaki eski moda lambanın altında parlıyordu, Fiona'nın büyükannesi Bayan Graham fırınla uğraşıp, yaşlı adamın gece geç saatlere kadar süren araştırması boyunca, tıpkı Fiona'nın onun için yaptığı gibi, onun ihtiyaçlarını karşılıyordu.

Çalışma odasına girerken aklına bir şey daha gelmişti. Eski zamanlarda, bir adamın oğlunun çoğunlukla babasının mesleğini takip etmesi, mesleğin aile içinde canlı tutulması gerektiğine inanmaktan mı yoksa ailenin bazı işlere yatkın olmasından mı geliyordu? Gerçekten bazı insanlar demirci,

tüccar ya da aşçı olarak mı doğuyorlardı – seçeneklerinin olmasının yanı sıra babaları gibi aynı yatkınlığa sahip olarak mı doğuyorlardı?

Bunun herkese uygun olmadığı açıktı; evlerini terk edip, gezgin olan, ailede şimdiye kadar olmamış şeyleri deneyen insanlar her zaman vardı. Eğer böyle olmasaydı, büyük olasılıkla mucit ve kâşif de olmazdı. Eğitimin ve kolayca seyahat etmenin yaygın olduğu bu can sıkıcı modern zamanda bile, bir ailedeki kimi meslekler kesinlikle aynı olabiliyordu.

Gerçekte merak ettiği şeyi kendi kendine düşündü; Brianna'yı. Altın-kızıl renkli kıvırcık saçlı başı, çalışma masasının üzerine doğru eğik olan Claire'i izliyordu ve kendini, Brianna'nın bir İskoç savaşçısı, çiftçi, saray adamı ve bir toprak beyi olan babasına ne kadar benzediğini merak ederken buldu.

Roger on beş dakika daha bu düşüncelere daldığında, Claire kendi yığınındaki son dosyayı kapatıp arkasına yaslanmış ve iç çekmişti.

"Çok düşüncelisin?" diye sordu içeceğine uzanarak.

"Yok, o kadar değil," diye cevap verdi Roger gülümseyerek, dalgınlığından sıyrılmıştı. "Sadece insanların geldikleri yere nasıl geldiklerini merak ediyordum. Örneğin, sen nasıl doktor olmaya karar verdin?"

"Ben nasıl mı doktor olmaya karar verdim?" Claire kakao fincanından çıkan buharı içine çekti ve çok sıcak olduğuna karar verip fincanını yeniden kitapların, seyir defterlerinin ve karalanmış bir yığın kâğıtlarla dolu olan masanın ortasına koydu. Roger'a gülümsedi ve fincanın sıcaklığını dağıtmak için ellerini salladı.

"Sen nasıl tarihçi olmaya karar verdin?"

"Dürüst olmak gerekirse," diye cevap verdi, papaz efendinin sandalyesine yaslandı ve etrafındaki kâğıt ve ıvır zıvır birikintilerini işaret etti. Masanın üstünde duran yaldızlı küçük çalar saati okşadı; on sekizinci yüzyıl işçiliğiyle yapılmış harika bir parçaydı, her çeyrek saatte, yarım saatte ve tam saatte küçük bir çan sesi çıkarıyordu.

"Ben bütün bunların arasında büyüdüm. Okuduğum zamanların haricinde, babamla birlikte antika bulmak için Kuzey İskoçya civarlarını araştırırdım. Sanırım buna devam etmek doğal görünüyordu. Peki sen?"

Claire başını salladı ve gerindi, uzun saatler masada kambur bir halde durduğundan omuzlarını rahatlatıyordu. Geç saatte uyanık olmaya alışkın olmayan Brianna işi bırakmış ve bir saat önce yatağına gitmişti ama Claire ve Roger, İngiliz hapishanelerinin idari kayıtlarını araştırmaya devam etmişlerdi.

"Şey, benim için de böyle bir şeydi," dedi. "Doktor olmaya birden karar vermedim. Ansızın uzun zamandır doktor olduğumu fark ettim, sonra o zamanlar da değildim ve doktorluğu özledim."

Ellerini masanın üstüne yayarak koydu ve parmakları uzun ve kıvraktı, tırnakları temiz, parlak ve ovaldi.

"Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma eski bir şarkı vardır," diye dalgın bir şekilde konuşmaya başladı Claire. "Lamb Amca eski ordu arkadaşlarıyla bir araya gelir ve gece geç saatlere kadar oturup içki içtikleri zamanlarda, bu şarkıyı söylediklerini duyardım. Sözleri şöyleydi; 'Onlar Paree'yi gördükten sonra onları çiftliğin aşağısında nasıl tutacaksın?'" diye şarkının ilk dizesini söyledi sonra şarkıyı kesti, yüzünde buruk bir gülümseme belirmişti.

"Ben Paree'yi gördüm," dedi yumuşak bir sesle Claire. Bakışlarını ellerinden yukarıya kaldırdı ve gözlerinde anıların izleriyle Roger'a baktı. "Ve bunun yanında birçok yeri. Caen, Amiens, Preston, Falkirk, Hôpital des Anges, Leoch'ta ameliyathane denilen yeri. Ben her dalda doktor oldum; bebekleri doğurttum, kırık kemikleri iyileştirdim, yaralara dikiş attım, ateşlenmeyi önledim..." Sesi giderek azaldı ve omuz silkti. "Fakat elbette bilmediğim çok şey vardı. Öğrenmem gereken çok şey olduğunu biliyordum ve bu yüzden tıp okuluna gittim. Ancak çok bir farkı olmadı." Bir parmağını kakaonun üstünde yüzen çırpılmış kremaya soktu ve yaladı. "Bir doktorluk diplomam var ama ben tıp okuluna ayak basmadan çok önce zaten bir doktordum."

"Muhtemelen söylediğin kadar kolay olmamıştır." Roger büyük bir ilgiyle Claire'e daha fazlasını anlattırmaya çalışırken, kendi kakaosunu üflüyordu.

"O zamanlarda tıp okuyan kadınlar yoktu, gerçi bununla beraber *şimdi* de doktor olan kadın pek yok ve ayrıca senin bir ailen vardı."

"Hayır, bunun kolay olduğunu söyleyemem." Claire soran gözlerle Roger'a baktı. "Tabii ki Brianna okula gidene kadar bekledim. Yemek

yapmaya ve temizliğe gelen kişinin masraflarını karşılayacak kadar paramız da vardı ama..." Omuz silkti ve alaylı bir şekilde gülümsedi. "Birkaç yıl uyumayı bıraktım. Bu az da olsa yardımcı oldu. Ve işin garibi Frank de çok yardımcı oldu."

Roger kendi fincanına baktı ve içmek için yeterince soğuk olduğuna karar verdi. Fincanı ellerinin arasında tutuyor, avcuna kalın beyaz porselenden sızan sıcaklığın tadını çıkarıyordu. Haziran başı olmasına rağmen geceler, elektrik sobasını yakmaya gerek duyacak kadar soğuk oluyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu merakla. "Onun hakkında söylediğin şeylerden sonra, senin tıp okuluna gitmek ya da doktor olmak istediğinin onun hoşuna gideceğini düşünmemiştim."

"Öyle olmadı." Dudaklarını sıkı sıkıya bastırdı, bu hareket Roger'a kelimelerden daha fazlasını anlatmıştı; tartışmaları, yarım kalmış ve vazgeçilmiş konuşmaları, engellenen inadı ve başkaldırışı.

"Neden?" onun dikkatini dağıtmak için çabucak sordu Roger. "Onun fikrini değiştiren şey neydi."

"Bree," dedi ve her zaman kızından bahsederken olduğu gibi yüzündeki ifade yumuşadı. "Bree gerçekten Frank için en önemli şeydi."

Dediğim gibi, tıp okuluna başlamadan önce Brianna'nın okula başlamasını bekledim. Buna rağmen, onun saatleri ve benim saatlerim arasında çok büyük bir fark vardı ve bu saatleri bir dizi yetenekli hizmetçi ve çocuk bakıcısıyla gelişigüzel bir şekilde dolduruyorduk; bazıları çok uzun süre duruyordu, bazılarıysa az.

Aklım Brianna'nın yaralandığı haberini aldığım, o korkunç güne gitmişti. Hastaneden dışarıya fırlamıştım, giydiğim iki parçalı yeşil hastane kıyafetini değiştirmek için beklememiştim. Hız limitini önemsemeden, polis arabasını, kan kırmızı ışıklarıyla sokağı aydınlatan ambulansı ve sokakta toplanmış meraklı insanları görmek için eve doğru hızlıca gitmiştim.

Hikâyeyi birleştirmek gerekirse; olay, benim yine geç kalmama sinirlenen en son aldığımız geçici çocuk bakıcısının, işten ayrılma zamanı geldiğinde ceketini giyip, yedi yaşındaki Brianna'yı 'anneciğini bekle,' diyerek evde

yalnız bırakması sonucu gerçekleşmişti. Brianna bir saati geçkin süre uysalca bu tembihi dinlemişti. Ancak hava kararmaya başlayınca, evde yalnız başına olmaktan korkmuş ve beni bulmak için dışarıya çıkmaya karar vermişti. Evin yakınındaki işlek sokaklardan birinde giderken, köşeyi dönen bir araba ona çarpmıştı.

Tanrı'ya şükür ki çok kötü yaralanmamıştı; araba yavaş gidiyormuş ve Brianna, çarpmadan dolayı fazla hırpalanmamış ama korkudan titriyordu. Hoş, benim kadar titremiyordu bile. Ayrıca benim kadar hırpalanmamıştı da. Eve gelip onu bir koltuğun üzerinde yatarken gördüğüm zaman bana baktı, lekeli yanaklarından yine gözyaşları süzülüyordu ve şöyle dedi, "Anne! Neredeydin? Seni bulamadım!"

Onu sakinleştirip, ona bakmak ve kesiklerini, çiziklerini yeniden incelemek ve onu kurtaranlara – telaşlanmama rağmen hepsi bana suçlarcasına bakıyordu– teşekkür etmek için soğukkanlılığımı profesyonel bir şekilde koruyabildim ve sımsıkı sardığı oyuncak ayısıyla birlikte onu yatağa yatırdım. Sonra mutfak masasına oturup, bir başıma ağlamaya başladım.

Frank beceriksizce eliyle beni okşayıp, bir şeyler mırıldandı. Sonra çabucak çay yapmaya gitti.

"Karar verdim," dedim, buharı üstünde bir fincanı önüme koymuştu. Tekdüze bir biçimde konuşuyordum, kafamın ağırlaştığını ve peltekleştiğimi hissediyordum. "Bırakacağım. Yarın bunu halledeceğim."

"Bırakmak mı?" Frank'in sesi şaşkınlıktan sert çıkmıştı. "Okulu mu? Niçin?"

"Artık buna dayanamıyorum." Çayıma asla ne krema ne de şeker koyardım. O anda ikisini birden ekledim, karıştırıyor ve fincanın üstünde oluşan sütlü halkayı izliyordum. "Bree'yi yalnız bırakmaya, iyi bakılıp bakılmadığını bilmemeye ve onun mutlu olmadığını bilmeye dayanamıyorum. Aldığımız çocuk bakıcılarının hiçbirini gerçekten sevmediğini biliyorsun."

"Bunu biliyorum, evet." Karşıma oturup kendi çayını karıştırmaya başladı. Bir müddet sonra, "Ama ben senin okulu bırakman gerektiğini düşünmüyorum," dedi.

Bu beklediğim en son şeydi; büyük bir takdirle kararımdan memnun kalacağını düşünüyordum. Şaşkınlıkla ona baktım, sonra burnumu yeniden cebimden çıkardığım tomar halindeki mendile gömdüm.

"Düşünmüyor musun?"

"Ahh, Claire." Sabırsızlıkla konuşuyordu fakat ses tonunda az da olsa şefkat vardı. "Sen her zaman kim olduğunu bildin. Bunu bilmenin ne kadar tuhaf olduğunu fark ettin mi?"

"Hayır." Ufalanan mendille burnumu silmeye devam ettim, tek parça halinde tutmak için dikkatlice dokunuyordum.

Frank sandalyesinin arkasına yaslandı ve bana bakarken kafasını iki yana salladı.

"Hayır, sanmıyorum," dedi. Bir müddet sessiz kalıp kavuşturduğu ellerine baktı. Uzun, dar parmakları vardı, elleri düzgün ve kız eli gibi tüysüzdü. Ellerini masanın üstüne uzattı ve baktı, sanki daha önce onları hiç görmemiş gibiydi.

"Ben buna sahip değilim," dedi sonunda sessizce. "Ben iyiyim, tamam. Yaptığım işte; öğretmede ve yazmada. Aslında bu bazen müthiş bir şey. Ve bu benim çok hoşuma gidiyor, yaptığım şeyden zevk alıyorum. Ancak demek istediğim şey..." Duraksadı sonra gözlerini bana dikti, ela gözleri ciddiyetle bana bakıyordu. "Başka bir şey yapabilirdim ve iyi olabilirdim. Çok ya da az bir itina ile bu olabilirdi. Yapmak istediğim şeyin, hayatımda bu olduğuna dair kesin inanç bende yok ama sen de var."

"Bu iyi bir şey mi?" Burnumun kenarları acıyordu ve gözlerim ağlamaktan şişmişti.

Kesik bir kahkaha attı. "Bu kahrolası şey tamamen uygunsuz, Claire. Sana, bana ve Bree'ye, üçümüze. Ahh, Tanrım ama bazen seni çok kıskanıyorum."

Elime uzandı. Bir anlık tereddütten sonra tutmasına izin verdim.

"Bir şey için tutkulu olmak," – dudaklarının köşesi hafiften seğirmişti – "ya da biri için. Bu müthiş bir şey, Claire ve aşırı derecede nadir olan bir

şeydir." Elimi nazikçe sıktı ve sonra bıraktı, masanın yanındaki rafta bulunan kitaplardan birine uzanmak için döndü.

Kitap, kaynaklarından bir tanesiydi, Woodhill Vatanseverleri, *Amerika'nın kurucularının anlatıldığı bir seriydi.*

Elini nazikçe kitabın kapağına koydu, sanki içinde uyuyanları rahatsız etmeye içi el vermiyor gibiydi.

"Buradakiler böyle insanlardır. Her şeyi riske atıp, değiştirmek ve bazı şeyleri ortaya koymak için müthiş biçimde bunlara özen gösteren insanlardır. Çoğu kişi böyle değildir, bilirsin. Özen göstermediklerinden değil ama çok özen göstermediklerinden." Elimi yeniden aldı, bu sefer ters çevirdi. Bir parmağımı avcumu saran çizgileri takip ediyor ve hareket ettikçe gıdıklıyordu.

"Burada mı diye merak ediyorum?" dedi ve hafiften gülümsedi. "Bazı insanların alnına yoksa büyük şeyler yapmak mı yazılmış? Ya da sadece bir şekilde, büyük bir tutkuyla doğduklarından ve kendilerini doğru şartlarda bulduklarında mı bu olaylar oluyor?"

"Ama Claire," dedi ve kitabın kapağına hafifçe vurdu. "Onlar bunun bedelini de ödediler.".

"Biliyorum." Şimdi kendimi olaya uzaktan bakıyormuşum gibi hissediyordum, sanki bizi uzaktan izliyordum; akıl gözümde bunu tam ve açık bir şekilde görebiliyordum. Frank, yakışıklı, zayıf ve biraz yorgundu, şakakları zarifçe beyazlamıştı. Ben, cerrahi önlüğümün içinde pislik içindeydim, saçlarım dağılmış, önlüğümün önü buruşmuş ve Brianna'nın gözyaşlarıyla lekelenmişti.

Bir müddet sessizce oturduk, elim hâlâ Frank'in elindeydi. Ondaki gizemli çizgileri ve çukurları görebiliyordum, yol haritası gibi açıktı ama bilinmeyene giden bir yoldu.

Yıllar önce Graham adında yaşlı bir İskoç kadını, yani Fiona'nın büyükannesi, aslında avcumu okumuştu.

"Elindeki çizgiler sen değiştikçe değişiyor," demişti. "Doğduğun zamanki çizgiler senin yaptıklarınki kadar çok değil."

Benim yaptıklarım neydi? Sadece bir hiç. Ne iyi bir anneydim ne iyi bir eş ne de iyi bir doktor. Bir kez bütün olduğumu düşünmüştüm; bir adamı sevmiş, çocuk doğurmuş ve hastaları iyileştirmiştim ve bunların hepsinin benim doğal bir parçam olduğunu biliyordum. Fakat bunların hepsi geçmişte kaldı, sevdiğim adam Jamie'ydi ve kısa bir süreliğine bile olsa, kendimden büyük bir şeyin parçası olmuştum.

"Bree'yi alacağım."

Kısa bir anlığına gizemli düşüncelere öylesine dalmıştım ki Frank'in kelimelerini algılayamamıştım, bu yüzden ona aptal aptal bakıyordum.

"Sen ne dedin?"

"Dedim ki," diye tekrarladı sabırla, "Bree'yi alacağım. Doğruca okuldan üniversiteye gelebilir ve ikimiz eve gelene kadar benim ofisimde oynar."

Burnumu ovaladım. "Çalışanların çocuklarını işyerine getirmelerini uygun bulmadığını düşünüyordum." Sekreterlerinden biri olan Bayan Clancy, annesi hasta olduğu için büyük torununu bir aylığına işe getirdiği için onu eleştirmişti.

Huzursuzca bakarak omuz silkti.

"Ee, durumlar şartlara göre değişir. Ayrıca Brianna, Bart Clancy gibi koridorlarda bağırarak bir aşağı bir yukarı koşmayı ve mürekkep dökmeyi sevmiyor."

"Bunun üzerine bahse girmeyeceğim," dedim biraz alayla. "Cidden bunu yapar mısın?" Minicik bir his, sıkışan mide çukurumda büyümeye başlamıştı; iç rahatlığının ihtiyatlı ve şüpheci doğasıydı. Bana sadık olma konusunda Frank'e güvenmiyordum – sadık olmadığını çok iyi biliyordum – ama Bree'yle ilgilenme konusunda ona tamamen güveniyordum.

Birden endişe yok olmuştu. Hastaneden çıktıktan sonra eve gelmek için acele etmeme ve içimin korkuyla dolmasına gerek yoktu, çünkü geç kalıyordum ve Brianna'yı somurtkan bir suratla koltuğa çökmüş bir halde bulmaktan nefret ediyordum. Frank'i seviyordu, her gün onun ofisinde olacağını duyunca çok mutlu olacağını biliyordum.

"Neden?" diye sordum açıkça. "Benim doktor olmama ölüp bittiğinden değil. Bunu biliyorum."

"Hayır," dedi düşünceli bir halde. "Bundan dolayı değil. Lakin seni durdurmanın hiçbir yolu olmadığını düşünüyorum. Yapabileceğim en iyi şeyin yardım etmek olduğunu düşündüm, böylece Brianna da çok zarar görmeyecek." Yüz hatları hafiften sertleşti ve başını çevirdi.

"Bir yazgısının olduğunu hissettiği kadar – bu gerçekten yapmaya niyetli olduğu şeydi – Brianna'nın onun yazgısı olduğunu da hissediyordu," dedi Claire. Dalgın bir şekilde sıcak kakaosunu karıştırıyordu.

"Neden bu kadar önemsiyorsun, Roger?" diye sordu Claire birden. "Neden bunları bana soruyorsun?"

Cevap vermek için bir dakika bekledi Roger, yavaşça kakaosunu yudumluyordu. Yoğun, koyu renkteydi, taze krema ile yapılmıştı ve esmer şeker serpilmişti. Her zaman gerçekçi olan Fiona, Brianna'ya bakmış ve Roger'ın aklını çelme girişimlerinden vazgeçmişti ama Fiona bir aşçıydı, aynı şekilde Claire de bir doktordu; ikisi de marifetli doğan ve bu marifeti kullanabilen kişilerdi.

"Sanırım bir tarihçi olduğumdan," diye cevap verdi sonunda. Fincanının kenarından Claire'e bakıyordu. "Bilmeye ihtiyacım var. İnsanların gerçekten ne yaptıklarını ve bunu neden yaptıklarını bilmeliyim."

"Ve sen de bunu sana anlatacağımı düşündün?" Sert bir şekilde ona göz attı. "Ya da bildiğimi?"

Başını 'evet' anlamında salladı ve kakaosunu yudumladı. "Çoğu kişiden daha iyisini biliyorsun. Tarihçilerin kaynağının çoğu senin," – durdu ve ona gülümsedi – "yani senin eşsiz görüş açına sahip değiller?"

Birden gerilim azalmaya başladı. Claire kahkaha attı ve kendi fincanını aldı. "Böyle diyebiliriz," diye kabul etti.

"Diğer şey ise," diye konuşmaya devam etti Roger, onu yakından izlerken, "senin dürüst olman. İstesen bile senin yalan söyleyeceğini düşünemiyorum."

Claire sertçe ona baktı ve kısa kuru bir kahkaha daha attı.

"Herkes yalan söyleyebilir, genç Roger, bunun için yeterince sebep bulunabilir. Sadece zeki kişilere söylemek zordur, onlar için de yalanlarımızı önceden düşünmek zorundayız."

Başını eğdi ve önündeki sayfaları karıştırıp, sayfaları yavaşça tek tek çevirmeye başladı. Bu sayfalarda, İngiliz hapishanelerinin kayıt defterlerinden alınmış tutukluların isim listeleri vardı. Bütün tutuklular tam kayıt edilmediğinden karışık haldeydiler.

Bazı hapishane müdürleri tutukluların resmi listesini tutmuyor ya da günlük giderlerin ve bakımların notlarının arasında seyir defterlerine gelişigüzel onları listeliyorlardı; bir tutuklu ile salamura yapmak için kesilen iki tosunun ölümü arasında öyle büyük bir fark yoktu.

Roger Claire'in sohbeti bıraktığını düşündü ama bir müddet sonra yeniden ona baktı.

"Aslında çok haklısın," dedi Claire. "Ben dürüstüm, hem de her şeyden daha fazla. Ne düşündüğümü söylememek benim için kolay olmuyor. Ben hayal ediyorum ve sen de bunu görebiliyorsun, çünkü sen de aynı şeyi yapıyorsun."

"Ben mi?" Roger birden kendini mutlu hissetti, sanki birisi ona hediye vermişti.

Claire başını bir aşağı bir yukarı salladı, onu izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Ahh, evet. Bu çok belli, anlarsın ya. Böyle insanlar çok fazla yoktur; kendileri hakkında gerçekleri söyleyen, bahsettikleri şeyleri bütün gerçekliğiyle anlatan. Böyle olan sadece üç kişi biliyorum ama artık dört diye düşünüyorum," dedi, gülümsemesi Roger'ı ısıtacak kadar genişlemişti.

"Elbette bir tanesi Jamie'ydi." Uzun parmakları kâğıt yığınlarının üzerine yavaşça kondu, dokunuşlarıyla neredeyse onları okşuyordu. "Paris'te tanıştığım eczacı Usta Raymond. Tıp okulunda tanıştığım bir arkadaşım olan Joe Abernathy. Şimdi de sen."

Fincanını eğdi ve yoğun kahverengi sıvının son damlasını yudumladı. Fincanını masaya koydu ve doğruca Roger'a baktı.

"Fakat Frank bir noktada haklıydı. Eğer yapmaya niyetli olduğun şeyi biliyorsan, bunu yapmak o kadar kolay olmuyor ama en azından, zamanını sorularla ya da şüphelerle harcamış olmuyorsun. Ancak ben şöyle düşünüyorum, kendine karşı dürüstsen ve ne istediğini biliyorsan, en azından yanlış yaptığını düşünerek hayatını boşa harcadığın hissine öyle kolay kolay kapılmazsın."

Kâğıt yığınlarını bir kenara koydu ve başka birini çekti – dosyanın kapağında Britanya Müzesi'ne özgü logo vardı.

"Jamie de buna sahipti," dedi yumuşak bir sesle, sanki kendi kendine konuşuyordu. "İşi olarak düşündüğü hiçbir şeye sırtını çevirmeyen bir adamdı. Tehlikeli olsun ya da olmasın. Bu yüzden başına ne gelirse gelsin, onun da zamanını boşa harcadığını düşündüğünü sanmıyorum."

Claire sessizliğe büründü, sonra uzun zamandır ilgilenmediği kâğıtlara kendini kaptırdı; Jamie Fraser'ın ne yaptığını ya da ona ne olduğunu, hayatının bir hapishane hücresinde mi geçtiğini ya da bir zindanda, tek başına mı sona erdiğini anlatabilecek bir yazıya bakıyordu.

Çalışma masasının üstündeki saat gece yarısını vuruyordu, çan sesi küçük bir alet için şaşılacak derecede derin ve hoştu. Saat çeyrek geçerken vurdu ve sonra buçuktayken vurdu, sayfaların monoton hışırtısında araya giriyordu. Roger karıştırdığı ince sayfa demetini masaya koydu ve esnedi, ağzını kapatmak için uğraşmadı bile.

"Çok yoruldum, artık çift görüyorum," dedi. "Sabah devam edelim mi?"

Claire bir müddet cevap vermedi, elektrik sobasının parlayan demir parmaklıklarına bakıyordu ve anlaşılmaz derecede dalgın bir bakıştı bu. Roger sorusunu tekrarladı ve Claire her nerdeyse yavaşça geri döndü.

"Hayır," dedi. Başka bir dosyaya uzandı ve Roger'a gülümsedi, dalgın bakışı yavaş yavaş gözlerinden çekiliyordu. "Sen git, Roger," dedi. "Ben biraz daha bakacağım."

***

Sonunda onu bulduğum zaman, neredeyse o sayfayı geçmek üzereydim. İsimleri dikkatlice okumuyordum, sadece 'J' harfi ile başlayan sayfaları ayırıyordum; John, Joseph, Jacques, James. James Edward, James Alan, James Walter, böyle sonsuza kadar gidiyordu. Sonra karşıma çıktı, sayfanın ucundaki yazı küçük ve tamdı; *Broch Tuarach'lı James MacKenzie Fraser*.

Sayfayı dikkatlice masaya koydum, kendine gelmeleri için gözlerimi bir anlığına kapattım ve sonra yeniden açtım. Hâlâ oradaydı.

"Jamie," dedim yüksek sesle. Kalbim göğsümde hızla atıyordu. "Jamie," dedim yeniden, daha sessizdim bu defa.

Saat neredeyse sabahın üçüydü. Herkes uyuyordu ama eski evlerde olduğu gibi etrafımı çevreleyen ev hâlâ uyanıktı; çıtırdıyor, iç çekiyor, bana eşlik ediyordu. Haberleri söylemek için ayağa fırlayıp, Brianna'yı ya da Roger'ı uyandırma gibi bir isteğim tuhaf bir şekilde yoktu. Bir anlığına onu kendime saklamak istedim, sanki lambayla aydınlatılmış odada Jamie ile birlikte yalnızdım.

Parmaklarım mürekkeple yazılan yazılara dokunuyordu. Bu yazıları yazan kişi Jamie'yi görmüştü; belki bunu Jamie önünde dururken yazmıştı. Sayfanın üstündeki tarih 16 Mayıs 1753'ü gösteriyordu. Yılın bu zamanına yakındı. Havanın nasıl olduğunu tahmin edebiliyordum; soğuk ve ferahtı, nadiren yüzünü gösteren ilkbahar güneşi omuzlarına düşüyor, saçlarındaki alevleri aydınlatıyordu.

Saçları o zamanlar nasıldı, kısa yoksa uzun muydu? Saçının uzun olmasını tercih etmiş olmalıydı, örmüş ya da arkadan bağlamıştır. Sıcak havalarda kendini rahatlatmak için ensesindeki saçlarını kaldırmak için yaptığı hareketi hatırlıyordum.

Kilt eteğini giyemezdi – Culloden'dan sonra ekose yani tartan giymek yasa dışı olmuştu. O zaman büyük ihtimalle pantolon ve keten gömlek giyiyordu. Onun için bu tarz gömlek yapmıştım; aklımda kumaşın yumuşaklığı canlanmıştı, bir tanesini yapmak için yaklaşık üç metre kumaş gitmişti. Uzun etek ve kolları yüzünden İskoç erkekleri, geriye kalan tek kıyafetleri olan ekose şallarıyla uyumaya ya da savaşmaya zorlanmıştı. Kaba yünlü kumaşın altında geniş omuzlarını hayal edebiliyordum; içindeki teni sıcacıktı, İskoç baharının soğukluğuyla elleri dokunuyordu.

Daha önceden hapis yatmıştı. Onu bekleyen her şeyden haberdar olduğu halde, bir İngiliz hapishane memurunun yüzüne nasıl bakabilecekti? Cehennem kadar korkunç, diye düşündüm. Uzun düz burnunu aşağıya eğmiş, Ness Gölü'nün suları gibi koyu ve tehlikeli olan gözleriyle bakıyordu.

Kendi gözlerimi açtım ve sandalyemin kenarında oturduğumu, fotokopi kâğıtlarından oluşan dosyayı sıkı sıkı göğsüme bastırdığımı fark ettim. Kendimi hayal etmeye öyle kaptırmıştım ki kaydın hangi hapishaneye ait olduğuna dikkat etmemiştim bile.

On sekizinci yüzyılda, İngilizler'in düzenli olarak kullandığı birkaç tane büyük ve birçok küçük hapishane vardı. Dosyayı yavaşça ters çevirdim. Sınıra yakın olan Berwick olabilirdi, belki de Edinburgh'un adı çıkmış hapishanesi Tolbooth? Ya da güneyde olan hapishanelerinden biriydi, Leeds Kalesi veya Londra Kulesi?

Ardsmuir, diyordu, dosyanın üstüne zımbayla tutturulmuş not.

"Ardsmuir mi?" dedim şaşkınlıkla. "Orası hangi cehennemde?"

8

Ünlü Mahkûm Ardsmuir, İskoçya

15 Şubat 1755

"Ardsmuir Tanrı'nın çıbanıdır," dedi Albay Harry Quarry. Pencerenin yanındaki genç adama alaylı bir şekilde bardağını kaldırdı. "On iki aydır buradayım ve bu on bir ay yirmi dokuz gün bana yetti. Yeni atama yerinin keyfini çıkar, lordum."

Binbaşı John William Grey, yeni bölgesini incelediği avlunun üstündeki pencereye arkasını döndü.

"Pek zahmetli görünmüyor," dedi basitçe, kendi bardağını da yukarı kaldırarak. "Burası her zaman yağmurlu mudur?"

"Elbette. Burası İskoçya ve hatta lanet İskoçya'nın kıçı." Quarry viskisinden büyük bir yudum aldı, öksürmeye başladı ve boş bardağı yerine koyarken gürültülü bir biçimde nefes alıp verdi.

"İçki tek teselli," dedi, sesi hafiften boğuk çıkıyordu. "Üstünde en iyi üniforman varken yerel içki tüccarlarını çağır, o zaman sana en makul fiyatı veriyorlar. Taşıma ücreti olmadan şaşılacak derecede ucuz oluyor. Sana en iyilerin olduğu bir not bıraktım." Tenha haliyle çelişen dört köşesi halıyla kaplı odanın yan tarafında, meşeden yapılmış çalışma masasına doğru başıyla bir işaret yaptı. Masanın arkasındaki taş duvarda asılı olan askeri alay ve ulus bayrağıyla görünüş zenginleştirilmeye çalışılmıştı.

"Nöbetçi asker listesi burada," dedi Quarry, ayağa kalktı ve masanın üst çekmecesini karıştırmaya başladı. Yıpranmış deri dosyayı masanın üstüne çarptı ve üstüne bir tane daha koydu. "Ve tutuklu listesi de. Şuan yüz doksan altı tane tutuklun var. Yuvarlak hesap iki yüz, birkaç tanesi hastalıktan ya da yasak bölgeye girmekten öldü."

"İki yüz," dedi Grey. "Peki nöbetçi asker kışlasında kaç tane var?"

"Tamı tamına seksen iki. Çalışan bunun yarısı." Quarry yeniden çekmeceye uzandı ve tıkaçlı kahverengi cam bir şişe aldı. Şişeyi salladı, şişenin çıkardığı sesi duydu ve alaylı bir şekilde gülümsedi.

"İçkide teselliyi bulan tek kişi komutan değildir. Sarhoşların yoklama yapmada beceriksizdir. Bunu sana bırakacağım, bırakayım mı? Buna ihtiyacın olacak." Şişeyi geri koydu ve bir alt çekmeceyi çekti.

"Resmi emirler ve kopyası burada. Evrak işleri, işlerin en kötüsüdür. İyi bir kâtibin varsa, gerçekten yapacak çok bir şey kalmıyor. Ancak şuan kâtibin yok; benim güzel yazan bir on başım vardı ama iki hafta önce öldü. Kendine bir tane yetiştir ve keklik ile Fransız altını avlamaktan başka bir işin kalmasın." Kendi şakasını kendisi gülüyordu; altın söylentisi, Fransalı Louis'in İskoçya'nın bu kısmında saygın olan kuzeni Charles Stuart'a sözde gönderdiği altınlardan geliyordu.

"Tutuklular zorluk çıkarmıyor mu?" diye sordu Grey. "Çoğunluğunun Kuzey İskoçyalı II. James yanlıları olduğunu sanmıştım."

"Öyleler. Ancak yeterince uysallar." Quarry sustu, pencereden dışarıya bakıyordu. Düzensiz adamlardan oluşan küçük bir sıra, karşı taraftaki tehlikeli taş duvarda bulunan bir kapıdan çıkıyorlardı. "Culloden'dan sonra bir kalpleri kalmadı," dedi gerçekçi bir şekilde. "Kasap Billy bunu gördü. Ve onları o kadar çok çalıştırıyoruz ki haylazlık yapmaya bile mecalleri kalmıyor."

Grey başını onaylarcasına salladı. Ardsmuir Kalesi onarılıyordu, oraya hapsedilen İskoçlar'ın emeklerinden yararlanılıyordu. Ayağa kalktı ve camın yanında duran Quarry'ye eşlik etmek için yanına geldi.

"Şimdi dışarıya çıkan işçi grubu tezek toplayacak." Quarry aşağıdaki grubu işaret etti. Bir düzine sakallı adam, korkuluk gibi sıralanmışlardı, bir aşağı bir yukarı yürüyen ve onları denetleyen kırmızı ceketli bir askerin önünde gönülsüzce dizilmişlerdi. Durumdan memnun olan asker bağırarak emir verdi ve eliyle dış kapıyı gösterdi.

Tutuklu grubuna silahlı altı asker eşlik ediyordu, bir öne bir arkaya sıraya girmişlerdi ve yürüyüş düzenine göre silahlarını tutuyorlardı; onların şık görünüşleri bakımsız Kuzey İskoçyalılar ile tezat oluşturuyordu. Tutuklular yavaşça yürüyordu, yağmurun yırtık kıyafetlerini ıslattığı belliydi. Katırın

çektiği yük arabası arkalarından gıcırdayarak ilerliyordu, içindeki tezek bıçakları parlıyordu.

Quarry hesaplarken kaşlarını çattı. "Bazıları hasta olmalı. İşçi grubu on sekiz kişiden oluşuyor ve bıçaklardan dolayı, bir asker üç mahkûmdan sorumlu. Fakat tuhaftır ki birkaç tanesi kaçmayı denedi," diye ekledi pencereden geriye doğru dönerek. "Gidecek hiçbir yer yok oysaki." Masadan uzaklaştı, şöminenin önünde bulunan büyük zembili tekmeledi, içi koyu kahverengi yığınlarla doluydu.

"Yağmur yağsa bile camı açık bırak," diye tavsiye etti. "Yoksa içerdeki tezek dumanı seni boğar." Örnek verircesine derin bir nefes aldı ve patlayacakmış gibi geri verdi. "Tanrım, Londra'ya geri döneceğim için öyle mutluyum ki!"

"Yerel halk pek yok sanırım?" diye sordu Grey kuru bir şekilde. Quarry bir kahkaha attı, geniş kırmızı yüzü bu soruyu duyunca şaşkınlıkla kırıştı.

"Halk mı? Benim sevgili dostum! Aşağı köyde bir ya da iki tane çok güzel kırmızı saçlı İrlandalı kız var. 'Halk' senin komutanlarla yaptığın toplantılardan oluşuyor. Onlardan da dört tane var ve hatta biri küfretmeden konuşma yeteneğine bile sahip, ayrıca emir erin ve bir de sana bağlı mahkûm var."

"Bir mahkûm mu?" Grey bakışlarını incelediği kayıt defterinden yukarıya kaldırdı, sarı kaşı merakla kalkmıştı.

"Ahh, evet." Quarry ofiste huzursuz olmuşçasına sinsi sinsi dolaşıyordu, gitmek için acelesi vardı. Arabası bekliyordu; sadece yerini devretmek ve formalite icabı emirleri vermek için kalmıştı. Aniden durdu, Grey'e bakıyordu. Dudağının bir köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı, bu gizli espri hoşuna gitmişti.

"Kızıl Jamie Fraser'ı duymuşsundur sanırım?"

Grey kaskatı kesildi ama yüzünü mümkün olduğunca ifadesiz tutmaya çalıştı.

"Çoğu kişinin duyduğunu sanıyorum," dedi soğuk bir şekilde. "Ayaklanma sırasında adı çıkmış bir kişi."

Quarry hikâyeyi duymuş, lanet olsun! Hepsini mi yoksa ilk kısmını mı?

Quarry'nin dudakları hafiften seğiriyordu ama sadece başını 'evet' anlamında salladı.

"Bir hayli. Evet, bizim elimizde. Buradaki tek kıdemli II. James komutanı; Kuzey İskoçyalı mahkûmlar ona şefleri gibi davranıyor. Sonuç olarak, tutukluları kapsayacak bir olay meydana gelirse, ki olacağına dair sizi temin ederim, onların sözcüsüymüş gibi davranacak." Quarry oturdu, çoraplı olan ayaklarına uzun süvari çizmelerini giyiyordu.

"*Seumas, mac an fhear*, diyorlar ya da sadece *Mac Dubh*. Siz Gaelce konuşabiliyor musunuz? Ben konuşamıyorum. Grissom konuşabiliyor ve anlamının *Esmer olanın oğlu James* olduğunu söyledi. Nöbetçi askerlerinin yarısı ondan korkuyor. Şeytanın ta kendisi olduğunu söylüyorlar. Şimdi zavallı bir şeytan!" Quarry öfkeyle homurdandı, ayağını çizmesinin içine sokmaya çalışıyordu. İyice oturması için ayağını bir kez yere vurdu ve ayağa kalktı.

"Tutuklular soru sormadan ona itaat ediyor ama o onlara onay vermeden emirlerini uygula, yoksa avludaki hikâyelerde sen de yer alırsın. İskoçyalılar ile çok vakit geçirdin mi? Ahh, evet, erkek kardeşinin alayı ile Culloden'da savaşmıştın, değil mi?" Quarry nasıl unutmuş olduğunu vurgulamak için sahte bir tavırla kaşını kaldırdı. Bu adama lanet olsun! Hepsini duymuş.

"O zaman bir fikriniz var. İnatçılık bunu tarif etmeye yetmeyebiliyor." Elini şöyle bir salladı, sanki inatçı İskoçlar'dan oluşan bütün askeri birliği kovuyordu.

"Şöyle söyleyeyim," Quarry konuşmayı kesti, bundan zevk alıyordu, "Fraser'ın iyi niyetine ihtiyacın olacak ya da en azından onun işbirliğine. Sorunları konuşmak için ben haftada bir kez onunla akşam yemeği yiyordum ve çok iyi bir şekilde de cevapları alıyordum. Aynı işi sen de denemelisin."

"Yapabileceğimi düşünüyorum." Grey'in ses tonu soğuktu ama her iki yanındaki elleri sıkı sıkıya kenetlenmişti. Anca cehennemde buz salkımı olduğunda Jamie Fraser'ı akşam yemeğine çağırıyordu!

"O eğitimli bir adam," diye Quarry konuşmaya devam ediyordu, fesatlıkla parlayan gözleri Grey'in yüzüne odaklanmıştı. "Komutanlarla konuşmaktan çok daha ilginç. Satranç bile oynuyor. Arada sırada oynarsın, değil mi?"

"Arada sırada." Karın kasları öyle kasılmıştı ki zar zor nefes alıyordu. Bu inatçı aptal konuşmayı kesip gitmeyecek miydi?

"Evet, bunu sana bırakıyorum." Sanki Grey'in dileği kabul olmuş gibi Quarry peruğunu sağlam bir şekilde taktı, sonra kapıdaki askılıktan pelerinini aldı ve havalı bir biçimde omuzlarına yerleştirdi. Kapıya doğru yürüdü, şapkası elinde geriye döndü.

"Ahh, bir şey daha. Eğer tek başına Fraser ile akşam yemeği yersen, sırtını ona sakın dönme." Saldırgan ifade Quarry'nin yüzünden çekilmişti; Grey kaşlarını çatarak ona bakıyordu ama bu uyarının şaka olduğunu anlatan bir ifade de yoktu.

"Demek istiyorum ki," dedi Quarry birden ciddileşerek. "Zincirli ama zincirle bir adamı boğmak çok kolay. Ve o çok iri bir arkadaş, Fraser."

"Biliyorum." Grey yanaklarına kanın hücum ettiğini hissedebiliyordu. Bunu saklamak için arkasını döndü, yarı açık camdan içeriye giren soğuk havanın çehresini okşamasına izin verdi. "Kesinlikle," dedi yağmurun yıkadığı toprağa bakarak, "eğer dediğiniz gibi zeki bir adamsa, hapishanenin ortasında bana saldıracak kadar aptal da değildir? Bundaki amacı ne olabilir ki?"

Quarry cevap vermedi. Bir müddet sonra Grey arkasını döndüğünde, Quarry'nin ona düşünceli bir şekilde baktığını gördü. Al yanaklı yüzündeki gurur yok olmuştu.

"Zekası var," dedi Quarry yavaşça. "Ve diğer şeyler de var. Ancak belki de sen, nefreti ve umutsuzluğu yakından görmek için çok gençsin. Son on senedir İskoçya'da bunun mücadelesi veriliyor." Başını yana eğdi, on beş yıllık tecrübeyle bulunduğu noktadan Ardsmuir'in yeni müdürünü inceliyordu.

Binbaşı Grey çok gençti, yirmi altıdan fazlasını göstermiyordu; açık tenli yüzü ve kız gibi kirpikleri de onu kendi yaşından daha genç gösteriyordu. Ayrıca ortalama birinden birkaç santim daha kısaydı ve sağlam yapılıydı.

"Birçok şeyden haberdarım, albay," dedi Grey sakin bir tavırla. Quarry, tıpkı kendisi gibi iyi bir ailenin oğluydu ama ondan üstün rütbeliydi; öfkesine hâkim olmak zorundaydı.

Quarry'nin parlak ela gözleri şüpheyle ona bakıyordu. "Sanırım."

Ani bir hareketle şapkasını başına koydu. Yanağındaki koyu kırmızı yara izine dokundu; onu Ardsmuir'e sürgün olarak gönderen rezil bir düellonun hatırasıydı.

"Tanrı bilir, buraya gönderilmek için ne yaptın, Grey," dedi başını iki yana sallayarak. "Fakat senin hatırın için, umarım bunu hak etmişsindir! Sana iyi şanslar!" Ve mavi pelerinini savurarak gitti.

***

"Bildiğin bir şeytan, bilmediğin bir şeytandan daha iyidir," dedi Murdo Lindsay ve sıkıntılı bir şekilde başını iki yana salladı. "Yakışıklı Harry o kadar da kötü değildi."

"Hayır, değildi," diye onayladı Kenny Lesley. "Ama o geldiği zaman sen burada olursun, değil mi? Şu bok suratlı Gulyabani'den daha iyi, değil mi?"

"Öyle," dedi Murdo ve boş boş baktı. "Ne demek istiyorsun, adamım?"

"Eğer Yakışıklı, Gulyabani'den daha iyiyse," diye açıklama yapıyordu Lesley sabırlı bir şekilde, "o zaman Yakışıklı bizim bilmediğimiz şeytan oluyor ve Gulyabani de bildiğimiz ama buna rağmen, Yakışıklı daha iyi ve bu yüzden sen haksızsın."

"Ben mi?" bu sebep karşısında az da olsa çaresizce sersemleyen Murdo Lesley'ye öfkeli bir şekilde baktı. "Hayır, haksız değilim!"

"Haksızsın," dedi Lesley, sabrını kontrol edemiyordu. "Sen her zaman yanılıyorsun, Murdo! Hiç haklı olmadığın bir konuda neden tartışıyorsun?"

"Tartışmıyorum!" diye itiraz etti Murdo, öfkeliydi. "Başka bir alternatifi olmayan bir konuda bana itiraz ediyorsun."

"Sadece haksız olduğun için, adamım!" dedi Lesley. "Eğer haklı olsaydın, tek kelime bile etmezdim."

"Haksız değilim! En azından böyle olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı Murdo, söylediği şeyi tam olarak hatırlayamıyordu. Döndü, köşede oturan iri bedene yalvarıyordu. "Mac Dubh, haksız mıyım?"

Uzun adam gerindi, hareket edip kahkaha atarken zincirleri de ona uyum sağlıyordu.

"Hayır, Murdo, haksız değilsin. Ama bir süre için bile olsa haklı olduğunu da söyleyemeyiz. Yeni Şeytan'ın neye benzediğini görene kadar, değil mi?" Lesley'nin kaşlarının daha fazla tartışma için yukarı kalktığını görünce sesini yükseltti ve odaya seslendi. "Yeni müdürü gören var mı? Johnson? MacTavish?"

"Ben gördüm," dedi Hayes ve memnun bir şekilde ellerini ısıtmak için ateşe doğru uzattı. Büyük hücrede sadece bir tane şömine vardı ve bir seferde, altıdan fazla kişiyi önünde barındıramıyordu. Diğer kırk kişi acı soğukta duruyor, ısınmak için küçük gruplar halinde yan yana sarılıp çömeliyorlardı.

Sonuç olarak anlaşma şöyleydi, her kim hikâye anlatır ya da şarkı söylerse konuştuğu sürece şöminenin yanında duracaktı. Mac Dubh bunun ozan hakkı olduğunu söylemişti, eski kaleye ozanlar geldiğinde beyin konukseverliğinin şerefine onlara sıcak yer ve bolca yiyecek ile içecek verilir demişti. Burada ayıracak yemek ya da içecek hiç yoktu ama sıcak yer mevcuttu.

Hayes rahatlayarak gözlerini kapadı ve ellerine sıcaklık temas ettikçe yüzüne de mutlu bir gülümseme yayıldı. Gelen sabırsız seslerden dolayı gözlerini açtı ve konuşmaya başladı.

"Onu arabasından inip içeriye girdiği zaman ve sonra da mutfaktan tatlı tabağını getirdiğim zaman gördüm; o ve Yakışıklı Harry gevezelik ediyordu." Hayes düşünürken kaşlarını çattı. "Sarışın biri. Uzun sarı saçları mavi bir kurdele ile bağlıydı. Bir kız gibi iri gözleri ve uzun kirpikleri vardı." Dinleyicilerine yan yan bakıyor, şakadan kur yaparcasına kısa fırça gibi kirpikleriyle göz kırpıyordu.

Kahkahaların onu cesaretlendirmesiyle, yeni müdürün kıyafetlerini tarif etmek için konuşmaya devam ediyordu – "Bir bey kadar şıktı, konak

arabası ve uşağını da anlatıyordu "dili yanmış Sassenachlar'dan biri gibi konuşuyordu," yeni adamın konuşmasını duymuş kadar olmuşlardı.

"Neyin ne olduğunu biliyormuş gibi sert ve hızlı konuşuyor," dedi Hayes, şüpheyle başını iki yana sallayarak. "Fakat çok genç, memeden kesilen bebeklerden pek büyükmüş gibi görünmüyor ama bakışlarından daha büyük olduğunu anladım."

"Evet, minik bir arkadaşmış, küçük Angus'tan daha küçük," diye lafa karıştı Baird, başıyla şaşkınlıkla kendine bakan Angus MacKenzie'yi gösteriyordu. Angus babasının yanında Culloden'da savaştığı zaman on iki yaşındaydı. Neredeyse yarı hayatını Ardsmuir'de geçirmişti, hapishane yemeklerinden dolayı çok fazla büyüyememişti.

"Evet," diye onayladı Hayes, "ama o kendine daha iyi bakıyor; omuzlar dik ve kıçı da tüfek harbisi gibi."

Bu benzetme kahkaha tufanına ve ağzı bozuk yorumların yapılmasına sebep olmuştu. Hayes yerini Ogilvie'ye verdi, Donibristle beyi ve bencil adamın kızı ile ilgili uzun ve küfürlü hikâyeleri biliyordu. Hayes öfkelenmeden şöminenin önünden kalktı ve adet olduğu üzere Mac Dubh'ın yanına oturdu.

Mac Dubh şömine yanına hiç geçmezdi, hatta okuduğu kitaplardan öğrendiği uzun hikâyeleri (*Roderick Random'ın Maceraları*, *Tom Jones* ya da herkesin gözdesi olan *Robinson Crusoe*) onlara anlattığı zamanlarda bile. Uzun bacaklarını yerleştirecek bir yer isteyen Mac Dubh, her zaman herkesin onu duyabildiği köşesinde otururdu. Lakin ateşin başındakiler tek tek kalkıp, yanına oturduğu zaman kıyafetlerindeki sıcaklığı ona verirlerdi.

"Yarın yeni müdür ile konuşabileceğini düşünüyor musun, Mac Dubh?" diye sordu Hayes yanına otururken. "Tezek kesiminden gelen Billy Malcolm ile karşılaştım ve bana, onların hücresindeki sıçanların olağanüstü bir şekilde büyüdüğünü söyledi. Onlar uyurken bu hafta altısı ısırılmış, ikisi de iltihap kapmış."

Mac Dubh başını iki yana salladı ve çenesini kaşıdı. Haftalık izleyicisi Harry Quarry'nin önünde ustura kullanmaya izni vardı ama en son tıraş olmasından bu yana beş gün geçmişti ve çenesi kızıl kirli sakallarla kaplanmıştı.

"Bir şey diyemem, Gavin," dedi. "Quarry yeni arkadaşa anlaşmamızı anlatacağını söyledi ama yeni adam kendi yoluna bakabilir, değil mi? Eğer onu görebilirsem, sıçanlardan da bahsedebilirim. Fakat Malcolm da Morrison'dan gelip iltihaplıları görmesini isteyebilir?" Hapishanede doktor yoktu, iyileştirme yeteneği olan Morrison, Mac Dubh'un ricası üzerine hastalara ya da yaralılara bakmak için hücreden hücreye dolaşmasına nöbetçi askerler tarafından izin veriliyordu.

Hayes başını iki yana salladı. "Fazlasını söylemek için zamanı yoktu, sanırım uygun adım yürüyorlardı."

"En iyisi Morrison'ı yollayayım," diye karar verdi Mac Dubh. "Orada biri var mı yok mu diye Billy'ye sorabilir." Büyük gruplar halinde mahkûmların tutulduğu dört ana hücre vardı. Morrison'ın ziyaretçileri, taş taşıyan ve yandaki kırda tezek kesen çalışma grubuna karışan adamlar vasıtasıyla söylenenler hemen yayılıyordu.

Çağrıldığında Morrison hemen geldi, tutukluların dama oyunu için kullandığı kesilmiş sıçan kafalarından dördünü cebe indirdi. Mac Dubh oturduğu sıranın altını yokladı ve kıra gittiği zaman taşıdığı bez torbayı çekti.

"Oo, lanet olası deve dikeni artık olmasın," diye itiraz etti Morrison ve Mac Dubh çantasını karıştırırken yüzünü buruşturduğunu gördü. "Bu şeyleri onlara yediremiyorum; sürekli bana onları bir inek ya da bir domuz olarak mı gördüğümü sorup duruyorlar."

Mac Dubh dikkatlice bir avuç bitki sapını yere koydu ve iğne batan parmaklarını emdi.

"Emin olmak gerekirse domuz gibi inatçı oluyorlar," dedi. "Bu sadece Meryem Ana dikeni. Daha sana bunu ne kadar anlatmam lazım, Morrison? Bu deve dikenlerini al ve yapraklarını, saplarını iyice ez, eğer yulaf ekmeğinin üzerine sürüp yenmek için fazla tırtıklı olursa, onlardan bir çay yap ve onlara içir. Onlara domuzların çay içtiğini görmek istediğimi söyle."

Morrison'ın kırışık yüzü neşeyle aydınlandı. Yaşlı bir adam olmasına rağmen inatçı hastalarla nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu, sadece bunun eğlence kısmından şikâyet ederdi.

"Evet, şey, onlara hiç dişsiz bir inek gördünüz mü diye de sorayım mı?" dedi, sarkmış yeşillikleri kendi yığınının içine koyarken içi rahatlamıştı. "Ancak gelecek sefer Joel McCulloch'a dişlerinizi gösterseniz iyi olur. İçlerinde en kötüsü o, çünkü bitkilerin iskorbütü tedavi edeceğine inanmıyor."

"Ona, eğer deve dikenlerini yemediğini duyarsam," diye konuşmaya başladı Mac Dubh ve mükemmel dişlerini gösterdi, "onu kıçından ısıracağımı söyle."

Morrison eğlenmişçesine bir ses çıkardı ve ilaç yapmak için birkaç bitkiyi ve merhemi bir araya getirmeye gitti.

Mac Dubh bir anlığına rahatladı, etrafta bir sıkıntı olup olmadığından emin olmak için odaya bir göz attı. Şu anda bir düşmanlık vardı; Bobby Sinclair ve Edwin Murray ile olan sorun bir hafta önce yaşanmıştı ama arkadaş olmadıkları zamanlarda da aralarındaki mesafeyi koruyorlardı.

Gözlerini kapattı. Yorgundu, bütün gün taş taşımıştı. Birkaç dakika içinde akşam yemeği gelecekti – yarım fıçı yulaf ezmesi ve bölünmüş biraz ekmek, eğer şanslılarsa azcık yulaf lapası – ve muhtemelen, yemekten sonra birçoğu uyuyacaktı. Bu anlarda içerdekiler birkaç dakikalığına da olsa onu huzurlu ve yalnız bir halde bırakıyorlardı.

Onların hayatları için önemli olan yeni müdürü düşünmek için bile vakti yoktu. Genç demişti Hayes. Bu iyi de olabilirdi kötü de. Ayaklanmada savaşan yaşlı kişiler Kuzey İskoçyalılar'a karşı ön yargılı oluyordu – onu zincire vuran Bogle Cope ile birlikte savaşmıştı. Alışık olmadığı işi yapmaya çalışan korkak genç bir asker, huysuz yaşlı albaylardan daha sert ve acımasız olabilirdi. Bekleyip görmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

İç çekti ve oturma pozisyonunu değiştirdi – on ikinci kez – kelepçeler yüzünden rahatsız olmuştu. Sinirli bir şekilde yer değiştirdi, bir bileği sıranın kenarına küt diye çarptı. Yeterince iri olduğundan, zincirlerin ağırlığı ona çok fazla sıkıntı vermiyordu ama çalışma yüzünden bilekleri çok kötü kızarmıştı. En kötüsü ise kollarını kırk beş santimden fazla açamamaktı; bu ona acı veriyordu, göğüs kaslarının derinliklerinde parçalanırcasına bir hisse sebep oluyordu ve bu, sadece onu uyurken rahat bırakıyordu.

"Mac Dubh," dedi arkasından bir ses. "Kulağına bir şey söyleyebilir miyim?" Yanında tüneyen Ronnie Sutherland'ı görmek için gözlerini açtı, ateşin zayıf parlaklığında yüzü dikkatliydi ve tilki gibi görünüyordu.

"Evet, Ronnie tabii ki." Kendini doğrulttu ve hem zincirlerini hem de aklını meşgul eden yeni müdür hakkındaki düşünceleri bir kenara bıraktı.

***

Sevgili anneciğim, John Grey gecenin geç saatinde yazıyordu.

Yeni yerime sağ salim geldim ve rahat gibi görünüyor. Benden önce burada görevli olan Albay Quarry – Clarence Dükü'nün yeğeni, hatırladın mı?– beni iyi karşıladı ve görevimi bana anlattı. Çok kibar bir uşağım var ve İskoçya en başta biraz tuhaf geldi ama bu deneyimi ilginç bulacağımdan eminim. Kâhya 'sakatat yahnisi' diye açıkladığı akşam yemeğini önüme koydu. Yemeği incelediğimde, içinde koyunun iç organlarının olduğunu anladım, ayrıca yulaf ve ne olduğu belli olmayan pişmiş etle doluydu. İskoçya halkının saygın ve lezzetli bir yemeği olduğuna dair bana güvence verilmesine rağmen, yemeği mutfağa gönderdim ve basit bir haşlanmış koyun eti yemeği rica ettim. Böylece ilk mütevazılığımı yapmış oldum, buradaki yemekten ve uzun süren yolculuktan – ki bunun ayrıntılarını bir sonraki mektubumda anlatacağım – dolayı yorgunum. Artık uyumam gerektiğini düşünüyorum, etrafımdakileri anlatmayı daha sonraya bırakıyorum – karanlık olduğundan şu an bunlara da tam anlamıyla alışamadım – bu da gelecek sefere demek oluyor.

Durdu, tüy kalemi hafifçe kâğıda vurdu. Vurduğu yerde küçük bir mürekkep lekesi kalmıştı ve dalgın bir şekilde sivri ucun oluşturduğu lekeyi çizgilerle birleştirdi.

George'u sormaya cesareti var mıydı? Bunu doğrudan soramazdı ama annesinin son zamanlarda Leydi Everett ile karşılaşıp karşılaşmadığını sorabilir ve onun oğlunu hatırlatmak istediğini de söyleyebilir miydi? Derin bir iç çekti ve başka bir noktaya değindi. Hayır. Onun dul annesi durumdan habersizdi ama Leydi Everett'ın eşi askeriyeyle hareket ediyordu. Erkek kardeşinin nüfuzu söylentileri bastırabilecekti ama yine de Lord Everett işin içinde bir bit yeniği olduğunu anlayabilir ve sonuca varmak için yeterince çabuk hareket edebilirdi. Eşine George hakkında mantıksız bir şey

söyleyebilir ve Leydi Everett'dan da annesi duyabilirdi... Yaşlı dul Kontes Melton bir aptal değildi.

Onun bir yüz karası olduğunu çok iyi biliyordu; üstlerinin emrinde olan yetenekli genç komutanlar, tutukluların bulunduğu küçük önemsiz kalenin onarımını denetlemek için İskoçya'nın sınırına gönderilmezdi. Fakat erkek kardeşi Harold, annesine sorunun talihsiz bir gönül ilişkisi olduğunu söylemiş, bununla ilgili daha fazla soru sormaması gerektiğini büyük bir nezaketsizlikle ima etmişti. Annesi muhtemelen onun albayının karısıyla yakalandığını ya da odasında bir fahişe tuttuğunu düşünüyordu.

Talihsiz bir gönül ilişkisi! Ümitsiz bir şekilde gülümsedi ve kalemini eğdi. Belki Hal durumu açıklama konusunda düşündüğünden daha duyarlıydı. Ancak Culloden'da Hector öldüğünden beri onun bütün işleri talihsizdi.

Culloden'ı hatırlayınca Fraser yeniden aklına gelmişti; bütün gün düşünmemeye çalıştığı konu buydu. Kayıt defterinden tutuklularının adlarının bulunduğu dosyaya baktı ve dudağını ısırdı. Dosyayı açıp isimlere bakmak için içi gidiyordu ama neye göre bakacaktı? Kuzey İskoçya'da James Fraser adında birçok kişi olabilirdi ama sadece bir kişi Kızıl Jamie olarak biliniyordu.

Sıcak dalgası bedenini sararken, ateşinin yükseldiğini hissediyordu ama tamamen yanmıyordu. Buna rağmen ayağa kalktı ve camın yanına gitti, soğuk havayı ciğerlerine çekti, sanki soğuk hafızasını temizleyecekti.

"Affedersiniz, efendim ama yatağınızın şimdi ısıtılmasını ister misiniz?" Arkasından gelen İskoç aksanı onu şaşırtmıştı, arkasına döndü ve özel odasına açılan kapının aralığında, kışlasında görevli olan bir tutuklunun dağınık saçlı başını gördü.

"Ahh! Şey, evet. Teşekkürler... MacDonell?" dedi şüpheyle.

"MacKay lordum," diye düzeltti adam kızgınlık belirtisi olmadan ve sonra ortadan kayboldu.

Grey iç çekti. Bu gece yapılacak bir şey yoktu. Çalışma masasına geri geldi ve dosyaları kaldırmak için onları toparladı. Kayıt defterinden aldığı çıkıntılı nesne, eski şövalyelerin düşmanlarının başlarını ezdiği çivili gürzlerden birine benziyordu. Bunlardan bir tane yutmuş gibi hissediyordu

ama bu, yarı pişmiş koyun etinin sebep olduğu hazımsızlıktan başka bir şey değildi.

Başını iki yana salladı, mektubu kendine doğru çekti ve aceleyle imzaladı.

"*Sevgilerimle, itaatkâr oğlunuz John Wm. Grey*." İmzasının üzerine kum serpti, mektubu yüzüğüyle mühürledi ve sabaha postalanmak üzere kenara koydu.

Ayağa kalktı, tereddütlüydü ve odasının karanlık yerlerine baktı. Büyük, soğuk ve çorak bir odaydı, geniş bir masa ve bir çift sandalye vardı. Ürperdi; şöminedeki tezek kalıplarının sönük ateşi, dondurucu soğuğun pencereden içeriye sızdığı büyük odayı çok az ısıtıyordu.

Bir kez daha tutuklu listesine baktı. Sonra eğildi, masanın alt çekmecesini açtı ve kahverengi cam şişeyi aldı. Mumu söndürdü ve şöminenin loş parlaklığında yatağına gitti.

***

Yorgunluğun viskinin verdiği keyfe karışmasıyla hemen uykuya dalmalıydı ama uyku uzakta durmaya devam ediyor, bir yarasa gibi başında süzülüyor ama asla konmuyordu. Her seferinde kendini bir rüyadaymış gibi hissediyordu. Carryarrick'teki ormanda olanlar gözlerinin önüne geliyordu. Bir kez daha ter içinde kalmış, kalbi kulaklarında atıyordu.

O zamanlar on altı yaşındaydı, ilk savaşının verdiği heyecan vardı. Daha rütbesi verilmediğinden erkek kardeşi Hal onunla alay ediyordu, yakında askerliğin de tadına bakmış olacaktı.

Prestonpan'da, General Cope'a katılmak için yollarının üzerindeki karanlık İskoç ormanının yakınlarında bir yerde kamp kurdukları zaman, John uyuyamayacak kadar heyecanlı hissediyordu. Acaba savaş nasıl bir şeydi? Cope büyük bir generaldi, Hal'ın bütün arkadaşları böyle söylüyordu ama ateşin etrafında oturan askerler, vahşi Kuzey İskoçyalılar ve onların lanet olası pala kılıçları hakkında korkunç hikâyeler anlatmıştı. Korkunç Kuzey İskoçya saldırısıyla yüzleşmeye cesareti var mıydı?

Hector'a bile korktuğunu söylemeyi düşünemiyordu. Hector onu seviyordu. Hector yirmi yaşındaydı, uzun boylu ve kaslıydı. Üsteğmen

rütbesi ve Fransa'daki savaştan cesur hikâyelerle dönen, korkusuz biriydi.

O zamanlar böyle davranma sebebinin, Hector'a özenmek mi yoksa sadece onu etkilemek mi olduğunu şimdi bile bilemiyordu. Her durumda, ormanda Kuzey İskoçyalı birini görüp onun ilanlardaki ünlü Kızıl Jamie Fraser olduğunu anladığında, onu öldürmeye ya da esir almaya karar vermişti.

Yardım istemek için kampa geri dönme fikri aklına gelmişti ama adam yalnızdı – ya da en azından John onun yalnız olduğunu düşünüyordu – ve hiçbir şeyin farkında olmadığı da açıktı, bir ağaç kütüğünün üstüne oturmuş, bir parça ekmek yiyordu.

Bu yüzden, bıçağını kemerinden çekti ve kızıl kafanın parladığı yere doğru ormanın içinde sessizce ilerlemeye başladı. Tuttuğu kabza kaygandı, aklı zafer görüntüleri ve Hector'un övgüleriyle doluydu.

Fakat bunun yerine bıçağı hedefi sıyırıp geçerken parlayarak düştü, kolu İskoçyalı'yı boğmak için boynuna sıkı sıkı sarılmıştı ve sonra...

Lord John Grey yatağından fırladı, hatırlamayla ateşi yükselmişti. Beraber yere düşmüşler, koyu meşe yapraklarının hışırtısı içinde yuvarlanmışlardı. Bıçak için boğuşuyor, çırpınıyor ve savaşıyorlardı, kendi hayatı için diye düşünmeye başlamıştı.

İlk başta İskoç onun altındaydı, sonra her nasıl olduysa tersine dönmüştü olanlar. Bir keresinde büyük bir yılana dokunmuştu, amcasının bir arkadaşı Hindistan'dan getirmişti, bir pitondu ve bu da onun gibi bir şeydi; Fraser'ın dokunuşu, kıvrak, düzgün ve korkunç derecede güçlüydü, güçlü bir mengene gibi hareket ediyordu ve asla nerede olacağı tahmin edilemiyordu.

Aşağılayıcı bir şekilde yüzü yapraklarının içindeydi, bileği korkunç bir şekilde arkaya kıvrılmıştı. Korku nöbetiyle, yakında öleceğine kendini inandırmıştı. Yakalanan kolunu bütün gücüyle çekmeye çalışmıştı ve bir anlığına, onu hissiz bırakan korkunç bir acıyla kolu kırılmıştı.

Dakikalar sonra kendine gelmişti. Bir ağaca dayanmış, acımasız Kuzey İskoçyalı grubun oluşturduğu bir halkayla yüz yüzeydi, hepsinde de pelerin vardı. O halkanın ortasında Kızıl Jamie Fraser ve bir tane de kadın bulunuyordu.

Grey dişlerini sıktı. Lanet olası kadın! Eğer işin içinde o olmasaydı, Tanrı bilir daha sonra ne olurdu. Ne olduysa o kadın konuştuğu zaman olmuştu. Konuşmasından bir İngiliz hanımefendisi olduğu açıktı ve kadının, bu ahlaksız Kuzey İskoçyalılar'ın bir rehinesi olduğu sonucuna varmıştı, şüphesiz tecavüz etmek için kaçırmışlardı. Herkes Kuzey İskoçyalılar'ın tecavüz etmeye düşkün olduklarını ve İngiliz hanımefendilerinin namusunu kirletmekten zevk aldıklarını söylüyordu; aksi nasıl düşünülebilirdi ki!

Ve on altı yaşında, yiğitlik ve soyluluk fikirleriyle dolu olan Lord John Grey yaralı, titriyordu. Kırık kolunun acısıyla savaşırken, bir yandan da kadını kötü kaderinden kurtarmak için pazarlık etmeye çalışıyordu. Uzun boylu ve onunla dalga geçen Fraser, onunla bir somon balığı gibi oynuyordu. Erkek kardeşinin alayının durumunu ve güçlerini öğrenmek için onu zorlayarak, gözlerinin önünde kadını yarı yarıya soymuştu. Ve o her şeyi anlattığında, Fraser kahkaha atarak kadının onun eşi olduğunu söylemişti. Hepsi gülüyordu; şimdi bile hafızasında İskoçlar'ın küfürbaz neşeli seslerini duyabiliyordu.

Grey döndü, alışık olmadığı yatakta huzursuzca yer değiştirdi. En kötüsü de Fraser onu öldürmek nezaketinde bulunmamış, onun yerine sabahleyin arkadaşlarının onu bulabileceği şekilde bir ağaca bağlamıştı. Bu arada Fraser'ın adamları kampı ziyaret etmiş – onlara verdiği bilgiler doğrultusunda! – ve onların Cope'a götürdükleri bombardıman topunu etkisiz hale getirmişlerdi.

Tabii ki herkes neyin ne olduğunu öğrenmişti, yaşı ve rütbesiz olmasından dolayı affedildiğinde, herkes onu dışlamış ve küçük görmüştü. Kimse onunla konuşmuyordu, sadece erkek kardeşi ve Hector. Sadık Hector.

İç çekti, yanağını yastığa sürtüyordu. Hâlâ Hector'u görebiliyordu, aklındaydı. Siyah saçlı, mavi gözlü ve güler yüzlü. Hector'un Culloden'da ölmesinin üzerinden on yıl geçmişti; bir İskoç palasıyla parçalara ayrılmıştı ve John hâlâ bazı zamanlar şafak vaktinde uyanıp Hector'un dokunuşunu hissederdi.

Ve şimdi. İskoçlar'ın ve onların cırlak sesleriyle çevrili olduğu bu yerden korkuyordu. Onların Hector'a yaptıklarını hatırladığında kendini kaybediyordu. Fakat asla ve asla James Fraser ile görüşmeyeceğini düşünüyordu.

Şöminedeki tezek giderek sıcak bir kora, sonra da soğuk bir küle dönüştü. Penceredeki manzara zifiri karanlıktan, yağmurlu İskoç şafağının kasvetli grisine büründü. Ve John Grey hâlâ uykusuzdu, yanan gözleri üstündeki dumandan kararmış kirişe odaklanmıştı.

***

Grey sabahleyin dinlenmemiş bir halde kalktı ama zihnen hazırdı. O buradaydı. Fraser buradaydı. O adamı ara sıra görmek zorundaydı – bir saat içinde toplanan tutuklulara konuşma yapacaktı ve bundan sonrada düzenli olarak onu denetleyecekti – ama onunla özel olarak görüşme yapmayacaktı. Bu adamı kendinden uzakta tutarsa, hatıralarını da uzakta tutabilirdi. Tabii hislerini de.

İlk başta, bir süreliğine onu uyanık tutan geçmişteki öfke ve utanmaydı ama daha sonra, onu şafağa kadar uyanık tutan şey şu anki durumu olmuştu. Yavaşça Fraser'ın artık onun tutuklusu olduğunu fark ediyordu; artık ona eziyet eden biri değildi, sadece bir tutukluydu ve diğerleri gibi tamamen onun merhametine kalmıştı.

Uşağını çağırmak için zili çaldı ve havanın nasıl olduğunu görmek için pencerenin yanına gitti, çıplak ayağının altındaki soğuk taştan dolayı üşüyordu.

Yağmurlu olması şaşırtıcı değildi. Aşağıdaki avluda tutuklular çoktan işçi gruplarına bölünmüş, iliklerine kadar ıslanmışlardı. Gömleğiyle titreyen Grey başını içeriye çekti ve camı aralık bıraktı; bu boğularak ölmek ve sıtmadan ölmek arasında yapılan hoş bir tercihti.

Pencere aydınlanıp yağmur damlaları cama çarpmaya başladığında, intikam hayali yatakta onun silkinmesine sebep olmuştu; Fraser dondurucu taşlardan oluşan küçük bir hücreye kapatılmıştı, kış gecelerinde çıplaktı ve yemek artıklarıyla besleniyordu ama sonra, tutukluların bulunduğu avluda soyulmuş ve kamçılanıyordu. Bütün küstahlığı yok olmuş, rezil bir acı içinde küçülmüş ve anlık bir rahatlama için onun tek bir kelimesine muhtaçtı.

Evet, bütün bunların hepsini düşünüyordu, her detayı gözünde canlandırıyor ve onlardan zevk alıyordu. Fraser'ın merhamet için

yalvardığını duyabiliyordu, kendisinin onu nasıl küçük gördüğünü ve kibirli davrandığını hayal edebiliyordu.

Her ne kadar Grey için Fraser artık yenik bir düşmandı; savaş tutuklusuydu ve kraliyetin hapsindeydi. Aslında Grey'in hapsindeydi, bir sorumluluktu ve huzurlu bir görevdi.

Uşağı ona tıraş olması için sıcak su getirmişti. Suyu yanaklarına çarptı, sıcaklığın yüzünü rahatlattığını hissediyordu, sanki gecenin ona yaptığı işkenceleri yatıştırıyordu. Hepsi buydu, gece gördükleri kötü birer rüyaydı ve bu tamamen rahatlattı.

Fraser ile savaşta karşılaşmış olsaydı, onu öldürmekten ya da sakat bırakmaktan vahşi bir zevk alırdı. Ancak kaçınılmaz gerçek şuydu; Fraser onun tutuklusu olduğu sürece adamın canını yakamazdı. Tıraş olup uşağı onu giydirdiği zaman, duruma üzülecek kadar kendine gelmişti.

Carryarrick'teki aptalca davranışı, Culloden'da Fraser'ın hayatını kurtarmıştı. Şimdi borç da ödenmişti ve Fraser onun ellerinin arasındaydı. Fraser'ın bir tutuklu olarak büsbütün çaresiz olması, onun tamamen güvende olmasını sağlıyordu. Aptal ya da akıllı, tecrübesiz ya da tecrübeli olsun bütün Greyler şerefliydiler.

Biraz daha kendini rahat hissederken aynadaki haline baktı, peruğunu düzgünce taktı ve tutuklulara ilk konuşmasını yapmadan önce kahvaltısını yapmaya gitti.

***

"Akşam yemeğinizin oturma odasında mı yoksa, burada mı servis edilmesini istersiniz, efendim?" Her zamanki gibi MacKay'in dağınık saçlı başı ofisinde görünmüştü.

"Hımm?" diye mırıldandı Grey, masaya dağılmış kâğıtlara bakarken. "Ahh," dedi başını kaldırarak. "Buraya lütfen." Büyük masanın köşesine belirsiz bir şekilde bir işaret yaptı ve işine döndü. Bir müddet sonra akşam yemeği tepsisi geldiğinde, başını neredeyse hiç kaldırmamıştı.

Quarry evrak işleri konusunda şaka yapmamıştı. Bütün yiyeceklerin miktarı sonsuz emirler ve talepnamelerle bildirilmişti – ve bütün emirlerin

bir kopyası, mümkünse, Londra'ya gönderilecekti! – tutukluların, nöbetçilerin, gündelik olarak koğuşları temizleyen ve mutfakta çalışmaya gelen köydeki adamların ve kadınların ihtiyaç duyduğu yüzlercesi hariçti üstelik. Bütün gün yazı yazıp, talepnameleri imzalamaktan başka bir şey yapmamıştı. Hemen bir kâtip bulmalıydı, yoksa can sıkıntısından ölecekti.

Doksan kilo buğday unu, yazıyordu, *tutuklular için kullanılacak. Altı büyük fıçı bira, koğuştakiler için kullanılacak.* Normalde harika olan el yazısı, bir karalamaya dönüşmüş ve *J. Grey* olarak kısalmıştı.

Bir iç çekişle kalemi masaya bıraktı ve gözlerini kapatıp kaşlarının arasındaki ağrıyan yere masaj yaptı. Geldiğinden beri, güneş bir kez bile yüzünü gösterme zahmetinde bulunmamıştı ve mum ışığında dumana boğulmuş odada bütün gün çalışmak, gözlerinin kömür parçası gibi yanmasına sebep olmuştu. Kitapları bugün gelmişti ama daha paketini açmak için bile zaman bulamamıştı, akşamları acıyan gözlerini soğuk suyla yıkayıp uyumaya gitmekten başka bir şey yapamayacak kadar çok yoruluyordu.

Küçük sinsi bir ses duydu ve birden doğruldu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Büyük, kahverengi bir fare çalışma masasının köşesine oturmuş, ön ayaklarıyla kuru üzümlü kekten bir lokmayı tutuyordu. Hareket etmiyordu ama şüpheyle bakarken bıyıkları oynuyordu.

"Tanrım, gözlerime inanamıyorum!" diye bağırdı Grey şaşkınlıkla. "Buraya gel seni kahrolası! O benim akşam yemeğim!"

Fare dalgın bir halde üzümlü keki kemiriyordu, parlak boncuk gözleri adama odaklanmıştı.

"Git buradan!" Öfkelenmişti. Grey yanındaki en yakın eşyayı aldı ve fareye fırlattı. Mürekkep şişesi siyah mürekkebi etrafa sıçratarak patladı ve ürken fare masadan sıçrayıp hızlıca kaçtı, gürültünün ne olduğunu anlamak için kapıda beliren MacKay'in bacaklarının arasından süratle geçti.

"Hapishanede kedi yok mu?" diye sordu Grey, tepsinin içindeki akşam yemeğini çalışma masasının yanında bulunan çöp kutusuna dökerken.

"Var efendim, kilerde bir kedi var," diye açıklama yaptı MacKay, mürekkep birikintisinin içinden hızlıca geçen farenin bıraktığı küçük siyah

ayak izleri silmek için ellerinin ve dizlerinin üstünde emekliyordu.

"İyi, buraya bir tane getir lütfen MacKay," diye emir verdi Grey. "Hemen." İğrenç çıplak kuyruğun, soğukkanlı bir şekilde tabağının üzerine sarktığını hatırlayınca homurdanmaya başladı. Tabii ki farelerle tarlalarda karşılaşmıştı ama sinir bozucu olan, gözlerinin önünde kendi akşam yemeğine saldırılmasıydı.

Uzun adımlarla pencereye yürüdü ve orada durdu, MacKay temizliği bitirirken o da temiz havayla aklını temizlemeye çalışıyordu. Alacakaranlık iyice karanlığa bürünüyordu, avluyu mor gölgelerle doldurmuştu. Karşıdaki hücre binasının taşları, her zamankinden daha soğuk ve iç karartıcı görünüyordu.

Gardiyanlar mutfak binasından çıkmış yağmurun içinde ilerliyorlardı. Yanlarında tutukluların yiyeceklerinin bulunduğu bir sıra küçük el arabası vardı. Buharı tüten koca yulaf lapası kazanının ve ekmek sepetlerinin üstü yağmura karşı örtülerle kapatılmıştı. En azından, zavallı çıraklar bütün gün yağmurun altında taş ocaklarında çalıştıktan sonra, sıcak yemek yiyebileceklerdi.

Pencereden dönerken aklına birden bir şey geldi. "Hücrelerde çok fare var mı?" diye sordu MacKay'e.

"Evet, efendim, fazlasıyla," diye cevap verdi tutuklu. "Aşçıya size yeni bir tepsi hazırlamasını söyleyeceğim, söyleyeyim mi, efendim?"

"Lütfen," dedi Grey. "Ve sonra da Bay MacKay her hücreye bir tane kedi konmasını sağlayın."

MacKay buna şüpheyle bakıyordu. Grey dağılmış kâğıtlarını toplama işini durdurdu.

"Bir sorun mu var, MacKay?"

"Hayır, efendim," diye cevap verdi MacKay yavaşça. "Sadece bu küçük kahverengi hayvanlar mayıs böceklerini yakalamada çok iyiler. Bu konuya gelince efendim, adamların da farelerini yakalayan bir kedinin olmasından hoşnut kalacaklarını sanmıyorum."

Grey dik dik adama baktı ve hafiften midesinin bulandığını hissetti.

"Tutuklular fareleri mi yiyor?" diye sordu, üzümlü kekini kemiren keskin sarı dişleri hatırlayarak.

"Sadece yakalamak için şanslı olduklarında, efendim," dedi MacKay. "Ama belki kedi bu konuda onlara yardımcı olabilir. Hepsi bu gece için mi efendim?"

9

Gezgin

Grey'in Fraser ile ilgili verdiği kararın üzerinden iki hafta geçmişti. Sonra her şeyi değiştiren haberleri getiren elçi Ardsmuir köyünden geldi.

"Hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu sertçe adama. Hapishane için çalışan, Ardsmuir köyü sakinlerinden biri olan elçi başını 'evet' anlamında salladı.

"Onu içeriye getirdiklerini gözlerimle gördüm efendim. Şimdi tedavi için Ihlamur Ağacı'nda ama bana sorarsanız, yeterince bakım göreceğini sanmıyorum." Tek kaşını manalı bir şekilde kaldırdı.

"Anladım," diye cevap verdi Grey. "Teşekkürler, Bay–"

"Allison, efendim, Rufus Allison. Hizmetinizdeyim, efendim." Adam ona sunulan şilini kabul edip kolunun altındaki şapkaya reverans yaptı ve ordan ayrıldı.

Grey çalışma masasına oturdu, donuk gökyüzüne bakıyordu. Güneş, geldiğinden beri bir kez yüzünü göstermişti. Kalemin ucunu masaya vuruyordu, vurduğu sivri uç yüzeye zarar veriyordu.

Altın söylentileri bir kişinin kulaklarının dikilmesine yeterdi ama özellikle de onunkilerin.

Adam bu sabah bulunmuştu, köyün yanındaki kırda sislerin içinde dolaşıyordu. Adamın elbiseleri sadece terden değil aynı zamanda, deniz suyundan da ıslanmıştı ve ateşi yüksek olduğundan kendinde değildi.

Bulunduğundan beri durmaksızın konuşuyordu, çoğunlukla saçmalıyordu; onu kurtaranlar sayıklamalarından bir şey anlayamamıştı. Adam İskoçyalı gibi görünüyordu ama uyumsuz bir şekilde Fransızca ve Gaelce ile karışık bir dilde konuşuyordu, arada bir tuhaf bir şekilde İngilizce kelime de söylüyordu. Ve bu kelimelerden bir tanesi 'altın'dı.

İskoçya, altın ve Fransız dili karışımı, ülkenin bu bölgesini işaret ediyordu, II. James ayaklanmasının son zamanlarında bulunan herkesin

aklına tek bir şeyi getiriyordu: Fransız altını. Dedikodulara göre, Fransalı Louis kuzeni Charles Stuart'a yardım etmek için gizlice servet değerinde külçe altın göndermişti. Ancak bunun için çok geç kalmıştı.

Bazı hikâyelerde, Fransız altınının son Culloden felaketinden hemen önce kuzeye geri çekilme esnasında, Kuzey İskoçya ordusu tarafından saklandığı anlatılıyordu. Kimileriyse, altının Charles Stuart'a hiç ulaşmadığını ama kuzey batı sahiline yakın bir yerde, bir mağarada saklandığını söylüyorlardı.

Bazıları saklanılan yerin kaybolduğunu, bekçisinin Culloden'da öldüğünü anlatıyordu. Ayrıca saklanılan yerin hâlâ bilindiği ama kimseye söylenmediği, sadece Kuzey İskoçyalı bir ailenin üyeleri tarafından bilindiği söylentisi de vardı. Gerçek her ne olursa olsun altın bulunamamıştı. Henüz.

Fransızca ve Gaelce. Grey çok iyi Fransızca konuşuyordu, yıllarca yurt dışında savaşmanın sonucuydu ama ne o ne de onun komutanları, bu iğrenç Gaelce'yi konuşabiliyordu, tabii çocukken İskoçyalı dadısından birkaç kelime öğrenen Çavuş Grissom hariç.

Köyden bir adama güvenemezdi; bu hikâyelerde gerçeklik payının olmasıyla ilgili değildi. Fransız altını! Hazine olarak maddi değerinin ötesinde – ki her durumda bu altın krallığa aitti – John William Grey için çok önemli ve kişisel bir değeri vardı. Bu yarı efsane define sayesinde Ardsmuir'den kurtulabilir, Londra'ya ve medeniyete geri dönebilirdi. Bu iç karartıcı rezalet yer altınların büyüsüyle geçmişte kalabilirdi.

Kör tüy kalemin ucunu ısırdı, dişlerinin arasındaki silindir tahtanın çatırdadığını hissediyordu.

Lanet olsun. Hayır, bir köylü olamazdı, komutanlarından biri de olamazdı. Ama bir tutuklu olabilirdi. Evet, riske girmeden bir tutukluyu kullanabilirdi, çünkü bir tutuklu bu bilgileri kullanamazdı.

Tekrar lanet olsun. Tutukluların hepsi Gaelce konuşuyordu, birçoğu İngilizce de biliyordu ama sadece biri bunların yanında Fransızca konuşuyordu. *O eğitimli bir adam*, Quarry'nin sesi kulaklarında çınladı.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!" diye söylendi Grey. Bu işe yaramazdı. Allison gezginin çok hasta olduğunu söylemişti, seçenekleri

değerlendirmek için ayıracak zaman yoktu. Kalemden kopardığı kıymığı tükürdü.

"Brame!" diye bağırdı. Şaşkın onbaşı başını uzattı.

"Evet, efendim?"

"Bana James Fraser adındaki mahkûmu getir. Hemen."

***

Müdür çalışma masasının arkasında masaya yaslanmıştı, sanki büyük meşe masa bir siperdi. Düzgün tahtanın üzerindeki elleri nemliydi ve boynunun etrafını saran üniformasının fularının onu sıktığını hissediyordu.

Kapı açıldığında kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. İskoçyalı içeri girdi, zincirleri hafiften şangırdıyordu ve masanın önünde durdu. Mumların hepsi yanıyordu, dışarısı tamamen karanlık olmasına rağmen ofis bir o kadar aydınlıktı.

Fraser'ı diğer tutuklularla birlikte avluda duruyorken birkaç kez görmüştü, kırmızı saçlı başı ve omuzları diğerlerinden çok yukarıdaydı ama onunla hiç yüz yüze gelmemişti.

Farklı görünüyordu. Bu hem şaşırtıcı hem de rahatlatıcıydı; uzun süredir hayalinde tıraşlı yüzünü görüyordu, yüzü hiddetle kararıyor ve alayla kahkaha atarken aydınlanıyordu. Bu adamın yüzündeyse kısa sakallar vardı, yüzü sakin ve temkinliydi. Koyu mavi gözler aynıyken, onu tanıdığına dair bir belirti yoktu. Adam sessizce masanın önünde bekliyordu.

Grey boğazını temizledi. Kalbi hâlâ hızlı çarpıyordu, en azından sakin bir şekilde konuşabiliyordu.

"Bay Fraser, geldiğiniz için teşekkür ederim."

İskoçyalı nazikçe başını eğdi ama hiç cevap vermedi, gerçi bu durumda başka bir seçeneği yoktu; gözleri böyle söylüyordu.

"Şüphesiz sizi neden görmek istediğimi merak etmişsinizdir," dedi Grey. Kulaklarında duyduğu ses çekilmez derecede kendini beğenmiş geliyordu

ama bunun bir çaresi yoktu. "Yardımınıza ihtiyaç duyduğum bir durum söz konusu."

"Nedir, binbaşı?" Ses aynı derinliği ve güveni barındırıyordu. Kuzey İskoçya'ya özgü 'R' harfini bastırarak söylemesiyle süslenmişti.

Derin bir nefes aldı ve masadan destek alarak kalktı. Bu özel adamın yardımını istemekten başka çaresi yoktu. Fraser tek şansıydı.

"Sahilin yanında, kırda dolaşan bir adam bulundu," dedi dikkatle. "Ciddi bir şekilde hasta görünüyor ve konuşması da karışık. Bununla birlikte bahsettiği bazı... durumlar... kraliyeti oldukça ilgilendiriyor gibi görünüyor. Sizden onunla konuşmanızı, onun kişiliğini ve bahsettiği konunun ne olduğunu öğrenmenizi rica ediyorum."

Konuşmasını yarıda kesti ama Fraser sadece orada durmuş, bekliyordu.

"Maalesef," dedi Grey, başka bir nefes daha alarak, "söz konusu adamın Gaelce ve Fransızca karışık bir dille konuştuğu duyulmuş, İngilizce bir ya da birkaç kelime etmiş."

Adamın kızıl kaşlarından bir tanesi hareket etti. Yüzü fark edilir bir şekilde değişmemişti ama durumdaki imayı anladığı açıktı.

"Anladım, binbaşı." İskoçyalı mahkûmun yumuşak sesi tamamen alaycıydı. "Siz de adamın ne söylediğini tercüme etmek için benim yardımıma ihtiyaç duydunuz."

Grey sadece başını 'evet' anlamında salladı.

"Korkarım bu teklifinizi geri çevirmek zorundayım, binbaşı." Fraser saygılı bir şekilde konuşuyordu, gözlerinde de saygıdan başka bir şey yoktu. Grey'in eli kayıt defterinin üstündeki pirinç mektup açacağına sıkıca sarılmıştı.

"Geri mi çeviriyorsunuz?" dedi. Sesine hâkim olmak için mektup açacağındaki tutuşu sertleşmişti. "Nedenini sorabilir miyim, Bay Fraser?"

"Ben bir mahkûmum, binbaşı," dedi İskoçyalı nazikçe. "Bir tercüman değil."

"Yardımınız çok makbule geçecek," dedi Grey, açıkça bir rüşvet önermeden kelimenin anlamından ötesine geçmeye çalışıyordu. "Diğer taraftan," sesi sertleşmişti, "yasal yardımda bir hata–"

"Beni size hizmet ettirmeniz ya da beni tehdit etmeniz yasal değil, binbaşı." Fraser'ın sesi Grey'inkinden daha sert çıkmıştı.

"Ben sizi tehdit etmiyorum!" Mektup açacağının kenarı elinin içini kesiyordu; elinden bırakmak zorunda kalmıştı.

"Etmiyor musunuz? İyi, bunu duyduğuma sevindim." Fraser kapıya doğru döndü. "O halde size iyi akşamlar, binbaşı."

Grey basit bir şekilde onun gitmesine izin verebilirdi. Maalesef ki görev onu bekliyordu.

"Bay Fraser!" İskoçyalı durdu, kapıdan birkaç metre uzaklıktaydı ama arkasına dönmedi.

Grey derin bir nefes alarak kendini güçlendirmeye çalışıyordu.

"Eğer istediğim şeyi yaparsanız, zincirlerinizden kurtulursunuz," dedi.

Fraser hâlâ sessizce duruyordu. Grey genç ve tecrübesiz olabilirdi ama dikkatsiz bir adam değildi. Grey tutuklunun başını kaldırışını, omuzlarında artan gerilimi izliyor ve gezgincinin gelişi ile ilgili haberlerden beri ona yapışıp kalan kaygının küçük de olsa azaldığını hissediyordu.

"Bay Fraser?" dedi.

İskoçyalı çok yavaş bir şekilde arkasına döndü. Yüzü tamamen ifadesizdi.

"Bir anlaşmanız var, binbaşı."

***

Ardsmuir köyüne vardıklarında saat gece yarısını geçiyordu. Geçtikleri evlerin hiçbirinde ışık yanmıyordu ve Grey, gecenin bu saatinde nal ve silahların şangırdama seslerinin köy sakinlerine ne düşündürdüğünü merak ediyordu.

Gezgin Ihlamur Ağacı'na götürülmüştü, uzun yıllardır bu adı taşıyan bir handı, çünkü avlusunda bir ıhlamur ağacı vardı; otuz mil boyunca görülen tek ağaçtı. Artık büyük kökünden başka – diğerlerine olduğu gibi ağaç Culloden'dan sonra yok olmuştu, Cumberland'in askerleri tarafından odun için yakılmıştı – sadece adı kalmıştı.

Grey kapıda durdu ve Fraser'a döndü.

"Anlaşma yaptığımız zamanı hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum," diye cevap verdi Fraser kısaca ve onun yanından içeriye girdi.

Zincirlerin çıkarılması karşılığında Grey üç şey istemişti. Birincisi, Fraser köye giderken ya da köyden dönerken kaçma girişiminde bulunmayacaktı. İkincisi, Fraser gezginin söylediklerinin hepsini tam ve doğru şekilde açıklayacaktı. Ve üçüncüsü, Fraser bir centilmen gibi öğrendiklerini Grey'den başka kimseye anlatmayacağına dair söz verecekti.

İçeride Gaelce mırıldanmalar vardı; hancı Fraser'ı gördüğünde şaşkınlık ve arkasından gelen kırmızı ceketliyi görünce de saygı dolu mırıltılar çıkardı. Han sahibi kadın merdivende duruyordu, elindeki zeytinyağı etrafında dans eden gölgeler oluşturuyordu.

Grey bir elini hancının koluna koydu, şaşkındı.

"Bu kim?" Merdivenlerde başka biri daha vardı, siyahlara bürünmüş tuhaf biriydi.

"Bu papaz," dedi Fraser sessizce, onun yanında duruyordu. "Adam yakın zamanda ölecek."

Grey derin bir nefes aldı, daha sonra olacaklar için kendini hazırlamaya çalışıyordu.

"O zaman kaybedecek pek fazla zamanımız yok," dedi kararlılıkla. "Hadi başlayalım."

***

Adam şafaktan önce öldü. Fraser bir elini tutuyordu, papaz da diğerini. Papaz yatağın üzerine eğilip, Gaelce ve Latince bir şeyler mırıldanıp bedenin üzerine Katolik işaretini yaparken, Fraser sandalyesine yaslandı ve gözlerini kapattı, hâlâ elinin içindeki küçük zayıf eli tutuyordu.

İri İskoçyalı bütün gece adamın yanında oturmuş, dinlemiş, cesaret vermiş ve adamı sakinleştirmişti. Grey kapının yanında beklemişti, üniformasının görüntüsüyle adamı korkutmak istememişti. Hem şaşkın hem de Fraser'ın centilmenliğinden tuhaf bir şekilde etkilenmişti.

Fraser zayıf yıpranmış eli, hareketsiz göğsün üzerine nazikçe bıraktı ve papazın yaptığı işaretin aynısını yaptı; alnına, kalbine ve sırasıyla iki omzuna dokundu. Gözlerini açtı ve ayağa kalktı, kafası neredeyse alçak çatı kirişine değiyordu. Grey başıyla bir işaret yaptı ve dar merdivenlerden inerken onun önünde ilerledi.

"Buraya." Grey bu saatte boş olan meyhanenin kapısını işaret etti. Gözlerinden uyku akan bir hizmetçi onlar için ateşi yaktı ve ekmekle bira getirdi, sonra onları yalnız bırakarak çıktı.

Grey soru sormadan önce Fraser'ın kendine gelmesi için bekledi. "Evet, Bay Fraser?"

İskoçyalı kalaydan yapılan kupasını masaya koydu ve bir eliyle ağzını sildi. Düzgünce örülmüş uzun saçları ve uzun zaman önce sakallarıyla perişan görünmüyordu ama gözlerinin altında yorgunluktan oluşan karartılar vardı.

"Tamam," dedi. "Ancak öyle mantıklı bir şey değil, binbaşı," diye ekledi uyarırcasına, "ama bütün söylediği şey şu." Ve dikkatlice konuşmaya başladı, sözleri hatırlamak için arada bir duruyor, bazı Gaelce kaynakları açıklamak için yine susuyordu. Grey derin bir hayal kırıklığıyla dinleyerek oturmuştu: Fraser haklıydı, kesinlikle mantıklı değildi.

Grey, "Beyaz cadı mı?" diye lafı kesti. "Beyaz cadıdan mı bahsetti? Ve fok balıklarından," Hikâyenin geri kalanından daha çok, burası neredeyse inanılması zor kısımdı ve inanmamışçasına konuşuyordu.

"Evet, bunu anlattı."

"Bana yeniden anlat," diye emir verdi Grey. "En düzgün biçimde hatırlamaya çalış. Lütfen," diye ekledi.

Şaşkınlık hissiyle birlikte, bu adamın yanında kendini tuhaf bir şekilde rahat hissettiğini fark etti. Bunun yarısı tabii ki yorgunluktan ileri geliyordu; uzun süren gece ve ötesinde, bir adamın ölümünü izlemesinin verdiği gerilimle, her zamanki olağan tepkileri ve hisleri yoğunlaşmıştı.

Bu gece Grey'e gerçekmiş gibi gelmiyordu, özellikle de bu tuhaf sonuç; bir köy kasabasının tavernasının loş ışığında oturuyor ve Kızıl Jamie Fraser ile bir bira sürahisini paylaşıyordu.

Fraser emrine uydu ve yavaşça konuşmaya başladı, hatırlamak için arada bir duruyordu. Arada bir yapılan küçük kelime değişikliğine rağmen, ilk anlatımın aynısıydı ve Grey buna bakarak, kendine anlatılanın tamamen doğru olduğunu anladı.

Başını iki yana salladı, morali bozulmuştu. Saçmalık. Adamın zırvaladıkları tamamen bir saçmalıktı.

"Adamın bütün söylediğinin bu olduğuna eminsiniz değil mi?" Grey, Fraser'ın kayıp altına ipucu olacak küçük bir sözü, bir ifadeyi unutmuş olabileceği umudunu az da olsa içinde barındırıyordu.

Fraser kupasını yukarıya kaldırırken gömlek kolu geriye doğru sıyrılmıştı; Grey, bileğinin etrafındaki derisi soyulmuş etin oluşturduğu koyu şeridi görebiliyordu. Fraser onun bakışını gördü ve kupasını yerine koydu. Zayıf arkadaşlık yanılsaması o anda bozuldu.

"Ben sözümü tuttum, binbaşı," dedi Fraser soğuk bir sesle. Ayağa kalktı. "Şimdi geri dönebilir miyiz?"

Bir müddet sessizce atlarına bindiler. Fraser kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu, Grey yorgunluğun ve hayal kırıklığının içinde boğulmuştu. Güneş kuzey tarafında küçük tepelerin üstündeyken, kendilerine gelmek için küçük bir pınarın yanında durmuşlardı.

Grey soğuk sudan içti ve yüzünü yıkadı, anlık canlanmanın şokunu hissediyordu. Yirmi dört saati aşkın bir süredir uyanıktı, hantallaşmış ve sersemlemiş hissediyordu.

Fraser da yirmi dört saati aşkındır uyanıktı ama bir sıkıntısı varmış gibi görünmüyordu. Elleri ve dizleri üzerinde pınarın yanındaydı, sudan bir çeşit yabani ot topladığı aşikârdı.

"Ne yapıyorsunuz, Bay Fraser?" diye sordu Grey şaşkınlıkla. Fraser yukarı doğru ona baktı, o da hafiften şaşırmıştı ama birazcık bile olsa utanmamıştı.

"Su teresi topluyorum, binbaşı."

"Bunu görüyorum," dedi Grey aksice. "Ne için?"

"Yemek için, binbaşı," diye cevap verdi Fraser açıkça. Kuşağından lekelenmiş bez çantasını aldı ve suları damlayan bitkileri içine koydu.

"Aslında iyi beslenmiyorsunuz değil mi?" diye sordu Grey, düşünceliydi. "İnsanların su teresi yediğini hiç duymamıştım."

"Yeşillik, binbaşı."

Yorgun olduğundan dolayı durumundan yararlanıldığını düşünmeye başlamıştı komutan.

"Bu lanet olası otlar başka hangi renkte oluyor ki?" diye diretti. Fraser'ın dudakları hafiften seğiriyor ve kendiyle tartışıyor gibi görünüyordu. Sonunda yavaşça omuz silkti ve ıslak ellerini pantolonunun her iki yanına sildi.

"Demek istediğim tek şey binbaşı; yeşil bitkiler iskorbütü ve dişlerin dökülmesini önlüyor. Adamlar topladığım böyle bitkileri yiyor ve terenin tadı kırda topladığım diğer şeylerden daha iyi."

Grey kaşlarının birleştiğini hissediyordu.

"Yeşil bitkiler iskorbütü mü önlüyor?" diye ağzından kaçırdı. "Bu fikri nereden edindiniz?"

"Eşimden!" diye Fraser birden söyleyiverdi. Hemen arkasını döndü ve durdu, sert ve çabuk hareketlerle torbasının ağzını bağladı.

Grey soru sormaktan kendini alamadı.

"Eşiniz... o nerede?"

Sorusunun cevabı omurgasını bile titreten, sert ve koyu mavi bir bakıştı; şaşkınlığı iyice artmıştı.

Ancak belki de sen, nefreti ve umutsuzluğu yakından görmek için çok gençsin. Quarry'nin sesi Grey'in kulaklarında çınlıyordu. Değildi; bunu Fraser'ın gözlerinin derinliklerinde görmüştü. Bir anlığına da olsa, sonra adamın her zamanki soğukkanlı nezaket maskesi geri geldi.

"Eşim gitti," dedi Fraser ve yeniden döndü, öyle ani yapmıştı ki bu hareket terbiyesizlik olarak yorumlanabilirdi.

Grey beklenmedik bir hisle titrediğini hissediyordu. Bir yarısı rahatlamıştı. Aşağılanmasının sebebi ve bunda rolü olan kadın ölmüştü. Yine de bir yarısı üzgündü.

İkisi de Ardsmuir'e yapılan yolculukta bir daha konuşmamıştı.

***

Üç gün sonra Jamie Fraser kaçtı. Tutukluların Ardsmuir'den kaçması zor değildi; hiç kimse kaçmazdı, çünkü bir adamın gidecek bir yeri olmazdı. Hapishanenin üç mil ötesinde, İskoçya sahili okyanusa ve ufalanmış granit taşlara dönüşüyordu. Diğer üç tarafında ise hiçbir şey yoktu, sadece uçsuz bucaksız kır vardı.

Bir adam destek ve koruma için klanına ve akrabalarına güvenerek dağda yaşayabilirdi. Ama klanlar kırılmış ve akrabalar da ölmüştü, üstelik İskoçyalı mahkûmlar kendi klan topraklarından çok uzaktaydılar. Soğuk kırda açlıkla boğuşmak hapishane hücresi için küçük bir gelişmeydi. Kaçmak buna değmezdi herkes böyle düşünüyordu. Jamie Fraser hariç herkes, çünkü onun bir sebebi olduğu açıktı.

***

İngiliz askerleri atlarıyla yolu tutuyordu. Etrafı saran kır, kadife bir örtü gibi düzgün görünürken, erguvan rengindeki süpürge otları ince bir tabaka oluşturuyor ve etrafa yayılıyordu. Alageyikler bile rastgele çamurlu yığınların içinde yürümüyordu, Grey bu hayvanların dördünü seçebiliyordu. Sağlam bedenleriyle bir mil ötedeydiler, süpürge otlarına doğru giden ayak izleri kolayca ayırt edilebiliyordu.

Fraser'ın atı yoktu. Bu demek oluyordu ki kaçak tutuklu kırın herhangi bir yerinde olabilirdi, alageyiklerin yolunu takip etmede özgürdü.

Mahkûmun peşine düşmek ve onu yeniden yakalamak John Grey'in göreviydi. Bu, araştırma için asker yerleştirmek görevinden çok daha fazlaydı. Bu, onun göreviydi ve Fransız altınını bulup üstlerinin onayını almayı çok istiyordu ve tabii ki tek başına olduğu bu İskoç sürgününden kurtulmayı da. Ancak kızgındı çünkü aldatıldığı hissine kapılıyordu.

Grey, Fraser'ın sözünü tutmadığı için ona kızgın olup olmadığından ya da bir Kuzey İskoçyalı'ya – centilmen olsun ya da olmasın – inanıp, onu kendi gibi şerefli biri olarak görecek kadar aptal olduğu için kendisine kızgın olup olmadığından emin değildi. Fakat kızgındı ve James Fraser'ı yere sermek için gerekirse kırdaki bütün patika yollarını araştırmaya kararlıydı.

Kırı araştırdıkları yorucu uzun bir günün akşamında kıyıyı araştırıyorlardı. Sis kayalıkların üstünde incelmiş, meltem rüzgârıyla yok olmuştu. Deniz önlerinde boylu boyunca uzanıp, kayalıklarla kucaklaşırken, küçük ve çorak adalar etraflarındaydı.

John Grey atının yanında bir kayanın tepesinde duruyor ve aşağıdaki büyük kararmış denize bakıyordu. Tanrı'ya şükür ki sahilde güzel bir gece vardı ve ay gökyüzündeydi; ışığı ıslak kayaları boyuyordu, siyah kadife gölgelere karşı gümüş bir kütük gibi sağlam durmalarını ve parıldamalarını sağlıyordu.

Damarlarında akan kanı donduracak kadar korkunç bir güzelliği olmasına rağmen, gördüğü en ıssız yerdi. James Fraser'dan da bir işaret yoktu. Gerçi yaşam belirtisi namına da bir işaret yoktu.

Onunla birlikte olan askerlerinden biri şaşkınlık içinde bir çığlık attı ve silahını çekti.

"Orada!" dedi. "Kayaların üstünde!"

"Sakın ateş etme, aptal!" dedi diğer askerlerden biri arkadaşının kolunu tutarak. Onu küçümsediğini gizlemek gibi bir niyeti yoktu. "Sen hiç fok balığı görmedin mi?"

"Ah... hayır," dedi öteki, biraz mahcuptu. Silahını indirdi, aşağıdaki kayaların üstünde duran küçük siyah bedene bakıyordu.

Grey de hiç fok balığı görmemişti ve onları büyülenmişçesine izliyordu.

Uzaktan siyah sümüklü böceğe benziyorlardı, başlarını huzursuzca kaldırıp, yuvarlanır gibi görünürken ve garip bir şekilde ilerleyip düzensizce zikzak yaparlarken, ay ışığı kürklerinde parıldıyordu.

O küçük bir çocukken, annesi fok balığı derisinden ona bir pelerin yapmıştı. Bir kereliğine dokunmasına izin verilmişti. Deriyi hissetmek onu şaşırtmıştı, aysız yaz akşamları gibi karanlık ve sıcaktı. Böyle kalın ve yumuşak bir kürkün, bu kaygan ve ıslak yaratıklardan gelmesi şaşırtıcıydı.

"İskoçlar onlara ipekli derler," dedi onları fark eden asker ve başıyla fok balıklarını gösterdi.

"İpekli," Grey'in ilgisini çekmişti; merakla adama bakıyordu.

"Onlar hakkında başka ne biliyorsun, Sykes?"

Asker omuz silkti, ilgi odağı olduğu için bunun zevkini çıkarıyordu. "Fazla bir şey bilmiyorum, efendim. Ancak bu civardaki halk onlar hakkında hikâyeler anlatır; bu fok balıklarından birinin kıyıya gelip derisini bıraktığını ve içinde güzel bir kadının beklediğini söylerler. Eğer bir adam bu deriyi bulur ve saklarsa, o kadın geri gidemez. Bu yüzden kalıp, onun eşi olmak zorundadır. İyi eşlik yapıyorlarmış, efendim ya da bana böyle söylendi."

"En azından her zaman ıslak olurlar," diye mırıldandı ilk asker. Askerler öyle çok güldü ki sesleri kayalıklarda yankılandı.

"Bu kadar yeter!" Grey kahkaha tufanını ve kaba şakaları bastırmak için sesini yükseltti. "Dağılın!" diye emir verdi. "Her iki yönden kayalıkların araştırılmasını istiyorum. Ve aşağıdaki sandallara da göz atın; Tanrı bilir şu adaların arkasında, küçük bir yelkenlinin saklanacağı kadar bir yer vardır."

Utanmış olan askerler yorum yapmadan gittiler. Bir saat sonra, çiselemeden ıslanmış ve tırmanmaktan perişan olmuş bir halde geri döndüler ama Jamie Fraser'dan bir iz yoktu ne de Fransız altınından.

Şafak söktüğünde, ışık kaygan kayalıkları kırmızı ve altın renginde aydınlatıyordu. Askerlerden oluşan küçük bir grup, her iki yöndeki

kayalıkları araştırmaya gitmişti. Askerler dikkatli bir şekilde kayalıklardan aşağıya doğru ilerliyorlardı.

Hiçbir şey bulunamamıştı. Grey kayalıkların tepesinde bir ateşin yanında duruyordu, bir gözü aramalardaydı. Acıtan rüzgâra karşı kalın paltosuna sarılmıştı ve belirli aralıklarla hizmetkârı tarafından sunulan sıcak kahveyle güçleniyordu.

Ihlamur Ağacı'ndaki adam denizden gelmişti, kıyafetleri deniz suyuyla ıslanmıştı. Fraser adamdan öğrendiği bir şeyi ona söylesin ya da söylemesin, Grey onun denize girdiğini biliyordu. Fakat böyle olduğu halde Jamie Fraser'dan bir işaret yoktu, bu kıyının hiçbir yerinde yoktu. Daha da kötüsü altınlardan da bir iz yoktu.

"Eğer bu kıyılarda bir yere gittiyse, izini buluruz diye düşünüyorum." Konuşan Çavuş Grissom'dı, onun yanında durup aşağıdaki sivri kayalıklara çarpan ve deli gibi köpüren suya bakıyordu.

"İskoçyalılar bu noktaya Şeytan Kazanı diyorlar, çünkü burası hep bu halde. Bu kıyıda boğulan balıkçılar genelde pek bulunmaz, bunun nedeni de tehlikeli akıntıların olması ama halk şeytanın onları zorla aldığını ve aşağıya doğru çektiğini söyler."

"Öyle mi?" Grey soğuk bir şekilde sordu. Metrelerce aşağıda köpüren denize bir göz attı. "Bundan şüphem yok, Sergeant."

Kamp ateşinin olduğu yere döndü.

"Karanlık çökünceye kadar araştırmaların devam edeceğini söyle, çavuş. Eğer bir şey bulunmazsa, yarın sabah yeniden başlarız."

***

Grey atının ensesinden bakışlarını yukarıya kaldırdı, sabahın erken saatlerindeki loş ışığa gözlerini kısmış bakıyordu. Gözleri tezek dumanından ve uykusuzluktan şişmişti, birkaç gecedir ıslak yerde yattığından bütün kemikleri ağrıyordu.

Ardsmuir'e geri dönmek bir günden fazla sürmezdi. Rahat yatak ve sıcak yemek düşüncesi çok hoştu ama sonra, Londra'ya resmi bir gönderi yazmak

zorunda kalacaktı; Fraser'ın kaçtığını itiraf edecekti – ve bunun nedenini de – tabii adamı geri yakalamada sergilediği utanç verici başarısızlığını da.

Bu ihtimal karşısında oluşan umutsuzluk hissi, binbaşının karnına ağrılar girmesine neden oldu. Bir elini kaldırıp mola için işaret verdi ve yorgun bir şekilde yere indi.

"Burada bekleyin," dedi adamlarına. Otuz-kırk metre ilerde küçük bir tepecik vardı; ihtiyacı olan rahatlama için ona etkili bir gizleme yeri olabilirdi. İskoç kahvaltısına ve yulaflı keke alışkın olmayan bağırsakları isyan etmişti.

Süpürge otlarının içindeki kuşlar şarkı söylüyordu. Toynak ve koşum takımı seslerinden uzakta, tek duyabildiği uyanan kırın küçük sesleriydi. Rüzgâr şafakla birlikte yönünü değiştirmişti ve şimdi deniz kokusu içeriye doğru geliyordu. Bazı küçük hayvanlar karaçalının diğer tarafında hışırtılı sesler yapıyordu. Hepsi de huzur doluydu.

Duruşunun pek uygun olmadığını çok geç fark edip doğrulan Grey, başını yukarıya kaldırdı ve direk James Fraser'ın yüzüne baktı.

Aralarında bir metre ya vardı ya yoktu. Adam alageyiklerden biri gibi öylece duruyordu, kır rüzgârı üzerinde esiyor, yükselen güneşle saçlarını karıştırıyordu. Öylece donakalmışlar ve birbirlerine bakıyorlardı. Deniz kokusu rüzgârla belli belirsiz geliyordu. Denizden esen rüzgârın ve arada öten çayırkuşunun sesinden başka bir ses yoktu. Grey dikleşti ve boğazındaki kalbini aşağıya itmek için yutkundu.

"Korkarım beni kötü yakaladınız, Bay Fraser," dedi soğuk bir şekilde, elinden geldiği kadar soğukkanlılıkla pantolonunu bağlamaya çalışıyordu.

İskoçyalı'nın hareket eden tek kısmı gözleriydi, Grey'in aşağısına bakmış hemen sonra bakışlarını yukarıya kaldırmıştı. Altı silahlı askerin tüfeklerini doğrulttuğunu görmek için omzunun üstünden baktı. Koyu mavi gözleri doğruca Grey'e bakıyordu. Sonunda Fraser'ın dudaklarının kenarı seğirdi ve konuşmaya başladı.

"Sanırım siz de beni kötü yakaladınız, binbaşı."

10

Beyaz Cadının Lâneti

James Fraser boş kilerde taş zeminin üzerinde titreyerek oturuyordu, dizlerine sarılmış ısınmaya çalışıyordu. Bir daha hiç ısınamayacağını düşünüyordu. Denizin soğuğu kemiklerine işlemişti ve karnının derinliklerinde hızla parçalanan dalgaların köpürdüğünü hissedebiliyordu.

Diğer tutuklu arkadaşlarının – Morrison, Hayes, Sinclair, Sutherland – yanında olmasını çok isterdi. Sadece arkadaşlıkları için değil, aynı zamanda sıcaklıkları için de. Buz gibi gecelerde adamlar ısınmak için birbirlerine sokuluyor, diğerlerinin çürük nefesiyle soluklanıyor ve sıcaklık hatırına yakın oturmanın verdiği bu rahatsızlığa hoşgörüyle katlanıyorlardı.

Fakat şu anda o yalnızdı. Kaçtığı için ceza olarak ona her ne yapmak istiyorlarsa onu yapana kadar, muhtemelen, büyük hücreye diğer adamların yanına onu göndermeyeceklerdi. Bir iç çekişle sırtını duvara yasladı, taşın omurgasına baskı yaptığını ve incecik bir et katmanının bu kemikleri kapladığının farkındaydı.

Kamçılanmaktan çok korkuyordu ama cezasının sadece bu olmasını da umut ediyordu. Çok kötü olacaktı fakat eninde sonunda bitecekti ve zincirlere vurulmaktan çok daha katlanılabilirdi.

Demircinin çekicini vuruşuyla etinin ezildiğini hissedebiliyordu, demirci bileğini örsün üzerinde sağlam bir şekilde tutup yerine oturtmak için zincirleri iyice ezerken, kolunun kemiklerinde yankı yapıyordu.

Parmakları boynunda olan tespihi aradı. Lallybroch'tan ayrıldığı zaman kız kardeşi vermişti ona. İngilizler takmasına izin vermişlerdi, nasılsa kayın ağacından yapılan dizili boncukların hiçbir değeri yoktu.

"Tanrı'nın sevgili kulu olan Meryem," diye başladı mırıldanmaya, "kadınların en mübareği sensin."

Pek fazla umudu yoktu. Şu küçük sarı kafalı şeytan binbaşı, zincirlere vurulmanın ne kadar korkunç olduğunu biliyordu.

"Senin evladın İsa mübarektir. Aziz Meryem, Tanrı'nın annesi, biz günahkârlar için dua et..."

Binbaşı onunla bir pazarlık yapmıştı ve o da sözünü tutmuştu. Ancak binbaşı böyle düşünmüyordu.

Söz verdiği gibi sözünü tutmuştu Jamie. Gezgin adamdan öğrendiği her kelimeyi, tek tek ona söylemişti. Adamı tanıyıp tanımadığı ya da söylenen sözlerden çıkardığı anlamın ne olduğunu söylemek İngiliz ile yapılan pazarlıkta yoktu.

Zamanla ve ölümcül hastalıkla değişmiş olmasına rağmen Duncan Kerr'i tanımıştı. Culloden'dan önce Jamie'nin dayısı Colum MacKenzie'nin kiralarını topluyordu. Sonra hayat standartlarını arttırmak için Fransa'ya kaçmıştı.

"Sakin ol, *a charaid; bi samnach*," dedi Gaelce yumuşak bir sesle, hasta adamın yattığı yatağın yanına diz çöktü. Duncan yaşlı bir adamdı, hastalıktan ve yorgunluktan yüzü çökmüştü. İlk başta Duncan'ın onu tanıyamayacak kadar kendini kaybettiğini düşünmüştü ama yaşlı el şaşılacak bir güçle onun elini sıkmıştı ve adam kulak tırmalayıcı bir sesle aynı şeyi tekrarlıyordu, "*mo charaid*." Ona akrabam diyordu.

Hancı kapıdaki yerinden olanları izlerken binbaşı, Grey'in omzundan bakıyordu. Jamie başını eğmişti ve Duncan'ın kulağına bir şeyler fısıldamaya başlamıştı, "Söylediklerinin hepsi İngiliz adama anlatılacak. Dikkatli konuş." Hancı gözlerini kısmıştı ama aralarında mesafe vardı ve Jamie adamın duymadığından emindi. Sonra binbaşı döndü ve hancının dışarı çıkmasını söyledi ve sonunda güvendeydi.

Uyarının etkisinden mi, yoksa ateşin verdiği dengesizlikten mi bunu tam açıklayamıyordu ama Duncan'ın konuşması sayıklama şeklindeydi. Çoğunlukla uyumsuzdu, geçmiştekiler ve şimdikilerle örtüşmüyordu. Bazen Jamie'ye, "Dougal," diyordu, bu Jamie'nin diğer dayısı Colum'un erkek kardeşinin adıydı. Bazen bir dörtlük sıralıyor, kimi zaman da saçmalıyordu. Ve bütün bu saçmalıkların ve dağınık sözcüklerin içinde, bazen zerre kadar mantık oluyordu ya da mantıktan çok daha fazlası.

"Lanetli," diye fısıldıyordu Duncan. "Altın lanetli. Uyarılıyorsun, delikanlı. Altın, kralın oğluna beyaz cadı tarafından verildi. Fakat dava

kaybedildi, kralın oğlu da kaçtı ve o altınların bir korkağa verilmesine izin vermeyecek."

"O kim?" diye sordu Jamie. Kalbi yerinden çıkacaktı, Duncan sözleriyle onu boğuyordu ve o soru sorarken deli gibi atıyordu. "Beyaz cadı, kim o?"

"O cesur bir adam istiyor. Bir MacKenzie. MacKenzie. Altın onların, o öyle söylüyor, ölen adamın hatırı için."

"Cadı kim?" diye sordu Jamie yeniden. Duncan'ın kullandığı kelime *ban duridh* – bir cadı, bilge kadın, beyaz leydi. Eşine de öyle diyorlardı, bir zamanlar. Claire – onun kendi beyaz leydisi. Duncan'ın elini sıkıca tuttu, mantığını korumasını istiyordu.

"Kim?" dedi yeniden. "Cadı kim?"

"Cadı," diye mırıldandı Duncan, gözlerini kapatırken. "Cadı. O bir ruh yiyici. O öldü. Adam öldü, MacKenzie öldü, o öldü."

"Kim öldü? Colum MacKenzie mi?"

"Hepsi, hepsi. Hepsi öldü. Hepsi öldü!" diye bağırdı hasta adam, Jamie'nin elini sıkıca tutarken. "Colum, Dougal ve Ellen."

Birden gözlerini açtı ve doğruca Jamie'nin gözlerine baktı. Ateş göz bebeklerini büyütmüştü, bu yüzden bakışları yutan karanlık bir havuza benziyordu.

"İnsanlar böyle söylüyor," dedi, sesi şaşılacak derecede net duyuluyordu, "Ellen MacKenzie'nin erkek kardeşlerini ve evini denizli bir ipekli ile evlenmek için nasıl terk ettiğini. O bunları duydu, değil mi?" Duncan hayal âlemindeymiş gibi gülümsüyordu, koyu bakışları uzaktaki bir görüntüyle süzülüyordu. "O ipeklilerin şarkı söyleyişini duydu, kayaların üstünde duruyorlardı. Onların birincisini, ikincisini ve üçüncüsünü. O kendi kalesinden bunları gördü; onların birincisini, ikincisini ve üçüncüsünü. Hemen aşağıya indi, denize gitti ve sular altında ipeklilerle yaşadı. Öyle mi? Öyle yapmadı mı?"

"İnsanlar böyle söylüyor," diye cevap vermişti Jamie, ağzı kurumuştu. Ellen onun annesinin adıydı. Ve insanların anlattığı şey buydu; Brian Dubh Fraser ile kaçmak için evden ayrılmıştı, siyah saçları bir ipekli gibi parlayan

bir adamla. O adamın hatırına kendisi şimdi *Mac Dubh* diye çağırılıyordu – Esmer Brian'ın oğlu.

Binbaşı Grey yatağın diğer tarafına gelmiş ve Duncan'ın yüzünü izlerken kaşlarını çatmıştı. İngiliz adam Gaelce bilmiyordu ama Jamie onun 'altın' kelimesini bildiğine dair bahse girebilirdi.

"Altın, adamım," dedi Fransızca, Grey'in duyması için oldukça yüksek bir sesle. "Altın nerede?" Sıkabildiği kadar Duncan'ın elini sıkıp onu uyarmak istiyordu.

Duncan'ın gözleri kapalıydı ve yastığın üzerindeki başını huzursuzca iki yana sallıyordu. Bir şeyler mırıldanıyordu ama kelimeler anlaşılamayacak kadar belirsiz çıkıyordu. "Ne dedi?" diye sormuştu binbaşı sertçe.

"Ne?"

"Bilmiyorum," Jamie, Duncan'ı uyandırmak için elini okşuyordu. "Konuş benimle, adamım. Yeniden söyle."

Mırıltı haricinde hiçbir şey yoktu. Duncan'ın gözleri yukarıya doğru kaymıştı, öyle ki kırışmış göz kapaklarının altında sadece beyazları parlıyordu. Sabırsızlanan binbaşı öne doğru eğildi ve onu omzundan sarstı.

"Uyan!" dedi. "Konuş bizimle!"

Duncan Kerr'in gözleri hemen açılmıştı. Gözlerini yukarıya, en yukarıya dikmişti, başına doğru eğilen iki yüzün daha ötesine bakıyor ve onların yukarısında bir şey görüyordu.

"Cadı sana anlatacak," dedi, Gaelce. "Senin için gelecek." İlgisini yarım saniye yattığı han odasına verdi ve gözlerini önündeki iki adama dikti. "İkiniz için," dedi açıkça.

Sonra gözlerini kapadı ve bir daha konuşmadı ama Jamie'nin elini sıkıca tutuyordu. Bir müddet sonra tutuşu gevşedi, eli özgürce düştü ve artık her şey bitmişti. Altınların bekçisi ölmüştü.

Ve böylece, Jamie Fraser İngiliz'e verdiği sözü ve yoldaşına olan sorumluluğunu yerine getirmişti. Duncan'ın bütün söylediğini binbaşıya anlatmıştı ve ona yardım etmişti! Ve önüne kaçma fırsatı sunulduğunda,

bunu kabul etmişti – süpürge otlarına gitmiş, denizi araştırmış ve Duncan Kerr'in vasiyetini yerine getirmişti. Bunun karşılığı ne olacaksa, şimdi bunun bedelini ödemek zorundaydı.

Dışarıdaki koridorun aşağısından ayak sesleri geliyordu. Titremesini bastırmak için dizlerine daha bir sıkı sarıldı. Sonunda öyle ya da böyle karar verilecekti.

"...biz günahkârlar için ve ölüm saatimizde dua et. Âmin."

Kapı ardına kadar açıldı. İçeriye gelen ışık gözlerini kırpmasına neden oldu. Koridor karanlıktı ama nöbetçi bir meşale tutuyordu.

"Ayağa kalk." Adam aşağıya uzandı ve onu eklemlerinin sert yerinden tutarak yukarıya doğru çekti. Kapıya doğru itiliyor, sendeliyordu. "Yukarıya bekleniyorsun."

"Yukarı mı? Nereye?" Bunu duyduğuna şaşırmıştı demirci ocağı bulunduğu yerin yani avlunun aşağısındaydı. Ve akşamın bu saatinde onu kırbaçlamazlardı.

Adamın yüzü buruşmuştu, meşale ışığında korkunç ve kırmızı görünüyordu. "Binbaşının odasına," dedi nöbetçi sırıtarak. "Tanrı ruhuna merhamet etsin, Mac Dubh."

***

"Hayır, efendim, nerede olduğumu söyleyemem." Kararlı bir şekilde tekrarlarken dişlerini takırdatmamaya çalışıyordu. Ofise götürülmek yerine Grey'in özel odasına getirilmişti. Şömine yanıyordu ama Grey onun önünde durmuş, ısıyı engelliyordu.

"Ya neden kaçtığınızı?" Grey'in sesi soğuk ve resmiydi.

Jamie'nin yüzü gerilmişti. Kitaplığın yanında durmuş, üçlü şamdanın ışığı yüzüne vuruyordu; Grey'in kendisi bir siluetten farksızdı ve ateş ışığında simsiyah görünüyordu.

"Bu benim şahsi işim," dedi Jamie.

"Şahsi iş?" Grey inanamayarak dediğini tekrarladı. "Şahsi işiniz olduğunu mu söylediniz?"

"Evet."

Müdür güçlü bir şekilde burnundan soludu.

"Hayatımda duyduğum en saçma şey!"

"Hayatınız çok kısa, binbaşı," dedi Fraser. "Böyle dediğim için özrümü kabul edin." Konuyu uzatmanın ya da adamın gönlünü almaya çalışmanın bir faydası yoktu. Hemen bir kararın verilmesi için onu kışkırtmak ve istemeden ama gerekli olan şeyi, son kez yapmak daha iyi olacaktı. Onun kızdığı açıktı; Grey her iki yanında yumruklarını sıktı ve ateşten uzaklaşarak ona doğru bir adım attı.

"Bundan dolayı size ne yapacağım hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Grey, sesini alçaltmıştı ve kontrollüydü.

"Var, binbaşı." Tahmininden çok daha fazla. Ona yapacağı şey hakkında tecrübeli olduğundan biliyordu ve buna hevesli değildi. Fakat bu onun seçeceği bir şey değildi.

Grey bir anlığına derin bir nefes aldı, sonra başını hızlıca yana doğru döndürdü.

"Buraya gelin, Bay Fraser," diye emir verdi. Jamie ona dik dik bakıyordu, şaşkındı.

"Buraya!" dedi kesin olarak, önünde duran şömine kiliminin üzerinde bir yeri gösteriyordu. "Buraya gelin, sör!"

"Ben bir köpek değilim, binbaşı!" diye cevap verdi Jamie sertçe. "Bana ne isterseniz yapabilirsiniz ama beni ayağınıza çağırdığınızda gelmem!"

Buna şaşıran Grey istem dışı kısa bir kahkaha attı.

"Özür dilerim, Bay Fraser," dedi sert bir şekilde. "Yeri göstererek sizi gücendirmek istememiştim. Ben sadece sizin daha yakına gelmenizi istiyorum. Eğer zahmet olmazsa?" Yana doğru kaydı ve abartılı bir şekilde reverans yaparak şömineyi gösterdi.

Jamie duraksıyordu ama sonra desenli kilimin üzerinde dikkatli bir şekilde yürümeye başladı. Grey de ona doğru yaklaştı, burnundan soluyordu. Öyle yakındı ki sağlam kemikleri ve açık tenli yüzü onu neredeyse bir kız gibi gösteriyordu. Binbaşı bir elini onun koluna koydu ve uzun kirpikli gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Islaksınız!"

"Evet, ıslağım," dedi Jamie abartılı bir sabırla. Aynı zamanda donuyordu da. Ateşin yanında olmasına rağmen durmaksızın titriyordu.

"Neden?"

"Neden mi?" diye tekrarladı Jamie soruyu, şaşırmıştı. "Beni soğuk hücreye tıkmadan önce nöbetçilerinize beni ıslatmalarını siz söylemediniz mi?"

"Söylemedim, hayır." Binbaşının doğru söylediği yeterince açıktı; ateşin kırmızı parlaklığının altındaki yüzü solmuştu ve öfkeyle bakıyordu. Dudakları tek bir çizgi halini almıştı.

"Bunun için özür diliyorum, Bay Fraser."

"Kabul edilmiştir, binbaşı." Elbiselerinden küçük buharlar çıkmaya başlamıştı ama sıcaklık ıslak kıyafetlerinden sızıp geçiyordu. Titremekten kasları ağrıyordu. Şu kilimin üzerinde kıvrılıp yatmayı çok istedi.

"Kaçışınızın Ihlamur Ağacı'nda öğrendiklerinizle bir bağlantısı var mı?"

Jamie sessizce duruyordu. Saçlarının uçları kuruyordu ve kısa saçları yüzüne düşmeye başlamıştı.

"Kaçışınızın bu durumla bir bağlantısı olmadığına dair bana yemin edebilir misiniz?"

Jamie hâlâ sessizce duruyordu. Artık bu noktada söylenecek bir şey yoktu.

Genç binbaşı onun önündeki şöminenin bir aşağısına bir yukarısına doğru hızlı hızlı yürürken, ellerini arkasında bağlamıştı. Ara sıra binbaşı ona bir göz atıyor ve sonra volta atmaya devam ediyordu.

Sonunda Jamie'nin önünde durdu.

"Bay Fraser," dedi resmi bir şekilde. "Size bir kez daha soruyorum; neden hapishaneden kaçtınız?"

Jamie bir iç çekti. Artık ateşin önünde daha fazla duramayacaktı. "Size söyleyemem, binbaşı."

"Söyleyemez misiniz yoksa söylemeyecek misiniz?" diye sordu Grey sertçe.

"Arasında önemli bir fark yok, binbaşı, çünkü bir şey duymayacaksınız." Gözlerini kapadı ve bekledi, onu götürmeden önce mümkün olduğunca sıcaklığı içine çekmeye çalışıyordu.

Grey hem sözlerden hem tavırdan afallamıştı. *İnatçılık bunu tarif etmeye yetmeyebiliyor*, demişti Quarry.

Derin bir nefes aldı, ne yapacağını merak ediyordu. Nöbetçilerin intikam olarak yaptığı küçük işkenceden dolayı kendini utanmış hissediyordu; dahası Fraser'ın onun tutuklusu olduğunu duyduğu zaman, benzer bir hareketi o da düşünmüştü.

Artık adamı kamçılatma ya da yeniden zincirlere vurdurma gibi hakkı vardı. Tek hücreye mahkûm etmek, önüne az yiyecek koymak, yargı önünde değişik bir sürü ceza verebilirdi. Böyle yaparsa Fransız altınını bulması hayal olabilirdi.

Altın vardı. Ya da en azından böyle olduğuna dair iyi bir olasılık vardı, çünkü altına olan inancı Fraser'ı da harekete geçirmişti.

Adamı inceliyordu. Fraser'ın gözleri kapalıydı, dudakları kasılmış duruyordu. Büyük güçlü bir ağzı vardı. Zalim ifadesi ince dudaklarıyla bir şekilde gizleniyor, kırmızı kıvırcık sakallarının ortasında yumuşak bir şekilde görünüyordu.

Grey durdu, bu adamın meydan okuyan nazik duvarını kırma yollarını düşünmeye çalışıyordu. Zor kullanmak yararsızlığından çok işleri daha kötü edecekti ve nöbetçilerin bu hareketinden sonra, bunu yaptırmak için emir vermeye utanırdı.

Şöminenin üstündeki saat onu gösteriyordu. Geç olmuştu; kalede hiç ses yoktu, sadece camın dışarısındaki avluda nöbette duran askerlerin arada bir gelen ayak sesleri vardı.

Açıkçası ne zor kullanma ne de tehdit gerçeği öğrenmede işe yarayacaktı. Eğer altınları hâlâ bulmak istiyorsa, istemeyerek de olsa aklına tek bir yol gelmişti. Bu adam için hissettiklerini bir kenara bırakıp, Quarry'nin tavsiyesine uymak zorundaydı. Gizlenen hazineye onu götürecek bir ipucunu adamın ağzından almak için bu tanışıklığı ilerletmek zorundaydı.

Tabii eğer hazine varsa, diye kendine hatırlattı ve tutuklusuna döndü. Derin bir nefes aldı.

"Bay Fraser," dedi resmi bir şekilde, "yarın akşam odamda beraber akşam yemeği yeme şerefini bana verir misiniz?" En azından anlık da olsa bu İskoçyalı piçin şaşırmasından hoşnut olmuştu. Mavi gözleri büyümüştü, sonra Fraser yeniden üstünlük ifadesini geri kazanmıştı. Bir müddet sessiz durdu, sonra sanki kilt eteğini giymiş ve üzerinde sallanan pelerini varmış gibi abartılı bir reverans yaptı.

"Size eşlik etmek benim için zevktir, binbaşı."

7 Mart 1755

Fraser nöbetçi eşliğinde ve sadece masanın olduğu odaya getirilmişti.

Grey birkaç dakika sonra yatak odasının kapısından içeriye girdiğinde, misafirini kitaplığın yanında, *La Nouvelle Héloise*'nin bir kopyasına kendini kaptırmış halde bulmuştu.

"Fransız romanlarını okuyabiliyor musunuz?" diye sordu aniden, sorusunun kulağa ne kadar şüpheli geldiğini fark etmemişti.

Fraser birden baktı, şaşırmıştı ve kitabı hemen kapattı. Düşünmeksizin kitabı yerine koydu.

"Okuyabiliyorum, binbaşı," dedi. Tıraş olmuştu, elmacık kemikleri hafiften kızarmıştı.

"Ben... evet, tabii ki ben onu kast etmedim. Sadece..." Grey'in yanakları Fraser'ınkinden daha çok kızarmıştı. Aslında bilinçaltında, kendi eğitimine karşın Kuzey İskoçyalı şivesi ve eski püskü kıyafeti yüzünden onun okuyamadığını sanıyordu.

Kıyafetleri sefil halde olabilirdi ama Fraser'ın tavrının bununla ilgisi yoktu. Grey'in özür dilercesine yüzünün kızarmasını önemsemedi ve kitaplığa geri döndü.

"Adamlara hikâyeler anlatıyorum ama bunu okumayalı uzun zaman oldu; hikâyenin sonunu bağlamak için hafızamı tazeleyebilirim diye düşündüm,"

"Anlıyorum." Neyse ki Grey tam zamanında, "anlıyorlar mı?" demeden önce kendine mani oldu.

Fraser'ın bunu anladığı açıktı, çünkü sert bir şekilde konuşuyordu. "Bütün İskoçyalı çocuklara alfabeleri öğretilir, binbaşı. Ve hâlâ Kuzey İskoçya'da büyük bir öykücülük geleneğimiz var."

"Ahh. Evet. Anlıyorum."

Akşam yemeğiyle içeri giren uşak, onu yapabileceği diğer patavatsızlıktan kurtarmış ve yemek olaysız geçmişti ama çok az sohbet etmişlerdi ve pek az hapishane ile ilgili konuşmuşlardı.

***

Bir sonraki seferde ateşin önüne bir satranç masası kurdurmuştu ve akşam yemeği servis edilmeden önce, Fraser'ı ona eşlik etmesi için oyuna davet etmişti. Yatık mavi gözler bir anlığına şaşkınlık ifadesiyle dolmuştu ve sonra 'olur' anlamında uysallıkla başını sallamıştı.

Geçmişe bakarak, bunun dâhiliğin küçük bir başarısı diye düşünüyordu Grey. Fildişi ve abanoz ağacından yapılan mozaik satranç tahtasının başına oturup, birbirlerinin satranç taşı hareketlerini ölçerken, sohbet ya da sosyal nezaket ihtiyacıyla rahatlayarak, yavaşça birbirlerine alışmaya başlamışlardı.

Yemek için uzun süre birlikte oturduklarında, artık iki yabancı değillerdi. Hâlâ temkinli ve resmi olan konuşmaları, en azından gerçek bir konuşmaya

dönüşmüştü. Artık önceki gönülsüzce başlangıçlar ve susmalar yoktu aralarında. Hapishane işlerini tartışmışlar, kitaplar hakkında çok az konuşmuşlar ve resmi bir şekilde ayrılmışlardı ama araları iyiydi. Grey altından bahsetmemişti.

***

Ve böylece düzen kurulmuş oldu. Grey, Fransız altını ile ilgili bir ipucu verir umuduyla misafirini rahatlatmanın yollarını arıyordu. Dikkatli bir biçimde hareket etmesine rağmen hâlâ amacına ulaşamamıştı. Fraser'ın Ardsmuir'deki üç gün boyunca nasıl ortadan kaybolduğuna dair sorular, hâlâ imalı bir sessizliğe neden oluyordu.

Koyun eti ve haşlanmış patates yerken, tuhaf misafirini Fransa ve politikası ile ilgili bir tartışmaya çekmek için elinden geleni yapmıştı. Bu yolla, Fraser ile Fransa'dan gelen altının kaynağı arasında var olabilecek bir bağlantıyı keşfedebilecekti.

Stuart ayaklanmasından önce, Fraser'ın iki yıl Fransa'da yaşadığını ve şarap işinde çalıştığını öğrenmek onu şaşırtmıştı.

Şüphesiz Fraser'ın gözlerindeki soğukkanlı ifade, bu sorunun arkasında yatan imanın farkında olduğunu gösteriyordu. Yine de bu konuşmayı nazikçe kabul ediyordu ama özel hayatı ile ilgili sorularda dikkatli davranıyor, sohbeti sanat ve toplum gibi genel konulara yönlendiriyordu.

Grey bir müddet Paris'te kalmıştı ve Fraser'ın Fransa bağlantısını araştırma girişimine karşılık, kendini bu tatlı sohbete kaptırmış halde bulmuştu.

"Anlatın bana, Bay Fraser. Paris'teyken, Mösyö Voltaire'in etkileyici işleriyle karşılaşma şansını yakaladınız mı?"

Fraser gülümsüyordu. "Ahh, evet binbaşı. Aslında Mösyö Arouet'i benim masamda birkaç kez misafir etme ayrıcalığına da eriştim. Voltaire onun takma adı, değil mi?"

"Gerçekten mi?" Grey ilgiyle bir kaşını yukarıya kaldırdı. "Peki kaleminin ötesinde kişilik olarak nasıl bir insan?"

"Aslında bunu söyleyemem," diye cevap verdi Fraser, düzgünce çatalını koyun eti dilimine batırırken. "Asla çok konuşmazdı ancak zekâsı daha çok yalnızken parlıyordu. Sadece sandalyesinde kamburlaşmış bir şekilde oturur ve herkesi izlerdi. Gözleri durmaksızın bir kişiden diğerine odaklanırdı. Benim masamda olan şeylerin daha sonra sahnede sergilenmesine hiç de şaşırmadım ama maalesef, onun işinde benim taklidimle karşılaşmadım." Etini çiğnerken, bir anlığına konsantre olmuş gibi gözlerini kapattı.

"Et damak tadınıza uygun mu, Bay Fraser?" diye sordu Grey nazikçe.

"Evet, binbaşı. Teşekkürler." Fraser bir parça ekmekle tabağındaki şarap sosunu sıyırdı ve son lokmayı da ağzına götürdü. Grey servis tabağını yeniden getirmesi için MacKay'e işaret ettiği zaman ise itiraz etmedi.

"Korkarım, Mösyö Arouet böyle mükemmel bir yemeğin değerini bilmezdi," dedi Fraser, daha fazla koyun eti alırken başını iki yana sallıyordu.

"Fransız sosyetesinde çok iyi karşılanan bir adamın, daha özel bir damak tadına sahip olmasını beklerdim," diye cevap verdi Grey. Kendi tabağındaki etin yarısı kalmıştı, bu da kedi Augustus'un kısmetiydi.

Fraser kahkaha attı. "Nadiren binbaşı," diye Grey'e teminat verdi. "Mösyö Arouet'in, ne kadar bol çeşit olursa olsun, bir bardak su ve kuru bisküvi haricinde bir şey yediğini görmedim. O pörsümüş, küçük bir adamdı. Anlarsınız ya, hazımsızlığın bir kurbanıydı."

"Gerçekten mi?" Grey büyülenmişti. "Belki bu, oyunlarında gördüğüm ahlakı hor gören bazı duyguları açıklıyordur. Yoksa siz yazarın karakterinin onun işine yansıdığını düşünmüyor musunuz?"

"Oyunlarında ve romanlarında tahlil edilen bazı karakterlerin, yazarın kendinden ortaya çıkardığı ahlakı bozuk kişiler olduğunu düşünüyorum, binbaşı. Sizce de öyle değil mi?"

"Ben de böyle olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdi Grey, karakterlerin bazılarının abartılı derecede kurgusal olduğu düşüncesine gülümseyerek. "Eğer bir yazar, böyle renkli karakterleri hayal gücünün derinliklerinden ziyade daha çok hayattan alıyorsa, kesinlikle çok çeşitli tanıdıkları var demektir!"

Fraser keten peçetesi ile kucağındaki kırıntıları temizlerken, başını 'evet' anlamında salladı.

"Mösyö Arouet değil ama onun bir meslektaşı – bayan bir yazar– bana bir defasında, roman yazmanın yamyamlığa benzediğini söylemişti; romanı yazan kişi, hem arkadaşından ve hem de düşmanından küçük parçaları birbirine karıştırır, onları hayal gücüyle terbiye eder ve tatlı bir karışım için hep birlikte ağır ağır pişmesine izin verir."

Grey bu tarife kahkaha attı. MacKay'e tabakları götürüp porto şarabı ve şeri getirmesi için işaret etti.

"Aslında çok lezzetli bir tarif! Hazır yamyamlardan bahsetmişken, siz hiç Bay Defoe'nun *Robinson Crusoe*'nu okuma fırsatını elde ettiniz mi? Çocukken en sevdiğim kitaptı."

Sohbet daha sonra aşk romanlarına ve şiire gelmişti. Fraser, Binbaşı Grey'i eğlendirmeyi bırakıp hücresine döndüğünde saat epey geçmişti.

2 Nisan 1755

John Grey annesinin Londra'dan gönderdiği tüy kalem paketini açtı. Kuğu tüyünden yapılan kalem, kaz tüyü kalemden daha iyi ve sağlamdı. Kalemlerin görünüşüne belli belirsiz gülümseyerek bakıyordu; bunlar yazışmasının bir şart olduğunu gösteren bir hatırlatmaydı.

Ancak annesi yarına kadar beklemek zorunda kalacaktı. Her zaman taşıdığı küçük çakıyı çıkardı ve yavaşça kalemi istediği biçimde kırpmaya çalışırken, aklında ne yazacağını tasarladı. Kalemi mürekkebe batırdığında, kelimeler aklında hazırdı ve neredeyse hiç durmadan çabucak yazdı.

2 Nisan 1755

Lord Harold Melton, Moray Kontu'na

Sevgili Harold, diye yazdı*, ilgimi çeken yeni olay ile ilgili sana bilgi vermek için yazıyorum. Belki bu olayın sonunda hiçbir şey olmayacak ama eğer önemli bir şey olursa çok büyük önem arz edecek.* Gezgin adamın ortaya çıkışı ile ilgili detayları ve onun saçmalıklarını çabucak yazdı ama Fraser'ın kaçışını ve yakalanışını detaylı bir şekilde kâğıda dökmüştü.

Fraser'ın bu olayların hemen ertesinde hapishaneden kaçması, bana o adamın söylediklerinin doğru olduğunu ispat ediyor.

Eğer durum böyleyse, Fraser'ın sonradan yaptığı hareketleri düşününce tamamen şaşırıyorum. Kaçtıktan üç gün sonra, sahilin yaklaşık bir mil ötesinde bir yerde yakalandı. Hapishane haricindeki kırsal kesim, Ardsmuir köyünün çok ötesinde kalıyor ve bu yüzden, hazine ile ilgili bilgileri aktaracağı biriyle görüşme olasılığı çok düşük. Fraser'ın kendisini araştırdığımız gibi köydeki her ev araştırıldı ama altın izine rastlanmadı. Burası çok uzak bir bölge ve onun kaçmadan önce biriyle iletişime geçmediğinden oldukça eminim – ondan önce kimseyle görüşmediğinden de eminim, çünkü onu yakından takip ediyordum.

Grey durdu, James Fraser'ın rüzgârla dalgalanan hali bir kez daha gözünün önüne gelmişti; alageyik gibi vahşiydi ve onlardan biriymiş gibi kırda sanki oraya aitçesine duruyordu. Fraser'ın askerlerin elinden kaçabileceği konusunda en ufak bir şüphesi yoktu, tabii eğer kaçmayı seçseydi ama seçmemişti. Bilerek kendini yakalatmıştı. Neden? Çok yavaş bir şekilde yazmaya devam etti.

Muhtemelen Fraser hazineyi bulmada başarısız oldu ya da böyle bir hazine yok. Bir şekilde buna inanmaya başladım, çünkü ele geçirseydi, kesinlikle bu bölgeden hemen ayrılırdı. O güçlü bir adam, sert koşullarda yaşamaya alışkın ve çok becerikli. Sahilin bir noktasına gidip deniz yoluyla kaçabileceğine inanıyorum.

Grey kalemin ucunu kibarca ısırdı, mürekkebin tadını alıyordu. Yüzünü acıyla buruşturdu ve ayağa kalkıp pencereden aşağıya tükürdü. Bir müddet orada kaldı, soğuk ilkbahar gecesine bakarken dalgın dalgın ağzını siliyordu.

Sonunda şu soru aklına geldi; başından beri sorduğu bir soru değildi ama önemli bir soruydu. Fraser'ın kazandığı satranç oyunu aklına gelmişti.

Nöbetçi kapıda durmuş, Fraser'ı hücresine götürmek için ayakta bekliyordu. Mahkûm koltuğundan kalktığında, Grey de ayağa kalkmıştı.

"Bir daha size neden hapishaneden kaçtığınızı sormayacağım," demişti Grey, sakin bir şekilde sohbet edasıyla konuşarak. "Ama size şunu sormak istiyorum; neden geri geldiniz?"

Fraser bir müddet dona kalmış, soru karşısında şaşırmıştı. Geri döndü ve Grey'in doğruca gözlerine baktı. İlk başta hiçbir şey söylememişti, sonra bir gülümsemeyle dudakları seğirdi. "Sanırım arkadaşlığınıza değer veriyorum, binbaşı ve bunun yemek için olmadığını söyleyebilirim."

***

Grey yavaşça homurdandı, hatırlıyordu. Uygun bir cevap düşünemediğinden Fraser'ın hücresine dönmesine izin vermişti. Olaydan bir gece sonra iyice düşünerek bir cevaba ulaşmıştı; sonunda Fraser'a sormaktansa kendine bir soru sormayı akıl edebilmişti. Eğer Fraser dönmeseydi Grey ne yapacaktı?

Cevap şuydu; bu firardaki ikinci adımı, Fraser'ın aile bağlantılarını araştırmak olurdu. Cevabı bulduğundan kesinlikle emindi. Grey Kuzey İskoçya'nın fethinde yer almamıştı – İtalya'ya ve Fransa'ya tayin edilmişti – ama bu büyük mücadeleyi haddinden fazla duymuştu. Kuzeye, Ardsmuir'e gelirken birçoğu kömüre dönmüş köy evlerini, harap olmuş tarlaların ortasında duran taş yığınlarını görmüştü.

Sadakat, Kuzey İskoçyalılar arasında meşhur bir özellikti. Şu kulübenin alevler içinde olduğunu gören bir Kuzey İskoçyalı, ailesini İngiliz askerlerin ziyaretinden kurtarmak için hapishanede acı çekmeyi, zincirlere vurulmayı hatta kamçılanmayı bile tercih edebilirdi. Grey yeniden oturdu ve kalemini alıp mürekkebe batırdı.

İskoçyalılar cesurdur, bunu bildiğini düşünüyorum, diye yazdı. Bu önemli bir nokta diye düşünüyordu.

Uygulayacağım herhangi bir güç ya da tehdit, Fraser'aı altınların yerini söyletme konusunda başarısız olabilir – tabii altın varsa, altın yoksa bile

herhangi bir tehdidin yine etkili olacağını pek sanmıyorum! İskoçyalı tutukluların başı olduğu için ve konuşmalarından bir ipucu yakalama umuduyla, Fraser ile tanışıklığımı resmi bir şekilde ilerletmeyi tercih ettim. Bu zamana kadar bu konuda bir şey elde edemedim. Fakat bu şekilde yaklaşım, kendi çözümünü kendi getirecek diye düşünüyorum.

Bazı sebeplerden dolayı, devam ediyordu, şekillendirdiği düşüncelerini yavaşça yazıyordu, *bu bilginin resmi olarak bilinmesini istemiyorum.* Bir hayal olduğu kanıtlanabilecek defineye dikkat çekmek tehlikeliydi; hayal kırıklığına uğrama şansı çok yüksekti. Zamanla eğer altınlar bulunursa, üstlerini bilgilendirir ve hak ettiği ödülü alabilirdi, Ardsmuir'den kaçabilir, medeniyetin olduğu bir yere tayin edilebilirdi.

Bu yüzden sana yazdım, sevgili kardeşim ve James Fraser'ın ailesi ile ilgili durumları araştırma konusunda senden yardım istiyorum. Lütfen araştırmalarında kimsenin dikkatini çekme, eğer aile bağlantıları varsa da şimdilik bu ilgimden habersiz olmalarını istiyorum. Benim adıma sarf edeceğin çabalardan ötürü ve bana her zaman inandığın için sana teşekkür ediyorum.

Bir kez daha kalemi mürekkebe batırdı ve imzaladı.

Sadık hizmetkârın ve sevgili kardeşin,

John William Grey.

***

15 Mayıs 1755

"Adamlar *la grippe* hastası olduklarında," diye incelemede bulunuyordu Grey, "nasıl üstesinden geliyorlar?" Yemek ve kitaplarla ilgili konuşmalar bitmiş, sıra iş konuşmaya gelmişti.

Fraser içki için tercih ettiği şeri bardağının üstünden kaşlarını çatmış bakıyordu. Yemek uzun zaman önce gelmiş olmasına rağmen daha tadına bakmamıştı.

"Pek de üstesinden gelemiyorlar. On altı tane hasta adamım var ve onların on beşi çok kötü durumda." Duraksıyordu. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Hiçbir şey için söz veremem, Bay Fraser ama sorabilirsiniz," diye cevap verdi Grey resmi bir şekilde. Ne şerisini yudumlamış ne de doğru düzgün yemek yiyebilmişti; midesi beklentiyle düğüm düğüm olmuştu.

Jamie bir müddet daha durdu, ne kadar şansı olduğunu hesaplıyordu. Her şeyi elde edemezdi; en önemli olan için çabalamalıydı ama Grey'e bazı ricalarına itiraz etme şansı da vermeliydi.

"Daha fazla battaniyeye ihtiyacımız var, binbaşı. Daha fazla ateşe ve yiyeceğe. Ve ilaca."

Grey şeriyi bardağına koydu ve ateşin girdap gibi oynayışını izlemeye başladı. İlk önce normal işler diye kendine hatırlattı. Diğeri için daha zaman var.

"Depoda yirmiden fazla battaniye yok," diye cevap verdi, "ama çok hasta olanlar için bunları kullanabilirsiniz. Korkarım yiyecek azıklarını arttıramam; farelerin verdiği hasar oldukça fazla ve iki ay önce kilerin çökmesiyle yiyeceklerin birçoğunu kaybettik. Sınırlı bir yiyecek kaynağımız var ve–"

Fraser, "Öyle çok fazla şeye gerek yok," diye lafını kesti. "Fakat yiyecek tipleri değişebilir. Çok hasta olanlar ekmeği ya da yulaf lapasını kolayca sindiremiyorlar. Belki bazı çeşitlerde değişiklik yapılabilir?" Yasaya göre, her kişiye günlük yaklaşık bir litreye yakın yulaf lapası ve küçük kepekli ekmek veriliyordu. Haftada iki kez az bir arpa ezmesi ve pazar günleri de et güveç ekleniyordu.

Grey bir kaşını yukarı kaldırdı. "Ne öneriyorsunuz, Bay Fraser?"

"Pazar günü için hapishanenin tuzlanmış et, turp ve soğan satın alması için biraz ödenek ayrılabilir diye düşünüyorum?"

"Evet ama bu izin diğer koğuşlara da uygulanmak zorunda."

"O zaman binbaşı, bu parayı hasta olanlar için et suyu ve güveç vermek için kullanabilirsiniz. Biz sağlıklı olanlar seve seve kendi etimizi koğuşla paylaşırız."

Grey kaşlarını çattı. "Fakat tutuklular hiç et yemezse güçten düşmezler mi? Çalışmayacaklar mı?"

"Çok ağır grip olanlar kesinlikle çalışmayacak," diye cevap verdi Fraser tersleyerek.

Grey kısaca homurdandı. "Doğru. Ancak siz hasta olmayanlar, uzun süre azıklarınızdan vazgeçerseniz sağlıklı kalamazsınız." Başını iki yana salladı. "Hayır, Bay Fraser, sanmıyorum. Daha fazla kişinin hasta düşmesine izin vermektense, hasta olanları riske atmak daha iyi."

Fraser inatçı bir adamdı. Bir anlığına başını aşağıya eğdi, sonra yeniden denemek için başını yukarıya kaldırdı.

"Eğer kraliyet bize yeterli yiyecek vermiyorsa, binbaşı, o zaman avlanmamıza izin verin."

"Avlanmak mı?" Grey kaşlarını şaşkınlıkla yukarıya kaldırmıştı. "Size silah verip kırda dolaşmanıza mı izin vereceğim? Tanrı aşkına Bay Fraser!"

"Tanrı'nın iskorbütten şikâyetçi olduğunu sanmıyorum, binbaşı," dedi Jamie sertçe. "Onun dişleri tehlikede değil." Grey'in dudaklarının seğirdiğini gördü ve yavaşça rahatladı. Grey her zaman duygularını bastırmaya çalışan bir adamdı, şu anda da dezavantajlı olduğunu hissediyordu. Jamie Fraser ile mücadele ederken bu hep böyleydi.

Bu seğirmeden cesaret alan Jamie bastırmaya devam etti.

"Silaha gerek yok, binbaşı. Ve dolaşmaya da. Kırda tezek keserken tuzak kurmamıza da mı izin veremezsiniz? Böylece kendi etimizi de yakalarız." Eskiden de bu tuzak kurma işi yapılırdı ama pek sık olmazdı, olsa bile yakalananlar nöbetçiler tarafından alınırdı.

Grey düşünürken derin bir nefes verdi.

"Tuzak? Bu tuzakları kurmak için malzemeye ihtiyacınız olmayacak mı, Bay Fraser?"

"Sadece bir parça ip, binbaşı," diye Jamie ona teminat verdi. "Bir düzine bilye, sicim veya ipten fazlasına gerek yok. Gerisini bize bırakın." Grey

düşünceli bir halde yavaşça yanağını ovaladı, sonra başını 'tamam' anlamında salladı.

"Çok iyi." Binbaşı küçük yazı masasına döndü, hokkadan tüy kalemini aldı ve bir not yazdı. "Bunun olması için yarın emir vereceğim. Şimdi diğer isteklerinize gelince..."

Bir çeyrek saat sonra her şey tamamdı. Jamie sonunda iç çekerek arkasına yaslandı ve şerisinden bir yudum aldı. Bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Sadece tuzak kurmak için değil, aynı zamanda tezek kesenlere bir yarım saat daha az çalışması için ve her hücreye küçük bir ateş yakmak için fazladan tezek almaya da izin koparmıştı. Şuan elde bulunan ilaç yoktu ama Grey, kocası eczacı olan Ullapool'daki kuzenine mesaj göndermek için Sutherland'e gidecekti. Eğer kuzeninin kocası ilaç göndermeyi kabul ederse, tutuklular bunu kullanabilecekti.

Jamie iyi bir akşam diye düşündü. Şerisinden bir yudum daha aldı ve gözlerini kapattı, yanağına vuran ateşin sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Grey gözkapaklarının altından misafirini inceliyordu; geniş omuzların biraz çöktüğünü görebiliyordu, işleri bittiği için gerginliği artık azalmıştı. Ya da Fraser işlerinin bittiğini düşünüyordu. Çok iyi diye düşündü Grey kendi kendine. Evet, şerini iç ve rahatla. Tamamen hazırlıksız olmanı istiyorum.

İçki sürahisini almak için öne eğildi ve ceketinin göğsünde bulunan Hal'ın mektubunun hışırdadığını hissetti. Kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı.

"Bir yudum daha almaz mısınız, Bay Fraser? Ve bana kız kardeşiniz bugünlerde nasıl geçiniyor, anlatır mısınız?"

Fraser'ın gözlerinin açıldığını ve yüzünün şoktan beyazladığını görebiliyordu.

"Durumlar nasıl orada, Lallybroch sanırım, değil mi?" Grey sürahiyi kenara koyup gözlerini misafirine dikmişti.

"Söyleyemem, binbaşı." Fraser'ın sesi düzgündü ama gözleri kısılmıştı.

"Hayır mı? Ama ben, bu günlerde gönderdiğiniz altın sayesinde onların iyi olduğunu söyleyebilirim."

Geniş omuzlar birden gerildi, eski ceketinin altında dikleşmişlerdi. Grey dikkatsizce yandaki satranç masasından bir taş aldı ve bir elinden diğerine atarak oynamaya başladı.

"Sanırım Ian, eniştenizin adı Ian, değil mi? Parayı nasıl değerlendireceğini biliyor mu?"

Fraser kendini toplayabilmişti. Koyu mavi gözler doğruca Grey'in gözlerine bakıyordu.

"Akrabalarım hakkında iyi bilgi almışsınız, binbaşı," dedi açıkça. "Evim ile Ardsmuir arasındaki mesafesinin, yüz milden fazla olduğunu da biliyorsunuzdur diye düşünüyorum. Belki bana bu üç gün içinde bu kadar mesafeyi iki kez nasıl yaptığımı açıklayabilirsiniz."

Grey'in gözleri satranç taşındaydı, boş bir şekilde bir elinden diğerine atıp duruyordu. Bu bir piyondu; huni başlı kızgın suratlı küçük bir savaşçıydı, deniz aygırı renginde ve silindir şeklindeydi.

"Kırda altının nerede olduğunu ailenize söylemeyi üstlenen veya altının kendisini ailenize götürmeye gönüllü olacak biriyle karşılaşmış olabilirsiniz."

Fraser öfkeyle homurdandı.

"Ardsmuir'de mi? Bu kırda beni tanıyan biriyle tesadüfen nasıl karşılaşmış olabilirim, binbaşı? Sizin önerdiğiniz gibi mesajı iletmesi için güvenebileceğim biri olmasını ise bir kenara bırakıyorum" Son sözü söylemek için kararlı bir şekilde bardağını masaya koydu. "Kırda kimseyle karşılaşmadım."

"Şu tavırla sözlerinize güvenebilir miyim, Bay Fraser?" Grey sesindeki şüphenin iyice anlaşılmasına izin vermişti. Dik dik baktı ve kaşlarını yukarıya kaldırdı. Fraser'ın elmacık kemikleri hafiften kızarmaya başlamıştı.

"Bu zamana kadar kimse benim sözümden şüphe etmedi, binbaşı," dedi sert bir şekilde.

"Gerçekten etmediler mi?" Grey sinirlenmemiş gibi yapıyordu. "Zincirlerini çıkarmam karşılığında bana verdiğin söze inandım!"

"Ve ben de bunu tuttum!"

"Tuttun mu?" İki adam dikleşerek oturuyor, masanın üzerinden birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı. "Benden üç şey istediniz, binbaşı ve ben de bu pazarlığın her cümlesini yerine getirdim!"

Grey küçümsercesine homurdandı.

"Gerçekten mi, Bay Fraser? Eğer durum böyleyse, birden arkadaşlarınızdan sıkılıp kırda tavşanlarla birlikte görüşmek için mi kaçtınız? Çünkü bana kırda kimseyle karşılaşmadığınıza dair teminat verdiniz. Bunlar bana söyledikleriniz." Bu son söylenen söz, öylesine alayla söylenmişti ki Fraser'ın yüzü kıpkırmızı kesildi.

Büyük ellerden bir tanesi yavaşça yumruk haline dönüşmüştü.

"Evet, binbaşı," dedi yumuşak bir şekilde. "Size söylediğim sözler bunlar." Bu noktada yumruğunu sıktığını fark etti, çok yavaşça elini açtı ve düz bir şekilde masaya koydu.

"Peki ya kaçışınız?"

"Kaçışım hakkında size hiçbir şey anlatmayacağım, binbaşı." Fraser yavaşça nefes aldı ve koltuğunun arkasına yaslandı. Kalın kırmızı kaşlarının altındaki gözleri Grey'e odaklanmıştı.

Grey bir anlığına durdu, sonra kendisi de sandalyesinin arkasına yaslandı ve satranç taşını masaya koydu.

"Açık konuşmama izin verin, Bay Fraser. Sizin mantıklı bir adam olduğunuzu göz önünde bulunduruyorum."

"Ben çok mantıklı bir adamımdır, binbaşı. Sizi temin ederim."

Grey bu ironiyi anlamıştı ama cevap vermedi; galip kendisiydi. "Gerçek şu ki Bay Fraser, altınlarla ilgili ailenizle iletişime geçip geçmemeniz önemli değil. Muhtemelen böyle yaptınız. Lallybroch malikânesini detaylı bir şekilde araştırmak ve aile üyelerinizi tutuklayıp, sorguya çekmek için bir grup İngiliz askerini yollamak oldukça mantıklı bir seçenek."

Elini göğüs cebine uzattı ve bir parça kâğıt çıkardı. İsim listesinin bulunduğu kâğıdı açtı.

"Ian Murray; eniştenizdiye düşünüyorum? Eşi Janet. Bu da tabii ki sizin kız kardeşiniz olmalı. Çocukları James, ki dayısı için onun adı konulmuş sanırım?" – kısaca bir göz attı, Fraser'ın yüzündeki bakışı anlayacak kadar uzun bir bakıştı – "Margaret, Katherine, Janet, Michael ve Ian. Bunlar sadece çocuk," dedi, altı küçük çocuğun adını küçük domuz yavruları gibi söylemişti. Listeyi satranç taşının yanına masaya koydu.

"Üç çocuk, anne ve babalarıyla birlikte tutuklanıp sorguya çekilmek için yeterince büyükler, bunu biliyorsunuz. Bu tip sorgulamalar pek kibar olmuyor, Bay Fraser."

Bu konuda doğruları söylüyordu ve Fraser bunu biliyordu. Tutuklusunun yüzündeki bütün renk çekilmişti ve tenin altındaki güçlü kaslar yay gibi gerilmişti. Bir anlığına gözlerini kapadı ve sonra yeniden açtı.

Grey bir anlığına yeniden Quarry'nin sesini duymuştu, "*Eğer bu adamla yalnız başına yemek yersen, sakın arkanı dönme.*" Ensesindeki tüyleri kısa bir anlığına diken diken olmuştu ama kendini hemen topladı ve Fraser'ın mavi bakışlarına odaklandı.

"Benden ne istiyorsunuz?" Konuşan ses alçaktı ve öfkeden çatal çataldı ama İskoçyalı hareketsizdi, ateşin etkisiyle ürkütücü bir biçimde görünüyordu.

Grey derin bir nefes aldı.

"Gerçekleri istiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Odada şöminedeki tezeklerin çatırtısı ve tıslama seslerinden başka bir ses yoktu. Fraser tarafında bir kımıldanma meydana geldi, bacağının üstündeki parmaklarının çıtlamasından başka bir şey değildi ve başka hiçbir şey de olmadı. İskoçyalı oturuyordu, başı yana doğru dönüktü ve ateşe bakıyordu, sanki aradığı cevap oradaydı.

Grey ise sessizce oturmuş bekliyordu. Beklemeye dayanabilirdi. Sonunda Fraser ona bakmak için kafasını çevirdi.

"O zaman gerçek şu." Derin bir nefes aldı; Grey keten gömleğinin altından şişen göğsünü görebiliyordu, yelek giymemişti.

"Sözümü tuttum, binbaşı. O gece adamın bana söylediklerinin hepsini tamamen size söyledim. Size söylemediğim tek şey onun söylediklerinin bende oluşan anlamıydı."

"Öyle mi?" Grey öylece duruyordu, hareket etmeye neredeyse cesareti yoktu. "Peki bu anlam nedir?"

Fraser'ın geniş ağzı tek çizgi haline bürünmüştü.

"Size eşimden bahsetmiştim," dedi. Kelimelerle boğuşuyordu, sanki onun canını yakıyorlardı.

"Evet, onun öldüğünü söylemiştiniz."

"Onun gittiğini söylemiştim, binbaşı," diye Fraser yumuşak bir şekilde düzeltti. Gözleri piyona odaklanmıştı. "Muhtemelen ölmüş de olabilir ama..." Durdu ve yutkundu, sonra kararlı bir şekilde devam etti.

"Benim eşim bir şifacıydı. Kuzey İskoçya'da onlara büyücü derler ama bundan daha fazlasıydı. O bir beyaz leydiydi, yani bilge bir kadındı." Kısa bir anlığına baktı. "Gaelce anlamı *ban duridh'*dir; ayrıca cadı da demektir."

"Beyaz cadı," Grey de yumuşak bir şekilde konuşuyordu ama heyecanı kanını kaynatıyordu. "Yani adamın sözleri sizin eşinizle mi ilgiliydi?"

"Ben öyle olduklarını sandım. Ve bu yüzden..." Geniş omuzları hafif bir ürpertiyle titremişti. "Gitmek zorundaydım," dedi yavaşça. "Ne olduğunu görmek için."

"Nereye gideceğinizi nasıl bildiniz? Bu da gezginin sözlerinden çıkardığınız bir şey miydi?"

Grey merakla yavaşça öne doğru eğildi. Fraser başını 'evet' anlamında salladı, gözleri hâlâ piyondaydı.

"Bildiğim bir yer vardı, buradan çok uzakta değil; Azize Gelin tapınağının olduğu yer. Azize Gelin de 'beyaz leydi' olarak bilinir," diye açıklama yaptı ona doğru bakarken. "Fakat tapınak, Azize Gelin İskoçya'ya gelmeden çok önce bile uzun zamandır oradaydı."

"Anlıyorum. Ve siz de bu adamın sözlerinin eşinizle olduğu kadar, bu yerle de alakalı olduğunu düşündünüz?"

Yeniden ürpermişti.

"Bilmiyorum," diye tekrarladı Fraser. "Onun söylediklerinin eşimle alakalı olup olmadığını ya da 'beyaz leydi'nin sadece Azize Gelin olup olmadığını söyleyemem. Fakat gitmek zorunda olduğumu hissettim."

Söz konusu olan ve Grey'in merakını uyandıran yeri tarif ediyordu ve ona gidecek yönleri anlatıyordu.

"Tapınak eski haç şeklindeki küçük bir taştan oluşuyor, öyle eski ki bu yüzden işaretleri pek belli değil. Yarı gömülü küçük bir havuzun üstünde duruyor. Sıranın üstünde yetişen süpürge otlarının köklerinin sardığı havuzun içinde küçük beyaz taşları görebilirsiniz. Hikâyelerde büyük güçlerin olduğu söylenir, binbaşı," diye açıkladı. "Ama sadece beyaz leydi tarafından kullanılabilen güçler."

"Anladım. Peki eşiniz?" Grey nazikçe durdu. Fraser kısaca başını iki yana salladı.

"Onunla alakalı bir şey yoktu," dedi yumuşak bir sesle. "O gerçekten gitti." Sesi alçaktı ve kontrollüydü ama Grey, sesinin altında yatan hüznü anlayabilmişti.

Fraser'ın yüzü son derecede sakin ve ifadesizdi; yüzündeki hiçbir ifade değişmiyordu ama dudaklarının ve gözlerinin yanındaki ızdırap izleri belliydi, titreyen ateşin karanlığında gizleniyorlardı. Böyle derin bir duygu halini bozmak ahlaksızca gibi görünüyordu ama bu Grey'in göreviydi.

"Peki altınlar, Bay Fraser?" diye sordu Grey sessizce. "Onlar var mıydı?"

Fraser derin bir nefes aldı.

"Oradaydılar," dedi açıkça.

"Ne!" Grey oturduğu koltukta birden doğrulup adama baktı. "Buldunuz mu?"

Fraser ona bir bakış attı ve dudağı çarpık bir şekilde seğirdi. "Buldum."

"Louis'in Charles Stuart için gönderdiği Fransız altınları gerçek miymiş?" Fransız altını ile dolu büyük sandığı alıp, Londra'daki üstlerine götürdüğü hayaliyle Grey'in damarlarındaki kan hızlanmıştı.

"Louis hiçbir zaman altın göndermedi," dedi Fraser emin bir şekilde. "Hayır, binbaşı, benim tapınağın havuzunda bulduğum şey altındı ama Fransız parası değildi." Onun bulduğu küçük bir kutuydu, içinde birkaç altın, gümüş para ve küçük bir deri kese içinde de mücevher vardı.

"Mücevher mi?" dedi Grey birden. "Onlar hangi cehennemden gelmiş?"

Fraser hafif kızgınlıkla ona bir bakış attı.

"En ufak bir fikrim yok, binbaşı," dedi. "Nereden bileyim?"

"Tabii," dedi Grey, şaşkınlığa boğulmuştu. "Kesinlikle. Ama bu hazine nerede şimdi?"

"Denize attım."

Grey ona boş boş baktı.

"Siz ne yaptınız?"

"Denize attım," diye Fraser sabırla tekrarladı. Yana yatık mavi gözler Grey'in sabit bakışlarıyla buluşmuştu. "Şeytan Kazanı diye bir yer duydunuz mu, binbaşı? Azize'nin havuzundan yarım mil ötede sayılır."

"Neden? Neden böyle bir şeyi yaptınız?" diye diretti Grey. "Bu akıllıca değil be adam!"

"O an mantıkla uğraşacak bir durumda değildim, binbaşı," dedi Fraser yumuşak bir sesle. "Oraya bir umutla gitmiştim ve o umudum yok olmuştu, hazine bana taşlardan ve kararmış küçük metal parçalardan oluşan küçük bir kutudan başka bir şeymiş gibi görünmemişti. İşime yaramazdı." Bakışlarını kaldırdı, dalga geçercesine tek kaşını hafiften yukarıya kaldırmıştı. "Ve onu Kral Geordie'ye yollamak da mantıklı gelmedi. Bu yüzden denize attım."

Grey arkasına yaslandı ve refleks olarak bardağına şeri doldurdu. Ne yaptığının neredeyse farkında değildi. Düşünceleri karmakarışıktı.

Fraser oturuyordu, başı yana dönüktü, bir yumruğuyla çenesini destekliyor ve ateşe bakıyordu, yüzü her zamanki vurdumduymaz ifadeye kavuşmuştu. Arkasındaki ışık parlıyor, burnunun ve dudaklarının yumuşak kıvrımlarını aydınlatırken, çenesini ve sert kaşlarını gölgeliyordu.

Grey içkisinden büyük bir yudum aldı ve kendini toparladı.

"Dokunaklı bir hikâye, Bay Fraser," dedi sıradan bir şekilde. "Çok acıklı. Fakat bunun doğru olduğunu ispat edecek bir kanıt yok elimizde."

Fraser hareket etti ve Grey'e bakmak için başını çevirdi. Jamie'nin gözleri şaşkınlıkla kısıldı.

"Evet, var binbaşı," dedi. Yırtık pantolonunun bel kısmına uzandı, bir müddet bir şey aradı ve elini masanın üzerine uzatıp bekledi.

Grey de refleksle kendi elini uzattı ve küçük obje avcunun içine düştü.

Obje, Fraser'ın gözleri gibi koyu mavi, safir rengindeydi ve oldukça büyüktü.

Grey ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi, şaşkınlıktan boğulmak üzereydi.

"İşte hazinenin var olduğuna dair size bir kanıt, binbaşı." Fraser Grey'in elindeki taşı başıyla gösterdi. Gözleri masanın karşısındaki Grey'in gözlerine odaklanmıştı. "Ve geri kalanına gelince, bunu söylediğim için üzgünüm, binbaşı fakat söylediklerime inanmak zorundasınız."

"Ama, ama siz dediniz ki–"

"Evet, söyledim." Fraser dışarıdaki yağmurdan bahsediyorlarmış gibi sakindi. "Bu küçük taşı belki işime yarar diye sakladım, eğer serbest kalırsam ya da bunu aileme gönderme gibi bir şansım olursa diye. Siz de takdir edersiniz ki binbaşı," – Jamie'nin mavi gözleri alaylı bir şekilde parlıyordu – "ailem böyle bir hazineyi dikkat çekmeden kullanamazdı. Bir taşı belki ama çoğunu değil."

Grey yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Fraser'ın söyledikleri doğruydu; onun eniştesi gibi Kuzey İskoçyalı bir çiftçi, kralın adamlarının kısa sürede Lallybroch'a çökmesine sebep olacak bir söylenti olmadan böyle bir hazineyi paraya çeviremezdi. Ve bu yüzden, Fraser'ın kendisi de hayatının geri kalan kısmını hapiste geçirebilirdi. Böyle bir serveti başından atmak en kolayıydı! Hâl böyleyken, İskoçyalı'ya inanabilirdi.

"Bunu nasıl sakladınız?" diye sordu Grey aniden. "Geri geldiğinizde baştan aşağı her yeriniz arandı."

Büyük ağzın kıvrımları yavaşça zeki bir şekilde gülümseme şeklini aldı. Grey de bunu görmüştü.

"Yuttum," dedi Fraser.

Grey sanki kimse almasın diye safir taşı sımsıkı tutuyordu. Elini açtı ve yavaşça parlayan mavi taşı satranç taşının yanına koydu. "Anladım," dedi.

"Anladığınıza eminim, binbaşı," dedi Fraser, gözlerindeki sevinç parıltısının daha da arttığı bir cazibeyle. "Bazen sert yulaf yemekleri işe yarıyor."

Birden Grey kahkaha atmamak için kendini sıktı ve bir parmağıyla dudaklarına sertçe bastırdı.

"Öyle olduğundan eminim, Bay Fraser." Bir müddet oturdu, mavi taşa bakıyordu. Sonra birden bakışlarını yukarıya çevirdi.

"Siz papacısınız değil mi, Bay Fraser?" Cevabı zaten biliyordu; Stuartlar arasında Katolik olmayan sadece birkaç kişi vardı. Sorusunun cevabını beklemeden ayağa kalktı ve köşedeki kitaplığa gitti. Aradığı şeyi bulması bir dakikasını almıştı; bu annesinin bir hediyesiydi ama her zaman okuduğu bir şey değildi.

Buzağı derisinden kaplanmış İncil'i taşın yanına masaya koydu.

"Bir centilmen olarak sözlerinize inandığımı söylemek isterim, Bay Fraser," dedi. "Fakat düşünmem gereken bir görevimin olduğunu da anlamalısınız."

Fraser uzun bir müddet kitaba baktı, sonra da Grey'e; yüzündeki ifade anlaşılmazdı.

"Evet, bunu çok iyi biliyorum, binbaşı," dedi sessizce. Tereddüt etmeden, büyük elini İncil'in üzerine koydu.

"Yüce Tanrı'nın ve Kutsal Sözleri'nin üzerine yemin ederim ki," diye kararlı bir şekilde söylüyordu. "Size bahsetmiş olduğum hazine gerçektir." Sert bakışları ateşin ışığını yansıtıyordu. "Ve cennete girme umuduyla

yemin ederim ki," diye ekledi yumuşak bir sesle, "o hazine denizin içinde bulunmakta."

11

Torremolinos Gambiti

Fransız altını ile ilgili sorunun çözülmesiyle her zamanki rutin hallerine geri dönmüşlerdi; hapishanenin işleri ile ilgili resmi kısa konuşmaların ardından samimi sohbetler ve bazen de satranç oyunu geliyordu. Bu akşam ise yemek masasından kalktıktan sonra bile, hâlâ Samuel Richardson'ın büyük romanı *Pamela*'yı tartışıyorlardı.

"Böyle çok sayfalı kitapların hikâyeyi karışıklığa soktuğunu düşünmüyor musunuz?" diye sordu Grey, masadaki muma eğilmiş purosunu yakmaya çalışırken. "Uzun bir kitapta, okuyucunun çabasının yanı sıra yayıncı da büyük bir meblağı gözden çıkarmalı."

Fraser gülümsedi. Kendisi puro içmiyordu ama bu akşam porto şarabı içmeyi tercih etmişti, tadının tütün kokusundan değişmeyen tek içki olduğunu düşünüyordu.

"Kaç sayfaydı, bin iki yüz mü? Evet, öyle sanıyorum. Yine de kısa kitaplarda hayatın karmaşasının ifade edilebileceğinden şüpheliyim."

"Doğru. Ancak ben yazarın becerisinin, detayların kurnazca işlendiği bölümlerde yattığını duymuştum. Böyle uzun bir seride, yazarın disiplinini kaybedeceğinden ve bundan dolayı da sanatsal anlamda eksik kalacağından endişe duymuyor musunuz?"

Fraser düşünürken, bir yandan yakut rengindeki içkisini yavaşça yudumluyordu.

"Bu tarz sorunlardan muzdarip kitaplar da okumuştum," dedi Grey. "Bir yazar, okuyucuyu inandırıp şaşkına çevirmek için detay selinin peşinden koşuyordu. Bu yüzden Richardson'ın öyle olduğunu sanmıyorum. Her karakterini çok dikkatli bir şekilde kurgulamış ve seçilen bütün olaylar da hikâye için gerekli gibi görünüyor. Hayır, bazı hikâyelerin anlatılması için büyük yere ihtiyacı olduğunu düşünüyorum." Bir yudum daha aldı ve güldü.

"Elbette, bu konuyla ilgili biraz önyargılı olduğumu kabul edebilirim, binbaşı. Pamela'yı okuduğum şartları düşündüğümde, kitap olduğunun iki katı olsaydı yine de okumaktan keyif alırdım."

"Peki bu şartlar neydi?" Grey dudaklarını kenetledi ve tavana doğru süzülen yeni bir duman halkası çıkardı.

"Yedi yıl Kuzey İskoçya'da bir mağarada yaşadım, binbaşı," dedi Fraser buruk bir halde. "Bazen yanımda üçten fazla kitap oluyordu ve birinin okunması aylarca sürerdi. Evet, ben uzun kitapları okumaktan yanayım ama şunu da kabul etmeliyim ki bu kişisel bir tercih."

"Bu kesinlikle doğru," diye onayladı Grey. Gözlerini kısmış, ilk duman halkasının nereye gittiğini izliyordu ve bir kez daha üfledi, yeni duman halkasının küçük bulutlar halinde eskisini dağıttığını görünce hoşnut bir ses çıkardı.

"Leydi Hensley, öyleydi. Kitabı alır ve öyle çaresiz bir şekilde bakardı ki birçok kadın etkilenir ve şöyle derdi, 'Ahh, Kontes! Böyle heybetli bir romana başladığınız için çok cesursunuz. Kendi adıma söylemek gerekirse böyle uzun bir kitaba başlamaya cesaret edemezdim.'" Grey boğazını temizledi ve Leydi Hensley'in taklit etmeye çalıştığı tiz sesinden kurtulmaya çalıştı.

"Annemin cevabı ise şöyle olurdu;" normal sesiyle konuşmasına devam ediyordu, "'Hayatım, bunun için bir saniye bile endişelenmene gerek yok; ne de olsa anlamazsın.'"

Fraser kahkaha attı, sonra öksürüp diğer duman halkasını uzaklaştırmak için elini salladı.

Grey çabucak purosunu söndürdü ve oturduğu yerde doğruldu. "Hadi gelin, küçük bir oyun için biraz vaktimiz var."

Aynı düzeyde oyuncular değillerdi; Fraser daha iyi oynuyordu ama Grey de ara sıra oyunda kendini kurtarmayı başarabiliyordu.

Bu akşam Torremolinos gambitini yapmaya çalışıyordu. Vezir ve atla yapılan riskli bir açılıştı. Başarıyla oyuna başlamıştı, başarısı sadece vezir, at ve filin piyonu yanlış yönlendirmesine dayanıyordu. Grey nadiren onu kullanıyordu, çünkü orta dereceli bir oyuncu üzerinde işe yaramayacak bir

hileydi; atın yaratacağı tehditleri ya da olasılıkları ortaya çıkaracak kadar iyi değildi. Bu zeki ve kurnaz beyne karşı kullanılan bir hileydi ve yaklaşık üç aydır oynanan haftalık oyunla Grey, karşısında bu aklı yeterince tanımıştı.

Sona yaklaşan sıralamayı yaparken nefesini tutmamak için kendini zorluyordu. Fraser'ın gözlerinin bir anlığına ona odaklandığını hissetti ama o, heyecanına ihanet etme korkusuyla onun gözlerine bakmadı. Bunun yerine, yanda bulunan sürahiye uzandı ve iki bardağı tatlı koyu renkteki sıvıyla doldurdu. Gözlerini dikkatlice artan sıvıya odaklamıştı.

Piyon mu yoksa at mı? Fraser başını karmakarışık halde satranç tahtasının üstüne eğmişti, yavaşça hareket ettiğinde saçlarında küçük kırmızı ışıklar da göz kırpıyordu. At; her şey iyi olabilirdi ama çok geç de kalabilirdi. Piyon; her şey kaybedilecekti.

Grey beklerken kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu. Fraser'ın eli satranç tahtasının üstünde bekledi ve sonra birden karar verdi, aniden aşağıya doğru eğildi ve taşa dokundu. Atı seçmişti.

Grey nefesini gürültülü şekilde vermiş olacak ki Fraser hemen bakmıştı ama her şey için çok geçti. Yüzündeki zafer coşkusunu sergilemede dikkatli olan Grey, kalesini şahın yanına koymuştu.

Fraser uzun bir süre satranç tahtasına kaşlarını çatarak baktı, gözleri taşların arasında geziyor ve durumu değerlendiriyordu. Sonra yavaşça çekildi, taşı gördü ve Grey'e baktı; gözleri irileşmişti.

"Nasıl da kandırdın beni küçük piç!" dedi saygı içeren bir şaşkınlık tonuyla. "Bu hileyi hangi cehennemden öğrendin?"

"Ağabeyim öğretti," diye cevap verdi Grey, başarısının mutluluğuyla her zamanki uyanıklığını yitirmişti. Normalde on oyundan üçünde Fraser'ı yenerdi ama zafer tatlıydı.

Fraser kısa bir kahkaha attı ve uzun işaret parmağını uzatarak şahını nazikçe itti.

"Böyle bir şeyi Lord Melton gibi bir adamdan beklemem gerekirdi," diye sıradan bir gözlemde bulundu.

Grey oturduğu yerde kaskatı kesilmişti. Fraser bu hareketi gördü ve şüpheli bir şekilde bir kaşını yukarıya kaldırdı.

"Lord Melton'dan bahsettiniz, değil mi?" dedi. "Yoksa başka bir kardeşiniz daha mı var?"

"Hayır," dedi Grey. Dudaklarının hafiften uyuştuğunu hissediyordu ama bu sadece purodan kaynaklanıyordu. "Hayır, bir tane erkek kardeşim var." Kalbi yeniden hızla atmaya başlamıştı. Bu İskoçyalı piç kurusu bütün yaşadıklarını hatırlıyor muydu?

"Tanışmamız gereğinden de kısa oldu," dedi İskoçyalı normal bir şekilde. "Ama anılmaya değer." Bardağını almış ve içkisinden bir yudum alırken, kristal bardağın kenarından karşısında oturan Grey'i izliyordu. "Belki Culloden arazisinde Lord Melton ile tanıştığımı bilmiyorsunuzdur?"

"Biliyorum. Culloden'da savaştım." Grey'in bütün zafer sevinci buhar olup gitmişti. Tütün dumanından dolayı midesinin hafiften bulandığını hissediyordu.

"Hal'ı hatırladığınızı ya da aramızdaki ilişkiden haberdar olduğunuzu bilmiyordum."

"Hayatım pahasına yapılan bir tanışma olduğu için bunu unutmam olası değil," dedi Fraser sert bir şekilde.

Grey bakışlarını yukarıya kaldırdı. "Anladığım kadarıyla, Hal'ın sizinle Culloden'da karşılaşmasından dolayı öyle minnettar falan değilsiniz."

Fraser'ın ağız çizgileri gerginleşti ve sonra yeniden rahatladı.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. Keyifsiz bir şekilde gülümsedi. "Erkek kardeşin beni vurmayı reddetme konusunda çok inatçıydı. O zamanlar yapılan bu iyilik için minnettar olduğum söylenemez."

"Vurulmak mı istediniz?" Grey'in kaşları yukarıya kalktı.

İskoçyalı'nın gözleri uzaklara dalmıştı, satranç tahtasına bakıyordu ama başka bir şey gördüğü açıktı.

"Bir sebebim olduğunu düşünüyordum," dedi yumuşak bir sesle. "O zamanlar."

"Ne sebebi?" diye sordu Grey. Delici bakışları fark etti ve hemen ekledi, "bunu sorarak saygısızlık etmek istemem. Sadece, o zamanlar, ben de benzer şeyler hissediyordum. Stuartlar için söylediğiniz şeylerden dolayı, onların davayı kaybetmesinin sizi bu kadar üzeceğini düşünemiyorum."

Fraser'ın dudaklarının kenarında belli belirsiz bir kımıldama meydana geldi, bir gülümseme denemeyecek kadar belirsizdi. Onaylarcasına başını bir anlığına salladı.

"Charles Stuart'ı sevenler ya da babasının krallık hakkına sadık olanlar onun için savaştı. Ama haklısınız, ben onlardan biri değilim." Daha fazla açıklama yapmadı. Grey derin bir nefes aldı, gözleri satranç tahtasının üzerindeydi.

"O zamanlar ben de sizin gibi hissettiğimi söylemiştim. Ben Culloden'da çok özel bir arkadaşımı kaybettim," dedi Grey. Aklının yarısı, neden o adamlardan biri olan bu adama Hector'dan bahsettiğini merak ediyordu; o ölümcül arazide onun yolunu kesen İskoçyalı bir savaşçı, onun kılıcıda muhtemelen diğerlerininki gibiydi... Aynı zamanda kendine hâkim olamıyordu, sadece konuşmak istiyordu. Bu adam dışında, Hector'dan bahsedecek kimsesi yoktu. Bu adam anlattıklarını hiç kimseyle paylaşamayacak, sözleri onu yaralamayacak bir tutukluydu.

"Onun yanına gitmemi ve bedenine bakmamı istedi... Hal istedi, erkek kardeşim," dedi Grey birden. "Yapmak zorunda olduğumu söyledi. Onun ölü bedenini görene kadar bunun olduğuna inanamazdım. Tanıdığım Hector, arkadaşımın gerçekten öldüğünü bilmezsem sonsuza kadar onun yasını tutabilirdim. Görürsem ve anlarsam yine yas tutacaktım ama sonra yaralarım kapanacak ve unutabilecektim." Bakışlarını yukarıya kaldırdı, acı dolu bir halde gülümsemeye çalışıyordu. "Hal genelde haklıdır ama her zaman değil."

Belki yaraları kapanmıştı ama unutamamıştı. Kesinlikle Hector'un son halini unutamayacaktı; yüzü bembeyaz öylece yatıyordu, sabahın ilk saatleriydi ve uzun koyu kirpikleri, o uyuduğunda olduğu gibi hoş bir şekilde yanaklarına değiyordu. Başını bedeninden yarı yarıya ayıran açık yara, soluk borusunu ve boynundaki büyük damarı ortaya çıkarmış, katliamın nasıl olduğunu sergiliyordu.

Bir müddet sessizce oturdular. Fraser hiçbir şey söylemedi, sadece bardağını aldı ve içkisini yudumladı. Soru sormadan Grey iki bardağı da üçüncü kez doldurdu. Arkasına yaslanıp misafirini meraklı bakışlarla izledi.

"Hayatınızın çok zorlu olduğunu düşünüyor musunuz, Bay Fraser?"

İskoçyalı o zaman ona baktı ve gözleri anlayışlı bir bakışla karşılaştı. Fraser kendi yüzünde de meraktan başka bir şey olmadığını biliyordu, satranç tahtasının karşısında duran geniş omuzları bir şekilde rahatlamıştı ve ağzındaki sert ifade yumuşamıştı. İskoçyalı arkasına yaslandı ve sağ elini yavaşça büktü; kaslarını açmak için bir açıp bir kapatıyordu. Grey bir zamanlar bu elin zarar gördüğünü anladı; ateş ışığında küçük yara izlerini görebiliyordu ve parmaklarının ikisi bükülmüyordu.

"Belki o kadar çok değil," diye cevap verdi İskoçyalı yavaşça. Öfkeden uzak bir ifadeyle Grey'in gözlerine bakıyordu, "En büyük sorumluluğun yardım edemediklerimize bakmakta olduğunu düşünüyorum."

"Ya ilgilenecek kimse yoksa?"

Fraser cevap vermeden önce duraksadı ve masadaki taşların durumunu değerlendirdi.

"Bu bir boşluk olurdu," dedi sonunda yumuşak bir şekilde. "Ama büyük bir sorumluluk değil."

Saat geç olmuştu, etraflarını çevreleyen kalede hiç ses yoktu, sadece aşağıdaki avluda nöbet tutan askerlerin tek tük ayak sesleri geliyordu.

"Eşim bir şifacıydı demiştiniz?"

"Öyleydi. Onun adı Claire." Fraser yutkundu, sonra bardağını aldı ve boğazına takılan bir şeyi çıkarmaya çalışıyor gibi içti.

"Ona çok düşkündünüz sanırım?" dedi Grey yumuşak bir sesle.

İskoçyalı da benzer bir dürtüyü yaşıyordu; içinde sakladığı kişi hakkında konuşma, bir anlığına da olsa âşık olduğu hayaleti geri getirme ihtiyacı.

"Birçok zaman size teşekkür etmek istedim, binbaşı," dedi İskoçyalı yumuşak bir sesle.

Grey şaşkındı.

"Bana teşekkür etmek mi? Ne için?"

İskoçyalı baktı, biten oyunun ardından gözleri karanlıktı.

"İlk tanıştığımız yerde Carryarrick'teki gece için." Gözleri Grey'deydi. "Eşim için yaptıklarınızdan dolayı."

"Hatırlıyor musunuz?" dedi Grey kısık bir sesle.

"Unutmadım ki," dedi Fraser açıkça. Grey, masanın karşısındaki gözlere bakmak için kendini güçlendirmeye çalışıyordu, bunu başardığında o gözlerde hiçbir alaycı imanın olmadığını gördü.

Fraser başıyla onu işaret etti, ciddiydi. "Siz değerli bir düşmandınız, binbaşı. Sizi unutamazdım."

John Grey acı bir kahkaha attı. Utanç verici anıların açıkça hatırlanması onu düşündüğünden daha az üzmesi oldukça tuhaftı.

"Kendine lânet yağdıran on altı yaşındaki birini değerli bir düşman olarak görüyorsanız, Bay Fraser, o zaman Kuzey İskoçya ordusunun bozguna uğraması pek de şaşırtıcı değil!"

Fraser belli belirsiz gülümsedi.

"Silahla kendini vuramayıp, sadece kafasına tutan bir adamın ne midesi vardır ne de beyni, binbaşı."

Kendine rağmen Grey kahkaha attı. Fraser'ın ağzının bir kenarı yukarıya doğru kıvrılmıştı.

"Kendi hayatınızı kurtarmak için konuşmadınız, bir bayanın şerefini kurtarmak için böyle davrandınız. Benim kendi eşimin şerefini," dedi Fraser tatlılıkla. "Bu bana korkaklık gibi gelmedi."

"Ben eşiniz için bir şey yapmadım," dedi Grey sertçe. "Ne de olsa o tehlikede değildi!"

"Siz bunu bilmiyordunuz, değil mi?" diye dikkat çekti Fraser. "Kendi hayatınızı riske atarak onun hayatını ve namusunu kurtarmayı düşündünüz.

Bu düşünceyle onun onuru için böyle davrandınız. Ben onu kaybettiğimden beri ara sıra bunu düşünüyordum."

"Anlıyorum." Grey derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Kaybınız için üzgünüm," diye resmi bir şekilde ekledi.

Bir müddet sessizce durdular, hayaletleriyle başbaşaydılar. Sonra ona doğru Fraser baktı ve nefes aldı.

"Kardeşiniz haklı, binbaşı," dedi. "Teşekkürler ve size iyi geceler." Ayağa kalktı, bardağını koydu ve odadan çıktı.

***

Binbaşı ile yaptığı buluşmalar bazı yönlerden mağarada geçirdiği yılları hatırlatıyordu; evine yaptığı ziyaretleri ve yalnızlık çölündeki sıcaklığı. Burası oranın zıttıydı. Hücrenin kalabalık, soğuk pisliğinden birkaç saatliğine hem zihnen hem bedenen uzaklaşmak, sıcak bir yerde sohbet edip bol yemek yiyerek rahatlamak için Binbaşının parlayan odasına gidiyordu.

Yine aynı tuhaf bölünmeyi yaşıyordu; günlük hayatına geri döndüğü zaman değerli bir parçasını kaybettiği hissi. Her seferinde bu dönüş daha da zor oluyordu.

Koridorda durdu ve gardiyanın hücre kapısını açmasını bekledi. Uyuyan adamların sesi kulaklarını dolduruyor, ağır kokuları kapı açıldığında yüzüne çarpıyordu.

Çabucak derin bir nefes aldı ve içeriye girmek için başını eğdi. Odaya girdiğinde yerde yatanlar arasında bir kımıldanma meydana geldi. Gölgesi, yüzükoyun yatan ya da birbirlerine sarılmış bedenlerin üzerine düşmüştü. Sallanan kapı arkasından kapandı, hücreyi karanlığa hapsetmişti ama odanın içindeki uyanma dalgası devam ediyordu, adamlar onun gelişine uyanıyordu.

"Geç geldin, Mac Dubh," dedi Murdo Lindsay, sesi uyku yüzünden çatallıydı. "Yarın yorgun olacaksın."

"Ben hallederim, Murdo," diye fısıldadı, bedenlerin üzerinden atlayarak geçerken. Ceketini çıkardı ve dikkatlice sıranın üzerine serdi, sonra sert

battaniyeyi aldı ve yerde kendine uygun yer aradı, uzun gölgesi demir parmaklıklarla kapatılmış pencerede oynaşıyordu.

Ronnie Sinclair, Mac Dubh onun yanına yatarken döndü. Uykulu bir halde gözlerini kırptı, kum rengi kirpikleri ay ışığında neredeyse görünmüyordu.

"Küçük sarışın seni iyice besledi mi, Mac Dubh?"

"Besledi, Ronnie, sağ ol." Taşların üstünde yer değiştirip kendine rahat bir yer aradı.

"Yarın bize anlatır mısın?" Tutuklular ona servis edilenleri duymaktan zevk alıyorlardı, şeflerinin iyi beslenmesini bir şeref sayıyorlardı.

"Evet, anlatırım, Ronnie," diye söz verdi Mac Dubh. "Ama şimdi uyumalıyım, tamam mı?"

"İyi uykular, Mac Dubh," Hayes'in yattığı köşeden bir fısıltı geldi. MacLeod, Innes ve Keith birlikte çay kaşığı seti gibi kıvrılmışlardı, hepsi de sıcak yerde uyumayı seviyorlardı.

"Tatlı rüyalar, Gavin," diye geri seslendi Mac Dubh ve hücre sessizliğine geri büründü.

***

O gece rüyasında Claire'i gördü. Kollarında yatıyordu, biraz ağırlaşmıştı ve harika kokuyordu. Hamileydi, karnı bir kavun gibi yuvarlak ve pürüzsüzdü. Göğüsleri güzel ve doluydu, meme uçları şarap gibi koyuydu ve onların tadına bakmak için onu teşvik ediyorlardı.

Eli onun bacaklarının arasındaydı ve karşılığında onun küçük tombul yumuşaklığına uzandı. Neredeyse elini dolduruyordu, Claire hareket ettikçe o da bastırıyordu.

"Bana ağzını ver," diye fısıldadı, onu öpmek istediğini ya da dudaklarının arasına onu almak istediğinden emin değildi, sadece bir şekilde Claire'i almak istiyordu.

"Sen de bana seninkini," dedi Claire. Kahkaha attı ve ona doğru eğildi, elleri onun omzundaydı, saçları yosun ve güneş kokusuyla Jamie'nin yüzüne değiyordu. Sırtının altındaki kuru yaprakların battığını hissediyordu, Lallybroch'ın yakınındaki küçük vadide uzandıklarını anlamıştı ve Claire'in bakır rengindeki kayın ağaçları her taraftaydı. Kayın yaprakları ve kayın odunları, altın rengi gözler ve gölgelerle kaymağı alınmış pürüzsüz beyaz bir ten...

Sonra göğsünü onun ağzına dayadı ve Jamie de kibarca onu aldı, onu emerken bedenini kendine doğru bastırıyordu. Sütü sıcak ve tatlıydı, geyiğin kanı gibi belli belirsiz gümüş tadı da vardı.

"Daha sert," diye fısıldıyordu ona ve elini Jamie'nin başının arkasına koydu, ensesini tutuyor, kendine doğru bastırıyordu. "Daha sert."

Claire, Jamie'nin üzerinde yatıyordu. Jamie'nin elleri bütün kuvvetiyle kalçalarının tatlı etini tutuyordu. Karnındaki bebeğin hafif şişkinliğini hissediyordu, sanki ikisi onu paylaşıyor ve küçük şişliği bedenleriyle koruyorlardı.

Kollarıyla Claire'i sardı. Jamie titrerken ve ürperirken o da ona sarılmıştı. Saçları Jamie'nin yüzündeydi, elleri onun elleri arasındaydı ve çocukları ikisinin arasındaydı, nerede başlayıp nerede sonlandıklarını bilmiyorlardı.

Birden uykusundan uyandı, nefes nefese kalmıştı ve terlemişti. Hücrenin sıralarının bir tanesinin altında yarı bükük şekilde duruyordu. Daha hava aydınlanmamıştı ama o yanında yatan adamların şekillerini görebiliyordu ve uykusunda bağırmamış olmayı umdu. Bir kez daha gözlerini kapadı ama rüya bitmişti. Öylece yattı, kalbi yavaş yavaş atmaya başladı ve şafağın doğmasını bekledi.

***

18 Haziran 1755

John Grey bu akşam yeni kıyafetleri ve ipek çoraplarıyla özenli bir şekilde giyinmişti. Peruk takmamıştı, saçlarını basitçe örmüş ve limon çiçeği suyuyla yıkamıştı. Bir müddet Hector'un yüzüğünü takma konusunda

tereddüt etti ama sonunda onu da taktı. Yemekler güzeldi; kendi vurduğu bir sülün ve yeşilliklerden oluşan bir salata vardı, Fraser'ın tuhaf damak tadını da dikkate almıştı. Şimdi satranç masasının başındaydılar, oyuna odaklandıklarından sohbet başlıklarını bir kenara koymuşlardı.

"Şeri içer misiniz?" Filini koydu ve arkasına yaslanıp gerindi.

Fraser başını 'evet' anlamında salladı, oyuna dalmıştı.

"Teşekkürler."

Grey ayağa kalktı ve odanın karşısına geçip Fraser'ı ateşin yanında bıraktı. Şişeyi almak için dolaba uzandı ve hareket ettiğinde kaburgasından aşağıya ince bir terin sızdığını hissetti. Ateşin etkisinden değildi, sebebi tamamen gerginliktendi.

Şişeyi masaya geri getirmişti, diğer elinde annesinin Waterford'dan yolladığı kristallerden bir kadeh vardı. Sıvı çağıldayarak bardaklara akıyor, ateş ışığında kehribar ve gül rengi gibi parlıyordu. Fraser'ın gözleri kadehe odaklanmıştı, artan şeriyi izliyordu ama dalgınlığı düşüncelerinin derin olduğunu gösteriyordu. Koyu mavi gözleri kararmıştı. Grey onun ne düşündüğünü merak ediyordu; oyun hakkında olamazdı, sonuç zaten belliydi.

Grey uzandı ve filini hareket ettirdi. Bunun geciktirici bir hareketten başka bir şey olmadığını biliyordu; bu Fraser'ın vezirini tehdit ediyordu ve bir kaleyle takas yapmaya mecbur bırakacaktı.

Grey ateşe tezek atmak için yeniden ayağa kalktı. Ayağa kalktığında gerindi ve bu açıdan durumu izlemek için rakibinin arkasında dolanmaya başladı.

İri İskoçyalı satranç tahtasının üzerine eğildiğinde ateş parıldıyor, James Fraser'ın saçlarındaki koyu kırmızı renkleri alıyor ve kristalize olmuş şerideki ışığın parlaklığında yansıma yapıyordu.

Fraser saçlarını arkadan siyah bir iple bağlamıştı, atkuyruğu şeklindeydi. Saçlarını açmak için hafifçe ipi çekmek yeterli olacaktı. John Grey elinin bu kalın gösterişli saçın altından ilerlediğini, altındaki pürüzsüz, sıcak enseye dokunduğunu hayal edebiliyordu. Ona dokunmak...

Birden avcunu kapadı, o duyguyu hayal ediyordu.

"Sıra sizde, binbaşı," Yumuşak ses onu kendine getirmişti ve yerine oturdu, görmeyen gözlerle satranç tahtasını izliyordu. Tam anlamıyla bakmadan diğer hareketlerinin ve onun varlığının güçlü bir şekilde farkındaydı. Fraser'da bir endişe havası vardı; ona bakmamak imkânsızdı. Bakışını gözlemek için şeri bardağını aldı ve içkisini yudumladı.

Fraser heykel gibi oturuyordu, hareket eden tek kısmı satranç tahtasına bakan koyu mavi gözleriydi. Ateş harını kaybetmişti ve bedeninin hatları gölgeli bir halde çiziliyordu. Ateşin bütün altın ve siyah renklerini üstünde barındıran eli masadaydı, ele geçirilmiş bir piyon gibi durgun ve zarifti.

John Grey'in yüzü file uzanırken parlıyordu. *Bu yanlış mı, Hector?* diye düşünüyordu. *Muhtemelen seni öldüren adama âşık olmam yanlış mı?* Ya da bazı şeyleri yoluna koymanın yolu bu mu; Culloden'ın açtığı yaraları ikimiz için iyileştirmenin?

Keçeli tabanı kesin bir kararla yerine yerleştirirken, fil yumuşak bir güm sesi çıkardı. Beklemeden eli yukarıya kalktı, sanki onun iradesi olmadan hareket ediyordu. El havada kısa bir mesafe aldı, ne istediğini biliyormuş gibi hareket ediyordu. Fraser'ın elinin üstünde durmuştu; parmakları yalvarırcasına eli kavramış, avcu karıncalanıyordu.

Altındaki el sıcaktı – öyle sıcaktı ki – ama bir mermer gibi sert ve hareketsizdi. Masada hiçbir şey hareket etmiyordu, sadece şerinin içinde oynaşan alevin parıltısı vardı. Fraser'ın gözlerine bakmak için bakışlarını yukarıya kaldırdı.

"Elini elimden çek," dedi Fraser çok yavaş bir şekilde. "Yoksa seni öldürürüm."

Grey'in ne elinin altındaki el ne de karşısındaki yüz hareket ediyordu ama adamın içinden yükselen tiksinti, nefret ve iğrenme kasılmasını hissedebiliyordu.

Birden durdu bir kez daha Quarry'nin uyarıcı sesini duyabiliyordu, sanki şu anda adam kulağına fısıldıyordu.

Eğer yalnız başına onunla akşam yemeği yersen, sakın ona arkanı dönme.

Böyle bir şans yoktu; arkasını dönemezdi. Onu donduran bu koyu mavi bakışlarını kırmak için uzağa bakamaz ya da gözlerini kırpamazdı. Patlamamış mayın üstünde duruyormuş gibi yavaşça hareket ederek elini geri çekti.

Odada bir müddet sessizlik hâkim oldu, ikisi de nefes almıyormuş gibi göründüğünde sessizlik, yağmurun patırtısı ve yanan tezeğin tıslamasıyla bozuldu. Sonra Fraser hiçbir şey demeden ayağa kalktı ve odadan çıktı.

12

Fedakârlık

Kasım sonunda yağan yağmur, avludaki taşları ve sağanak yağışın altında birbirlerine sokulmuş halde sıralanan asık suratlı adamları ıslatıyordu. Onları gözetleyen ve iliklerine kadar ıslanmış Kırmızı Ceketliler de tutuklulardan daha mutlu değillerdi.

Binbaşı Grey çatının çıkıntısının altında durmuş, bekliyordu. Hava, tutukluların hücrelerinin araştırmasını ve temizlenmesini yürütmek için çok iyi değildi ama yılın bu zamanında iyi havayı beklemek boşunaydı. Ardsmuir'deki iki yüzden fazla tutuklu arasında, önemli hastalıkların patlak vermesini önlemek için hücrelerin en azından ayda bir kere temizlenmesi gerekiyordu.

Ana hücre bloğunun kapısı açıldı ve küçük tutuklu taburu ortaya çıktı; asıl temizliği yapan güvenilir mahkûmlar nöbetçiler tarafından yakından izleniyordu. Sıranın sonunda Onbaşı Dunstable ortaya çıktı, elleri bu tarz aramada ortaya çıkan küçük yasak eşyalarla doluydu.

Binbaşının dirseğinin yanında bulunan fıçının üstündeki acınası andaçları ve isimsiz ıvır zıvırları boşaltırken, "Her zamanki çöpler, efendim," diye bilgi verdi. "Sadece şu dikkatinizi çekebilir."

Bu bir elbise parçasıydı, belki on beş santim genişliğinde yeşil bir ekose desendi. Dunstable hemen mahkûmların durduğu sıraya, sanki birinin kendini ele vermesini bekliyor gibi baktı.

Grey bir iç çekti sonra omuzlarını dikleştirdi. "Evet, ben de böyle düşünüyorum." İskoç tartanını taşımak, İskoçlar'ı silahsızlandırmak ve onların yerel kıyafetlerine engel olmak gibi maddeleri içeren Kilt Giyme Yasağı ile engellenmişti. Onbaşı Dunstable tutukluların dikkatini toplamak için sert bir şekilde bağırırken, binbaşı sıralı adamların önüne gelmişti.

"Bu kimin?"Onbaşı güvercin gibi kabarmış, aynı zamanda sesi de yükselmişti. Grey, bir parlak elbise parçasına bir sıralanmış tutuklulara bakıyordu. Aklından klanların isimlerini geçirirken eksik tartan bilgisiyle

isimleri eşleştirmeye çalışıyordu. Tek bir klanın bile öyle çeşitli modeli vardı ki kesinlikle bir model belirlenmemişti. Ama modellerin genel renkleri ve desenleri vardı.

MacAlester, Haves, Innes, Graham, MacMurtry, MacKenzie, MacDonald... durdu. MacKenzie. İşte buydu. Klanın tartanı, bir komutanın isim bilgisinden çok daha fazlasını anlatıyordu. MacKenzie genç bir mahkûmdu, yüzü kontrollü ve ifadesizdi.

"Bu senin, MacKenzie. Değil mi?" diye diretti Grey. Elbise parçasını onbaşıdan aldı ve genç adamın burnunun ucuna tuttu. Tutuklunun kirli suratının altındaki rengi bembeyazdı. Çenesi kenetlenmişti ve belli belirsiz bir tıslamayla burnundan zor nefes alıyordu.

Grey sert ve zafer dolu bakışlarla genç adama bakıyordu. Genç İskoçyalı'da hepsinde olan acımasız nefret duygusu vardı ama bunu, dayanıklı soğukkanlılık duvarıyla örtmeyi becerememişti. Grey delikanlıda oluşan korkuyu hissedebiliyordu; nu bir dahaki sefere patlak verecekti.

"O benim." Gelen ses sakindi ve canı sıkılmış gibiydi, ne MacKenzie'nin ne de Grey'in ilk başta fark edebileceği bir ilgisizlikle konuşuyordu. Büyük bir el Angus MacKenzie'nin omzunun üstünden uzanıp, komutanın elindeki kıyafet parçasını nazikçe çekene kadar birbirlerine bakakaldılar.

John Grey geriledi, söylenen sözler onda bir yumruk etkisi yaratmıştı. MacKenzie unutulmuştu, Jamie Fraser'ın yüzüne bakmak için gözlerini birkaç santim yukarıya kaldırması gerekiyordu.

"Bu bir Fraser kıyafeti değil," dedi, kelimelerin cansız dudaklarından dışarıya çıkması için zorlandığını hissedebiliyordu. Grey'in bütün yüzü uyuşmuştu, duyduklarına pek de memnun olmamıştı; en azından yüzündeki ifade onu izleyen tutukluların önünde ona ihanet etmiyordu.

Fraser'ın ağzı yavaşça genişledi. Grey bakışlarını ona yöneltti ama bu koyu mavi gözlere bakmaya korkuyordu.

"Hayır, değil," diye onayladı Fraser. "Bu MacKenzie klanının. Annemin klanı."

Grey, 'Jamie' hakkındaki bilgileri aklının uzak bir köşesinde saklıyordu, onun annesi bir MacKenzie'ydi. Tartanın Fraser klanına ait olmadığını

bildiği kadar, bunun doğru olduğunu da biliyordu.

Soğukkanlı ve sert ses yankılandı, "Klan tartanına sahip olmak yasal değil. Bunun cezasını biliyorsunuz, değil mi?"

Geniş ağız tek taraflı bir gülüşle eğrilmişti.

"Biliyorum,"

Tutukluların arasında bir hareketlenme ve mırıldanma oldu; aslında küçük bir hareketlenmeydi ama Grey sıra değişimini fark edebiliyordu, sanki Fraser'a doğru çekiliyor, onu çevreliyor ve sarıyor gibiydiler. Halka kırılmış, yeniden düzene girmişti ve o bu halkanın dışındaydı.

Grey bakışlarını güneşin ve rüzgârın etkisiyle çatlamış bu yumuşak, düzgün dudaklardan büyük bir zorlukla uzaklaştırmıştı. Dudakların üstündeki gözlerde bulunan bakış korktuğu şeyi anlatıyordu; ne korku vardı ne de öfke sadece ilgisizlik.

Nöbetçiye işaret verdi.

"Götürün onu."

***

Binbaşı John William Grey masanın üstündeki gömülmüş, talepnameleri okumadan onları imzalıyordu. Nadiren geç saatlere kadar çalışıyordu ama gün içinde hiç zamanı olmamıştı ve evrak işleri de yığılmıştı. Talepnamelerin bu hafta Londra'ya gönderilmesi gerekiyordu.

Doksan kilo buğday unu, diye yazdı, siyah harflerin düzenli olmasına dikkat etmeye çalışıyordu. Rutin evrak işlerindeki sıkıntı onu meşgul ediyordu ama zihnini değil. Habersizce gün içinde yaşadıkları aklına geliyordu.

Altı büyük fıçı bira, koğuşlar için kullanılacak. Kalemini masaya koydu ve ellerini ovuşturdu. Bu sabah avluda kemiklerine işleyen soğuğu hâlâ hissedebiliyordu. Şömine yanıyordu ama bu pek işe yarıyor gibi değildi. Ateşin başına gidemiyordu; bir kez denemişti ve büyülenircesine orada kalmıştı. Alevlerin içinde öğleden sonra yaşananları görüyordu, anca pantolonunun kumaşı yanmaya başladığında ateşin başından kalkabilmişti.

Tüy kalemini aldı ve avludaki manzarayı aklından çıkarmaya çalıştı.

Yargının infazını geciktirmek iyi değildi; tutuklular beklentiyle huzursuz ve cesaretli oluyorlardı ve onları kontrol etmek gerçekten çok zor olurdu. Hemen infaz iyiydi, disiplin çoğunlukla iyi etki yaratırdı, cezanın tez ve korkunç olduğunu gören tutuklular nöbetçilerine saygılarını da arttırırlardı. Ama her nasılsa, John Grey bu özel durumun tutuklularının saygısını geliştireceğinden emin değildi, en azından ona karşı.

Emirlerini vermişti. Hızlı ve sakindi, onlar da aynı biçimde uygulamışlardı. Tutuklular avlunun dört tarafını çevrelemişti. Onları düzenleyen nöbetçi sayısı azdı. Hepsi yüz yüzeydiler, herhangi bir münasebetsizliğin çıkmasına karşın nöbetçilerin süngüleri hazırdı.

Fakat bir karışıklık olmamıştı, her şey normaldi. Mahkûmlar avlunun taşlarını döven yağmurun altında, kâti bir sessizlik içerisinde bekliyorlardı. Toplanan adamlardan öksürük ve boğaz temizleme sesleri nadiren geliyordu. Kışın başlangıcıydı ve hücreler rutubetli olduğu için nezle de koğuşlarda bulunan pis su kadar yaygındı.

Mahkûm alana geldiği zamanda sakin bir şekilde durmuş izliyordu, elleri arkasındaydı. Yağmur damlalarının ceketinin omuzlarını ıslattığını ve gömleğinin yakasından içeriye girdiğini hissederek izliyordu. Jamie Fraser yaklaşık bir metre uzağında, alanın ortasında duruyordu. Beline kadar soyulmuştu, acele etmeden, sanki bu önemsiz bir görevmiş gibi ediyordu.

Tutuklunun dirençsiz ellerini tutan ve onları yukarı kaldırıp, kırbaçlama pozisyonunda kollarını bağlayan iki ere başıyla işaret vermişti. Erler mahkûmun ağzını bağladığından Fraser dimdik duruyordu, yağmur yukarıya bağlanmış kollarından aşağıya süzülüyor ve omurgasındaki derin dikiş izinden aşağıya inip ince pantolonunu ıslatıyordu.

Başka bir işaret de duruşundan dolayı yağmur şapkasının bir kenarına toplandığı için canı sıkılan, iddianameyi tutan çavuşa verilmişti. Şapkasını ve ıslanan peruğunu düzeltip hükmü duymak ve cezayı okumak için tam zamanında otoriter tutumunu sürdürmeye devam etmişti.

"Majesteleri'nin parlamentosu tarafından konulan Kilt Giyme Yasağı'nı ihlal eden suçlu altmış kırbaç cezasına çarptırılmıştır."

Grey cezayı uygulayacak olan askere göz attı; bu hiç biri için ilk değildi. Bu sefer başıyla işaret vermemişti. Sözlerini söylerken gözleri yarı kapalıydı.

"Bay Fraser, cezalandırılacaksınız."

Grey öylece durdu, gözleri önde ve sabitti. İzliyordu, kırbacın şaklamasını ve tutuklunun inleme seslerini duyabiliyordu.

Acıya dayanan adamın kasları gerilmişti. Bu gerilimden dolayı her bir kas teli acıyordu. Kırbaçlama devam ederken, dikkat çekmeden bir bacağını diğer bacağının üzerine attı. Yağmura karışan kan omurgasından aşağıya akıyor, pantolonunu lekeliyordu.

Grey arkasında duran adamların farkındaydı; askerler ve tutuklular gözlerini alana ve kırbaçlanan adama dikmişlerdi. Öksürük sesleri bile kesilmişti.

Grey'in hislerini mühürleyen ıslak ceketi, kendinden nefret edişinin üzerine serilen ince bir örtüydü. Gözlerini, kanın ve yağmurun kapladığı acıyla gerilen belirgin kaslardan alamadığını fark etmişti.

Asker kırbaç aralarında kısa bir süre duruyordu. Cezanın yavaş olması için elinden geleni yapıyordu; herkes bunun bitmesini ve yağmurdan kurtulmayı istiyordu. Grissom yüksek sesle vurulan kırbacı sayıyor ve kâğıda not ediyordu. Asker kırbacı kontrol etti ve kan ile et parçalarını temizlemek için iyice mumlanmış bağın arasından geçirdi. Zinciri bir kez daha kaldırdı, başının etrafında yavaşça iki kez döndürdü ve yeniden vurmaya başladı. "Otuz!" dedi çavuş.

***

Parmakları avuçlarının içine batıyordu ama titreme durmuyordu. Kış soğuğu gibi kemiklerine işlemişti.

"Üzerine bir battaniye örtün, ona bir bakmak istiyorum."

İngiliz askeri doktorun sesi çok uzaktan geliyormuş gibi görünüyordu; sesler ile onu kollarından sıkıca tutan eller arasında bir bağ kuramıyordu. Onu döndürdüklerinde bağırdı, yaraları bir kez daha kanamaya başladı.

Sert battaniyeyi omuzlarına örtmelerine rağmen, göğsünden akan sıcak kan titremeyi daha kötü bir hale getiriyordu.

Onu yatırdıkları sıranın kenarını tuttu. Yanağı tahtanın üstündeydi, gözleri kapalıydı, titremeyle savaşıyordu. Odanın içinde bir yerlerde hareketlenme ve ayak sesleri vardı ama o buna dikkat edemiyordu, dikkatini titreyen dişlerinden ve gerilen kaslarından başka bir yere veremiyordu.

Kapı kapandı ve oda sessizleşti. Onu yalnız mı bırakmışlardı?

Hayır, başının yanında ayak sesleri vardı ve üstündeki battaniye beline kadar katlanarak kalktı.

"Canını çıkarmışlar, değil mi, delikanlı?"

Cevap vermedi; gerçi bir cevap vermesi de beklenmiyordu. Cerrah bir anlığına ondan uzaklaştı, sonra yanağının altında bir el hissetti; onun başını kaldırıyordu. Sert tahtanın üstünde yastık vazifesi görsün diye yüzünün altına bir havlu konmuştu.

"Şimdi yaraları temizleyeceğim," dedi ses. Duygusuzdu ama soğuk da değildi. Bir el sırtına dokunduğunda dişlerinin arasından nefes aldı. Tuhaf bir inleme sesi vardı. Bu sesi kendisinin çıkardığını anladı ve utandı.

"Kaç yaşındasın, delikanlı?"

"On dokuz." İnlemeyi bastırmadan önce kelimeleri zar zor söylemişti.

Doktor kibarca sırtının bazı yerlerine dokundu sonra ayağa kalktı. Kapının açılacağını haber veren sürgüyü ve geri gelen doktorun ayak seslerini duydu.

"Kimse içeri giremez," dedi ses kibarca. "Git ve söyle."

"Hey!" diyordu ses. "Uyan, evlat!"

Yavaşça kendine geliyordu; yanağının altındaki tahtanın sertliği onu uyandırmıştı, nerede olduğunu hatırlayamıyordu. Karanlığın içinden bir el geldi ve yanağına dokundu.

"Uykunda sayıklıyordun, evlat," diye fısıldıyordu ses. "Canın çok yanıyor mu?"

"Biraz." Kendini kaldırmaya çalışıp acı sırtına yıldırım gibi indiğinde tamamıyla uyandı. İstemsiz bir inlemeyle nefesini dışarıya verdi ve kendini sıranın üstüne gerisin geriye bıraktı.

Şanslı olmalıydı; şişman ve orta yaşlı asker Dawes tarafından kırbaçlanmıştı, tutukluları kırbaçlamayı hiç sevmezdi ama işinin bir parçası olduğu için yapardı bunu. Hevesle uygulanmamış olsa bile altmış kırbaç oldukça zarar vermişti.

"Hayır, bu çok sıcak. Onu haşlamak mı istiyorsun?" Bu Morrison'ın sesiydi, birisini azarlıyordu. Bu kesinlikle Morrison olmalıydı.

Çoğu gibi Morrison da bir çiftlik işçisiydi. Muhtemelen hayvancılıkta çok iyiydi ama fazlasını düşünmüyordu. Artık adamların ihtiyaç duyduğu bir hekimdi, karın ağrıları ve kırılan başparmakları için geldikleri kişiydi. Morrison diğerlerinden daha fazla şey bilmiyordu ama tutuklular canları yandığı zaman onun yanına gidiyorlardı. Hem güvendiklerinde hem de akıl almak için bunu yaparlardı.

Buharı üstünde bez sırtına konduğunda, acıyla inleyip bağırmamak için dudaklarını ısırdı. Morrison'ın küçük elini hissedebiliyordu; sırtının ortasında hareketsizce duruyordu.

"Sıcaklık geçene kadar dayan evlat."

Kâbus geçtiğinde bir anlığına gözlerini açtı, yanındakilerin varlığına ve seslerine alışmaya çalışıyordu. Büyük hücredeki şömine duvarının yanındaki kuytu köşedeydi. Ateşten buharlar yükseliyordu; kazan kaynıyor olmalıydı. İçine kucak dolusu bez atan Walter MacLeod'un çömeldiğini görebiliyordu, ateş kızıllığıyla MacLeod'un siyah sakallarında ve kaşlarında parlıyordu. Sonra, sırtındaki sıcak bezler rahatlatıcı bir ılıklığa kavuşunca gözlerini kapadı ve uykuya daldı; etrafındaki adamların yumuşak konuşmalarıyla uyuşmuştu.

Bu tanıdık, huzur dolu bir dalgınlık haliydi. Kendini, Genç Angus'un omzunun üstünden uzanıp tartan parçasını geri aldığı zamanki gibi hissediyordu. Fakat şu anda uzaklarda bir yerlerde yapayalnızdı.

Onu götüren nöbetçiyi takip etmişti, denildiği gibi soyunmuştu ama bütün hisleri yok olmuştu, sanki tamamen çırılçıplak kalmıştı. Avludaki yerini

almış, suç ve ceza raporunun okunduğunu duyabilmişti ama gerçekte asla dinlememişti. Ne bileklerindeki sert ip ne de çıplak sırtına vuran soğuk yağmur onu kendine getirebilmişti. Bütün bunlar o bir şey söylemeden ya da değiştirmek için bir şey yapamadan önce olmuş gibi görünüyordu.

Kırbaçlanmaya gelince buna dayanmak zorundaydı. Pişman olmak için zaman yoktu.

"Sakin ol, sakin ol!" Islak bezleri alıp yerine taze, sıcak yara lapasını koyarken, ani bir hareket yapmasını önlemek için Morrison'ın eli ensesindeydi. Bir anlığına bütün uyuşuk hisleri şaşkınlıkla uyanmıştı.

Bu ruhsal durumuyla vardığı sonuç, bütün duygularıyla aynı yoğunluktaydı. Eğer sırtındaki her yarayı ayrı ayrı hissedebilseydi, karanlık hayal gücüne karşı akıl gözüyle her yaranın rengini görebilseydi farklı duyguları da hissedebilirdi. Ancak kaburgalarından omuzlarına kadar devam eden yaranın acısı, bacaklarındaki ve kollarındaki ağrının ya da yanağındaki tüylerin tatlı gıdıklanmasının verdiği neredeyse hoş sayılabilecek histen daha güçlü ve önemli gibi değildi.

Kulaklarında atan nabzı yavaş ve düzenliydi; iç çekişi, nefes alırken göğsünün şiştiği halden biraz farklıydı. Sanki parçalardan ibaretti, her bir küçük parça onun algılarını oluşturuyordu ve hiç biri beyninin merkeziyle alakalı değildi.

"İşte, Mac Dubh," dedi Morrison'ın sesi, hemen kulağının yanındaydı. "Başını kaldır ve şunu iç." Viski kokusunu almıştı ve başını uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bunu içmeme gerek yok," dedi.

"Bu sana iyi gelecek," dedi Morrison, bütün hekimlerin sahip olduğu duygusuz ifadeyle. Sanki onlar her zaman senin ne hissettiğini ya da neye ihtiyacın olduğunu daha iyi biliyorlardı. Tartışmak için gücü ya da isteği olmadığından ağzını açtı ve viskiyi yudumladı, başının arkası tutulduğu için ensesindeki kasın seğirdiğini hissedebiliyordu.

Viski onu saran duygu çemberine yenisini eklemişti. Karnındaki yanma, burnunun gerisindeki keskin sızı ve başındaki dönme ona çok fazla ve çok hızlı içtiğini söylüyordu.

"Şimdi biraz daha, evet, işte böyle," dedi Morrison tatlılıkla. "İyi evlat. Evet daha iyi, değil mi?" Morrison'ın hantal bedeni hareket etti, böylece karanlık görüntüsü de bulanıklaştı. Üstteki camdan bir esinti geliyordu ama ona, rüzgârın oluşturduğundan daha fazla hareket varmış gibi geliyordu.

"Şimdi sırtın nasıl? Yarına kadar mısır koçanı gibi sertleşirsin ama o kadar da kötü olacağını sanmıyorum. İşte evlat, bir yudum daha iç." Kupanın kenarı inatla ağzına bastırılıyordu. Morisson hâlâ konuşuyordu ama bu sefer sesi biraz daha yüksekti. Bunda bir tuhaflık vardı. Morrison konuşkan bir adam değildi. Bir şey oluyordu ama o göremiyordu. Başını kaldırdı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı ama Morrison onu yeniden yatırdı.

"Dert etme, Mac Dubh," dedi yumuşak bir sesle. "Ne de olsa durduramazsın."

Hücrenin diğer köşesinden belli belirsiz sesler geliyordu, Morrison da bunları duymamaya çalışıyordu. Gıcırdama sesleri, kısa mırıltılar ve düşme sesi. Sonra boğuk yumruk sesleri ki bunlar yavaş ve düzenliydi, korku ve acıyla alınan ağır nefes sesleri ile iç çeken küçük nefes sesleri de araya karışıyordu.

Angus MacKenzie'yi dövüyorlardı. Göğsünün altından elleriyle kendini desteklemeye çalıştı ama bu çaba sırtının yanmasına ve başının dönmesine sebep olmuştu. Morrison'ın eli bir kez daha arkasındaydı, onu aşağıya yatırıyordu.

"Dur, Mac Dubh," dedi. Ses otoriter ve rahatlatıcıydı.

Baş dönmesi bütün bedenini sardı ve elleri sıradan bir biçimde aşağıya doğru kaydı. Morrison'ın her şekilde haklı olduğunu anladı. Onları durduramazdı.

Morrison'ın elinin altında öylece yattı, gözleri kapalıydı ve seslerin durmasını bekledi. Her şeye rağmen, uygulanan bu kör adaletin kimin başının altından çıktığını merak ediyordu. Sinclair. Zihni tereddüt etmeden cevabı bulmuştu. Ve şüphesiz Hayes ve Lindsay de yardım etmişti. Onun ya da Morrison'ın yapabileceği fazla bir şey yoktu. Adamlar nasıl doğduysa öyle gidiyorlardı. Biri hekimdi, diğeri ise bir kabadayı.

Boğuk ağlama sesi hariç diğer sesler durmuştu. Omuzları rahatladı, Morrison ıslak lapayı alıp, kibarca onu kuruladığında kıpırdamadı. Bu arada pencereden gelen soğuk hava onun titremesine neden olmuştu. Ses çıkarmamak için dudaklarını ısırdı. İkindi zamanı ağzını bağlamışlardı, buna memnun olmuştu; yıllar önce ilk kez kırbaçlandığında neredeyse alt dudağını ikiye yarmıştı.

Viski bardağı bir kez daha dudaklarına bastırılmıştı ama o başını yana çevirdi ve içki karşı koyulmadan kabul edileceği bir yere gitmek için ortadan kayboldu. Muhtemelen İrlandalı Milligan'a verilmişti.

Biri içkinin zaafına kapılıyor, diğeri ondan nefret ediyor. Biri bir kadına âşık, diğeri ise...

İç çekti ve sert tahta yatağın üstünde yavaşça döndü. Morrison bir battaniye ile onun üstünü örtüp gitti. Bitkin ve boş hissediyordu, hâlâ parçalar halindeydi ama zihni açıktı.

Morrison mumları da almıştı; hücrenin diğer tarafında, adamların çömelip oturdukları yerdeydi. Işık onları tuhaf bir şekilde gösteriyordu, eski Katolik dua kitaplarındaki yüzü belli olmayan azizlerin resimleri gibi etrafları altın renkleriyle çevrilmişti.

Onların nereden geldiklerini, bir erkeğin doğasını şekillendiren bu hüneri merak ediyordu. Bunlar Tanrı'nın eseri miydi?

Annesinin salonunda bulunan İncil'deki resmi hatırlıyordu; bütün müritler ateşle taçlanmıştı ve şaşkınlıktan ağızları açık halde bakıyorlardı, bal mumlarının oluşturduğu bir kalabalık gibi duruyorlar ve topluluğu aydınlatıyorlardı.

Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi ve gözlerini kapadı. Mumun ışıkları göz kapaklarında kırmızı şekilde uçuşuyordu. Claire – onun Claire'i– kim bilir Claire'i ona getiren, onu, aslında ona hiç ait olmayan bir hayata sürükleyen şey neydi? Böyle olduğu halde Claire ne yapması gerektiğini, olmak istediği şeyi bilmişti. Herkes kendi hünerlerini bilmekte şanslı olamıyordu.

Karanlıkta onun yanına dikkatlice gelen ayak sesini duydu. Gözlerini açtı ve bir siluetten başka bir şey görmedi ama onun kim olduğunu biliyordu.

"Nasılsın, Angus?" dedi Gaelce, sesi yumuşaktı.

Delikanlı ağır bir şekilde onun yanına diz çöktü.

"Ben... iyiyim. Fakat siz, sör, yani ben demek istiyorum ki... ben çok üzgünüm..."

"Ben de iyiyim," dedi. "Hadi yat küçük Angus ve dinlen."

Siluet tuhaf ve resmi bir şekilde başını eğdi ve onun elini öptü.

"Ben... yanınızda kalabilir miyim sör?"

Eli sanki bir ton ağırlığındaydı ama yine de onu kaldırıp genç adamın başının üstüne koydu. Sonra aşağıya doğru kaydı ama dokunuşunun verdiği teselliyle, Angus'un rahatladığını hissedebiliyordu.

Bir lider olarak doğmuştu ama sonra düzenbaz olmuştu. Ancak olması istenilen bir rol için doğmamış bir adam, nasıl bir adam olabilirdi ki? Biri John Grey. Diğeri ise Charles Stuart.

On yıl içinde ilk kez, duruma uzaktan bakınca bir zamanlar arkadaşı olan çelimsiz adamı affettiğini anlamıştı. Kendi yeteneğiyle fazlaca ödediği bedelle, sonunda kral olamayan bir kralın korkunç akıbetini görebilmişti.

Angus MacKenzie onun yanına çömelerek oturmuş, başını dizlerine dayamıştı, battaniyesi omuzlarındaydı. Kıvrılmış bedenden horlama sesleri çağlıyordu. Uykunun ona da yaklaştığını hissedebiliyordu. Uyku gelirken onun kırılmış, dağınık parçalarına uyum sağlıyordu. Yine de ağrılı bir halde sabahleyin uyanacağını biliyordu.

Birçok şey için rahatladığını hissediyordu. Daha da önemlisi öfkesi yok olmuştu; belki her şey iyiye gidebilirdi.

Çöken sislerin arasından, John Grey'in ona kaderini yeniden geri vereceğini düşünüyordu.

Neredeyse çok mutluydu.

13

Oyunun Ortası

Inverness

2 Haziran 1968

Onu sabahleyin bulan Roger olmuştu. Claire şömine battaniyenin altında, çalışma masasının koltuğunda kıvrılıp kalmıştı. Kâğıtlar yere saçılmıştı, bir dosyaya ait oldukları belliydi.

Işık pencereden içeriye sızıyor, çalışma odasından taşıyordu ama koltuğun arkası yüksek olduğu için Claire'in yüzünü gölgeliyor ve şafağın onu uyandırmasını önlüyordu. Işık saç tellerinin arasında alevlenmek için tozlu kadifenin kıvrımlarından aşağıya süzülüyordu.

Her şekilde temiz yüzlü diye düşündü Roger. Teni öyle açık renkteydi ki mavi damarları şakaklarından, boğazından ve keskin, güzel kemiklerinden görünüyordu, sanki o fildişinden yapılmıştı.

Kilim yarı şekilde kaymış, omuzlarını ortaya çıkarmıştı. Bir kolu göğsünde duruyordu, tek bir kırışık kâğıdı bedenine doğru bastırarak tutuyordu. Roger onu uyandırmadan kâğıdı almak için kolu dikkatlice kaldırdı. Uyku halinde olduğu için bedeni gevşekti, kolunu tuttuğunda onun etinin şaşılacak derecede sıcak ve pürüzsüz olduğunu fark etti.

"James MacKenzie Fraser," diye mırıldandı. Gözlerini kâğıttan kaldırdı ve koltukta uyuyan kadına baktı. Işık kulağının kıvrımlarına dokunuyordu; bir anlığına kımıldadı ve başını çevirdi, sonra yeniden uyku haline büründü.

"Senin kim olduğunu bilmiyorum, dostum," diye fısıldadı, "ama kesinlikle onu hak edecek biri olmalısın."

Çok nazik bir şekilde battaniyeyi yeniden Claire'in omuzlarına yerleştirdi ve arkasındaki pencerenin perdesini aşağıya doğru çekti. Sonra çömeldi ve Ardsmuir dosyasından yayılan kâğıtları topladı. Ardsmuir. Şimdilik bütün ihtiyacı olan şey buydu; Jamie Fraser'ın nihai kaderi ellerindeki sayfalarda

olmasa bile, Ardsmuir hapishanesinin tarihi kayıtlarında bir yerdeydi. Yeniden Kuzey İskoçya arşivlerine dalması gerekebilirdi ya da Londra'ya bile gitmesi gerekebilirdi fakat bir sonraki adım çizilmişti.

***

Roger çalışma odasının kapısını dikkatli bir şekilde çektiğinde, Brianna merdivenlerden aşağıya iniyordu. Sorarcasına tek kaşını kaldırdı ve Roger dosyayı yukarıya kaldırıp gülümsedi.

"Onu bulduk," diye fısıldadı.

Brianna'nın yüzüne, dışarıda yükselen güneş gibi parlak bir gülümseme yayıldı.

Bölüm 4

Göller Bölgesi

14

Geneva

Helwater

Eylül 1756

"Düşündüm de," dedi Grey dikkatlice, "isminizi değiştirseniz iyi olur."

Bir cevap beklemiyordu; dört günlük yolculukları boyunca Fraser ona tek kelime etmemişti, bir iletişim olmadan tek kalan han odasını paylaşmanın üstesinden gelmişti. Grey omuz silkmiş ve yatağa geçmişti ama ne hareket eden ne de ona bakan Fraser, eski püskü pelerine sarılmış ve şöminenin önüne yatmıştı. Pire ve tahtakuruların ısırıklarından kaşınan Grey, Fraser'ın uyku düzeninin sonunda düzeleceğini düşünmüştü.

"Yeni ev sahibiniz Charles Stuart'a ve yandaşlarına pek düşkün değil. Prestonpan'da tek oğlunu kaybetti," diye konuşmaya devam etti. Gordon Dunsany kendinden sadece birkaç yaş büyüktü, Bolton'ın alayında genç bir komutandı. O arazide birlikte kolayca ölebilirlerdi, tabii Carryarrick yakınındaki ormanda bir karşılaşma olmasaydı.

"Bu durumda bir İskoçyalı, hatta bir Kuzey İskoçyalı olduğunuz gerçeğini örtbas etmeyi pek düşünemezsiniz. Eğer bu iyi niyetli tavsiyeyi dikkate almayı lütfederseniz, sizinki gibi hemen fark edilebilecek bir adı kullanmamakla akıllılık etmiş olursunuz."

Fraser'ın soğuk ifadesi ufacık da olsa değişmemişti. Bir topuğuyla atını dürttü ve selle yok olan yolun kalıntılarını arayan Grey'in atının önüne geçti.

Ashness Köprüsü'nün kemerini geçip, Watendlath Göleti'ne giden yokuşu inmeye başladıklarında vakit akşamüzerini gösteriyordu. İngiltere'deki Göller Bölgesi İskoçya'nınki gibi değil, diye düşünüyordu Grey ama en azından burada da dağlar vardı. Yan yana duran geniş ve huzur dolu dağlar, Kuzey İskoçya'nın kayalıkları gibi tehlikeli değildi ama ne de olsa dağdı işte.

Watendlath Göleti karanlıktı ve sonbaharın başında esen rüzgârla dalgalanıyordu, kenarları sazlık ve bataklık çimenleriyle sarılmıştı. Yaz yağmurları bu nemli bölgeye her zamankinden daha cömert davranmıştı ve sular altında kalmış çalıların uçları, kıyılara doğru çekilen suyun üstünde gevşek ve çürümüş görünüyordu.

Yakındaki tepenin sırtında yol ikiye ayrılıyordu, biraz uzakta olan Fraser durmak için atını çekti ve hangi yöne gideceklerini öğrenmek için bekledi, saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Bu sabah onları örmemiş, alev gibi saçları başının etrafında sallanıyordu.

Yokuşa doğru çamurun içinde yürüyen John William Grey yukarısında bulunan adama baktı, atının üstünde bronz bir heykel gibi duruyordu ve sadece saçları dalgalanıyordu.

Nefesi kesildi ve dudaklarını yaladı.

"Venüs, şafağın oğlu," diye mırıldandı kendi kendine ve alıntının geri kalanını söylemeye cesaret edemedi.

***

Helwater'a yapılan bu dört günlük yolculuk Jamie için gerçek bir işkenceydi. Özgürlüğün ani görüntüsünün belirmesiyle kaybetmesi bir oldu, bilinmeyen yolculuğu onu korkunç bir beklentiye sürüklemişti.

Aklında tazeliğini koruyan adamlarından ayrılma acısı ve kızgınlığı – Kuzey İskoçya'yı kaybetmenin verdiği burukluk ki bu ayrılığın sürekli olabileceğini biliyordu – uyanık olduğu saatler, uzun zamandır kullanmadığı kaslarının verdiği fiziksel acıya karışıyordu. Hepsi bir bütün olup, seyahati ona zindan etmeye yetmişti. Aslında Binbaşı John William Grey'i atından aşağıya çekip, bir yol kenarında onu boğmamak için kendini tutacağına yemin etmişti.

Grey'in sözleri kulaklarında yankılanırken, öfkesinin etkisiyle sözlerin yarısı siliniyordu.

"Kalenin onarımı büyük ölçüde bittiği için, tabii sizin ve arkadaşlarınızın yardımıyla," – Grey sesindeki ironinin ortaya çıkmasına izin vermişti –

"mahkûmlar başka bir yere gönderilecek ve Ardsmuir kalesine Majesteleri'nin On İkinci Süvari'si yerleştirilecek."

"Savaşta bulunan İskoçyalı mahkûmlar, Amerikan Kolonileri'ne gönderilecek," konuşmaya devam ediyordu, "ve yedi yıllık bir sözleşmeyle oraya satılacaklar."

Jamie bu zamana kadar soğukkanlılığını koruyabilmişti ama bu haberle yüzü ve elleri şoktan uyuşmuştu.

"Sözleşme mi? Bunun kölelikten farkı yok ki," dedi ama sözlerine pek dikkat etmiyordu. Amerika! El değmemiş, barbar bir ülke ve oraya ulaşmak için üç bin millik boş, bulanık denizi geçmek zorundalar!

"Sözleşmeli işçilik bir kölelik değil," diye onu rahatlatmaya çalışmıştı Grey fakat aralarındaki fark sadece onun yasal olmasıydı. Aslında, sözleşmeli işçiler önceden belirlenen tarih dolduğunda özgürlüğüne kavuşabiliyordu – tabii hayatta kalırsa – ve o bunu çok iyi biliyordu. Sözleşmeli işçiler daha çok efendisinin ya da sahibesinin kölesiymiş gibi onların niyetine ve amacına göre hareket ederdi. Onlara kötü davranılır, kamçılanır ya da isteğe göre dağlanırdı ve izin verilmeden efendisinin çevresinden ayrılması yasaktı.

James Fraser'ın da tıpkı şu andaki durumu gibi.

"Siz diğerleriyle satılmadınız." Grey konuşurken ona bakmamıştı. "Siz bir tek savaşta bulunmadınız, ayrıca vatan haini olarak da hüküm giydiniz. Aslında Majesteleri'nin keyfine göre tutuklusunuz; kraliyet onayı olmadan cezanız değiştirilemez. Majesteleri de bu onayı verecekmiş gibi görünmüyor."

Jamie yaşadığı duygu sağanağının bilincindeydi; ani öfkesinin altında, adamlarının kaderi için duyduğu korku ve acı alçakça bir iç rahatlamaya karışmıştı. Kendi kaderi ne olursa olsun en azından kendisi denize gönderilmemişti. Bunu fark etmeyle utanan Jamie, Grey'e döndü.

"Altın," dedi basitçe. "Bu değil mi?" Bildiği yarı efsanevi hazineyi ortaya çıkarma şansı olduğu sürece, İngiliz Kraliyeti onu kaybetme riskini göze alamazdı.

Binbaşı ona bakmamıştı ama kabul edercesine sessizliğini korumuştu.

"O zaman nereye gidiyorum?" Haberlerin şokunu atlatmaya başladığında kendi sesi çatlak ve hafiften kısık gelmişti.

"İngiltere'nin Göller Bölgesi'nde bulunan Helwater denen yere. Lord Dunsany'nin yerinde kalacaksınız, ihtiyaç duyduğu önemsiz şeyleri yapmakla meşgul olacaksınız." Grey ona bakmıyordu, açık mavi gözlerindeki ifade belirsizdi. "Her üç ayda bir, sağlığınızdan emin olmak için sizi ziyarete geleceğim."

***

Dar yolda tek sıra halinde giderlerken, binbaşının kırmızı ceketli sırtına bakıyordu. Onun mavi gözlerinin kıpkırmızı olmuş, yuvalarından neredeyse çıktığını hayal ederken tatmin duygusunu saklamaya çalışıyordu. Binbaşının küçük ve kaslı bedeni gevşerken, Jamie'nin elleri bu ince boğazı sıkıyordu.

Majesteleri'nin keyfine göreymiş, öyle mi? Jamie oyuna gelmemişti. Bu Grey'in işiydi; altın tek bahanesiydi. İşçi olarak satılmıştı, Grey'in görebileceği ve zevkle seyredebileceği bir yerde tutulacaktı. Bu binbaşının intikamıydı.

Her akşam hanın şöminesinin önünde yattığı için bütün kolları ve bacakları ağrımıştı. Arkasındaki yatakta yatan adamın her hareketini, her hışırtısını ve nefes verişini duymuştu. Dahası, bunları fark ettiği için de kendine çok kızmıştı. Şafağın gri ışığıyla bir kez daha öfkesine kilitlenmişti, adamın yatağından kalkıp ona karşı utanç verici bir hareket yapması için yanıp tutuşuyordu, böylece Grey, Jamie'nin onu öldürme tutkusuyla kavrulduğunu anlayabilirdi. Ancak Grey sadece horlamıştı.

Helvellyn Köprüsü ve tuhaf yeşillikli başka bir dağ gölünü geçtiklerinde, akça ağacın ve karaçamın kırmızı sarı yaprakları sağanak yağmurda çılgınca dönüyor, atının omuzluğundan geçip yüzüne çarpıp uğultularla onu okşuyordu.

Grey önde durmuş ve eyerinde arkasına dönmüş onu bekliyordu. Artık varmışlardı. Yol, sonbaharın parlak ağaçlarıyla yarı gizlenmiş köşkün olduğu vadiye doğru dikçe iniyordu.

Helwater ve utanç verici esaret hayatı karşısında duruyordu. Sırtını dikleştirdi ve istediğinden daha sert biçimde atını dürttü.

***

Grey ana salona kabul edilmişti. Lord Dunsany samimi bir şekilde dağılmış kıyafeti ve kirli çizmeleriyle karşısındaydı. Açık sarı saçlı, ufak tefek ve toplu kadın Leydi Dunsany ise bunaltıcı derecede misafirperverdi.

"Bir içki, Johnny, bir içki almalısınız! Ve Louisa hayatım, misafirimizi karşılaması için kızları aşağıya getirsen iyi olur."

Leydi Dunsany emirlerini vermek için uşağına dönerken, Lord Hazretleri de Grey ile konuşmak için bardağın üstünden ona doğru eğildi. "İskoçyalı tutuklu, onu da sizinle birlikte getirdiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Grey. Artık akşam yemeği için uşağıyla canlı bir şekilde sohbet eden Leydi Dunsany'nin kulak misafiri olma ihtimali yoktu ama yine de sesini alçaltmasının iyi olacağını düşündü. "Onu ön koridorda bıraktım. Onunla ne yapmak istediğinizden emin değilim."

"O arkadaşın atlar konusunda iyi olduğunu söylemiştiniz, değil mi? Önerdiğiniz gibi onu seyis olarak görevlendirmek en iyisi olacak." Lord Dunsany eşine bir göz attı ve dikkatli bir şekilde sırtını ona döndü, konuşmalarını saklamaya çalışıyordu. "Onun kim olduğunu Louisa'ya anlatmadım," diye mırıldandı baronet. "Ayaklanmadan dolayı herkes Kuzey İskoçyalılar'dan korkuyor. Aslında bütün ülke korkuyor, biliyorsunuz? Ve o daha Gordon'ın ölümünü atlatamadı."

"Anlıyorum." Grey yaşlı adamın kolunu rahatlatırcasına okşadı. Dunsany'nin kendisinin de oğlunun ölümünü atlattığını düşünmüyordu ama eşi ve kızları uğruna böyleymiş gibi davranıyordu.

"Ona adamın sizin bana tavsiye ettiğiniz bir hizmetçi olduğunu söyledim. Şey... o güvenilir, değil mi? Yani demek istiyorum ki... şey, kızlar..." Lord Dunsany huzursuzca eşine baktı.

"Oldukça güvenilir," diye güvence verdi Grey ev sahibine. "O onurlu bir adam ve şartlı tahliye edildi. Sizin izniniz dışında ne eve girecek ne de mülkünüzün sınırlarının dışına çıkacak." Helwater'ın altı yüzden fazla

araziden oluştuğunu biliyordu. Özgürlükten ve İskoçya'dan da çok uzaktaydı ama belki Ardsmuir'in dar taşlarından uzakta daha iyi olabilirdi.

Koridordan gelen ses Dunsany'nin arkasını dönmesini sağladı, iki kızının ortaya çıkışıyla yüzü keyiften ışık saçar hale gelmişti.

"Geneva'yı hatırladınız mı, Johnny?" diye sordu, misafirini öne doğru çıkararak. "En son geldiğinizde Isobel daha bebekti. Zaman ne kadar çabuk geçiyor, değil mi?" Ve kaygılı bir şekilde başını hafifçe iki yana salladı.

Isobel on dört yaşındaydı, annesi gibi kısa boylu, yuvarlak, şen şakrak ve sarışın bir kızdı. Grey aslında Geneva'yı hatırlamıyordu aslında, biraz hatırlayabilmişti ama yılların alıp götürdüğü kişi, şimdi kibarca ona elini uzatan on yedi yaşındaki hoş kızı andırıyordu. Geneva babasına benziyordu, en azından endamı ve zayıflığı. Genç kız, Lord Dunsany'nin bir zamanlar kestane rengiyle parlayan kır saçlarına ve açık gri gözlerine sahipti.

Kızlar kibarca ziyaretçiyi selamladılar ama ilgilendikleri başka bir şeyin olduğu açıktı.

"Baba," dedi Isobel, babasının kolunu çekiştirerek. "Koridorda dev gibi bir adam var! Merdivenlerden inerken sürekli bize baktı! Çok kötü bakıyor!"

"Ee... bu Johnny'nin bize getirdiği yeni seyis olmalı," dedi Lord Dunsany, kızdığı açıktı. "Onu alması için bir uşak göndereceće–" Baronetin sözleri koridordaki uşağın ani görüntüsüyle kesilmişti.

"Sör," dedi, duyduğu haberlere şaşırmış görünüyordu, "koridorda bir İskoçyalı var!" Arkasında sessizce duran uzun boylu, pelerinli figürü gösterdi.

Bu işaretle, yabancı bir adım öne çıktı ve Lord Dunsany'nin durduğu yere nazikçe başını eğdi.

"Ben Alex MacKenzie," dedi yumuşak Kuzey İskoçyalı şivesiyle. Lord Dunsany'ye reverans yaptı, tavrında dalga geçme hali yoktu. "Hizmetinizdeyim, lordum."

***

Bir Kuzey İskoçyalı çiftçinin ya da hapishane işçisinin yorucu hayatına alışkın olan Jamie için, Göller Bölgesi'ndeki at çiftliğinde bir seyis olarak çalışmak o kadar da zor değildi. İki ay boyunca bir hücrede hapis olan bir adam için ise – ki diğerleri Kolonilere gönderilmişti – sadece ter cehennemiydi. İlk hafta, kasları sürekli hareket isteyen ani taleplere alışkın olmadığından, Jamie Fraser yorgun bir halde kendini hemen saman yatağının üstüne atıyor ve rüya bile görmüyordu.

Ruhsal ve zihinsel olarak o kadar karmaşık bir halde Helwater'a gelmişti ki buranın Kuzey İskoçya'dan çok uzakta, yabancıların arasında başka bir hapishane olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise buraya iyice yerleşmiş, parmaklıklar kadar sözleriyle güvenli bir şekilde hapsolmuştu. Günler geçtikçe hem bedeninin hem de zihninin rahatladığını fark etmişti. Bedeni sertleşmiş, atların arkadaşlığıyla hisleri durgunlaşmış, gittikçe sağlıklı ve akla yatkın bir şekilde düşünmeye başlamıştı.

Gerçek bir özgürlüğe sahip olmasa da en azından havaya, ışığa, kollarını ve bacaklarını rahatça hareket ettirebileceği bir yere, dağ manzarasına ve Dunsany'nin beslediği sevimli atlara sahipti. Diğer seyislerin ve hizmetçilerin ondan şüphelendiği açıktı ama onu yalnız bırakmaları söylenmişti. Onunki yalnız bir hayattı fakat bu gerçeği uzun zaman önce kabul etmişti, yoksa diğer türlü bir hayatı olmayacaktı.

Yumuşak kar taneleri Helwater'a düşmeye başlamıştı ve binbaşının yılbaşındaki ziyareti bile onun hoş hislerini rahatsız etmeden geçip gitti.

Kuzey İskoçya'daki Jenny ve Ian ile iletişime geçmek için yapılabilecek düzenlemeleri sessizce halletti. Dolaylı olarak ona ulaşan, hemen okuyup, güvenlik açısından yok ettiği sıkça gelmeyen mektupların dışında ona evini hatırlatan tek şey, boynunda takılı olan kayın ağacından yapılmış tespihiydi ve onu da gömleğinin altında saklıyordu.

Kalbinin üstünde duran küçük haçına günde birçok kez dokunuyordu. Sevdiği insanların yüzünü tek tek hatırlayıp onlar için dua ediyordu; kız kardeşi Jenny, Ian, adaşı Genç Jamie, Maggie ve Katherine, ikizler Michael ve Janet ile bebek Ian için. Lallybroch kiracıları ve Ardsmuir'deki adamları için. Ve her zaman sabahları ilk, geceleri en son Claire için dua ediyordu. *Tanrı'm o güvende olsun. O ve çocuğum.*

Kar kalkıp yıl ilkbahara kucak açarken, Jamie Fraser'ın canını sıkan tek şey vardı, Leydi Geneva Dunsany'nin varlığı.

Sevimli, şımarık ve despot olan Leydi Geneva, istediği zaman istediği şeyin anında olmasına alışkındı ve önüne çıkan herkesi kolaylıkla ezip geçebiliyordu. O iyi bir biniciydi – Jamie onu eğitebilirdi – ama öyle keskin dilli, öyle uçarı istekleri vardı ki seyisler, günlük ata binişlerinde ona eşlik edecek talihsiz kişinin kim olduğuna karar vermek için kura çekiyorlardı.

Ama bunun için çok geç oluyordu, çünkü Leydi Geneva kendi seçimini çoktan yapmıştı; Alex MacKenzie.

Jamie tedbirli olması gerektiğini ona nazikçe açıkladığında, "Boş versene," demişti kız. Helwater'ın üstündeki sisli dağ eteğine gitmesi için ona engel olma da ise isteksizleşmişti; burası Geneva için yasak bölgeydi, çünkü güvenilmez ve tehlikeli bir sis vardı. "Aptal olma. Kimse bizi görmez. Haydi gel!" Ve Jamie onu durdurmadan önce atının karnını acımasızca tekmeledi, omzundan arkaya bakarak Jamie'ye kahkaha attı.

Ona âşık olduğu öyle belliydi ki Geneva ahıra adım attığında diğer seyisler yan yan sırıtıp kısık sesle birbirleriyle işaretleşiyorlardı. Jamie ona eşlik ettiğindeyse, tam en iyi yerinden hızlı bir şekilde onu tekmelemek için içinde güçlü bir istek oluşuyordu ama bu zamana kadar onun yanındayken bütün sessizliğini korumaya devam etmiş, asık suratlı bir şekilde homurdanarak bütün önerilerine cevap vermişti.

Er ya da geç onun bu suskun davranışlarından kızın bıkacağını ve dikkatini diğer seyislerinden birine vereceğine inanıyordu. En yakın zamanda kızın evlenip, Helwater'dan ve ondan uzaklaşması için Tanrı'ya dua eder hale gelmişti.

***

Nem fazla olduğundan, bulutlarla yer arasındaki farkın çoğunlukla hissedilmediği Göller Bölgesi'nde nadiren görülen güneşli bir gündü. Ama Mayıs'ın bu öğleden sonrası sıcaktı, hatta öyle sıcaktı ki Jamie rahatlamak için gömleğini çıkarmıştı. Yüksek arazinin bu kısmı yeterince güvenliydi, makarayı çeken sağlam yük beygirleri, Bess ve Blossom'un arkadaşlığı dışında muhtemelen kimsecikler yoktu.

Büyük bir araziydi ve atlar sevdikleri bu görev için yeterince olgun ve iyi eğitimliydiler; onun yapması gereken tek şey, atların düzgün durması için ara sıra dizginlerini çekiştirmekti. Makara tahtadan yapılmıştı, taş ve çelikle yapılanın daha eski bir türüydü ve her tahtanın arasında küçük bir aralık vardı. Böylece iç kısımlar çürümüş gübrelerle dolabiliyordu, makara döndükçe onlar da sularını salıyor ve suları süzüldükçe de ağır cihaz hafifleşiyordu.

Jamie bu icadı çok beğenmişti. Ian'a bundan bahsetmeliydi; bir resmini çizmişti. Çingenelerin gelmesi yakındı, hizmetçilerin ve seyislerin hepsi bundan bahsediyordu. Devam eden mektubuna bir bölüm daha eklemek için zamanı olacaktı, seyyar kalaycı ve çingene grubu ne zaman çiftliğe gelirse şimdiki sayfaları da o zaman yollardı. Teslimat bir ay, üç ya da altı ay gecikebilirdi ama sonuçta paket Kuzey İskoçya'ya gidecekti. Elden ele dolaşarak Lallybroch'taki kız kardeşine ulaşacak ve o da bu sevkiyat için cömert bir bahşiş verecekti.

Lallybroch'tan gelen mektuplar aynı şekilde isimsiz olarak geliyordu – Kraliyet tutuklusu olduğu için gönderdiği ya da aldığı her mektup, Lord Dunsany tarafından incelenmek zorundaydı. Mektubu düşününce heyecanlandığını hissetti fakat sakinleşmeye çalıştı; hiç bir şey olmayacaktı.

"Brüst! Sağa, sağa!" dedi, her zamankinden daha fazla bağırmıştı. Onun görebildiği kadar, Bess ve Blossom da yakınlaşan taş çiti görebiliyordu ve o da bu yerin ters yön olduğunun tamamen farkındaydı. Bess bir kulağını salladı, homurdandı ve Jamie de sırıttı.

"Evet, biliyorum," dedi dişi ata, dizginini hafiften çekiştirirken. "Fakat bunu söylemem için bana para veriyorlar."

Sonra yeniden yollarına koyuldular, arazinin sonunda duran arabaya ulaşıp makarayı yeniden gübre yığınlarıyla doldurana kadar yapacak fazla şeyleri yoktu. Güneş şimdi onun yüzüne vuruyordu, gözlerini kapadı ve çıplak göğsüyle ve omuzlarına vuran sıcaklık hissinin tadını çıkarmaya başladı.

On beş dakika sonra, atların artan kişneme sesleri onu uyku halinden uyandırdı. Gözlerini açtı, aşağıdaki çayırın yolundan atla gelen biniciyi görebiliyordu. Hızla doğruldu ve gömleğini yeniden üstüne geçirdi.

"Benim huzurumda alçak gönüllü olmana gerek yok, MacKenzie." Geneva Dunsany'nin sesi yüksekti ve hareket eden makaranın yanına yürümek için kısrağını çekerken hafiften nefes nefese kalmıştı.

Her zamanki gibi çok iyi giyinmişti; yakasında topaz broşu vardı ve yüzündeki rengi günün sıcaklığının verdiği hararetten dolayı kızarmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, bir müddet sessiz durduktan sonra söylemişti bunu.

"Dışkıları yayıyorum, leydim," diye cevap verdi açıkça, ona bakmıyordu.

"Yaa." Konuşmayı ilerletmeye cesaret etmeden önce yolun kenarına geçti.

"Evleneceğimi biliyor musun?"

Biliyordu; bütün hizmetçiler bir aydır bundan bahsediyordu. Avukat evlilik sözleşmesini yapmak için Derwater'dan geldiğinde, kâhya Richards kütüphanedeydi ve servislerini yapmıştı. Leydi Geneva'nın ise iki gün önce haberi olmuştu. Hizmetçisi Betty'ye göre haberler hoş karşılanmamıştı.

Jamie kendi adına mutluydu.

"Ellesmere ile," dedi. Yanaklarındaki kızarıklık arttı ve dudaklarını bastırdı.

"Çok mutlu olmanızı dilerim, leydim." Jamie hafiften dizginleri çekiyordu, arazinin sonuna gelmişlerdi. Bess toynaklarını koymadan önce oturduğu yerden kalkmıştı. Ruh hali tamamen tehlikeli görünen Leydi Geneva ile sohbeti daha fazla uzatmayı hiç de istemiyordu.

"Mutluluk!" diye bağırdı kız. Büyük gri gözleri ateş saçıyordu ve her zaman yaptığı gibi elini bacağına vurdu. "Mutluluk! Dedem yaşındaki bir adamla evlenerek mi?"

Jamie, Ellesmere Kontu'nun durumu daha vahim diye yorum yapmamak için kendini zor tutmuştu. Fakat bunun yerine başka bir şey söyledi. "Affedersiniz leydim," ve makarayı çözmek için arka tarafa geçti.

Geneva atından inmiş, onu takip ediyordu. "Babam ile Ellesmere arasında yapılan pis bir pazarlık! Babam beni satıyor, olan bu. Ufacık da olsa babam

beni önemsemiyor, öyle olsaydı böyle bir eşleşmeyi hiç yapmazdı! Kötü bir şekilde kullanıldığımı düşünmüyor musun?"

Aksine, Jamie çok iyi bir baba olan Lord Dunsany'nin şımarık büyük kızı için en uygun eşleşmeyi yaptığını düşünüyordu. Ellesmere Kontu yaşlı bir adamdı. Birkaç yıl içinde Geneva'nın oldukça zengin genç bir dul ve kontes olma ihtimali çok yüksekti. Diğer taraftan, bu düşünce inatçı bir bayan için o kadar da ağır değildi, on yedi yaşındaki Geneva'nın ağzından ve gözlerinden ateş saçtığını görünce inatçı, şımarık kaltak diye Jamie kendi sözlerini düzeltti.

"Babanızın sizin için en iyisini istediğinden eminim, leydim," diye cevap verdi cansız bir şekilde. Bu küçük şeytan defolup gidecek miydi?

Gitmemişti. Daha alımlı bir tavırla Jamie'nin yanına geldi ve durdu, Jamie de makaranın yükleme kapağını açmakla meşguldü.

"Kurumuş, yaşlı bir adamla evlendirerek mi? Beni böyle bir yaratığa veren kesinlikle kalpsiz bir babadır." Ayakucunda duruyor ve Jamie'ye bakıyordu. "Kaç yaşındasın, MacKenzie?"

Bir anlığına kalbi durmuştu.

"Sizden oldukça büyüğüm leydim," dedi sertçe. "Affedersiniz leydim." Ona dokunmadan yanından geçip gitti ve Geneva'nın takip etmeyeceğinden emin olduğu gübre arabasının üzerine atladı.

"Mezara gitmek için de hazır değilsin, değil mi MacKenzie?" Şimdi onun önündeydi, yukarıya bakarken eliyle gözlerini siper ediyordu. Bir rüzgâr esmişti ve kestane rengi saçlarından bir tutamı yüzüne doğru gelmişti. "Sen hiç evlendin mi MacKenzie?"

Jamie dişlerini gıcırdatıyordu, kızın kestane renkli başına kürek dolusu gübre atmamak için kendiyle savaşıyordu ama bu içgüdüsüne hâkim oldu ve küreği yığınların içine batırdı, sadece "Evlendim," diyerek cevap verdi, daha fazla soruya tahammül edemeyecek bir ton da konuşmuştu.

Leydi Geneva diğer insanların hassasiyetlerine dikkat etmezdi. "Güzel," dedi tatmin olarak. "O zaman ne yapacağını da biliyorsundur."

"Yapmak?" Kazıma işini bir anlığına bıraktı, bir ayağı küreğin üstündeydi.

"Yatakta," dedi kız, sakince konuşuyordu. "Benimle yatmanı istiyorum."

Bir anlık şokla düşünebildiği tek şey Leydi Geneva'nın komik görüntüsüydü, gübre arabasından yayılan kokuya ve parçalara karşı eteğiyle yüzünü örtmüştü.

Küreği bıraktı. "Burada mı?" diye ciyakladı.

"Hayır aptal," dedi kız sabırsızca. "Yatakta, özel bir yatakta. Benim yatak odamda."

"Siz aklınızı kaçırmışsınız," diye konuşmaya başladı Jamie soğuk bir şekilde. "Ya da kaçıracak bir aklınızın olup olmadığını düşünmem gerek."

Geneva'nın yüzü kıpkırmızı oldu ve gözlerini kıstı. "Benimle bu şekilde nasıl konuşabiliyorsun!"

"Siz benimle nasıl bu şekilde konuşabiliyorsunuz?" diye cevap verdi Jamie kızarak. "Damızlık küçük bir kız kendinden iki katı büyük bir erkeğe uygunsuz bir teklifte bulunuyor? Ve hem de babasının evinde seyis olarak çalışan birine?" diye ekledi, kim olduğu aklına gelerek. Diğer şeyler de aklına gelince kendini boğuluyor gibi hissetti, bu korkunç kızın Leydi Geneva olduğunu ve kendisinin de onun babasının seyisi olduğunu da hatırlamıştı.

"Çok özür dilerim, leydim," dedi, biraz çabayla öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu. "Bugün hava çok sıcak ve şüphesiz sizin de aklınız karışmış. Hemen eve gidip, hizmetçinize başınız için soğuk bir bez hazırlamasını söyleseniz iyi olur."

Leydi Geneva çizmeli ayağını yere vurdu. "Benim aklım azıcık bile olsa karışmış değil!"

Kızgın bir şekilde Jamie'ye bakıyordu, çenesini dikleştirmişti. Çenesi, tıpkı dişleri gibi, küçük ve sivriydi, yüzündeki kararlı ifadesini ortaya koyuyor diye düşündü Jamie. Aksi, şirret bir kız gibi görünüyordu.

"Beni dinle," dedi. "Bu iğrenç evliliğe engel olamıyorum. Ama ben," – duraksadı sonra kararlı bir şekilde konuşmaya devam etti – "Ellesmere gibi iğrenç, ahlaksız, yaşlı bir canavara kızlığımı vereceksem lanetlenmişim demektir!"

Jamie bir eliyle ağzını ovalıyordu. Her şeye rağmen bu kıza karşı biraz sempati duymuştu. Fakat bu onun sıkıntılarına kendisinin de dâhil edilmesine izin verirse, o da lanetlenecekti.

"Ben şerefli bir adamım, leydim," dedi sonunda, ağır bir ironiyle, "Ben yapamam–"

"Evet, yapabilirsin." Kızın gözleri açıkça Jamie'nin kirli pantolonunun önüne dikilmişti. "Betty böyle söylüyor."

Konuşmak için çabaladı ama konuşmalarından kendi de bir şey anlamadı. Sonra derin bir nefes aldı ve mümkün olan kararlılıkla konuşmaya başladı, "Betty'nin benim kapasitem hakkında ufacık bir bilgisi yok. O kıza elimi bile sürmedim."

Geneva memnun bir şekilde kahkaha attı. "Yatağına almadın yani? O da almadığını söylemişti. Güzel, erkeğimi hizmetçimle paylaşmam mümkün olmazdı zaten."

Jamie ağır ağır nefes aldı. Kürekle kızın başına vurmak ya da onu boğazlamak söz konusu bile olamazdı. Kızgınlığı yavaşça geçmeye başlamıştı. Kız acımasız olabilirdi ama kesinlikle güçsüzdü. Yatağına götürmek için onu zorlayamazdı.

"Size iyi günler, leydim," dedi, mümkün olduğunca nazik bir şekilde. Sırtını kıza döndü ve makaranın içine kürekle gübreleri atmaya başladı.

"Eğer yapmazsan," dedi tatlılıkla, "babama, senin bana uygunsuz bir şekilde yaklaştığını söylerim. O da sırtındaki bütün derileri yüzer."

İstemsiz bir halde omuzları çöktü. Kız bunu bilemezdi. Buraya geldiğinden beri kimsenin gözü önünde gömleğini çıkarmamaya özen göstermişti. Dikkatlice arkasına döndü ve dik dik ona baktı. Kızın gözlerinde zafer ışıkları vardı.

"Babanız beni çok iyi tanımayabilir ama sizi doğduğunuzdan beri biliyor. Ona söyleyin de sizi mahvetsin!"

Kız dövüş horozu gibi kabardı, yüzü sinirden parlıyordu. "Öyle mi?" diye bağırdı. "Şuna bir bak o zaman!" Her zaman yaptığı gibi koynuna uzandı ve burnunun ucunda salladığı kalın bir mektup çıkardı. Kız kardeşinin her zamanki siyah el yazısı öyle tanıdıktı ki bir bakış yeterliydi.

"Onu bana ver!" Kızın arkasından hemen arabadan atladı ama kız çok hızlıydı. Onu yakalamadan önce eyerine atlamıştı, bir eliyle dizginleri geriye doğru tutmuş, diğer eliyle dalga geçercesine mektubu sallıyordu.

"Bunu istiyorsun, öyle mi?"

"Evet, istiyorum! Onu bana ver!" O kadar öfkeliydi ki eğer kızı eline geçirse istediği tecavüzü hemen yapacaktı. Maalesef kızın atı Jamie'nin halini anlamıştı, gerileyerek burnundan soluyor ve huzursuzca yeri eşeliyordu.

"Hiç sanmıyorum." İşveli bir şekilde kız ona bakarken yüzündeki öfke soluyordu. "Ne de olsa, bunu babama vermek benim gerçek görevim, değil mi? Hizmetçilerinin el altından mektuplaştığını bilmek ister, değil mi? Jenny sevgilin mi?"

"Mektubumu okudun mu? Seni ahlaksız küçük kaltak!"

"Bir de böyle konuşuyorsun," dedi, kınarcasına mektubu sallıyordu. "Hizmetçilerinin ne kadar kötü şeyler yaptığını bilmelerine izin vererek, anne ve babama yardımcı olmak benim görevim, değil mi? Ve ben itaatkâr bir kızım, öyle değil miyim, bu evliliğe sesimi çıkarmadan boyun eğiyorum?" Eyerin üstünden eğildi, dalga geçercesine gülüyordu ve ani bir hareketle Jamie kızın onunla dalga geçtiğini anladı.

"Okuyunca babamın bunu çok ilginç bulacağını umuyorum," dedi. "Özellikle Fransa'daki Lochiel'e gönderilecek olan altını. Kralın düşmanlarını rahat ettirmeye çalışmak vatan hainliğine girmez mi? Cık, cık," dedi, kurnazca diliyle ses çıkarıyordu. "Ne kötü."

Jamie bunu duyduğunda korkudan çok midesinin bulandığını hissetti. Kızın bakımlı beyaz elinde, ne kadar çok hayatı riske attığı hakkında ufacık bir fikri yoktu. Kız kardeşi, Ian, onların altı çocuğu, Lallybroch kiracıları ve

aileleri belki de İskoçya ve Fransa arasındaki mesajları ve paraları taşıyan casusların hayatları.

Konuşmadan önce bir kez yutkundu.

"Tamam," dedi. Kızın yüzünde anormal bir gülümseme vardı ve Jamie kızın ne kadar genç olduğunu fark etti. Öyleydi ama küçük yılanın ısırığı büyük olanınki kadar zehirliydi.

"Söylemeyeceğim," diye ona teminat verdi, ciddi bir şekilde bakıyordu. "Mektubu sana sonra vereceğim ve içindekileri de hiç kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

"Teşekkürler." Akıllıca bir plan yapmak için aklını başına toplamaya çalışıyordu. Akıllıca mı? Kızın isteğiyle, bekâretini bozmak için efendisinin evine girmek. Böyle akıllıca bir fikir hiç duymamıştı.

"Tamam," dedi yeniden. "Dikkatli olmalıyız." Kendini kızla birlikte giriştiği bir suikast işindeymiş gibi hissediyordu.

"Evet. Endişelenme, hizmetçimi uzaklaştırmak için ortamı ben hazırlarım. Hem uşak da içiyor, akşam her zaman ondan önce uyuyakalır."

"O zaman ayarlarsın," dedi, midesi kaynıyordu. "Güvenli bir gün de seçersin."

"Güvenli bir gün?" Kız boş boş bakıyordu.

"Derslerinizi bitirdikten sonra hafta içi bir gün," dedi dalgın bir şekilde. "O zaman çocuklarla pek uğraşmazsınız."

"Ahh." Kız bunu anlayınca kızarmıştı ama yeni bir ilgiyle ona bakıyordu. Bir müddet sessiz bir şekilde bakıştılar, gelecekteki olacaklar yüzünden bağlanmışlardı.

"Sana haber veririm," dedi kız sonunda ve atıyla birlikte dönüp arazinin karşısına doğru dörtnala koşmaya başladı. At koşarken toynakları taze yayılmış gübreleri etrafa sıçratıyordu.

***

Durmaksızın sessizce küfreden Jamie, karaçamların altında emekleyerek gidiyordu. Ay tamamen doğmamıştı, bu yüzden şükrediyordu. Beş buçuk metrelik açık arazide hızlıca koşmuştu.

Evin yan tarafına bakıyordu, üstünde yükselen bina karanlık ve tehlikeli görünüyordu. Evet, kızın dediği gibi pencerede mum vardı. Camın doğru cam olduğundan emin olmak için hesap yapıyordu. Eğer yanlış odaya girerse diye Tanrı'nın ona yardım etmesini istedi. Eğer doğru odaya girerse de Tanrı'nın ona yine yardım etmesini istedi ve evin yan tarafını saran büyük sarmaşığın gövdesine sıkıca tutundu.

Yapraklar ağırlığının altında fırtına gibi hışırdıyor, sağlam olan sapları çatırdıyor ve eziliyordu. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde tırmanmaktan başka yapacak bir şey yoktu ve pencerelerden biri aniden açılırsa gecenin karanlığına kendini atmaya hazırdı.

Küçük balkona ulaştığında nefes nefeseydi, kalbi hızlı hızlı atıyordu ve gece soğuk olmasına rağmen ter içinde kalmıştı. Bir müddet durdu, yıldızların altında yalnızdı. Bir kez daha Geneva Dunsany'ye lanet okudu ve kapıyı açmak için itti.

Kız bekliyordu. Sarmaşıktan yukarıya tırmandığını duymuştu. Oturduğu koltuktan kalktı ve ona doğru geldi, titriyordu ve kestane rengi saçları omuzlarına dökülmüştü.

İnce kumaştan yapılmış beyaz bir gecelik giymiş, ipek bir fiyonkla yakasından bağlanmıştı. Elbise mütevazı bir genç kızın giydiğine benzemiyordu ve ani bir sarsıntıyla, bu gece gerdek gecesinde giyeceği geceliği giydiğini anladı.

"Demek geldin." Sesindeki zafer tonunu ama belli belirsiz titremeyi de duyabiliyordu. Yoksa kız ondan emin değil miydi?

"Başka seçeneğim yoktu," dedi ve arkasındaki Fransız kapıyı kapatmak için döndü.

"Biraz şarap ister misin?" Kibarca sürahinin ve iki bardağın durduğu masaya doğru hareket etti. Jamie onun bunu nasıl başardığını merak ediyordu. Başını 'evet' anlamında salladı ve kızın elinden dolu bardağı aldı.

İçkisini yudumlarken gizlice kıza bakıyordu. Gecelik kızın bedenini pek saklayamıyordu ve artan panikle hızlanan kalbi gittikçe sakinleşiyordu, ilk korkusu bu pazarlığın yarısını bile gerçekleştiremeyeceğiydi. Kız ince yapılıydı, kalçaları dar ve göğüsleri küçüktü ama kesinlikle bir kadındı.

İçkisini bitirdi ve bardağı masaya koydu. Geciktirmeye gerek yok diye düşündü.

"Mektup?" dedi birden.

"Sonra," dedi kız gergin bir biçimde.

"Şimdi, yoksa giderim." Ve pencereye doğru döndü, sanki tehdidini gerçekleştirecekti.

"Bekle!" Jamie arkasına döndü ama kıza yarı sabırsızlıkla bakıyordu.

"Bana güvenmiyor musun?" dedi kız, alımlı ve çekici olmaya çalışıyordu.

"Hayır," dedi Jamie açıkça.

"Ahh, tamam, o zaman," dedi kız, ürpermişti. Dikiş sandığındaki nakış yığınlarını kaldırdı ve mektubu çıkardı. Jamie'ye doğru attı.

Jamie hemen mektubu kaptı ve emin olmak için açtı. Açılan mührü ve Jenny'nin tanıdık ve güçlü el yazısını gördüğünde, öfkeyle karışık içinin rahatladığını hissetti.

"Tamam mı?" Geneva'nın sesi onun okumasını bölmüştü, sabırsızdı. "Onu bırak ve buraya gel, Jamie. Ben hazırım." Yatakta oturuyordu, kollarını dizlerine dolamıştı.

Jamie doğruldu ve ellerindeki sayfaların üzerinden ona soğuk bir bakış attı.

"Beni bu isimle çağırmayın," dedi. Geneva çenesini biraz dikleştirdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Neden olmasın? Bu senin adın. Kız kardeşin seni böyle çağırıyor."

Bir müddet duraksadı, sonra dikkatlice mektubu kenara koydu ve pantolonunun bağını çözmek için başını eğdi.

"Size hakkıyla hizmet edeceğim," dedi, işleyen parmaklarına bakıyordu, "bir erkek olarak kendi onurum ve bir kadın olarak sizin onurunuz için. Ama..." Başını yukarıya kaldırdı, kısık mavi gözleri kızı delip geçercesine bakıyordu, "ailemin hayatına karşılık beni tehdit ederek yatağınıza getirdiniz, onların bana verdiği isimle beni çağırmanıza izin vermiyorum." Hareketsiz duruyordu, gözleri kıza odaklanmıştı. Sonunda kız başını salladı ve gözlerini yorgana dikti.

Bir parmağıyla motifi takip ediyordu.

"O zaman seni nasıl çağırayım?" diye sordu kısık bir sesle. "Sana MacKenzie diyemem herhalde!"

Jamie kıza bakarken dudağının köşesi hafiften yukarıya doğru kalktı. Kız küçük görünüyordu, ellerini dizlerine dolayıp oturduğundan minicik kalmıştı. İç çekti.

"Bana Alex diyin o zaman. Bu da benim adım."

Kız konuşmadan, başını 'tamam' anlamında salladı. Saçları yüzünün her iki yanına düşmüştü ama Jamie kızın gözlerindeki parlaklığı görebiliyordu.

"Tamam," dedi kabaca. "Beni izleyebilirsiniz." Bağını çözdüğü pantolonunu indirdi, çoraplarını çıkardı. Onları silkeledi ve gömleğini çıkarmadan önce düzgünce bir sandalyenin üstünde katladı, kızın bakışlarının üzerinde olduğunun bilincindeydi. Kız hâlâ utangaçtı ama gözlerini ayırmıyordu. Tamamen çıplak kalmadan önce, kız sırtındaki izleri görmesin diye kıza önünü döndü.

"Ahh!" Çığlık yumuşaktı ama onu durdurmaya yetmişti.

"Ters giden bir şey mi var?" diye sordu.

"Ahh, hayır... Sadece ben bunu beklemiyordum." Saçları yine yüzüne gelmişti ama Jamie kızın yanaklarındaki kızarıklığı çoktan görmüştü.

"Daha önce bir erkeği çıplak olarak görmediniz mi?" diye sordu. Parlak kahverengi kafa sağa sola sallandı.

"Hayır," dedi şüpheyle, "Ben sadece... onu bu kadar..."

"Evet, genellikle böyle olmaz," dedi duygusuzca, kızın yanına gidip yatağa oturdu. "Ancak biriyle sevişecekseniz böyle olmak zorunda, anladınız mı?"

"Anladım," dedi ama hâlâ sesi şüphe içindeydi. Jamie onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştı.

"Endişelenmeyin. Daha fazla büyümüyor. Eğer ona dokunmak isterseniz, tuhaf bir şey yapmayacaktır." En azından o böyle umuyordu. Yarı giyinik bir kızın yanında çıplak olarak oturmak kendi iradesine yapılan bir işkenceydi. Onun muhtaç bedeni, kızın bencil şantajcı küçük bir kaltak olmasını hiç umursamıyordu. Belki şansı yaver gider ve kız teklifini geri çekerdi, kız duvara doğru hafiften geriledi ama gözleri hep ondaydı. Jamie kuşkulu bir şekilde çenesini ovaladı.

"Nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Kızın yanakları kızarmış olmasına rağmen, gözleri berrak ve samimiydi.

"Şey, atlarda olduğu gibi sanırım?" Jamie başını 'evet' anlamında salladı ama kendi düğün gecesini hatırlayınca içinde bir acının olduğunu hissetti, o da atlarınki gibi olacağını düşünmüştü.

"Onun gibi bir şey," dedi boğazını temizleyerek. "Daha yavaş, daha nazik," diye ekledi, kızın kaygılı bakışlarını görünce.

"Ahh, bu iyi. Dadım ve hizmetçiler hikâyeler anlatırdı... erkekler hakkında, evlilik hakkında ve hepsi de... korkunçtu," bunu söylerken zorlukla yutkunmuştu. "Çok acıtıyor mu?" Birden başını kaldırdı ve Jamie'nin gözlerinin içine baktı.

"Acıtırsa da umurumda değil," dedi cesurca kız aniden, "sadece nasıl olduğunu bilmek istiyorum." Jamie hiç ummadığı bir şekilde, az da olsa onu beğendiğini hissetti. Kız, şımarık, bencil ve düşüncesiz olabilirdi ama içinde bir şey barındırıyordu. Ona göre cesaret küçük bir erdem değildi.

"Sanmıyorum," dedi. "Eğer sizi alıştırmak için acele etmezsem, bir çimdikten daha fazla acıtacağını sanmıyorum." Uzandı ve kızın kolunun üst kısmını çimdikledi. Kız zıpladı ve çimdiklenen yeri ovaladı ama gülümsüyordu.

"Buna dayanabilirim."

"İlk başlarda böyle olur," diye teminat verdi kıza. "Gelecek sefer daha iyi olacaktır."

Kız başıyla onayladı, bir müddet duraksadıktan sonra ona yanaşıp işaret parmağını uzattı.

"Sana dokunabilir miyim?" Bu sefer Jamie gerçekten kahkaha attı ama sesini bastırdı.

"Eğer istediğiniz şeyi yapmam gerekiyorsa, dokunmak zorundasınız diye düşünüyorum, leydim."

Kız elini yavaşça onun kolunda gezdirmeye başladı öyle yumuşaktı ki dokunuşu onu gıdıklıyordu ve teni ona cevap verircesine ürperdi. Kendine güveni artan Geneva, elinin onun kolunun ön kısmında gezmesine izin verdi; Jamie elin yaptığı daire şeklini hissedebiliyordu.

"Sen çok... irisin." Jamie gülümsedi ama hareketsizce durmuş kızın bedenini keşfetmesine izin veriyordu, bunu istediği kadar yapabilirdi. Kız bir uyluğunu okşayıp, deneme amaçlı bir kalçasının kıvrımında gezinirken karın kaslarının gerginleştiğini hissedebiliyordu. Kızın parmakları sol uyluğunda uzanan yaranın karışık kıvrımlarına dokundu ve orada kaldı.

"Tamam," diye onu rahatlatmaya çalıştı, "artık canımı yakmıyor." Kız cevap vermedi ama iki parmağı yara boyunca geziniyor, baskı uygulamıyordu.

Araştıran eller gittikçe cesurlaşmıştı. Geniş omuzlarının kıvrımlarında gezindi, sırtında dolaştı ve orada kaldı. Jamie gözlerini kapadı ve bekledi, yataktaki ağırlığın yön değiştirmesiyle kızın hareketlerini takip ediyordu. Kız arkasına geçti, sessizdi. Sonra titrek bir iç çekiş geldi ve eller yeniden ona dokundu, harap olmuş sırtındaki eller yumuşaktı.

"Seni kamçılatacağımı söylediğim zaman korkmadın mı?" Sesi tuhaf bir şekilde alçak çıkmıştı ama Jamie gözleri kapalı öylece duruyordu.

"Hayır," dedi. "Artık böyle şeylerden korkmuyorum." Aslında, zamanı geldiğinde ellerini kızdan uzakta tutmak veya kibarlıkla işin üstesinden

gelemeyeceği için korkmaya başlamıştı. İhtiyaçtan hayaları zonkluyor, kalp atışlarının şakaklarında attığını hissedebiliyordu.

Kız yataktan indi ve onun önünde durdu. Jamie birden ayağa kalktı, kızı ürkütmüştü öyle ki Geneva geriledi. Jamie ona uzandı ve ellerini kızın omzuna koydu.

"Size dokunabilir miyim, leydim?" Kelimeler esprili söylenmişti ama dokunuşlar gerçekti. Genç kız başını 'evet' anlamında salladı, konuşamayacak kadar nefesi kesilmişti ve Jamie'nin kolları kıza dolandı.

Kızı göğsünde tutuyor, nefesi yavaşlayana kadar hareket etmiyordu. Birbirine karışmış duygularının farkındaydı. Bir aşk hissi olmadan bir kadını kollarının arasına almayı hiç istememişti ama bu buluşmada aşka yer yoktu. Dahası kız küçük olduğu için şefkat ve durumundan dolayı da acıma vardı. Onu böyle etkilediği için öfke ve işlemekte olduğu suçun büyüklüğünden dolayı da korku vardı. Fakat hepsinin ötesinde, içinde yükselen korkunç bir şehvet vardı ve bu, kendi gücünün farkında olmasına rağmen erkekliğinden utandırıyordu. Kendinden nefret ederek başını eğdi ve kızın yüzünü ellerinin arasına aldı.

Yumuşak bir şekilde öpmeye başladı, sonra daha hoyratlaştı. Elleri kızın geceliğinin bağcığını çözüp omuzlarından aşağıya doğru kaydığında kız titriyordu. Onu kucakladı ve yatağa yatırdı.

Jamie kızın yanına kıvrıldı, bir koluyla onu kucakladı, diğeriyle de göğüslerini okşamaya başladı. Diğer eliyle de her birini okşarken, kız tıpkı Jamie gibi ellerin ağırlığını ve sıcaklığını hissediyordu.

"Bir erkek bedeninizi onurlandırmalı," dedi yumuşak bir sesle, küçük dairesel dokunuşlarla her bir meme ucunu uyandırıyordu. "Güzel olduğunuz için, bu sizin hakkınız."

Kız küçük iç çekişlerle nefes alıp veriyordu, sonra Jamie'nin dokunuşları altında rahatlamaya başladı. Jamie acele etmiyor, mümkün olduğunca yavaş hareket ediyordu. Kızın bütün vücudunu yavaşça okşuyor, öpüyor ve ona dokunuyordu. Kızı sevmiyor, burada olmak istemiyor, bunu yapmak istemiyordu ama bir kadına dokunmayalı üç yıldan fazla olmuştu.

Kızın hazır olduğu zamanı ölçmeye çalışıyordu ama bunu nasıl söyleyebilirdi? Kız utanmıştı ve nefes nefeseydi ama sadece öyle yatıyordu, sergide duran bir porselen parçası gibiydi. Lanet olası kız, ona karşılık veremez miydi?

Saçlarına dokunan titreyen bir eli okşadı, her kalp atışıyla hızlanan karışık duygularını bastırmaya çalışıyordu. Kızgındı, korkmuştu ve tamamen bedeni uyanmıştı, hislerinin çoğu şu an onun işine yaramıyordu. Gözlerini kapadı, sakinleşmek için derin derin nefes aldı ve nazik olmaya çalıştı.

Hayır, Tabii ki ona karşılık veremezdi. Daha önce hiçbir erkeğe dokunmamıştı.

Onu buna zorlamıştı ama istenmeyen, affedilmez bir güvenle bütün işi ona bırakmıştı.

Kıza nazikçe dokunuyor, bacaklarının arasını okşuyordu. Kız ise onun için bacaklarını ayırmıyordu ama buna karşı da gelmiyordu. Hafiften nemlenmişti. Belki şimdi hazır olabilirdi?

"Tamam," diye mırıldandı adam. "Sakin ol, *mo chridhe*." Rahatlatacağını umduğu şeyleri mırıldanıyordu, kızın üstüne çıktı ve bacaklarını ayırmak için bir bacağını kullandı. Kızı kavrayan bedeninin ve organının sıcaklığının kızı hafiften uyandırdığını hissedebiliyordu. Onu sakinleştirmek için ellerini kızın saçlarına dolamıştı, hâlâ yumuşak bir şekilde Gaelce bir şeyler mırıldanıyordu.

Ne söylediğine hiç önem vermezken, sersemlemiş bir halde Gaelce konuşmasının iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Kızın küçük sert göğüsleri göğsünü dürtüyordu.

"*Mo nighean*," diye mırıldanıyordu.

"Bekle bir dakika," dedi Geneva. "Düşünüyorum da belki..."

Kontrol etme çabası Jamie'yi sersemletmişti ama yavaş hareket ediyordu, sadece çok az içine girebilmişti.

"Ooh!" dedi Geneva. Kızın gözleri açılmıştı.

"Ahh," dedi Jamie ve biraz daha kendini içeriye itti.

"Kes şunu! Çok büyük! Çıkar şunu, çıkar!" Panikleyen Geneva onun altında kıvranıyordu. Jamie'nin göğsünü itiyor, göğüsleri sallanırken ona sürtüyordu, böylece kendi meme uçları da bu duyguyla dikleşmişti.

Kızın çabaları, Jamie'nin nazik olmaya çalışmasına engel oluyordu. Yarı sersemleyen Jamie, onu altında tutmakla uğraşıyordu, bir yandan da onu sakinleştirmek için çılgınca bir şeyler arıyordu.

"Ama–" dedi.

"Kes şunu!"

"Ben–"

"Çek şunu!" diye bağırdı kız.

Jamie bir eliyle kızın ağzını kapadı ve düşünebildiği tek şeyi söyledi.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde ve kızın içine girdi.

Parmaklarının arasından boğuk bir çığlık yükseldi. Geneva'nın gözleri kocaman ve yuvarlaktı.

Jamie battı balık yan gider diyerek aklından geçen anlamsız sözleri söylüyordu, kendinde değildi. İkisinin arasında uyumsuz bir şeyler ve korkunç bir baskı vardı. Bu noktada yapabileceği tek bir şey vardı ve o da bunu yaptı, penisi zevkin ritmiyle hareket ederken bedeni insafsızca kontrolü almaya çalışıyordu.

Dalganın onu sarması için birkaç itiş yetmişti. Omurgası çalkalanıyor ve kayalara çarpan büyük dalga gibi patlıyordu; yapışan kaya midyesi gibi aklında bulunan ufacık bilinç parçası da yok olup gitmişti.

Bir dakika sonra kendine geldi. Kalp atışlarının yüksek olduğu yan tarafına uzandı. Bir göz kapağını araladı ve lamba ışığında pembe tenin parıldadığını gördü. Onun canını çok yakıp yakmadığını görmeliydi ama bu şimdi olamazdı. Gözünü yeniden kapadı ve sadece nefes aldı.

"Ne... ne düşünüyorsun?" Ses tereddütlüydü, hafiften titriyordu ama gülünç değildi.

Kendisi de sorunun mantıksızlığını kavrayacak kadar titriyordu fakat dürüst bir şekilde cevap verdi.

"Erkeklerin neden bakirelerle yatmak istediğini düşünüyordum."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra ürkek bir iç çekme sesi geldi.

"Ben özür dilerim," dedi kız kısık bir sesle. "Bunun senin de canını yakacağını bilmiyordum."

Jamie şaşkınlıkla gözlerini açtı ve kızın ona şaşkın bir geyik yavrusu gibi baktığını görmek için bir dirseğinin üzerine kalktı. Kızın yüzü solgundu ve kuruyan dudaklarını yaladı.

"Benim canımı yakmak mı?" dedi şaşkınlıkla. "Benim canım yanmadı."

"Ama," – kızın gözleri Jamie'nin aşağı tarafına yavaşça kaydığında kaşlarını çatmıştı – "ben acıtmış olduğunu düşündüm. Yüzün çok korkunç bir haldeydi, sanki canın yanmış gibiydi ve sen... inliyordun tıpkı bir–"

"Şey, evet," diye araya girdi hemen, kızın daha fazla onun tavırları hakkında konuşmasını istemiyordu. "Ben şöyle demiyorum... yani erkeklerin tavrı bu demek istiyorum, bu işi... yaptıkları zaman," cümlesini inandırıcı olmayan bir şekilde tamamladı.

Kızın şaşkınlığı şüpheye dönüşüyordu. "Bütün erkekler bunu... yaptığı zaman böyle mi davranıyor?"

"Nasıl desem," diye sinirli bir şekilde konuşmaya başladı, sonra bir ürpermeyle sustu. Aslında sorunun cevabını çok iyi bildiğini anladı.

"Evet, böyle yaparlar," dedi kısaca. Oturur pozisyonda kalktı ve alnındaki saçlarını geriye doğru itti. "Dadınızın size söylediği gibi erkekler iğrenç, korkunç hayvanlardır. Ben sizin canınızı çok yaktın mı?"

"Pek sanmıyorum," dedi şüpheyle. Deneme amaçlı bacaklarını oynattı. "Çok acımadı, sadece bir anlık tıpkı senin dediğin gibi ama şimdi öyle kötü değil."

Jamie, kızın kanamasını gördüğünde iç çekercesine nefes aldı, havludaki leke azdı ve kız acı çekiyor gibi görünmüyordu. Geneva bacaklarının arasına şöyle bir baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Ooo!" dedi. "Çok kötü ve yapış yapış!"

Jamie'nin yüzü hem öfkeden, hem de utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

"Burada," diye mırıldandı ve lavabodan küçük bir havlu aldı. Kız bunu almadı ama bacaklarını açtı ve sırtını hafifçe geriye doğru eğdi, bu işle Jamie'nin ilgilenmesini istediği açıktı. İçinde bezi kızın boğazına tıkma gibi güçlü bir his oluştu ama mektubun durduğu yere bir göz attı. Ne de olsa bu bir pazarlıktı ve kız kendi kısmını yapmıştı.

Suratsız bir halde bezi ıslattı ve kızı silmeye başladı fakat kız kendini tuhaf bir şekilde ona sunarken kendine bir güven geldi. Jamie hizmetini kibar bir şekilde yaptı ve sonunda kızın karnının yumuşak çukuruna hafif bir öpücük kondurdu.

"İşte oldu."

"Teşekkürler," dedi kız. Belirsizce kalçalarını hareket ettirdi ve Jamie'ye dokunmak için elini uzattı. Hareket etmiyordu, kızın parmaklarının göğsüne ve derin göbek çukuruyla oynamasına izin veriyordu. Bu hafif dokunuş tereddütle azalmıştı.

"Demiştin ki... gelecek sefer daha iyi olur," diye fısıldadı.

Jamie gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Şafağa daha çok vardı.

"Öyle olacağını umuyorum," dedi ve bir kez daha kızın yanına uzandı.

***

"Jame... Alex?"

Kendini uyuşmuş gibi hissediyordu, bu yüzden cevap vermek için zorlandı. "Leydim?"

Geneva kollarını onun boynuna doladı ve başını omzunun kıvrımına yasladı, göğsüne doğru ılık ılık nefes alıp veriyordu.

"Seni seviyorum, Alex."

Zorlukla ve onu kendinden yeterince uzaklaştıracak kadar kalktı. Omuzlarını tuttu ve gri gözlere baktı, bir karacanınki gibi yumuşaktı.

"Hayır," dedi ama kibarca ve başını iki yana salladı. "Bu üçüncü kuraldı. Bir geceden fazla olmayacaktı. Beni ilk adımla çağırmayacaktınız. Ve beni sevmeyecektiniz."

Gri gözler az da olsa dolmuştu. "Ama ya engel olamazsam?"

"Şimdi hissettiğiniz bir aşk değil." Haklı olduğunu umuyordu, hem kendi hatırı hem de onun hatırı için. "Sizin bedeninizi uyandırdığım için hissettiğiniz bir duygu. Çarpıcı ve güzeldi ama aşkla aynı şey değil."

"Farkı ne?"

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Bu kız filozof olacak, diye alaycı bir şekilde düşündü. Cevap vermeden derin bir nefes alıp verdi.

"Şey, aşk sadece bir kişi içindir. Bana karşı hissettiğiniz şeyi, herhangi bir erkekle de hissedebilirsiniz. Özel bir şey değil."

Sadece bir kişi. Claire'in düşüncesini aklından uzaklaştırdı.

Çiçek tarhına yavaşça inmişti, ezdiği birkaç küçük ve körpe bitki umurunda değildi. Titriyordu. Şafak sökmeden önceki bu saatler çok karanlık olmakla kalmıyor, aynı zamanda soğuk da oluyordu. Bedeni sıcak, yumuşak yataktan soğuk karanlığa gitmeye şiddetle karşı çıkıyordu. Soğuk havadan sadece ince bir gömlek ve pantolonla korunuyordu.

Ayrılmadan önce öpmek için eğildiği sıcak, gül rengindeki yanağı hatırladı. Ahırın karanlık taş duvarını ararken bile bedeninin şekli ve sıcaklığı aklında, ellerinin arasında kıvranıyordu. Bitkindi fakat kendini yukarı çekip tırmanmak için korkunç bir güce ihtiyacı olacaktı. Ancak kapının gıcırtısıyla baş seyis Hughes'ı uyandırma riskini de alamazdı.

İç avluya gitti. Arabalarla ve paketlenmiş balyalarla doluydu burası, yeni lordunun evine gidecek olan Leydi Geneva'nın seyahati için hazırlanmışlardı. Gelecek çarşamba da düğünleri olacaktı. Sonunda ahır kapısını güçlükle açtı ve tavan arasına çıkmak için merdivene gitti. Buz gibi samanın üzerine yatıp tek battaniyesini üzerine çekti, o an her şey bomboştu.

15

Tesadüfen

Helwater

Ocak 1758

Haberler Helwater'a geldiğinde, hava karanlık ve fırtınalıydı. Sağanak yağış yüzünden öğleden sonraki egzersizler iptal olmuştu ve atlar aşağıdaki ahırlarda keyifleri yerinde duruyorlardı. Tavan arasına huzur dolu çiğneme ve esneme sesleri geliyordu, Jamie Fraser samanla çevrili yuvasında rahatça arkasına yaslanmış, göğsünde açık bir kitap vardı.

Çiftlik kâhyası, Bay Grieves'tan aldığı kitaplardan bir tanesini okuyordu. Saçağın altındaki ince dar aralıktan gelen zayıf ışıkla okumak zor olsa da kitabı ilgi çekici bulmuştu.

Öpmeye dayanamadığı dudaklarım durmuyordu, ateşliydiler ve onu cesaretlendiriyorlardı. Gözleri elbisemin açıklığına kayıyor ve ben orasındaki şişkinliği, hareketliliği açıkça fark edebiliyordum. Güzellikle onu durdurmaktan çok uzaktaydım, aslında artık kendimi tutamıyor, onun kusursuz organının durmasını istemiyordum. Elimi kasıklarına koydum, pantolonuyla sınırlanan bedeninin sertliğini hissedebilmek için aşağısına dokunuyordum. Parmaklarım sınırsızca keşfe çıkmıştı.

"Ahh, öyle mi?" diye mırıldandı Jamie eleştirircesine. Kaşlarını kaldırdı ve samanın üstünde yer değiştirdi. Elbette bunun gibi kitapların var olduğunun da farkındaydı ama – Lallybroch'ta okunacak şeyleri Jenny sipariş ettiğinden – kişisel olarak daha önce böyle şeylerle karşılaşmamıştı. Mösyö Defoe ve Bilim eserinden biraz farklıydı bu ama kitabı değiştirmek gibi bir isteği de yoktu.

Büyüklüğü beni yine ürkütmüştü ama gözlerimi ondan almam imkânsızdı. Nihayet onu hissetmeye cesaret ettim, canlı bir fildişi büyüklüğündeydi! Kusursuz bir şekli vardı; biçimliydi. Sertliği, parlak ve kadife gibi yumuşak olan tenine yayılıyordu. Karamel rengindeki teninin güzelliği, diplerden

çıkan siyah tüylerle iyice belli oluyordu. Başının geniş ve kavisli yapısı, damarlarının mavi kıvrımları ve teninin rengiyle birleştiğinde, gerçek bir sanat eseri ortaya çıkıyordu. Kısa süre içinde inanılmaz ve güzel bir biçimde dimdik olmuştu!

Jamie de kendi penisine bir göz attı ve gördüğü manzara karşısında kısa bir homurtu çıkardı ama sayfayı çevirdi, dışarıdaki gök gürültüsü dikkatini pek dağıtamıyordu. Kendini kitaba öyle kaptırmıştı ki ilk başta aşağıdaki gürültüyü duymamıştı; sesler, yarım metre üstündeki tahtaya vuran şiddetli yağmurun patırtısıyla boğuluyordu.

"MacKenzie!" Aşağıda tekrarlanan gürleme sonunda onun dikkatini çekti ve hemen ayağa fırladı, merdivene doğru giderken çabucak kıyafetlerini düzeltti.

"Evet?" Yeniden seslenmeye hazırlanan Hughes'a bakmak için tavan arasının kenarından başını uzattı.

"Ahh, işte oradasın." Hughes ağzını kapadı ve eğri büğrü eliyle onu çağırdı, böyle yaparken titriyordu. Hughes'ın yağışlı havalarda romatizması artıyordu. Bunun acısını bastırmak için binicilik gereçlerinin bulunduğu odanın yanındaki küçük bölmenin dışında içiyordu. Koku tavan arasından alınıyordu ve Jamie merdivenden aşağıya indikçe daha da artıyordu.

Daha ayağını yere koyar koymaz Hughes konuşmaya başladı, "Lord Dunsany'yi ve Leydi Isobel'i Ellesmere'e götürmek için arabayı hazırlamaya yardım edeceksin." Yaşlı adam korkunç bir halde sallanıyor ve hafiften hıçkırıyordu.

"Şimdi mi? Şaşırdın mı, adam? Yoksa sarhoş musun?" Hughes'ın arkasındaki yarı açık kapıya baktı, yağmurun şiddeti ayan beyan görünüyordu. O bakarken gökyüzü, dağa düşen ani bir şimşekle aydınlandı. Göründüğü gibi de hemen kayboldu, çakan ışık Jamie'nin gözünü rahatsız etti. Bunu yok etmek için başını iki yana salladı ve avluya doğru giden arabacı Jeffries'i gördü. Adam rüzgâra ve yağmura karşı başını eğmiş, pelerinine sıkıca sarılmıştı. Böylece bunun, sarhoş Hughes'ın hayali olmadığı ortaya çıkmıştı.

"Jeffries'in atlar için yardıma ihtiyacı var!" Hughes yakınlaştı ve gök gürültüsünden dolayı bağırmak için kendini zorladı. Keskin alkol kokusu

yakın mesafeden sersemleticiydi.

"Evet ama neden? Neden Lord Dunsany... ahh, lanet olsun!" Baş seyisin gözleri kan çanağı olmuştu, ondan mantıklı bir cevap çıkmayacağı belliydi. İğrenen Jamie adamın yanından geçti ve ikişer ikişer merdiveni çıktı.

Bir dakikada kendi pelerinini giydi ve okuduğu kitabı da samanın altına tıktı, seyislerin böyle konularda saygısı yoktu. Yeniden merdivenlerden aşağıya indi ve fırtınanın göbeğine atıldı.

***

Cehennem gibi bir yolculuktu. Geçitlerde rüzgâr çığlık atıyor, büyük arabaya vuruyor ve her an devirmek için onu tehdit ediyordu. Yukarıda Jeffries'in yanında oturuyordu, pelerin şiddetli yağmura karşı etkili değildi. Attan inmeye zorlandığında üstünden attı ve çamur çukuruna sıkışmış, kötü haldeki tekerleği çıkarmak için omzunu koydu.

Ancak yolculuğun verdiği fiziksel rahatsızlığı pek fark etmiyordu, zihni meşguldü bunun için de olası sebepleri vardı. Lord Dunsany gibi yaşlı bir adamın böyle bir günde dışarıya çıkmasını ve Ellesmere'in berbat yoluna tek başına gitmesini sağlayacak şey önemsiz olamazdı. Ellesmere'den haber gelmiş olmalıydı ve bu, sadece Leydi Geneva ya da bebeğiyle ilgili olabilirdi.

Leydi Geneva'nın Ocak ayında doğuracağı dedikodularını hizmetçilerden duyduğunda, hemen hesaplama yapmış ve bir kez daha Geneva Dunsany'ye lanet yağdırmıştı ancak sonra sağlıklı bir şekilde doğum yapması için dua etmişti. O zamandan beri bu konuyu enine boyuna düşünmemişti. Kızın düğününden üç gün önce birlikte olmuşlardı, bundan emin olamazdı.

Bir hafta önce Leydi Dunsany kızıyla birlikte Ellesmere'e gitmişti. O zamandan beri almayı unuttuğu ve derhal olması gereken şeylerin getirilmesi için eve her gün haberler yollamıştı ve her seferinde Helwater'a gelenlerden, "Daha bir haber yok," lafı eksik olmuyordu. Fakat şimdi bir haber vardı ve kötü olduğu aşikârdı.

Bir kez daha çamurla savaşıp arabanın ön tarafına geçerken, pencerenin kapladığı perdenin altından bakan Leydi Isobel'in yüzünü gördü.

"Ahh, MacKenzie!" dedi, yüzü korku ve acı içindeydi. "Lütfen, daha çok var mı?"

Yolun her iki tarafından akan suların çağıldama sesleri yüzünden, kızın kulağına bağırmak için eğildi.

"Jeffries daha dört millik yolumuzun olduğunu söylüyor, leydim! Belki iki saat daha var." Eğer bu lanet araba yan yatmaz ve bahtsız yolcular Wateridlath Göleti'ndeki Ashness Köprüsü'nden geçebilirse, diye kendi kendine sessizce söylendi.

Isobel başını sallayarak teşekkür etti ve arabanın camını kapadı ama kapatmadan önce Jamie, yağmurdan ve gözyaşlarından dolayı kızın yanaklarının ıslak olduğunu fark etti. Endişe Jamie'nin kalbini sıkıştırıyor, her yanını sarmak için bekliyordu.

En sonunda, araba Ellesmere'in avlusuna geldiğinde neredeyse üç saat geçmişti. Tereddüt etmeden Lord Dunsany aşağıya indi ve küçük kızına elini uzatmak için durmadan hızla eve girdi.

Koşum takımlarını çıkarmak, atları temizlemek, arabanın çamurlarını yıkamak ve her şeyi Ellesmere'in ahırına bırakmak yaklaşık bir o kadar saat sürmüştü. Soğuktan uyuşmuş, bitkin ve yorgun bir halde olan Jamie ve Jeffries, Ellesmere'in mutfağında barınak ve yiyecek aramaya gitmişlerdi.

"Zavallıcıklar, soğuktan mosmor olmuşsunuz," dedi aşçı. "Buraya oturun, ben de size hemen sıcak yemek hazırlayayım." Keskin yüz hatlı, zayıf yüzlü kadının bedeni bütün marifetlerini saklıyordu. Birkaç dakika içinde koca bir omlet, büyük bir ekmek ve tereyağıyla süslenmiş küçük bir reçel tabağı önlerindeydi.

"Güzel, çok güzel," diye fikrini söyledi Jeffries, beğenen bir gözle önündeki şölene baktı ve aşçıya göz kırptı. "Yanında bir damla bir şey de olsa daha iyi olmaz mı? Bu yarı donmuş arkadaşlarına merhamet edersin, değil mi tatlım?"

İrlanda tarzı ikna yolundan mı, yoksa üstlerinden su damlayan kıyafetlerinin görüntüsünden mi bilinmez ama konuşma etkisini göstermiş, taze kanyak şişesi biber değirmeninin yanında yerini almıştı. Jeffries büyük bir duble koydu ve tereddüt etmeden içti.

"Ahh, böyle daha güzel! Al, delikanlı." Şişeyi Jamie'ye verdi, sonra kendini sıcak yemeğe ve bayan hizmetçilerle dedikoduya verdi. "Eee, burada neler oluyor? Bebek doğdu mu?"

"Ahh, evet, dün gece!" diye cevap verdi mutfak hizmetçisi acelece. "Bütün gece ayaktaydık, doktor geldi ve yeni çarşaflar, havlular istedi. Bütün ev tarumar oldu. Bebek pek önemli değildi yani!"

Aşçı kızarcasına kaşlarını çattı. "Dedikodu yapmaktan daha önemli işler var. Çalışma odasına git, Mary Ann ve Lord hazretlerinin bir şey isteyip istemediğine bak."

Bir parça ekmekle tabağını sıyıran Jamie hizmetçiyi inceliyordu. Bu azarlama karşısında pek de utanmışa benzemiyordu, bir hevesle mutfaktan çıkmıştı bu da Jamie'ye şunu göstermişti; önemli olaylar muhtemelen çalışma odasından sızıyordu.

Seyircilerinin dikkatini yeniden kazanan aşçı, sahte bir itirazla bütün dedikoduyu karşısındakilere anlatmaya başlamıştı.

"Evet, birkaç ay önce başlamıştı. Leydi Geneva belirtileri göstermeye başladığı zaman, zavallı kadın. Lord hazretleri evlendiklerinden beri ona hep nazik davrandı. Leydi, Lunnon'dan ne istediyse aldı, yeterince ısınıp ısınmadığını soruyordu ve ne isterse onu yiyordu, Lord hazretleri ona çok düşkündü. Fakat sonra onun bir bebek beklediğini anladı!" Aşçı yüzünü ekşitmek için durdu.

Jamie derhal çocuk hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu; neye benziyordu ve sağlığı nasıldı? Ancak kadını acele ettirmenin bir yolu yok gibi görünüyordu. Mümkün olduğunca merakını yüzüne yansıtmaya çalışmış, cesaret verircesine öne doğru eğilmişti.

"İşte, bağrışlar, birbirlerini itmeler devam etti!" dedi aşçı, korkunç sahneyi anlatmak için ellerini kullanıyordu. "Bağrışlar, onun ağlamaları. İkisi de ayaklarını yere vuruyor, kapılar çarpılıyordu. Ahırda bile onun adı kullanılmıyordu ve ben de Mary Ann bana anlattığı zaman ona söyledim..."

"Lord hazretleri çocuğu istemiyor muydu?" diye araya girdi Jamie. Yediği omlet göğüs kemiğinin altında bir yerde bir yumru gibi takılıp kalmıştı. Bundan kurtulmak umuduyla kanyağından bir yudum aldı.

Aşçı ona baktı, onun zekâsını takdir edercesine bir kaşını yukarıya kaldırdı. "Evet, siz de onun gibi düşündünüz, değil mi? Ama aslında değil. Bundan daha öte bir şey," diye ekledi vurguyu attırmak istercesine.

"Ne?" dedi Jeffries, biraz merakla.

"Dediğine göre," aşçı, utanç verici haberi verirken sesini alçaltmıştı, "çocuk ondan değilmiş!"

İkinci bardağını içen Jeffries küçümseyici bir şaşkınlıkla homurdandı. "Genç çıtırla yaşlı zampara? Bunun gibi bir şey olduğunu düşünebilirim ama Lord hazretleri kendi dölü mü başkasının dölü mü bunu nasıl biliyor?"

Aşçının ince dudağı şeytanca bir gülümsemeyle gerildi. "Ahh, bebeğin kimden olduğunu bilmiyor ama ondan olmadığından emin olmak için bir yol var, değil mi?"

Jeffries aşçıya dik dik bakarken sandalyesine yaslandı. "Ne?" dedi. "Lord hazretlerinin yetersiz olduğunu mu söylüyorsun?" Bu ilginç düşünceyle, yıpranmış olan yüzde büyük bir gülümseme belirdi. Jamie yumrunun yeniden yukarıya çıktığını hissetti ve biraz daha kanyak içmek için acele etti.

"Bundan eminim." Aşçının dudakları ciddi bir halde gerildi, başka şeyler daha söyleyecekti. "Oda hizmetçisi gelin yatağından çıkardığı çarşafların bembeyaz olduğunu söylemişti."

Bu kadarı çok fazlaydı. Jeffries'in şen kahkahalarını kesen, Jamie güm sesiyle bardağını masaya bırakması oldu. "Çocuk yaşıyor mu?"

Hem aşçı hem Jeffries hayretle bakıyordu ama bir süre sonra şaşkınlığı geçen aşçı cevap olarak başını salladı.

"Ahh, evet, kesinlikle. Küçük delikanlı çok sağlıklı, en azından benim duyduğum bu. Ben sizin bildiğinizi sanıyordum. Ölen, bebeğin annesi."

Mutfağı ani bir sessizlik kapladı. Jeffries bile bir anlığına sessizleşti, ölümü duyunca ayılmıştı. Sonra çabucak bir istavroz çıkarıp mırıldanmaya başladı, "Huzur içinde yatsın," dedi ve geri kalan kanyağını içti.

Jamie boğazının yandığını hissediyordu, kanyaktan mı yoksa gözyaşlarından mı bunu söyleyemiyordu. Ani şok ve acı onu boğuyordu, zar zor konuşabildi, "Ne zaman?"

"Bu sabah," dedi aşçı, hüzünlü bir şekilde başını sallayarak. "Tam öğlen vaktinde, zavallı kız. Doğumdan sonra bir süre onun iyi olduğunu sandılar; Mary Ann, onun o yavrucağı tutarak gülümsediğini söylemişti." Bu aklına gelince ağır ağır iç çekti. "Ama şafağa yakın kanaması yeniden başladı. Doktoru yeniden çağırdılar ve o da mümkün olduğunca çabuk geldi ama–"

Çarpılarak açılan kapı konuşmayı böldü. Gelen Mary Ann'di, başlığının altındaki gözleri irileşmiş, heyecandan ve zorlanmadan güçlükle nefes alıyordu.

"Efendiniz sizi istiyor!" dedi birden, gözleri Jamie ve arabacının üzerindeydi. "İkinizi birden, hemen. Ve ahh, sör," – Jeffries'e işaret ediyordu – "Tanrı aşkına tabancalarınızı da yanınıza almanızı söyledi!"

Arabacı korku dolu bakışlarla Jamie'ye baktı, sonra hemen ayağa kalktı ve ahırların olduğu yöne doğru fırladı. Çoğu arabacı gibi, o da olası haydut saldırısına karşı koltuğunun altında bir çift dolu tabanca bulunduruyordu.

Jeffries'in silahları bulması birkaç dakika sürerdi ve eğer yağmurlu havada ateşleme sisteminin zarar görüp görmediğini kontrol etmeyi beklerse, daha uzun zaman alabilirdi. Jamie ayağa kalktı ve hizmetçinin titreyen kolunu yakaladı.

"Bana çalışma odasını göster," dedi. "Şimdi!"

Merdivenin başına geldiğinde yükselen sesler ona öncülük ediyordu. Selam vermeden Mary Ann'i geçip kapının önünde bir an duraksadı, hemen içeriye girse miydi yoksa Jeffries'i mi bekleseydi emin değildi.

"Bu şekilde davranmanız sizin tamamen kalpsiz bir küstah olduğunuzu gösterir!" Dunsany konuşuyordu, yaşlı adamın sesi öfke ve acıdan titriyordu. "Ve benim zavallı kuzumun daha yatağı bile soğumadı! Seni rezil, seni korkak! Bu çatı altında bir gece daha kalmasına izin vererek o çocuğa acı çektiremem!"

"Küçük piç kurusu burada kalıyor!" Ellesmere'in sesi sinirden boğuk çıkıyordu. Çok az tecrübeli olan bir gözlemci bile, Lord hazretlerinin içkiye

çok düşkün olduğunu anlayabilirdi. "O piç kurusu benim varisim ve benimle kalıyor! Satıldı ve parası da ödendi, anası bir fahişe olsa bile en azından bana erkek bir çocuk verdi."

"Tanrı cezanı versin!" Dunsany'nin sesi öyle tiz çıkmıştı ki bir ciyaklama bile denemezdi ama öfkesi yine de belli oluyordu. "Satılmak mı? Siz–siz–siz nasıl bunu ima etmeye cesaret edersiniz..."

"İma etmiyorum." Ellesmere'in sesi hâlâ boğuktu ama kontrollüydü. "Siz bana kızınızı sattınız hatta sahtekârlıkla, bunu da ekleyeyim," kısık ses tonunda alay vardı. "Namuslu bir bakireye otuz bin pound ödedim. İlk koşul yerine gelmedi ve ikincisinden de şüpheliyim." Dökülen içki sesi kapıya kadar geldi, tahta masanın üstünde gıcırdayan bir bardağın sesi de onu takip etti.

"İçkiyi fazla kaçırdınız diye düşünüyorum, sör," dedi Dunsany. Sesi duygu yoğunluğundan ötürü titriyordu. "Kızlarımın namusuna attığınız bu çirkin iftirayı sadece sarhoşluğunuza veriyorum. Durum böyle olduğundan torunumu alıp gidiyorum."

"Ahh, torununuz, öyle mi?" Ellesmere'in sözleri ağzından geveleyerek çıkıyordu ve alaylıydı. "Öyle görünüyor ki kızınızın namusundan çok eminsiniz. Yoksa piç sizden mi? Kızınız dedi ki–"

Çarpma sesi eşliğinde şaşkınlıktan bir çığlık attı. Daha fazla bekleyemeyen Jamie kapıdan içeriye daldı ve Ellesmere ile Lord Dunsany'yi kilimin üstünde birbirlerine girmiş halde buldu. Ceketleri, kolları ve bacakları birbirlerine karışmış halde bir ileri bir geri yuvarlanıp duruyorlardı; ikisi de arkalarındaki ateşe dikkat etmiyordu.

Durumu değerlendirmek onun bir dakikasını almıştı, sonra kapıyı tesadüfen açmış gibi yaparak kavgaya ulaştı ve patronunu ayağa kaldırdı.

"Sakin olun, lordum," diye mırıldandı Dunsany'nin kulağına, onu Ellesmere'in tutuşundan uzak tutmaya çalışarak. Sonra, "Çekil, seni yaşlı aptal!" diye tısladı, o sırada Dunsany aldırış etmeden düşmanına ulaşmaya çalışıyordu. Ellesmere de neredeyse Dunsany kadar yaşlıydı ama sarhoş olmasına rağmen daha güçlü ve daha sağlıklı olduğu belliydi.

Kont ayaklarının üstünde sendeliyordu, seyrek saçları dağılmış ve kan çanağı gözlerini Dunsany'ye dikmişti. Elinin tersiyle tükürük saçılmış ağzını sildi, omuzları ağır ağır kalkıp iniyordu.

"İğrenç herif," dedi, neredeyse sohbet eder bir tonda konuşmuştu. "Sen bana... el kaldırdın, ha?" Hâlâ soluk soluğaydı, zil ipini çekmek için sendeleyerek yürüdü.

Lord Dunsany hiçbir şekilde ayakta duramazdı ama bunun için endişelenecek zaman yoktu. Jamie patronunu bıraktı ve Ellesmere'in uzanan eline atıldı.

"Hayır, lordum," dedi, mümkün olduğunca nazik olmaya çalışıyordu. Ellesmere'i kaba bir şekilde kucaklayarak tuttu ve tıknaz Kont odanın karşısına gerilemek zorunda kaldı. "Hizmetçilerinizi... çağırmak... akılsızca olur diye düşünüyorum." Homurdanarak Ellesmere'i bir koltuğa itti.

"Orada kalsanız iyi olur, lordum." Her iki elinde de çekilmiş tabanca bulunan Jeffries dikkatli bir şekilde odada ilerliyordu; bakışları, derin koltuktan kalkmaya çalışan Ellesmere ile masanın kenarına yapışmış, yaşlı yüzü kâğıt gibi beyaz olan Lord Dunsany arasında gidip geliyordu.

Jeffries bir açıklama için Dunsany'ye bir göz attı ve bir şey gelmeyeceğini anlayınca içgüdüsel olarak Jamie'ye baktı. Neden bu karışıklığın üstesinden gelmesi bekleniyordu ki? Ama Helwater topluluğunun hemen buradan gitmesi önemliydi. Öne doğru bir adım attı ve Dunsany'yi kolundan tuttu.

"Hadi gidelim, lordum," dedi. Hali kalmayan Dunsany'yi masadan ayırdı ve uzun boylu, yaşlı asilzadeyi kapıya doğru götürmeye çalıştı. Fakat bu kaçış anında kapıda bir engelle karşılaştı.

"William?" Taze acıyla lekelenen Leydi Dunsany'nin yuvarlak yüzü, çalışma odasındaki bu manzara karşısında şaşkınlık ifadesini de göstermeye başlamıştı. Kollarının arasında büyük, dağınık bir çamaşır yığını vardı. Belirsiz bir soruşturma hareketiyle bunu yukarıya kaldırdı. "Hizmetçi bebeği getirmemi istediğini söyledi. Ne–" Ellesmere'in gürlemesi onun lafını kesmişti. Doğrultulan tabancaları önemsemeyen adam koltuğundan fırladı ve öylece bakan Jeffries'i yolundan itti.

"O benim!" Leydi Dunsany'yi tahta kapıya çarpan Ellesmere, kadının kolları arasındaki yığını kaptı. Onu göğsüne bastıran Kont pencereye doğru geri çekilmeye başladı. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi ağır ağır nefes alan Dunsany'ye baktı.

"Benim, duydun mu?"

Yığın yüksek sesle bağırmaya başladı, sanki bu söze itiraz ediyordu. Ellesmere'in kolları arasındaki torununun görüntüsüyle şoktan uyanan Dunsany öne doğru ilerlemeye başladı, yüzü öfkeden buruşmuştu.

"Onu bana ver!"

"Cehenneme kadar yolun var, seni bunak kılkuyruk!" Umulmayan bir çeviklikle Kont, Dunsany'den uzaklaştı. Perdeyi kaldırdı ve bir eliyle pencereyi açmaya yeltendi, diğer eliyle de ağlayan çocuğu tutuyordu.

"Evimden gidin!" diye hızlı hızlı soludu, pencereyi açmaya çalıştığından daha da zorlanıyordu. "Gidin! Hemen, yoksa bu küçük piç kurusunu atarım. Yemin ederim yaparım!" Söylediklerine dikkat çekmek için ağlayan yığını karanlık boşluğa doğru uzattı; dokuz metre aşağıda avlunun ıslak taşları onu bekliyordu.

Bütün mantıklı düşünceleri ve korkuları unutan Jamie Fraser, içgüdüsüne göre hareket etti. Donakalan Jeffries'den bir tabancayı kaptığı gibi topuğunun üstünde döndü ve ateş etti.

Silahın gürlemesi herkesi susturmuştu. Çocuk bile ağlamayı kesmişti. Ellesmere'in yüzü ifadesizleşti, kalın kaşları soru sorarcasına yukarıya kalktı. Sonra sendeledi ve Jamie öne atıldı. Bebeğin kat kat örtüsünde küçük bir deliğin olduğunu fark etti, kurşun oradan geçip gitmişti.

Kilimin üstünde öylece kalmıştı, bacaklarının arkasını kavuran ateşi, ayaklarının ucunda yatan Ellesmere'in çırpınan bedenini, Leydi Dunsany'nin tavus kuşununki gibi gülünç çığlıklarını önemsemiyordu. Ayakta öylece duruyordu, gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı. Bir yaprak gibi titriyordu, ne hareket edebiliyor ne de düşünebiliyordu, sadece sıkıca oğluna sarılıyordu.

***

"MacKenzie ile konuşmak istiyorum. Yalnız."

Leydi Dunsany ahırın dışından farklı bir şekilde bakıyordu. Kısa boylu, tombul ve siyah elbiseler içinde mükemmel olan kadın, şöminenin üstündeki yerinden alınmış değerli çini süsüne benziyordu. Bu kaba hayvanların ve tıraş olmamış erkeklerin dünyasında, tehlikeli kırık bir parça gibi duruyordu.

Şaşkın bakışlarla hanımefendisine bakan Hughes reverans yaptı. Binicilik eşyalarının bulunduğu yuvasına çekilmeden ve MacKenzie'yi onunla baş başa bırakmadan önce saçlarını geriye doğru itti.

Yakından, yüzünün solgunluğunun eklenmesiyle kadının yarattığı kırılganlık hali daha da artmıştı. Matem kıyafetleri içinde çok küçük, ağırbaşlı bir tavşan gibi görünüyordu. Jamie oturmak isteyip istemeyeceğini sorması gerektiğini hissetti fakat onun oturacağı bir yer yoktu, sadece saman yığınları ve ters dönmüş bir el arabası vardı.

"Sorgu yargıcının mahkemesi bu sabah görüldü, MacKenzie," dedi.

"Evet, leydim." Bunu biliyordu, hepsi biliyordu ve diğer seyisler de bütün sabah ondan uzak durmuşlardı. Saygısızlıktan değildi; ölüme yaklaşan biri için duyulan korkudandı. Jeffries, Ellesmere'in salonunda neler olduğunu biliyordu ve bu da bütün hizmetçilerin bildiğini gösteriyordu. Ancak kimse bundan bahsetmiyordu.

"Mahkeme, Ellesmere Kontu'nun ölümünün tesadüf eseri olduğuna vardı. Sorgu yargıcının teorisi lord hazretlerinin çıldırdığına yönelikti," – yüzü hafiften buruştu – "kızımın ölümünden sonra."

Sesi hafiften titredi ama bozulmadı. Bu felakete, kırılgan Leydi Dunsany eşinden daha çok dayanabiliyordu; hizmetçilerin dedikodularına göre, lord hazretleri Ellesmere'den döndüğünden beri yatağından çıkmamıştı.

"Leydim?" Jeffries tanıklık etmek için çağırılmıştı. MacKenzie çağırılmamıştı. Sorgu yargıcına anlatılanlara göre, seyis MacKenzie Ellesmere'e hiç ayak basmamıştı.

Leydi Dunsany'nin gözleri doğruca onun gözlerine kilitlenmişti. Kızı Isobel gibi gözleri açık mavi-yeşil karışımıydı ama Isobel'de parlayan sarı

saçlar annesinde solmuştu, ahırın açık kapısından içeriye giren güneşte gümüş gibi parlayan beyazlarla süslenmişti.

"Sana minnettarız, MacKenzie," dedi sessizce.

"Teşekkürler, leydim."

"Çok minnettarız," diye tekrarladı, hâlâ dikkatle ona bakarak, "MacKenzie gerçek adın değil, doğru mu?" diye sordu birden.

"Hayır, leydim." Sıcak akşamüzeri güneşi omuzlarına vurmasına rağmen bir buz parçası sırtından aşağıya kayıyordu. Leydi Geneva ölmeden önce annesine ne kadarını anlatmıştı?

Jamie'nin kaskatı kesildiğini hissetmiş gibi görünüyordu, çünkü dudağının bir köşesi yukarıya kalkmıştı. Jamie bunu iç rahatlamayla oluşan bir gülümseme olarak düşündü.

"Adının ne olduğunu sormama gerek yok diye düşünüyorum, şimdilik," dedi. "Fakat sana sormam gereken bir soru var. MacKenzie, eve gitmek ister misin?"

"Ev?" diye tekrarladı Jamie, şaşkındı.

"İskoçya'ya." Dikkatlice onu izliyordu. "Senin kim olduğunu biliyorum," dedi. "Adını değil ama John'ın II. James tutuklularından birisin. Eşim bana anlattı."

Jamie dikkatlice onu izliyordu ama kadın üzgün görünmüyordu; kızını yeni kaybedip, en azından torununu kazanan bir kadından beklenileninden daha fazla üzgün değildi.

"Bu hileyi affedersiniz diye umuyorum, leydim," dedi. "Lord hazretleri–"

"Üzülmemi istemedi," diye Leydi Dunsany onun için cümleyi tamamladı. "Evet, biliyorum. William çok endişelidir." Kaşlarının arasındaki derin çizgi, eşinin kaygısını düşününce biraz rahatladı. Evlilik sadakatinin altında yatan bu manzara, Jamie'ye belirsiz ve beklenmeyen bir acı vermişti.

"Biz zengin değiliz, Ellesmere'in açıklamalarından bunu anlamışsındır," diye devam ediyordu Leydi Dunsany. "Helwater'ın çok fazla borcu var. Fakat torunum şimdiden buraların büyük servetlerden bir tanesinin sahibi."

Buna söylenecek başka bir şey yoktu. "Leydim?" dediğinde kendini ana salondaki papağan gibi hissetti. Bir gün önce gün batımında çiçek tarhından sinsice geçtiğinde görmüştü kuşu; aile akşam yemeği için hazırlanırken, eve yaklaşarak yeni Ellesmere Kontu'nu pencereden görmeyi ummuştu.

"Burada her şeyden çok uzaktayız," diye devam etti. "Londra'yı ara sıra ziyaret ediyoruz ve eşimin de yüksek sosyetede pek etkisi yok. Ama–"

"Leydim?" Hanımefendinin bu dolaylı konuşmayla nereye varacağını merak etmeye başlamıştı ve ani bir heyecan karnında dönüp duruyordu.

"John, yani Lord John Grey, o nüfuslu bir aileden geliyor. Onun üvey babası... şey bunun bir önemi yok." Omzunu silkti, siyah kıyafetli küçük omuzu detayları saklıyordu.

"Konu şu ki şartlı tahliye durumundan kurtulman için senin adına bu etkili nüfusunu kullanabilir. Bu mümkün, böylece sen de İskoçya'ya dönebilirsin. Bu yüzden sana sormak istedim; eve gitmek istiyor musun, MacKenzie?"

Nefes alamıyormuş gibi hissediyordu, sanki biri midesine sıkı bir yumruk atmıştı.

İskoçya. Bu nemli, sünger gibi havadan çok uzaklara gitmek, yasaklı yola çıkıp özgürce kayalıklarda sıçramak ve geyik yolunda yürümek, temiz havayı hissetmek ve katırtırnaklarının, süpürge otlarının keskin kokusunu içine çekmek. Eve gitmek!

Artık bir yabancı olmamak. Bu düşmanlıktan, yalnızlıktan kurtulup Lallybroch'a gitmek ve onunla kavuştuğu zaman kız kardeşinin yüzündeki sevinci görmek, beline dolanan kollarını hissetmek, Ian'ın onun omuzlarına sarılmasını ve ona vururken, onu tutarken ve kıyafetlerini çekiştirirken çocukların ellerini hissetmek.

Çok uzağa gidip kendi çocuğunu bir daha hiç görmemek ve ondan haber alamamak. Leydi Dunsany'ye bakakalmıştı, yüzü öyle ifadesizdi ki kadın, önerisinin ona sebep olduğu karışıklığı tahmin edemezdi.

En sonunda bebeği dün bulabilmişti; ikinci katta, çocuk odasında bir sepette uyuyordu. Tehlikeli bir şekilde Norveç ladin ağacının dalına tüneyen Jamie, onu saklayan iğne yaprakların arasından görebilmek için gözlerini zorlamıştı.

Çocuğun yüzü sadece yandan görünüyordu, bir tombul yanağı büzüşük omzunun üstünde dinleniyordu. Başlığı hafiften yana doğru kaymıştı, bu yüzden açık altın sarısı tüyler serpiştirilmiş küçük kafatasının düzgün kıvrımlarını seçebiliyordu.

"Tanrı'ya şükür, kırmızı değil," ilk düşüncesi bu olmuş, memnun bir biçimde istavroz çıkarmıştı.

"Tanrım, çok küçük!" Bu da ikinci düşüncesiydi; pencereye tırmanıp, çocuğu almak için oluşan kahredici dürtüyle bağlantılıydı. Düzgün, güzel şekilli kafası avcu kadar bile yoktu.

"Sen güçlü bir delikanlısın," diye fısıldamıştı. "Güçlü, güzel ve sağlıklı. Ama Tanrım, sen çok küçüksün!"

Leydi Dunsany sabırlı bir halde onu bekliyordu. Saygıyla ona bir reverans yaptı, korkunç bir hata yapıp yapmadığını bilmiyordu ama başka bir şey de yapamazdı.

"Teşekkürler, leydim ama... ben gitmeyi düşünmüyorum... şimdilik."

Açık renkli kaşın biri hafiften titredi ama aynı zarafetle o da başını eğdi.

"Nasıl istersen, MacKenzie. Sorman yeter."

Kadın küçük bir saat düzeneği gibi döndü, Helwater'ın dünyasına tekrar katıldı. Artık Jamie'nin tutsaklığı her zamankinden binlerce kat daha fazlaydı.

16

Willie

Bunca şeye rağmen, gelecek birkaç sene Jamie Fraser'ın belki de hayatının en mutlu yılları oldu – Claire ile geçirdiği zamanlar hariç.

Kiracılarının ve yandaşlarının, kendi haricinde herkesin sorumluluğundan ve mesuliyetindeki atlardan kurtulmuştu. Hayatı kısmen de olsa basitleşmişti. Sorgu yargıcının mahkemesi onu dikkate almamışken Jeffries, Ellesmere'in ölümünü öyle önemsemişti ki diğer hizmetçiler kendilerini ondan tamamıyla soyutlamışlardı.

İyi yemek yiyor, sıcak tutacak iyi kıyafetler giyiyor ve uzaklardan, aynı koşulların sağlandığını ona haber veren gizli mektuplar alıyordu.

Helwater'daki basit hayatın tek beklenmeyen kârı şuydu; her nasılsa Lord John Grey ile yarı tuhaf arkadaşlığını sürdürüyordu. Binbaşı, söz verdiği gibi üç ayda bir geliyor, Dunsany ailesini ziyaret etmek için bir gün kalıyordu. Jamie'yi gözlemlemek, hatta resmi soruların dışında onunla konuşmak için bile girişimde bulunmuyordu.

Jamie, Leydi Dunsany'nin onu serbest bırakma imasını hatırlıyordu. "John, yani Lord John Grey, o nüfuslu bir aileden geliyor. Onun üvey babası... şey bunun bir önemi yok," demişti. Aslında önemliydi. Tehlikeli okyanusu geçip Amerika'da yarı köle olmak yerine, onu buraya getiren Majesteleri'nin keyfi değildi; bu Grey'in nüfusundan kaynaklanıyordu.

Ne intikam için bir şey yapmış ne de çirkin bir hareket de bulunmuştu. Onu oturup izlememiş, hatta iletişime geçmeye de çalışmamıştı; sıradan nezaketin dışında hiçbir şey söylememişti. Hayır, Jamie'yi buraya getirmişti, çünkü yapılabilecek en iyi şey buydu. O zamanlar onu serbest bırakmak kolay olmadığından, Grey onun tutsaklık şartlarına gökyüzünü, güneşi ve atları da ekleyerek en iyi şekilde kolaylaştırmıştı.

Biraz zahmet gerekmişti ama yapmıştı. Grey üç ayda bir olan ziyaretinde ahırda göründüğünde, Jamie onun kızıl-kahverengi iri atın biçimine hayran

hayran bakmasını beklemişti. Binbaşı, çite yaslanan Grey'in yanına gelmişti.

"Vezirin piyonu şaha dört," dedi Jamie sonunda sessizce, yandaki adama bakmıyordu.

Grey'in şaşkınlığını ve gözlerinin onun üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ama başını çevirmemişti. Sonra Grey geri dönüp yeniden çite yaslanırken, kolunun altındaki tahtanın çatırdadığını hissetti.

"Vezirin atı vezirin filine üç," diye cevap verdi Grey, sesi her zamankinden alçaktı.

O zamandan beri Grey her ziyaretinde ahıra gelmiş, Jamie'nin kaba sandalyesine tüneyerek geceyi geçirmiş ve sohbet etmişlerdi. Satranç takımları yoktu ve nadiren sözlü olarak oynarlardı ama sohbetleri gece yarısına kadar sürüyordu – Helwater'ın dışında Jamie'nin dünyayla tek bağlantısıydı ve bu, her ikisinin de bir sonraki ziyareti dört gözle beklediği küçük bir zevkti.

Her şeyden öte Willie'ye sahipti. Helwater atlara adanmıştı; çocuk kendi başına ayakta durmadan çok önce bile, dedesi çayırlıkta dolaşması için bir midilli atının üstüne onu oturtturuyordu. Willie üç yaşına geldiği zaman kendi başına ata binmeye başlamıştı, elbette seyisinin yani MacKenzie'nin denetimi altında.

Willie güçlü, cesur ve güzel bir çocuktu. Göz kamaştıran bir gülümsemesi vardı ve istese gülüşüyle ağaçlardaki kuşları bile büyüleyebilirdi. Ayrıca oldukça da şımarıktı. Ellesmere'in dokuzuncu Kontu ve hem Ellesmere'in hem de Helwater'ın mirasçısı olduğundan – onu kontrol eden anne ve babası da olmadığından – ona tapan büyükanne ve büyükbabasının, genç teyzesinin ve hatta bütün hizmetçilerin tepesine çıkıyordu. Bunu bir tek MacKenzie'ye yapamıyordu.

Bu zamana kadar, atlar için Jamie'ye yardım etmesinde çocuğu durduran tehditler, Willie'nin ahırdaki yaramazlıklarını engellemeye yeterli olmuştu ama er ya da geç bu tehditler tek başına işe yaramayacaktı. Seyis MacKenzie kendini kaybedip bu küçük şeytana vurursa, neler olacağını merak etmeye başlamıştı.

Jamie, Willie'nin teyzesiyle ya da hizmetçilerle konuştuğu şekilde bir kadınla konuşmaya cesaret etseydi, bu kadınların erkek bir akrabası tarafından sıkı bir şekilde dövülmüş olurdu.

Ama çoğunlukla Willie ile eğleniyordu. Çocuk MacKenzie'ye tapıyordu ve büyüdükçe saatlerini onunla daha sık geçirir olmuştu. Ağır makarayı arazide çekerken büyük yük beygirlerine biniyorlardı ve yazın üst otlaktan aşağıya doğru gelirken, tehlikeli bir şekilde saman arabalarının üzerine oturuyorlardı.

Fakat bu huzur dolu hayata karşı bir tehdit oluşuyordu ve her geçen ay bu daha da büyüyordu. İşe bakın ki bu tehdit Willie'nin kendisinden kaynaklanıyordu.

"Ne kadar yakışıklı bir delikanlı, bunda hiç şüphe yok. Ne kadar da güzel bir binici!" Konuşan Leydi Grozier'di. Leydi Dunsany ile verandadayken, midillisinin üstünde gezintiye çıkan Willie'yi hayranlıkla izliyorlardı.

Willie'nin büyükannesi kahkaha attı ve şefkatle çocuğa baktı. "Ahh, evet. Midillisini çok seviyor. Yemek için bile onu eve sokarken nasıl uğraşıyoruz. Seyisine de çok düşkün. MacKenzie ile o kadar çok zaman geçiriyor ki ona benzemeye başladı diye ara sıra espriler bile yapıyoruz!"

Elbette seyise dikkat etmeyen Leydi Grozier, şimdi MacKenzie'ye doğru bakıyordu.

"Aa, haklısınız!" diye bağırdı, çok şaşırmıştı. "Bakın, bakın! Willie'nin başı da aynı diklikte, omuzlarının yapısı da! Ne komik!"

Jamie saygıyla hanımefendilere doğru başıyla selam verdi ama yüzünden boncuk boncuk soğuk terler akıyordu.

Bunun geleceğini anlamıştı ama benzerliğin kendi haricinde başkaları tarafından da fark edileceğine inanmak istememişti. Willie bebekken tombul ve şişman yüzlüydü, o zaman pek de ona benzemiyordu. Ancak büyüdükçe şişmanlığı yanaklarından ve çenesinden çekilmişti ama burnu hâlâ çocukluktaki gibi hafiften kalkıktı. Omuzlarının yüksek ve geniş olacağı belliydi. Bebekken arduaz-mavi renginde olan gözleri koyu maviye dönmüştü. Gözleri berraktı, kenarlarındaki kül rengi kirpikleri sık ve görünüşe göre hafifçe yana yatıktı.

Hanımefendiler eve gittiğinde ve kimsenin izlemediğinden emin olduğunda Jamie bir elini gizliden yüzüne götürdü. Gerçekten benzerlik bu kadar fazla mıydı? Willie'nin saçları orta tonlarda bir kahveydi, annesinin kestane rengi saçlarının parlaklığını almıştı. Ve bu büyük yarı saydam kulaklar, kendi kulakları da bu kadar yapışık değil miydi?

Asıl tehdit Jamie Fraser'ın birkaç senedir kendini görmemesinden kaynaklanıyordu. Seyislerin aynası yoktu ve ona bir tane getirecek hizmetçilerin arkadaşlığından da inatla kaçmıştı.

Hayvanların su içtiği yere gitti ve eğildi, sanki yüzeyinde kayan su böceklerinden bir tanesini inceliyor gibiydi. Saman çöpüyle lekelenen ve çukurlaşan böceklerle hatları çizilen suyun altında kendi yüzüne odaklanmıştı.

Yutkundu ve boğazının hareket ettiği yansımasını da gördü. Tam bir benzerlik değildi ama kesinlikle vardı. Leydi Grozier'in de söylediği gibi başının ve omuzlarının şekli çok benziyordu ama çoğunlukla gözleri benziyordu. Fraser gözleri; babası Brian da bu gözlere sahipti ve kız kardeşi Jenny de. Çocukken kalkık olan burnu, artık uzundu ve dikti, elmacık kemikleri de genişlemişti ve herkes bunu görebilirdi.

Yalaktaki yansıması o doğruldukça kayboldu. Son birkaç yıldır evi olan ahıra dalgın bir halde baktı. Temmuz ayıydı ve güneş çok sıcaktı ama uyuşan parmaklarına ve titreyen sırtına etki etmiyordu.

Leydi Dunsany ile konuşma vakti gelmişti.

***

Eylül ayının ortasında bütün hazırlıklar yapılmıştı. Af çıkmıştı; bir gün önce John Grey gelip haber vermişti. Jamie'nin küçük bir miktar birikmiş parası vardı, seyahat masraflarına yeterdi ve Leydi Dunsany de ona uygun bir at vermişti. Sadece Helwater'dakilerle ve Willie ile vedalaşmak kalmıştı.

"Yarın ayrılıyorum." Jamie gerçekçi bir şekilde konuşurken, gözlerini kısrağın topuk kıllarından ayırmıyordu. Törpülediği nasırlar büyümüş, pul pul dökülüyorlarken ahırın zemininde iri siyah parçalar bırakıyordu.

"Nereye gidiyorsun? Derwentwater'a mı? Ben de seninle gelebilir miyim?" Vikont Dunsany Ellesmere'in dokuzuncu Kontu William, tek at için yapılan bölmeden zıpladı ve güm sesiyle yere indi, öyle ki kısrak korkmuş ve burnundan solumaya başlamıştı.

"Şunu yapma," dedi Jamie. "Milly'nin yanında sessiz olmanı söylemedim mi? O ürkek bir at."

"Neden?"

"Eğer dizini sıkarsam sen de ürkersin." Büyük elini savurdu ve çocuğun dizinin üstündeki kası sıktı. Willie ciyaklayarak geri çekildi, kıkırdıyordu.

"İşin bittiği zaman Millyflower'e binebilir miyim, Mac?"

"Hayır," diye cevap verdi Jamie sabırlı bir şekilde, bugün on ikinci kez aynı cevabı vermişti. "Sana binlerce kez söyledim, o senin için çok büyük."

"Ama ben ona binmek istiyorum!"

Jamie iç çekti ama cevap vermedi, bunun yerine Millyflower'ın diğer tarafına geçti ve sol toynağını aldı.

"Milly'ye binmek istediğimi söyledim!"

"Seni duydum."

"O zaman benim için onu eyerle! Hemen şimdi!"

Ellesmere'in dokuzuncu Kontu mümkün olduğunca çenesini kaldırdı ama Jamie'nin buz gibi mavi gözleriyle karşılaştığı zaman, gözlerindeki meydan okuyan bakış şüpheyle yumuşadı. Jamie atın toynağını yavaşça yere koydu ve yavaşça ayağa kalktı. Bütün heybetiyle ayakta duruyordu, yerden bir metre doksan beş santim yukardaydı. Ellerini dudaklarına koydu ve yerden bir metre altı santim yüksek olan Kont'a doğru baktı ve yavaşça cevap verdi. "Hayır."

"Evet!" Willie saman saçılmış yere ayağını vuruyordu. "Sana ne dersem onu yapmak zorundasın!"

"Hayır, değilim."

"Evet, zorundasın!"

"Hayır, ben..." Başını öyle sert salladı ki kulağının etrafındaki kırmızı saçları uçuştu. Jamie hafiften dudaklarını ısırdı, sonra çocuğun önünde çömeldi.

"Bak," dedi, "senin dediklerini yapmak zorunda değilim, çünkü artık burada seyis değilim. Sana yarın gideceğimi söyledim."

Willie'nin yüzü şaşkınlıktan ifadesizleşti; burnunun üstündeki çilleri açık teninde daha bir koyu duruyordu.

"Yapamazsın!" dedi. "Ayrılamazsın!"

"Yapmak zorundayım."

"Hayır!" Küçük Kont çenesini sıktı, bu hali Jamie'ye büyükbabasına ne kadar benzediğini anımsattı. Helwater'daki hiç kimse Simon Fraser'ı, yani Lord Lovat'ı, görmediği için talihine şükretti. "Gitmene izin vermiyorum!"

"Bir kere lordum, bu konu hakkında bir şey söyleyemezsin," diye cevap verdi Jamie kesin bir tavırla, sonunda ayrılacağı için duyduğu üzüntü, çocukla konuşmak için kendini serbest bırakmayla bir şekilde hafiflemişti.

"Eğer ayrılırsan..." Willie tehdit için çaresizce etrafına bakındı ve bir eliyle bir yeri gösterdi. "Eğer ayrılırsan," diye kendine güvenen bir şekilde tekrarladı, "çığlık atarım, bağırırım ve bütün atları korkuturum. İşte o kadar!"

"Hele bir yap, seni küçük şeytan, ben de seni bir güzel döverim!" Her zamanki ihtiyatından kurtulmuştu ve bu şımarık yumurcağın değerli atların keyfini kaçıracağı düşüncesiyle Jamie çocuğa kızgınlıkla baktı.

Kont'un gözleri öfke saçıyordu, yüzü de kızarmıştı. Derin bir nefes aldı sonra döndü ve bütün ahır boyunca koşmaya başladı, bağırıyor ve kollarını sallıyordu.

Sinirli bir şekilde toynaklarıyla oynamaya başlayan Millyflower, şahlanıp sıçradı ve yüksek sesle kişnedi. Hoşnutsuzluğu, yandaki ahırdan gelen tekmelerle ve tiz kişnemelerle artıyordu. Willie bütün lafları bağırarak söylüyor, ahırların kapılarını çılgınca tekmeliyordu.

Jamie, Mille Fleurs'un yularını yakaladı ve büyük bir çabayla hem kendine hem de ona zarar vermeden kısrağı dışarıya çıkardı. Onu çite bağladı ve sonra Willie ile başa çıkabilmek için ahıra geri döndü.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!" diye bağırıyordu Kont. "Bok herif! Pislik! Pezevenk!"

Tek kelime etmeyen Jamie çocuğu yakasından tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve tekmeleyen, kıvranan çocuğu, oturmak için kullandığı nalbantın sandalyesine götürdü. Oraya oturdu, Kont'u dizinin üzerine yatırdı ve çocuğun poposuna beş ya da altı kez sert bir şekilde vurdu. Sonra çocuğu silkti ve ayağa kaldırdı.

"Senden nefret ediyorum!" Vikont'un gözyaşlarıyla yıkanan yüzü kıpkırmızıydı ve yumrukları sinirden titriyordu.

"Ben de sana bayılmıyorum zaten, seni küçük piç!" diye lafı yapıştırdı Jamie.

Kont doğruldu ve yumruklarını sıktı, yüzü sinirden morarmıştı.

"Ben piç değilim!" diye bağırdı. "Değilim, değilim! Sözünü geri al! Hiç kimse bana bunu söyleyemez! Sana sözünü geri al dedim!"

Jamie şaşkınlık içerisinde çocuğa bakıyordu. Demek ki böyle bir konuşma geçmişti ve Willie de bunu duymuştu. Jamie buradan ayrılmakta çok gecikmişti.

Derin bir nefes aldı ve sonra bir kez daha derin bir nefes alıp, sesinin titrememesi için dua etti.

"Sözümü geri alıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Bu kelimeyi kullanmamalıydım, lordum."

Diz çöküp çocuğa sarılmak istiyordu ya da onu kucaklayıp omzuna yaslayıp onu rahatlatmak istiyordu ama bir seyisin efendisine, hem de böyle küçük olanına bu şekilde davranması doğru değildi. Sol elinin avcu karıncalandı ve oğluna verebileceği tek bir babacan okşamaya karşı parmaklarını sıkıca kapadı.

Willie bir kontun nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu; ustaca gözyaşlarını bastırmaya çalışıp hızla burnunu çekti ve bir koluyla yüzünü sildi.

"Gitmeme izin verin, lordum," diyerek Jamie diz çöktü ve küçük çocuğun yüzünü kaba mendiliyle yavaşça silmeye başladı. Willie'nin gözleri pamuklu kumaşın üzerinden ona bakıyordu, kan çanağına dönmüşlerdi ve üzgündüler.

"Gerçekten gitmek zorunda mısın, Mac?" diye sordu çocuk kısık bir sesle.

"Evet, gitmek zorundayım." Jamie bu koyu mavi gözlere baktı, kendi gözleri gibi yürek parçalayıcıydı. Birden kim görecekmiş hepsine lanet olsun dedi içinden. Sert bir şekilde çocuğu kendine doğru çekti ve ona sıkıca sarıldı. Willie akan gözyaşlarını görmesin diye Jamie çocuğun yüzünü omzuna yasladı.

Willie kollarını Jamie'nin boynuna doladı ve sımsıkı sarıldı. Küçük çocuk hıçkırarak ağlamamak için kendini tuttuğundan, ona doğru yaslanan bu küçük güçlü bedenin titrediğini hissedebiliyordu. Jamie küçük düz sırtı okşadı ve Willie'nin saçlarını düzeltti. Çocuğun anlamayacağını umduğu Gaelce bir şeyler mırıldandı.

Sonunda çocuğun kollarını boynundan çekti ve onu kibarca kendinden uzaklaştırdı.

"Benimle odama gel, Willie. Saklaman için sana bir şey vermek istiyorum."

Samanlıktan taşınalı uzun zaman olmuştu. Yaşlı baş seyis Hughes emekli olduğu zaman, onun binicilik eşyalarının bulunduğu odanın yanındaki kuytu odaya o yerleşmişti. Küçük bir odaydı ve sade eşyalarla donatılmıştı ama iki özelliği de taşıyordu; sıcaklık ve mahremiyet.

Yatağın, sandalyenin ve lazımlığın yanında bir sehpa vardı. Sehpanın üzerinde kendisine ait birkaç kitap duruyordu; çömlek işi bir şamdanın içinde büyük bir mum ve küçük bir mum da Meryem Ana'nın ufak bir heykelinin yanında duruyordu. Bu heykel Jenny'nin ona yolladığı ucuz, tahtadan bir oyma işiydi ama Fransa'da yapılmıştı ve sanatsal bir dokunuşa sahipti.

"Bu küçük mum ne için?" diye sordu Willie. "Anneannem, sadece rezil Papacıların putperest resimlerin önüne mum yaktıklarını söylemişti."

"O zaman ben bir rezil Papacıyım," dedi Jamie ve dudağı üzgün bir şekilde seğirdi. "Ama bu putperest resmi değil; Meryem Ana'nın bir heykeli."

"Öyle misin?" Bu açıklamanın çocuğun hayranlığına hayranlık kattığı açıktı. "Peki niye Papacılar heykellerin önünde mum yakıyor?"

Jamie bir eliyle saçlarını okşadı. "Evet, şey. Belki bu... dua etmenin ve hatırlamanın bir yoludur. Mumu yakarsın ve dua edersin, sevdiğin insanları düşünürsün. Ve mum yanarken, alevler sana onları hatırlatır."

"Sen kimi hatırlıyorsun?" Willie yukarıya doğru bir göz attı. Saçı az önceki üzüntüsünden dolayı karma karışık olmuştu ama mavi gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Ahh, birçok kişiyi. Kuzey İskoçya'daki ailemi, kız kardeşimi ve onun ailesini. Arkadaşlarımı. Eşimi." Ve bazen mum yanarken Geneva adında genç ve düşüncesiz bir kızı ama elbette bunu söyleyemiyordu.

Willie kaşlarını çattı. "Senin bir eşin yok."

"Hayır. Artık yok. Fakat ben onu her zaman hatırlıyorum."

Willie kısa, kalın işaret parmağını uzattı ve küçük heykele dikkatlice dokundu. Kadının elleri 'hoş geldin' dercesine iki yana açılmıştı, sevimli yüzüne şefkatli bir analık duygusu işlenmişti.

"Ben de rezil bir Papacı olmak istiyorum" dedi Willie kararlı bir şekilde.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı Jamie, bu fikir karşısında hem sevinmiş hem de üzülmüştü. "Büyükannen ve teyzen deliye döner."

"Senin öldürdüğün deli tilki gibi onların da ağızları köpürecek mi?" dedi Willie.

"Bilemiyorum," dedi Jamie düz bir şekilde.

"Bunu yapmak istiyorum!" Küçük, parlak yüzünden kararlılık akıyordu. "Anneanneme ya da Isobel Teyze'ye söylemem; hiç kimseye söylemem.

Lütfen Mac! Bana izin ver! Senin gibi olmak istiyorum!"

Jamie tereddüt ediyordu. Çocuğun bu ciddiyeti karşısında duygulanmıştı, birden oğluna veda hediyesi olarak tahtadan oyduğu attan daha değerli bir şey vermek istedi. Papaz McMurtry'nin sınıfta onlara vaftiz hakkında öğrettiği şeyleri hatırlamaya çalıştı. Rahip olmayan birinin bunu yapmasında sakınca yoktu diye düşündü, eğer durum acilse ve yardım edecek bir papaz yoksa bu yapılabilirdi. Şu anki durum acil olarak düşünülebilirdi ama... Ani bir dürtü, pencere eşiğinde tuttuğu bir sürahi suya uzanmasını sağladı.

Çocuğun geniş alnından yumuşak kahverengi saçları geriye doğru iterken, oğlunun gözlerinin onu izlediğini gördü; iri ve meraklıydılar. Jamie üç parmağını suya batırdı ve dikkatli bir şekilde çocuğun alnına bir haç işareti yaptı.

"Seni vaftiz ediyorum küçük William James," dedi tatlı bir sesle, "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına. Âmin."

Willie gözlerini kırpıştırıyordu, su damlacıkları burnunun üzerine gelirken gözlerini şaşı yaptı. Suyu yakalamak için hemen dilini çıkardığında, Jamie buna kahkaha attı.

"Neden bana William James dedin?" diye merakla sordu Willie. "Benim diğer adım Clarence Henry George." Suratını astı; ona göre Clarence güzel bir isim değildi.

Jamie gülümsemesini sakladı. "Vaftiz olduğunda yeni bir adın olur. James senin Katolik adın. Benimki de öyle."

"Öyle mi?" Willie bundan memnun olmuştu. "Ben de şimdi rezil bir Papacıyım, tıpkı senin gibi?"

"Evet, en azından yapabildiğim kadarıyla." Willie'ye doğru bakıp gülümsedi, sonra aklına başka bir şey geldi ve gömleğinin yakasına uzandı.

"İşte. Bunu da yanında sakla, beni hatırlamak için." Kayın ağacından yapılmış tespihi nazikçe Willie'nin başından geçerdi. "Ama bunu da kimsenin görmesine izin verme," diye uyardı. "Ve Tanrı aşkına, hiç kimseye bir Papacı olduğunu söyleme."

"Söylemeyeceğim," diye söz verdi Willie. "Bir ruha bile." Tespihi gömleğinin içine yerleştirip saklandığından emin olmak için onu dikkatlice okşadı.

"Güzel." Jamie uzanıp, Willie'nin saçlarını karıştırdı. "Neredeyse çay saatin, şimdi eve gitsen iyi olur."

Willie kapıya doğru gitti ama yarı yolda durdu. Birden yine üzülmüştü, bir elini göğsüne bastırıyordu.

"Seni hatırlamam için bunu saklamamı istedin. Ama ben sana beni hatırlaman için bir şey vermedim!"

Jamie hafiften gülümsedi. Kalbi öyle sıkışmıştı ki neredeyse nefes alamayacağını düşündü ama kelimelerin ağzından çıkması için kendini zorladı.

"Endişelenme," dedi. "Seni hep hatırlayacağım."

17

Canavarın Uyanışı

Ness Gölü

Ağustos 1968

Brianna rüzgâra yakalanan parlak saçlarını geriye doğru itmiş, gözlerini kırpıştırıyordu. "Neredeyse güneşin neye benzediğini unutuyordum," dedi, bahsettiği güneşe gözlerini kısarak bakıyordu. Ness Gölü'nün karanlık sularının üstünde tanıdık olmayan bir vahşilikle parlıyordu.

Annesi iyice gerindi, hafifçe esen rüzgârın tadını çıkarıyordu. "Temiz havanın nasıl bir şey olduğu hakkında söylenecek bir şey yok. Haftalardır karanlıkta yetişen, solgun ve yumuşak bir mantar gibi hissediyordum."

"İkinizden de iyi bilim adamı olur," dedi Roger ama sırıtıyordu. Üçü de iyice canlanmıştı. Ardsmuir hapishane kayıtlarında yapılan zorlu çalışmalarında şansları yaver gitmişti. Ardsmuir'in kayıtları tamdı – diğerlerine nazaran – ve bir noktada oldukça açıktı. Ardsmuir sadece on beş yıldır bir hapishaneydi; II. James yanlısı mahkûmlar tarafından yapılan onarımdan sonra küçük bir garnizona dönüştürülmüştü ve tutuklular dağıtılmıştı – çoğu Amerika'daki kolonilere gönderilmişti.

"Hâlâ Fraser'ın neden diğerleriyle birlikte gönderilmediğini merak ediyorum," dedi Roger. Bir anlığına paniklemişti. Ardsmuir'den gönderilen mahkûmların listesine tekrar tekrar bakmış, neredeyse isimleri harf harf incelemişti ama Fraser'ı bulamamıştı. Jamie Fraser'ın hapishanede öldüğünden kesinlikle emindi ve Randall kadınlarına bunu söylemeyi düşündükçe soğuk terler dökmüştü – ta ki bir sonraki sayfanın ona Fraser'ın şartlı tahliyesinin Helwater'a yapıldığını gösterene kadar.

"Bilmiyorum," dedi Claire, "ama gönderilmediği çok iyi olmuş. Onu, yani o zamanlar," – hemen sözünü yarım bıraktı ama Roger'ın onun yaptığı yanlışlığı fark etmesini önleyemedi – "onu çok, çok kötü deniz tutardı."

Önlerindeki küçük dalgalarla dans eden gölü işaret etti. "Şu halde denize açılsa bile anında yeşile dönerdi."

Roger ilgiyle Brianna'ya bir göz attı. "Seni de deniz tutar mı?"

Kız başını iki yana salladı, rüzgârda parlak saçları uçuşuyordu. "Hayır." Kendini beğenmişçesine diyaframına hafiften vurdu. "Demir gibiyim."

Roger kahkaha attı. "Peki, açılmak ister misiniz? Ne de olsa tatiliniz."

"Gerçekten mi? Gider miyiz? Orada balık tutabilir misin?" Brianna eliyle gözlerini gölgeleyip, karanlık suya hevesle baktı.

"Tabii ki. Birçok kez Ness Gölü'nde somon ve yılan balığı tuttum," diye Roger ona güvence verdi. "Hadi gelin; Drumnadrochit'teki iskeleden küçük bir bot kiralayalım."

***

Drumnadrochit'e yapılan yolculuk güzeldi. Ağustos ve Eylül ayları boyunca turistlerin buraya gelmesine sebep olan güneşli günlerden biriydi. Midesinde Fiona'nın leziz kahvaltısı vardı. Onun harika yemeklerinden düzenlenmiş bir sepet de bagajdaydı ve uzun saçları rüzgârda uçuşan Brianna Randall da yanında oturuyordu. Roger dünyadaki her şeyin yolunda olduğuna inanmaya çok hevesliydi.

Araştırmalarının sonucu sebebiyle memnun olmayı kendine hak görüyordu. Okulundan biraz da olsa geri kalmışsa da buna değmişti.

James Fraser'ın şartlı tahliye kaydını bulmalarının ardından iki hafta daha çalışma ve araştırma yapmışlardı hatta Roger ve Brianna bir hafta sonu Göller Bölgesi'ne ve bir diğer hafta sonu da üçü Londra'ya gitmişti. Brianna'nın Britanya Müzesi'nin Okuma Salonu'nun ortasında çığlık atmasının ardından oradan apar topar çıkmışlardı. Gördükleri şey şuydu; 1764 tarihli III. George *Rex Angleterre*'nin mührünün bulunduğu Kraliyet Af Emri 'James Alexander Mackenzie Fraser' adını içeriyordu.

"Yaklaştık," demişti Roger, af emrinin fotokopisine sevinçle bakarken. "Çok yaklaştık!"

"Yaklaştık mı?" demişti Brianna ama sonra otobüslerinin yaklaştığını görünce dikkati dağılmıştı ve durumu takip edememişti. Roger, Claire'in gözlerinin onda olduğunu görmüştü; Claire, Roger'ın ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

Elbette Claire de bunu düşünüyordu. Roger, Brianna'nın da bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Claire 1945 yılında kaybolmuştu, Craigh na Dun'da bulunan taş halkada yok olmuş ve kendini 1743 yılında bulmuştu. Jamie Fraser ile birlikte yaklaşık üç yıl yaşamış, sonra yine taşlardan geçerek geri gelmişti. Ve tarih kendi kaybolduğu yıldan üç yıl sonrasını gösteriyordu, Nisan 1948.

Bu demek oluyordu ki – büyük olasılıkla – bir kez daha taşların arasından geçip geçmişe gitmek isterse, o zamanki ayrıldığı zamandan yirmi yıl sonrasına gitmiş olacaktı yani 1766 yılına. Ve 1766 yılı, Jamie Fraser'ın hayatta ve sağlıklı olduğunu gösteren yıldan iki yıl sonrasıydı. Eğer iki yıl daha hayatta kalabildiyse ve eğer Roger onu bulabilirse...

"İşte orada," dedi Brianna birden. 'Kiralık Botlar' İskeledeki barın penceresinde asılı olan yazıyı gösteriyordu ve Roger daha fazla Jamie Fraser'ı düşünmeden arabasını park alanına çekti.

***

"Kısa boylu erkeklerin neden uzun boylu kadınlara âşık olduğunu merak ediyorum?" Arkasındaki Claire'in sesi olağanüstü bir dikkatle Roger'ın düşüncelerini yansıtıyordu ve bu ilk kez olmuyordu.

"Pervane ve ateş olayı belki?" diye öneride bulundu Roger, ufak boylu barmenin Brianna'ya büyülenmişçesine bakmasına kaşlarını çatmıştı. O ve Claire bot kiralamak için tezgâhın önünde durmuş tezgâhtarın makbuzu yazmasını bekliyorlardı, o sırada Brianna öğlen yemekleri için kola ve bira satın alıyordu.

Brianna'nın koltukaltına gelen genç barmen bir ileri bir geri hareket ediyor, salamura yumurta ve füme dilimlerini öneriyordu, gözleri ise önünde duran askılı sırtı açık sarı bluzlu kızdaydı. Kahkahasından Brianna'nın da delikanlıyı 'sevimli' bulduğu anlaşılıyordu.

"Brianna'ya her zaman kısa boylu erkeklere bulaşmaması gerektiğini söylemişimdir," diye sesli olarak düşündü Claire, o da durumu izliyordu.

"Söyledin mi?" dedi Roger duygusuzca. "Her nasılsa bu anaç tavsiyeyi çok da uyguladığını sanmıyorum."

Claire, Roger'ın anlık huysuzluğunu önemsemeyerek bir kahkaha attı. "Evet, o kadar çok değil. Bunun gibi önemli bir ilkeyi anladığın zaman, bunu kızına söylemek annelik görevinmiş gibi geliyor."

"Kısa erkeklerde bir sorun mu var?" diye sordu Roger.

"Eğer istedikleri gibi olmazsa olayları çarpıtmaya meyilli oluyorlar," diye cevap verdi Claire. "Tıpkı havlayan küçük köpekler gibi. Sevimli ve yumuşaklar ama onları kızdırırsan kötü bir şekilde ısırılabilirler."

Roger güldü. "Bu gözlem yılların tecrübesini yansıtıyor, değil mi?"

"Ahh, evet." Başını doğru dercesine sallarken ona bakıyordu. "Boyu bir buçuk metreden fazla olan bir orkestra şefine hiç rastlamadım. Hırçın tipler, hepsi de öyle. Ama uzun erkekler," – onun bir doksanlık boyunu incelediğinde Claire'in dudakları hafiften kıvrılmıştı – "çoğunlukla tatlı ve nazik oluyorlar."

"Tatlı, ha?" dedi Roger, Brianna için yılan balığı kesen barmene alaycı bir bakış attı. Brianna'nın yüzünde hafiften tiksinmiş gibi bir ifade vardı ama öne doğru eğilip çatalıyla bir lokma aldığında burun kıvırdı.

"Özellikle kadınlarlayken," diye Claire sesini yükseltti. "Çoğunlukla kanıtlayacak bir şeyleri olmadığı için böyle olduğunu düşünüyorum. Sen onları istesen de istemesen de onların her şeyi yapabileceği kesinlikle belli ve bunu kanıtlamaya ihtiyacı yok."

"Kısa bir erkek–" diye Roger harekete geçti.

"Kısa bir erkek sen ona izin vermediğin sürece bir şey yapamayacağını bilir ve bunu bilmek onu deli eder, bu yüzden her zaman kendini kanıtlayabileceği bir şeylerle uğraşır."

"Hımm." Roger genzinden İskoçlara özgü bir ses çıkardı; bu hem Claire'in zekâsını takdir ettiğini hem de barmenin Brianna'ya neyi

kanıtlamak istediğini belirten genel şüphesini gösteriyordu.

Tezgâhın karşısından ona makbuzu uzatan tezgâhtara, "Teşekkürler," dedi. "Bree hazır mısın?"

***

Göl sakindi ve balık avı da yavaş ilerliyordu ama sırtlarına vuran sıcak Ağustos güneşiyle, kıyıdan esen rüzgârın taşıdığı çam ağaçlarının ve ahududu saplarının kokusuyla suyun üzerinde ilerlemek güzeldi. Öğlen yemeğini iyice yedikleri için hepsinin uykusu gelmişti. Brianna uzun zaman önce botun ön kısmına kıvrılmış, Roger'ın ceketini başının altına yastık yaparak uykuya dalmıştı. Claire botun arka kısmında otururken gözlerini mahmurdu ama hâlâ uyanıktı.

"Peki kısa ve uzun boylu kadınlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Roger, gölün karşısına doğru yavaşça kürek çekerken önceki konuşmalarını hatırlamıştı. Brianna'nın acemice gövdesinin altına doğru kıvrılmış, şaşılacak derecede uzun olan bacaklarına omzunun üstünden bir göz attı. "Aynısı mı? Küçük olanlar iğrenç mi?"

Claire dalgın bir halde başını iki yana salladı, bukleleri saç tokasından çıkmaya başlamıştı. "Hayır, öyle düşünmüyorum. Bunun boyla alakası yokmuş gibi görünüyor. Onların erkekleri bir şeytan mı yoksa bir adam olarak mı gördüklerine bağlı ya da her şeyi hesaba katarsak onları sevmeleriyle alakalı."

"Oo, kadın özgürlüğü, değil mi?"

"Hayır, hiç öyle değil," dedi Claire. "Kadın ve erkek arasında olan aynı davranışları 1743 yılında da gördüm. Davranışlarında elbette fark var ama birbirlerine olan davranış tarzında pek fark yok."

Gölün karanlık sularının ötesine bakarken bir eliyle gözlerini siper etmişti. Olta takımlarına ve su yüzeyinde süzülen tahtalara bakıyor olabilirdi ama Roger onun karşı kıyıdaki tepelerin çok ötesine baktığını düşünüyordu.

"Sen erkekleri seviyorsun, değil mi?" dedi usulca. "Uzun boylu erkekleri." Claire hafiften gülümsedi, ona bakmıyordu.

"Birini," dedi tatlı bir şekilde.

"O zaman gidecek misin, yani eğer onu bulursam?" küreklerini bir anlığına bıraktı ve ona baktı.

Claire cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. Rüzgârdan yanakları pembeleşmişti ve beyaz gömleği göğüslerini ve ince belini vurguluyordu. Dul olmak için çok genç diye düşündü, heba olmak için fazla güzel.

"Bilmiyorum," dedi, sesi hafiften titriyordu. "Bu düşünce... bu düşünceden de ötesi var! Bir taraftan Jamie'yi bulmak ve sonra da... yeniden o yerden geçmek." Birden ürperdi ve gözlerini kapadı.

"Tarif edilemez, biliyorsun," dedi Claire, gözleri hâlâ kapalıydı sanki gözlerinin içinde Craigh na Dun taşlarını görüyordu. "Korkunç ama bu yoldaki diğer şeylerden daha korkunç gelmiyor, bu yüzden anlatamıyorsun."

"Bir bebeğe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bir erkeğe anlatmak gibi; az ya da çok, acı dolu olan bu düşünceyi anlayabilir ama nasıl bir his olduğunu tamamen anlayamaz."

Roger keyifle homurdandı. "Ahh, öyle mi? Evet, biraz farklılık var, sen de biliyorsun. Bu lanet olası taşları ben de duydum." Kendi de istemsiz bir şekilde ürperdi. Gillian Edgars'ın taşlardan geçtiği üç ay önceki o geceyi hatırladı, isteyerek bu anıyı çağırmamıştı ama bazı zamanlar kâbus olarak kendini gösteriyordu. Bunu aklından çıkarmak için küreklerine iyice asıldı.

"Yırtıp atılmak gibi, değil mi?" dedi, kadının gözlerine bakıyordu. "Seni çeken bir şeyler vardı, seni koparan, sürükleyen bir şey ve bu dışarıda olan bir şey değildi. Senin içinde oluyordu, bu yüzden kafatasının her an parçalara ayrılacağını düşünüyordun. Ve iğrenç bir ses." Yeniden ürpermişti. Claire'in hafiften rengi kaçmıştı.

"Onları duyabildiğini bilmiyordum," dedi. "Bana söylemedin."

"Önemli görünmüyordu." Kürekleri çekerken bir anlığına onu inceledi, sonra hemencecik ekledi, "Bree de o sesleri duydu."

"Anladım." Göle bakmak için arkasına döndü, küçük botun bıraktığı V şekline bakıyordu. Çok uzaklarda büyük bir botun geçmesiyle oluşan

dalgalar kayalara vuruyor ve gölün ortasında yeniden birleşiyorlardı, parıldayan suyun uzun tümsekli şeklini oluşturuyordu.

"Orada, biliyorsun," dedi Claire birden, karanlık suyu işaret ederek.

Roger onun ne demek istediğini sormak için ağzını açtı ama sonra bildiğini fark etti. Hayatının çoğunu Ness Gölü'nün yanında geçirmişti, bu sularda yılan ve somon balığı tutmuştu ve Drumnadrochit ile Fort Augustus barlarında bahsedilen 'korkunç yaratık' hikâyesini duymuş ve kahkahalarla gülmüştü.

Burada oturup, yanındaki kadınla kendini yeniden bilinmeyen geçmişe atmasının riskli olup olmadığı hakkında sakince konuşmak belki de olası olmayan bir durumdu. Daha önce, gölün karanlık suyunun bilinmeyen dünyevi gizemleri sakladığına ihtimal vermemişti hiç ama artık bundan emindi.

"Onun ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu, merakının dışında huzursuz olduğu hisleri de belli ederek.

Claire yana doğru yaslandı ve kütüğün açığa çıkmasını dikkatlice izledi.

"Benim gördüğüm muhtemelen bir plesiosaurdu," dedi sonunda. Roger'a bakmıyordu ama bakışlarını botun arka tarafına dikmişti. "Ama o zamanlar buna önem vermemiştim." Ağzı seğirmişti ama bu bir gülümseme gibi değildi.

"Orada kaç tane taş var?" diye sordu birden. "Britanya'da, Avrupa'da. Biliyor musun?"

"Tam olarak değil. Ama birkaç yüz tane," diye merakla cevap verdi Roger. "Hiç düşündün mü bütün hepsi–"

"Nereden bileyim," diye sabırsızlıkla Roger'ın lafını kesti. "Önemli olan oldukları. Onlar bir şeyleri göstermek için kurulmuş, bu demek oluyor ki bazı şeylerin olduğu birçok yer var." Başını bir yana doğru eğdi, rüzgârın yüzüne savurduğu saçları geriye doğru itip Roger'a çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Bu onu açıklayabilir, biliyorsun."

"Neyi açıklar?" Roger, onun sohbeti değiştirdiğini hissedebiliyordu.

"Canavarı." Suyu işaret etti. "Ya gölün altında bu yerlerden bir tane daha varsa?"

"Bir zaman tüneli mi – bir geçit– ya da artık her neyse?" Roger botun arkada bıraktığı ize doğru baktı, bu düşünceyle hayrete düşmüştü.

"Bu birçok şeyi açıklar." Claire'in dudağının köşesinde, esen saçlarının oluşturduğu örtünün arkasında bir gülümseme belirdi. Roger, onun ciddi olup olmadığından emin değildi. "Canavar için en iyi adaylar yüzyıllar önce soyları tükenmiş hayvanlar. Eğer gölün altında bir zaman geçidi varsa, bu küçük problemimizi çözebilir."

"Bu ayrıca raporların neden farklılık gösterdiğini de açıklar," dedi Roger, bu fikir ilgisini çekmeye başlamıştı. "Gelen yaratıkların farklı olduğuyla ilgili olanları."

"Ve bu yaratığın ya da yaratıkların neden yakalanmadığını ve çoğunlukla görünmediğini de açıklar. Belki diğer yoldan geçmişe gidiyorlar, bu yüzden de her zaman gölde olmuyorlar."

"Ne harika bir fikir!" dedi Roger. O ve Claire birbirlerine gülümsüyorlardı.

"Biliyor musun?" dedi. "Bahse girerim, bu popüler teoriler listesinde bir numara olamaz."

Roger kahkaha attı. Bir yengeç yakalamıştı ve su damlaları Brianna'nın üzerine sıçrıyordu. Kız homurdanarak birden doğruldu ve gözlerini kırpıştırdı, sonra yeniden yattı. Yüzü uykudan kızarmıştı ve birkaç saniye içinde ağır ağır nefes almaya başladı.

"Dün gece geç saate kadar ayaktaydı, Leeds Üniversitesi'ne gidecek kayıtların son kutusunda bana yardım etti," dedi Roger, kızın adına savunma yapıyordu.

Claire dalgın bir halde başını sallarken kızını izliyordu.

"Jamie de böyle yapardı," dedi yumuşak bir şekilde. "Bir yere uzanır ve orada da uyurdu."

Claire sessizleşmişti. Roger Urquhart Kalesi'nin korkunç kalıntılarının olduğu ve iyice açıldığı gölün ucuna doğru durmadan kürek çekiyordu.

"Bu şey," dedi Claire sonunda, "gittikçe zorlaşıyor. İlk kez taşların arasında geçtiğimde yaşadığım en kötü şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. Geri gelmem ondan iki kat daha korkunçtu." Gözleri kocaman ve korkunç görünen kaleye odaklanmıştı.

"Doğru günde gelip gelmediğimi bilmiyorum. Gittiğim zaman Beltane Festivali vardı ve geri geldiğim zaman da festivale iki hafta vardı."

"Geilie... yani Gillian demek istedim. O da Beltane zamanı gitti." Havanın sıcak olmasına rağmen Roger hafiften üşüdüğünü hissediyordu. Hem atası hem de yaşıtı olan kadının görüntüsünü yeniden görüyordu; alevlenmiş büyük ateşin ışığında duruyordu, taşların aralığından sonsuza kadar kaybolmadan önce bir anlığına göz göze gelmişlerdi.

"Bu onun not defterinde yazan şey; kapılar Güneş ve Ateş Festivali'nde açılıyor. Belki bu zamanlara yakın olduğun için kapı yarı açıktı. Ya da o tamamen yanılmıştır; ne de olsa o sana bu işin olması için bir kişinin kurban edilmesi gerektiğini göstermişti."

Claire zorlukla yutkundu. Gillian'ın kocası, Greg Edgars'ın petrole bulanmış kalıntıları 1 Mayıs günü polisler tarafından taş halkadan çıkarılmıştı. Kadının rapor sonucundaysa şu yazıyordu; "Kaçtı, nereye gittiği bilinmiyor."

Claire botun bir kenarına yaslanıp suya elini soktu. Küçük bir bulut güneşin önüne geçtiğinde göl aniden griye dönüşüvermişti ve ışık yeniden arttıkça yüzeydeki küçük dalgalar da artıyordu. Botun oluşturduğu izin altındaki su zifiri karanlıktı. Ness Gölü iki yüz on üç metre derinliğindeydi ve çok soğuktu. Böyle bir yerde hangi canlı yaşayabilirdi?

"Aşağıya gidebilir misin, Roger?" diye sordu, yumuşak bir sesle. "Göle atlayıp, ciğerlerin patlayana kadar, canavarın orada olup olmadığını bilmeden karanlık suya dalar mısın?"

Roger kolundaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu ve bunun rüzgârın aniden soğuk esmesinden kaynaklanmadığını da biliyordu.

"Ama sorum bu değil," diye devam etti Claire, hâlâ boş gizemli suya bakarken. "Eğer Brianna aşağıda olsaydı gider miydin?" Doğruldu ve Roger'a bakmak için döndü.

"Gider miydin?" Kehribar gözler Roger'ınkilere dikkatle bakıyor, bir an olsun kırpmıyordu.

Roger dudaklarını yaladı, rüzgârdan hem çatlamış hem de kurumuşlardı ve omzunun üstünden Brianna'ya bir göz attı, uyuyordu. Claire'e bakmak için yüzünü çevirdi.

"Evet. Giderim diye düşünüyorum."

Claire bir müddet ona baktı ve sonra başını salladı, gülmüyordu.

"Ben de giderim."

Bölüm 5

Bir Daha Eve Gidemezsin

18

Tanışma

Eylül 1968

Yanımdaki kadın büyük olasılıkla yüz otuz beş kilo ağırlığındaydı. Uykusunda horluyordu; ciğerleri iki büyük göğsünü yukarıya kaldırmak için güçlükle çalışıyordu. Kalçası, uyluğu ve tombik kolu, hoş olmayan derecede sıcak ve nemlenmiş olan benimkine baskı yapıyordu.

Kaçış yoktu; uçak gövdesinin diğer taraftaki çelik kısmına yaslanmaya mecburdum. Bir kolumu yukarıya kaldırabildim ve saatime bakmak için üstümdeki ışığa tuttum. On otuz, Londra saatiyle; kaçışı vaat eden New York'a inmeden önce en azından altı saatimiz daha vardı.

Uçak, yolcuların iç çekişleri ve horultularıyla doluydu ve yolcular bunu en iyi şekilde yapıyordu. Benim için uyku ise söz konusu bile değildi. Kaderime boyun eğmiş, uçuş için sakladığım yarı bitmiş romanımı almak için önümdeki koltuk cebine uzandım. Hikâye benim sevdiğim yazarlardan bir tanesine aitti ama dikkatimin kitaptan çok – hatta Edinburgh'da bıraktığım araştırmaya devam eden ya da bunu uman Roger ve Brianna'dan – Boston'da beni bekleyen şeye yöneldiğini fark etmiştim.

Beni neyin beklediğini bilmiyordum, bu da problemin yarısıydı. Geçici bile olsa geri gelmek zorundaydım; uzayan tatilimden oldukça bitkin düşmüştüm. Hem hastanede yapılacak işler vardı, evde düzenlenmesi ve ödenmesi gereken faturalar, evin bakımı ve düzeltilmesi gereken bir bahçe vardı – arka bahçedeki çimlerin şimdiye kadar evi sardığını düşününce birden ürperdim – arkadaşlar da ziyaret edilmeliydi...

Özellikle bir arkadaş. Joseph Abernathy benim en yakın arkadaşımdı. Arkadaşlığımız tıp okulundan beri devam ediyordu. Son kararlarımı vermeden önce – ki muhtemelen bunların geri dönüşü yoktu – onunla konuşmak istiyordum. Kucağımdaki kitabı kapadım ve bir parmağımla

kitabın adındaki abartılı süslemeleri takip etmeye başladım, gülümsüyordum. Diğer şeylerin yanında, aşk romanlarını sevdirdiği için Joe'ya bir borcum vardı.

***

Tıp eğitimim başladığından beri Joe'yu tanıyordum. Boston Hastanesi'ndeyken diğer stajyerlerden ayrı duruyordu, tıpkı benim gibiydi. Stajyer doktorların arasında tek bayan stajyer bendim; Joe da tek zenci stajyerdi.

Ortak olduğumuz bu tekil olma hissi, diğerlerinin bize farklı bakmasını sağlamıştı; her ikimiz de bunu fark ediyorduk ama hiçbir şey de söylemiyorduk. Birlikte çok güzel çalışıyorduk ama ikimiz de – bazı sebeplerden ötürü – kendimizi açığa vurma konusunda temkinliydik. Hatta arkadaşlık denecek kadar belirsiz olan aramızdaki önemsiz bağ konusunda da durum buydu ve stajyerliğimizin bitimine kadar bu tam anlamıyla açıklığa kavuşmamıştı.

O gün yardım almadan ilk ameliyatımı yapmıştım; sorunsuz bir apandis ameliyatıydı, ergenlik döneminde olan sağlıklı bir çocuğa yapılmıştı. Her şey yolunda gitmiş ve ameliyat sonrası oluşabilecek bir sorunu düşünmek için bir sebep yoktu. Fakat yine de tuhaf derecede çocuğu sahiplenmiş gibi hissediyordum ve vardiyam bittiği halde, çocuk uyanıp yoğun bakımdan çıkana kadar eve gitmek istememiştim. Kıyafetlerimi değiştirdim ve beklemek için üçüncü kattaki doktorların bekleme salonuna gittim.

Salon boş değildi. Joseph Abernathy berjer koltukların birinde oturuyordu, *U.S. News&World Report* 'un bir kopyasını okumaya daldığı belliydi. İçeri girdiğimde bana baktı ve makalesine dönmeden önce başıyla bana selam verdi.

Salon dergilerle doluydu – hasta bekleme salonunda yıpranmışlardı – ve taburcu olan hastaların bıraktığı bir yığın yırtık pırtık ciltsiz kitap da vardı. Dikkatimi başka yöne vermek için bu yığınları karıştırmaya başladım; elime altı aylık bir *Gastroenteroloji Çalışmaları*'nın bir kopyası, *Time* dergisinin eski bir sayısı ve *Watchtower*'ın broşürleri geçmişti. Sonunda kitaplardan birini aldım ve oturdum.

Kitabın kapağı yoktu ama başlığı *Zorlu Korsan* idi. "Duygulara hitap eden, zorlu bir aşk hikâyesi, İspanya sahilleri gibi sınırsız!" diyordu başlığın altında. İspanya sahilleri mi? Eğer istediğim şey kaçmaksa bundan daha iyisini bulamazdım, diye düşündüm ve kitabı rastgele açtım. 42. sayfasıydı açılan.

Dalga geçercesine burun kıvıran Tessa, sarı uzun buklelerini geriye doğru attı. Bu hareket, göğüslerini ortaya seren elbisesinin yakasını daha da öne çıkarmıştı. Valdez'in gözleri bu manzara karşısında irileşti ama böyle bir güzelliğin onda yarattığı etkiyi dışa vurmadı.

"Tanışmamızı daha da ilerletmemiz gerektiğini düşünüyorum, sinyorita," diye öneride bulundu, öyle kısık ve şehvet dolu bir sesle konuşmuştu ki Tessa'nın sırtı beklentiyle ürpermeye başlamıştı.

"Ben... ahlaksız, aşağılık, alçak bir... bir... korsanla tanışmaya meraklı değilim!" dedi.

Valdez ona gülümserken dişleri parlıyordu ve eli belindeki hançerin kabzasını okşuyordu. Kızın korkusuzluğundan etkilenmişti; öyle cesur, öyle zorlu... ve öyle güzeldi ki.

Bir kaşımı kaldırdım ama okumaya devam ediyordum, büyülenmiştim.

Zorunlu bir sahiplenme duygusuyla, aniden Valdez bir kolunu Tessa'nın beline doladı.

"Unutuyorsunuz sinyorita," diye mırıldandı, kelimeler kızın hassas kulak memesini gıdıklıyordu, "Siz savaşın ödülüsünüz ve bir korsan gemisinin kaptanının ganimeti seçme hakkı vardır!"

Valdez kızı yatağa, değerli taşlarla süslenmiş örtünün üzerine yavaşça attığında, Tessa onun güçlü kollarından kurtulmak için çabalıyordu. Nefes almak için uğraşıyordu, Valdez gök mavisi kadife ceketini ve iyice kırışmış beyaz keten gömleğini çıkarırken korku içinde onu izliyordu. Göğsü kusursuzdu; geniş ve parlak bronz rengindeydi. Tessa parmaklarıyla dokunmamak için kendini zor tutuyordu, Valdez pantolonunun kemerine uzandığı zaman kalbi kulaklarında atıyordu.

"Ama hayır," dedi ve durdu. "Sizi böyle yüz üstü bırakmak vicdansızlık olur, sinyorita. Bana izin verin." Karşı konulmaz bir gülüşle eğildi ve nasırlı

sıcak elleriyle Tessa'nın göğüslerini nazikçe okşamaya başladı. İnce ipek elbisenin altındaki şehvetli ağırlığın tadını çıkarıyordu. Küçük bir çığlık atan Tessa onun araştıran dokunuşlarından kaçıp, dantel işlemeli kuş tüyü yastığa doğru geriledi.

"Karşı mı geliyorsunuz? Böyle güzel bir elbisenin mahvolması ne kötü, sinyorita..." Kızın açık yeşil ipek korsajını sertçe tuttu ve hızla çekti. Tessa'nın güzel beyaz göğüsleri, bir çift kırmızı kekliğin ansızın sazlıktan uçması gibi ortaya çıkıverdi.

Dr. Abernathy'nin okuduğu *U.S. News & World Report*'un üzerinden keskin bir bakış atmasına sebep olan bir ses çıkarmıştım. Yüzümü hemen ağırbaşlı bir tavra sokmuş ve sayfayı çevirmiştim.

Valdez'in gür siyah bukleleri kızın göğsündeydi. Ateşli dudakları Tessa'nın gül pembesi meme uçlarında hızlanıyor, kızın acı dolu bir şehvet dalgasına kapılmasını sağlıyordu. Bedeninde uyandırdığı şehvetle zayıf düşen Tessa hareket edemiyordu. Adamın eli sinsice elbisesinin kenarını arıyor ve ateşli dokunuşları kızın zarif kasıklarında filizlenen duyulara dokunuyordu.

"Ahh, mi amor," diye inliyordu. "Öyle güzel, öyle saf. Beni şehvetten deliye döndüreceksiniz, mi amor. Sizi ilk gördüğüm andan beri istiyorum, babanızın gemisinin güvertesinde öyle gururlu öyle soğukkanlıydınız ki. Fakat hâlâ bana karşı soğuk musunuz, sevgilim?"

Aslında Valdez'in öpücükleri Tessa'nın hislerini mahvediyordu. Soğukkanlılıkla babasının gemisini batıran, kendi elleriyle yüzlerce kişiyi öldüren bu adam için nasıl böyle şeyler hissedebilirdi? Korkudan geri çekilmesi lazımdı ama o bunun yerine nefes nefese kalıyor, onun ateşli öpücüklerini karşılamak için ağzını açıyordu. Onun uyanmaya başlayan erkekliğinin altına kendini istemsiz bir şekilde bırakıyor, bedeniyle kavisler çiziyordu.

"Ahh, mi amor," diye soluk soluğa konuşuyordu Valdez. "Sabredemiyorum. Ancak... sizin canınızı yakmak da istemiyorum. Nazikçe, mi amor, nazikçe."

Adamın şehvetinin bacaklarının arasındaki baskıyı arttırdığını hissettiğinde, Tessa nefes nefeseydi.

"Ahh!" dedi. "Ahh, lütfen! Yapamazsınız! Yapmanızı istemiyorum!" İtiraz etmenin tam da sırası diye düşünüyordum.

"Endişelenmeyin, mi amor. Bana güvenin."

Yavaş yavaş onun uyuşturan dokunuşlarının altında rahatlamaya başlamıştı, karnında oluşan sıcaklığın büyüdüğünü ve yayıldığını hissediyordu. Adamın dudakları göğüslerine dokunuyor, rahatlatıcı sözler mırıldanıyordu ve bu onun bütün direnişini alıp götürmüştü. Rahatladığında bacakları kendiliğinden açıldı. Sonsuz bir yavaşlıkla ilerleyen Valdez'in kan hücum etmiş penisi, kızın masumiyetinin çeperiyle oyun oynuyordu...

Bir çığlık attım ve kitap elimden kaydı, kucağımdan kayarak Dr. Abernathy'nin yanına gürültüyle düştü.

"Affedersiniz," diye mırıldandım ve kitabı almak için eğildim, yüzüm alev alevdi. Terli ellerimin arasında *Zorlu Korsan* kitabını gördüğümde, Dr Abernathy'nin her zamanki ciddi görüntüsünden uzak olduğunu fark ettim; yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Tahmin etmeme izin verin," dedi. "Valdez kızın masumiyetinin çeperiyle oyun oynamaya başladı?"

"Evet," dedim, çaresiz bir şekilde ben de gülmeye başladım. "Nasıl bildiniz?"

"Şey, kendinizi bayağı kaptırmıştınız," dedi ve kitabı benim elimden aldı. Kısa, küt parmakları ustalıkla sayfaları çeviriyordu. "Burası olmalı ya da 73. sayfada, Valdez'in kızın pembe vajinasını diliyle yıkadığı yer."

"Ne?"

"Kendiniz bakın." Kitabı yeniden bana uzatmıştı, sayfanın aşağısında bir yeri gösteriyordu. Gerçekten de öyleydi, "*...örtüyü bir kenara itti, kömür karası başını eğdi ve kızın pembe vajinasını aç diliyle yıkamaya başladı. Tessa inledi ve..."* Delirircesine bir çığlık attım.

"Bunu okudunuz yani?" diye direttim, gözlerimi Tessa ve Valdez'den zorlukla ayırmıştım.

"Ahh, evet," dedi, gülümsemesi genişlemişti. Sağ tarafının arka kısmında altın bir dişi vardı. "İki ya da üç kez. En iyisi değil ama kötü de değil."

"En iyisi? Bunun gibi çok kitap var mı?"

"Kesinlikle. Bir bakalım..." Ayağa kalktı ve masanın üstündeki yırtılmış ciltsiz kitap yığınını karıştırmaya başladı. "Kapaksız olanlara bir bakın isterseniz," diye açıklama yaptı. "Bunlar en iyileri."

"Ben sizin *Lancet* ve *Journal of the AMA* dergileri dışında başka bir şey okumadığınızı düşünmüştüm." dedim.

"Ne? Ellerim hastaların bağırsakları içindeyken tam otuz altı saatimi harcıyorum, sonra buraya gelip Safrakesesi Rezeksiyonundaki Gelişmeleri okuyacağımı mı sanıyorsunuz? Ah cehennem gibi, hayır! Valdez ile birlikte İspanya sahillerine açılmayı tercih ediyorum." Bana ilgiyle bakıyordu, yüzündeki gülümseme hâlâ bozulmamıştı. "Ben de sizin *The New England of Medicine* haricinde bir şey okuduğunuzu düşünmüyorum, Leydi Jane." dedi. "Dış görünüşler aldatıcı değil mi?"

"Öyle olmalı," dedim düz bir şekilde. "Bu 'Leydi Jane' nedir?"

"Ahh, Hoechstein buna başladı," dedi ve dizinde parmaklarını dolayarak arkasına yaslandı. "Bu ses, bu aksan... kraliçe ile çay içmiş gibisiniz. Sahip olduğunuz ve beylerin kötü hissetmesine sebep olan şey bu. Anlarsınız işte, Winston Churchill gibi konuşuyorsunuz. Bu da onları korkutuyor. Fakat sizde başka bir şey daha var," dikkatlice beni incelerken sandalyesini geriye doğru itti.

"İşinizle ilgilenmek istediğinizde bu şekilde konuşursunuz. Eğer öyle değilse, bunun başka bir sebebi olmalı. Bunu nereden öğrendiniz?"

"Savaşta," dedim, bu açıklamaya gülümsüyordum.

Kaşlarını yukarıya kaldırmıştı. "Kore'de mi?"

"Hayır, İkinci Dünya Savaşı'nda mücadele eden hemşirelerden biriydim. Bir bakışıyla stajyerleri ve emir erlerini eriten birçok Baş Hemşire gördüm." Bu şekilde çok tecrübe edinmiştim, olması gereken kutsal otorite havası. Boston Hastanesi'nin hemşire ve stajyer personelinin harcadığından daha büyük bir güçle, insanlara karşı daha iyi olmamı sağlamıştı.

Başını onaylarcasına salladı, benim açıklamalarıma dalmıştı. "Evet, bu oldukça mantıklı. Ben de Walter Cronkite gibi konuşmaya çalışıyordum."

"Walter Cronkite mi?" Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Yeniden gülümserken altın dişi göründü. "Sen daha iyi birini düşünebilirsin belki? Onu radyodan ya da TV'den her akşam dinlerdim. Annemi güldürmek için böyle yapıyordum, o her zaman benim bir papaz olmamı istemişti." Gülümsüyordu, neredeyse üzgündü. "Eğer o günlerde yaşadığım yerde Walter Cronkite gibi konuşsaydım, tıp okuluna girebilmek için hayatta kalamazdım sanırım."

İkinci saniyeden itibaren Joe Abernathy'yi sevmeye başlamıştım. "Umarım anneniz bir papaz yerine doktor olmanızdan dolayı hayal kırıklığına uğramamıştır."

"Doğruyu söylemek gerekirse, emin değilim," dedi sırıtarak. "Ona söylediğim zaman bir an bana dik dik baktı, sonra derin bir iç çekti ve şöyle dedi, 'Evet, en azından romatizma ilaçlarımı benim için ucuza alabilirsin.'"

Alay edercesine bir kahkaha atmıştım. "Ben de eşime doktor olacağımı söylediğim zaman büyük bir coşkuyla karşılanmadım. O da bana dik dik baktı ve sonunda, eğer canım sıkılıyorsa neden bakım evindeki yaşlılara mektup yazmak için gönüllü olmadığımı sordu."

Joe'nun gözleri altınımsı kahverengiydi, tıpkı karamel topları gibiydi. Bana bakarken gözlerinin içinde neşeli bir parıltı vardı.

"Evet, insanlar hâlâ yapmaya karar verdiğin bir konuda yapmaman gerektiğini yüzüne söylemenin iyi bir şey olduğunu düşünüyorlar. 'Neden buradasın küçük bayan, evinde oturup eşin ve çocuğunla ilgilenmen gerekmiyor mu?'" diye taklit etti.

Çarpık bir şekilde gülümsedi ve elimi okşadı. "Endişelenmeyin, er ya da geç vazgeçeceklerdir. Artık bana, Tanrı'nın beni yaratma nedeni olan tuvaletleri temizleme işini neden yapmadığımı sormuyorlar."

Sonra hemşire geldi, benim apandisit hastamın uyandığını söyledi ve ben de oradan ayrıldım, böylece arkadaşlığımız da sayfa 42 ile başlamış oldu. Artık Joe Abernathy benim en iyi arkadaşlarımdan bir tanesi; muhtemelen neyi neden yaptığımı gerçekten anlayan ve bana yakın olan tek kişi.

Hafiften gülümsedim, kapağın kaygan kabartmasını hissediyordum. Sonra öne doğru eğildim ve kitabı yerine koydum. Belki de şimdi kaçmak istemiyordum.

Dışarıda mehtap ışığıyla aydınlanmış bir bulut kütlesi, yeryüzünün görünmesini engelliyordu. Aşağıdaki karışıklığa zıt olarak yukarıdaki her şey sessiz, güzel ve huzurluydu.

Yalnızlığımla bastırılmış, hareketsiz bir kozanın içindeymişim gibi tuhaf bir hisse kapılmıştım. Yanımdaki kadının ağır nefes alışları bile sessizliğin üzerindeki hafif bir gürültüydü, hava şartlarının ılık hışırtısı ve ayak sesleri duyulan hostes bile bu sessizliği pek bozamıyordu. Aynı zamanda acımasız bir hava akımının içinde olduğumuzu da biliyordum, saatte yüz millik bir hızla ilerliyorduk, güvenliydi.

Gözlerimi heyecanla kapadım. Arkamda İskoçya'da, Jamie'nin peşine düşen Roger ve Brianna vardı. Önümde ise işim ve Joe beni bekliyordu. Ya peki Jamie? Bunu düşünmemeye çalıştım, seçimimi yapana kadar onu düşünmemeye kararlıydım.

Saçlarımın hafiften karıştığını hissediyordum ve bir bukle saçım yanağıma düşmüştü, bir sevgilinin dokunuşu gibiydi. Bu da tıpkı duyduğum parfüm ve sigara kokusunu, yün ve süpürge otuna dönüştüren hayal gücümden başka bir şey değildi.

19

Bir Hayalet İle Uyumak

Sonunda evdeydim, Frank ve Brianna ile birlikte yaklaşık yirmi yıl yaşadığım Furey Sokağı'ndaki evimde. Kapıdaki açelyalar solmuştu; güçsüz ve sefil olan salkımlarındaki yapraklar saksının altında kurumuş yığınlara dönüşmüşlerdi. Sıcak bir yaz olmuştu – Boston'da olanlardan farklıydı – ve Eylül ayının ortası olmasına rağmen Ağustos yağmurları henüz yağmamıştı.

Çantalarımı ön kapının kenarına koydum ve evi kolaçan etmeye başladım. Ev güneş ışınlarıyla yıkanıyordu; yeşil lastik yılan elimi yakacak kadar sıcaktı.

İlk başta işe açelyalardan başlamak istemedim. Onları çok önceden dışarı çıkarmıştım ama Brianna'nın hatırı için, Frank'in ölümünden sonra evde değişiklik yapmaya isteksizdim. Çok fazla değişiklik olmadan, bir sene içinde hem üniversiteye başlamak hem de bir babayı kaybetmek yeteri derecede şaşkınlık yaratır, diye düşünmüştüm. Uzun zamandır evi önemsemiyordum; böyle de devam edebilirdim.

Evi kolaçan etmeyi bırakmışken, "Tamam!" diye öfkeyle açelyalara söylendim. Onların çamura bulanmış yapraklarını görmüştüm. "Umarım mutlusunuzdur, çünkü benden bu kadar. Ben gidip bir şeyler içeceğim ve bir duş alacağım," dedim.

***

Üzerimde sabahlığımla büyük küvetin kenarına oturdum, suyun gürleyerek akmasını izliyor ve sabunu köpürtüyordum. Denizköpüğü kokulu kabarcıklar bulutlar gibi havada süzülmeye başlamıştı. Kaynayan yüzeyden buharlar çıkıyordu; su çok sıcak olmalıydı.

Musluğu çabucak kapadım ve bir müddet oturdum. Etrafımı çevreleyen ev sessizdi, sadece patlayan sabun köpüklerinin hışırtısı vardı; uzakta olan bir savaşın sesi gibi belirsizdi. Ne yaptığımı anlamıştım. Inverness'ta hızlı

trene adımımı atıp, ayaklarımın altında tıkırdayan yolun canlandığını hissettiğimden beri bunu yapıyordum. Kendimi test ediyordum.

Motorlu araçlara – günlük hayatın modern icatlarına – ve daha da önemlisi bunlara olan bağlılığıma dikkat etmeye özen göstermeye çalıştım. Edinburgh'a olan trene, Boston'a olan uçağa, hava alanından eve gelene kadar taksiye ve mekanik olan bütün satış otomatlarına, sokak lambalarına, uçağın metrelerce yükseklikteki tuvaletine; mavi-yeşil dezenfektanının fırıl fırıl dönmesiyle bütün atıkları ve mikropları yok ediyordu. Ya da Sağlık Bakanlığı'ndan onaylı sertifikalarıyla, yemek yediğinizde gıda zehirlenmesinden kaçınma şansından bile daha fazlasını garanti eden restoranlara. Veya evimde ışığı, ısınmayı, suyu ve yemeklerin pişmesini sağlayan her yerdeki düğmelere.

Soru şuydu; bunlar benim için önemli mi? Buhar çıkan banyo suyuna bir elimi soktum ve ileri geri yaparak suda elimi gezdirirken, mermerin derinliğinde dans eden girdabın gölgelerini izliyordum. Alıştığım bu büyük ve küçük 'rahatlıklar' olmadan yaşayabilir miydim?

Bu soruyu kendime her düğmeye bastığımda, her bir motorun gürlemesini duyduğumda soruyordum ve cevabım her zaman aynıydı, 'evet.' Ne de olsa zaman bir şeyi fark ettirmiyordu; şehirde dolaşmaya çıktığım zaman bu rahatlıklara sahip olmayan insanlar da görebiliyordum – çok uzaklarda elektriğin ne demek olduğunu, neye yaradığını bilmeyen bu şekilde yaşayan insanlar da vardı.

Bana gelince bunları hiç de önemsemiyordum. Ben beş yaşındayken annem babam öldüğünden beri ünlü bir arkeolog olan Lamb Amca ile birlikte yaşamıştım. Sonuç olarak, orta dereceli 'ilkel' diyebileceğimiz şartlarda yetişmiştim, çünkü onun her çalışmasında yanında oluyordum. Evet, sıcak banyolar ve elektrik ampulleri güzeldi ama hayatımın bazı dönemlerinde onlarsız yaşamıştım, örneğin savaş zamanında ve hiç de onların eksikliğini hissetmemiştim.

Su katlanılır derecede soğumuştu. Sabahlığımı çıkarıp yere bıraktım ve içine girdim, omuzlarım soğuktan karıncalanırken ayaklarımdaki sıcaklığın okşamasını hissedebiliyordum.

Küvete oturdum ve rahatlayıp bacaklarımı uzattım. On sekizinci yüz yılda banyoları büyük fıçılarda yapabiliyordunuz; bir kişi normal olarak vücudunu parça parça yıkabiliyordu, ilk başta tamamen oturuyor, bacakları dışarıda kalıyordu, sonra ayağa kalkıyor ve ayakları suyun içindeyken üst gövdeyi yıkabiliyordu. Çoğunlukla soğuk havada testiden su dökerek ve leğende yıkanılıyordu.

Hayır, önemli olan sadece rahatlık ve konfor değildi. Hiçbir şey gerekli değildi, yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Rahatlık büyük bir önem taşımıyordu. Medeniyet denilen şeyin ilerlemesi bile güvenliği garanti etmiyordu. İki önemli 'modern' savaşı da yaşamıştım – aslında onlardan bir tanesi savaş alanında olmuştu – ve diğerinin ise her akşam televizyonda aldığı boyutu görebiliyordun.

'Medeni' savaş, tabii eğer öyleyse, eski versiyonlarına göre daha korkunçtu. Günlük hayat güvenilir olabilirdi tabi biri yolda yürürken çok dikkatli olmalıydı. Roxbury'nin kimi kısımları şimdi bile, iki yüz yıl önce Paris'te yürüdüğüm dar sokak kadar tehlikeliydi.

Bir iç çektim ve ayak parmaklarımla tıkacı çektim. Küvetler, gaz tüpleri, tecavüzcüler gibi kişisel olmayan şeyleri düşünmenin gereği yoktu. İçerde bulunan tesisat boruları da küçük bir işgalciden başka bir şey değillerdi. Önemli olan her zaman içinde bulunan insanlardı. Ben, Brianna ve Jamie.

Suyun son kısmı da çağıldayarak akmıştı. Başımın yavaşça hafiflediğini hissederek ayağa kalktım ve köpük kalıntılarını temizledim. Büyük banyo aynası buharlanmıştı ama dizlerimin yukarısını gösterecek kadar açıktı; haşlanmış karides gibi pembeleşmiştim.

Havluyu çıkardım ve aynada kendime bakmaya başladım. Kollarımı büküp başımın üstüne kaldırdım ve sarkıklarıma baktım. Hiç yoktu. Kaslarım güzel bir şekilde belli oluyordu; delta kasımın yuvarlak şekli biçimli, göğüs kasımın yüksek kıvrımı da meyilliydi. Yavaşça yana doğru döndüm, karın kaslarımı geriyor ve bırakıyordum eğimi tam kıvamındaydı, rektus kası neredeyse çukur denecek kadar çukurlaşıyordu.

"Genlerimde şişmanlık olmaması güzel bir şey," diye mırıldandım. Lamb Amca yetmiş beş yaşında öldüğü zaman bile yakışıklı ve diriydi. Sanırım babam da benzer şekilde aynı yapıdaydı ve birden annemin arka tarafını

merak ettim. Ne de olsa bayanların mücadele etmesi gereken aşırı yağları oluyordu.

Arkamı döndüm ve omuzlarımın üstünden aynada kendime baktım. Sırtımın uzun silindirik kasları döndüğümde ıslanmanın verdiği etkiyle parıldıyordu; hâlâ bir belim vardı ve oldukça da inceydi.

"Ahh, gamzem yok, her neyse," dedim yüksek sesle. Önüme döndüm ve aynadaki yansımama baktım.

"Daha kötü de olabilirdi," dedim.

***

Biraz daha cesaretlendiğimi hissederek geceliğimi giydim ve evi geceye hazırlamaya başladım. Ne dışarıya çıkarılacak kedi ne de beslenecek köpek vardı. Bozo, bizim en son köpeğimizdi, bir sene önce yaşlılıktan ölmüştü ve başka bir tane daha almak istememiştim. Brianna okulda oluyordu, benim de hastanede durduğum süre uzuyordu ve bu evcil hayvanlara vakit ayırmamız için yeterli değildi.

Termostatı ayarladım, pencerelerin ve kapıların kilitlerini kontrol ettim, ocağın kapalı olup olmadığına baktım. Her şey olması gerektiği gibiydi. On sekiz yıldır gece yaptığım kontroller Brianna'nın odasında son bulurdu ama o üniversiteye gittiğinden beri bunu yapmamıştım.

Alışkanlıkla ve içimdeki dürtüyle hareket ederek, onun odasının kapısı açtım ve ışığı yaktım. Bazı kişiler nesnelerin ustasıdır ama bazıları değildir. Bree de bu vardı; posterlerin, fotoğrafların, kurumuş yaprakların, batik kumaş parçaların, çerçevelenmiş sertifikaların ve duvardaki diğer eşyaların arasında neredeyse tek bir boşluk yoktu.

Bazı kişiler etrafındaki eşyaları düzenlerken kendilerini de yansıtırlar, bu yüzden sadece nesnelerin kendi özelliği olmaz, ayrıca onlarla sergilenen diğer şeylerle de bağlantısı olur ama her şeyden öte eşyaların olduğu gibi onların görünmez sahiplerine ait olan belirsiz ruhu da gösterirler. *Ben buradayım, çünkü Brianna beni buraya yerleştirdi*, sanki odadaki eşyalar böyle diyordu. *Ben buradayım, çünkü olması gereken bu.*

Onun bu özelliğe sahip olması çok tuhaf, diye düşünüyordum. Frank de böyleydi; ölümünden sonra üniversitedeki boş ofisine gittiğim zaman, odanın soyu tükenmiş bazı hayvanların fosillerine benzediğini düşünmüştüm. Kitaplar, evraklar, çöp parçaları, bu yeri mesken tutan aklın şekline, dokusuna ve ağırlığına sahipti.

Brianna'nın bazı eşyalarına gelince, onunla bağlantısı olduğu açıktı; benim, Frank'in, Bozo'nun ve arkadaşlarının resimleri vardı. Kendi yaptığı kumaş parçaları, onun seçtiği modeller, beğendiği renkleri yansıtıyordu – parlak turkuvaz, koyu çivit mavisi, magenta rengi ve açık sarı. Ama diğer eşyaları – yazı masasının üstündeki kurutulmuş tatlı su salyangoz kabuğu ve Truro'daki kumsaldan alınan sünger taşı parçası, yüz binlercesinden farklı mıydı?

Benim eşyalarla bir alakam yoktu. Onları ne biriktirme ne de dekore etme isteğim var, Brianna yardım edecek kadar büyüyene kadar, Frank evdeki mobilyalardan hep şikâyet etmişti. Ya benim göçebe yetişme tarzımdan ya da böyle olduğum için, etrafımdaki şeyleri değiştirme gibi bir isteğim olmamıştı.

Jamie de aynıydı. Birkaç tane küçük eşyası vardı. Muska gibi faydalı eşyalarını her zaman kürk torbasında taşırdı, bunun ötesinde de böyle şeyleri ne sahiplenir ne de önem verirdi. Paris'te yaşadığımız lüks hayatta ve Lallybroch'ta yaşadığımız o kısacık huzurlu zamanlarda bile nesneleri saklama gibi bir eğilimi olmamıştı.

Onun için elbette gençlik döneminde, avlanan bir hayvan gibi yaşadığı zamanlarda, korunmak için güvendiği silahlarından başka bir şeyi yoktu. Belki bu onun için doğaldı; dünyadan kendini soyutlama, bu kendine yetme hissi, bu bizi birbirimize bağlayan şeylerden bir tanesiydi.

Tuhaf olan bir şey daha vardı, Brianna farklı yönlerden de olsa her iki babasına da çok benziyordu. Kızımın hayaletine sessizce iyi geceler dedim ve ışığı kapadım.

Frank'in düşüncesi benimle birlikte yatak odasına kadar geldi. Büyük çift kişilik yatağın koyu mavi saten örtüsünün altındaki sakin görüntüsü birden onu yanıma getirmiş, aylardır onu hiç düşünmediğim bir canlılıkla zihnimde belirivermişti.

Sanırım şimdi onu düşünmemi sağlayan şey, olması yakın ayrılığın ihtimaliydi. Bu oda, bu yatak aslında ona son kez hoşça kal dediğim yerdi.

***

"Yatağa gelmeyecek misin, Claire? Saat gece yarısını geçiyor." Frank okuduğu kitabın üstünden bana bakıyordu. Kendisi çoktan yatağa yatmış diziyle desteklediği kitabı okuyordu. Lambanın yumuşak ışığı onu sanki sıcak köpük içinde yüzüyor, odanın geri kalan soğuk karanlığından soyutlamış gibi gösteriyordu. Ocak ayının başıydı ve kalorifer en yüksek derecede olmasına rağmen gecenin en sıcak yeri yataktı.

Ona gülümsedim ve sandalyemden kalktım, ağır yün sabahlığımı omuzlarımdan aşağıya doğru kaydırarak çıkardım.

"Seni uyutmadım mı? Özür dilerim. Bu sabahki ameliyatı düşünüyordum da."

"Evet, biliyorum," dedi düz bir şekilde. "Sana bakarken bunu anlayabiliyorum. Gözlerin dalıyor ve ağzın da açık kalıyor."

"Özür dilerim," dedim yeniden, onun ses tonuna uyarak. "Düşünürken yüzümün girdiği şekilden ben sorumlu değilim."

"Ama düşünmek neye yarar?" diye sordu kitabına bir ayraç yerleştirerek. "Elinden geleni yaptın, o durum için endişelenmek bir şeyi değiştirmeyecek... ahh, evet." Omzunu sinirli bir şekilde silkti ve kitabı kapattı. "Bunları daha önce de sana söylemiştim."

"Söyledin," dedim.

Yatağa yattım, hafiften titriyordum ve geceliğimi bacaklarıma sardım. Frank hemen yanıma doğru geldi ve ben de yorganın altında ona doğru sokuldum, birbirimize sarılarak soğuğa karşı sıcaklığımızı birleştirdik.

"Bekle. Telefonu almayı unuttum." Yorganı geriye doğru ittim ve Frank'in tarafında olan telefonu yanıma almak için dışarıya çıkmaya çabaladım. Frank akşamın erken saatinde yatağa geçip, öğrencileriyle ya da meslektaşlarıyla konuşmayı severdi. Ben de o sırada onun yanında durur ameliyat notlarımı okur ya da düzenlerdim ama gecenin bir yarısı

hastaneden benim için gelen telefonlarla uyanmaya kızardı. Bu duruma yeterince kırıldığımdan, hastaneye sadece acil durumlarda ya da özel bir hastanın durumu ile ilgili bana açıklama yapacakları zaman aramalarını söylemiştim. Bu akşam ise durum farklıydı; hüner isteyen bir bağırsak rezeksiyonuydu. Eğer birden kötü bir şey olursa, aceleyle hastaneye gitmek zorunda kalacaktım.

Işığı söndürüp yeniden yatağa girdiğimde, Frank homurdandı ama bir müddet sonra bana doğru dönüp kolunu belime doğru uzattı. Ben de ona doğru kıvrıldım, ayak parmaklarımın buzları erirken yavaşça rahatlamaya başlamıştım.

Gözümün önüne ameliyatın detayları geliyordu, ameliyat odasındaki soğutmadan ayaklarıma vuran soğuğu ve eldivenli ellerimin hastanın sıcak karnına girdiği anda duyduğum ilk heyecanı yeniden hissediyordum. Hastalıklı bağırsağın kendisi, zehirli yılan gibi kıvrılmıştı, çürüğü gösteren mor lekeler vardı ve küçük bir yarıktan da parlak kan yavaşça sızıyordu.

"Çok düşündüm." Karanlıktan bana ulaşan Frank'in sesi sıradandı.

"Yaa?" kendimi ameliyata kaptırmıştım ama gerçeğe dönmek için kendimi zorladım. "Neyi?"

"İznimi." Üniversiteden ayrılması bir ay içinde olacaktı. Amerika'nın kuzey doğusuna doğru kısa seyahatler yapmayı planlamıştı. Materyaller toplayacak ve sonra altı aylığına İngiltere'ye gidecekti, izin yazısını yazmak için de son üç ayını Boston'da geçirecekti.

"Hemen İngiltere'ye gitmeyi düşünüyorum," dedi dikkatlice.

"Evet, neden olmasın? Hava çok kötü olacak ama çoğu zamanını kütüphanelerde harcamak istiyorsan–"

"Brianna'yı da götürmek istiyorum."

Birden öylece kaldım, odanın soğukluğu karnımın derinliklerinde küçük bir endişe yumrusuna dönüşmüştü.

"O şu anda seninle gelemez; mezuniyetinden önce bir dönemi var. Yazın sana eşlik etmemiz için bekleyemez misin? Ben de o zaman uzun bir seyahate çıkarım ve belki–"

"Ben hemen gidiyorum. Temelli. Sensiz."

Kendimi geriye doğru çektim ve doğrulup ışığı yaktım. Frank gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu, siyah saçları dağınıktı. Şakakları beyazlamıştı; bayan öğrencilerin ona olan hayran olmasına sebebiyet veren bir etkisi vardı. Şaşırılacak derecede kendimi sakin hissediyordum.

"Neden şimdi, neden bu kadar acele? En sonuncusu sana baskı mı yapıyor?"

Gözlerinde oluşan dehşet bakışı, gülünç denecek kadar belli oluyordu. Şaka olmadığı fark edilen bir kahkaha attım.

"Gerçekten bilmediğimi mi düşünüyordun? Tanrım, Frank! Sen gerçekten de çok dikkatsiz bir adamsın!"

Yatakta doğruldu, çenesi gerginleşmişti.

"Ben çok ihtiyatlı davrandığımı düşünmüştüm."

"Belki de," dedim acılı bir sesle. "Son on yılda altıyı geçti, tabii düzinelerce olduysa, o zaman tedbirli biri olmalısın."

Yüzü aydınlanmıştı ama ağzının kenarındaki beyazlanma bana onun aslında çok sinirli olduğunu söylüyordu.

"Bu seferki özel biri olmalı," dedim, kollarımı kavuşturdum ve sözde tesadüfmüş gibi yatağın karyola başına yaslandım. "Neden İngiltere'ye hemen gitmek istiyorsun ve neden Bree'yi de götürmek istiyorsun?"

"Son dönemini yatılı okulda okuyabilir," dedi hemen. "Onun için yeni bir tecrübe olur."

"Onun istemeyeceğini düşünüyorum," dedim. "Arkadaşlarından ayrılmak istemeyecektir, özellikle mezuniyetten hemen önce. Ve kesinlikle İngiltere'de bir yatılı okula da gitmek istemeyecektir!" Bu düşünceyle ürpermiştim. Çocukken böyle bir okula hapsolduğum zamanı hatırlamıştım; bazen hastanenin kafeterya kokusu bana orayı hatırlatıyordu, Lamb Amca beni o yeri ziyaret etmeye götürdüğü zaman korkunç bir çaresizlik dalgasının beni sardığını hissetmiştim.

"Biraz disiplin kimsenin canını yakmaz," dedi Frank. Kendine gelmeyi başarmıştı ama yüzündeki çizgiler hâlâ gergindi. "Bu sana da iyi gelir." Elini salladı, konuyu değiştirmeye çalışıyordu. "Bırak böyle olsun. İngiltere'de sürekli kalmaya karar verdim. Cambridge'ten iyi bir teklif aldım ve bunu kabul etmeyi düşünüyorum. Tabii sen hastaneden ayrılamazsın. Fakat benim kızımı arkada bırakma gibi bir niyetim yok."

"Senin kızın?" Bir anlığına bunun yetersiz olduğunu hissetmiştim. Yeni bir işi olacaktı ve ona eşlik edecek de yeni bir metresi. O zaman uzun zamandır bunu planlıyordu. Tamamen yepyeni bir hayat ama Brianna'sız değil.

"Benim kızım," dedi sakince. "Tabii istediğin zaman ziyarete gelirsin."

"Seni... lanet olası... piç kurusu!" dedim.

"Mantıklı ol, Claire." Burnunu aşağıya eğmiş bakıyordu, bana kırık not alan öğrencilere gösterdiği tavrı sergiliyordu. "Evde pek bulunmuyorsun. Ben gittiğim zaman da Brianna'ya bakacak kimse olmayacak"

"Brianna on sekiz yaşında değil de sekiz yaşındaymış gibi konuşuyorsun! Tanrı aşkına, neredeyse yetişkin bir kız oldu."

"Bir sebep de o, ihtiyacı olan tek şey ilgi ve gözetim," diye söyledi birden. "Benim üniversitede gördüklerimi sen de görsen, içki, uyuşturucu–"

"Ben de görüyorum," dedim, dişlerimin arasından konuşmuştum. "Acilde de bunlar var. Bree öyle bir kız değil–"

"Lanet olsun ki öyle! Bu yaştaki kızların aklı bir karış havadadır. Arkadaşıyla kaçıp gidecek ki o çocuk–"

"Aptal olma! Bree çok mantıklı bir kızdır. Bütün hayatı boyunca onu pamuklu bir kundakta tutamazsın."

"Kahrolası zenci bir adamla olacağına kundakta olması daha iyi!" diye lafı yapıştırdı. Elmacık kemikleri hafiften kızarmıştı. "Anasına bak kızını al yani? Fakat böyle olmayacak, eğer bununla ilgili de bir şey söyleyemeyeceksem lanet olsun!"

"Senin," dedim, "Brianna ya da başka bir şey ile ilgili lanet olası, ahlaksız, rezil şeylerden başka söyleyeceğin bir şey yok!" Sinirden

titriyordum ve yumruklarımı ona vurmamak için bacaklarımın yanında tutmaya çalışıyordum. "Metreslerinden bir tanesiyle devamlı yaşamak için beni bırakacağını söyleyerek bağışlanamaz bir küstahlık yapıyorsun ve sonra da Joe Abernathy ile bir ilişkim olduğunu mu ima ediyorsun? Söylemek istediğin bu, öyle mi?"

Bakışlarını yavaşça aşağıya eğme inceliğinde bulunmuştu.

"Herkes böyle olduğunu düşünüyor," diye mırıldandı. "Bütün zamanını bu adamla birlikte geçiriyorsun. Brianna'yı merak etme konusu da bununla ilgili. Onu... tehlikeye maruz kalacağı... bu insanların arasına... çekmek..."

"Zenci insanlar demek istedin sanırım?"

"Lanet olsun evet böyle demek istedim," dedi, gözlerinden öfke saçarak bana bakıyordu. "O en azından eğitimli olsa da Abernathyler sürekli parti veriyor. Onların evinde tanıştığım kabile dövmeli ve saçında çamur olan obeze ne demeli? Ya o yılışık iğrenç jigoloya? Genç Abernathy gece gündüz Bree'yi alıyor, yürüyüşlere, toplantılara ve basit insanların bulunduğu âlem gecelerine götürüyor..."

"Yüksek seviyede insanların olacağını düşünemiyorum," dedim, Frank'in Leonard Abernathy'nin çok tuhaf iki arkadaşını kaba ama doğru şekilde tarifine kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. "Lenny'nin kendine Muhammad Ishmael Shabazz dediğini biliyor musun?"

"Evet, bana söyledi," dedi, "ve ben de kızımın Bayan Shabazz olması gibi bir tehlikeyi göze alamam."

"Bree'nin Lenny'ye karşı böyle hissettiğini sanmıyorum," diye onu rahatlatmaya çalıştım, öfkemi bastırmaya çalışıyordum.

"Zaten olamaz da. Benimle birlikte İngiltere'ye gelecek."

"Ya gelmek istemezse," dedim son sözü söylercesine.

Şüphesiz durumunun avantajlı olmadığını hisseden Frank yataktan çıktı ve terliklerini aramaya başladı.

"Kızımı İngiltere'ye götürmek için senden izin almama gerek yok," dedi. "Ve Bree daha küçük; nereye istersem oraya gider. Onun sağlık kayıtlarını

bulursan çok memnun olurum; yeni okulun bunlara ihtiyacı olacak."

"Senin kızın?" dedim yeniden. Odanın soğukluğunu hayal meyal fark ediyordum ama öyle sinirliydim ki bütün vücuduma ateş basmıştı. "Bree benim kızım ve sen onu hiçbir yere götüremeyeceksin!"

"Beni durduramazsın," dedi can sıkıcı bir sakinlikle, yatağın ucundan robdöşambrını alırken.

"Durduramam öyle mi?" dedim. "Benden boşanmak mı istiyorsun? Güzel. İstediğin gerekçeleri göster, eşini aldatma hariç ki bunu ispat edemezsin, çünkü öyle bir şey yok. Ancak eğer Bree'yi seninle götürmek istersen, eşini aldatma konusunda benim bir ya da iki söyleyecek sözüm olacak. Iskartaya çıkmış metreslerinden kaç tanesi beni görmeye gelip, senden vazgeçmemi istedi biliyor musun?"

Ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

"Onlara seni her an bırakabileceğimi söyledim," dedim, "eğer sen istersen." Kollarımı göğsümde birleştirdim. Soğuğu yeniden hissetmeye başlamıştım. "Bana neden sormadığını çok merak ediyorum ama sanırım Brianna yüzündendi."

Yüzü artık tamamen renksizdi ve yatağın diğer tarafında, karanlıkta duran kafatası kadar beyazdı.

"Evet," dedi, her zamanki soğukkanlılığı pek işe yaramıyordu. "Bunu önemseyeceğini düşünmemeliydim. Sanki beni durdurmak için harekete geçecekmişsin gibi gelmiyordu."

Dik dik ona bakıyordum, tamamen şaşırmıştım.

"Seni durdurmak mı?" dedim. "Ne yapmalıydım? Öfkeyle mektuplarını açıp karşına geçip onları sallayacak mıydım? Fakültenin yılbaşı partisinde rezalet mi çıkarmalıydım? Dekana şikâyet mi etseydim?"

Bir anlığına dudakları gerilmişti ama sonra rahatladı.

"Senin için önemliymiş gibi davranabilirdin," dedi usulca.

"Önemliydi." Sesim boğuk çıkmıştı.

Başını iki yana sallarken hâlâ bana bakıyordu, lambanın ışığında gözleri koyuydu.

"Yeterli değil." Durdu, siyah robdöşambrına karşıt renkteki yüzü iyice soldu, sonra yanımda durmak için yatağın diğer tarafına geldi.

"Bazen sana yasal olarak dava açsam mı açmasam mı diye düşündüm," dedi. "O Bree'ye benziyor, değil mi? O adam onun gibi mi?"

"Evet."

Ağır ağır nefes aldı, neredeyse homurdanıyordu.

"Brianna'ya baktığın zaman bunu yüzünde görebiliyorum, onu düşündüğünü anlayabiliyorum. Lanet olsun, Claire Beauchamp," dedi yavaşça. "Sana da lanet olsun ve düşündüğün ya da hissettiğin şeyleri saklayamayan şu yüzüne de lanet olsun."

Bundan sonra bir sessizlik oldu, sadece çıtırdayan odunların dayanılmaz sesleri vardı.

"Seni sevdim," dedim yumuşak bir sesle, sonunda. "Bir kez."

"Bir kez," diye tekrarladı. "Bundan dolayı sana minnettar mı olmalıyım?"

His, uyuşmuş dudaklarıma yeniden gelmeye başlamıştı.

"Sana söyledim," dedim. "Ve sonra sen gitmediğin zaman... Frank, çok denedim." Sesimden ne anladıysa bir anlığına durmuştu.

"Denedim," dedim, çok yumuşak bir sesle.

Arkasını döndü ve makyaj masamın olduğu yere doğru gitti. Eşyalarıma dokunuyor, eline alıyor ve rastgele bir yere koyuyordu.

"Senden hemen ayrılamazdım, bir başına, hamile bir halde. Sadece şerefsizler bunu yapar. Ve sonra... Bree." Bir elinde tuttuğu ruja körü körüne baktı, sonra camsı masanın üzerine nazik bir şekilde koydu. "Onu bırakamadım," dedi yumuşak bir sesle. Bana bakmak için döndü, üzgün yüzündeki gözleri simsiyahtı.

"Benim çocuğumun olmadığını biliyor muydun? Ben... birkaç sene önce kendim test yaptım. Kısırım. Biliyor muydun?"

Başımı iki yana salladım, konuşacak halim yoktu.

"Bree benim, benim kızım," dedi, sanki kendi kendine konuşuyordu. "Sahip olduğum tek çocuk. Ondan vazgeçemem." Kesik bir kahkaha attı. "Ben ondan vazgeçemem ama sen o adamı düşünmeden Bree'ye bakamazsın, değil mi? Bu anılar olmadan, merak ediyorum... zamanla onu unutabilir misin?"

"Hayır." Kısık sesle söylediğim söz onda elektrik çarpma etkisi yaratmış gibi görünüyordu. Bir anlığına öylece durdu, sonra dolaba döndü ve pijamalarının üzerine kıyafetlerini giymeye başladı. Öylece durdum, paltosunu giyip bana bakmadan ayağını sertçe yere vurarak odadan dışarı çıkışını izliyordum. Mavi ipek pijamasının yakaları astragan ceketinin altından çıkmıştı.

Bir müddet sonra ön kapının kapandığını ve sonra da soğuk motorun isteksizce çalışma sesini. Araba geriye doğru gitmeye başladığında, farları da yatak odasından uzaklaşıyordu ve sonra gitti, yatakta beni titrememle baş başa bırakmıştı.

***

Frank geri gelmedi. Uyumaya çalışmıştım ama soğuk yatakta kaskatı kesilmiştim. Aklımda tartışmayı canlandırıyor, arabasının tekerleklerinin çıkardığı sesler zihnimde yankılanıyordu. Sonunda kalıp giyindim, Bree'ye bir not bıraktım ve kendimi dışarıya attım.

Hastaneden aranmamıştım ama oraya gidip hastama bakmam gerekiyormuş gibi hissetmiştim; bütün gece yatakta sağa sola dönmekten de iyiydi.

Caddeler yağ gibi kaygandı, sokak lambalarının ışığında siyah buz parlıyordu. Sarı fosfor ışıklar döne döne yağan karı aydınlatıyordu; bir saat içinde sokakları örten buz taze yağan tozun altına saklanacaktı ve seyahat etmek iki kat daha tehlikeli olacaktı. Tek avuntum sabahın dördünde tehlikeye atılmak için kimsenin cadde de olmamasıydı. Benden başka hiç kimse.

Hastanenin her zamanki sıcak, boğuk kokusu tanıdık bir örtü gibi beni sarmıştı, dışarıdaki karla kaplı soğuk geceye karşı beni koruyordu.

"O iyi," hemşire benimle kısık sesle konuşuyordu, sanki sesini yükseltirse uyuyan adamı rahatsız edecekmiş gibiydi. "Bütün değerler sabit ve parametreler normal. Kanama yok." Bunun doğru olduğunu görebiliyordum; hastanın yüzü solgundu ama belirsiz bir pembelik vardı. Boğazındaki nabzı güçlü ve düzenliydi.

Dışarıya derin bir soluk verdim, tuttuğumu fark etmemiştim. "Bu iyi," dedim. "Çok iyi." Hemşire bana samimi bir şekilde gülümsedi ve ona olan yaslanma dürtüsünü görmezden geldim. Birden hastane benim tek sığınak yerim gibi göründü.

Eve gitmek gibi bir olasılık yoktu. Diğer hastalarımı da kontrol ettim ve aşağıya kafeteryaya gittim. Yatılı okul gibi kokuyordu, elimde bir fincan kahveyle oturdum ve yavaşça onu yudumlamaya başladım. Bree'ye ne söyleyeceğimi merak ediyordum.

Yarım saat sonra acildeki hemşirelerden biri sallanan kapılardan aceleyle çıktı ve beni görünce beti benzi attı. Sonra yavaşça bana doğru gelmeye başladı.

Bir seferde anlamıştım; ölüm haberlerini söyleyen doktorları ve hemşireleri görmüştüm, çoğunlukla hareketleri karışıyordu. Çok sakin bir şekilde ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Öylece oturdum, hayatımın büyük kısmında bunu yaptığımı fark etmiştim.

"...burada olduğunuzu söyledi. Cüzdanındaki kimlik... polis dedi ki buzda kaymış... yolda ölmüş..." hemşire konuşuyor, ağzında bir şeyler geveliyordu. Ona bakmadan parlak beyaz koridorda uzun adımlarla yürüyordum, bana doğru yavaş hareketlerle gelen hemşirelerin yüzünü görebiliyordum, anlayamıyordum ama bana olan bakışlardan bir şeylerin olduğunu fark edebiliyordum.

Acildeki bir bölmede tekerlekli sedyenin üstünde yatıyordu. Dışarıda park edilmiş bir ambulans vardı, belki onu buraya getiren ambulanstı. Koridorun sonundaki çift kapılar buzlu şafağa karşı açılıyordu. Ambulansın kırmızı ışıkları koridoru kırmızıya boyuyordu.

Bir anlığına ona dokundum. Hareketsizdi, yeni ölmüş kişilerde olan plastik hissi vardı. Öyle tuhaftı ki görünüşte canlı gibiydi. Görünürde yara

yoktu; yara onu örten örtülerin altında gizliydi. Boğazı düzgün ve kahverengiydi ama orada atan bir nabız yoktu.

Elim hareketsiz göğsünün üstünde öylece kaldım, uzun zamandır ona bakmadığım gibi bakıyordum. Güçlü ve kibar görüntüsüne, hassas dudaklarına, keskin burnuna ve çenesine baktım. Dudaklarının kenarındaki çizgiler derin olsa bile yakışıklı bir adamdı. Hayal kırıklığının ve açığa vurulmamış öfkenin çizgileri, ölümün verdiği rahatlık bile onları yok edememişti.

Öylece durmuş dinliyordum. Yaklaşan yeni ambulansın koridordaki inleme seslerini duyabiliyordum. Sedyenin tekerleğinin çıkardığı gıcırtıyı, polis telsizinin hışırtısını ve bir yerlerde yanan lambanın yumuşak vınlamasını. Ani bir şaşkınlıkla aslında Frank'i dinlediğimi fark etmiştim. Beklediğim... neydi? Ruhu yakınlarda bir yerlerde olabilirdi, bitirilmemiş konuşmamız yüzünden endişeli olabilirdi?

Açılan kapılardan içeriye sızan ışıklarla, bir kırmızıya bir beyaza dönen hareketsiz bedenin rahatsız edici görüntüsünü engellemek için gözlerimi kapadım.

"Frank," dedim yumuşak bir sesle. "Eğer beni duyacak kadar yakınlardaysan, seni sevdim. Bir kez. Seni sevdim."

Joe oradaydı, kalabalık koridordan geçmeye çalışıyordu, yeşil doktor kıyafetinin üzerindeki yüzü endişeliydi. Ameliyattan buraya gelmişti, gözlüğünün camlarına kan sıçramıştı ve göğsünde de leke vardı.

"Claire," dedi, "Tanrım, Claire!" ve sonra titremeye başladım. On yıldır o bana 'Jane' ve "LJ" dışında kendi adımla seslenmemişti. Eğer benim adımı kullanıyorsa, bu gerçek olmalıydı. Elim Joe'nun elleri arasındayken korkunç derecede beyaz görünüyordu, sonra değişen ışıkla kırmızıya döndü. Ona doğru baktım, bir ağaç gövdesi kadar hareketsizdi. Elimi omzuna koydum ve – ilk kez – Frank için ağladım.

***

Furey Sokağı'ndaki evin yatak odasının camına yaslandım. Bu hüzünlü Eylül akşamında sıcak ve nemliydi. Cırcır böceklerinin ve çimenlerin sesleri etrafı dolduruyordu. Fakat benim gördüğüm, iki sene önce yaşanan

kış gecesinin katı siyah ve beyazlığıydı, buz ve hastane bezlerinin beyazlığı ve sonra açık gri şafakta her şey buğulanmıştı.

Artık benim gözlerim buğuluydu, Frank için ağlarken koridordaki gizli koşuşturmayı, lanet olası ışığıyla sessiz yeri aydınlatan ambulansın kırmızı ışığını hatırlıyordum.

Şimdi son kez onun için ağlıyordum, yanaklarımdan akan bu gözyaşlarının yirmi sene önce ilk ve son kez İskoçya'nın yeşil tepesinde ayrıldığımızı anlatan gözyaşları olduğunu da biliyordum.

Ağlamam bitmişti, ayağa kalktım ve sol taraftaki yastığı – Frank'in tarafını – güzelce saran düzgün mavi örtüye elimi koydum.

"Hoşça kal, hayatım," diye fısıldadım ve hayaletlerden uzağa, merdivenlerin aşağısına uyumaya gittim.

***

Sabahleyin koltuktaki geçici yatağımdan beni kaldıran kapı zili olmuştu.

"Telgraf, madam," dedi kurye, geceliğime bakmamaya çalışarak.

Bu küçük sarı zarflar, muhtemelen kahvaltıda yenilen yağlı jambondan daha çok kalp krizine sebep olurdu. Benim kalbim de bir yumruk gibi sıkışmış, sonra huzursuz bir halde atmaya devam etmişti.

Kuryeye bahşiş verdim ve telgrafı koridorun aşağısına götürdüm. Banyoya gidene kadar bunu açmamam önemliymiş gibi görünüyordu, sanki suyun altında imha edilmesi gereken bir patlayıcıydı.

Zarfı açarken ellerim titriyor ve birbirine karışıyordu. Küvetin bir kenarına oturup, sağlam durmak için sırtımı fayans döşeli duvara vermiştim.

Bu kısa bir mesajdı, elbette bir İskoç kelimeleri bu kadar tutumlu kullanır diye anlamsızca düşünmüştüm.

ONU BULDUM STOP, diye okumaya başladım. NE ZAMAN GERİ GELECEKSİN SORU İŞARETİ ROGER.

Telgrafı düzgünce katladım ve zarfına koydum. Uzun bir süre orada oturdum ve zarfa baktım. Sonra giyinmeye gittim.

20

Teşhis

Joe Abernathy çalışma masasında otururken iki eliyle tuttuğu küçük, dikdörtgen şeklindeki açık renkli kartona kaşlarını çatmış bakıyordu.

"Bu nedir?" dedim ve teklif edilmeden masasının kenarına oturdum.

"Bir kartvizit." Kartı bana verdi, hem keyifle hem de sinirle bakıyordu.

Açık gri bir sulu boyayla yapılmış gibiydi; oldukça pahalıydı, zarif serif yazı stiliyle titizlikle basılmıştı. "Muhammad Ishmael Shabazz," diye yazıyordu kartın orta yerinde, aşağıda da adres ve telefon numarası vardı.

"Lenny?" diye sordum, gülerek. "Üçüncü Muhammad Ishmael Shabazz?"

"Ha-ha." Neşe üstün geliyormuş gibi görünüyordu. Kartı geri alırken altın dişi bir an da olsa parıldamıştı. "Beyaz bir adamın adını taşımayacakmış, bir köle ismi istemiyormuş. Afrika köklerini geri kazanacakmış," dedi alaylı bir şekilde. "Ben de tamam dedim ve ona şunu sordum, gelecek sefer burnunda bir halkayla mı geleceksin? Ayrıca dizlerinin aşağısına kadar uzanan bir şeyle döndü, kız kardeşinin Ev Ekonomisi dersinde yaptığı şeye benziyordu. Lenny pardon Muhammad, Afrikalı olmayı kafaya koymuş."

Joe eliyle pencereyi, seçkin manzarasını gösterdi. "Ona, adamım etrafına bak, sen hiç aslan görüyor musun, diye sordum. Burası Afrika'ya benziyor mu?" Bacaklarını uzatarak keçe ile kaplanmış koltuğuna yaslandı. Kabul edercesine başını iki yana salladı. "O yaştaki bir çocukla konuşmanın bir yararı yok."

"Doğru," dedim, "Ama bu 'üçüncü' neyin nesi?"

Altının isteksiz parıltısı bana cevap veriyordu. "Evet, o devamlı 'kayıp geleneğinden' ve 'göz ardı edilmiş tarihinden' bahsedip duruyor. Diyor ki, 'Ben başımı nasıl dik tutacağım, Yale'de tanıştığım Dördüncü Cadwallader ve Sewell Lodge Jr. adındaki çocuklarla nasıl yüz yüze geleceğim? Ben daha büyük babamın adını, nereden geldiğimi bile bilmiyorum?'"

Joe homurdandı. "Nereden geldiğini bilmek istiyorsan, git de aynaya bak, dedim. *Mayflower* gemisi ile gelmedi mi herkes?"

Kartı yeniden aldı, yüzünde isteksiz bir gülümseme vardı.

"Neden soyunun mirasının hepsini alamazmış, öyle söylüyor. Eğer büyükbabası ona bir ad vermediyse, o büyükbabasına bir ad verirmiş. Tek sorun şu ki," dedi, kalkık kaşlarının altından bana bakıyordu, "beni ortada bıraktı. Şimdi ben Muhammad Ishmael Shabazz Jr. oldum, böylece Lenny de gururlu bir Afrikalı." Kendini masadan geriye doğru itti. Çenesi göğsünde, kötü bir şekilde açık gri karta bakıyordu.

"Sen şanslısın, LJ," dedi. "En azından Bree büyükbabasının kim olduğu ile ilgili seni üzmüyor. Tek derdin onun uyuşturucu içip içmemesi ya da Kanada'dan izne gelen bir asker kaçağı tarafından hamile kalıp kalmaması."

Dalga geçercesine kahkaha attım. "Bu senin düşüncen," dedim.

"Öyle mi?" Merakla kaşını yukarıya kaldırdı sonra altın çerçeveli gözlüklerini çıkarıp kravatıyla silmeye başladı. "Peki İskoçya nasıl?" diye sordu, beni incelerken. "Bree orayı beğendi mi?"

"O hâlâ orada," dedim. "Tarihini araştırıyor."

Joe tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki bir kapı vurulması ona engel oldu.

"Dr. Abernathy?" Polo yaka tişörtlü tombul genç bir adam şüpheyle odaya baktı, sağlam karnına yapıştırdığı büyük karton kutunun üstünden eğilmişti.

"Bana Ishmael de," dedi Joe neşeyle.

"Ne?" Genç adamın ağzı hafiften açık kalmıştı ve sonra şaşkınlıkla bana baktı, umutluydu. "Siz Dr. Abernathy misiniz?"

"Hayır," dedim, "O ama aklı başka yerde." Masadan kalktım ve eteklerimi düzelttim. "Seni işinle baş başa bırakıyorum ama sonra zamanın olursa–"

"Hayır, dur bir dakika LJ," diye sözümü kesti, ayağa kalkmıştı. Genç adamdan kutuyu aldı, sonra resmi bir şekilde adamın elini sıktı. "Bay Thompson olmalısınız? John Wicklow geleceğinizi söylemek için beni aramıştı. Tanıştığıma memnun oldum."

"Horace Thompson, evet," dedi genç adam, hafiften gözlerini kırpıştırıyordu. "Ben bir numune getirdim..." Büyük kutuyu gösterdi.

"Evet, doğru. Sizin için ona bakmak beni memnun eder ama Randall da yardımcı olur diye düşünüyorum." Bana bir göz attı, gözlerinde muziplik vardı. "Bunu ölü bir kişiye de yapıp yapmayacağını görmek istiyorum."

"Ölü birine ne–" diye başladım o sırada Joe kutuya uzandı ve açılmış kutudan bir kafatası çıkardı.

"Ahh, çok güzel," dedi memnuniyetle, kafatasını bir sağa bir sola çeviriyordu.

'Çok güzel' kelimeleri beni etkileyen kısım değildi, kafatasının lekeli olmasıydı. Büyük oranda rengi bozulmuştu, kemikler koyu çizgili kahverengiye dönmüştü. Joe kafatasını cama doğru götürdü ve ışığa tuttu, başparmakları kibarca göz çukurlarının üstündeki küçük tepeyi okşuyordu.

"Güzel bir bayan," dedi yumuşak bir sesle, kafatasıyla olduğu kadar benimle ve Horace Thompson ile de konuşuyordu. "Tam yetişmiş, olgun. Belki kırklı yaşların sonunda ya da ellinin ortalarında. Bacaklar da var mı?" diye sordu, birden tombul gence dönerek.

"Evet, işte burada," diye Horace Thompson ve kutuyu uzattı, "aslında bütün vücudu elimizde."

Horace Thompson sorgu yargıcının ofisinden biri diye düşünüyordum. Ölüm sebebi açıklansın diye çürüyen, kırsal bölgede bulunan bedenleri bazen Joe'ya getiriyorlardı. Bu ise iyice bozulmuştu.

"İşte, Dr. Randall." Joe eğildi ve kafatasını dikkatlice elime koydu. "Ben bacakları incelerken siz de bana bu hanımefendinin sağlının iyi olup olmadığını söyleyin."

"Ben mi? Ben adli tıp doktoru değilim." Fakat aşağıya bakmaya başlamıştım bile. Bu eski bir numuneydi ya da aşırı miktarda havaya maruz kalmıştı. Kemik düzgündü, taze örneklerde olmayan bir parlaklık vardı, topraktan sızan boyayla lekelenmiş ve rengi bozulmuştu.

"Ahh, tamam." Yavaşça kafatasını elimde çevirmeye başladım, kemiklere bakıyordum; gördükçe isimleri zihnimde canlanıyordu. Güzel elmacık

kemiklerine sahipti, yüksekti ve genişti. Üst çene de dişlerin çoğu mevcuttu – hepsi düz ve beyazdı.

Koyu gözler. Göz çukurunun arkasındaki oyuk kemik gölgeden kararmıştı; kafatasını bir yana eğsem bile bütün boşluğu aydınlatacak bir ışık elde edemiyordum. Kafatası elimde hafifti, kemikler kırılgandı. Alnını okşadım ve elimi bir yukarı bir aşağıya kafatasının arkasına götürdüm. Parmaklarım alttaki koyu boşluğu, beyinde bulunan bütün sinir sisteminin bir ileri bir geri hareket ettiği yeri araştırıyordu.

Sonra onu karnıma doğru yakınlaştırdım, gözlerim kapalıydı. Üzüntüyü hissettim, kafatasının boşluğunu akan su gibi dolduruyordu. Ve tuhaf belirsiz bir hissi – şaşkınlık?

"Birisi bu kadını öldürmüş," dedim. "O ölmek istememiş." Gözlerimi açtığımda Horace Thompson bana gözlerini dikmişti, yuvarlak ve tombul yüzündeki gözleri büyümüştü. Çok nazik bir şekilde kafatasını ona verdim. "Bunu nereden buldunuz?" diye sordum.

Bay Thompson ile Joe birbirlerine baktı, sonra yeniden bana baktı. Kaşları hâlâ yukarıdaydı.

"Karayip'te bir mağarada yaşamış," dedi. "Onunla birlikte birçok insan yapımı eşyalar da var. Onun yüz elli ya da iki yüz yıllık olduğunu düşünüyoruz."

"O ne?"

Joe'nun yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, yaptığı şakanın tadını çıkarıyordu.

"Arkadaşımız Bay Thompson Harvard'da antropoloji bölümünden," dedi. "Arkadaşı Wicklow beni tanır. Benden bu iskelete bakmamı, onunla ilgili bir şeyler söylememi istedi."

"Çok sinirsin!" dedim öfkeyle. "Ben onun sorgu yargıcının araştırdığı, tespit edilemeyen bir ceset olduğunu düşünmüştüm."

"Evet, öyle," diye dikkat çekti Joe. "Ve kesinlikle bundan da sorumluyum." Bir av köpeği gibi karton kutunun içini aramaya başladı. Kartonun kapağında SÜT MISIR yazıyordu.

"Bakalım burada neyimiz var?" dedi ve karışık omurga kemiğinin bulunduğu plastik torbayı dikkatli bir şekilde çıkardı.

"Onu bulduğumuzda parçalar halindeydi," diye açıklama yaptı Horace.

"Ahh, kafa kemiği... boyun kemiğine bağlanır," diye Joe yumuşak bir sesle şarkı söylemeye başladı, aynı anda omurgayı masaya uzattı. Kısa, küt parmakları hünerlice kemiklere dalmış, hizaya getiriyordu. "Ve boyun kemiği de... sırt kemiğine..."

"Onu dikkate alma," dedim Horace'a. "Sen onu daha çok cesaretlendiriyorsun."

"Şimdi... Tanrı'nın sözlerini... dinle!" diye zaferle bitirdi. "Yüce Tanrım, LJ sen nasıl bir şeysin! Şuraya bir bak." Horace Thompson ve ben, uysal bir halde omurga kemiklerinin oluşturduğu sıraya baktık. Bedende derin bir oyuk vardı; arka omurun eklem çıkıntısı keskin bir şekilde kırılmıştı ve kırık tamamen kemiğin merkezine doğruydu.

"Boyun kırılması mı?" diye sordu Thompson merakla bakarken.

"Evet ama bundan daha fazlası diye düşünüyorum." Joe'nun parmağı kırık kemik üzerine doğru hareket etti. "Burayı gördünüz mü? Kemik sadece kırılmamış, buradan da baskı uygulanmış. Birisi bu bayanın kafasını kesmeye çalışmış. Kör bir bıçakla," diye sonucu zevkle söyledi.

Horace Thompson bana tuhaf bir şekilde bakıyordu. "Kadının öldürüldüğünü nasıl bildiniz, Dr. Randall?" diye sordu.

Yüzümdeki kanın arttığını hissediyordum. "Bilmiyorum," dedim. "Ben... ben onu hissettim, o kadar."

"Gerçekten mi?" Birkaç kez gözlerini kırptı ama beni daha fazla sıkıştırmadı. "Ne tuhaf."

"O bunu her zaman yapıyor," diye Joe onu bilgilendirdi, pergeli ile ölçtüğü uyluk kemiğine gözlerini kısarak bakıyordu. "Fakat çoğunlukla canlı insanlar üzerinde. O gördüğüm en iyi teşhis uzmanı." Pergeli bıraktı ve küçük plastik bir cetvel aldı. "Bir mağara, demiştin?"

"Biz bunun... ee, gizli bir köle defni olduğunu düşünüyoruz," diye açıklama yaptı Bay Thompson, yüzü kızarmıştı ve ben, onun görmeye geldiği Dr. Abernathy'nin hangimiz olduğunu fark ettiğinden dolayı utandığını anladım. Joe ona ani bir bakış attı ama sonra işine döndü. 'Kurumuş Kemikler' şarkısını kendi kendine belirsizce mırıldanıyordu, bir yandan da leğen kemiğinin girişini ölçüyordu. Sonra bacaklara bakmaya yeniden gitti, bu sefer kaval kemiğine konsantre olmuştu. Nihayet doğruldu ve başını iki yana salladı.

"Bir köle değil," dedi.

Horace gözlerini kırpıştırdı. "Ama öyle olmak zorunda," dedi. "Onunla birlikte bulduklarımız... hepsinde Afrika izleri vardı..."

"Hayır," dedi Joe açıkça. Masasında duran uyluk kemiğine hafiften vurdu. Tırnağı kemiğin üstünde tıkırdıyordu. "O zenci değil."

"Bunu söyleyebilir misin? Kemiklere bakıp?" Horace Thompson'un heyecanlandığı belliydi. "Ama ben düşünmüştüm ki değişik ırkların fiziksel farklılıklarıyla ilgili teoriler büyük olasılıkla çürütü..." Kıpkırmızı kesilmişti, cümlesini bitiremiyordu.

"Ahh, evet teoriler var," dedi Joe, çok yavan bir şekilde. "Tabii zencilerin ve beyazların deri altında aynı olduğunu düşünmek isterseniz öyle ama bilimsel olarak böyle değil." Döndü ve arkasındaki kitaplıktan bir kitap aldı. *İskelet Farklılıkları İle İlgili Tablolar* yazıyordu başlıkta.

"Bu kitaba bir bak," diye önerdi Joe. "Birçok kemiğin farklılık gösterdiğini göreceksin ama özellikle de bacak kemiklerinde. Beyazlara oranla zencilerde olan kemik yapısı uyluk kemiğinden kaval kemiğine kadar çok farklı. Ve bu bayan," – masasının üzerindeki iskeleti gösteriyordu – "beyaz. Bir Kafkas. Şüphesiz."

"Ahh," diye mırıldandı Horace Thompson. "Evet. Benim için bunu incelediğinizden dolayı çok naziksiniz. Teşekkürler," diye ekledi, beceriksizce başıyla selam verdi. Kemiklerini kutuya toplamasını sessizce izledik, sonra kapıya doğru gitti ve başıyla yeniden selam vermek için kapıda durdu.

Adamın arkasından kapı kapandıktan sonra Joe bir kahkaha attı. "İkinci bir fikir almak için onu aşağıya, Rutgers'e götüreceğine dair bahse girmek ister misin?"

"Akademisyenler kolay kolay teorilerden vazgeçmiyor," dedim omuz silkerek. "Bunu öğrenecek kadar biriyle uzun süre yaşadım."

Joe yeniden homurdandı. "Evet, öyle yaptın. Artık Bay Thompson'ı ve onun ölü beyaz hanımefendisini de hallettiğimize göre, senin için ne yapabileceğimi öğrenebilir miyim, LJ?"

Derin bir nefes aldım ve yüzüne bakmak için döndüm.

"Objektif olduğuna inandığım birinin dürüst fikrine ihtiyacım var. Hayır," diye düzelttim, "sözlerimi geri alıyorum. İlk başta fikre sonra ona inanmaya ihtiyacım var. Belki de bir iyiliğe."

"Sorun değil," diye Joe bana güvence verdi. "Özellikle bir fikre ihtiyacın var. Benim özel fikirlerime." Sandalyesini geriye doğru itti, altın çerçeveli gözlüklerini açtı ve burnunun üstüne yerleştirdi. Sonra ellerini göğsünün üzerine kavuşturdu, parmaklarını dikleştirdi ve bana işaret etti. "Haydi anlat."

"Benim seksi bir çekiciliğim var mı?" diye sordum. Altın-kahve tonlarıyla gözleri, bana her zaman karamel toplarını anımsatmıştır. Şimdi ise gözleri daha yuvarlak ve koyulaştığından bu benzerlik de artmıştı.

Gözlerini kıstı ama hemen cevap vermedi. Beni tepeden tırnağa dikkatlice inceliyordu.

"Bu hileli bir soru mu?" dedi. "Sana cevap verirsem, özgürlükçü kadınlardan biri kapının arkasından 'Cinsiyetçi domuz!' diye mi bağıracak?"

"Hayır," diye ona teminat verdim. "Kadınları hor gören bir cinsiyetçinin cevabı aslında tam da istediğim şey."

"Ahh, tamam. Anlaştığımız sürece sorun yok." Ben ayakta dururken, inceleyen bakışlarını yeniden üzerime dikmişti.

"Gür saçlı, zayıf ve beyaz bir kadın ama geniş kalçalı," dedi sonunda. "Bir de güzel göğüslü," diye ekledi, samimi bir şekilde işaret ederek. "Bilmek

istediğin bu mu?"

"Evet," dedim, kaskatı duruşum rahatlıyordu. "Bilmek istediğim kesinlikle bu. Anlarsın ya, sıradan birine sorabileceğim bir soru değil bu."

Sessiz bir ıslık çalarcasına dudaklarını birleştirdi, sonra başını geriye doğru itti ve memnuniyetle gürlemeye başladı.

"Leydi Jane! Senin bir erkek arkadaşın mı var!"

Yüzümün kızardığını hissediyordum ama ağırbaşlılığımı korumaya çalışıyordum. "Bilmiyorum. Belki."

"Belki mi, hadi oradan! Mercimeği fırına verdin bile değil mi, LJ? Zamanı gelmişti zaten!"

"Gevezelik etmeyi kes," dedim ve ziyaretçi koltuğuna oturuverdim. "Senin yaşında ve senin durumunda olan bir adam değil."

"Benim yaşım? Yaa," dedi, gözlüklerinden bana kurnazca bakıyordu. "Senden genç mi? Endişelendiğin bu mu?"

"Çok değil," dedim, yüzümün kızarması geçmeye başlamıştı. "Fakat yirmi senedir onu görmedim. Uzun süredir beni tanıyan tek kişi sensin; tanıştığımızdan beri çok değiştim mi?" Doğruca ona bakıyordum, dürüstlüğe ihtiyacım vardı.

Bana baktı, gözlüklerini çıkardı ve gözlerini kıstı, sonra yeniden onları taktı. "Hayır," dedi. "Değişmedin, kilon bile aynı."

"Değişmedim mi?"

"Yok. Hiç liseli arkadaşlarınla bir araya gelmedin mi?"

"Hayır."

Yarım yamalak kaşları yukarı kalkmıştı. "Hayır mı? Şey, ben gitmiştim. Ve sana şunu söyleyeyim LJ; yirmi yıldır görmediğin insanları görüyorsun ve bir yarım saniye tanıdığın insanlar için 'Tanrım, değişmiş!' diye düşünüyorsun ve sonra onun değişmediğini görüyorsun – sanki araya o yirmi yıl girmemiş gibi. Yani demek istediğim şu," – en iyi şekilde anlatmak için şiddetlice başını ovuyordu – "onların da aynı şekilde

saçlarının beyazladığını görüyorsun ve onların her zamanki insanlar olmadığını az da olsa düşünüyorsun fakat o iki saniyelik şok geçtiğindeyse, o beyazları artık görmüyorsun. Onlar her zamanki kişiler ve sen de artık on sekiz yaşında olmadığını görmek için duruma biraz geriden bakmak zorunda kalıyorsun."

"Eğer kişiler kilo alırsa," dedi, düşünceliydi, "insanlar biraz daha değişiyor. Onların kim olduğunu anlamak zorlaşıyor, çünkü yüzlerde değişiyor. Ama sen," – bana yine gözlerini kısarak bakıyordu – "hiç kilo almadın; buna neden olacak bir genin yok."

"Sanırım yok," dedim. Ellerime baktım; kucağımda birbirlerini tutuyorlardı. Bilek kemiklerim inceydi, en azından kilo almamıştım. Yüzüklerim pencereden gelen güneş ışıklarıyla parıldıyorlardı.

"Bree'nin babası mı?" diye sordu yumuşak bir şekilde.

Başımı birden kaldırdım ve ona şaşkınlıkla baktım. "Bunu nasıl anladın?" diye sordum.

Hafiften gülümsedi, "Bree'yi ne zamandır tanıyorum? En azından on yıl oldu." Başını iki yana salladı. "Bree'nin içinde senden çok fazla şey var, LJ ama onda hiç Frank'i görmedim. Babası kızıl saçlı mı?" diye sordu. "Yoksa Genetik 101 dersinde gördüğüm her şey bir yalan mı?"

"Evet," dedim ve bu basit itiraftan dolayı çok heyecanlandığımı hissettim. Jamie'yi Roger'a ve Bree'ye anlatmadan önce kimseye bahsetmemiştim. Ondan özgürce bahsetmenin zevki beni mest ediyordu.

"İri biri ve kızıl saçlı. O bir İskoç," dedim, bir kez daha Joe'nun gözleri irileşmişti.

"Ve şu anda Bree de İskoçya'da?"

Başımı 'evet' anlamında salladım. "Bree her şeyin başladığı yerde."

İki saat sonra son kez hastaneden ayrıldım, arkamda Yönetim Kurulu'na yazılan bir istifa mektubu ile Brianna rüştünü ispat edene kadar mallarımın idaresinin nasıl yapılacağını anlatan belgeleri bırakmıştım. Zamanı gelince her şeyim onun üzerine geçecekti. Otoparktan çıkarken içimde panik, üzüntü ve sevinç vardı. Artık kendi yolumdaydım.

21

Q.E.D.

Inverness

5 Ekim 1968

"Temellük tapu senedini buldum." Roger'ın yüzü heyecandan kızarmıştı. Kendini zar zor tutuyordu. Brianna beni kucaklayıp, valizlerimi elimden aldığında Inverness'taki tren istasyonunda sabırsızlıkla bekliyordu. Bizi küçük Morris'ine tıktı ve haberlerini patlatmadan önce arabanın kontağını çalıştırdı.

"Ne, Lallybroch için olanı mı?" Motor sesinden onu duyabilmek için ön koltuğa, o ve Brianna'nın arasına doğru eğildim.

"Evet, Jamie yani senin Jamie'in yazmış. Mülkü yeğeni Genç Jamie'ye devrettiğini gösteriyor bu belge."

Brianna, "Evde," diye araya girdi, bana bakmak için kafasını arkaya çevirerek. "Onu yanımıza getirmeye korktuk; SPA'dan çıkarmak için Roger çok uğraştı." Yüzü heyecandan ve soğuk havadan pespembe olmuştu, kızıl saçlarında yağmur damlaları vardı. Anneler her zaman çocuklarının güzel olduğunu düşünürdü ama Bree gerçekten güzeldi.

Ona gülümsedim, panik ve şefkatten yüzüm yanıyordu. Onu bırakmayı gerçekten düşünebilir miydim? Haberlerin coşkusuyla gülümsememi yanlış anlayarak konuşmaya devam etti, heyecanla koltuğun başlığını tutuyordu.

"Ve ne bulduğumuzu tahmin edemezsin!"

"Bulduğunu," diye Roger onu düzeltti, küçük turuncu arabası kavşağı geçerken bir eliyle Brianna'nın dizini sıkmıştı. Brianna da hemen ona bir bakış attı ve içtenlikle birbirlerine dokundular, bu benim annelik dürtülerimi uyandırmaya yetmişti. Acaba bir şey oldu mu?

Omuzlarımın üstünden Frank'in suçlayan bakışlarını görebiliyordum. En azından Roger zenci değildi. Öksürdüm ve konuşmaya başladım.

"Gerçekten mi? Nedir?"

Birbirlerine baktılar ve yüzlerinde kocaman bir gülümseme vardı.

Sinir bozucu bir kendini beğenmişlikle, "Bekle ve gör, anne," dedi Bree.

***

"Gördün mü?" dedi, yirmi dakika sonra, papaz evinin çalışma odasındaki masanın üzerine eğilmiştim. Papaz Efendi Wakefield'in çalışma masasının yıpranmış yüzeyinde sararmış kâğıt desteleri vardı. Şimdi koruma amaçlı plastik bir kabın içine konulmuşlardı ama zamanında hor bir şekilde kullanıldıkları açıktı; kenarları yırtılmış, bir kâğıt ortadan ikiye ayrılmıştı. Bütün kâğıtlarda notlar, sayfanın kenarlarında açıklamalar ve metinde de eklentiler vardı. Birisinin bir şey için yazdığı kaba yazı belli oluyordu.

"Bu bir belge," dedi Roger bana, koltuğun üstünde duran büyük kitap yığınını karıştırırken. "*Forrester's* denilen bir gazetenin yayını, Alexander Malcolm adında bir yayıncı tarafından Edinburgh'da 1765 yılında basılmış."

Yutkundum, birden bluzumun kollarından sıktığını hissettim; 1765 yılı Jamie'yi bıraktığım zamanın tam yirmi sene sonrasıydı.

Karalanmış mektuplara baktım, zamanla kahverengiye dönmüşlerdi. El yazısında zorlanan biri tarafından yazılmışlardı, bazı yerlerde okunaksız bazı yerlerde de okunaklıydı; 'g' ve 'y' harflerinin kıvrımları abartılı bir şekilde yazılmıştı. Muhtemelen sağ elle yazmada zorlanan, solak biri tarafından yazılmıştı.

"Bak, bu da yayınlanmış hali." Roger masaya açılmış bir kitap getirdi ve önüme koyup işaret etti. "Tarihi gördün mü? 1765 ve el yazısı birebir uyuyor; sadece ufak tefek notların birkaçı eklenmemiş."

"Evet," dedim. "Temellük tapu senedi..."

"İşte burada." Brianna üst çekmeceyi beceriksizce karıştırdı ve iyice buruşmuş bir kâğıt çıkardı, diğerleri gibi o da plastik kabın içine konulmuştu. Bunu korumak el yazmasından daha lüzumluydu. Kâğıtta yağmur lekeleri vardı, kirli ve yırtılmıştı, onay kısmı dışında yazının çoğu silinmişti. Ama alttaki üç imza belli oluyordu.

Benim tarafımdan, yazı zor okunuyordu. Burada da bulunan abartılı 'y' harfi el yazısını özensiz şekilde yazan kişiyle aynı olduğunu gösteriyordu. *James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser.* Aşağıda da şahitlerin imzaladığı yerler vardı. İnce, güzel bir yazıyla *Murtagh FitzGibbons Fraser* ve el yazımla yazılmış *Claire Beauchamp Fraser* bulunuyordu.

Birden sessizce oturdum, içgüdüsel olarak ellerimi belgenin üzerine koydum, sanki gerçek olduğunu reddetmek istiyordum.

"Bu, değil mi?" dedi Roger sessizce. Dıştan görünen soğukkanlılığı ellerinin ihanetine uğruyordu; el yazmalarından oluşan yığını tapu senedinin yanına koyarken elleri titriyordu. "Sen imzaladın. Bu gerçek bir kanıt, tabii eğer buna ihtiyacımız varsa," diye ekledi ve hemen Bree'ye bir göz attı.

Başını iki yana salladı, saçlarının yüzünü engellemesine izin veriyordu. İkisinin de bu kanıta ihtiyacı yoktu. Beş ay önce Geillis Duncan'ın taşların arasından kaybolması, benim hikâyeme inanmak isteyenlere yeterince bir kanıt olmuştu.

Ama bunu siyah ve beyaz diye düzenlemek çok şaşırtıcıydı. El yazmasını uzaklaştırdım ve yeniden tapu senedine, sonra da diğer belgelere baktım.

"Aynı mı, anne?" Bree endişeli bir halde sayfaların üzerine eğildiğinde, saçları yumuşak bir şekilde ellerime dokundu. "Makale ise takma bir adla imzalanmış ama emin değilim." Gülümsedi. "Yazar adı kısmında 'Q.E.D.' harfleri var sadece. Bize yazılar aynı göründü ama biz el yazısı uzmanı değiliz ve sen bunları görene kadar da bir el yazısı uzmanına götürmek istemedik."

"Ben de öyle düşünüyorum." Nefesimin kesildiğini hissediyordum ama aynı zamanda, akıl almaz bir neşe dalgasıyla da bundan kesinlikle emindim. "Evet, kesinlikle eminim. Jamie bunu yazdı." 'Q.E.D.' evet! Bu belgeyi yırtmak gibi tuhaf bir duygu kaplamıştı içimi, plastik kaplarından çıkarıp ellerimin arasında tutmak istiyordum. Onun dokunduğu mürekkebi ve kâğıdı hissetmek istiyordum; onun yaşadığını gösteren delilleri.

"Ve dahası da var. Belgelerin içinde de deliller var." Roger'ın sesi övündüğünü gösteriyordu. "Şunu gördün mü? 1764 yılında yapılan Tüketim Vergisi'ne karşı yazılan bir makale, Kuzey İskoçya'dan İngiltere'ye yapılan

likör ihracatını yasaklayan yasayı feshetmeyi destekleyen bir makale. İşte burada," – hızlı çalışan parmakları aniden bir sözün üzerinde durdu – "'Özgürlük ve Viski beraber yol alırlar.' İskoç sözünü nasıl tırnak içine aldığını gördün mü? Bunu başka bir yerden duymuş."

"Bunu benden duydu," dedim yumuşak bir sesle. "Bunu ona ben söyledim – Prens Charles'ın şarabını çalmaya çalıştığı zaman."

"Hatırlıyorum." Roger 'evet' anlamında başını sallıyordu, gözleri heyecandan parlıyordu.

"Ama bu Burns'ten bir alıntı," dedim, birden kaşlarımı çatmıştım. "Belki yazar oradan almıştır – o zamanlar Burns hayatta değil miydi?"

"Hayattaydı," dedi Brianna çokbilmiş bir tavırla, Roger'ın konuşmasını önleyerek. "Ama Robert Burns 1765 yılında altı yaşındaydı."

"Ve Jamie kırk dört." Birden her şey gerçek gibi görünmeye başlamıştı. O hayatta – hayattaydı, diye kendimi düzelttim, duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Parmaklarımı el yazmalarının üzerine koymuştum.

"Ve eğer–" dedim ve yutkunmak için yeniden durdum.

"Ve eğer zaman bizim düşündüğümüz gibi aynı düzlemde olursa," Roger da durdu, bana bakıyordu. Sonra gözlerini Brianna'ya kaydırdı.

Yüzü bembeyazdı ama hem dudakları hem de gözleri normaldi ve elime dokunduğunda parmakları sıcacıktı.

"O zaman geçmişe dönebilirsin, anne," dedi, yumuşak bir biçimde. "Onu bulabilirsin."

***

Uygun seçeneklerin arasında dolaşırken, elbise askılarının çelik borusunda plastik askılar takırdıyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim, bayan?" Tezgâhtar kız yardımsever bir Kaniş gibi bakıyordu, mavi gözleri burnunun üstüne gelen perçemlerinin arasından belliydi.

"Sizde bu tarz eski moda kıyafetlerden daha var mı?" Pamuklu ve kadife kumaştan yapılmış dantel korsajlı, uzun etekli elbiselerle dolu olan önümdeki askılığı gösteriyordum.

Kızın dudakları öyle kalıp gibiydi ki beyaz nemlendiricisinin o gülerken çatlayacağını sanmıştım ama olmadı.

"Ahh, evet," dedi. "Daha bugün Jessica Gutenberg'in elbiseleri geldi. Bu eski stil elbiseler ne harika değil mi?" Hayran olmuşçasına bir parmağını kahverengi kadife elbisenin kolunda gezdirdi, sonra babet ayakkabılarının üzerinde döndü ve mağazanın orta yerinde durdu. "Hemen şurada, evet? Etikette nereden olduğu yazıyor."

Daire şeklindeki askılığın üzerindeki etikette, 'KENDİNİZİ ON SEKİZİNCİ YÜZYILIN CAZİBESİNE BIRAKIN' diye büyük harflerle en üstte yazıyordu. Hemen aşağısında, süslü bir biçimde yazılmış bir imza vardı; *Jessica Gutenberg.*

Herhangi birinin Jessica Gutenberg adını taşıma ihtimali olmadığını düşünerek, elbiselerin bulunduğu yöne doğru yürüdüm. Saten astarlı, bol dantelli kadife krem rengindeki bir elbiseye sersemlemiş bir halde baktım.

"Bunda çok hoş görüneceksiniz." Kaniş arkamdaydı, burnu satış kokusunu almıştı.

"Belki, evet ama pratik değil. Mağazanın dışında yürürken bile üstünüz kirlenebilir." Biraz üzüntüyle elbiseyi ittim, 38 bedene doğru ilerliyordum.

"Ahh, kırmızı elbiseleri severim!" Kız lâl taşı rengindeki elbiseyi görünce ellerini coşkuyla birbirine çarptı.

"Ben de," diye mırıldandım. "ama çok gösterişli gözükmek istemiyoruz. Bunlar bir fahişe için daha uygun, değil mi?" Kaniş bana şaşkın bir şekilde baktı, sonra benim şaka yaptığımı düşünerek beğenmişçesine kıkırdadı.

"Peki, bu," dedi kararlı bir halde, yanımdan geçip elbiseye uzandı, "Bu harika, bakın. Tam sizin renginiz."

Kesinlikle harikaydı. Etekleri yere kadar uzanıyordu, kollarının dörtte üçü dantelle süslenmişti. Koyu sarımsı altın rengiydi, ipekti ve kahverengi, kehribar ve kızıl renkleriyle parıldıyordu.

Dikkatlice askıdan aldım ve incelemek için tuttum. Fazla süslü değildi ama iş görürdü. Biçimi yarıya kadar uygun görünüyordu; ne iplik vardı ne de dikiş yeri. Korsajın üstündeki makine yapımı dantel elbiseye tutturulmuştu ama sağlamlık için bu yeterli görünüyordu.

"Denemek ister misiniz? Kabinlerimiz hemen şu tarafta." Kaniş kolumun altında hoplayıp sıçrıyor, beni meraklandırarak daha çok cesaret veriyordu. Hemen fiyat etiketine bir göz attım, nedenini anlamıştım; kız komisyon alıyor olmalıydı. Elbiseye bakarak derin bir nefes aldım, Londra'da bir dairenin bir aylık kirasını karşılardı ama sonra omuz silktim. Artık paraya ne için ihtiyacım vardı ki?

Ama hâlâ tereddütlerim vardı.

"Bilmiyorum..." dedim şüpheli bir şekilde. "Çok güzel ama..."

"Ahh, sizin için biraz genç işi diye endişelenmeyin," Kaniş ciddi bir şekilde beni rahatlatmaya çalışıyordu. "Yirmi beşten fazlasını göstermiyorsunuz! Şey... belki otuz," hemen yüzüme baktıktan sonra uygunsuz bir biçimde ekledi.

"Teşekkürler," dedim tatsız bir şekilde. "Ben bunun için endişelenmiyorum. Elinizde hiç fermuarsız elbise yok sanırım, değil mi?"

"Fermuar mı?" Makyajın altındaki küçük yuvarlak yüzü ifadesizleşmişti. "Ee... hayır. Olduğunu da sanmıyorum."

"Şey, evet, endişelenmeye gerek yok," dedim, elbiseyi kolumun üstüne koydum ve kabinlere doğru yürüdüm. "Eğer bunu göze alıyorsam, fermuarların ne önemi var."

22

Cadılar Bayramı

"İki altın gine, altı tane eski İngiliz altını, yirmi üç tane şilin, on sekiz tane florin gümüşü, on yarım peni ve... yirmi tane çeyrek peni." Roger son bozuk parayı da tıngırdayan yığınların üzerine attı. Gömleğinin cebine uzandı, araştırırken zayıf yüzü içine çekilmişti. "İşte burada." Küçük plastik bir çanta çıkardı ve bir avuç dolusu küçük bakır para destesini, diğer paraların yanına dikkatlice koydu.

"Kuruşlar," diye açıkladı. "O zaman İskoçya'nın kullandığı en küçük madeni para çeşidi. Bulabildiğim kadarıyla aldım, çünkü büyük olasılıkla en çok kullanacağın bunlar. At ya da başka bir şey almadan bu büyük paraları kullanamazsın."

"Biliyorum." Bir çift eski İngiliz altınını aldım ve elimde sallamaya başladım, beraber tıngırdamasına izin veriyordum. Ağır altın paralardı, neredeyse bir inç kalınlığındaydılar. Bunlar, Roger ve Brianna'nın Londra'da dört gün geçirmesine sebep olmuştu; önümde parlayan bu küçük serveti toplamak için bir bozuk para tüccarından diğerine gitmişlerdi.

"Bu çok komik; bu bozuk paralar o zamanki değerlerinden çok daha değerli," dedim, bir altın gineyi elime alarak, "ama satıldıkları zamanda şimdiki kadar değerliydiler. Bu küçük bir çiftçinin altı aylık geliriydi."

"Unuttum ya," dedi Roger, "sen nelerin değerli olduğunu ve nasıl satıldıklarını biliyorsun."

"Unutmak çok kolay," dedim, gözlerim hâlâ paralardaydı. Gözümün ucuyla Bree'nin birden Roger'a yaklaştığını ve onun elinin de direk olarak ona kaydığını gördüm.

Derin bir nefes aldım ve altın, gümüş yığınlarından bakışlarımı çekip yukarıya kaldırdım. "Evet, işte böyle. Gidip akşam yemeğimizi yiyelim mi?"

***

Akşam yemeği – River Sokağı'ndaki bir bardaydı – tamamen sessiz geçiyordu. Claire ve Brianna bankın üzerinde yan yana oturuyorlardı, Roger ise karşılarındaydı. Yemek yerlerken nadiren birbirlerine bakıyorlardı ama Roger'ın sık yaptığı küçük dokunuşlarını, omuzların birbirine değişini ve parmakların sürtünmelerini görebiliyordu.

Nasıl üstesinden gelirdi, kendi kendine merak ediyordu. Eğer seçim yapmak zorunda kalsaydı ya da kendi anne babası olsaydı? Ayrılık her aile için kaçınılmazdı ama çoğunlukla araya giren, aile ve çocuk arasındaki bağları koparan ölüm olurdu. Buradaki ise seçim yapılmayı daha da zorlaştırıyordu – sıcak turtasından ağız dolusu bir lokma alırken, çok da kolay olmayacak, diye düşünüyordu.

Yemekten sonra gitmek için ayağa kalktıklarında Roger, Claire'in kolunu tuttu.

"Saçma olacak ama benim için bir şey dener misin?"

"Denerim," dedi gülümseyerek. "Nedir?"

Roger kapıyı işaret etti. "Gözlerini kapat ve kapıya doğru git. Dışarıya çıktığın zaman gözlerini aç. Sonra içeriye gel ve bana ilk gördüğün şeyi söyle."

Claire'in dudakları keyiften seğirmişti. "Tamam. Dua edelim de ilk gördüğüm şey polis olmasın, yoksa sarhoşluktan ve uygunsuz hareketlerden dolayı beni nezarethaneden çıkarmak için kefalet ödemek zorunda kalırsınız."

"Bir ördek olmasın da."

Claire ona tuhaf tuhaf baktı ama uysalca barın kapısına doğru döndü ve gözlerini kapadı.

Brianna annesinin kapıdan çıkmasını izliyordu, kendini sağlama almak için girişin tahta kaplamasına dayanmıştı. Brianna Roger'a döndü, kızıl kaşlarını yukarıya kaldırmıştı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Roger? Ördek de ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi, gözleri hâlâ boş giriş kapısındaydı. "Bu eski bir gelenek. Samhain – Cadılar Bayramı, hani? Geleceğini tahmin etmeye çalıştığın bayramlardan biridir. Tahminlerden biri şöyle olur; evin dışına kadar yürürsün ve sonra gözlerin kapalı bir halde dışarıya çıkarsın. Gözlerini açtığında ilk gördüğün şey yakın geleceğin bir işaretidir."

"Ördekler kötüye işaret mi?"

"Onların ne yaptıklarına bağlı," dedi dalgın bir şekilde, hâlâ girişi izliyordu. "Eğer başları kanatlarının altındaysa, bu ölüm demektir. Niye bu kadar oyalandı?"

"Belki gidip baksak iyi olur," dedi Brianna, endişeliydi. "Inverness'ın şehir merkezinde çok fazla ördeğin uyuduğunu sanmıyorum ama göl çok yakın..."

Kapıya geldiklerinde, lekeli cam karardı ve kapının açılmasıyla Claire göründü, biraz kızgın görünüyordu.

"Gördüğüm ilk şeyin ne olduğuna inanamayacaksınız," dedi, onlara bakarken kahkaha atıyordu.

"Başını kanatlarının altına sokmuş bir ördek değil, değil mi?" diye sordu merakla Brianna.

"Hayır," dedi annesi, kızına şaşkınlık içinde bakarak. "Bir polis. Sağ tarafa döndüm ve onunla çarpıştım."

"O zaman sana doğru geliyordu?" Roger açıklanmaz şekilde içinin rahatladığını hissediyordu.

"Evet, ben ona çarpana kadar öyleydi," dedi. "Sonra birbirimize sarılarak asfaltın üstünde biraz vals yaptık." Kahkaha attı, barın kehribar rengi ışıkları altında parlayan kahverengi gözleriyle utanmış ve hoş görünüyordu.

"Bu iyi şans," dedi Roger, gülerek. "Samhain zamanı sana doğru gelen birini görmek demek, aradığın şeyi bulacaksın demektir."

"Öyle mi?" Gözleri onunkine takılmıştı, meraklıydılar sonra yüzü gülümsemeyle aydınlandı. "Harika! Hadi eve gidelim ve bunu kutlayalım, ne dersiniz?"

Yemek boyunca onları esir alan baskı birden kaybolmuş, yerini aşırı heyecana bırakmıştı. Eve gelirken yaptıkları yolculukta keyifliydiler, evde geleceğe ve geçmişe kadeh kaldırmışlardı. Claire ve Roger, Loch Minneaig Scotch ve Brianna ise kola içiyordu. Ertesi gün için heyecanlı bir şekilde planlarından bahsederken saatler geçmişti.

"Şimdi, paran var," dedi Roger, onuncu kez.

"Ve pelerinin de," diye araya girdi Brianna.

"Evet, evet, evet," dedi Claire sabırsızca. "İhtiyacım olan her şey ya da en azından üstesinden gelebileceğim her şey," diye kendini düzeltti. Durdu, sonra birdenbire uzanıp Bree ve Roger'ın ellerini tuttu.

"İkinize de teşekkürler," dedi, ellerini sıkıyordu. Gözleri nemlenmişti ve birden sesi de boğulmuştu. "Teşekkürler. Ne hissettiğimi anlatamıyorum. Yapamıyorum. Ama... ahh, benim canlarım, sizleri çok özleyeceğim!"

Sonra o ve Bree birbirlerine sarıldılar. Claire başını kızının boynunun yanına koymuştu, ikisi de sımsıkı sarılıyorlardı, sanki bir daha görüşemeyeceklerdi.

Ayrıldıklarında gözleri nemliydi ve Claire bir elini kızının yanağına koydu. "Şimdi gitsem iyi olacak," diye fısıldadı. "Hâlâ yapılacak şeyler var. Sabahleyin görüşürüz, bebeğim." Kızının burnuna öpücük kondurmak için ayak parmaklarının üstünde yükseldi, sonra arkasını döndü ve odadan çıkmak için acele etti.

Annesi gittikten sonra, Brianna elinde kola bardağıyla yeniden yerine oturdu ve derin bir iç çekti. Konuşmuyor sadece oturmuş ateşe bakıyordu. Ellerinin arasındaki bardağı yavaşça çevirip duruyordu.

Roger de meşguldü, odayı geceye hazırlıyordu. Pencereleri kapatmış masayı topluyor, Claire'in yolculuğuna hazırlanmasında ona yardım etmek için kullandığı referans kitaplarını kaldırıyordu. Balkabağının yanında durdu ama gözleri ve sivri ağzından parıldayan mum ışığıyla öyle neşeli duruyordu ki söndürmeye kıyamadı.

"Bunun yangın çıkaracağını pek sanmıyorum," diye konuşmaya başladı. "Böyle bırakalım mı?"

Cevap yoktu. Brianna'ya baktığı zaman kızın taş gibi öylece oturduğunu, gözlerinin de şömineye dikilmiş olduğunu gördü. Onu duymuyordu. Roger onun yanına oturdu ve elini tuttu.

"Belki geri gelebilir," dedi nazikçe. "Bunu bilemeyiz."

Brianna başını yavaşça iki yana doğru salladı, gözlerini alevlerden alamıyordu.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Nasıl bir şey olduğunu sana anlattı. Belki bir daha geçmeye cesareti olmayacak." Uzun parmakları kot pantolonlu bacağını huzursuzca sıkıyordu.

Roger, Claire'in yukarıda olduğundan emin olmak için kapıya bir göz attı, sonra Brianna'nın yanına iyice sokuldu.

"Annen ona ait Bree," dedi. "Ondan bahsettiğinde bunu görmüyor musun?"

"Görüyorum. Ona ihtiyacı olduğunu biliyorum." Dolgun alt dudağı hafiften titriyordu. "Ama... benim de ona ihtiyacım var!" Brianna'nın elleri birden dizlerini sıkıca kavradı ve kız öne eğildi, sanki aniden gelen acıyı bastırmak istiyordu.

Roger onun saçlarını okşuyordu, parmaklarının arasından akan parlak saç tellerinin bu kadar yumuşak olması onu şaşırtmıştı. Roger onu kollarının arasına alıp güvende olduğunu ona hissettirmek istiyordu ama kız kaskatı ve tepkisizdi.

"Sen büyüdün Bree," dedi tatlı bir sesle. "Kendi başına da yaşayabilirsin, değil mi? Onu sevebilirsin ama artık ona ihtiyacın yok. Onun da mutlu olmaya hakkı yok mu?"

"Evet. Ama... Roger, anlamıyorsun!" diye bağırıverdi. Dudaklarını ısırdı ve zar zor yutkundu, sonra ona doğru döndü, gözleri üzüntüden kararmıştı.

"O bana kalan tek şey, Roger! Beni gerçekten tanıyan tek kişi. O ve babam... Frank," – diye kendini düzeltti – "en baştan beri beni tanıyan onlardı, yürümeyi öğrendiğimi görenler ve okulda iyi bir şey yaptığımda benimle gurur duyanlar onlardı ve–" Sustu, gözyaşları akıyor ve ateşin ışığında izleri parıldıyordu.

"Bu çok saçma geliyor," dedi birden. "Gerçekten, gerçekten saçma! Ama–" söyleyeceği kelimeleri bulmaya çalışıyordu, sonra ayağa fırladı ama ayakta duracak hali yoktu.

"Bu şey gibi... benim bile bilmediğim bir sürü şey var!" dedi, çabuk ve öfkeli adımlarla bir sağa bir sola yürüyüp duruyordu. "Neye benzediğimi, yürümeyi nasıl öğrendiğimi ya da söylediğim ilk kelimenin ne olduğunu hatırladığımı mı sanıyorsun? Hayır ama annem hatırlıyor! Ve bütün bunlar çok aptalca, çünkü fark yaratan her şey, aslında hiçbir fark yaratmıyor ama bu önemli ve değerli, çünkü o böyle olduğunu düşünüyor ve... Roger, eğer o giderse, bu dünyada benim nasıl biri olduğumu önemseyen ya da sadece ben olduğum için benim özel olduğumu düşünen hiç kimse kalmayacak! Bu dünyada doğduğum için gerçekten ama gerçekten beni önemseyen tek kişi o ve o giderse..." Öylece kaldı. İki yanında duran ellerini sıkıyor ve dudakları kendini kontrol altına almak için büyük bir çabayla seğiriyordu. Gözyaşları yanaklarından usulca aktı. Sonra omuzları çöktü ve gerginliği bedeninden akıp gitti.

"Ve bu gerçekten saçma ve bencilce," dedi mantıklı bir sesle tonuyla. "Sen bunu anlamıyorsun ve benim korkunç biri olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır," dedi Roger sessizce. Ayağa kalktı ve arkasına geçip kollarını kızın beline doladı, böylece ona doğru yaslanmasını sağladı. Kız ilk başta karşı koydu, Roger'ın kolları arasında kaskatıydı ama sonra fiziksel bir desteğe ve rahatlamaya ihtiyacı olduğu için kendini bıraktı. Roger'ın çenesi kızın omzundaydı, başını onun başına değdirmek için eğdi.

"Hiç aklıma gelmemişti," dedi. "Garajdaki kutuları hatırlıyor musun?"

"Hangisini?" dedi, gülümserken burnunu çekiyordu. "Yüzlerce kutu vardı."

"Üzerlerinde 'Roger' yazanları." Onu hafiften sıktı ve kollarını yukarıya kaldırarak kızın göğsüne kavuşturdu, kızın sıcaklığını kendine doğru tutuyordu.

"Anne ve babamın eski kıyafetleriyle doluydular," dedi. "Resimler, mektuplar, bebek kıyafetleri, kitaplar ve bir sürü eski ıvır zıvır. Papaz efendi onunla birlikte yaşamam için beni yanına aldığı zaman onları paketlemişti.

Onlara sanki onun en değerli tarihi dokümanlarıymış gibi davranıyordu. İki kere kutuluyordu, güveye karşı dayanıklı olsun diye."

Roger kızın omzunun üstünde ateşi izlerken, onunla birlikte yavaşça bir ileri bir geri sallanıyordu.

"Bir keresinde, ona bunları tutmakla neden kendine dert açıyorsun, diye sordum. Ben onların hiçbirini istemiyorum ve önemsemiyorum dedim. Fakat o, bunları da aynı şekilde korumamız gerektiğini söyledi. O eşyaların benim tarihim olduğunu ve herkesin bir tarihe ihtiyacı olduğunu söyledi."

Brianna iç çekti ve bedeni rahatlamış görünüyordu. Onun ritmik sallantısına uyuyordu, sallanmanın etkisiyle yarı bilinçsizleşmişti.

"Hiç içlerine baktın mı?"

Roger başını iki yana salladı. "İçinde ne olduğu önemli değil," dedi. "Sadece onların olması önemli."

Sonra onu bıraktı ve kızın ona dönüp bakması için geriledi. Kızın yüzü kızarmıştı ve uzun, zarif burnu hafiften şişmişti.

"Haksızsın, biliyorsun," dedi yumuşak bir ses tonuyla ve elini uzattı. "Seni tek önemseyen annen değil."

***

Brianna uzun zaman önce yatağına gitmişti ama Roger çalışma odasında oturuyor, şöminede sönmek üzere olan ateşi izliyordu. Cadılar Bayramı, ona her zaman uyanan ruhlardan dolayı huzursuz, canlı bir gece gibi görünürdü. Sabahleyin ne olacağını bildiğinden, bu gece ise daha bir huzursuzdu. Masanın üstündeki balkabağı beklentiyle sırıtıyor, cana yakın taze pişmiş turta kokusu evi dolduruyordu.

Merdivenden gelen ayak sesleri derin düşüncesinden onu uyandırdı. Brianna'nın uyuyamayıp geri geldiğini düşündü ama gelen Claire'di.

"Senin uyanık olabileceğini düşündüm," dedi. Üzerinde geceliği vardı, karanlık koridorda beyaz saten parıldıyordu.

Roger gülümsedi ve elini uzatarak onu içeriye davet etti. "Hayır. Cadılar Bayramı'nda ben hiç uyuyamam. Her zaman hayaletlerin penceremin dışında yaptıkları konuşmaları duyduğumu düşünürüm."

Gülümsedi, ateşe doğru yanaştı. "Peki sana ne söylüyorlar?"

"'Etsiz çeneli şu büyük gri kafayı görüyor musun?'" diye Roger alıntı yaptı. "Hikâyeyi biliyor musun? Geceyi perili bir kilisede geçirip aç bir hayaletle karşılayan küçük terziyi?"

"Biliyorum. Penceremin dışında yapılan konuşmaları ben de duysam, bütün geceyi yorganların altında uyanık geçirirdim diye düşünüyorum."

"Ahh, çoğunlukla öyle yaptım zaten," diye Roger ona güvence verdi. "Bir seferinde yedi yaşındaydım ya da o civarda, korkumu yenip yataktan kalktım ve pencere kenarına işedim. Papaz efendi bana bunu yapmamın hayaleti evin dışında tuttuğunu söylemişti."

Claire memnuniyetle kahkaha attı, ateşin ışığı gözlerinin içinde dans ediyordu. "İşe yaradı mı?"

"Şey, pencere açık olsaydı daha çok işe yarayabilirdi," dedi Roger, "ama hayaletler içeriye girmedi, hayır."

Beraber güldüler ama sonra, akşamleyin oluşan istemsiz sessizlik bu sefer ikisinin arasına girdi. Claire onun yanında oturuyor ateşi izliyordu, elleri geceliğin katlarında huzursuzca hareket halindeydi. Ateşin kıvılcımlarında yüzükleri göz alıcı biçimde parıldıyordu.

"Ben onunla ilgilenirim, biliyorsun," dedi Roger sonunda sessizce. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Claire ona bakmadan başını 'evet' anlamında salladı.

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. Roger gözyaşlarını görebiliyordu, kirpiklerinin kenarında titrek bir şekilde asılı kalmışlardı, ateş ışığında parıldıyorlardı. Geceliğinin cebini karıştırdı ve uzun beyaz bir zarf çıkardı.

"Korkunç derecede ödlek olduğumu düşünebilirsin ve öyleyim de. Ancak ben... ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yani Bree'ye hoşça kal

demeyi becerebileceğimi." Sustu, sesini düzeltmeye çalışıyordu ama sonra zarfı ona uzattı.

"Ona her şeyi yazdım. Yani yazabileceğim her şeyi. Verir misin?"

Roger zarfı aldı. Bedeninin sıcaklığı zarfa geçmişti. Zarf kızına ulaşmadan önce soğumaması gerek diye düşündü. Göğsündeki cebe koydu, zarf hışırtısını hissedebiliyordu.

"Evet," dedi, sesinin kalınlaştığını fark etmişti. "O zaman gidiyorsun..."

"Erkenden," dedi ve derin bir nefes aldı. "Şafaktan önce. Beni alması için bir taksi ayarladım." Elleri kucağında kavuşmuştu. "Eğer ben–" Dudaklarını ısırdı sonra yalvarırcasına Roger'a baktı. "Anlayacağını sanmıyorum," dedi. "Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Çok korkuyorum. Gitmeye korkuyorum. Gitmemeye de korkuyorum. Sadece korkuyorum."

"Ben de korkardım." Elini uzattı ve Claire onu yakaladı. Roger uzun süre onun elini tuttu, bileğindeki nabzı hissediyordu; parmaklarına karşı hafif ve hızlıca atıyordu. En sonunda Claire onun elini kibarca sıktı ve bıraktı.

"Teşekkürler, Roger," dedi. "Her şey için." Eğildi ve dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. Sonra ayağa kalktı ve gitti, Cadılar Bayramı'nda beyaz hayalet olarak koridorda geldiği hızla yok oldu.

Roger bir müddet daha oturdu. Onun dokunuşu teninde hâlâ sıcaktı. Balkabağı neredeyse sönmek üzereydi. Mum kokusu havayı güçlü bir şekilde kaplamıştı ve içinde ateşin olduğu oyuk gözler bakmaya devam ediyordu.

Bölüm 6

Edinburgh

23

Craigh na Dun

Sabahın erken saatlerinde hava, soğuk ve sisliydi. Pelerin olduğu için çok memnundum. Böyle bir pelerin giymeyeli yirmi sene olmuştu ama bu tarz şeyleri, insanlar günümüzde de giyiyordu. Yine de benim için pelerini yapan Inverness'taki terzi, bugüne kadar başlıklı yün bir pelerin siparişi hiç almamıştı. Gözüm yoldaydı. Araba beni yolun aşağısında bıraktığında, sisten dolayı tepenin sırtı henüz görünmüyordu.

"Burası mı?" demişti şoför, penceresinden şüpheli bir şekilde solmuş kıra bakarak. "Emin misiniz, bayan?"

"Evet," demiştim, korkudan ellerim buz kesmişti. "Yer burası."

"Öyle mi?" Ona verdiğim büyük kâğıda rağmen şüpheyle bakıyordu. "Beklememi ister misiniz, madam? Yoksa sizi geri götürmek için sonra mı geleyim?"

Evet demek için kendimle mücadele ettim. Sonunda aklımı kaçırabilir miydim? "Hayır," dedim yutkunarak. "Hayır, gerek kalmayacak." Eğer bunu başaramazsam, Inverness'a yürümek zorunda kalacaktım. Ya da belki Roger ve Brianna gelirdi; bu daha kötü olurdu, yeniden geri dönmek aşağılayıcı olurdu. Belki de içim rahat olurdu, olmaz mıydı?

Küçük granit taşlar ayağımın altında kayıyordu. Muhtemelen bunu yapamam diye düşünüyordum. Cebimde olan paralar uyluğuma çarpıyordu. Altın ve gümüş paralar gerçekten çok ağırdı. Bunu yapacaktım. Yapamazdım. Bree'nin düşüncesi beni ele geçirmişti, dün gece onu en son gördüğümde yatağında huzurlu bir şekilde uyuyordu. En büyük korkuma doğru gidiyordum. Taşlara yaklaştığımı hissedebiliyordum. Çığlıklar, kaos, parçalara ayrılma hissi. Yapamayacaktım.

Yapamayacaktım ama tepeye tırmanmaya da devam ediyordum. Avuçlarım terlemişti, ayaklarım sanki benim kontrolümde değillermişçesine hareket ediyorlardı.

Tepenin zirvesine ulaştığımda şafak tamamen sökmüştü. Sis aşağıdaydı ve taşlar kristal gökyüzüne karşı berrak ve karanlık bir halde duruyorlardı. Onların görüntüsü endişeyle avuçlarımın daha da terlemesine yol açmıştı ama öne doğru yürüdüm ve taş halkanın içine girdim.

Çatlak taşın önünde çimenin üstünde yüz yüze duruyorlardı. Brianna benim ayak seslerimi duyduğunda bana bakmak için arkasını döndü.

Ona bakıyordum, şaşkınlıktan konuşamıyordum. Jessica Gutenberg'in bir elbisesini giymişti, benimkine çok benziyordu, sadece onunki limon yeşiliydi ve göğüs kısımlarına plastik mücevherler dikilmişti.

"Bu renk sana hiç yakışmamış," dedim.

"Bedenime göre anca bu oldu," diye cevap verdi soğuk bir şekilde.

"Tanrı aşkına siz burada ne yapıyorsunuz?" dedim, en sonunda aklım biraz çalışmaya başlamıştı.

"Gittiğini görmek istedik," dedi ve dudaklarında hafiften bir gülümseme belirdi. Roger'a baktım, omuz silkti ve çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Ahh, evet. İyi," dedim. Taş Brianna'nın arkasında duruyordu, bir adamın iki katı boyundaydı. Geniş çatlağa doğru ilerledim, taş halkanın dışında çimenlerin üstünde hafifçe parlayan güneş ışığını görebiliyordum.

"Gidiyorsun," dedi kararlı bir şekilde, "yoksa ben giderim."

"Sen! Aklını mı kaçırdın?"

"Hayır." Çatlak taşa baktı ve yutkundu. Yüzünü tebeşir beyazına çeviren limon yeşili elbisesi olmalıydı. "Bunu yapabilirim, içinden geçmeyi diyorum. Yapabileceğimi biliyorum. Geilie Duncan taşlardan geçtiği zaman onları duydum. Roger da duydu." Ona baktı, sanki doğrulanmak istiyordu ama sonra bakışları yeniden bana odaklandı.

"Jamie Fraser'ı bulup bulamayacağımı bilmiyorum, belki sadece bunu sen yapabilirsin. Fakat sen denemezsen o zaman ben denerim."

Ağzım açık kalmıştı ama söyleyecek söz bulamıyordum.

"Anlamıyor musun, anne? O bunu bilmek zorunda – başardığını bilmek zorunda. Bizim için yaptı." Dudakları titriyordu ve bir anlığına ağzını sımsıkı kapadı.

"Bunu ona borçluyuz, anne," dedi yumuşak bir sesle. "Biri onu bulmak zorunda, biri ona söylemek zorunda." Eli yüzüme dokundu. "Ona doğduğumu söyle."

"Ahh, Bree," dedim, sesim öyle boğuk çıkıyordu ki konuşamıyordum bile. "Ahh, Bree!"

Ellerimi ellerinin arasında sımsıkı tutuyordu.

"O, seni bana verdi," dedi öyle kısık söylemişti ki zor duymuştum. "Şimdi ben de seni ona geri vermek zorundayım, anne."

Jamie'nin gözleriyle aynı olan gözler bana bakıyordu, gözyaşlarıyla dolmuştu. "Eğer onu bulursan," diye fısıldadı, "babamı bulduğun zaman bunu ona ver." Eğildi ve beni şiddetli ve nazik bir şekilde öptü, sonra doğruldu ve beni taşlara doğru döndürdü.

"Git, anne," dedi, nefesi kesilmişti. "Seni seviyorum. Git!"

Gözümün ucuyla Roger'ın ona doğru hareket ettiğini gördüm. Bir adım attım ve sonra bir tane daha. Bir ses duydum, belli belirsiz bir gürleme sesi. Son adımı da attım ve dünya kayboldu.

24

Matbaacı A. Malcolm

İlk mantıklı düşüncem şuydu, "Yağmur yağıyor. Burası İskoçya olmalı." İkinci düşüncem ise kafamın içinde dönen gelişigüzel karışık parçalardan başka bir şey değildi, birbirleriyle çarpışıyor ve küçük, önemsiz patlamalar meydana getiriyordu.

Büyük bir zorlukla tek gözümü açtım. Gözlerimi sımsıkı kapamıştım ve bütün yüzümün su altındaki bir ceset gibi soğuk ve esintili olduğunu hissediyordum. Bu düşünceyle birden ürperdim, küçük bir hareketle ıslanmış kıyafetlerin beni sardığını anlamıştım.

Kesinlikle yağmur yağıyordu – yumuşak bir halde yağan devamlı yağmur, yeşil kırda damlaların oluşturduğu belirsiz sese neden oluyordu. Oturdum, kendimi bataklıktan çıkan su aygırı gibi hissediyordum ve çabucak kendimi geriye doğru attım.

Gözlerimi kırpıştırdım ve sağanak yağmura karşı gözlerimi kapadım. Kim olduğum ve nerede olduğum hissi uyanmaya başlamıştı – kendime gelmeye başlamıştım. *Bree*. Yüzü öyle bir sarsıntıyla aklıma geldi ki sanki karnımdan yumruk yemiştim. Kaybın keskin görüntüsü ve ayrılığın acısı beni sardı, taş geçitteki kaosun belirsiz yankısını hatırlıyordum.

Jamie. İşte buydu; tutunduğum dayanak noktası, aklımdaki tek düşünce. Yavaş ve derin nefes almaya başladım, ellerim güm güm atan kalbimin üstündeydi. Jamie'nin yüzünü çağırıyordum. Bir anlığına onu kaybettiğimi düşündüm ama sonra geri geldi, gözlerimde berrak ve cesurdu.

Bir kez daha doğrulmaya gayret ettim ve bu sefer kalktım, uzanan ellerimle yerden destek alıyordum. Evet, burası kesinlikle İskoçya'ydı. Elbette başka bir yer olamazdı ama İskoçya'nın geçmişteki haliydi. En azından ben öyle olmasını umuyordum. Her koşulda burası benim bıraktığım İskoçya değildi. Farklı şekillerdeki ağaçlar ve çalılar vardı; hemen benim aşağımda yeni yetişen akça ağaçlar vardı. Ben tepeyi çıkarken hiçbiri yoktu. Sahi ne zamandı? Bu sabah? İki gün önce?

Taş halkadan geçtiğimden beri ne kadar zaman geçti ya da ne kadar zamandır halkanın aşağısındaki tepede bilinçsizce yattığıma dair bir fikrim yoktu. Elbiselerimin ıslaklığından tahmin ettiğim üzere, epey bir süredir buradaydım; iliklerime kadar ıslanmıştım. Küçük buz gibi bir su akıntısı, elbisemin altından aşağıya doğru süzülüyordu.

Uyuşan yanağım karıncalanmaya başlamıştı. Bir elimi yanağıma götürdüm, kesilmiş şişliği hissedebiliyordum. Aşağıya doğru baktım ve üvez ağaçlarının meyvelerini gördüm; çimende siyah ve kırmızı renkte parıldıyorlardı. Çok uygun diye düşündüm, iyice keyiflenmiştim. Bir üvez ağacının altına doğru düşmüştüm – cadılığa ve büyüye karşı Kuzey İskoçyalılar'ın koruması.

Üvez ağacının sağlam gövdesinden tutundum ve büyük bir çabayla ayağa kalktım. Kuzeydoğuya bakarken, destek almak için hâlâ ağacı tutuyordum. Yağmur gri rengiyle ufuğu görünmez hale getirmişti ama ben Inverness'ın bu yönde olduğunu biliyordum. Modern yollarda bir arabayla oraya varmak bir saati bile bulmazdı.

Yol vardı; tepenin eteğinde uzanan kaba yolun çizgisini görebiliyordum, ıslanmış kır bitkilerinin yeşil parıltısı arasında siyah ve gümüş renkteydi. Ama yaya olarak kırk mil çeken bu yol, beni buraya getiren arabayla yaptığım yolculuğa göre çok uzak görünüyordu.

Kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım, doğruldum. Aklımdaki kaos ve karmaşa hissiyle birlikte, bacaklarımın cansızlığı da yok olmaya başlamıştı. Bu zaman yolculuğu korktuğum kadar kötü olmuştu; belki çok daha kötüydü. Yukarıdaki taşların korkunç varlığını hissedebiliyordum; ürperdim, tenim soğuktan karıncalanıyordu.

Neyse ki hayattaydım. Şimdi artık bundan emindim ama taşların arasından kendimi attığım zaman bundan emin değildim. Ama Jamie'nin düşüncesi ellerime sıkı sıkıya tutunmuş ve beni özgürlüğe doğru çekmişti.

Islanmıştım, üşüyordum ve kendimi hırpalanmış gibi hissediyordum, sanki kayalıklı bir sahilde sörf yapmış gibiydim. Ama buradaydım. Ve bu tuhaf ülkenin bir yerlerinde, bulmak için geldiğim adam vardı. Anılar ve korkular yok olmaya başlamıştı, ölümümün bir oyun olduğunu fark etmiştim. Geri dönemezdim; geri dönüş yolculuğu muhtemelen ölümcül

olabilirdi. Kalmak için buraya geldiğimi fark edince, bütün tereddütlerin ve korkuların yerini tuhaf bir mutluluk aldı. Geri gidemezdim. Geride yapılacak bir şey yoktu ama ileride onu bulmak vardı.

Pelerinimin su geçirmesi ihtimaline karşı, terziye kumaş ile astar arasına su geçirmez bir tabaka koymasını söylemediğim için kendime küfrederek, ıslanmış pelerine iyice sarıldım. Islak olmasına rağmen yün kumaş işe yaramış ve ben giderek ısınmaya başlamıştım. Küçük bir temasla rahatladım; sandviç paketim de benimle birlikte seyahat etmişti. Bu iyiydi, boş mideyle 40 millik yolu yürümek göz korkutucuydu.

Şanslıysam eğer yürümeyebilirdim de. Bir at satın alabileceğim bir köy ya da bir ev bulabilirdim. Bulamazsam bile hazırlıklıydım. Planım Inverness'a gitmekti ve oradan da bir arabayla Edinburgh'a gitmek.

Jamie'nin şu an tam olarak nerede olduğunu söylemenin bir yolu yoktu. Makalesinin yayınlandığı Edinburgh'da olabilirdi ama kolayca bulunabileceği bir yerde de olmalıydı. Eğer onu orada bulamazsam, Lallybroch'a evine gidebilirdim. Elbette ailesi onun nerede olduğunu biliyorlardır – eğer bir ailesi kaldıysa tabii. Bu düşünce üşümeme sebep olmuştu, ürpermiştim.

Her sabah otoparktan çıkıp hastaneye giderken, önünden geçtiğim küçük kitap evi aklıma geldi. Poster satılıyordu burada; son bir kez Joe'nun odasına bıraktığım rengârenk örnekleri düşündüm.

'Bugün, hayatının geri kalan günlerinin ilk günü,' yazıyordu bir posterde. Şapşal şapşal bakan bir civciv resminin üstünde yazıyordu, civciv gülünç bir şekilde kafasını yumurtanın kabuğundan çıkarmıştı. Diğer bir pencerede başka bir poster vardı; bir tırtıl resmedilmişti, çiçek sapında yukarıya doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Çiçek sapının üstünden parlak renkleriyle bir kelebek yükseliyordu ve aşağıda da slogan vardı; 'Binlerce millik yolculuk tek bir adımla başlar.'

Basmakalıp sözlerin en sinir bozucu yanı onların çoğunlukla doğru olması, diye düşündüm. Üvez ağacının aşağısına doğru iniyordum ve geleceğime doğru ilk adımımı atmıştım.

***

Inverness'tan Edinburgh'a yapılan yolculuk uzun ve sarsıntılı geçmişti. Büyük arabanın içi hınca hınç doluydu, iki tane bayan vardı. Hanımlardan bir tanesinin de küçük ve mızmız bir oğlu vardı. Araçta ayrıca farklı tipte ve yaradılışta olan dört tane de bey bulunuyordu.

Yanımda oturan küçük ve ilerlemiş yaşına rağmen neşeli olan Bay Graham, boynunda kâfur ve çadıruşağı otu bulunan bir kese taşıyordu. Bu keseden yayılan koku arabada bulunan diğer kişilerin gözlerini yakmış ve rahatsız etmişti.

"Bu lanet gribin yayılmasına karşı bir önlem," diye bana açıklamada bulunuyordu, tütsü kabı gibi kesesini burnumun ucunda nazik bir şekilde sallayarak. "Sonbahar ve kış aylarında bunu hep yanımda taşıdım ve neredeyse otuz gündür hiç hasta olmadım!"

"Çok ilginç!" dedim nazikçe, nefesimi tutmaya çalışarak. Bunda hiç şüphem yoktu; muhtemelen bu koku herkesi uzak bir mesafede tutuyordu, böylece mikroplar da ona ulaşmıyordu.

Küçük çocuktaki etkisi de yararlı olmuştu. Arabanın içinde bir koku olduğunu belirten yüksek sesli yorumlardan sonra, tatlı Georgie yüzünü annesinin göğsüne gömmüştü; şimdi oradan etrafı gözetlerken biraz yeşil görünüyordu.

Lazımlığın soğuk hava ya da başka bir şey için kullanıldığını anlamıştım. Hanımların edepliliğinden dolayı her bir saat de bir, araba durmak zorunda kalıyordu, bu noktada yolcular bıldırcın sürüsü gibi yol kenarındaki yeşilliğe dağılıyorlardı. Mesanesini ya da bağırsaklarını rahatlatmaya ihtiyacı olmayanlar bile, Bay Graham'ın çadıruşağı otlu kesesinden yayılan kötü kokudan uzaklaşmak için dışarıya çıkıyorlardı.

Bir ya da iki değişimden sonra Bay Graham benim yanımdaki yerini Bay Wallace'a kaptırdığını görmüştü. Tombul genç avukat, Inverness'taki yaşlı akrabasının malikânesinin idaresini hallettikten sonra Edinburgh'a döndüğünü anlatıyordu.

Bu yasal çalışmanın detaylarını onun kadar büyüleyici bulmuyordum ama bu şartlar altında, onun bana karşı olan açık ilgisi iç rahatlatıcıydı. Hatta cebinden çıkardığı ve dizine kurduğu küçük satranç tahtasında onunla birlikte oynamıştım.

Satrancın karışık olmasından, yolculuğun verdiği rahatsızlıktan ve de Edinburgh'da neyle karşılaşacağımın beklentisinden dikkatim dağılmıştı. A. Malcolm. İsim milli marş gibi devamlı zihnimde dönüp duruyordu. A. Malcolm. Bu Jamie olmalıydı, mutlaka oydu! James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser.

Roger Wakefield, "Culloden'dan sonra Kuzey İskoçyalı isyankârların yargılanma şekillerini düşününce, Edinburgh gibi bir yerde takma isim kullanması onun için daha mantıklı olmuştur," diye açıklamıştı. "Özellikle de onun için, ne de olsa vatan hainliğinden yargılandı. Öyle görünüyor ki biraz alışkanlık yapmış," diye eklemişti eleştirircesine, vergilere karşı yazdığı el yazısına bakarken. "O zamanlar bu lanet olası ayaklanma zamanına yakınmış."

"Evet, bu kulağa Jamie gibi geliyor," demiştim düz bir şekilde ama kalbim, bu cesurca kaleme alınmış fikirlerle donatılmış farklı ve dağınık yazının üstüne atlayacak gibi olmuştu. Benim Jamie'im. Eteğimin cebindeki küçük, sert dikdörtgene dokundum, Edinburgh'a ulaşmamıza daha ne kadar var diye merak ediyordum.

Hava mevsime göre çok iyiydi, yolculuğumuzu engelleyen nadiren yağan yağmurdan başka bir şey olmamıştı. Seyahatimizi iki günden daha kısa bir sürede tamamlayacaktık, mola yerlerinde atları değiştirmek ve soluklanmak için dört kez durmuştuk.

Araba, Boyd'un Beyaz Köpüğü isimli tavernanın arka tarafında bulunan avluya girdi. Edinburgh'da bulunan Royal Mile'ın eteğine yakın bir yerdeydik. Yolcular kozadan yeni çıkan kelebekler gibi açık havaya fırlamışlardı. Arabanın loşluğundan sonra Edinburgh'un bulutlu gri aydınlığı bile göz kamaştırıcı görünüyordu.

Uzun süre oturduğumdan dolayı ayağıma iğneler batıyor ve karıncalanıyordu ama yine de acele ediyordum, yolculuk arkadaşlarım eşyalarını alırken avludan kaçmayı umuyordum. Tabii ki o kadar şanslı değildim; Bay Wallace sokağın kenarında beni yakaladı.

"Bayan Fraser!" dedi. "Gideceğiniz yere kadar size eşlik etme zevkini bana verir misiniz? Bavullarınızı taşımada biraz yardıma ihtiyacınız olabilir." Omzunun üstünden at arabasına doğru baktı, han seyisi

kalabalığın ortasında uyumsuz homurtular ve bağrışlar eşliğinde çantaları ve bavulları rastgele taşıyordu.

"Teşekkürler ama ben... eee, bavulumu han sahibine bıraktım. Benim... benim..." Çılgınca söyleyeceğim kelimeleri arıyordum. "Eşimin uşağı daha sonra onu almaya gelecek."

Tombul suratı 'eşim' sözünü duyunca hafiften asılmıştı ama gösterişli bir şekilde kendini toparlayabilmişti, elimi tuttu ve üzerine eğildi.

"Anlıyorum. O zaman yolculuğumuzda size eşlik etme zevkini bana verdiğiniz için derin şükranlarımı size sunabilir miyim, Bayan Fraser? Ve belki daha sonra yeniden karşılaşırız..." Doğruldu, girdap gibi etrafımızda dönen kalabalığı inceliyordu. "Eşiniz sizi karşılamaya gelecek mi? Onunla tanışmak beni çok mutlu eder."

Bay Wallace'ın bana olan ilgisi, gururumu okşamaktan ziyade sinir bozucu bir hal almaya başlamıştı.

"Hayır, ben daha sonra ona katılacağım," dedim. "Ben de tanıştığıma memnun oldum, Bay Wallace; umarım yeniden görüşürüz." Bay Wallace'ın elini hevesle sıkmıştım. Bunun onda yarattığı şaşkınlığı kullanarak, yolcuların, seyislerin ve yemek satıcılarının oluşturduğu kalabalığın içine karışabildim.

Arkamdan gelecek korkusuyla avlunun yanında durmaya cesaret edemiyordum. Döndüm ve Royal Mile yokuşuna doğru yürümeye başladım, eteklerimin izin verdiği kadarıyla hızla yürümeye gayret ederek kalabalığa doğru ilerliyordum. Buraya gelişim Pazar gününe denk gelmişti, bu yüzden şanslıydım. Sokakta dizilen satıcılar sayesinde, avlunun görünüş alanından iyice uzaklaşmış olacaktım.

Kaçan bir yankesici gibi soluk soluğa kalarak, yokuşun yarı yolunda soluklanmak için durdum. Burada bir çeşme vardı ve nefesimi kontrol etmek için bunun kenarına oturdum.

Buradaydım. Gerçekten buradaydım. Edinburgh arkamda yükseliyordu, Edinburgh Şatosu tepede parıldıyordu ve önümde, şehrin eteğinde Holyrood Sarayı ihtişamıyla görünüyordu.

Bu çeşmenin yanında en son durduğumda, Süslü Prens Charles Edinburgh'un toplanmış vatandaşlarının karşısında durmuş onları yüreklendiriyordu. Neşeli bir halde çeşmenin oymalı başının kenarında duruyordu, bir ayağı havzadaydı ve destek almak için musluk başına ayağını koymuş bağırıyordu, "İngiltere'ye!" Kalabalık gürlemişti, onun gençliğinden ve cesaretinden bütün herkes memnun görünüyordu.

Charlie'nin şimdi nerede olduğunu merak ediyordum. Culloden'dan sonra İtalya'ya gitmişti. Sanırım, bir kraliyet mensubu için sürgün hayatı nasıl geçiyorsa o da öyle yaşıyordu. Onun ne yaptığını ne biliyordum ne de umursuyordum. Tarihe geçmişti ve elbette benim hayatımdan da, arkasında bir harabe ve yıkıntı bırakmıştı. Şimdi sıra kurtarılanları görmeye gelmişti.

Çok açtım; şafaktan sonra mola verdiğimiz Dundaff'ta, İskoç yulaf lapası ve haşlanmış koyun etinden oluşan kahvaltıyı yediğimizden beri ağzıma lokma atmamıştım. Cebimde son bir sandviç kalmıştı ama seyahat arkadaşlarımın meraklı bakışları altında, arabada bunu yemeyi istememiştim.

Sandviçimi aldım ve dikkatlice ambalajını açtım. Beyaz ekmeğin üzerine fıstık ezmesi ve marmelat sürülmüştü. Hamurlaşmış ekmekten sızan marmelatın mor sıvısıyla bunu yemek oldukça zordu ama çok lezzetliydi.

Ekmeğimi dikkatlice yedim, fıstık ezmesinin yoğun, yağlı tadına vardım. Kaç sabah ekmeğin üzerine bolca fıstık ezmesi sürüp, Brianna'nın beslenme çantası için bu sandviçlerden yapmıştım? Kararlı bir şekilde bu düşünceyi bastırarak oyalanmak için yoldan geçenleri incelemeye başladım. Modern zamanlardan biraz daha farklı görünüyordu insanlar; hem erkekler hem de kadınlar kısalmıştı ve yetersiz beslenmenin belirtileri açıkça görülüyordu. Fakat hâlâ onlara karşı bir yakınlık hissi vardı – birçok yılımı Boston'da, genizden konuşan insanların arasında geçirdikten sonra, bu sokakta 'r' harfini bastırarak konuşanların hızlı ve anlaşılmaz konuşmasını duyduğumda evde hissediyordum.

Eski hayatımın son yoğun ve tatlı lokmasını yuttum, ambalaj kâğıdını elimde buruşturdum. Etrafıma bir göz attım ama kimse bana bakmıyordu. Elimi açtım ve plastik film kâğıdının gizlice yere düşmesini sağladım. Topak olduğu için çakıl taşlarının arasında yuvarlandı, kımıldandı ve sanki

canlıymış gibi açıldı. Rüzgâr onu yakalamıştı ve küçük şeffaf kâğıt birden kanatlandı ve bir yaprak gibi gri taşların üzerinde rüzgârla sürüklendi.

Geçen bir yük arabasının tekerliği onu kaptı; yansıyan ışıkla son kez göz kırptı ve etraftakiler fark etmeden gözden kayboldu. Çağ dışı varlığımın çevreye zarar verip vermediğini merak ediyordum.

"Heyecana kapılıyorsun, Beauchamp," dedim kendi kendime. "İşe koyulma vakti." Derin bir nefes aldım ve durdum.

"Affedersiniz," dedim, geçen bir fırıncı çocuğunun kolunu yakalamıştım. "Bir matbaacıyı arıyorum da. Bay Malcolm, Alexander Malcolm." Endişe ve heyecan zihnimde dolaşıp duruyordu. Ya Edinburgh'da Alexander Malcolm tarafından işletilen bir matbaa yoksa?

Neyse ki vardı; çocuğun yüzü düşünürken buruştu ve sonra rahatladı. "Ahh, evet, madam. Bu yoldan aşağıya doğru gidin ve sola dönün. Carfax Geçidi'nde." Başıyla hemen selam vererek kolunun altındaki ekmek somunlarını yukarıya kaldırdı ve yeniden kalabalık sokağa atıldı.

Carfax Geçidi. Kalabalığın içinden yürümeye başlamıştım, binaların pencerelerinden ara sıra yağan idrar yağmurundan kaçınmak için binalara yakın yürüyordum. Edinburgh'da yaşayan binlerce insan vardı ve lağım suyu çakıl taşlı sokakların oluklarından durmaksızın akıyordu, şükürler olsun ki yerçekimi ve sürekli yağmur burayı yaşanabilir hale getiriyordu.

Carfax Geçidi'ne açılan dar, karanlık ağız hemen ilerde genişliyordu, Royal Mile'ın ferah sokağının hemen karşısındaydı. Öylece kalakalmıştım, oraya bakıyordum. Eğer birileri dinlese kalbimin atışlarını bir metre öteden duyabilirdi.

Yağmur yağmıyordu ama yağması yakındı ve havadaki nem saçlarımın iyice kıvırcık olmasını sağlamıştı. Saçlarımı geriye doğru ittim ve ayna olmadan elimden gelenin en iyisini yaparak onları toplamaya çalıştım. Sonra hemen ilerdeki büyük pencere camında kendimi gördüm ve yakınlaşmak için acele ettim.

Cam buğuluydu ama yansımamı hafiften görebiliyordum, yüzüm kızarmış ve gözlerim büyümüştü ama gayet derli topluydum. Tabii kıvırcık saçlarım her yerden çıkmayı başarmışlardı.

Dükkânın içinde tezgâha yaslanmış bir kadın vardı. Yanında da üç tane küçük çocuk bulunuyordu. İşini bitirip sabırsızca onlara doğru döndüğünde göz ucuyla da onu izliyordum. Ortanca olan erkek çocuğuna küçük el çantasıyla vuruyordu kadın.

Burası bir aktardı; yukarıya doğru baktığımda, kapısının üstündeki 'Haugh' adını gördüm ve birden bu yeri tanımanın verdiği bir heyecana kapıldım. Edinburgh'da yaşadığım zamanlarda buradan bitki almıştım. Camdaki dekor, renkli su ile dolu olan büyük bir kavanozun ilave edilmesiyle biraz değişmişti, kavanozda insana benzer bir şey yüzüyordu. Domuz ceniniydi ya da bebek bir Habeş maymunuydu; yan yan bakarken yüzü endişelendirici bir şekilde kavanozun yuvarlak kısmına dayalıydı.

"Evet, en azından senden daha iyi görünüyorum!" diye mırıldandım, inatçı bir tokayı saçıma tıkıştırırken.

İçerdeki kadından da daha iyi görünüyorum, diye düşündüm. İşi bitmişti, cüzdanını taşıdığı çantasına koydu, bunu yaparken ince yüzündeki kaşları çatıktı. Şehir sakinlerinin soluk bakışları onda da vardı ve teni de oldukça kırışıktı; burnundan ağzına olan kısımda derin bir tane vardı ve kaşlarını çatarken de alnında da kırışıklıklar oluşuyordu.

"İçine şeytan kaçmış, seni küçük şantajcı," hep birlikte dükkândan gürültülü bir halde çıkarken kadın küçük çocuğa söyleniyordu. "Şu pençelerini ceplerinden çıkarma diye kaç kere söyledim?"

"Affedersiniz." Öne doğru bir adım attım, araya girmiştim, ani bir merak duygusuyla harekete geçmiştim.

"Evet?" Annelik ikazlarından sıyrılan kadın boş boş bana bakıyordu. Yakından daha çok eziyet görmüş gibi görünüyordu. Ağzının köşesi kasılmıştı ve dudakları içe doğru kıvrılmıştı – hiç şüphesiz dişlerinin olmadığından kaynaklanıyordu.

"Çocuklarınıza hayran olmaktan kendimi alamadım," dedim, mümkün olduğunca yalandan hayran olmuş gibi yapıyordum. Onlara bakarken gözlerimin içi gülüyordu. "Ne kadar tatlılar! Kaç yaşında olduklarını bana söyler misiniz?"

Kadının çenesi düşmüştü, birkaç dişinin olmadığı doğrulanmıştı. Bana bakarken gözlerini kırpıştırdı ve konuşmaya başladı, "Ahh! Elbette, çok naziksiniz, madam. Ah... bu Maisri on yaşında," dedi, burnunu koluna silen en büyük kızını göstererek, "Joe sekiz yaşında, parmağını burnundan çek, seni küçük şeytan!" diye tısladı, sonra döndü ve en küçüğünün başını gururla okşadı. "Ve Polly Mayıs'ta altısına girecek."

"Gerçekten mi!?" Kadına bakıyordum, yapmacık bir şekilde şaşırmıştım. "Bu yaşta bunca çocuğa sahip olacak kadar yaşlı görünmüyorsunuz. Çok genç yaşta evlenmiş olmalısınız."

Kendine çeki düzen verdi, yalandan gülümsüyordu.

"Ahh, hayır! O kadar da genç sayılmaz; Maisri doğduğu zaman ben on dokuz yaşındaydım."

"İlginç," dedim. Elimi cebime attım ve her çocuğa bir peni verdim, utangaç baş sallamalarıyla teşekkür ederek parayı almışlardı. "Size iyi günler ve böyle sevimli bir aileye sahip olduğunuz için de sizi tebrik ediyorum," dedim kadına ve gülümsedim, el sallayarak yanından uzaklaştım.

En büyük çocuğu doğduğu zaman on dokuz yaşındaymış ve Maisri şimdi on yaşında. Kadın da yirmi dokuz yaşındaydı. Yeterli beslendiğim, temiz bir ortamda yaşadığım ve bir dişçim olduğu için, birden fazla defa hamile kalmayarak ve ağır iş yapmayarak bedenimi yıpratmadığım için Tanrı'ya binlerce kez şükrettim; o kadından çok daha genç görünüyordum. Derin bir nefes aldım, saçımı geriye doğru ittim ve Carfax Geçidi'nin karanlığına doğru yürüdüm.

***

Uzun ve dönemeçli bir geçitti ve matbaa da sondaydı. Her iki tarafta da gelişen işletmeler ve gayrimenkuller vardı ama kapıda asılı olan beyaz levhanın dışında başka bir şeye dikkat etmedim.

MATBAA VE KİTAPEVİ

Hemen altında da şunlar vardı; *kitaplar, kartvizitler, risaleler, gazete ilanları, mektuplar... vs.*

Elimi uzattım ve yazılı ismin siyah harflerine dokundum. A. Malcolm. Alexander Malcolm. James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser. Belki...

Sonra kendimi kaybettim. Kapıyı açtım ve içeriye girdim.

Odanın karşısında, tek kanadı açılmış geniş bir tezgâh vardı. Bir yanında da birkaç şablon örneğini gösteren bir raf bulunuyordu. Posterler ve her çeşit bildiriler karşı duvara tutturulmuştu; şüphesiz numunelerdi.

Odanın arka tarafındaki kapı açıktı, baskı makinesinin iri köşesi görünüyordu. Makinenin üzerine eğilmiş biri vardı ve sırtı bana dönüktü. O kişi Jamie'ydi.

"Sen misin, Geordie?" diye sordu, arkasını dönmemişti. Üzerinde gömlekle pantolon vardı ve elinde de bir çeşit küçük bir alet vardı, baskı makinesinin içinde bir şeyler yapıyordu. "Çok uzun sürdü. Aldın mı–"

"Geordie değil," dedim. Sesim her zamankinden yüksek çıkmıştı. "Benim," dedim. "Claire."

Çok yavaş bir şekilde doğruldu. Saçları uzundu; bakır tutamları parlayan, kestane rengi saçları atkuyruğu şeklindeydi. Düzgünce bağlanan yeşil kurdeleyi görecek kadar vaktim olmuştu sonra geri döndü.

Hiç konuşmadan bana bakıyordu. Yutkunurken bir titreme boğaz kasının aşağısına doğru ilerledi ama hâlâ bir şey dememişti.

Aynı geniş, güler yüzlü surat, yana doğru meyilli koyu mavi gözler. Bir Viking'e ait geniş elmacık kemikleri hâlâ aynıydı. Geniş ağzı kenarlarından kıvrılıyordu, sanki sürekli gülümsüyor gibiydi. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgiler elbette derinleşmişti. Burnu biraz değişmişti. Bıçak gibi keskin kemiği öne doğru hafifçe kalınlaşmıştı, kırılmıştı. Onu daha ateşli

göstermiş, diye düşündüm ama soğuk ilgisiz havası gitmiş ve bu görüntüsüne yeni bir çekicilik katmıştı.

Tezgâha doğru gittim, sabit bakışları haricinde bir şey görmüyordum. Boğazımı temizledim.

"Burnunu ne zaman kırdın?"

Dudaklarının köşesi hafiften seğirdi.

"Seni en son görüşümden üç dakika sonra... Sassenach."

Bu adı söylerken tereddüt, neredeyse bir soru iması vardı. Aramızdaki mesafe bir adımı geçmezdi. Deneme amaçlı uzandım ve kırığın küçük izine dokundum, bronz tenine karşı kemik beyaz bir şekilde baskı yapmıştı.

Geri çekildi, sanki aramızdan bir elektrik kıvılcımı atlamıştı ve sakin ifadesi darmadağın oldu.

"Sen gerçeksin," diye fısıldadı. Solan renginden geriye kalanlar da uçup gitmişti. Gözleri döndü ve makinenin üzerinde olan kâğıtları ve kalıntıları etrafa saçarak birden yere yığıldı – iri bir adama göre gayet nazik bir düşüş diye dalgın bir halde düşündüm.

Sadece bir baygınlık geçirmişti; yanına diz çöküp boğazındaki pelerini gevşetmeye başladığım zaman onun göz kapakları da titremeye başlamıştı. Artık içimde bir dirhem bile şüphe yoktu ama yine de ağır pelerini çıkarırken boğazına baktım. Elbette oradaydı, köprücük kemiğinin hemen üstündeki küçük üçgen şeklindeki yara; Majesteleri'nin Sekizinci Askeri Birliği'nin Şövalye Adayı Komutan Jonathan Randall'ın bıçağından kalma bir iz.

Yavaşça kendi rengine dönmeye başlamıştı. Yanında oturdum. Elimin altındaki saçları kalın ve yumuşaktı. Gözlerini açtı.

"Bu kötü, değil mi?" dedim. Aşağıya bakarak gülümsüyordum, yirmi sene önce başım onun kucağındayken düğün günümüzde bana söylediği sözlerin aynısını söylemiştim.

"Bu kötü hem de çok kötü, Sassenach," diye cevap verdi, ağzı seğiriyordu, gülümser gibiydi. Birden doğruldu ve dik dik bana baktı.

"Yüce Tanrım, sen gerçeksin!"

"Sen de." Ona bakmak için yüzümü yukarı kaldırdım. "Ben senin öldüğünü düşünmüştüm." Sakin bir şekilde konuşmak istemiştim ama sesim bana ihanet etmişti. Beni sertçe kendine doğru çektiğinde gözyaşlarım yanaklarımdan akarak gömleğinin kumaşını sırılsıklam etmişti.

Onun da titrediğini bir müddet sonra fark etmiştim, elbette sebeplerimiz aynıydı. Tozlu yerde ne kadar oturduk bilmiyordum, birbirimizin kolları arasında geçen yirmi yılın özlemiyle ağlıyorduk.

Parmakları saçlarımda geziniyordu, ensemden aşağıya düşecek şekilde saçlarımı açmıştı. Yerinden çıkan tokalar çağlayan gibi omuzlarımdan aşağıya kaymış ve dolu tanesi gibi yerde tıngırdamaya başlamıştı. Benim parmaklarım ise onun kollarındaydı, gömleğin içindekileri inceliyor, sanki Jamie ortadan yok olacak diye korkuyordum.

Aynı korkuyu duyuyormuşçasına birden beni omuzlarımdan tuttu ve kendinden uzaklaştırdı, umutsuzca yüzüme bakıyordu. Elini yanağıma koydu ve defalarca yüzümü sevdi, gözyaşlarımdan ve devamlı akan burnumdan dolayı böyle yapıyordu.

Yüksek sesle burnumu çekmiş olmalıyım ki bu onu birden kendine getirdi, beni bıraktı ve acemice benim yüzümü ve sonra kendi yüzünü silmek için kullandığı mendili kolunun içinde acelece aramaya başladı.

"Ver şunu bana." Tereddütle sallanan bez parçasını kaptım ve sert bir şekilde burnumu sildim. "Şimdi sen." Mendili ona verdim ve boğulmuş bir kaz gibi sesler çıkararak burnunu silmesini izledim. Ani bir heyecanla perişan bir şekilde kıkırdadım.

O da gülümsedi, gözlerindeki yaşlarını parmaklarıyla silerken gözlerini benden alamıyordu.

Birden ona dokunmamaya dayanamadım. Kucağına atıldım ve beni yakalamak için tam zamanında kollarını açtı. Kaburgalarının çıtladığını duyana kadar onu sıktım ve defalarca benim adımı sayıklarken ellerinin sırtımı okşadığını hissettim.

Sonunda onu bıraktım ve geriye çekildim. Kaşlarını çatarak bacaklarının arasındaki yere bakıyordu.

"Bir şey mi kaybettin?" diye sordum, şaşkındım. Yukarıya baktı ve gülümsedi, biraz utanmıştı.

"Tamamen kendimi kaybedip altıma işedim diye korktum ama sorun yokmuş. Sadece bira kabının üstüne oturmuşum,"

Gerçekten de kahverengi sıvının kokusu onun altından yavaşça yayılmaya başlamıştı. Ani bir ciyaklamayla ayağa kalkmak için çabaladım ve onu kaldırdım. Boşu boşuna geride kalan zararı telafi etmeye çalıştıktan sonra omuz silkti ve pantolonunu çözmeye başladı. Kalın kumaşı kalçalarının aşağısına kadar indirdi, sonra durdu ve bana baktı, hafiften yüzü kızarmıştı.

"Tamam," dedim, ben de hafiften yanaklarımın kızardığını hissediyordum. "Biz evliyiz," dedim. Yine de gözlerim yerdeydi, nefesimin kesildiğini hissediyordum. "En azından, ben öyle olduğumuzu düşünüyorum."

Uzun bir müddet bana baktı, sonra büyük ağzında bir gülümseme belirdi.

"Evet, öyleyiz," dedi. Kirli pantolonunu çıkarmak için tekmeledi ve bana doğru yaklaştı.

Bir elimi ona doğru uzattım, onu durdurmak için yeterli oldu. Ona yeniden dokunmayı her şeyden çok istiyordum ama tarif edilemez bir şekilde utanıyordum. Bunca uzun zamandan sonra yeniden nasıl başlayacaktık?

O da utangaçlığın ve samimiyetin oluşturduğu baskıyı hissediyordu. Biraz ötemde durarak elimi tuttu. Bir müddet orada durdu, baş ve işaret parmağı arasında metal yüzüğü tutuyordu.

"Onu hiç çıkarmadım," diye konuşmaya başladım. Bunu bilmesi onun için önemliymiş gibi görünüyordu. Yavaşça elimi sıktı ama bırakmıyordu.

"Ben–" Sustu ve yutkundu, hâlâ elimi tutuyordu. Parmakları bir kez daha gümüş yüzüğü buldu ve ona dokundu. "Ben seni öpmeyi çok istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu yapabilir miyim?"

Gözyaşlarımı engelleyemiyordum. İki damla aktı ve sonra devamı da geldi; onları hissedebiliyordum, yanaklarımdan aşağıya akıyorlardı.

"Evet," diye fısıldadım.

Beni yavaşça kendine doğru çekti. Birbirimize kenetlenmiş, ellerimizi göğsünün altında tutuyordu.

"Bunu uzun zamandır yapmıyorum," dedi. Gözlerinin koyu maviliğinde hem umudu hem de korkuyu görebiliyordum.

"Ben de," dedim yumuşak bir biçimde.

Nazik bir biçimde yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını benimkine değdirdi.

Ne umduğumu tam olarak bilmiyordum. Son ayrılışımıza eşlik eden çağıldayan öfkenin bir tekrarını mı? Bunu sık sık hatırlamış, defalarca hafızamda yaşamıştım ama sonucu değiştiremeyecek kadar çaresizdim. Öncesinde karşılıklı paylaştığımız hoyrat ve sonsuz saatleri mi? Bunun özlemini çekmiştim, bunun anısıyla terleyerek ve titreyerek uykulardan uyanmıştım.

Fakat şimdi iki yabancıydık. Sadece birbirimize dokunuyorduk, her birimiz birleşmenin yollarını arıyorduk. Yavaşça birbirimizi denercesine bunu yapmaya çalışıyorduk ve sessiz dudaklarımızla sözler veriyorduk birbirimize. Gözlerim kapalıydı ve Jamie'nin de gözlerini kapadığını biliyordum. Sadece birbirimize bakmaya korkuyorduk.

Başını kaldırmadan beni yavaşça okşamaya başladı, kıyafetlerimin üzerinden kemiklerimi hissediyordu, kendini bedenimin varlığına alıştırıyordu. Sonunda eli kolumda gezinmeye başladı ve sağ elimi tuttu. Yeniden yüzüğü bulana kadar parmakları elimde dolandı ve yüzüğü çevirmeye başladı. Kuzey İskoçya modeli olan birbirine geçmiş gümüş halkayı hissediyordu, uzun zamandır takılı olduğu için yontulmuştu ama hâlâ belirgindi.

Dudakları dudaklarımdan çekildi, yanaklarıma ve gözlerime doğru hareket etti. Ben de nazikçe onun sırtını okşuyordum, gömleğinin altındaki göremediğim izleri, eski yaranın kalıntılarını hissediyordum; yüzüğüm gibi yıpranmışlardı ama hâlâ belirgindiler.

"Birçok kez seni gördüm," dedi, kulağıma fısıldayan sesi sıcaktı. "Birçok kez yanıma geldin. Bazen rüya gördüğüm zamanlarda. Ateşler içinde

yattığım zamanlarda. Çok korktuğum ve çok yalnız hissettiğim zamanlarda. Ölmeyi istediğim zamanlarda. Sana ihtiyacım olduğunda her zaman seni görüyordum. Gülümsüyordun, kıvırcık saçların yüzüme değiyordu. Ancak hiç konuşmadın. Ve hiç bana dokunmadın."

"Şimdi dokunabiliyorum," Uzandım ve şakaklarına, kulağına, yanağına ve çenesine kibarca dokundum. Elim ensesine, bakır saçlarının altına gitti ve sonunda başını kaldırdı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Koyu mavi gözlerinde aşk güçlü bir şekilde parıldıyordu.

"Korkma," dedi yumuşak bir sesle. "Artık sadece ikimiz varız."

***

Eğer kapının üstündeki dükkân zili çalmasaydı sonsuza kadar birbirimize bakıp durabilirdik. Jamie'den gözlerimi aldım ve kapıda duran siyah saçlı, kısa boylu sırım gibi adama bakmak için hemen kafamı çevirdim; adamın ağzı açık kalmıştı ve bir elinde küçük bir paket tutuyordu.

"Ahh, sonunda geldin Geordie! Nerede kaldın?" dedi Jamie.

Geordie hiçbir şey söylemiyordu ama gözleri şüpheyle patronuna bakıyordu. Patronu dükkânın ortasında yarı çıplaktı, üzerinde sadece gömlek vardı; pantolonu, ayakkabısı ve çorapları yerde duruyordu. Dahası ben onun kollarının arasındaydım; elbisem tamamen buruşmuş ve saçlarım dağılmıştı. Geordie'nin dar yüzü eleştiren bir kaş çatmasıyla buruşmuştu.

"Bırakıyorum," dedi, Kuzey İskoçya'nın batısında yaşayanlara özgü bir ses tonuyla konuşmuştu. "Matbaacılık önemli bir meseledir, sizinle burada çalıştım ama ben bir Presbiteryenim ve benden önce babam da ve ondan önce dedem de öyleydi. Bir Katolik için çalışmak da bir meseledir. Papa'nın parası diğerlerininki kadar iyidir, değil mi? Fakat ahlaksız bir Katolik için çalışmak apayrı bir mesele. Böyle bir ruha sahip olan adamı, kendi dükkânının içinde seks âlemi yaparken görmek bu çok aykırı bir şey, söyleyeceklerim bu kadar. İşi bırakıyorum!"

Kararlı bir şekilde paketi tezgâhın ortasına bıraktı, topuklarının üstünde döndü ve ağır adımlarla kapıya gitti. Dışarıda Tolbooth Saat Kulesi çalmaya başlamıştı. Geordie bize ayıplarcasına bakmak için girişte durdu.

"Ve daha öğlen bile olmadan!" dedi. Kapı arkasından vurularak kapandı.

Jamie bir anlığına onun arkasından bakakaldı, sonra yeniden yere yavaşça çöktü. Öyle çok gülüyordu ki gözlerinden yaş geliyordu.

"Ve daha öğlen bile olmadan!" diye tekrarladı, yanaklarından akan gözyaşlarını silerken. "Ahh, Tanrım, Geordie!" Dizlerindeki tozu silkeleyerek bir ileri bir geri sallandı.

Ben de kendimi gülmekten alamıyordum ama biraz endişeliydim.

"Seni zor duruma düşürmek istememiştim," dedim. "Geri geleceğini düşünüyor musun?"

Burnunu çekti ve yüzünü dikkatsizce gömleğinin eteğine sildi.

"Ahh, evet. Hemen yolun karşısındaki Wickham Sokağı'nda oturuyor. Bir ara yanına gider ve... durumu anlatırım," dedi. Bana baktı, sonra durumu fark ederek ekledi, "Tanrı bilir, nasıl!" Bir anlığına yeniden gülmeye başlayacak gibi oldu fakat kendini tuttu ve ayağa kalktı.

"Başka pantolonun var mı?" diye sordum, çıkardığı pantolonu aldım ve kuruması için tezgâhın karşısına astım.

"Evet, yukarıda. Biraz bekle." Bir koluyla tezgâhın altına uzandı ve harfleri düzgünce işlenmiş DIŞARIDA tabelasıyla yanıma geldi. Bunu kapının dışına astı ve kapıyı içeriden kilitledi, sonra bana döndü.

"Benimle yukarı gelir misin?" dedi. Davet edercesine kolunu uzattı, gözleri ışıl ışıldı. "Eğer sen de bunu ahlak dışı buluyorsan tabii?"

"Neden olmasın?" dedim. Kahkaha atmak istiyordum, keyif şampanya gibi kanımda dolaşıyordu. "Biz evliyiz, değil mi?"

Üst katta iki oda vardı, her biri bir taraftaydı ve küçük gizli bir dolap da katın ters tarafındaydı. Arka odanın baskı işlerine ayrıldığı aşikârdı; kapı tamamen açıktı ve kitaplarla dolu olan tahta sandıkları, iplerle düzgünce bağlanmış risale yığınlarından oluşan kuleleri, içki fıçılarını ve mürekkep tozunu, baskı makinesinin parçaları diye düşündüğüm karışık, tuhaf görünümlü aletleri görebiliyordum.

Ön oda papaz hücresi gibi ayrı bir yerdeydi. Üzerinde çanak çömlekten yapılmış mumluk olan bir şifonyer vardı. Ayrıca bir lavabo, bir sandalye ve kamp yatağından daha küçük dar bir divan vardı. Onu gördüğüm zaman nefesimi bıraktım, o zaman uzun süredir nefesimi tuttuğumu anladım. Jamie yalnız yatıyordu.

Etrafa çabucak bir göz atmamla odada bir bayanın varlığına ait olan bir işaretin olmadığını da görmüştüm ve kalbim yeniden normal ritmiyle atmaya başlamıştı. Burada Jamie'den başka kimsenin yaşamadığı açıktı. Yolun köşesini engelleyen perdeyi bir kenara itti ve askı dizisi meydana çıktı; bir çift gömlek, bir ceket, mat gri renkte olan uzun bir yelek, gri yün pelerin ve onun almaya geldiği bir pantolondan başka bir şey yoktu.

Gömleği ve yeni pantolonunu giyinirken sırtını bana dönmüştü ama omuzlarının gerginliğinden kendinde olduğunun farkındaydım. Ben de aynı gerginliği ensemde hissedebiliyordum. Birbirimizi yeniden görmenin verdiği şoku atlatmak için birbirimize zaman tanımıştık ama şu anda birbirimizden tamamen utanıyorduk. Omuzlarını dikleştirdiğini gördüm, sonra bana bakmak için önüne döndü. Kahkaha atma ve ağlama isteği geçmişti ama yüzü yaşadığı birçok duygunun izlerini taşıyordu ve benim yüzümün de böyle olduğunu biliyordum.

"Seni yeniden görmek çok güzel, Claire," dedi yumuşak bir sesle. "Ben düşünmüştüm ki bir daha hiç... evet." Hafiften ürperdi, sanki omuzlarını sıkan gömleğini rahatlatmaya çalışıyordu. Yutkundu sonra doğruca gözlerime baktı.

"Çocuk?" dedi. Hissettiği her şey yüzünden belli oluyordu; ani umut, çaresizliğin verdiği korku ve ikisini bastırma çabası.

Ona gülümsedim ve elimi uzattım. "Gel buraya."

Taşların arasından geçmeyi başardığımda, yanımda getirdiğim şeyi iyice düşünmeye başlamıştım. Önceden cadılıkla savaştığım için bu sefer çok dikkatliydim. Fakat getirmek zorunda olduğum bir şey vardı; eğer bunları biri görürse çıkacak sorunlar da önemli değildi.

Divanda yanıma oturması için onu aşağıya doğru çektim ve Boston'da paketlediğim küçük dikdörtgen paketi çıkardım. Su geçirmez ambalajı açtım ve içindekileri onun eline bıraktım. "İşte," dedim.

Onları dikkatlice benden aldı. Büyük elleri fotoğrafları sımsıkı tutuyordu. Brianna'nın yeni doğmuş yuvarlak yüzü onun parmaklarının arasından belli oluyordu; battaniyenin üstündeki elleri yumruk şeklindeydi, yana yatık gözleri henüz doğmuş olmanın verdiği yorgunlukla kapalıydı ve uykusunda küçük ağzı hafiften açık kalmıştı.

Jamie'nin yüzüne baktım; uğradığı şoktan dolayı tamamen ifadesizdi. Fotoğrafları göğsüne bastırdı, hareket etmiyordu ama gözleri büyümüştü, kalbine doğrultulan süngüyle donakalmış gibi dik dik bakıyordu.

"Bunları sana kızın gönderdi," dedim. İfadesiz yüzünü kendime doğru çevirdim ve dudaklarına kibar bir öpücük kondurdum. Kendinden geçmiş halinden uyanmıştı; gözlerini kırptı ve yüzü yeniden hayata döndü.

"Benim... o..." Sesi şoktan kısık çıkıyordu. "Kızım. Benim kızım. O... biliyor mu?"

"Biliyor. Diğerlerine bak." İlk resmi ellerinin arasından aldım, Brianna'nın diğer fotoğrafını ortaya çıkardım; kremadan yapılan çiçeklerle süslenmiş ilk doğum günü pastası önünde duruyordu, ağzındaki dört dişiyle zafer kazanmışçasına şeytan gibi gülüyordu ve başının üstünde yeni peluş tavşanını sallıyordu.

Jamie tarifi zor küçük bir ses çıkardı ve parmakları gevşedi. Küçük fotoğraf yığınını ondan aldım ve tek tek ona verdim. Brianna iki yaşında; kar kıyafetinin içinde kısa ve tombul görünüyordu, yanakları elma gibi yuvarlak ve kırmızıydı, tüy gibi saçları başlığının altından çıkmıştı.

Bree dört yaşında; bir ayağını diğer bacağının üstüne atıp otururken, düzgün, çan biçimindeki saçları parıldıyordu ve fotoğrafa gülümsüyordu. Beyaz önlüğüyle poz için hazırdı ve öylece bekliyordu.

Beş yaşında; ilk beslenme çantasını gururla taşıyordu, okula gitmek için okul otobüsünü bekliyordu.

"Onunla gitmeme izin vermemişti, yalnız gitmek istedi. O çok cesur, hiçbir şeyden korkmuyor..." Açıklama yaparken, resimleri gösterirken ve devamlı değiştirdiğim fotoğrafları anlatırken kendimi yarı boğulur gibi hissediyordum.

"Ahh, Tanrım!" dedi, Bree'nin on yaşındaki fotoğrafına bakıyordu. Mutfakta yere oturmuştu, kollarını Smoky'e dolamıştı. Bu resim renkliydi; köpeğin siyah tüylerine karşıt saçları parlıyordu.

Jamie'nin elleri öyle kötü titredi ki artık fotoğrafları tutamıyordu; son birkaç tanesini ona ben göstermek zorunda kalmıştım. Bree artık büyümüştü, tuttuğu balığın kılçığına bakarak kahkaha atıyordu. Bir diğerinde gizemli bir dalgınlıkla pencerede duruyordu. Diğer fotoğrafta çıraları parçalamak için kullandığı baltanın sapına doğru eğilirken yüzü kızarmıştı ve saçları dağılmıştı. Bu fotoğraflar yüzünün her halini gösteriyor diye düşündüm; yüzü, uzun burnu, büyük ağzı, çıkık Viking elmacık kemikleri ve yana yatık gözler. Güçlü kemik yapısı, babasının kibar bir versiyonuydu, yanımda divanda oturan adamın, ağzından kelimeler dökülemeyen ve sadece yanaklarından sessiz gözyaşlarına mahkûm olan adamın.

Elini fotoğraflara uzattı, titreyen parmakları parlak yüzeye dokunamıyordu, sonra döndü ve yıkılan çok yıllık bir ağacın kaybolan saygınlığıyla yavaşça bana yaslandı. Yüzünü omuzlarıma gömdü ve sessizliğe gömüldü, içi tamamen parçalanıyordu.

Onu göğsüme yasladım, kollarımla titreyen geniş omuzlarını sıkıca sardım ve gözyaşlarım da onun saçına döküldü; kızıl dalgalarda küçük koyu lekeler oluştu. Yanağımı başına yasladım ve sanki o Brianna'ymış gibi bir şeyler mırıldandım. Bunu bir ameliyat gibi düşünüyordum –operasyon var olan yarayı onarmak için yapılsa bile, iyileşmesi acı verici oluyordu.

"Adı?" Sonunda başını kaldırdı, elinin tersiyle burnunu sildi. Fotoğrafları nazik bir şekilde yeniden eline aldı, sanki dokunuşuyla parçalara ayrılacaktı. "Adını ne koydun?"

"Brianna," dedim gururla.

"Brianna?" dedi, resimlere kaşlarını çatmış bakıyordu. "Küçük bir hanımefendi için ne kadar korkunç bir isim!"

Dayak yemiş gibi geriledim. "Korkunç değil!" diye cevabı yapıştırdım. "Çok güzel bir isim ve ayrıca bu adı ona vermemi sen söyledin! Korkunç bir isim demekle ne kast ediyorsun?"

"Bu adı ona vermeni ben mi söyledim?" diye gözlerini kırpıştırdı.

"Kesinlikle söyledin! Biz, biz... en son seni gördüğüm zaman." Yeniden ağlamamak için dudaklarımı kenetledim. En sonunda konuşmak için duygularımı kontrol altına almayı başardım, "Babanın adını bebeğe vermemi istemiştin. Adı Brian'dı, değil mi?"

"Evet, öyle." Yüzündeki gülümseme diğer duygulara karşı baskın gelmek için çaba gösteriyordu. "Evet," dedi. "Evet, haklısın, söyledim. Sadece ben erkek olur diye düşünmüştüm."

"Ve erkek olmadığı için üzgün müsün?" Ona ateş püsküren gözlerle baktım ve dağılmış fotoğrafları toplamaya başladım. Ellerini kollarımın üstüne koyarak beni durdurdu.

"Hayır," dedi. "Hayır, üzgün değilim. Tabii ki değilim!" Dudakları hafiften seğiriyordu. "Ama bunun şaşırttığını inkâr edemem, Sassenach. Sen de öyle."

Bir anlığına durdum, ona baktım. Aylarca kendimi buna hazırlamıştım ama şimdi dizlerimde derman yoktu ve karnım düğüm düğümdü. Benim yeniden ortaya çıkmamla tamamen gafil avlanmıştı; onun hüsrana uğrayıp uğramadığını az da olsa merak ediyordum.

"Öyle olduğunu umuyorum. Geldiğim için üzgün müsün?" diye sordum. Yutkundum. "Gitmemi ister misin?"

Elleri kollarımı öyle sıkmıştı ki ufak bir çığlık attım. Canımı acıttığını fark ederek tutuşunu gevşetti ama yine de tutuyordu. Bu soruyla yüzünün rengi tamamen kaçtı. Derin bir nefes aldı ve bıraktı.

"Hayır," dedi, sakin olmaya çalışıyordu. "İstemiyorum. Ben–" Birden sustu, çenesi kenetlenmişti. "Hayır," dedi, bu defa çok kararlıydı.

Bir eli elimi tutmak için aşağıya doğru kaydı ve diğeri de fotoğrafları almak için yere uzandı. Onları dizine koydu; başı eğik bir halde fotoğraflara bakıyordu, bu yüzden yüzünü göremiyordum.

"Brianna," dedi yumuşak bir sesle. "Yanlış söylüyorsun, Sassenach. Onun adı Brianna." Tuhaf İskoç ağzıyla konuşuyordu, böylece ilk hece vurgulu çıkmış ikincisi ise zar zor telaffuz edilmişti. *Bree*–anah.

"*Bree*anah?" dedim, hoşuma gitmişti. Başını 'doğru' anlamında salladı, gözleri hâlâ resimlerdeydi.

"Güzel bir isim."

"Beğendiğine sevindim," dedim.

Bakışlarını kaldırdı ve benim gözlerime baktı, geniş ağzının köşesinde gizli bir gülümseme vardı.

"Bana ondan bahset." İşaret parmağı kar kıyafetinin içindeki kısa boylu, tombik bebeği gösteriyordu. "Küçük bir kızken nasıldı? Konuşmaya başladığı zaman ilk ne söyledi?"

Eli beni kendine doğru çekti ve ben de ona iyice yanaştım. İriydi, güçlüydü ve temiz çamaşır ile mürekkep kokuyordu, bir de tanıdık ve beni heyecanlandıran erkek kokusu vardı.

"İlk kelimesi 'Köpek' oldu. İkinci kelimesi ise 'Hayır' oldu."

Yüzündeki gülümseme genişledi. "Evet. O zaman köpekleri seviyor?" Kart gibi fotoğrafları karıştırmaya başladı, Smoky ile olanı bulmaya çalışıyordu. "Yanındaki sevimli bir köpekmiş. Bunun cinsi ne ?"

"Bir Newfoundland." Resmi göstermek için öne doğru eğildim. "Burada bir tane de arkadaşımın ona verdiği yavru köpek var..."

Loş gri ışık solmaya başlamıştı ve konuşmamız, benim Jessica Gutenberg'in dantel işlemeli korsajının altından gelen şiddetli, gizli bir guruldamayla kesilmeden önce yağmur çatıyı tıkırdatmaya başlamıştı. Fıstık ezmeli sandviçi yiyeli çok olmuştu.

"Aç mısın, Sassenach?" diye sordu Jamie. Fazlasıyla, diye düşündüm.

"Şey, evet, hazır sen de bunu sormuşken. Hâlâ üst çekmecende yiyecek bir şeyler saklıyor musun?" İlk evlendiğimizde, onun sürekli açlığını bastırmak için küçük de olsa hazırda yiyecek tutma alışkanlığımı geliştirmiştim. Herhangi bir çekmeceli sandığın üst çekmecesi genelde sandviç ekmekleri, küçük kekler ya da peynir parçalarıyla dolu olurdu.

Kahkaha attı ve uzandı. "Evet, saklıyorum. Fakat şimdi pek fazla yok, sadece iki tane bayatlamış yulaf ekmeği var. En iyisi ben seni aşağıdaki

tavernaya götüreyim ve–" Brianna'nın fotoğraflarını incelerken oluşan üzgün bakışların yerini panik dolu bakışlara bıraktı. Hemen pencereye bir göz attı; yumuşak eflatun renk açık griye dönüşmeye başlamıştı ve bakışlar daha da endişeli bir hal aldı.

"Taverna! Tanrım! Bay Willoughby'yı unuttum!" Ayağa fırladı ve ben bir şey sormadan önce temiz çoraplarını almak için sandığa atıldı. Bir elinde çorapları, diğer elinde iki yulaf ekmeğiyle yanıma gelerek ikincisini kucağıma tutuşturdu ve sandalyeye oturdu, aceleyle ilkini giymeye başladı.

"Bay Willoughby kim?" Yulaf ekmeğini ısırdım, kırıntılar etrafa dağıldı.

"Lanet olsun," dedi, daha çok kendine konuşuyordu. "Öğlen onun yanına gideceğimi söylemiştim ama aklım başımdan uçup gitti! Şimdi saat dört olmalı!"

"Evet, birkaç dakika önce saatin vurduğunu duymuştum."

"Lanet olsun!" diye tekrarladı. Bir çift kalay düğmeli ayakkabıyı ayağına geçirmesiyle kalktı, askıdan ceketini aldı sonra kapıda durdu.

"Benimle gelecek misin?" diye sordu endişeyle.

Parmaklarımı yaladım ve ayağa kalktım, pelerinime sarılıyordum.

"Vahşi atlar bile beni durduramaz," dedim.

25

Keyif Evi

"Bay Willoughby kim?" diye sordum, çakıllı sokağa bakmak için Carfax Geçidi'nin kemerinin altında duruyorduk.

"Ee... o benim bir ortağım," Jamie temkinli bir şekilde bana bakarak cevap verdi. "Başlığını taksan iyi olur, çok yağmur yağıyor."

Gerçekten de yağmur çok sert yağıyordu; yağmur suları üstteki kemerden akıyor ve çağıldayarak oluklara gidiyordu, caddeleri atıklardan ve çöplerden temizliyordu. Nemli, temiz havayı içime çektim. Akşamın vahşiliğinden, uzun boylu ve güçlü olan Jamie'nin yakınlığından dolayı kendimi neşeli ve canlı hissediyordum. Onu bulmuştum. Onu bulmuştum ve hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın artık önemli görünmüyordu. Kendimi umursamaz ve güçlü hissediyordum.

Elini tuttum ve sıktım; o da aşağıya baktı ve elimi sıkarak bana gülümsedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Dünyanın Sonu'na." Yağmurun gürültüsü sohbet etmeyi zorlaştırıyordu. Daha fazla konuşmadan, Jamie çakılların diğer tarafına geçmeme yardım etmek için kolumdan tuttu ve hızlı adımlarla Royal Mile'a doğru yürümeye başladık.

Şansa Dünyanın Sonu denen taverna yüz metre ilerdeydi. Yağmur çok yağdığından, alçak eşiğe girip dar bekleme salonuna geldiğimizde, pelerinimin omuzları çok ıslanmıştı.

Ana salon kalabalık, sıcak ve dumanlıydı. Burası dışarıdaki fırtınadan korunmak için gizli bir barınaktı. Duvar boyunca uzanan sıralara oturan birkaç kadın vardı ama müşterilerin çoğu erkekti. Orada burada tek tük tüccar olduklarını belli eden iyi giyimli baylar vardı ama evlerinde olması gereken çoğu erkek de bu saatte buradaydı. Taverna askerlere, işçilere, çıraklara ve sağa sola dağılmış değişik sarhoşlara ev sahipliği yapıyordu.

İçeri girmemizle başların bize doğru dönmesi bir oldu. Selamlamalar ve uzun masalardan birini düzenlemek için ileri atılmalar, itiş kakışlar da meydana geldi. Jamie'nin Dünyanın Sonu'nda tanındığı belliydi. Birkaç şüpheli bakış da bana doğru atılmıştı ama kimse bir şey demiyordu. Pelerinime iyice sarındım ve tavernanın karışıklığında ilerleyen Jamie'yi takip ettim.

"Hayır bayan, kalmayacağız," dedi Jamie, bir gülümsemeyle bize doğru koşuşturan genç garson kıza. "Sadece onun için geldim."

Kız gözlerini devirdi. "Ahh, evet ama vakitsiz oldu! Annem onu merdivenin aşağısına yolladı."

"Evet, geciktim," dedi Jamie özür dilercesine. "Beni... tutan bir işim vardı da..."

Kız şüpheli bir şekilde bana baktı ama sonra omuz silkti ve Jamie'ye gamzesini gösterdi.

"Ahh, sorun değil sör. Harry ona bir tas kanyak götürdü ve ondan beri de pek sesini duymadık."

"Kanyak?" Jamie razı olmuşçasına konuştu. "Hâlâ ayık mı?" Ceketinin cebine uzandı ve küçük deri kesesini çıkardı, içinden birkaç bozuk para alarak kızın uzatılan eline bıraktı.

"Öyle umuyorum," dedi, neşeli bir halde parayı cebine yerleştirirken. "Bir müddet önce onun şarkı söylediğini duydum. Teşekkürler, sör!"

Başıyla selam veren Jamie salonun gerisindeki eşiğin altından geçti, onu takip etmemi işaret ediyordu. Küçük kemerli mutfak tavanı içki odasının arkasında bulunuyordu. Ocaktaki büyük tencerede istiridye güvecine benzer bir şey kaynayıp duruyordu. Kokusu çok güzeldi ve bu yoğun kokuyla ağzımın sulandığını hissedebiliyordum. Umarım yemekten önce Bay Willoughby ile işimizi halletmiş oluruz.

Kirli korsajlı ve etekli şişman bir kadın ocağın yanına diz çökmüştü, odun takozlarını ateşe atıyordu. Jamie'ye baktı ve başıyla selam verdi ama ayağa kalkmak için harekete geçmedi.

Karşılık olarak o da elini kaldırdı ve köşedeki küçük tahta kapının yanında durdu. Sürgüyü kaldırdı ve kapıyı iterek açmasıyla karanlık bir merdiven ortaya çıktı. Aşağıda bir yerlerden ışık geliyordu, sanki cinler tavernanın altından elmas çıkarıyorlardı.

Jamie'nin omuzları dar merdiven boşluğunu kapladığından benim görüş açımı – artık aşağıda her ne varsa – engelliyordu. Aşağıdaki boşluğa adımını attığında ağır meşe kalasları ve dizili büyük fıçıları görebildim; taş duvara yaslanan çitin üzerine uzun bir tahta konmuştu ve onlar da onun üzerinde duruyordu.

Merdivenlerin aşağısında sadece bir tane meşale yanıyordu. Kiler karanlıktı ve mağara boşluğu gibi olan derinlikleri ıssız görünüyordu. Etrafı dinledim ama yukarıdaki tavernanın boğuk seslerinden başka bir şey duyamıyordum. Kesinlikle şarkı söylenmiyordu.

"Onun burada olduğundan emin misin?" Dizili fıçıların altına bakmak için eğildim, belki içki düşkünü Bay Willoughby kanyağın etkisinden kurtulmak için uyuyabileceği tenha bir yerde uyuyakalmıştı.

"Ahh, evet," diye homurdandı Jamie sertçe. "Sanırım küçük pislik saklanıyor. Meyhanelerde içmesinden hoşlanmadığımı biliyor."

Buna kaşlarımı kaldırdım ama o sadece gölgelere daldı, usulca bir şeyler mırıldanıyordu. Kiler ileriye doğru uzanıyordu, Jamie'yi bir müddet göremesem bile karanlıkta onun ayak seslerini duyabiliyordum. Merdivenlerin yanında duran meşalenin aydınlattığı yerden çıkıp etrafa bakmaya başladım.

Dizili fıçıların yanı sıra odanın ortasının yan tarafına istiflenen tahta kasalar da vardı. Yerden beş ayak yüksekliğinde, arka tarafa uzanan tuhaf duvar yığınına karşı duruyorlardı.

Yirmi sene önce, Majesteleri Prens Charles ile birlikte Edinburgh'da kaldığımızda tavernanın bu özelliğini duymuştum. Öyle ya da böyle nasıl bir şey olduğunu biliyordum ama daha önceden hiç görmemiştim. Bu, 1513 yılında meydana gelen korkunç Flodden Savaşı'nın ardından Edinburgh'un kent yöneticileri tarafından inşa edilen duvarın kalıntılarıydı. Güneyde İngilizlerle bağlantılı olmaları muhtemelen pekiyi olmamıştı, bundan dolayı hem şehrin sınırlarını hem de İskoçya'nın medeni dünyasının sınırını

tanımlayan bir duvar inşa etmişlerdi. Bu yüzden 'Dünyanın Sonu' deniyordu, muhtemelen İskoçlar'ın kuruntuları üzerine inşa edilen çeşitli tavernalar da bu adı kullanıyordu.

"Lanet olası küçük pislik." Jamie gölgelerin arasından ortaya çıktı, saçına bir örümcek ağı yapışmıştı ve kaşları da çatıktı. "Duvarın arka tarafında olmalı." Döndü, ellerini ağzına götürdü ve bağırmaya başladı. Söyledikleri anlaşılmıyordu – Gaelce'ye de benzemiyordu. Şüpheyle bir parmağımla kulağımı tıkadım, taşlardan geçmemin kulağıma zarar verip vermediğini merak etmiştim.

Gözüme ona bakmama sebep olan ani bir hareket ilişti, o sırada parlak mavi bir top eski duvarın tepesinden uçtu ve Jamie'nin kürek kemiğinin arasına vurdu.

Jamie korkunç bir güm sesiyle yere düştü, hemen onun yanına gittim.

"Jamie! İyi misin?"

Yüzükoyun yatarken Gaelce küfrederek yavaşça oturdu, taş zemine çarptığı alnını ovarak yukarıya doğru bir göz attı. Bu sırada mavi top çok küçük bir Çinli adama dönüşüverdi. Adam kafayı oynatmışçasına kıkırdıyordu, keyiften ve kanyaktan sararmış yuvarlak yüzü parlıyordu.

"Sanırım Bay Willoughby bu?" dedim, diğer numaralarına karşı dikkatli olmaya çalışıyordum.

İsminin söylendiğini anlamış olacak ki sırıttı ve deli gibi bana başını salladı, kısık olan gözleri parlıyordu. Kendini işaret ederek Çince bir şeyler söyledi ve sonra havaya zıpladı, hızlı bir şekilde ardı ardına geriye doğru birkaç takla attı ve sonunda ayaklarının üzerine indi; yüzü zaferden parlıyordu.

"Lanet olası pire." Jamie ayağa kalktı, ellerinin soyulmuş avcuyla ceketini dikkatlice silkeledi. Hızla Çinli'nin yakasından tuttuğu gibi yukarıya kaldırdı.

"Hadi yürü," dedi, küçük adamı merdivene koydu ve sertçe arkasından itti. "Gitmemiz lazım, hemen şimdi." Cevap olarak, mavi renkte giyinmiş küçük adam hemen sendeleyerek yere çöktü; merdivende duran çamaşır sepetine benziyordu.

Jamie, "Ayık olduğunda iyidir," diyerek bana özür dilercesine açıklama yaparken bir yandan da Çinliyi bir omzuna koyuyordu. "Ancak kanyak içmemeli. Korkunç bir ayyaş."

"Görüyorum. Onu nereden buldun?" Büyülenmiştim, merdivenlerden yukarıya çıkan Jamie'yi takip ediyordum, bir yandan da Jamie'nin keçelenmiş gri yünlü ceketinde metronom gibi bir ileri bir geri sallanan Bay Willoughby'nin ince örgülü saçına bakıyordum.

"İskeleden." Ama daha fazla açıklama yapmadan önce yukarıdaki kapı açıldı ve yeniden tavernanın mutfağındaydık. Şişman mal sahibi ortaya çıktığımızı gördü ve yanımıza doğru geldi, tombul yanakları kınarcasına şişip iniyordu.

"Evet, Bay Malcolm," diye başladı sözlerine, kaşlarını çatmıştı, "burada hoş karşılandığınızı çok iyi biliyorsunuz ve benim huysuz bir kadın olmadığımı da çok iyi biliyorsunuz. Tabii meyhanede uygun davranışlar sergilendiği sürece. Ama size daha önceden de söylemiştim, şuradaki küçük sarı adam–"

"Evet, söylemiştiniz, Bayan Patterson," diye araya girdi Jamie. Cebine atıldı ve bir bozukluk çıkarıp başıyla selam veren şişman taverna sahibine verdi. "Sizin hoşgörünüz takdire değer. Bir daha tekrarlanmayacak. Umarım," diye sessizce söyledi. Şapkasını taktı ve Bayan Patterson'ı yeniden selamlayarak, ana salona ulaşan alçak eşiğin altına daldı.

Yeniden içeriye girişimiz bakışların bize dönmesine sebep oldu ama bu sefer pek olumlu değildi. İnsanlar sessizdi ya da duyulur şekilde fısıldamaya başlamışlardı. Bay Willoughby'nin bu mekânda popüler bir müşteri olmadığını anlamıştım.

Jamie gönülsüzce izin veren kalabalık arasında yavaş yavaş ilerliyordu. Kimsenin gözlerine bakmamaya ve nefes almamaya çalışarak en iyi şekilde onu takip ediyordum. On sekizinci yüzyılın pis havasına alışık olmadığım için, bu küçük yerdeki yıkanmayan vücutların pis kokusu neredeyse kahredici geliyordu.

Ama kapıya yaklaşmışken bir sorunla karşılaştık, mal sahibinin ve kızının ölçülü kıyafetine göre üzerinde dar bir elbise olan balıketli genç bir kız yolumuzu kesti. Elbisenin yakası da açıktı ve ben kızın asıl mesleğinin ne

olduğunu anlamada zorluk çekmemiştim. Mutfaktan içeriye girdiğimizde iki delikanlı ile sohbete dalmıştı, biz geçerken baktı ve deli gibi bağırarak ayağa fırladı, sonra da bir bardak birayı fırlattı.

"Bu o!" diye ciyakladı, Jamie'yi göstererek. "Seni pis şeytan!" Gözlerinde odaklanma sorunu var diye düşündüm; etrafa saçtığı biranın akşamleyin içtiği tek bira olmadığını anlamıştım, öncesi de vardı.

Arkadaşları ilgiyle Jamie'ye baktı, dahası genç bayan ilerledikçe, bir koronun lideriymiş gibi parmağını havaya kaldırıyordu. "O! Küçük ahlaksız, bana iğrenç şeyleri yapanın bu olduğunu sana söylemiştim!"

Jamie'ye ilgiyle bakan kalabalığa ben de katıldım ama onların da fark ettiği gibi çabucak şunu fark etmiştim, genç bayan ona konuşmuyordu, omzundaki yüke konuşuyordu.

"Seni *neffit qurd*!" diye bağırdı kız, Bay Willoughby'nin mavi ipek pantolonunun kıçını göstererek. "*Hiddie–pyke*! Sümüklü böcek!"

Genç kızın bu üzgün hali arkadaşlarının da harekete geçmesini sağladı. Uzun boylu, kuvvetli bir delikanlı ayağa kalktı, yumruklarını sıktı ve masanın üzerinden eğildi. Gözleri biradan ve kızgınlıktan parlıyordu.

"O, öyle mi? Senin için onu deşebilir miyim, Maggie?"

"Deneme, delikanlı," diye Jamie ona bir tavsiyede bulundu, ağırlığını güvene almak için yer değiştirdi. "İçkini iç, biz gidiyoruz."

"Ahh, öyle mi? Sen bu küçük sineğin pezevengi misin?" Delikanlı uygunsuzca alay etti, bana doğru baktığından yüzü öfkeden kızarmıştı. "En azından senin diğer fahişen sarı değil. Bir ona bakalım." Bir pençesiyle atıldı ve pelerinimin kenarını yakaladı, bu hareketle Jessica Gutenberg elbisenin düşük korsajı ortaya çıkmıştı.

"Bana yeterince pembe gibi göründü," dedi arkadaşı. "Acaba bütün vücudu da öyle mi?" Ben hareket etmeden önce korsajı tuttu, dantelin kenarından yakalamıştı. On sekizinci yüzyıldaki hayatın kabalığına göre tasarlanmadığı için ince kumaş yan taraftan aşağıya doğru yırtıldı, böylece birçok pembelik ortaya çıkmış oldu.

"Çek elini, seni orospu çocuğu!" Jamie öne atıldı, gözlerinden ateş saçarken tehdit edercesine diğer boş olan yumruğunu sıkıyordu.

"Sen kime diyorsun, sıska bacak?" Masanın arkasından hareket edemeyen ilk genç onun üzerine sıçradı ve kendini Jamie'nin üzerine attı. Jamie harika bir şekilde yana çekilerek, delikanlının duvara çarpmasını sağladı.

Jamie masaya doğru büyük bir adım attı ve diğer çırağın kafasına bir yumruk indirdi. Delikanlının çenesi çarpıldı, sonra benim elimden tuttu ve kapıya doğru ilerledi.

"Hadi!" dedi, Çinlinin kaygan bedenini sıkıca tutmak için homurdanıyordu. "Her an peşimizden gelebilirler!"

Geldiler; arkamızda kalan tavernadan çıkan gürültüyü duyabiliyordum. Jamie, Royal Mile'a çıkan ilk çıkışa daldı, burası dar, karanlık bir sokaktı. Çamurların ve anlaşılmaz atıkların içinden geçiyorduk. Bir kemer altı yoluna daldık, sonra da Edinburgh'un bağırsaklarına gidiyormuş gibi görünen dar bir geçitten aşağıya doğru koşmaya başladık. Karanlık duvarları ve parçalanmış kapıları geçtik, sonra bir köşeyi döndük, nefes almak için küçük bir avluda durduk.

"O... ne... yapmıştı?" Nefes nefese kalmıştım. Bu küçük Çinli'nin Maggie gibi güçlü, genç bir fahişeye ne yapabileceğini hayal bile edemiyordum. Görüntüsüne bakıldığında kız onu bir sinek gibi ezerdi.

"Şey, ayaklar işte," diye açıklama yaptı Jamie, kabullenmiş bir öfkeyle Bay Willoughby'ye bir göz atmıştı.

"Ayaklar mı?" İstemsizce Çinli'nin ayaklarına baktım, keçeli siyah saten ayakkabılı ayakları minyatür gibiydi.

"Onunkiler değil," dedi Jamie, bakışlarımı görmüştü. "Kadınlarınki."

"Hangi kadınların?" diye sordum.

"Şey, bu zamana kadar sadece fahişelerle olmuştu," dedi ve kovalanıp kovalanmadığımızı anlamak için dar geçide doğru bir göz attı, "ama eminim ne yapmaya çalıştığını anlamışsındır. Yargılamak bana düşmez," diye kısaca açıklama yaptı. "O bir kâfir neticede."

"Anlıyorum," dedim ama anlamamıştım. "Ne–"

"İşte, oradalar!" Geçidin sonundan gelen bir bağırış sorumu yarıda kesti.

"Lanet olsun, onların vazgeçtiğini düşünmüştüm. Hadi, bu yoldan!"

Bir kez daha yollara düştük. Geçidin aşağısına daha sonra Royal Mile'a, birkaç adım yukarıya çıktık ve bir geçide girdik. Ana caddeden arkamızdan gelen bağrışları ve çığlıkları duyabiliyordum. Jamie kolumdan tuttu ve açık olan bir kapıdan içeriye dalıp arkasından da beni çekti. Avlu fıçılarla, paketlerle ve kasalarla doluydu. Telaşlı bir şekilde arkasına baktı, sonra Bay Willoughby'yi çöplerle dolu olan büyük bir fıçıya koydu. Çinli'nin başını bir parça keten beziyle örttü, sonra beni kasalarla yüklü olan bir arabanın arkasına bindirdi ve yanına oturmam için beni aşağıya çekti.

Alışık olmadığım bu itiş kakıştan dolayı nefes nefese kalmıştım ve kalbim korkudan hızla atıyordu. Jamie'nin yüzü soğuktan ve koşmadan kızarmıştı, saçları da dağılmıştı ama neredeyse zor nefes alıyordu.

"Bu şeyi her zaman yapıyor musun?" diye sordum, kalbimi rahatlatmak için beyhude bir şekilde elimi göğsüme bastırarak.

"Kesinlikle hayır," dedi, takip edilip edilmediğimizi görmek için arabanın tepesinden dikkatlice arkaya bakıyordu.

Ayak sesleri duyuldu, sonra yok oldu ve her şey sessizliğe büründü. Geriye sadece üstümüzdeki kutulara çarpan yağmur tıkırtıları kaldı.

"Geçtiler. Fakat emin olmak için biraz daha burada kalsak iyi olur." Oturmam için bir kasa indirdi, sonra da kendine bir tane aldı ve iç çekerek oturdu. Bir eliyle yüzüne düşen saçları geriye doğru itti.

Bana bakarak çarpık bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm, Sassenach. Ben bunun bu kadar–"

"Olaylı olacağını düşünmemiştin?" diye onun yerine cümlesini bitirdim. Ben de gülümsedim ve burnumun ucundan akan damlayı silmek için bir mendil çıkardım. "Sorun değil." Bay Willoughby'nin kendine geldiğini belli eden seslerinin geldiği büyük fıçıya bir göz attım. "Şey... ayakları nereden biliyorsun?"

"O bana söyledi. İçki düşkünü, biliyorsun," diye açıklama yapmaya başladı, gizlenen arkadaşının olduğu fıçıya bir göz atarak. "Ve çok fazla içtiği zaman, kadınların ayaklarından ve onlarla yapmak istediği korkunç şeylerden bahsetmeye başlıyor."

"Bir ayakla ne kadar korkunç şey yapılabilir ki?" Şaşırmıştım. "Kesinlikle ihtimaller kısıtlı."

"Hayır, değil," dedi Jamie suratsızca. "Ancak sokağın ortasında anlatabileceğim bir şey değil."

Arkamızdaki fıçının derinliklerinden belli belirsiz bir şarkı sesi geliyordu. Ne dediğini anlamak oldukça zordu ama Willoughby'nin bir çeşit soru sorduğunu düşündüm.

"Kapa çeneni, seni küçük suratsız solucan," dedi Jamie kabaca. "Başka deyişle, lanet olası yüzünde ben yürürüm; o zaman nasıl olduğunu görürsün." Yüksek sesle bir kıkırdama geldi, sonra fıçı sessizliğe büründü.

"Yüzünde birisinin yürümesini mi istiyor?" diye sordum.

"Evet. Senin," dedi Jamie açıkça. Özür dilercesine omuz silkti ve yanakları biraz daha kızardı. "Ona senin kim olduğunu söylemeye fırsatım olmadı."

"İngilizce konuşabiliyor mu?"

"Ahh, bir bakıma ama konuştuğunda çoğu kişi anlamıyor. Çoğunlukla onunla Çince konuşuyorum."

Ona bakakaldım. "Sen Çince konuşabiliyor musun?"

Omuz silkti, belirsiz bir gülümsemeyle başını yana doğru eğdi "Evet, Bay Willoughby'nin İngilizce konuştuğu gibi ben de Çince konuşabiliyorum ama onunla konuşacak fazla kimsesi olmadığından bana katlanıyor."

Kalbim normale döndüğünün işaretini veriyordu. Arkama yaslandım, başlığımı çiselemeye karşı biraz daha öne çektim.

"Willoughby ismini nereden almış?" diye sordum. Çinliyi merak ederken, saygın bir Edinburgh yayıncısının böyle biriyle ne yaptığını daha çok merak ediyordum ama Jamie'nin hayatına burnumu sokmakta kendimi kararsız

hissediyordum. Daha ölümden yeni dönmüşken – ya da buna eşdeğer bir şeyden – bu noktada onun hayatının detaylarını öğrenmeyi pek isteyemezdim.

Jamie bir eliyle burnunu ovaladı. "Evet, öyle. Onun gerçek adı Yi Tien Cho. O anlamının, 'Cennete yaslanmak' olduğunu söylüyor."

"Yerel İskoçya halkının söylemesi için oldukça zor, değil mi?" İskoçya'nın yapısını bildiğim için yabancı dillere gönülsüz olmalarına da şaşırmamıştım. Dile yeteneği olan Jamie için genetik bir aykırılıktı.

Gülümsedi; karanlığın çökmesiyle dişleri bembeyazdı. "Aslında adını az da olsa biraz tuhaf söylese, Gaelce çok terbiyesiz bir lafa denk geliyor. Bu yüzden Willoughby'nin daha iyi olacağını düşündüm."

"Anlıyorum." Bu şartlar altında Gaelce'deki uygunsuz kelimenin ne olduğunu sormamaya karar verdim. Omzumun üstünden arkaya baktım ama etraf temiz görünüyordu.

Jamie bunu gördü ve ayağa kalkıp başıyla işaret etti. "Evet, artık gidebiliriz. Delikanlılar şimdiye kadar tavernaya dönmüş olmalılar."

"Matbaaya gitmek için Dünyanın Sonu'ndan geçmemize gerek yok mu?" diye sordum şüpheyle. "Ya da arka taraftan bir yol mu var?" Şimdi hava iyice kararmıştı ve Edinburgh'un arka sokaklarından, atıkların ve çamurların içinden tökezleyerek gitme düşüncesi hiç hoş değildi.

"Ahh... hayır. Matbaaya gitmeyeceğiz." Yüzünü göremiyordum ama tavrında bir çekinme vardı. Belki şehrin bir yerlerinde başka bir evi vardı? Bu ihtimalle midemde bir boşluk hissettim. Basımevinin üst katındaki oda tamamen bir papaz hücresi gibiydi ama belki başka bir yerde bir evi vardı – belki de ailesi? Başka bir şey için zaman olmamıştı fakat basımevindeki düşüncem hemen değişmişti. Geçen yirmi senede onun ne yaptığını ya da şimdi ne yaptığını öğrenmenin bir yolu yoktu.

Ama beni gördüğüne – en azından bu söylenebilir – çok memnun olmuştu ve kaşlarını çatarak düşünmesi, benden daha çok sarhoş arkadaşını düşündüğünü gösteriyordu.

Fıçıya eğilip İskoç dilinde – Çin şiveli – bir şeyler söyledi. Bu duyduğum çok daha tuhaftı; daha çok akort edilen gayda gibi diye düşündüm, bu

performans çok hoşuma gitmişti.

Jamie ona ne söylediyse, Bay Willoughby akıcı bir şekilde cevap verdi. Kıkırdamalarla ve homurtularla sözleri yarım kaldı. Sonunda küçük Çinli fıçıdan tırmandı, küçük bedeni geçitteki fenerin ışığıyla siluet gibi görünüyordu. Çevik bir şekilde aşağıya zıpladı ve kendini benim önüme attı.

Jamie'nin bana söylediği ayaklarla ilgili şeyler aklımda olduğundan bir adım geriledim ama Jamie rahatlatırcasına bir elini koluma koydu.

"Hayır, her şey yolunda, Sassenach," dedi. "Sadece sana karşı daha önceden yaptığı terbiyesizlik için özür diliyor."

"Ahh, iyi," Bir şeyler mırıldanan Bay Willoughby'ye şüpheyle baktım. Bu uygun davranışa şaşırarak aşağıya çömeldim ve başını okşadım. Bu her şeyin yolunda olduğunu anlatmaya yetmiş olacak ki hemen ayağa fırladı ve Jamie ona durmasını söyleyene kadar birkaç kez başıyla beni selamladı, sonra yeniden Royal Mile'a gitmek için yola koyulduk.

Jamie'nin bize önderlik ettiği bina, Canongate Kilisesi'nin hemen üstündeki küçük geçidin aşağısına gizlenmişti. Belki Holyrood Sarayı'nın çeyrek mil yukarısında kalıyordu. Aşağıdaki sarayın kapısına asılmış fenerleri gördüm ve bu manzara karşısında ürperdim. Bir zamanlar, beş hafta boyunca Charles Stuart ile birlikte bu sarayda kalmıştık, kısa kariyerinin zaferli sözleri orada söylenmişti. Jamie'nin dayısı, Colum MacKenzie orada ölmüştü.

Jamie'nin darbesiyle kapı açıldı ve bütün geçmişin düşünceleri kaybolup gitti. Elinde mumla bize bakakalan kadın zarif, siyah saçlı ve şık bir bayandı. Jamie'yi görünce sevinçten çığlık attı ve onu selamlamak için yanağını öptü. İçimde bir şey yumruk gibi kenetlenmişti ama Jamie'nin onu "Madam Jeanne," diye selamlamasını duyunca rahatlamıştım. Ne bir eşe ne de bir metrese söylenecek bir söz, diye düşündüm.

Ancak kadında beni huzursuz eden bir şey vardı. Fransız olduğu kesindi ama İngilizce'yi de çok güzel konuşuyordu; Edinburgh bir liman şehriydi ve kozmopolit bir şehir olduğu da açıktı. Uygun biçimde giyinmişti ama yoğun, ağır ipeği gösterişli bir biçimde kesilmişti ama İskoç kadınlarının

kullandığından fazla ruj ve pudrası vardı. Beni rahatsız eden şey ise bana olan bakışlarıydı – beğenmediğini gösteren bir ifadeyle kaşlarını çatıyordu.

"Mösyö Fraser," dedi ve hoşlanmadığım, onu sahiplenen bir havayla Jamie'nin omzuna dokundu, "sizinle özel bir şey konuşabilir miyiz?"

Pelerini almaya gelen hizmetçiye pelerinini veren Jamie, bana hemen bakmasıyla bakışımı anladı ve durumu kavrayabildi.

"Elbette, Madam Jeanne," dedi nazikçe ve beni öne çekmek için elini uzattı. "Ama ilk önce sizi eşim, Madam Fraser ile tanıştırmak için bana izin verin."

Kalbim bir anlığına durdu ama sonra atmaya devam etti, biraz zorlasalar küçük bekleme salonundaki herkes kalp atışlarımı duyabilirdi. Jamie'nin gözleri bana baktı ve gülümsedi, kolumdaki tutuşu sertleşmişti.

"Sizin... eşiniz?" Madam Jeanne'nin yüzündeki ifadenin şaşkınlıktan mı yoksa korkudan mı olduğunu anlayamıyordum. "Ama Mösyö Fraser... siz onu buraya mı getirdiniz? Bir kadının... iyi olduğunu... düşünüyorum ama genç kızlarımızı aşağılamak hiç iyi değil... ve bir de... bir eş." Uygunsuz bir biçimde ağzı açık kalmıştı; çürümüş birkaç dişini gözler önüne seriyordu. Sonra şaşırmış tavrından kurtulmak için başını iki yana salladı ve kibar olmaya çalışarak beni başıyla selamladı. "Bonsuar... Madam."

"Kesinlikle," dedim nazikçe.

"Odam hazır mı, madam?" dedi Jamie. Bir cevap beklemeden merdivene doğru yürüdü, beni de yanında tutuyordu. "Geceyi burada geçireceğiz."

Bizimle birlikte gelen Bay Willoughby'ye bir göz attı. Hemen yere çökmüştü, yağmur damlalarını yere damlatıyordu ve küçük soluk yüzünde dalgın bir ifade vardı.

"Eee... ?" Jamie Bay Willoughby'ye sorgularcasına bir hareket yaptı, Madam Jeanne'e bakarak kaşlarını kaldırdı. Madam küçük Çinli'ye bir anlığına baka kaldı, sanki onun nereden geldiğini merak ediyordu ama sonra kendini topladı ve hizmetçiyi çağırmak için çabucak ellerini çırptı.

"Lütfen Matmazel Josie'nin boşta olup olmadığına bir bakar mısın, Pauine," dedi. "Sonra da Mösyö Fraser ve... eşi için sıcak su ile temiz havlu

götür." Hayretle konuşuyordu, sanki hâlâ bu duruma inanmıyor gibiydi.

"Ahh, eğer zahmet olmazsa, bir şey daha var, Madam?" Jamie korkuluktan aşağıya eğildi ve kadına gülümsedi. "Eşimin yeni bir elbiseye ihtiyacı var; gardırobunda talihsiz bir kaza oldu da. Sabahleyin uygun bir kıyafet bulabilir misiniz? Teşekkürler, Madam Jeanne. Bonsuar!"

Evin en üst katına çıkmak için Jamie'nin arkasından dört kat döner merdiveni çıkarken hiç konuşmadım. Düşünmekle meşguldüm, aklım bir girdap gibi dönüyordu. 'Pezevenk' demişti tavernadaki delikanlı ona. Fakat bu kesinlikle sadece bir hakaretti – böyle bir şey kesinlikle imkânsızdı. Bildiğim Jamie Fraser için imkânsız diye kendimi düzelttim, koyu gri yünlü ceketin altındaki geniş omuzlara doğru bakıyordum. Peki bu adam için?

Ne umduğumu hiç bilmiyordum ama oda oldukça sade, küçük ve temizdi – ama çok da olağanüstüydü – odada bir sandalye, basit bir yatak, şifonyer, onun üstünde de bir tas, bir ibrik ve içinde mum olan kilden bir mumluk vardı ki şimdi Jamie yanında taşıdığı fitil ile onu yakmıştı.

Islak ceketini çıkardı ve dikkatsizce sandalyenin üzerine attı, sonra ıslak ayakkabılarını çıkarmak için yatağa oturdu.

"Tanrım," dedi, "Açlıktan ölüyorum. Umarım aşçı daha yatmamıştır."

"Jamie," dedim.

"Pelerini çıkar, Sassenach," dedi, hâlâ kapının orada durduğumu fark ederek. "Sırılsıklam oldun."

"Evet. Şey... evet." Yutkundum, sonra konuşmaya devam ettim. "Sadece... şey... Jamie, neden genelevde düzenli bir odan var?" diye sordum birden.

Çenesini ovaladı, hafiften utanmış görünüyordu. "Üzgünüm, Sassenach," dedi. "Seni buraya getirmenin doğru olmadığını biliyorum ama sıcak yemeğin ötesinde, elbiseni kısa sürede tamir ettirebileceğimiz tek yer burasıydı. Sonra Bay Willoughby'yi de başını daha fazla derde sokmayacağı bir yere getirmek zorundaydım, bu yüzden buraya gelmek zorunda kaldık. Şey..." – yatağa bir göz attı – "burası dükkândaki divandan çok daha rahat. Ama kötü bir düşünceydi sanırım. İstersen hemen ayrılabiliriz eğer buranın–"

"Bu umrumda bile değil," diye sözünü kestim. "Sorum şu; neden bir genelevde odan var? Sen buranın iyi bir müşterisi misin ki–"

"Müşteri mi?" Kaşlarını yukarıya kaldırarak gözünü bana dikti. "Buranın mı? Tanrım, Sassenach, sen beni ne sanıyorsun?"

"Lanet olsun, bir bilsem," dedim. "Bu yüzden soruyorum ya. Benim soruma cevap verecek misin?"

Bir anlığına çoraplı ayaklarına baktı, yerde ayak parmaklarını oynatıyordu. Sonunda bana döndü ve sakince cevap verdi, "Öyle umuyorum. Ben Jeanne'nin müşterisi değilim ama o benim müşterim – hem de çok iyi bir müşteri. Benim için bir oda ayırıyor, çünkü çoğunlukla işim geç saatte bitiyor. Benim de saat kaç olursa olsun sıcak yemek ve yatak bulabileceğim bir yere gitmeye ihtiyacım var, ha bir de yalnız olabileceğim. Oda anlaşmamızın bir parçası."

Nefesimi tutuyordum. Şimdi bir kısmını bırakmıştım. "Tamam," dedim. "O zaman diğer soru da şu olacak sanırım; bir genelev sahibinin bir matbaacıyla ne tür bir işi olabilir?" Belki Jamie, Madam Jeanne için reklam sirküleri basıyor diye tuhaf bir fikir zihnimde canlanmıştı ama hemen yok oluverdi.

"Evet," dedi yavaşça. "Hayır. Sorunun bu olduğunu sanmıyorum."

"Değil mi?"

"Hayır." Ani bir hareketle yataktan kalktı ve önümde durdu, yüzüne bakmam için oldukça yakınımda duruyordu. İçimde arkaya doğru gitmek gibi bir his oluşmuştu ama gidemiyordum, çünkü oda bu kadardı.

"Soru şu, Sassenach, neden geri geldin?" dedi yumuşak bir biçimde.

"Bana sorduğun şu soruya bak!" Avuçlarım kapının sert tahtasının üzerine yaslanıyordu. "Lanet olasıca, sen neden geldiğimi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum." Yumuşak İskoç aksanı soğukkanlı bir halde duyuluyordu ama bu loş ışıkta bile gömleğinin yakasının açık olan kısmından nabzının hızla attığını görebiliyordum.

"Yeniden karım olmak için mi geldin? Yoksa sadece kızımın dünyaya geldiğini söylemek için mi?" Sanki yakınlığının beni rahatsız ettiğini anlamışçasına birden arkasını döndü ve rüzgârda inleyen panjurlu cama gitti.

"Sen benim çocuğumun annesisin, bu yüzden sana ruhumu borçluyum." Bana bakmak için döndü, mavi gözleri istekliydi.

"Ancak Sassenach, bir zamanlar sen ve ben bir olmuştuk. Orada senin bir hayatın var ve burada da benim bir hayatım var. Ne yaptığımı ya da nasıl biri olduğumu bilmiyorsun. Bugün buraya istediğin için mi, yoksa zorunda olduğun için mi geldin?"

Boğazıma bir yumru oturmuştu ama gözlerine bakabiliyordum.

"Bugün geldim, çünkü daha önceden senin öldüğünü düşünüyordum. Senin Culloden'da öldüğünü sanmıştım."

Gözleri pencere eşiğindeydi, bir kıymık koparmıştı.

"Evet, anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Evet, benim de niyetim ölmekti." Neşesiz bir halde gülümsedi. "Bunu çok denedim." Yeniden bana bakıyordu.

"Ölmediğimi veya nerede olduğumu nasıl bulabildin?"

"Yardım aldım. Roger Wakefield adında genç bir tarihçi kayıtları buldu; Edinburgh'a kadar senin izini buldu. Ve ben de 'A. Malcolm' adını görünce, senin olabileceğini... anladım... yani tahmin ettim," bir şekilde konuşmamı bitirmiştim. Detayları daha sonra anlatmak için yeterli vakit vardı.

"Evet, anlıyorum. Ve geldin. Ama hâlâ... neden?"

Bir an konuşmadan ona dik dik baktım. Sanki havaya ihtiyacı varmış ya da bir şey yapması gerekiyormuş gibi panjurların mandalını aradı ve yarıya kadar onları açtı, hışırtılı su sesi ve serin, taze yağmur kokusu odaya doldu.

"Kalmamı istemediğini söylemeye mi çalışıyorsun?" dedim sonunda. "Çünkü eğer öyleyse... yani, şimdi artık bir hayatın olduğunu biliyorum... belki senin... başka bağların da vardır..." Tuhaf, keskin bir duyguyla aşağıdaki evin hareketliliğinden oluşan küçük sesleri, hatta yukarıdaki

fırtınanın hışırtısını ve güm güm atan kalbimi duyabiliyordum. Avuçlarım terlemişti, gizlice onları eteğime sildim.

Bana bakmak için pencereye arkasını döndü.

"Yüce İsa!" dedi. "Seni istememek mi?" Şimdi yüzü solgundu ve gözleri olağanüstü bir halde parlaktı.

"Yirmi yıldır senin için yanıp tutuşuyorum, Sassenach," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu anlamadın mı? Tanrım!" Rüzgâr yüzünün etrafındaki saçları havalandırdı ve o da sabırsızca saçlarını geriye doğru itti.

"Ama ben senin tanıdığın adam değilim, yirmi sene geçti. Nasıl olabilirim?" Öfkeli bir hareketle arkasını döndü. "Şimdi birbirimizi evlendiğimiz zamankinden bile daha az tanıyoruz."

"Gitmemi istiyor musun?" Kalbim kulaklarımda atıyordu.

"Hayır!" Hızlıca bana doğru geldi ve sıkıca omuzlarımdan tuttu. Bu hareketi istem dışı biçimde zıplamama neden oldu. "Hayır," dedi, biraz daha sessiz. "Gitmeni istemiyorum. Sana söyledim ve bunda ciddiyim. Ama... bilmek zorundayım." Başını bana doğru eğdi, yüzü zorlu sorular yüzünden heyecanlıydı.

"Beni istiyor musun?" diye fısıldadı. "Sassenach, beni kabul edecek misin ve tanıdığın adam uğruna şuan ki halimi göze alacak mısın?"

Korkuyla karışık bir rahatlama dalgasını da hissediyordum. Onun elinden omuzlarıma ve ayak parmaklarıma doğru akıyor, eklemleri güçsüzleştiriyordu.

"Bu soruyu sormak için artık her şey çok geç," dedim ve sert sakallarının çıkmaya başladığı yanağına uzandım. Parmaklarımın altında yumuşacıktı, tıpkı peluş oyuncak gibiydi. "Çünkü ben sahip olduğum her şeyi zaten riske attım. Fakat artık sen her kimsen, Jamie Fraser, evet, seni istiyorum."

Mumun alevi gözlerindeki maviliği aydınlatıyordu, bana kollarını açtı ve ben de bir şey demeden onun kucağına adım attım. Yüzümü göğsüne yasladım, kollarımın arasında onu hissetmek beni şaşırtmıştı; çok iriydi, güçlüydü ve sıcaktı. Yıllarca özlemini çektikten sonra çok gerçekti.

Bir müddet sonra kollarımın arasından kurtuldu, bana baktı ve çok nazik bir şekilde yanağıma dokundu. Hafiften gülümsüyordu.

"Sende deli cesareti var, değil mi? Ama sen zaten hep böyleydin."

Ona gülümsemeye çalışıyordum ama dudaklarım titriyordu.

"Peki ya sen? Benim nasıl biri olduğumu nereden biliyorsun? Geçen yirmi yılda sen de benim ne yaptığımı bilmiyorsun. Belki senin tanıdığın kişi korkunç biri olmuştur!"

Dudaklarındaki gülümseme gözlerine doğru hareket etti, keyiften parlıyorlardı. "Sanırım, öylesin. Ama biliyor musun, Sassenach... umursayacağımı sanmıyorum."

Bir müddet ona baktım, sonra derin bir nefes aldım ki bu elbisemdeki birkaç dikişin daha patlamasına sebep oldu.

"Ben de."

Onun yanında utanmam belki tuhaftı ama utanıyordum. Akşamki macera ve onun bana söylediği sözler aramızdaki uçurumu göstermişti – paylaşılmamış yirmi sene ve önümüzdeki bilinmeyen gelecek. Şimdi, birbirimizi yeniden tanımaya başlayabileceğimiz ve bir zamanlar tek vücut olan aynı iki kişi olup olmadığımızı ve yeniden bir olup olamayacağımızı keşfedebileceğimiz bir yere gelmiştik.

Kapının vurulması gerilimi kırmıştı. Gelen, elinde yemek tepsisi olan küçük hizmetçi kızdı. Çekimser bir halde beni selamladı ve Jamie'ye gülümsedi, iki akşam yemeğini de hazırladı – söğüş, sıcak et suyu çorbası ve tereyağlı sıcak yulaf ekmeği – hızlı ve pratik şekilde ateşi yaktı, sonra "İyi geceler," diye mırıldanarak odadan çıktı.

Yemeğimizi yavaşça yedik, dikkatli bir tavırla havadan sudan şeylerden konuşuyorduk; Craigh na Dun'dan nasıl Inverness'a geldiğimi anlattım. Sonra o bana, yarı aç ve sarhoş halde Edinburgh'un yakınındaki sevkiyat limanlarından biri olan Burntisland'daki iskelede, kasaların üstünde yatan küçük Çinli'yi nasıl bulduğunu anlattı.

Hiç kendimizden bahsetmedik ama yemek yerken ben onun bedenine iyice alıştım, şarap koyarken, eti keserken güzel, uzun ellerini izledim,

gömleğinin altındaki güçlü bedeninin kıvrıldığını, düşen bir peçeteyi almak için çömelirken boynunun ve omzunun zarif çizgilerini görebiliyordum. Aynı şekilde – tereddütlü bir istekle – bir ya da iki kez ben de onun bakışlarının üzerimde olduğunu gördüğümü sanıyorum ama her seferinde bakışlarını kaçırdı, bu yüzden onun ne gördüğünü ya da ne hissettiğini söyleyemiyorum.

Yemek bittiğinde aynı düşünce ikimizin de aklındaydı. Birbirimizi bulduğumuz bu yeri düşününce başka bir şeyin akla gelmesi imkânsızdı. Korku ve beklentiyle karışık bir sarsıntı beni yakalamıştı.

Sonunda şarabını bitirdi ve yerine koydu, doğruca gözlerime baktı.

"Sen..." Sustu, yüzü iyice kızarmıştı ama gözleri hâlâ bana odaklıydı, bir kez daha yutkundu ve konuşmaya devam etti. "Benimle yatağa gelir misin? Yani demek istiyorum ki," acele ediyordu, "hava soğuk ve ikimizde ıslağız ve–"

"Ve başka sandalye de yok," diye onun cümlesini bitirdim. "Tamam." Elimi onun elinden çektim ve yatağa doğru döndüm. İçimde nefesimi kesen, heyecan ve tereddütle karışık bir his vardı.

Çabucak pantolonunu ve çoraplarını çıkardı, sonra bana bir göz attı.

"Üzgünüm, Sassenach. İplerini çözmek için yardıma ihtiyacın olduğunu düşünmeliydim."

Kendimi durdurmadan önce çoğunlukla bir bayanın kıyafetini çıkarmamış, diye düşündüm ve bu düşünceyle, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Şey, ipler yok," diye mırıldandım, "ama sırtım için yardımcı olursan..." pelerinimi kenara koydum ve sırtımı ona döndüm, elbisenin yakasını göstermek için saçlarımı yukarıya kaldırdım.

Şaşırmış gibi sessizliğe büründü. Sonra bir parmağın sırtımın oyuğunda aşağıya doğru kaydığını hissettim.

"Bu nedir?" dedi, sesinden şaşkın olduğu belliydi.

"Buna fermuar deniyor," dedim, gülümsüyordum ama o beni göremiyordu. "Tepedeki küçük çıkıntıyı görüyor musun? Oradan tut ve aşağıya doğru çek."

Fermuarın dişleri boydan boya kesen boğuk bir sesle ikiye ayrıldı ve Jessica Gutenberg'in kalıntıları da özgürce yavaş yavaş düşmeye başladı. Kollarımı elbisenin kollarından çıkardım ve elbisenin ayaklarıma düşmesine izin verdim, paniğe kapılmadan önce Jamie'ye bakmak için ona doğru döndüm.

Birden geri çekildi, kozanın aniden çıkmasıyla şaşırmıştı. Sonra gözlerini kırptı ve dik dik bana baktı.

Onun önünde duruyordum, üzerimde sadece ayakkabılarım ve jartiyerli gül pembesi ipek çorap varlardı. İçimde elbiseyi üzerime geri almak gibi tuhaf bir his oluştu ama bu fikri aklımdan uzaklaştırdım. Sırtımı dikleştirdim, çenemi kaldırdım ve beklemeye başladım.

Jamie tek kelime bile etmiyordu. Başını yavaşça hareket ettirdiğinde gözleri mum ışığında parladı ama hâlâ bütün düşüncesini gizemli maskesinin arkasında saklamayı becerebiliyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" Sonunda sinirli bir şekilde sordum, sesim hafiften titremişti.

Ağzını açtı ama tek kelime çıkmadı. Başını yavaşça sağa sola salladı.

"Yüce İsa," diye fısıldadı sonunda. "Claire... sen benim gördüğüm en güzel kadınsın."

"Sen," dedim büyük bir inançla, "görme duyunu kaybediyorsun. Muhtemelen glokom, çünkü katarak için daha çok gençsin."

Buna kahkaha attı, gülerken bile gözleri yaştan parlıyordu. Sert bir şekilde gözlerini açıp kapadı ve elini uzattı.

"Benim," dedi aynı inançla, "şahin gibi gözlerim var ve her zaman da öyle oldu. Bana gel."

Biraz gönülsüzce elini tuttum ve elbisemin kalıntılarını geride bıraktım.

Yatağa otururken nazikçe beni kendine doğru çekti, dizlerinin arasında duruyordum. Yumuşak bir şekilde beni öptü, sonra her bir göğsü öptü ve başını göğüslerimin arasına koydu, çıplak tenimdeki nefesi sıcacıktı.

"Göğsün fildişi gibi," dedi yumuşak bir sesle. Bir eli dokunmak için yukarıya kalktı, açık pembeliğime karşı parmakları bronzdu.

"Böyle dolgun ve yuvarlak olduklarını görmek. Tanrım, sonsuza kadar başımı buraya yaslayabilirim. Fakat sana dokunmak, benim Sassenach'ım... tenin beyaz kadife gibi ve bedeninin uzun çizgileri çok tatlı..."

Sustu ve yutkunurken boğaz kaslarının hareket ettiğini hissedebiliyordum. Eli belimin çukurluğundan aşağıya, kalçalarımın ve kasıklarımın şişkinliğine doğru yavaşça hareket ediyordu.

"Sevgili Tanrım," dedi, sesi hâlâ yumuşaktı. "Sana bakamıyorum. Sassenach, ellerimi senden alamıyorum. Ne seni yanımda tutabilirim ne de seni isteyebilirim." Sonra başını yukarı kaldırdı ve kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu. Elini karnımın kıvrımına koydu, Brianna'nın doğumundan kalan küçük izlere hafifçe dokunuyordu.

"Senin... için gerçekten önemli değil mi?" dedim tereddütle, parmaklarımla karnıma dokunuyordum.

Yarı hüzünlü ifadeyle bana gülümsedi. Bir anlığına duraksadı, sonra gömleğinin eteğini yukarıya kaldırdı.

"Ya senin için?" diye sordu.

Yara izi bacağından kasıklarına kadar ilerliyordu; yirmi santim uzunluğundaki yara kıvrımlı ve beyazımsıydı. Bu manzara karşısında nefesim kesilmedi ve onun yanına diz çökerek oturdum.

Kasığına yanağımı yasladım, bacağını sıkıca tutuyordum, sanki son defa sarılıyordum ona. Parmaklarımın altındaki uyluk kemiğinin oradaki damardan akan kanın yavaş, derin nabzını hissedebiliyordum – kıvrımlı yaranın korkunç kanalının uzağından geçiyordu.

"Seni korkutmuyor mu ya da mideni bulandırmıyor mu, Sassenach?" diye sordu, bir eli saçımdayken. Başımı kaldırdım ve ona baktım.

"Elbette hayır!"

"Evet, güzel." Karnıma dokunmak için uzandı, gözleri hâlâ gözlerimdeydi. "Kendi savaşlarında oluşan yaralara sen katlanıyorsan, Sassenach," dedi yumuşak bir sesle, "benim için de bir sorun yok."

Onunla yatağa gelmem için beni kaldırdı ve öpmek için eğildi. Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve bacaklarımı kıvırdım, gömleğinden gelen sıcaklığı hissediyordum. Ellerim boğazındaki düğmeyi bulmuştu ve açmak için çabalıyordu.

"Seni görmek istiyorum."

"Ee, pek görünecek bir şey yok, Sassenach," dedi, belirsiz bir kahkaha vardı sesinde. "Ama eğer istiyorsan, ne varsa senindir."

Gömleğini başından çıkardı ve yere attı, sonra ellerini başının altına koyarak geriye doğru yaslandı; vücudunu sergiliyordu.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Aslında, çıplak vücudunun görüntüsü nefesimi kesiyordu. Elbette hâlâ uzun boylu ve yapılıydı. Uzun kemiklerinin üstü düzgünce kaslarla kaplanmıştı. Mum ışığında parlıyordu, sanki ışık ondan geliyordu.

Elbette değişmişti ama değişiklikler göze çarpmıyordu. Hem kasları hem teni biraz çekilmiş görünüyordu, sanki kemiğe biraz daha yaklaşmışlardı ve bu yüzden biraz daha sıkılaşmıştı. Hiç hantal görünmüyordu ama çocuksu hafifliği de kaybolmuştu.

Teni hafiften kararmıştı, açık altın rengindeydi. Yüzü ve boğazı bronzdu, bedeninin aşağısına doğru rengi açılıyordu. Kasıklarında mavi damarları iyice belli oluyordu. Kasık kılları koyu kestane rengindeydi ve kimseyle yatmadığı çok belli oluyordu; beni istiyordu hem de çok.

Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve birden dudakları seğirdi.

"Sana karşı dürüst olmam gerektiğini söyledim, Sassenach."

Güldüm, gözlerimin dolduğunu da hissediyordum; karmaşık duygular beni sarmıştı.

"Ben de." Ona uzandım, tereddütlüydüm ve o elimi tuttu. Güçlü ve sıcak olması şaşırtıcıydı ve hafiften çekildim. Sonra sıkıca tuttum, yüzüme bakmak için ayağa kalktı.

Öylece duruyorduk, acemiceydi tavrımız. Birbirimizin farkındaydık – nasıl olamazdık? Burası çok küçük bir odaydı ve içerisi statik elektriğin saldırısına uğramış gibiydi. Aramızdaki çekim neredeyse gözle görülebilir haldeydi. Lunaparktaki hızlı trenin tepesindeymişsiniz gibi boş bir korkuya kapılmıştım.

"Benim gibi sen de korkuyor musun?" dedim sonunda, sesim kulağıma kısık gelmişti.

Yukarıdan dikkatlice bana baktı ve tek kaşını kaldırdı.

"Korktuğumu sanmıyorum," dedi. "Tüylerin diken diken olmuş, Sassenach. Korkuyor musun yoksa üşüyor musun, Sassenach?"

"İkisi de," dedim ve o bir kahkaha attı.

"İçeriye girelim o zaman," dedi. Elimi bıraktı ve yorganı açmak için eğildi.

Yorganın altına yanıma geldiği zaman titremeden duramıyordum ama onun vücudunun sıcaklığı beni fiziksel bir şoka uğratmıştı.

"Tanrım, hiç soğuk değilsin!" dedim birden. Ona doğru döndüm ve onun sıcaklığı tepeden tırnağa beni titretti. İçgüdüsel olarak çekildim, ona daha bir sokuldum; titriyordum. Onun göğsüne değen meme uçlarım sertleşmişti.

Belli belirsiz gülümsedi. "Hayır değilim. Sanırım korkmam lazım, öyle mi?" Nazikçe beni kollarının arasına aldı ve ben de onun göğsüne dokundum. Kızıl kıvırcık tüylerin arasındaki parmaklarımın altında, yüzlerce küçük tüyün diken diken olduğunu hissedebiliyordum.

"Daha önce birbirimizden korktuğumuzda," diye fısıldadım, "düğün gecemizde yani, sen benim ellerimi tutmuştun. Eğer birbirimize dokunursak bunun kolay olacağını söylemiştin." İşaret parmağım onun göğüs ucunu bulduğunda küçük bir ses çıkardı.

"Evet, söylemiştim," dedi, sesi kesik kesik geliyordu. "Tanrım, bana yeniden öyle dokun." Elleri birden güç kazandı ve beni kendine doğru çekti.

"Dokun bana," dedi yumuşak bir sesle, "ve benim de sana dokunmama izin ver, Sassenach'ım." Beni kavradı, okşuyor ve bana dokunuyordu, avcunun içindeki göğsüm gergin ve ağırdı. Titremem devam ediyordu ama bu sefer onun yaptıklarından kaynaklanıyordu.

"Evlendiğimiz zaman," diye fısıldadı, yanağıma vuran nefes sıcacıktı, "ve seni orada gördüğümde, beyaz elbisenin içinde öyle güzeldin ki. Yalnız kaldığımızda senin iplerini çözüp, seni yatağımda benim yanımda çıplak olarak düşünmekten başka bir şey yapmamıştım."

"Beni şimdi de istiyor musun?" diye fısıldadım ve köprücük kemiğinin üstündeki bronz eti öptüm. Tenin tadı belli belirsiz tuzlu gibiydi ve saçı keskin erkek kokusunu barındırıyordu.

Cevap vermedi ama aniden hareket etti, böylece onun erkekliğini hissedebildim; karnımda kaskatıydı.

Korku olduğu kadar arzu da beni ona yakınlaştırıyordu. Onu istiyordum, evet; göğüslerim sızlıyor ve karnım onu hissederek karıncalanıyordu. Alışık olmadığım uyarılmanın verdiği kayganlıkla bacaklarım kendiliğinden onun için açılıyordu. Fakat şehvet kadar arzu da beni almasını, onun bana hâkim olmasını, aniden yapılacak sert hareketle bütün endişelerimi bastırmasını, kendimi unutacak kadar beni sert ve hızlıca almasını sağlıyordu.

Kendini durdururken kalçalarımı tutan ellerin bunu yaparken titrediğini hissedebiliyordum, istemsizce kalçalarını geri çekiyor ve yavaş hareket etmeye çalışıyordu.

Tanrı aşkına, bunu hemen yap ve nazik olma!

Tabii bunu söyleyemedim. Onun da buna ihtiyacı olduğunu yüzünde gördüm ama o da söyleyemedi; bu sözler için hem çok erken hem de çok geçti.

Ama biz başka bir dille anlaşıyorduk, bedenim hâlâ onu istiyordu. Kalçalarımı sertçe ona doğru bastırdım ve onunkileri tuttum, ellerimin altındaki kalçaları sertçe kasılmıştı. Onu öpmek için yüzümü ona doğru çevirdim fakat o da beni öpmek için birden eğildi.

Burnum korkunç bir sesle alnına çarptı. Gözlerim öyle yaşardı ki ondan uzaklaşarak diğer tarafa yuvarlandım.

"Ahhh!"

"Tanrım, canını acıttım mı, Claire?" Yaşlardan kurtulabilmek için gözlerimi kırpıştırdım, yüzünü görebiliyordum, endişeli bir halde üzerime eğilmişti.

"Hayır," dedim, yalan söylüyordum. "Ama burnum kırıldı sanırım."

"Hayır, kırılmadı," dedi nazikçe burun kemiğimi tutarak. "Burnun kırıldığı zaman, korkunç bir çatırdama sesi çıkıyor ve bir domuzunki gibi kan akıyor. Burnun da sorun yok."

Dikkatle burun deliklerimi kontrol ettim ama o haklıydı; burnum kanamıyordu. Acı da çabucak geçmişti. Bunu fark ettiğimde, onun da benim üzerimde olduğunu fark ettim.

İkimiz de hareket etmiyorduk, sadece nefes alıp veriyorduk. Sonra derin nefes alırken göğsü şişti, uzandı ve bileklerimi bir eliyle tuttu. Onları yukarıya, başımın gerisine kaldırdı ve beni öylece tuttu. Bedenim altında kavis çiziyordu ve çaresizdi.

"Bana dudaklarını ver, Sassenach," dedi, yumuşak bir şekilde ve üzerime eğildi. Başı mum ışığını engelliyordu, bu yüzden loş ışıktan ve dudaklarının karartısından başka bir şey göremiyordum. Sonunda ağzı benim ağzımı bulmuştu. Kibarca öpüyordu. Bastırdı, ben de biraz soluyarak ağzımı ona açtım; dili benim dilimi arıyordu.

Dudağını ısırdım, bu yüzden biraz kendini geri çekti; şaşkındı.

"Jamie," dudaklarına karşı söylüyordum sözlerimi, aramızda dolanan nefesim sıcacıktı. "Jamie!" Söyleyebildiğim tek şey buydu ama kalçalarım birden ona doğru çekildi ve yeniden çekildi, gittikçe şiddetleniyordu. Başımı çevirdim ve dişlerimi omzuna iyice batırdım.

Genzinden derin bir ses çıkardı ve sertçe içime girdi. Bir bakire kadar sıkıydım ve bağırdım; altında kıvranıyordum.

"Durma!" dedim. "Tanrı aşkına, durma!"

Bedeni beni duydu ve aynı dilden bana cevap verdi. İçime sertçe daldığında bileklerimdeki tutuşunu da sertleştirdi, her vuruşta biraz daha derinlerime giriyordu.

Sonra bileklerimi bıraktı ve hafifçe üzerimden kaydı. Ağırlığı beni yatağa hapsediyordu, kalçalarımı sertçe tuttu; beni hareketsiz bırakmıştı.

Ona karşı sızlanıyor ve kıvranıyordum, boynumu ısırıyordu.

"Öylece kal," diye fısıldadı kulağıma. Duruyordum, çünkü hareket edemiyordum. Birbirimize yapışık halde öylece kaldık, titriyorduk. Kaburgalarıma karşı atan kalp atışlarını hissedebiliyordum ama atan benim kalbim miydi yoksa onunki mi bilmiyordum.

Sonra çok yavaşça içime girmeye başladı, sanki etimi sorguluyordu. Bu yeterliydi; cevap olarak kıvrandım. Altında çaresizce duruyordum ve rahatlamamın verdiği kasılmanın onu etkilediğini hissediyordum. Onu etkiliyor, ele geçiriyor ve onu rahatlatıyordu. Onun bana katılmasını sağlıyordu.

Sonra iki elinin üzerine yükselip sırtını kamburlaştırdı ve başını geriye doğru attı; gözleri kapalıydı ve sertçe nefes alıyordu. Sonra yavaşça başını öne doğru eğdi ve gözlerini açtı. İfade edilemez bir şefkatle bana bakıyordu ve mum ışığı yanağındaki ıslaklıkta parlıyordu; belki ter ya da gözyaşıydı.

"Ahh, Claire," diye fısıldadı. "Ahh Tanrım, Claire."

Ve rahatlamaya başladı, içimde derinliklerdeydi, hareket etmiyordu. Bedeni öyle titriyordu ki kolları da bundan etkileniyordu. Kızıl saçları loş ışıkta ürperdi ve sonra bir hıçkırık gibi bir sesle başı aşağıya düştü. Kendini rahatlatırken saçları yüzünü saklıyordu, bacaklarımın arasındaki etinin her hareketi içimde bir yankılanmayla yükseliyordu.

Bittiği zaman üzerimde öylece durdu, uzun bir müddet taş kesildi. Sonra çok nazik bir şekilde, başını benimkine yasladı ve ölü gibi yattı.

***

Sonunda derin ve hoş sersemlikten kendime gelebildim. Hemen göğüs kemiğinin orada yavaş ve güçlü atan nabzının üstüne elimi koyarak kalktım.

"Bisiklet kullanmak gibi bir şey sanırım," dedim. Başım huzurlu bir şekilde omzunun kıvrımındaydı, elim göğsünün üstünde bolca çıkan kırmızı-altın sarısı kıvırcık tüylerle tembel tembel oynuyordu. "Göğsünde eskisinden daha fazla tüy olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi, uykuluydu. "Çoğunlukla onları saymıyorum. Bisikletinin de çok kılı var mı?"

Bu beni şaşırttı ve kahkahayı bastım.

"Hayır," dedim. "Ben sadece yapmamız gereken şeyi hatırladığımızı sanıyorum demek istedim."

Jamie tek gözünü açtı ve düşünceli bir halde bana baktı. "Bunu unutmak gerçek bir aptallık olur, Sassenach," dedi. "Pratikte eksiklerim olabilir ama erkeklik becerilerimi daha kaybetmedim."

Uzun bir süre öylece kaldık, birbirimizin nefes alış verişinin farkındaydık, her küçük kıvrımın ve yer değiştirmenin. Birbirimize tamamen uyuyorduk. Başım omzunun çukurunda duruyordu. Elimin altındaki bedeni sıcacıktı, hem yabancı hem de tanıdıktı ve yeniden keşfedilmeyi bekliyordu.

Bina sağlam bir binaydı ve dışarıdaki fırtına sesi içerideki gürültülerin arasında boğulup gidiyordu ama ara sıra aşağıdaki ayak ve konuşma seslerini az da olsa duyabiliyorduk. Kısık sesli bir erkek kahkahası ya da bir kadının gülme sesi, profesyonel bir flörtleşmeyi ortaya seriyordu.

Bunu duyan Jamie huzursuzca kımıldandı.

"Seni bir tavernaya götürmeliydim," dedi. "Sadece–"

"Sorun değil," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Fakat şunu söylemeliyim ki seninle yeniden olduğumu hayal ettiğim yerlerin arasında bir genelev hiç olmadı." Kararsızdım, burnumu sokmak istemiyordum ama en iyi sahip olduğum şey meraktı. "Sen... şey buranın sahibi değilsin, değil mi Jamie?"

Biraz geriye doğru çekildi ve dik dik bana baktı.

"Ben mi? Yüce Tanrım, Sassenach, benim nasıl biri olduğumu sanıyorsun?"

"Şey, bilmiyorum, değil mi?" Biraz sert bir şekilde konuya dikkat çektim, "Seni bulduğum zaman ilk yaptığın şey bayılmak oldu ve sonra ayağa kalkar kalkmaz, beni bir meyhaneye götürdün. Sonra sapkın bir Çinli eşliğinde Edinburgh'da kovalandık ve bu kovalamaca da bir genelevde bitti. Buradaki madam da korkunç derecede seninle samimiydi, bunu da ekliyim." Kulaklarının ucu pembeleşmişti. Kahkaha atmak ve kızmak arasında gidip geldiği belli oluyordu.

"Sonra kıyafetlerini çıkardın, ahlaksız bir geçmişe sahip olan korkunç bir adam olduğunu söyledin ve beni yatağa götürdün. Ne düşünmemi bekliyorsun?" Kazanan kahkaha oldu.

"Şey, ben bir aziz değilim Sassenach," dedi. "Ama bir pezevenk de değilim."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim. Bir anlığına sustuk, sonra ben yine konuşmaya başladım, "Bana nasıl biri olduğunu söyleme gibi bir niyetin var mı, yoksa ben yaklaşana kadar en ahlaksız olasılıkları saymaya devam edeyim mi?"

"Ahh, öyle mi?" dedi, bu öneri hoşuna gitmişti. "En iyi tahminin nedir, bakalım?"

Yukarıya doğru dikkatlice ona baktım. Kırışmış çarşafların arasında rahatça yatıyordu, tek kolu başının altında bana sırıtıyordu.

"Şey, senin bir matbaacı olmadığına bahse girerim," dedim.

Sırıtma genişledi.

"Neden olmasın?"

Sertçe kaburgalarından dürttüm. "Çok formundasın. Kırklı yaşlarında çoğu erkeğin hafiften göbekleri çıkmaya başlıyor ama sen de bir gram bile yağ yok."

"Bunun sebebi benim için yemek yapacak biri olmaması," dedi üzgünce. "Sen de her zaman tavernada yersen, sen de kilo almazsın. Çok şükür sen düzenli yemek yemişsin gibi görünüyor." Samimi bir halde popoma vurdu ve ben eline vururken kahkaha atarak başını eğdi ve hemen kaldırdı.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma," dedim ağırbaşlılığımı sürdürerek. "Her ne olursa olsun, baskı makinesinde köle gibi çalışarak böyle kaslı olamazsın."

"Hiç çalışmayı denedin mi, Sassenach?" Alay edercesine bir kaşını kaldırdı.

"Hayır." Bu düşünceyle kaşlarımı çattım. "Soygunculuğa başladığını sanmıyorum?"

"Hayır," dedi, sırıtması iyice büyümüştü. "Yeniden tahmin et."

"Şey, fidye karşılığı adam kaçırma da değil," dedim ve parmaklarımla diğer ihtimalleri saymaya başladım. "Küçük eşya hırsızlığı? Hayır. Korsanlık? Hayır, deniz tutma hastalığını yenmezsen muhtemelen olmaz. Tefecilik? Zor." Elimi bıraktım ve ona baktım.

"Seni en son bıraktığımda bir vatan hainiydin ama bu geçinmek için bir yol değil."

"Ahh, hâlâ bir vatan hainiyim," diye bana güvence verdi. "Sadece son zamanlarda yargılanmadım."

"Son zamanlarda mı?"

"Birkaç yıl vatan hainliğinden hapiste yattım, Sassenach," dedi, biraz üzgündü. "Ayaklanma yüzünden. Tabii bu biraz geçmişte kaldı."

"Evet, bunu biliyorum."

Gözleri büyümüştü. "Bunu biliyor musun?"

"Bunu ve biraz daha fazlasını," dedim. "Sana sonra anlatırım. Genel olarak hepsini bir kenara bırakalım ve şu ana dönelim, geçinmek için bu günlerde ne yapıyorsun?"

"Bir matbaacıyım," dedi, hâlâ gülüyordu.

"Ve bir vatan haini?"

"Bir vatan haini," diye onayladı, başını 'evet' anlamında sallayarak. "Son iki yılda birkaç kez isyan yüzünden gözaltına alındım ve iki kez arazime el konuldu ama hiçbir şey kanıtlayamadılar."

"Kanıtlarlarsa ne olur?"

"Oo," dedi uçarıca, bir elini havada sallıyordu, "Boyunduruk. Kulak çivileme. Kırbaçlama. Hapis. Sürgün. Bu tarz şeyler. Fakat asmak yok."

"İçim rahatladı," dedim sertçe. İçimde bir boşluk oluşmuştu. Onu bulduğumda hayatının nasıl olduğunu hayal etmeyi denememiştim bile. Şimdi ise görüyordum ve biraz geri adım atıyordum.

"Seni uyardım," dedi. Artık şakalaşma yoktu, koyu mavi gözleri ciddi ve dikkatliydi.

"Uyardın," dedim ve derin bir nefes aldım.

"Şimdi ayrılmak istiyor musun?" Soğukkanlı konuşuyordu ama ben yorganın üstündeki parmaklarının kasıldığını görebiliyordum, öyle ki eklemleri bronzlaşmış teninde bembeyaz olmuşlardı.

"Hayır," dedim. Yapabildiğimin en iyisini yaparak ona gülümsedim. "Seninle bir kez daha sevişmek için geri gelmedim. Seninle olmaya geldim – eğer hâlâ beni istiyorsan," diye biraz tereddütle cümlemi bitirdim.

"Eğer seni istiyorsam mı!" Tuttuğu nefesi bıraktı ve yüz yüze olmak için dik oturup yatağın üstünde bağdaş kurdu. "Bugün sana dokunduğum ve senin gerçek olduğunu anladığım zaman ne hissettiğimi anlatamam, Sassenach," dedi. Gözleri üzerimde geziniyordu ve ben onun sıcaklığını hissediyordum. Beni arzuluyordu ve benim ateşimle eriyordu. "Seni yeniden bulmak ve sonra yine seni kaybetmek..." Sustu, yutkunurken boğazı hareket etti. Yüzüne dokundum; elmacık kemiklerinin ve çenesinin güzel temiz hatlarını hissediyordum.

"Beni kaybetmeyeceksin," dedim. "Bir daha asla." Gülümsedim, bir tutam karışmış kızıl saçı kulağının arkasına koyarak düzelttim. "İki eşlilikten ya da içki kaçakçılığından suçlandığını görsem bile bir daha asla."

Bunu duyunca birden geri çekildi ve elim yere düştü, şaşırmıştım. "Ne oldu?"

"Şey–" dedi ve sustu. Dudaklarını birleştirdi ve hemen bana bir göz attı. "Sadece–"

"Sadece ne? Bana söylemediğin başka bir şey mi var?"

"Ee, ayaklanma broşürlerini basmak pek yeterli olmuyor," dedi açıklama yaparcasına.

"Ben de öyle sanıyorum," dedim, gelecek açıklamaları düşündükçe kalbim yeniden hızlı hızlı atmaya başlamıştı. "Başka ne yapıyorsun?"

"Evet, sadece kaçakçılık gibi bir şey yapıyorum," dedi özür dilercesine. "İkinci bir iş olarak."

"Bir kaçakçı mı?" Şaşırmıştım. "Ne kaçakçılığı?"

"Evet, çoğunlukla viski ama arada sırada da rom, biraz Fransız şarabı ve bir de kumaş."

"Bu yüzden yani!" dedim. Bulmacanın parçaları yerine oturmaya başlamıştı. Bay Willoughby, Edinburgh iskeleleri ve etrafımızda olan bu esrar perdesi. "Bu yerle bağlantın bu yüzden, Madam Jeanne'nin müşteri olduğunu söylemekle bunu mu ima ettin?"

"Evet, buydu." Başını 'evet' anlamında salladı. "Çok iyi gidiyor; içkiler Fransa'dan geldiği zaman aşağıdaki kilerlerden birine depoluyoruz. Bazılarını doğruca Jeanne'ye satıyoruz, bazılarını da gemiye yükleyene kadar o bizim için saklıyor."

"Anlaşmanın bir parçası," dedim kibarca, "sen, şey..."

Mavi gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Düşündüğün şeyin cevabı, Sassenach, hayır," dedi, çok kararlıydı.

"Ahh, öyle mi?" dedim, memnun olduğumu hissediyordum. "Akıl okuyabiliyor musun sen? Peki ne düşünüyorum?"

"Bu işte bazen para koyup koymadığımı merak ediyorsun, değil mi?" Tek kaşını kaldırdı.

"Evet, ediyorum," diye kabul ettim. "Fakat bu üstüme vazife değil."

"Oo, değil mi?" Kızıl kaşlarının ikisini de kaldırdı ve omuzlarımdan tutup bana yaslandı. "Öyle mi?" dedi bir müddet sonra. Nefesi kesilmiş gibi bir ses çıkardı.

"Evet," dedim, ben de aynı şekilde nefesim kesilmiş gibi konuşmuştum.

"Gel buraya."

Kollarıyla beni sardı ve beni kendine doğru çekti. Vücut hafızası zihinden farklı çalışıyor. Düşündüğüm, merak ettiğim ve endişelendiğim zaman beceriksiz ve sakar oluyorum; kendi yolumu bulmaya çalışıyorum. Ancak bilincin düşünme engeli olmadığı zaman bedenim onu tanıyordu. Derhal ona karşılık verebiliyordu, sanki onun dokunuşları senelerce değil sadece dakikalardır yoktu.

"Bu sefer düğün gecemizden daha çok korktum," diye mırıldandım, gözlerim boğazında yavaş ve güçlü atan nabzına odaklanmıştı.

"Korktun mu?" Kolları yer değiştirdi ve beni iyice sardı. "Seni korkuttum mu, Sassenach?"

"Hayır." Parmaklarımı küçük nabzın üzerine koydum, zorlanmasından oluşan derin misk kokusunu içime çekiyordum. "Sadece... ilk zamanlar... sonsuza kadar süreceğini düşünmemiştim. O zaman gitmeye niyetliydim."

Belli belirsiz homurdandı, göğsünün ortasındaki küçük çukurlukta teri parlıyordu.

"Gittin ve yeniden geldin," dedi. "Buradasın, bundan daha önemli başka bir şey yok."

Ona bakmak için hafiften başımı kaldırdım. Gözleri kapalıydı. Kirpiklerinin çarpıcı renklerini çok iyi hatırlıyordum, çünkü onları birçok kez görmüştüm; uçları koyu kestaneydi, köklere yaklaştıkça kırmızıya neredeyse sarıya çalarak rengi açılıyordu.

"İlk birlikte olduğumuzda ne hissettin?" diye sordum. Koyu mavi gözlerini yavaşça açtı ve bana baktı.

"Benim için sonsuza kadar sürecek gibi geldi, Sassenach," dedi hemen.

Bir müddet sonra uykuya daldık. Etrafımızı saçaklara düşen yağmurun yumuşak sesi ve aşağıdaki et alışverişinin boğuk sesleri sarmıştı.

***

Huzursuz bir geceydi. Uzun süre uyanık kalmak için çok yorgundum, uykuya dalmak için de çok mutlu. Belki uyuduğum zaman onun kaybolacağından korkuyordum. Belki o da aynısını hissediyordu. Birlikte yan yana yatıyorduk, uyanık değildik ama derin uykudayken bile birbirimizin farkındaydık. Kaslarının en küçük hareketini, nefes verişini bile hissedebiliyordum.

Yarı sersem bir halde dönüyor ve uykulu, yavaş hareketlerle birbirimize dokunuyor, sessizce bedenlerimizin dilini öğreniyorduk. Gecenin ilerleyen saatlerinde tek kelime etmeden bana doğru döndü ve ben de ona. Sonunda bizi öylece yatmaya zorlayan sessiz sevecenlikle birbirimizi sevip okşadık; birbirimizin sırlarına sahip oluyorduk.

Karanlıkta uçan bir kelebek gibi yumuşak bir hareketle elim bacağını sıyırıp geçti ve yaranın ince çıkıntısını buldu. Parmaklarım iz boyunca ilerledi. "Nasıl oldu?"

Bir iç çekişle nefes verişi değişti ve eli elime uzandı. "Culloden," dedi, fısıldadığı kelimeyle trajediyi hatırlamıştı. Ölüm. Yararsızlık. Ve beni ondan alan korkunç ayrılık.

"Seni hiç bırakmayacağım," diye fısıldadım. "Asla."

Başını yastıkta çevirdi, yüz hatları karanlıkta kayboldu ve dudakları, bir böceğin kanadının dokunuşu gibi yumuşacık biçimde dudaklarıma dokundu. Sırt üstü dönüp beni yanına çekti, eli bel kıvrımında duruyor ve beni kendine yakın tutuyordu.

Bir müddet sonra, onun yeniden yer değiştirdiğini ve yatak örtülerini biraz geriye doğru ittiğini hissettim. Soğuk hava yüzünden kolumdaki tüylerim diken diken olmuştu ve sonra onun sıcak dokunuşuyla yatıştılar. Gözlerimi açtım, yana doğru dönmüş ve elimi kendine doğru çekmişti.

"Onu benim için çiz," diye fısıldadı, onun karanlık dokunuşunun altında uzun ve hayalet gibi olan parmaklarımın şeklini kibarca takip ederken başını eğmişti.

"Senden ne almış benden ne almış? Bana anlatır mısın? Elleri senin gibi mi Claire yoksa benim gibi mi? Onu benim için çiz, onu görmemi sağla."

Kendi elini benim elimin yanına koydu. Eli güzeldi, parmakları düz ve eklemleri belirgin değildi. Tırnakları kısa, kare şeklindeydi ve temizdi.

"Benimki gibi," dedim. Yeni uyandığım için sesim kısık ve çatallıydı, dışarıdaki yağmurun gürültüsüne karşı oldukça sesliydi. Ev sessizdi. Göstermek için hareketsiz elimin parmaklarını kaldırdım.

"Uzun, ince elleri var, benim gibi ama benimkinden büyük, arkası geniş ve dışa doğru derin kıvrımlı. Bileğin yan tarafı böyle. Seninki gibi; hemen orada nabzı var." Ön kol kemiğinin kıvrımından geçen bir damarın olduğu yere dokunuyordum, tam bileğin elle birleştiği yere. Jamie hareketsiz yatıyordu ki işaret parmağımın altındaki kalp atışını hissedebiliyordum.

"Tırnakları benimki gibi oval değil kare. Ama sağ elindeki küçük parmağı benimki gibi eğri," dedim, parmağı kaldırarak. "Annemde de varmış; Lamb Amca söylemişti." Ben beş yaşındayken annem ölmüştü. Onu tam olarak hatırlamıyordum ama ne zaman kendi elime baksam onu düşünürdüm, şimdiki gibi zarif bir anı hatırlıyordum. Eğri parmaklı elimi onun elinin üzerine koydum, sonra yüzüne doğru kaldırdım.

"Bu çizgisi var," dedim yumuşak bir halde, şakaktan yanağına kadar cesurca yayılan çizgiye dokunuyordum. "Gözlerin ve bu kirpikler, kaşlar. Bir Fraser burnu. Ağzı daha çok benim gibi, alt dudağı kalın ama seninki gibi büyük. Sivri bir çenesi var, benimki gibi ama belirgin. İri bir kız, neredeyse bir seksen boyunda." Şaşkınlığını hissedebiliyordum ve onu kibarca dürttüm, diz dizeydik. "Seninki gibi uzun bacakları var ama çok kadınsı."

"Ve hemen şurada küçük mavi bir damarı var mı?" Eli yüzüme dokunuyordu, şakağımdaki çukura nazikçe vuruyordu. "Kulakları küçük mü, Sassenach?"

"Her zaman kulaklarından şikâyetçi oldu, devamlı dışarı çıkık diyip durur," dedim, birden aramızda Brianna canlandığında gözlerim yanmıştı. "Kulakları delik. Senin için bir sakınca yok, değil mi?" dedim, gözyaşlarımı bastırmak için hızlı hızlı konuşuyordum. "Frank yaptı. Şık görünmüyor, dedi ve o da yapılmasını istedi. Ben de ona izin verdim, o on altı yaşındaydı o zamanlar. Benim gibi; ben yapmışken ona yapma demek doğru olmazdı ve bütün arkadaşları da kulaklarını deldirmişti ama ben istemedim–"

"Haklısın," dedi, yarı histerik sözlerime engel olmuştu. "İyi yapmışsın," diye tekrarladı, sesi yumuşak ama kararlıydı, beni yakınında tutuyordu. "Sen harika bir annesin, bunu biliyorum."

Yeniden ağlıyordum, ona yaslanırken sessizce ağlıyor ve titriyordum. Bana kibarca sarıldı, sırtımı okşuyor ve mırıldanıyordu. "Sen en iyisini yapmışsın. Sen doğru olanı yaptın." Bir müddet sonra ağlamayı kestim.

"Bana bir çocuk verdin, *mo nigbean donn*," dedi saçlarımın arasına yumuşak bir sesle. "Her zaman için birlikteyiz. O güvende ve artık sonsuza kadar birlikte yaşayacağız. Sen ve ben." Çok yavaş bir şekilde beni öptü ve başını yanıma, yastığın üzerine koydu. "Brianna," diye fısıldadı, tuhaf Kuzey İskoçya dilinde onun adını kendi adıymış gibi söylemişti. Derin bir iç çekti ve hemen uykuya daldı. Daha sonra ben de uykuya daldım, en son gördüğüm şey, onun geniş tatlı ağzının uyurken yarı gülümser bir halde olduğuydu.

26

Fahişe Kahvaltısı

Hem anne hem de doktor olduğumdan, en sessiz uykudan bile uyanma yeteneğine sahiptim. Şimdi de uyandım, etrafımı saran yıpranmış çarşafları, dışarıdaki saçakların patırtılarını ve üzerimdeki panjurların aralığından gelen serin, tatlı havayla karışan Jamie'nin vücudunun sıcak kokusunu hemen fark edebiliyordum.

Jamie yatakta değildi; elimi uzatmadan ya da gözlerimi açmadan yanımdaki yerin boş olduğunu biliyordum. Fakat yakınlarımdaydı. Gizlice yapılan hareketlerin ve yanda olan belli belirsiz gıcırdama seslerini duyabiliyordum. Yastığın üzerinde başımı çevirdim ve gözlerimi açtım.

Oda her şeyi renklendiren gri ışıkla doluydu ama loş ışıkta, bedeninin hatları açık renkte görünüyordu. Odanın karanlığına karşı ayakta duruyordu. Fildişi gibi sağlamdı, sanki hava şartlarından dolayı aşınmış canlı bir kemikti. Çıplaktı, lavabonun altında çektiği lazımlığın önünde dururken sırtı bana dönüktü.

Kalçalarının kareleşmiş yuvarlaklığına hayran olmuştum. Her birinde küçük kaslı bir çukur vardı. Bel boşluğu kalçalarından omuzlarına kadar derin ve düz kıvrımlıydı. Yavaşça hareket ettiğinde, ışık sırtındaki yara izlerindeki gümüş parlaklığı yansıtıyor ve benim nefesimi kesiyordu.

Daha sonra önüne döndü, yüzü sakin ve dalgındı. Onu izlediğimi görmüştü ve şaşırmışçasına bana baktı.

Gülümsedim ama bir şey demedim, söyleyecek bir şey bulamamıştım. Ona bakmaya devam ediyordum ve o da bana bakıyordu, aynı gülümseme dudaklarında kalmıştı. Hiç konuşmadan bana doğru geldi ve yatağa oturdu, ağırlığıyla yatak yana doğru çökmüştü. Elini açık bir şekilde yorganın üzerine koydu ve ben de tereddüt etmeden elimi onunkinin üzerine koydum.

"İyi uyudun mu?" diye sordum aptalca.

Yüzündeki gülümseme genişledi. "Hayır," dedi. "Sen?"

"Hayır." Odanın soğuk olmasına rağmen bu mesafeden bile sıcaklığını hissedebiliyordum. "Üşümüyor musun?"

"Hayır."

Yeniden sessizleşmiştik ama gözlerimizi birbirimizden alamıyorduk. Artan ışıkla baştan aşağıya onu süzüyor, zihnimdekiyle gerçek olanı karşılaştırıyordum. Sabahın erken saatlerindeki güneş ışığı bir bıçak gibi panjurların aralığından içeriye sızıyor, bronz gibi bir tutam saçını aydınlatıyor ve omuzlarının kıvrımını, karnının yumuşak, düzgün çukurunu altın yaldızlarla süslüyordu. Hatırladığımdan biraz daha iri görünüyordu ve çok hoştu.

"Hatırladığımdan daha büyüksün," diye söylemeye cesaret ettim. Başını bir yana eğdi, keyifle bana bakıyordu.

"Sen de biraz daha küçülmüşsün sanırım."

Eli benim elimi yutmuş, parmakları kibarca bileğimi kavramıştı. Dudaklarım kurumuştu; yutkundum ve dudaklarımı yaladım.

"Uzun zaman önce aramızdaki şeyin ne olduğunu bilip bilmediğimi sormuştun," dedim. Gözleri gözlerimdeydi, rengi öyle koyu maviydi ki böyle bir ışıkta neredeyse siyah gibi görünüyordu.

"Hatırlıyorum," dedi, yumuşak bir sesle. Parmakları bir anlığına benimkileri sıktı. "Sana dokunduğumda, benimle yattığın zaman ne hissediyorsun."

"Bilmiyorum demiştim."

"Ben de." Gülümseme biraz kayboldu ama hâlâ oradaydı, dudaklarında gizlenmişti.

"Ama hâlâ orada," diye benim için cümleyi tamamladı ve dudaklarındaki gülümseme gözlerini aydınlattı. "Öyle mi?"

Öyleydi. Hâlâ onun farkındaydım, sanki çevremde bir yerlerde dinamitin ucu duruyordu ama aramızdaki his değişmişti. Tek vücut halinde beraber uykuya dalmıştık, beraber yaptığımız çocuğun sevgisiyle birbirimize

bağlanmıştık ve iki kişi olarak uyanmıştık – bu sefer başka bir şeyle birbirimize bağlıydık.

"Evet. Brianna'nın yüzünden değil mi, sen ne düşünüyorsun?" Parmaklarımdaki baskı artmıştı.

"Çocuğumun annesi olduğun için mi seni istiyorum?" Şüpheyle kızıl kaşlarından tekini yukarıya kaldırdı. "Hayır. Bundan dolayı hoşnut değilim," dedi aceleyle. Bana dikkatle bakmak için başını aşağıya eğdi ve güneş kirpiklerini alevlendirdi.

"Hayır," dedi. "Seni saatlerce izleyebileceğimi düşünüyorum Sassenach, nasıl değiştiğini ya da aynı kişi olup olmadığını görmek için. Çenenin kıvrımı gibi küçük bir şeyi," – nazikçe çeneme dokundu, eli başıma doğru gitmişti, başparmağı kulak mememi okşuyordu – "ya da kulaklarını ve küpelerinin olduğu minik delikleri görmek için bile. Bunların hepsi aynı, tıpkı oldukları gibiler. Saçların... sana *mo nigbean donn* dedim, hatırladın mı? Benim kumralım." Sesi fısıltıdan da az çıkıyordu. Parmaklarını buklelerime doluyordu.

"Sanırım biraz değiştiler," dedim. Saçlarım beyazlamamıştı ama çok açık saç telleri vardı. açık kahve renkli olan kısımlar yumuşak altın sarısına dönmüşlerdi ve bazı yerlerde gümüş renkli saç telleri mevcuttu.

"Yağmur altındaki kayın ağacı gibiler," dedi, gülümsüyordu ve işaret parmağıyla bir buklemle oynuyordu, "yapraklardan ağaç kabuğuna düşen damlalar gibi."

Uzandım ve uyluğunu okşadım, aşağıya doğru uzanan uzun yarasına dokunuyordum.

"Keşke seninle ilgilenmek için orada olsaydım," dedim yumuşak bir sesle. "Seni terk etmek yaptığım en korkunç şeydi. Üstelik senin... ölmek niyetinde olduğunu biliyordum." Kelimeleri zar zor söyleyebiliyordum.

"Evet, çok denedim," dedi, duygularıma rağmen kahkaha atmamı sağlayan dalga geçen bir tavrı vardı. "Başarılı olamamam benim suçum değil." Hissiz bir şekilde uzun yara izine bir göz attı. "Süngülü Sassenachlar'ın da suçu değil."

Bir dirseğimin üzerine kalktım, gözlerimi kısarak yaraya bakıyordum. "Süngü mü bunu yaptı?"

"Evet, öyle. İltihaplandı, anlarsın," diye açıkladı.

"Biliyorum; savaş arazisinden seni eve yollayan Lord Melton'ın günlüğünü bulduk. Başaracağını düşünmüyordu." Elim dizini sıkıyordu, sanki onun canlı olduğunu kendime kanıtlamak istiyordum.

Homurdandı. "Evet, lanet olsun ki neredeyse yapamıyordum. Lallybroch'ta beni arabadan çıkardıklarında neredeyse bir ölüydüm." Yüzü geçmişin hayaletleriyle kararmıştı. "Tanrım, bazen arabayı rüyamda görerek geceleri uyanıyordum. İki gün süren bir yolculuktu. Ya ateşleniyordum ya da üşüyordum veya ikisini birden yaşıyordum. Üzerim samanlarla örtülmüştü ve otların uçları gözüme, kulaklarıma ve gömleğimin içine giriyordu. Sinekler her yerdeydi, beni canlı canlı yiyorlardı ve yoldaki her sarsıntıyla daha çok canım yanıyordu. Çok berbat bir yoldu," diye ekledi dalgın bir halde.

"Kulağa korkunç geliyor," dedim, kelimenin yetersiz olduğunu hissediyordum.

"Evet. Eğer Melton ile bir daha karşılaşırsam ona ne yapacağımı hayal ederek ayakta kaldım, beni vurmadığı için onun yanına geri gitmeyi düşündüm."

Yeniden güldüm ve bana bir göz attı, dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı. "Gülüyorum çünkü komik," dedim hafifçe yutkunarak. "Gülüyorum, çünkü gülmezsem ağlayacağım ve ağlamak istemiyorum. Şimdi değil, bittiği zaman belki."

"Evet, biliyorum." Elimi sıktı.

Derin bir nefes aldım. "Geriye bakmadım. Dayanamayacağımı düşündüm." Dudağımı ısırdım; bu itiraf ihanet gibi görünüyordu. "Denemediğimden değil, unutmak istediğimden de değil," dedim, beceriksizce söyleyeceğim sözleri bulmaya çalışıyordum. "Seni unutamadım; böyle düşünme. Hiç. Ama ben–"

"Canını sıkma, Sassenach," diye sözümü kesti. Nazikçe elimi okşadı. "Ne demek istediğini biliyorum. Ben de arkama bakmamaya çalıştım."

"Ama yapabilseydim," dedim, çarşafların düzgün çizgisine bakıyordum, "eğer yapabilseydim seni daha çabuk bulabilirdim."

Sözcükler havada tıpkı bir suçlama gibi asılı kalmıştı, kayıpla ve ayrılıkla geçen acı yılları hatırlatır gibiydiler. Sonunda derin bir iç çekti ve bir parmağını çenemin altına koyarak yüzümü yukarıya doğru kaldırdı.

"Ve eğer yapsaydın?" dedi. "Küçük bir kızı orada annesiz mi bırakacaktın? Culloden'dan sonra benim yanıma geldiğinde, ben seninle ilgilenemeyip sadece senin geri kalanlarla birlikte acı çektiğini izleyip seni böyle bir kadere mahkûm ettiğim için kendimi mi suçlasaydım? Belki de senin açlıktan ve hastalıktan ölüşünü izleyip, ben öldürdüm diyecektim!" Soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı, sonra da başını iki yana doğru salladı.

"Hayır. Gitmeni ben söyledim ve beni unutmanı da. Söylediğim şey yüzünden seni suçlayabilir miyim, Sassenach? Hayır."

"Ama birlikte daha çok zaman geçirebilirdik!" dedim. "Biz–" Eğilip dudağımdan öperek beni susturdu. Sıcaktı ve çok yumuşaktı, yüzündeki kirli sakalları hafiften tenimi kaşındırıyordu.

Birkaç dakika sonra beni bıraktı. İçerisi iyice aydınlanmıştı, yüzüne renk gelmişti. Teni bronz renginde parlıyordu, sakallarındaki bakırlıklar alev saçıyordu. Derin bir nefes aldı.

"Evet, olabilirdi. Fakat bunları düşününce olamazdık." Gözleri doğruca gözlerime bakıyordu, beni inceliyordu. "Geriye bakamam, Sassenach yoksa yaşayamam," dedi, basitçe. "Eğer dün geceye ve şu ana sahipsek, bu yeterli."

"Benim için değil!" dedim ve güldüm.

"Aç gözlü küçük şey, öylesin, değil mi?"

"Evet," dedim. Gerginlik kırılmıştı. Kayıp zamanın ve fırsatların acı dolu düşüncesinden bir anlık da olsa kurtulmak için dikkatimi bacağındaki yaraya çevirdim.

"Yaranın nasıl olduğunu anlatıyordun."

"Evet." Geriye doğru biraz sallandı, uyluğunun üzerinden aşağıya doğru inen beyaz çizgiye gözlerini kısarak bakıyordu.

"Evet, ablam Jenny'yi hatırladın mı?" Aslında Jenny'yi hatırlıyordum; boyu erkek kardeşinin yarısı kadardı ve o nasıl alev alev yanıyorsa kız kardeşinin saçları da bir o kadar siyahtı ama inatçılık açısından erkek kardeşinin bir kopyasıydı.

"Ölmeme izin vermeyeceğini söyledi," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ve izin vermedi. Benim fikrim duruma uyumlu gibi görünmüyordu, bu yüzden bana sorma zahmetine bile girmedi."

"Bu tam da Jenny'yi anlatıyor." Görümcemi düşününce içimde hoş bir rahatlık oluşmuştu. Jamie korktuğum kadar yalnız değildi; Jenny Murray erkek kardeşini kurtarmak için şeytanın kendisiyle savaşmıştı – kazandığı da açıktı.

"Ateş için bana ilaç verdi ve iltihabı sökmek için de yaraya lapa koydu ama hiçbiri işe yaramadı ve daha da kötü oldu. Şişti ve kötü koktu. Sonra kararmaya ve çürümeye başladı, bu yüzden beni hayatta tutabilmek için bacağı kesmeyi düşündüler."

Bunu oldukça soğukkanlı bir şekilde söyledi ama ben bu düşünceyle ürpermiştim.

"Kesmedikleri açık," dedim. "Neden yapmadılar?"

Jamie burnunu kaşıdı ve bir eliyle saçlarını ovalayıp gözlerindeki çapakları sildi. "Ee, bu Ian'ın fikriydi," dedi. "O, Jenny'nin bunu yapmasına izin vermedi. Tek bacakla yaşamanın ne demek olduğunu çok iyi bildiğini söyledi ve kendisi pek önemsemiyormuş ama benim öyle yapamayacağımı düşündü," diye ekledi, bir elini salladı ve bana her şeyi anlatan bir bakışla baktı – savaş, ben ve evi – bütün her şey onun normal hayatıydı. Ian'ın haklı olduğunu düşünüyordum.

"Onun yerine, Jenny üç kiracıyla birlikte benim üzerime oturup beni sabit tutmaya çalıştı ve sonra bacağımı kemiğe kadar bir mutfak bıçağıyla yardı ve kaynar suyla yarayı yıkadı," dedi, sıradan bir şekilde.

"Yüce İsa!" diye bağırdım, korkudan şoka girmiştim.

Yüzümdeki ifadeye belli belirsiz gülümsedi. "Evet öyle ve işe yaradı."

Zar zor yutkunurken safra tadını alabiliyordum. "Tanrım. Ben olsam hayatın boyunca sakat kalabileceğini düşünürdüm."

"Şey, elinden geldiğince yarayı temizledi ve dikiş attı. Bana ölmeme izin vermeyeceğini ve beni sakat bırakmayacağını ve–" Omuz silkti. "Benim yapmama izin vermeyeceği bütün şeyleri söylemeyi bitirdiğinde, benim için geriye kalan tek şey iyileşmek oldu."

Onun kahkahasına eşlik ettim ve bunu hatırladıkça da yüzündeki gülümseme genişledi. "Ayağa kalktığım zaman, karanlık çökünce Ian'ın beni alıp dışarı çıkmasını ve beni yürütmesini söyledi. Tanrım, öyle bir manzaraydı ki; tahta bacağıyla Ian ve bastonumla ben. Bir çift topal turna kuşları gibi yolun bir aşağısına bir yukarısına yürüyüp durduk!"

Yeniden kahkaha attım ama gözyaşlarımı saklamak için gözlerimi kırpmak zorunda kalmıştım; uzun boylu, topallayan iki kişinin inatçı bir halde karanlıkta çabaladığını ve destek almak için acı bir şekilde birbirlerine yaslandıklarını görebiliyordum.

"Belli bir süre de mağarada yaşadın, değil mi? Bunu da bir hikâyede bulduk."

Kaşlarını şaşkınlıkla yukarıya kaldırdı. "Bununla ilgili bir hikâye mi? Benim hakkımda mı demek istiyorsun?"

"Sen ünlü bir Kuzey İskoçya efsanesisin!" dedim basitçe, "ya da en azından olacaksın."

"Mağarada yaşadığım için mi?" Yarı memnun, yarı utanmış görünüyordu. "Şey, bununla ilgili hikâye yazmak biraz aptalca olmuş, değil mi?"

"Başına ödül konduğu için kendini yakalatma planı daha dramatik tabii ki," dedim biraz sertçe. "Kendini riske attın, değil mi?"

Burnunun ucu pembeleşmişti ve utangaç görünüyordu. "Evet," dedi beceriksizce. "Hapishanenin çok korkunç olacağını düşünmedim ve bütün her şeyi de düşününce–"

"Hapishaneymiş! Asılabileceğini sen de çok iyi biliyordun, değil mi? Ve yine de bunu yaptın!" Olabildiğince sakin konuşmaya çalışmıştım ama onu sarsmak da istiyordum. Geçmişi düşününce, ona karşı birden anlamsız bir öfkeye kapılmıştım.

"Bir şey yapmak zorundaydım," dedi, omuz silkerek. "Evet İngilizler benim boktan bedenime iyi bir para verecek kadar aptallardı. Aptallardan yararlanmaya karşı bir yasa yok, değil mi?" Dudağının bir köşesi yukarıya doğru kalktı, benim içimdeyse onu hem öpmek hem de tokatlamak gibi bir his oluştu.

İkisini de yapmadım ama yatakta doğruldum ve parmaklarımla karışmış saçlarımı düzeltmeye başladım.

"Bence kimin aptal olduğu tartışmaya açık," dedim ona bakmayarak, "ama yine de kızının seninle gurur duyduğunu bilmen gerek."

"Öyle mi?" Gök gürültüsü gibi konuşmuştu ve birden ona baktım, kızgın olmama rağmen kahkaha attım.

"Evet, elbette öyle. Sen bir kahramansın, değil mi?"

Bunu duyunca yüzü iyice kızardı ve ayağa kalktı, şaşırmış bir halde bakıyordu.

"Ben mi? Hayır!" Bir eliyle başını kaşıdı, düşündüğünde ya da rahatsız olduğunda hep böyle yapardı. "Hayır. Yani demek istediğim şu," yavaşça konuşuyordu, "ben bunu kahramanlık olsun diye yapmadım. Sadece, artık bu duruma daha fazla katlanamıyordum. Hepsinin açlıktan öldüğünü görmeye, yani, onlara bakamıyordum. Jenny, Ian ve çocuklar, kiracılar ve aileleri." Çaresizce bana bakıyordu. "İngilizler'in beni asıp asmaması gerçekten umurumda değildi," dedi. "Senin anlattıklarından dolayı asacaklarını düşünmedim ama böyle olacağını bilseydim bile bunu yapardım, Sassenach ve hiç de umurumda olmazdı. Ancak bu bir cesaret örneği değil, hem de hiç." Kızgınlıkla ellerini iki yana açıp arkasını döndü. "Yapacak başka bir şeyim yoktu!"

"Anlıyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Anlıyorum." Şifonyerin yanında duruyordu, hâlâ çıplaktı ve yüzü yarı bana dönüktü.

"Anlıyor musun?" Yüzü ciddiydi.

"Seni tanıyorum, Jamie Fraser." Taşların arasından geçtiğim andan beri çok daha kesin bir şekilde konuşuyordum.

"Tanıyor musun, peki?" diye sordu yeniden ama belli belirsiz bir gülümseme dudaklarında belirdi.

"Öyle düşünüyorum."

Dudaklarındaki gülümseme büyüdü ve cevap vermek için ağzını açtı. Fakat konuşmadan önce odanın kapısı bir kez çalındı.

Sıcak fırına dokunmuşum gibi şaşırdım. Jamie kahkaha atıp kapıya doğru giderken eğildi ve popomu okşadı.

"Oda hizmetçisinin kahvaltımızı getirdiğini düşünüyorum, Sassenach. Polis memuru değildir. Hem biz evliyiz, değil mi?" Tek kaşı soru sorarcasına yukarı kalktı.

"Yine de üzerine bir şey giymen gerekmiyor mu?" diye sordum, o sırada kapı tokmağına ulaşmıştı bile.

Aşağıya doğru kendine bir göz attı.

"Böyle bir evde kimsenin şaşıracağını sanmıyorum, Sassenach. Fakat senin hislerine saygı gösterdiğim için–" Bana sırıttı ve lavabodan keten bir havlu alıp kapıyı açmadan önce belini öylesine sardı.

Koridorda uzun bir adamın durduğunu gördüm ve hemen başımı yorganların altına soktum. Bu ani paniğin etkisiydi, çünkü Edinburgh polis memuru ya da onun yardakçılarından biri olabilirdi ve bir çift yorgandan başka saklanacak başka bir yer bulamazdım. Ama sonra ziyaretçi konuştu ve kimin olduğunu gördükten sonra güvende olduğum için memnundum.

"Jamie?" Sesi şaşkındı. Yirmi yıldır bu sesi duymamama rağmen hemen tanımıştım. Yuvarlandım ve yorganın köşesini gizlice kaldırıp altından bakmaya başladım.

"Evet, elbette benim," dedi Jamie sertçe. "Gözlerin yok mu, adamım?" Eniştesi Ian'ı odaya aldı ve kapıyı kapadı.

"Senin olduğunu görüyorum," dedi Ian, sert bir ifadeyle. "Ama gözlerime inanıp inanamayacağımı bilmiyorum!" Düzgün kahverengi saçları griye

döneceğini gösteriyordu ve yüzündeki çizgiler, yılların ve yoğun çalışmanın etkisiyle artmıştı. Fakat Joe Abernathy haklıydı; ilk kelimesiyle yeni görüntü eskiye dönüşüvermişti ve bu daha önceden benim tanıdığım Ian Murray'di.

"Buraya geldim, çünkü basımevindeki delikanlı senin dün geceden beri görünmediğini söyledi ve Jenny'nin sana mektupları yolladığı adres de burası," diye konuştu. Büyümüş, endişeli gözlerle odaya bir göz attı, sanki gardırobun arkasından birisinin çıkmasını bekliyordu. Sonra gözleri kayınbiraderine odaklandı; Jamie geçici olarak sardığı kuşağı güvenceye almak için üstünkörü bir çaba sarf ediyordu.

"Seni böyle küçük bir havlu parçası içinde bulacağımı hiç düşünmemiştim, Jamie!" dedi. "Aşağıdaki... leydi kapıyı açtığında emin değildim ama sonra–"

"Düşündüğün gibi değil, Ian," dedi Jamie kısaca.

"Ahh, değil, öyle mi? Uzun zamandır kadınsız yaşadığın için Jenny, hasta olacaksın diye endişeleniyor!" diye homurdandı Ian. "Ona senin sağlığın için endişelenmemesi gerektiğini söyleyeceğim. Peki benim oğlum nerede, o da aşağıdaki katların birinde başka bir fahişeyle mi?"

"Oğlun mu?" Jamie'nin şaşkınlığı belli oluyordu. "Hangisi?"

Ian Jamie'ye bakakaldı, uzun cana yakın yüzündeki kızgınlık endişeye dönüşmüştü.

"O senin yanında değil mi? Küçük Ian burada değil mi?"

"Genç Ian mı? Tanrım, adamım, on dört yaşındaki bir delikanlıyı geneleve getireceğimi mi sandın?"

Ian ağzını açıp kapadı ve sandalyeye oturdu.

"Jamie, sana ne yapman gerektiğini söylemeli miyim?" dedi. Kayınbiraderine bakıyordu, çenesi sertleşmişti.

"Bunu demekle ne ima ediyorsun sen?" Jamie'nin yüzünün öfkeden parladığını görebiliyordum. Ian yatağa bir göz attı, sonra gözlerini devirdi.

Jamie'nin yüzündeki kızarıklık geçmemişti ama dudağının köşesinin seğirdiğini görebiliyordum. Nazik bir tavırla eniştesini yanıtladı.

"Affedersin, Ian, bazen nasıl davrandığımı unutuyorum. Arkadaşımı tanıştırmama izin ver." Yatağın kenarına geldi ve yorganları geriye doğru itti.

"Hayır!" diye bağırdı Ian, ayağa fırladı ve öfkeli bir şekilde yere, gardıroba ya da yatağın olmadığı herhangi bir yere bakmaya başladı.

"Ne, karımı selamlamayacak mısın, Ian?" dedi Jamie.

"Karın mı?" Uzağa bakmayı unutan Ian'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Jamie'ye korku içinde bakıyordu. "Bir fahişe ile mi evlendin?" diye ciyakladı.

"Ben kesinlikle böyle demezdim," dedim. Benim sesimi duyunca Ian birden başını benim olduğum yöne çevirdi.

"Merhabaa," dedim, neşeli bir halde yorganlardan yaptığım yuvanın arasından el sallayarak. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

İnsanların hayaletleri gördükleri zaman yaptıkları abartılı şeyleri her zaman düşündürücü bulmuştum ama geçmişe döndüğümden beri, aldığım reaksiyonlar karşısında bu fikrimi gözden geçirmek zorunda kaldım. Jamie beni görünce bayılmıştı, Ian'ın saçları ise gerçekten diken diken oldu ve aklını kaçırmış gibi bakmaya başladı.

Gözleri neredeyse yuvalarından çıkmıştı. Ağzını açtı ve kapadı, tuhaf sesler çıkarıyordu ve bu Jamie'nin çok hoşuna gitmişti.

"Bu da sana benim kişiliğim için kötü düşünmemen gerektiğini öğretmiştir sanırım," dedi Jamie, büyük bir tatmin duygusu yaşıyordu. Eniştesinin titremesine acıdı ve bardağa biraz kanyak koyup ona uzattı. "Yargılama ki yargılanmayasın, değil mi?"

Ben Ian'ın içkiyi pantolonuna dökeceğini sanmıştım ama o bardağı ağzına götürmeyi başarmıştı.

"Ne–" dedi, bana bakarken gözleri yaşarmıştı. "Nasıl?"

"Uzun hikâye," dedim Jamie'ye bir göz atarak. O da başını 'evet' anlamında salladı. Benim gelişimi insanlara nasıl açıklayacağımızın dışında, son yirmi dört saatte başka şeyleri düşünmek zorunda kalmıştık ve bu şartlar altında açıklamaların bekleyebileceğini düşünüyordum.

"Genç Ian'ı tanıdığımı sanmıyorum. Evden mi kaçtı?" diye sordum kibarca.

Ian otomatik olarak başını 'evet' anlamında salladı, gözlerini benden ayırmıyordu.

"Geçen hafta cuma günü evden gizlice sıvıştı," dedi sersemlemiş gibi. "Dayısına gittiğini anlatan bir not bırakmış." Kanyağından bir yudum daha aldı ve öksürdü, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra gözlerini sildi ve bana bakarak dik bir şekilde oturdu.

"Anlayacağın bu ilk değil," dedi. Yaşadığımı ve Kuzey İskoçyalı hayaletlerin kabul edilen tarifine uymadığımı görünce soğukkanlılığını geri kazanmışa benziyordu.

Jamie benim yanıma yatağa oturdu ve elimi ellerinin arasına aldı.

"Genç Ian'ı, altı ay önce Fergus ile birlikte eve yolladığımdan beri görmedim," dedi. Ian kadar endişeli bakmaya başlamıştı. "Bana geleceğini söylediğinden emin misin?"

"Evet, benim tanıdığım başka bir dayısı yok," dedi Ian biraz sertçe. Kanyağının geri kalan kısmını içti ve bardağı yere koydu.

"Fergus?" diye araya girdim. "Peki Fergus iyi mi?" Jamie'nin Paris'te yankesici olarak işe aldığı ve İskoçya'ya hizmetçi olarak getirdiği Fransız öksüzden bahsedilmesinin karşısında tuhaf bir sevinç duymuştum.

Düşünceleri dağılan Jamie bana baktı.

"Ahh, evet, Fergus şimdi yakışıklı bir adam. Biraz değişti, tabii." Yüzüne bir gölge düşmüş gibi görünüyordu ama elimi sıkıp gülümserken bu kayboldu. "Seni bir kez daha görünce aptala dönecek, Sassenach."

Fergus ile ilgilenmeyen Ian ayağa kalkmıştı ve cilalı parkeli yerde bir ileri bir geri dolaşıp duruyordu. "At almamış," diye mırıldanıyordu. "Birinin ona

bir at çalması için yanına bir şey de almamış." Jamie'ye doğru döndü. "Delikanlıyı en son buraya nasıl getirmiştin? Halicin etrafını mı dolaştınız, yoksa tekneyle karşıya mı geçtiniz?"

Jamie düşünürken çenesini ovaladı, kaşları çatılmıştı. "Ben onun için Lallybroch'a gelmedim. O ve Fergus Carryarrick Geçidi'nden geçmişlerdi ve benimle de Laggan Gölü'nün orada buluştular. Sonra Struan ve Weern'den doğru aşağıya geldik ve... evet, şimdi hatırladım. Campbell bölgesine geçmedik bu yüzden doğuya geldik ve Donibristle'ın ilerisinden gittik."

"Yine aynı yolla geleceğini düşünüyor musun?" diye sordu Ian. "Eğer tek bildiği yol buysa?"

Jamie şüpheyle başını iki yana salladı. "Olabilir. Fakat kıyıların tehlikeli olduğunu biliyor."

Ian ellerini arkasına kavuşturup yürümeye devam etti. "Dayanabildiği kadar onu dövdüm, en son kaçtığı sefer sadece oturabiliyordu," dedi Ian başını iki yana sallayarak. Dudakları gergindi ve Genç Ian'ın babasını sınadığını düşünüyordum. "Küçük aptalın böyle oyunlarda iyi olduğunu düşünüyor musun?"

Jamie homurdandı ama sempatikti.

"Dayak aklına koyduğun şeyi yapmayı engelleyebiliyor muydu?"

Ian yürümeyi bıraktı ve iç çekerek yeniden sandalyeye oturdu.

"Hayır," dedi açıkça, "ama bunun babamın içini rahatlattığını sanıyorum." Jamie kahkaha atarken, Ian'ın yüzünde de istemsiz bir gülümseme oluştu.

"O iyi," dedi Jamie kendinden emin bir halde. Ayağa kalktı ve pantolonuna uzanırken havlunun belinden kaymasına izin verdi. "Dışarı gidip onun için haber salacağım. Eğer Edinburgh'daysa akşam çökene kadar haberlerini alırız."

Ian bana yatağa bir göz attı ve aceleyle ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum."

Jamie'nin yüzünün endişeyle buruştuğunu gördüğümü sandım ama sonra başını 'tamam' dercesine salladı ve gömleğini başından aşağıya geçirdi.

"Tamam," dedi başını aralıktan uzatırken. Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Burada kalacağın için korkuyorum Sassenach," dedi.

"Sanırım ben de geliyorum," dedim düz bir şekilde. "Fakat kıyafetlerim ortada yok." Akşam yemeğimizi getiren hizmetçi elbisemi almıştı ama göründüğü üzere geri getirmemişti.

Ian'ın tüy gibi kaşları saç bitimine kadar birleşti ama Jamie sadece başını sallamakla yetindi.

"Çıkarken Jeanne'ye derim," dedi. Düşünürken hafiften kaşlarını çattı. "Biraz zaman alır Sassenach. Bazı şeyler var, ilgilenmem gereken işler." Elimi sıktı, bana bakarken yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Seni bırakmak istemiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Fakat yapmak zorundayım. Ben geri gelene kadar burada kalır mısın?"

Çıkardığı keten havluyu göstererek, "Endişelenme," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Muhtemelen bu halde hiçbir yere gidemem."

Ayak sesleri koridorun aşağısına doğru ilerledi ve canlanan evin sesleri arasında kayboldu. Genelev uyanıyordu, Edinburgh'un sert İskoçyalı standartları karşısında geç kalmıştı ve durgundu. Aşağı kattan arada sırada gelen boğuk güm sesini, yan tarafta açılan panjurların çatırtısını, daha sonrasında meydana gelen "Çekilin!" diye bağrışı ve aşağıdaki caddeye dökülen atıkların sıçrama sesini duyabiliyordum.

Aşağıdaki koridordaki sesler pek duyulmuyordu ve sonra bir kapı kapanma sesi geldi. Kereste çıtırtıları, merdiven gıcırtısı ve soğuk şöminenin arkasından çıkan kömür kokulu havanın birden puflamasıyla binanın kendisi geriniyor ve iç çekiyor gibi görünüyordu.

Kendimi yastıklara bırakıverdim, uykulu ve mutluydum. Alışık olmadığım yerlerde kolayca ve hoşça hassas olabiliyordum. Jamie'nin gitmesine gönülsüz olmama rağmen, biraz düşünmek için de yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu inkâr edemezdim.

***

Kendimi içinde kayıp hazine bulunan mühürlü bir mücevher kutusunu ele geçirmiş gibi hissediyordum. Ağırlığından ve şeklinden memnun olduğumu hissedebiliyordum ve buna sahip olduğum için mutlu olduğumu da biliyordum ama hâlâ içinde ne olduğunu bilmiyordum.

Ayrı olduğumuz günlerde onun yaptığı, söylediği, düşündüğü ve olduğu yerleri bilmek için can atıyordum. Culloden'dan kurtulduğundan onun bir hayatı olduğunu elbette ki biliyordum – ve Jamie Fraser'ı da tanıyordum, o hiç basit biri değildi. Ancak bunu bilmek ve bu gerçekle yüzleşmek, ikisi çok farklı şeylerdi.

İkimizin de sorma şansı elde edemediği birçok soru vardı – Lallybroch'taki ailesi, kız kardeşi Jenny ve çocuklar nasıldı? Her ne kadar tahta bacaklı olsa da Ian'ın hayatta ve sağlıklı olduğu belliydi – ama ailesinin geri kalanları ve malikânedeki kiracılar Kuzey İskoçya'nın yıkımından kurtulabilmişler miydi? Eğer kurtuldularsa, Jamie neden Edinburgh'daydı?

Ve eğer hayattalar ise – benim aniden ortaya çıkmam ile ilgili onlara ne diyecektik? Dudağımı ısırdım, mantıklı olabilecek – gerçeklerin birazını kapsayan – bir açıklamanın olup olmadığını merak ediyordum. Bu, Culloden'dan sonra yok olmamla ilgili Jamie'nin onlara ne dediğine bağlıydı. O zamanlar benim yok olmamla ilgili bir sebep uydurmasına gerek yokmuş gibi görünüyordu; çok kolay bir şekilde ayaklanmadan sonra öldüğümü düşünebilirdi. Kayaların üstünde açlıktan ölenlerden ya da dere yataklarında boğulanlardan biri olabilirdim.

Evet, durum o noktaya geldiği zaman bu sorunu hallederiz, diye karar verdim. Şimdi daha çok Jamie'nin yasal olmayan aktivitelerinin boyutunu ve tehlikesini merak ediyordum. Kaçakçılık ve isyan. Kaçakçılığın, Kuzey İskoçya'da yirmi sene önce olan davar hırsızlığı gibi pek de namuslu bir iş olmadığının ve az da olsa riskli bir halde yürütüldüğünün farkındaydım. İsyan ise başka bir şeydi. Eski bir II. James taraftarı ve vatan hainliğinden yargılanan biri için güvenliği şüpheli bir işe benziyordu.

Sanırım takma ad kullanma sebebi de buydu – ya da tek sebebi. Hem rahatsız olmuş hem de heyecanlanmış olmakla birlikte, dün gece geneleve geldiğimizde Madam Jeanne'nin ona asıl adıyla hitap ettiğini fark etmiştim.

Büyük ihtimalle kaçakçılığı kendi adıyla yapıyordu ama basım işini ise – hem yasal olan hem olmayan – Alex Malcolm ile yürütüyordu.

Gece, tanıdığım Jamie Fraser'ın hâlâ hayatta olduğunu yeterince gördüm, duydum ve hissettim. Artık görmemi bekleyen daha kaç adamı içinde barındırıyordu.

Kapı düşüncelerimi bölen, belirsiz bir tıklamayla çalındı. Kahvaltı diye düşündüm, daha önce aklıma gelmemişti. Çok acıkmıştım.

"İçeri gelin," diye seslendim, yastıkları yaslanmak için yukarı doğru çekerek yatakta dik bir şekilde oturdum.

Kapı çok yavaş bir şekilde açıldı ve bir kafa aralıktan uzandı, sanki dolu fırtınası sonrası bir sümüklüböcek kabuğundan çıkıyordu.

Kumral olan bu kişinin saçları öyle kötü kesilmişti ki kırpılmış kenarları büyük kulakların üstünden bir kabuk gibi dışarı çıkmıştı. Saçların altındaki yüz, uzun ve güzeldi; daha çok sevimliydi. Bir çift kahverengi göz tıpkı bir geyiğinki gibi yumuşak ve büyüktü, ilgi ve kararsızlıkla bana bakıyorlardı.

Bir dakika boyunca birbirimize baktık.

"Siz Bay Malcolm'un... kadını mısınız?" diye sordu.

"Sanırım böyle diyebilirsin," diye cevap verdim dikkatlice. Onun kahvaltımla gelen hizmetçi olmadığı açıktı. Bu yerin diğer çalışanlarından biri olmadığı da beliydi, bir erkekti ve çok gençti. Yüzü çok tanıdık geliyordu ama onu daha önceden gördüğüme emin olamıyordum. Örtüleri biraz daha göğsümün üzerine çektim. "Peki sen kimsin?" diye sordum.

Kapının arkasından uzanan kafa bu soruyu biraz düşündü ve aynı dikkatle sonunda cevap verdi, "Ian Murray."

"Ian Murray mi?" birden doğruldum, örtüyü son anda kurtarmıştım. "İçeri gir," dedim kesin bir ses tonuyla. "Eğer sen düşündüğüm kişiysen, neden olman gerektiği yerde değilsin ve burada ne yapıyorsun?" Yüz telaşlanmış görünüyordu.

"Dur!" diye seslendim ve onu kovalamak için bir bacağımı dışarıya çıkardım. Büyük kahverengi gözleri benim çıplak bacağımın görüntüsü

karşısında büyüdü ve çocuk öylece kaldı. "Sana içeri gir dedim."

Yavaşça bacağımı yorganların altına soktum ve aynı yavaşlıkla o da içeri girdi.

Yavru leylek gibi uzun boylu bir çocuktu, belki boyu bir seksenden fazlaydı ve kilosu elli civarındaydı. Şimdi onun kim olduğunu biliyordum, babasına benzediği açıktı. Ama annesinin açık tenini almıştı. İçinde çıplak bir kadının olduğu yatağın yanında durmak birden onu sinirlendirmişti ve yüzü kızarmıştı.

"Ben... şey... benim... Bay Malcolm'a bakmıştım," diye mırıldandı, gözleri ayakucuna odaklıydı.

"Eğer dayın Jamie'den bahsediyorsan, o burada değil," dedim.

"Hayır. Hayır, sanmıyorum." Bu cümleye ekleyecek başka bir şey düşünmediği belliydi. Gözleri hâlâ yerdeydi, bir ayağı yana doğru beceriksizce bükülüyordu sanki onu altına sokmaya çalışıyordu.

"Nerede olduğunu biliyor musunuz..." diye başladı, gözlerini yukarıya doğru kaldırmıştı ama benim ona baktığımı görünce yeniden aşağıya indirdi, yüzü tekrar kızardı ve sustu.

"Seni aramaya gitti," dedim. "Babanla birlikte," diye ekledim. "Yarım saat önce çıktılar."

Başı ince boynunda yukarıya doğru kalktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Babam mı?" diye zorla nefes aldı. "Babam burada mıydı? Siz onu tanıyor musunuz?"

"Ya, evet," dedim düşünmeden. "Ian'ı uzun süredir tanıyorum."

Jamie'nin yeğeni olabilirdi ama Jamie'nin esrarengiz oyunlarına sahip değildi. Düşündüğü her şey yüzünde belli oluyordu ve ben de sonraki ifadelerin ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Babasının Edinburgh'da olduğunu öğrenince birden şok geçirmişti, sonra babasının ne iş yaptığı belli olan bir kadınla uzun süredir tanışık olduğunu öğrenince dehşete kapılmıştı ve sonunda da kızmaya başlıyordu. Genç adam babasının karakteriyle ilgili fikirlerini yeniden gözden geçirmeye başlamıştı.

"Şey–" dedim, biraz telaşlıydım. "Düşündüğün gibi değil. Yani baban ve ben – aslında dayın ve ben, yani demek istiyorum ki–" Bir çuval inciri daha çok berbat etmeden çocuğa durumu nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalışıyordum ki o sırada topuklarının üstünde arkasına döndü ve kapıya doğru gitti.

"Bekle bir dakika," dedim. Durdu ama arkasını dönmüyordu. İri kulakları küçük birer kanat gibi duruyorlardı, sabah ışığı hoş pembeliklerini aydınlatıyordu. "Kaç yaşındasın?" diye sordum.

Acı dolu bir nezaketle bana bakmak için döndü. "Üç hafta içinde on beş yaşında olacağım," dedi. Kızarıklık yeniden yanaklarının yukarısına doğru tırmanmaya başlamıştı. "Endişelenmeyin, bu tarz yerlerin nasıl olduklarını bilecek kadar büyüğüm demek istedim." Kibar bir şekilde beni başıyla selamlamaya çalıştı ve hemen yukarı kaldırdı.

"Sizi rahatsız etmek istemedim, bayan. Eğer dayım Jamie... yani, ben–" uygun bir söz bulmaya çalışıyordu ama sonunda bulamadı ve birden konuşmaya başladı, "tanıştığıma çok memnun oldum, madam!" döndü ve pervazlarını titretecek kadar sertçe kapattığı kapıdan kaçtı.

Kendimi yastıklara geri bıraktım, keyif ve telaş arasında kalmıştım. Büyük Ian'ın oğluyla karşılaştığı zaman ona neler diyeceğini merak ediyordum – tabii aksini de. Bunu merak ederken, Jamie'yi bulması için genç Ian'ı buraya getiren şeyi de merak ediyordum. Muhtemelen dayısını nerede bulacağını bildiği açıktı ama çekingen davranışlarından anlaşılacağı üzere, daha önceden hiç geneleve gelmemişti.

Burayı basımevindeki Geordie'den mi öğrenmişti? Bu olası görünmüyordu. Böyle olduğu halde, eğer öğrenmediyse – o zaman dayısının bu yerle bağlantısını başka kaynaklardan öğrendiği anlamına geliyordu. Ve büyük olasılıkla bu kaynak Jamie'nin kendisiydi.

Fakat bu durumda, büyük olasılıkla Jamie, yeğeninin zaten Edinburgh'da olduğunu biliyordu. Peki o zaman neden çocuğu görmemiş gibi davranmıştı? Ian Jamie'nin en eski arkadaşıydı, beraber büyümüşlerdi. Eğer Jamie'nin yaptığı şey eniştesini kandıracak kadar mühimse, bu çok ciddi bir şey olmalıydı.

Kapı bir kez daha çalındığında düşüncelerimi daha toplayamamıştım.

"İçeri girin," dedim, kahvaltı tepsisinin yerleştirileceği düşüncesiyle yorganları düzeltiyordum.

Kapı açıldığında oda hizmetçisinin görüneceğini umuyordum. Kapının iyice açıldığında, Genç Ian'ın görüntüsüne alıştığım için göz seviyemi ayarlamak zorundaydım çünkü içeri giren bir buçuk metrelik biriydi. Bu sefer gözlerimi aşağıya diktim.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye direttim, Bay Willoughby'nin ufak bedeni ellerinin ve dizlerinin üzerinde ilerliyordu. Doğruldum ve hemen ayaklarımı yorganın altına soktum, sadece çarşafları değil yorganları da omzuma aldım.

Cevap olarak Çinli yatağın ucuna kadar ilerledi, sonra büyük bir güm sesiyle başını yere vurdu. Yukarı kaldırdı ve büyük bir ihtiyatla aynı şeyi tekrarladı, baltayla yarılan karpuz gibi korkunç bir ses çıkarıyordu.

Üçüncü kez aynı şeyi yapacağını görünce, "Kes şunu!" diye bağırdım.

"Binlerce kez özür," diye açıklama yaptı, topuklarının üzerine oturdu ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Oldukça kötü giyinmişti ve yere vurduğu alnında oluşan siyah leke görüntüsüne bir şey katmamıştı. Başını binlerce kez yere vurma niyetinde olmadığını düşünüyordum ama emin değildim. Akşamdan kaldığı belli oluyordu.

"Tamam, sorun değil," dedim ve dikkatlice duvara kadar geriledim. "Özür dileyecek bir şey yok."

"Evet, özür," diye diretti. "Tsei–mi eş dedi. Leydi namuslu İlk Eş, kötü fahişe değil."

"Teşekkürler," dedim. "Tsei–mi? Jamie mi demek istiyorsun? Jamie Fraser?"

Küçük adam başını 'evet' anlamında sallarken kafasındaki zarar belli oluyordu. İki eliyle orayı tuttu ve yanaklarının kırışıklığından kaybolan gözlerini kapadı.

"Tsei–mi," diye doğruladı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Tsei–mi namuslu İlk Eş'e özür dedi. Yi Tien Cho hürmetkâr hizmetçi." Hâlâ kafasını tutarken başıyla beni selamladı. "Yi Tien Cho," diye ekledi, gözlerini açtı ve onu

çevredeki diğer hizmetçilerle karıştırmayayım diye, onun adı olduğunu göstermek için göğsüne hafifçe vurdu.

"Tamam, anlaşıldı," dedim. "Ee, tanıştığıma memnun oldum."

Açıkça bununla cesaret alarak yüzünün üzerine kemiksiz gibi eğildi, önümde yüzükoyun duruyordu.

"Yi Tien Cho leydinin hizmetçisi," dedi. "İlk eş hürmetkâr hizmetçinin üzerinde yürümek isterse..."

"Ha," dedim, soğuk bir şekilde. "Seni duydum. Senin üzerinde yürümek? Büyük olasılıkla hayır!"

Boncuk gibi parlayan bir göz yana doğru baktı ve kıkırdadı öyle karşı konulmazdı ki kendimi gülmekten alamadım. Yeniden oturdu, kafasında kirpi gibi dik dik olmuş kirli saçlarını düzeltiyordu.

"İlk Eş'in ayaklarını yıkayayım mı?" diye önerdi, sırıtması genişlemişti.

"Kesinlikle, hayır," dedim. "Eğer gerçekten yardımcı olmak istiyorsan, git ve birilerine bana kahvaltı getirmelerini söyle. Hayır, bekle bir dakika," dedim, fikrimi değiştirerek. "İlk önce, Jamie ile nerede tanıştığınızı anlat. Lütfen," diye ekledim, nazik olmak istemiştim.

Yeniden topuklarının üzerine oturdu, başıyla yavaşça selam verdi. "İskelede," dedi. "İki sene önce. Çin'den geliyorum, yol uzun ve yemek yok. Fıçıda saklandım," diye açıklama yapıyordu, yolculuğu nasıl yaptığını göstermek için kollarıyla daire çiziyordu.

"Kaçak yolcu mu?"

"Ticaret gemisi," diye onayladı. "Buradaki iskelede, yiyecek çaldı. Bir gece kanyak çaldı, çok sarhoş oldu. Uyumak için çok soğuk. Az kalsın ölmek ama Tsei–mi buldu." Bir kez daha başparmağını göğsüne hızlıca vurdu. "Tsei–mi'nin hürmetkâr hizmetçisi. Hürmetkâr hizmetçi İlk Eş'e." Beni başıyla selamladı, devam edecekmişçesine sallandı ama yeniden doğruldu.

"Kanyak senin sonun gibi görünüyor," dedim onu incelerken. "Başın için bir şey veremediğim için üzgünüm, ilaçlarım şu an yanımda yok."

"Ahh, endişelenme," diye beni rahatlattı. "Ben de sağlık hayaları var."

"Senin adına sevindim," dedim, ayaklarım için başka bir girişimde bulunup bulunmayacağını ya da dediği şeyin ne olduğunu anlamayacak kadar sarhoş olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum. Belki baş ve testislerin iyi olmasının Çin felsefesi ile bir bağlantısı vardı. Yine de yorganların altına girme ihtimaline karşı, silah olarak kullanabileceğim bir eşya için etrafa bir göz attım.

Ancak o mavi ipek kolunun boşluğuna uzandı ve bir hokkabaz havasıyla beyaz ipekten yapılmış küçük bir kese çıkardı. Bunu açtı ve iki haya avcunun içine düştü. Misketten biraz daha büyük ve beyzbol topundan biraz daha küçüklerdi; aslında boyutları normal testis boyutundaydı. Fakat daha sert görünüyorlardı, yeşilimsi parlak bir taşla etrafı çevrelenmiş gibiydi.

"Sağlık hayaları," diye açıklama yaptı Bay Willoughby ve onları avcunun içinde yuvarlayarak. Hoş bir ses çıkarıyorlardı. "Çizgili yeşim taşı, Canton'dan," dedi. "Sağlık hayalarının en iyisi."

"Gerçekten mi?" dedim, büyülenmiştim "Ve bunların sağlık için iyi geldiğini söylüyorsun, öyle mi?"

Hevesle başını 'evet' anlamında salladı, sonra ansızın belirsiz bir inlemeyle durdu. Durduktan sonra ellerini açtı ve taşları bir ileri bir geri yuvarladı, marifetli parmaklarını yuvarlayarak onların hareket etmesini sağlıyordu.

"Bir beden tek parçadır; el bütün parçadır," dedi. Bir parmağıyla avcuna dokundu, tatlı yeşil kürelerin arasına nazikçe dokunuyordu. "Baş orada, mide orada, ciğer orada," dedi. "Hayalar hepsini iyileştirecek."

"Evet, sanırım Alka–Seltzer kadar uyumlular," dedim. Bu noktada midemin yüksek sesle guruldamasını sağlamıştı.

"İlk Eş yemek istiyor," diye zekice gözlemde bulundu Bay Willoughby.

"Çok zekisin," dedim. "Evet, yemek istiyorum. Gidip birilerine söyler misin?"

Sağlık hayalarını hemen kesesine attı ve başıyla derinden bir selam vererek ayağa fırladı.

"Hürmetkâr hizmetçi şimdi gidiyor," dedi ve kapıyı çarparak gitti.

***

Bu çok komik oldu diye düşünüyordum. Bay Willoughby'nin ziyaretinin yemekle sonuçlanıp sonuçlanmayacağı ile ilgili derin şüphelerim vardı. Eğer onun durumunu göz önünde bulunduracak olursam, alt kata başının üzerine düşmeden giderse çok şanslıydı.

Burada çıplak bir halde oturup, dışarıdaki dünyadan birilerini kabul etmek yerine adım atmanın zamanı geldi diye düşünüyordum. Ayağa kalktım ve bir yorganı dikkatlice vücuduma sardım ve koridora doğru bir adım attım.

Üst kat tamamen ıssız görünüyordu. Ayrıldığım odanın dışında burada iki kapı daha vardı. Bir göz atarak yukarıdaki süssüz çatı kirişini gördüm. O zaman çatı katındaydık; şanslıydık ki diğer odalar da hizmetçilerindi ve onlar da aşağıda işleriyle uğraşıyorlardı.

Merdiven boşluğundan belli belirsiz sesler duyabiliyordum. Bunun yanında başka bir şey daha yukarıya geliyordu – kızarmış sucuk kokusu. Ağzım sulanmıştı ve bunun nedeninin, yirmi dört saat içinde yediğim fıstık ezmeli sandviç ile bir kâse çorba içmem olduğunu biliyordum.

Yorganın ucunu iyice içime sıkıştırdım. Göğüslerimin hemen yukarısındaydı ve yerleri süpüren eteklerimi toplayarak merdivenlerde yemek kokusunu takip etmeye başladım. Koku – birçok kişinin tıngırdatma ve çarpma sesleri –birinci katta bulunan kapalı bir kapıdan geliyordu. Kapıyı açtım ve kendimi yemekhane gibi uzun bir odanın sonunda buldum.

Masa tuhaf görünümlü yirmi kadın tarafından çevrelenmişti, birkaç tanesi gün için giyinmişti ama çoğu yarı giyinikti ki benim yorganım bile iffetli kalıyordu. Masanın sonundaki bir kadın benim kapı eşiğinde durduğumu fark etti ve eliyle işaret ederek içeriye çağırdı. Samimi bir şekilde, uzun sıranın sonunda bana yer açmak için yana doğru kaydı.

"Sen yeni kız olmalısın, öyle mi?" dedi ve ilgiyle baştan aşağıya bana baktı. "Madam'ın çoğunlukla işe aldıklarından biraz büyüksün, yirmi beşten fazlasını pek sevmez. Ama hiç de fena değilsin," diye beni rahatlatmaya çalıştı. "İyi iş yapacağından eminim."

"Güzel ten ve hoş bir yüz," diye incelemede bulundu karşımızda oturan koyu siyah saçlı biri, at etine bakıyormuş gibi ayrı bir havayla beni inceliyordu. "Ve buradan gördüğüm kadarıyla güzel göğüsler." Çenesini hafiften yukarıya kaldırdı, masanın karşısından görünen göğüs dekoltesine bakıyordu.

"Madam yatak örtülerini almamızdan hoşlanmaz," dedi bana yer veren azarlayan bir tonla. "Eğer seni hoş gösterecek bir kıyafetin yoksa kombinezonunu giy."

"Evet, yorgana dikkat et," diye tavsiyede bulundu siyah saçlı kız, hâlâ beni inceliyordu. "Eğer yatak örtüleri lekelenirse ücretinden keser."

"Adın ne hayatım?" Sevimli yuvarlak yüzlü kısa boylu, hafiften tombul bir kız bana gülümsemek için siyah saçlı kızın dirseğine doğru yaslandı. "Burada seninle çene çalıyoruz ama daha uygun bir şekilde hoş geldin diyemedik. Ben Dorcas, bu Peggy" – siyah saçlı kızı parmağıyla gösterdi, sonra masanın karşısında bulunan benim yanımdaki sarışın kadını işaret etti – "ve bu da Mollie."

"Benim adım Claire," dedim, gülümseyerek ve yorganı biraz daha yukarıya doğru çektim. Benim Madam Jeanne'nin yeni kızı olduğum imajını nasıl düzelteceğimden emin değildim; bir anlığına bu durum biraz kahvaltı etmekten daha önemsiz göründü.

Benim neye ihtiyacım olduğunu açıkça tahmin eden Dorcas, arkasındaki servis masasına uzandı ve önüme tahta bir tabak koyup bana büyük sucuk tabağını uzattı.

Yemek iyi pişmişti ve açlıktan öldüğüm için çok lezzetli geliyordu. Hastanenin kafeterya kahvaltısından daha iyi diye kendi kendime düşündüm, kızarmış patatesten biraz daha aldım.

"İlk işin sert birine mi denk geldi?" Yanımda oturan Millie koynumu işaret ediyordu. Aşağıya bir göz attım, yorganımın ucunun hemen üstündeki büyük kırmızı lekeyi görünce utandım. Boynumu göremiyordum ama Millie'nin meraklı bakışlarından tahmin ediyordum, ısırık izleri hafiften karıncalanıyordu.

"Burnun da hafiften şişmiş," dedi Peggy, eleştirircesine kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Dokunmak için masanın karşısından uzandı, bu hareketinin ince giysisini beline kadar açması umrunda değildi. "Sana vurdu mu? Eğer kaba davranırlarsa, çığlık atabilirsin. Madam müşterilerinin bize kötü davranmasına izin vermez. İyi bir çığlık at ve Bruno anında orada olur."

"Bruno?" dedim, belli belirsiz.

"Kapı görevlisi," diye açıklama yaptı Dorcas, yumurtasını ağzına tıkmakla meşguldü. "Bir ayı kadar büyük, bu yüzden ona Bruno diyoruz. Onun gerçek adı neydi?" diye sordu masaya, "Horace?"

"Theobal," diye düzeltti Millie. Odanın sonundaki servis yapan kızı çağırmak için döndü, "Janie, biraz daha bira getirir misin? Yeni kızın içkisi yok," dedi.

"Evet, Peggy haklı," dedi, yeniden bana dönerek. Pek hoş bir kız değildi ama güzel şekilli bir ağzı vardı ve ifadesi hoştu. "Eğer bir adam biraz sertçe oynamak isterse, yapacak tek şey vardır. Bruno iyi bir müşteriye bir şey yapmaz, yoksa ödeme zorunluluğu doğar ve sen de ödeme yapmak zorunda kalırsın. Ama sana gerçekten zarar verdiğini düşünüyorsan, o zaman iyi bir yaygara koparabilirsin. Bruno geceleri asla uzakta durmaz. Ahh, işte biran," diye ekledi, hizmetçi kızdan kalaydan yapılmış büyük kupayı aldı ve pat diye önüme koydu.

"Pek zarar görmemiş," dedi Dorcas, benim dış görünüşümü incelemeyi bitirmişti. "Bacaklarının arası da acıdı mı?" dedi zekice, bana bakarak sırıtıyordu.

"Ayy ne şeker, bakın utandı," dedi Mollie, zevkten kahkaha atıyordu. "Ahh, sen daha tazesin, değil mi?"

Biramdan büyük bir yudum aldım. Koyu, yoğun ve hoştu. Tadının hoş olmasının ötesinde, bardağın kenarının genişliğiyle yüzümü saklaması da güzeldi.

"Önemli değil." Mollie kibarca kolumu okşadı. "Kahvaltıdan sonra sana küvetin nerede olduğunu gösteririm. Ilık suyla vücudunu yıkarsın ve akşama kadar düzelirsin."

Dorcas, "Ona kavanozların nerede olduğunu göstermeyi de unutma," diye lafa karıştı. "Çeşitli otlar," diye bana açıklama yaptı. "Suya girmeden önce içine onlardan at. Madam güzel kokmamızı ister."

"İğer erkekleğ temiz biğiyle yatağsa, sizi iskileye götüğüğleğ çünkü yemek daha ucuz," diye Peggy monoton bir ses tonuyla konuştu, Madam Jeanne'nin taklidini yaptığı açıktı. Masa kahkahaya boğulmuştu ama odanın sonundaki kapıdan içeri Madam'ın girmesiyle kahkahaların kesilmesi de bir oldu.

Madam Jeanne endişeli bir halde kaşlarını çatarak odaya baktı, zihninin meşgul olduğu belli oluyordu.

Mollie evin sahibini görünce, "Şişşt!" diye mırıldandı. "Erken bir müşteri gelmiş. Kahvaltının ortasında gelmelerinden nefret ediyorum," diye homurdandı. "Yemeğini düzgünce yemekten alıkoyuyorlar."

"Endişelenmene gerek yok, Mollie. Onu Claire alacak," dedi Peggy, tahta tabağını kenara çekti. "Yeni gelen ilki alır, hiç kimse istemez," diye bana bilgi veriyordu.

"Parmağını onun kıçına batır," diye bana tavsiye verdi Dorcas. "Bu onları hızlandırıyor. Eğer istersen sonra yemen için yulaf ekmeği ayırayım."

"Eee... teşekkürler," dedim. Hemen sonra Madam Jeanne'nin gözleri bana ilişti ve ağzı şaşkınlıkla açık kaldı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye tısladı ve kolumdan tutmak için aceleyle yanıma geldi.

"Yemek yiyorum," dedim olanca sakinliğimle. Kolumu tutuşundan kurtardım ve bira bardağımı aldım.

"*Merde*!" dedi. "Bu sabah size biri yemek getirmedi mi?"

"Hayır," dedim. "Elbiselerimi de." Düşmek üzere olan yorganı gösteriyordum.

"*Nez de Cléopatre*!" dedi, yüksek sesle. Doğruldu ve gözleri öfke saçarak odaya bir göz attı. "Bunun için kırbaçlanmayı hak eden değersiz hizmetçilerim var! Binlerce kez özür dilerim, Madam!"

"Tamam, sorun değil," dedim kibarca, kahvaltımda bana eşlik eden arkadaşlarımın şaşkınlıkla baktığının farkındaydım. "Harika bir yemek yedim. Sizinle tanışmak güzeldi bayanlar," dedim, ayağa kalktım ve yorganımın kenarını tutarken en kibar halimle onları selamladım. "Şimdi, Madam... elbisem?"

***

Madam Jeanne, benim evin çalışanlarıyla hoş olmayan bir samimiyete maruz kaldığımı Mösyö Fraser'a anlatmamın gerek olmayacağını yineleyen sözlerine maruz kalarak iki kat daha merdiven çıktım. Ve tamamlanmış ve perde gibi asılı olan elbiselerin bulunduğu küçük bir odaya girdim, odanın köşesindeki kumaş öbekleri göze çarpıyordu.

"Bir dakika, lütfen," dedi Madam Jeanne ve ağır bir selamlamayla beni odada yalnız bıraktı.

Burası, burada kalanların kıyafetlerini giydiği yerdi. Yorganı yere sürterek odada dolanmaya başladım ve dikilmekte olan birkaç tane ince ipek sabahlığı inceledim. Onlarla birlikte çok düşük yakalı ve korsesinde işlemelerin olduğu elbiseler de vardı. Bir tanesini askısından aldım ve giydim.

Kaliteli pamuktan yapılmıştı. Düşük, büzgülü bir yakası vardı, göğsünün altında ve belin aşağı kısımlarında baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrılmış birçok el modeliyle işleme yapılmıştı, nakış kalçaların üzerinde gösterişli bir okşama izlenimiyle yayılıyordu. Kenarları daha basılmamıştı ama geri kalan her şeyi tamdı ve yorgandan daha rahat hareket etmemi sağlıyordu.

Yan odadaki konuşmaları duyabiliyordum, Madam'ın Bruno ile tartıştığı açıktı – ya da gürültüden ben böyle anlıyordum.

"Zavallı kızın kız kardeşinin ne yaptığı beni ilgilendirmiyor," diyordu Madam, "Mösyö Fraser'ın eşinin çıplak ve aç kaldığının farkında değil misin?"

"Onun eşi olduğundan emin misiniz?" diye sordu derin bir erkek sesi. "Ben duydum ki–"

"Ben de duydum. Fakat o, bayanın onun karısı olduğunu söylüyorsa onunla tartışmaya nasıl gönüllü olabilirim, *n'est–ce pas*?" diye Madam sabırsızca konuşuyordu. "Şimdi, bu zavallı Madeleine–"

"Onun suçu değil, Madam," diye araya girdi Bruno. "Bu sabahki haberleri, hani İblis ile ilgili olanı duydunuz mu?"

Madam zorlukla nefes almıştı. "Hayır! Başka bir tane daha mı?"

"Evet, Madam." Bruno'nun sesi üzgündü. "Birkaç kapı ötemizde, Green Owl tavernasının hemen orada. Madeleine'ın kız kardeşi, peder haberleri kahvaltıdan hemen önce getirdi. Bu yüzden anlarsınız ki–"

"Evet, anlıyorum." Madam nefes alamıyormuş gibi konuşuyordu. "Evet, tabii. Aynı şekilde mi?" Sesi huzursuz bir şekilde titriyordu.

"Evet, Madam. Balta ya da büyük bıçak gibi bir şeyle." Sesini tıpkı insanların kötü bir şey anlatırken yaptıkları gibi alçaltmıştı. "Peder bana başının tamamen kesildiğini söyledi. Bedeni odadaymış ve başı," – sesi biraz daha kısılmıştı, neredeyse fısıltı halinde çıkıyordu – "başı şöminenin üzerine konmuş, odaya doğru bakıyormuş. Ev sahibi onu bulunca baygınlık geçirmiş."

Yan odadan gelen ağır küt sesi de Madam Jeanne'nin de aynı tepkiyi verdiğini gösteriyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. Beni bir genelevine bırakmanın mantıksız olduğunu düşünen Jamie'nin korkusunu şimdi anlamaya başlamıştım.

En azından tam olmasa da giyiniktim ve yan odaya gittim. Madam Jeanne küçük salondaki koltuğun üzerine yaslanmış bir haldeydi ve onun ayaklarının yanında diz yastığının üzerine oturan güçlü ama üzgün bakışlı bir adam vardı.

Madam beni görünce şaşırmıştı. "Madam Fraser! Ahh, çok üzgünüm! Sizi bekletme niyetinde değildim ama ben..." diye duraksadı, kibar bir açıklama düşünüyordu, "...çok üzücü haberler aldım."

"Ben de öyle diyebilirim," dedim. "Bu İblis nedir?"

"Duydunuz mu?" Rengi zaten solgundu, şimdi daha bir beyazlamıştı ve ellerini sıkıyordu. "O ne diyecek? Çok sinirlenecek!" diye inledi.

"Kim?" diye sordum. "Jamie mi yoksa İblis mi?"

"Eşiniz," dedi. Odaya bir göz attı, dalgındı. "Karısının ihmal edildiğini, bir *a fille de joie* gibi anlaşıldığını ve maruz kaldığı şeyleri duyunca–"

"Onun ne düşüneceği gerçekten umrumda değil," dedim. "Ama şu İblis'ten bahsedin."

"İstiyor musunuz?" Bruno'nun kalın kaşları yukarıya kalktı. Eğik omuzları ve uzun kolları olan iri bir adamdı. Bir gorile benziyordu; benzerlik düşük kaşla ve içe çökük çeneyle artıyordu. Tamamen bir genelevin fedaisi gibi görünüyordu.

"Şey," diye duraksadı, yol göstermesi için Madam'a bir göz attı ama mal sahibi şöminenin üzerindeki süslü saate bir göz attı ve ani bir şokla ayağa fırlayıverdi.

"*Crottin*!" diye çığlık attı. "Gitmem lazım!" Elini bana üstünkörü bir şekilde sallayarak odadan hızla çıktı, arkasından şaşkınlıkla bakan Bruno ile beni yalnız bırakmıştı.

"Oo," dedi, kendine gelerek. "Bu doğru, saat on olmuş." Süslü saatte onu çeyrek geçiyordu. 'O' her neyse bekleyeceğini umuyordum.

"İblis," diye direttim.

Çoğu insan gibi Bruno da gönülsüz itirazların ardından korkunç detayları anlatmaya istekliydi.

Edinburgh İblisi – önceki konuşmalardan anladığım üzere – bir katildi. Karındeşen Jack gibi, kadınların erdemleri konusunda uzmanlaşmış biriydi, kesici aletlerle onları öldürüyordu. Bazı durumlarda bedenler organlarından ayrılmıştı ya da Bruno'nun kısık sesle söylediğine göre tecavüze uğramışlardı.

Ölümler – toplam sekiz tane olmuştu – son iki yılda aralıklarla meydana gelmişti. Bir istisnayla kadınlar kendi odalarında öldürülmüşlerdi; çoğu yalnız yaşıyordu – iki tanesi genelevde öldürülmüştü. Madam'ın üzüntüsü bu yüzden diye düşündüm.

"Ne istisnası?" diye sordum.

Bruno istavroz çıkardı. "Bir rahibe," diye fısıldadı, kelimelerin onu hâlâ şoka uğrattığı belliydi.

Londra'ya bağlı bir grup rahibeyle Edinburgh'a gelen rahibe iskeleden zorla kaçırılmıştı, o karışıklıkta hiçbir arkadaşı onun yokluğunu anlamamıştı. Gece yarısından sonra Edinburgh'un dar sokaklarında bulunduğunda artık her şey için çok geçti.

"Tecavüz mü?" diye sordum ilgiyle.

Bruno şüpheli gözlerle bana baktı.

"Bilmiyorum," dedi ciddi bir şekilde. Yavaşça ayağa kalktı, maymuna benzer omuzları yorgunluktan çökmüştü. Sanırım bütün gece nöbetteydi, artık uyku saati gelmiş olmalıydı. "Eğer beni bağışlarsanız, Madam," dedi resmi bir tavırla ve gitti.

Küçük kadife koltuğa oturdum, sersem gibi hissediyordum. Her nasılsa genelevde işlerin gündüz daha yoğun olduğunu fark etmemiştim.

Birden kapı güm güm vurulmaya başladı. Kapı tıklatmasına benzemiyordu, sanki biri metal kullanıyor gibiydi. Cevap vermek için ayağa kalktım ama kapı beklemeden açılıverdi. Uzun boylu otoriter biri odaya daldı, öyle tuhaf bir şiveyle Fransızca konuşuyor ve öyle öfkeli davranıyordu ki onu takip edemiyordum.

Biraz daha küfür etmek için durup soluklandığında küçük bir ara oldu, "Madam Jeanne'ye mi bakmıştınız?" diye konuşmaya cesaret ettim. Ziyaretçi yaklaşık otuzlarında genç bir adamdı, hafif yapılıydı ve dikkat çekecek kadar yakışıklıydı, kalın siyah saçlı ve kaşlıydı. Bana iyice baktıktan sonra yüzündeki ifade birden değişmişti. Kaşları yukarıya kalktı, gözleri kocaman oldu ve yüzü beyazladı.

"Leydim!" diye bağırdı ve dizlerinin üzerine çökerek, beni bacaklarımdan kucakladı; yüzünü pamuklu elbiseye kasıklarımın hizasına bastırıyordu.

"Bırak!" diye bağırdım, ondan kurtulmak için omuzlarını ittim. "Ben burada çalışmıyorum. Bırak, dedim!"

"Leydim!" kendinden geçmişçesine konuşmaya devam ediyordu. "Leydim! Geri geldiniz! Bu bir mucize! Tanrım sizi bize bağışladı!"

Yukarıya doğru bana baktı, gözlerinden yaşlar akarken gülümsüyordu. Bembeyaz, harika dişleri vardı. Birden anılar canlandı ve adamın cesur görüntüsünün altındaki haşarı çocuk yüzünü bana gösterdi.

"Fergus!" dedim. "Fergus, bu gerçekten sen misin? Ayağa kalk, Tanrı aşkına, sana bir bakayım!"

Ayağa kalktı ama onu incelemem için bana fırsat vermedi. Kaburgalarımı kırarcasına bana sarıldı ve ben de ona sarıldım, onu yeniden görmenin verdiği bir heyecanla sırtına hafiften vuruyordum. Culloden'dan önce onu son görüşümde on yaşlarında olmalıydı. Şimdi kocaman bir adam olmuştu ve kirli sakalları yanağıma batıyordu.

"Bir hayalet görüyorum sandım!" diye bağırdı. "Bu gerçekten sizsiniz, değil mi?"

"Evet, benim," diye onu rahatlatmaya çalıştım.

"Lordumu gördünüz mü?" diye sordu heyecanla. "Burada olduğunuzu biliyor mu?"

"Evet."

"Ahh!" Gözlerini kırpıştırdı ve biraz geriledi, sanki aklına bir şey gelmişti. "Ama ama ne–" Durdu, aklının karıştığı kesindi.

"Ne?"

"İşte buradasın! Tanrı aşkına burada ne yapıyorsun, Fergus?" Birden Jamie'nin uzun silueti kapı eşiğinde beliriverdi. Üzerimdeki işlemeli kıyafetlerle beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Senin kıyafetlerin nerede?" diye sordu. Tam cevap vermek için ağzımı açacakken sabırsızca elini havada salladı, "Tamam, her neyse," dedi. "Şimdi zamanım yok. Hadi gel, Fergus. Geçitte on sekiz galon kanyak ve peşimde de vergi memurları var!"

Böylece tahta merdivenlerden aşağıya gürültüyle indiler ve beni bir kez daha yalnız bıraktılar.

***

Aşağıdaki gruba katılıp katılmayacağımdan emin değildim ama her zamanki gibi merakım ağır basmıştı. Elbisemin durumunu görmek için dikiş odasına gittikten sonra aşağı kata yöneldim, omuzlarımda hatmilerin işlendiği büyük bir şal vardı.

Bir gece önceki evin düzenini belli belirsiz hatırlıyordum ama camlardan içeriyi dolduran caddenin gürültüsü, binanın ana cadde tarafında olduğunu gösteriyordu. Jamie'nin söylediği geçidin diğer tarafta olduğunu sanıyordum ama emin değildim. Edinburgh evleri birbirlerine yakın inşa edilmişlerdi, küçük kanatlı kapılar ve kıvrımlı duvarlar sayesinde en küçük boşluktan bile yararlanılmıştı.

Merdivenlerin ucundaki büyük boşlukta durdum, yol göstermesi için yuvarlanan fıçıların seslerini dinliyordum. Orada dururken çıplak ayağıma vuran serin bir esinti hissettim ve arkamı döndüğümde mutfağın açık kapısında bir adamın dikildiğini gördüm. Benim kadar o da şaşırmış görünüyordu ama birkaç göz kırpmasından sonra bana gülümsedi ve dirseğimden tutmak için öne doğru geldi.

"Günaydın, hayatım. Bayanların hiçbirinin böyle erken saatte uyanık olduklarını tahmin etmemiştim."

"Şey, ne derler bilirsiniz, erken yatan erken kalkar," dedim kolumu kurtarmaya çalışarak.

Dar çenesindeki çürümüş dişlerini gösteren bir kahkaha attı. "Yaa, bunu ne için demişler?"

"Ee, aslına bakılacak olursa bir Amerikan sözü," diye cevap verdim, bu sözün daha önce birileri tarafından söylenmiş olduğunu umuyordum.

"Ne kadar akıllısın, sevimli şey," dedi, hafiften gülümseyerek. "Seni yem olarak mı gönderdi?"

"Hayır. Kim?" dedim.

"Madam," dedi, sırıtması iyice genişlemişti. "O nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Bırak beni!"

Onun yerine kolumu daha çok sıkmaya başladı, öyle ki parmakları kolumun üst kısmını mengene gibi sarmıştı. Yaklaştı ve iğrenç tütün kokusuyla kulağıma bir şeyler fısıldamaya başladı.

"Biliyorsun karşılığında bir ödülün olacak," diye mırıldandı. "Kaçakçılığın büyüklüğüne göre yüzde alacaksın. Sadece sen ve benden başka kimse bilmeyecek." Bir parmağıyla kibarca göğsümün altını okşadı, ince pamuklu elbisenin altındaki meme ucumun dikleşmesini istiyordu. "Ne dersin, sevimli şey?"

Ona dik dik baktım. 'Vergi memurları peşimde,' demişti Jamie. Bu onlardan bir tanesi olmalıydı. Saray'ın bir memuru, kaçakçılığı engellemekten ve kaçakçıları tutuklamaktan sorumlu. Jamie ne demişti? Boyunduruk, sürgün, kırbaçlama, hapis, kulak çivileme. bir elini sallayarak konuşmuştu, sanki bu cezalar trafik cezasına eş değerdi.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" dedim aklım karışmış gibi. "Ve son defa söylüyorum bırak beni!"

Yalnız olmamalı diye düşündüm. Binanın etrafında kaç tane memur vardı?

"Evet, lütfen bırakın," dedi arkamdan biri. Omuzlarımın üzerinden bakan vergi memurunun gözlerinin büyüdüğünü görmüştüm.

Bay Willoughby kırışık mavi ipek elbisesinin içinde ikinci katın merdiveninde duruyor, iki eliyle bir silahı tutuyordu. Vergi memuruna nazikçe başını salladı.

"Kötü bir fahişe değil," diye açıklama yaptı, baykuş gibi gözlerini kırpıştırarak. "Namuslu bir eş."

Çinli'nin beklenmedik görüntüsüyle kafası karışan vergi memuru, bön bön bir bana bir Bay Willoughby'ye baktı.

"Eş mi?" dedi inanmayarak. "Senin eşin olduğunu mu söylüyorsun?"

Bildiği tek kelimeyi yakalayan Bay Willoughby, memnun bir halde başını bir aşağı bir yukarı salladı.

"Eş," dedi, yeniden. "Lütfen gitmesine izin ver." Gözleri kan çanağına dönmüştü ve bana öyle geliyordu ki damarlarında alkolden başka bir şey dolaşmıyordu.

Vergi memuru beni kendine doğru çekti ve Bay Willoughby'ye kaşlarını çatarak baktı. "Şimdi, beni dinle," diye başladı söze. Daha fazla konuşamadı, çünkü Bay Willoughby onun tehdit ettiğini sanarak silahı kaldırdı ve tetiği çekti.

Gürültülü bir ses meydana geldi ve benim attığımı sandığım bir çığlık atıldı, merdiven boşluğu gri barut kokusuyla doldu. Vergi memuru tahta kaplamaya doğru sendeledi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve ceketinin göğsünde çiçek biçiminde kan yayılmaya başlamıştı.

Hızla hareket ederek öne doğru atıldım ve adamı kollarının altından tuttum, merdiven boşluğunda yere nazikçe yatırdım. Üst kattan gürültüler geliyordu, evin sakinleri silah patlamasıyla merdivenlerden bağırarak iniyorlardı. Gelen ayak sesleri merdivenleri ikişer ikişer indiklerini gösteriyordu.

Fergus muhtemelen kiler kapısı olan bir kapıdan ortaya çıktı, elinde bir silah vardı.

"Leydim," diye konuşmaya başladı, soluk soluğaydı. Kucağımda vergi memurunun yayılmış bedeniyle, beni köşede otururken görmüştü. "Ne yaptınız?"

"Ben mi?" dedim öfkeyle. "Ben hiçbir şey yapmadım; Jamie'nin evcil çekik gözlüsü yaptı." Hemen merdivenleri işaret ettim. Silahı önemsizce ayaklarının ucuna düşmüş Bay Willoughby merdivende oturmuştu. Şimdi sevecen ve kan çanağı gözlerle aşağıdaki manzarayı izliyordu.

Fergus Fransızca konuşmaya başladı ama çevrilemeyecek kadar argoydu. Bu sözler Bay Willoughby'ye oldukça kaba gelmişti. Fergus merdiven boşluğunun karşı tarafına yürüdü ve küçük Çinli'nin omzunu yakalamak için bir elini uzattı – ya da uzattığı kolun bir elle sonlanmadığını, sadece koyu metal kancanın parladığını görene kadar ben öyle sanıyordum.

"Fergus!" Bu manzara karşısında öyle şok oldum ki şalımla vergi memurunun kanını durdurma çabama son verdim. "Ne– ne–" dedim

tutarsızca.

"Ne?" dedi bana bir göz atarak. Sonra benim bakışlarımı takip etti, "Ahh, bu," dedi ve omuz silkti. "İngilizler. Endişelenmeyin, leydim. Zamanımız yok. Seni rezil, in merdivenlerden aşağıya!" Bay Willoughby'yi merdivenlerden aşağıya çektiği gibi kilere doğru sürükledi ve duygusuzca kapıdan içeriye itti. Ard arda gelen güm seslerini duyabiliyordum, Çinli merdivenlerden aşağıya yuvarlanıyordu. Akrobatik yeteneği onu geçici olarak terk etmişe benziyordu fakat buna endişelenmek için zaman yoktu.

Fergus yanıma çömeldi ve vergi memurunun saçından tutarak başını kaldırdı. "Yanında kaç tane arkadaşın var?" diye sordu. "Çabuk söyle, *cochon* yoksa senin boğazını keserim!"

Olanlara bakarak bu fuzuli bir tehditti. Adamın gözleri çoktan yukarıya doğru bakmaya başlamıştı. Ağzının köşesi gülümsemeye benzer bir şekilde güçlükle çekildi.

"Senin... cehennemde... yandığını... görüyorum," diye fısıldadı ve yüzündeki iğrenç ağız gülümsemeyi sabitleyen son bir kasılmayla, çok miktarda parlak, kırmızı köpüklü kan çıkararak öksürdü. Kucağımda ölmüştü.

Merdivenlerden birkaç ayak sesi daha geldi. Jamie kiler kapısından çıktı ve vergi memurunun yerde açık duran bacaklarının birine basmamak için zar zor durdu. Gözleri bedenin ayakucundan yukarıya doğru hareket etti ve korkunç bir şaşkınlıkla benim yüzüme odaklandı.

"Sen ne yaptın, Sassenach?" diye diretti.

Fergus, "O değil, sarı suçiçeği yapmış," diye araya girdi ve beni sıkıntıdan kurtardı. Silahı beline tıktı ve elini bana uzattı. "Gelin, leydim, aşağıya inmek zorundasınız!"

Jamie onu önledi, ön koridoru işaret ederken bana doğru eğilmişti.

"Ben burayı hallederim," dedi. "Sen ön tarafı bekle, Fergus. Her zamanki yerde ve ihtiyaç olmadan da o silahı belinden çıkarma."

Fergus başıyla onayladı ve koridordaki kapıda gözden kayboldu.

Jamie beceriksizce cesedi şala sarmayı başardı ve onu benim üzerimden kaldırdı. Ben de ayağa kalkmaya çalıştım, elbisemin önü kan ve diğer sakıncalı şeylerle dolu olmasına rağmen cesedin üzerimden kalkmasıyla birlikte iyice rahatlamıştım.

"Ahh! Sanırım ölmüş!" Meraklı sesler aşağıya geliyordu ve başımı yukarı kaldırdığımda, bir düzine fahişenin tepeden baktıklarını gördüm.

"Odalarınıza gidin!" diye bağırdı Jamie. Korku dolu bir ciyaklama oldu ve fahişeler güvercin sürüsü gibi kaçıştı.

Jamie kazanın izlerine bir göz attı ama şansa hiçbir şey yoktu şalım ve ben her şeyi üzerimize almıştık.

"Hadi gel," dedi.

Merdivenlerde ışık azdı ve zemin kattaki kiler zifiri karanlıktı. Alt katta durdum, Jamie'yi bekliyordum. Vergi memurunu hafifçe eğmiş taşıyordu, Jamie yanıma geldiği zaman nefes nefese kalmıştı.

"Daha ileride karşıda," dedi, soluk soluğaydı. "Yapay bir duvar var. Kolumu tut." Yukarıdaki kapının kapanmasıyla hiçbir şey görmez oldum. Neyse ki Jamie beni yönlendirebiliyordu. Geçerken bir şeylere çarpmama engel oldu ve sonunda bir yerde durduk. Nemin kokusunu aldım ve bir elimi uzattım, önümdeki sert duvarı hissediyordum.

Jamie yüksek sesle Gaelce bir şeyler söyledi. Keltçe 'Açıl Susam Açıl'a denk olduğu belliydi, çünkü kısa bir sessizlik oldu sonra gıcırdayan bir ses çıktı ve önümdeki karanlıkta bir parıldama oldu. Çizgi iyice genişledi ve duvarın bir kısmı sallandı, küçük bir giriş ortaya çıkmıştı. Çerçevesi tahtadan yapılmıştı, üstündeki taşlar duvarın bir parçasıymış gibi görünsün diye monte edilmişti.

Gizli kiler büyük bir odaydı, en azından dokuz metre uzunluğundaydı. Birkaç figür hareket ediyordu ve kanyak kokusunun bozduğu hava oldukça bunaltıcıydı. Jamie bedeni kabaca bir köşeye attı, sonra bana döndü.

"Tanrım, Sassenach, iyi misin?" Kiler mumla aydınlatılıyor gibi görünüyordu, orada burada ışıklar vardı. Sadece onun yüzünü görebiliyordum, elmacık kemiklerindeki biraz daha belirginleşmişe benziyordu.

"Biraz üşüyorum," dedim, dişlerimin birbirine vurmasına engel oluyordum. "Elbisem olduğu gibi kana bulandı. İyiyim ama. Yani böyle düşünüyorum."

"Jeanne!" Döndü ve kilerin sonuna doğru seslendi. Figürlerden biri bize doğru gelmeye başladı, sonra kadına dönüşüverdi. Birkaç kelimeyle Jamie ona durumu açıkladığında, endişeli ifadesi daha kötü bir hale geldi.

"*Horreur*!" dedi. "Öldü mü? Benim yerimde mi? Şahitler de mi var?"

"Evet, korkarım öyle," dedi Jamie soğukkanlı bir şekilde. "Ben bunu hallederim. Fakat senin de yukarı çıkman lazım. Yalnız kalmamalı. Ne yapacağını biliyorsun."

Jamie'nin sesi güvence verir bir tondaydı ve kadının kolunu sıktı. Dokunuşu kadını rahatlatmışa benziyordu – Jamie'nin böyle davranma sebebinin bu olduğunu umuyordum – ve kadın gitmek için döndü.

"Ahh, Jeanne," diye arkasından seslendi Jamie. "Geri geldiğin zaman karım için bir şeyler de getirebilir misin? Eğer onun elbisesi hazır değilse, Daphne ile aynı beden sanıyorum."

"Elbise mi?" Madam Jeanne benim durduğum gölgeye gözlerini kısmış bakıyordu. Ona yardımcı olmak için ışığa doğru geldim ve vergi memuruyla karşılaşmamın sonuçlarını ona gösterdim.

Madam Jeanne bir ya da iki kez gözlerini kırptı ve kapanan gizli geçidin içinden kaybolmadan önce tek eklime bile etmeden arkasını döndü.

Soğuk kadar bu tepkiden de titredim. Acil serviste kana ve ani ölüme alışık olduğumdan, bu sabahki olaylar o kadar üzücü gelmiyordu. Acil serviste geçirdiğim kötü bir cumartesi günü gibiydi.

"Gel, Sassenach," dedi Jamie ve büyük elini kibarca küçük sırtıma koydu. "Seni yıkamamız lazım." Dokunuşu bana da etki etmişti, hâlâ endişeli olmama rağmen kendimi daha iyi hissediyordum.

"Ne ile? Kanyak mı?"

Bunu duyunca hafifçe güldü. "Hayır, suyla. Sana bir banyo küveti ayarlayacağım ama soğuk olduğundan korkuyorum."

Çok soğuktu.

"Nereden geliyor bu su?" diye sordum, titriyordum. "Buzuldan mı?" Su duvara monte edilen borudan fışkırıyordu, pis görünen bez parçalarıyla tıkalı tutuluyordu; tıkaç görevi gören odun yığınının etrafı kaba mühür şeklinde sarılıydı.

Elimi soğuk akan sudan çektim ve elbiseyi sildim, leke pek kalmamıştı. Jamie tahtadan yapılmış büyük fıçıyı getirirken başını iki yana sallıyordu.

"Çatıdan," diye cevap verdi. "Yağmur sularının dolduğu bir depo var. Çatı kenarındaki oluk binanın aşağısına borularla geliyor ve deponun borusu da bunun içinde saklı." Kendiyle çok gurur duyuyor gibi baktı ve ben de kahkaha attım.

"İyi düzenleme," dedim. "Suyu ne için kullanıyorsun?"

"Likörü kesmek için," diye açıklama yaptı. Odanın diğer tarafını gösterdi, belirsizce görünen figürler dizili büyük kasa ve fıçıların arasında göze çarpan bir çabayla çalışıyorlardı. "Alkol oranı seksen derecenin üzerinde. İçkiyi saf suyla karıştırıyoruz ve tavernalara satmak için yeniden fıçılara dolduruyoruz."

Kaba tıkacı yeniden boruya soktu ve büyük fıçıyı taş zeminin karşısına çekmek için eğildi. "Bunu yol kenarından çekelim, suya ihtiyaçları olabilir." Adamlardan biri kollarının arasında küçük bir fıçıyla duruyordu, bana şüpheli bir bakış atmasıyla Jamie'ye başını salladı ve fıçıyı suyun altına soktu.

Aceleyle düzenlenmiş boş fıçıların arkasından geçici küvetimin içine şüpheyle bakıyordum. Bir mum yandaki mum birikintisinin içinde yanıyordu. Işık suyun yüzünde parıldıyor, onu karanlık ve dipsiz gibi gösteriyordu. Soyundum, titriyordum. Elimin altındayken sıcak su ve tesisat borularının oluşturduğu rahatlıktan kolayca vazgeçilebilir olduğuna karar vermiştim. Ne saflık ama.

Jamie kolunu yokladı ve şüpheyle baktığı büyük bir mendil çıkardı.

"Şey, belki senin elbisenden daha temizdir," dedi, omuz silkerek. Mendili bana verdi, sonra özür dileyerek odanın diğer tarafındaki işleri izlemeye gitti.

Su buz gibiydi ve kiler de çok soğuktu. Dikkatlice kendimi keselerken, buz damlaları karnımdan ve bacaklarımın arasından aşağıya kayıyor, daha çok titrememi sağlıyordu.

Yukarıda olanları düşünmem soğuğun yarattığı endişeyi az da olsa yatıştırıyordu. Büyük olasılıkla, yapay duvar aranan vergi memurunu sakladığı sürece güvendeydik.

Fakat duvar bizi saklamada başarısız olursa durumumuz vahimdi. Odada yapay duvara monte edilen kapının haricinde çıkış yolu yok gibi görünüyordu – ve eğer bu duvar kırılırsa, sadece kaçak kanyağa sahip olmaktan suçüstü yakalanmakla kalmazdık, aynı zamanda kralın memurunu öldürmekten de gözaltına alınırdık.

Acaba memurun kaybolması sıkı bir araştırmaya neden olur muydu? Vergi memurlarının genelevi aradığını hayal ediyordum, kadınlara sorular soruyorlar ve onları tehdit ediyorlardı. Cinayet olayını gören birçok şahit olduğu için beni, Jamie'yi ve Bay Willoughby'yi tarif ediyorlardı. İstem dışı odanın diğer tarafına bir göz attım, ölü adam kanlı örtünün altında yatıyordu, pembe ve sarı hatmi çiçekleriyle kaplıydı. Çinli hiçbir yerde görünmüyordu, muhtemelen kanyak galonlarının arkasındaydı.

"İşte, Sassenach. İç bunu, dişlerin öyle birbirine çarpıyor ki dilini ısıracaksın." Jamie, durduğum hava deliğimin yanına gelip küçük fıçıya baktı.

"Teşekkürler." Yıkanma bezimi bıraktım ve dişlerime çarpmasın diye tahta kupayı iki elimle tuttum. Kanyak işe yarıyordu; yanan bir kömür gibi midemin derinliklerine iniyor ve buz gibi olmuş kol ve bacaklarıma kıvrılan küçük sıcaklıklar yolluyordu.

"Ahh, Tanrım. Böyle daha iyi," dedim ve derin bir nefes aldım. "Bu kesilmemiş hali mi?"

"Hayır, o muhtemelen seni öldürürdü. Fakat sattıklarımızdan daha güçlü olabilir. Sonra biraz daha içersin." Jamie kupayı elimden aldı ve mendilden oluşan yıkama bezimi geri verdi. Aceleyle buz gibi suyla yıkanırken, göz ucuyla da onu izliyordum. Bana kaşlarını çatmış bakıyordu, derin düşüncelere dalmıştı. Hayatının karışık olduğunu hayal etmiştim; şüphesiz

varlığımın onun hayatını biraz daha karıştırdığı da inkâr edilemezdi. Ne düşündüğünü bilmek için birçok sebebim vardı.

"Ne düşünüyorsun, Jamie?" dedim, uyluklarımdaki son lekeleri de temizlerken yandan onu izliyordum. Su baldırlarımın arasından dönerek giderken hareketlerimi engelliyordu. Mum ışığı kıvılcım halinde dalgalanıyordu, sanki bedenimden çıkardığım koyu kırmızı kan bir kez daha suyun içinde bir araya gelmişti.

Kendine gelip yüzüme baktığında kaşlarını çatması da geçmişti.

"Senin çok güzel olduğunu düşünüyordum, Sassenach," dedi, yumuşak bir sesle.

"Tüylerim diken diken olmuşken bile mi?" dedim alayla, fıçıdan çıktım ve kupaya uzandım.

Birden bana bakarak sırıttı, kilerin loş ışığında dişleri bembeyaz parlıyordu.

"Ahh, evet," dedi. "Şey, İskoçya'da yolunmuş piliç karşısında şeyi korkunç derecede dikilen tek kişiyle konuşuyorsun."

İçtiğim kanyağı püskürttüm ve öksürdüm; gerginlik ve korkudan yarı histerik bir hal almıştı.

Jamie hemen ceketini çıkardı ve beni onunla sardı. Titrerken, öksürürken ve nefes nefese kalırken beni kendine doğru çekip, bana sarıldı.

"Tavuk ahırından geçerken bile sertleşiyor, bu yüzden uslu dur," diye kulağıma mırıldandı, hızlı bir şekilde sırtımı ovalıyordu. "Şişşt! Sassenach, sakinleş. Her şey yoluna girecek."

Ona yapıştım, titriyordum. "Üzgünüm," dedim. "İyiyim. Benim suçumdu. Bay Willoughby vergi memurunu vurdu, çünkü onun bana uygunsuz davrandığını düşündü."

Jamie homurdandı. "Bu senin suçun olduğunu göstermez, Sassenach," dedi düz bir şekilde. "Ve şu meseleye gelince, bu Çinli'nin ilk defa aptal gibi davranması değil. İçtiği zaman her şeyi yapabiliyor."

Birden Jamie'nin ifadesi değişti, dediğim şeyi yeni fark etmişti. Gözlerini bana dikti, büyümüşlerdi. "Sen 'vergi memuru' mu dedin, Sassenach?"

"Evet, neden?"

Cevap vermedi ama omuzlarımı bıraktı ve arkasını döndü, geçerken fıçının üstündeki mumu aldı. Karanlıkta kalmaktansa şalın altında duran cesedin olduğu yere doğru onu takip ettim.

"Tut şunu." Jamie kabaca mumu elime tutuşturdu ve örtülü bedenin yanına diz çöküp cesedin yüzünü örten lekeli örtüyü geriye doğru çekti.

Birkaç ölü görmüştüm; görüntü şaşırtıcı değildi ama hoş da görünmüyordu. Yarı kapalı gözkapağının altındaki gözler dönmüştü, korkunç görüntüyü pek iyi hale getirmiyordu. Jamie kaşlarını çatarak ölünün yüzüne baktı ve kısık sesle bir şeyler fısıldadı.

"Sorun ne?" diye sordum. Bir daha ısınamayacağımı düşünüyordum ama Jamie'nin ceketi sadece kalın ve iyi yapılmamıştı, aynı zamanda sahibinin sıcaklığını da tutmuştu. Hâlâ üşüyordum ancak en azından titreme geçmişti.

"Bu vergi memuru değil," dedi Jamie kaşlarını çatarak. "Bölgedeki atlı gümrük memurlarını ve denetim memurlarını tanıyorum. Ama bu arkadaşı daha önce hiç görmedim." Huzursuz bir halde iyice ıslanmış ceketi açtı ve içini karıştırmaya başladı.

Kendini kötü hissediyordu ama adamın kıyafetlerini iyice karıştırıyordu, sonunda küçük bir çakı ve kırmızı kapaklı ufak bir kitapçık çıkardı.

"Yeni Ahit," diye okudum, biraz şaşkınlıkla.

Jamie başını salladı ve tek kaşını kaldırarak yukarıya bana baktı. "Vergi memurusun ya da değilsin ama ahlaksız bir yere getirdiğin şey oldukça tuhaf görünüyor." Küçük kitabı şala sildi, sonra adamın yüzünü kibarca yeniden örttü ve başını iki yana sallayarak ayağa kalktı.

"Ceplerinde olan tek şey bu. Bir gümrük ya da vergi memuru, her zaman kimliğiyle birlikte izin belgesini de taşımak zorundadır, yoksa denetim yapma ya da mallara el koyma gibi bir yetkisi olmaz." Yukarıya baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Seni, bu adamın vergi memuru olduğunu düşündüren şey nedir?"

Jamie'nin ceketine iyice sarıldım, merdiven boşluğunda adamın bana dediği şeyleri hatırlamaya çalışıyordum. "Benim bir yem olup olmadığımı ve madamın nerede olduğunu sordu. Sonra bana bir ödülden bahsetti. Kaçak malların büyüklüğüne göre yüzdesi gibi bir şey dedi. Bunu, sadece benim ve onun bileceğini söyledi. Ve sen de peşinde vergi memurlarının olduğunu söylemiştin," diye ekledim. "Bu yüzden doğal olarak ben de onlardan biri diye düşündüm. Sonra Bay Willoughby ortaya çıktı ve her şeyi berbat etti."

Jamie başını 'tamam' anlamında salladı, hâlâ aklı karışık gibi bakıyordu. "Evet, öyle. Onun kim olduğu hakkında bir fikrim yok ama vergi memuru olmaması iyi oldu. İlk başta her şeyin mahvolduğunu düşündüm ama her şey yolunda."

"Mahvolmak derken?"

Şöyle bir gülümsedi. "Bu bölge için denetim memurlarının şefi ile bir anlaşma yaptım, Sassenach."

Ona şaşkın şaşkın bakıyordum. "Anlaşma mı?"

Omuz silkti. "Eğer bu konu hakkında açık sözlü olmamı istiyorsan rüşvetten bahsediyorum." Biraz sinirli konuşuyordu.

"Şüphesiz standart iş prosedürleri?" dedim, nazik olmaya çalışıyordum. Ağzının bir köşesi hafiften seğirdi.

"Evet, öyle. Şey, anlayacağın Sör Percival ve benim aramda bir anlaşma var. Bu yere vergi memurlarını yollamasını düşünmek beni oldukça endişelendirirdi."

"Tamam," dedim yavaşça, sabahki olayları yeniden düşünüp onları bir kalıba sokmaya çalışıyordum. "Ama yine de Fergus'a vergi memurları peşimde demekle ne istedin? Ve neden herkes kafası kopmuş tavuk gibi etrafa kaçışıyor?"

"Ahh, şu." Bir anlığına gülümsedi ve kolumu tuttu, ayaklarımızın ucundaki cesetten beni uzaklaştırdı. "Evet, söylediğim gibi bu bir anlaşma. Ve anlaşmanın bir bölümü, Sör Percival'ın ara sıra kaçak malları yakalayarak Londra'daki üstlerini memnun etmesini içeriyor. Bu yüzden, biz de bunu ona verilen bir fırsat olarak değerlendirdik. Wally ve

delikanlılar sahilden iki dolu araba getirdiler. Biri en iyi kalite kanyakla, diğeri tat versin diye de ucuz içkiler koyduğumuz şampanya şişeleriyle doluydu.

"Planladığımız gibi, bu sabah onları şehir dışında karşıladım ve sonra İngiliz askerlerinden oluşan küçük bir grupla geçen gümrük memurlarının dikkatini çekmek için arabayı kullandık. Onlar peşimizden geldi ve dar sokaklarda bizi takip etmelerini sağladık, bu arada Wally ile birlikte iyi malların bulunduğu fıçılar ve içkiler yüklendi. Sonra Wally arabadan indi ve uzaklaştı, ben de buraya aşağıya doğru koştum. Peşimde göstermelik iki ya da üç asker vardı elbette. Güzel anlattım değil mi?" Bana sırıttı ve alıntı yaparak konuşmaya başladı, "'Kaçakçılar sıkı takibe rağmen kaçtılar ama Majesteleri'nin cesur askerleri altmış pound ve on şilin değerindeki bir araba dolusu içkiyi ele geçirmeyi başardı.' Bu tarz şeyleri biliyor musun?"

"Öyle sanıyorum," dedim. "O zaman saat onda gelecek olan içkilerdi? Madam Jeanne demişti ki–"

"Evet," dedi, kaşlarını çatarak. "Saat tam onda kilerin kapısından ve yokuştan sorumluydu. Bütün yükü boşaltmak için yeterli zamanımız yoktu. Fakat bu sabah geç kaldı; İngilizler'i doğruca kapıya getirmemek için iki kez dolanmak zorunda kaldım."

"Bugün biraz üzgündü," dedim, birden İblis'i hatırlamıştı. Green Owl'daki cinayeti Jamie'ye anlattım. Üzüldü ve istavroz çıkardı.

"Zavallı kız," dedi.

Bruno'nun anlatımını hatırlayınca ürperdim ve Jamie'ye yanaştım, o da kollarını omuzlarıma doladı. Dalgın bir halde alnımdan öpüp yerdeki şalla örtülü olan cesede yeniden göz attı.

"Kimse kim, eğer vergi memuru değilse, yukarıda ondan daha fazlası da muhtemelen yoktur. Birazdan buradan çıkmamız lazım."

"Bu çok iyi." Jamie'nin ceketi dizlerime geliyordu ama odanın diğer tarafından baldırlarıma bakan gizli bakışları hissedebiliyordum ve ceketin altında tamamen çıplak olduğumu bildiğim için kendimi oldukça rahatsız hissediyordum. "Basımevine mi gideceğiz?" Öyle ya da böyle Madam Jeanne'nin ev sahipliğini gerektiğinden fazla katlanmak istemiyordum.

"Belki kısa bir süre için. Düşünmem lazım." Jamie'nin ses tonu dalgın olduğunu gösteriyordu ve kaşlarının düşünceyle çatıldığını görebiliyordum. Kısa bir kucaklamayla beni bıraktı ve dalgın bir şekilde yerdeki taşlara bakarak kilerde dolanmaya başladı.

"Şey... Ian ile ne yaptınız?"

Bana bir göz attı, boş boş bakıyordu ama sonra yüzü aydınlandı.

"Ahh, Ian. Pazar yerinin üstündeki tavernalara sorması için onu bıraktım. Onunla buluşacağım saati hatırlamam lazım," diye mırıldandı, sanki kendi kendine not düşüyordu.

"Bu arada ben Genç Ian ile tanıştım," dedim sohbet edercesine.

Jamie şaşkınlıkla bana baktı. "Buraya mı geldi?"

"Geldi. Seni arıyordu, sen gittikten on beş dakika sonra geldi."

"Bu küçüğe merhamet ettiği için Tanrı'ya şükürler olsun!" Bir eliyle başını kaşıdı, aynı zamanda hem şaşkın hem endişeli görünüyordu. "Oğlunun burada ne yaptığını Ian'a anlatmak için çok az zamanım var."

"Onun burada ne yaptığını sen biliyor musun?" diye sordum merakla.

"Hayır, bilmiyorum! O bekliyor ki... ahh, neyse, boş ver. Şimdi bunun için endişelenecek zamanım yok." Yeniden düşüncelere daldı, bir anlığına soru sormak için kendine geldi, "Genç Ian gittiği zaman sana nereye gideceğini söyledi mi?"

Cekete iyice sarılarak başımı iki yana salladım ve o da tamam anlamında aşağı yukarı salladı, iç çekip bir kez daha yavaşça bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Ters dönmüş bir fıçının üzerine oturdum ve onu izlemeye başladım. Ortamın genel olarak huzursuz ve tehlikeli olmasına rağmen, onun yanında olduğum için kendimi tuhaf bir biçimde mutlu hissediyordum. Şu anki duruma pek yardımcı olamayacağımı hissederek, cekete iyice sarılarak oturmaya devam ettim ve bir anlığına da olsa ona bakmanın zevkini çıkardım – bu karışık olayların içinde yapacak başka bir seçeneğim yoktu.

Düşünceli olmasına rağmen bir kılıç ustası gibi ayaklarını yere sağlam basarak hareket ediyordu; bedenini unutmasına rağmen yine de onun bilincinde olan bir adamdı. Fıçıların başındaki adamlar meşale ışığında çalışıyorlardı, Jamie arkasını döndüğünde bu ışık saçlarını parlatıyordu. Saçları altın sarısı ve koyu renk çizgileriyle bir kaplanın kürkü gibi parlıyordu.

Sol elinin iki parmağı pantolonunun üzerinde yan yana durup titrerken, belli belirsiz olan eğriliği fark etmiştim ve bunu görünce de tuhaf bir şekilde ürpermiştim. Binlerce kez bu hareketi yaptığını görmüştüm, düşünürken böyle yapıyordu ve yeniden böyle yaptığını görünce, ayrı kaldığımız onca zamanın güneşin doğup batmasından ibaret olduğunu hissetmiştim.

Benim düşündüğümü anlamış gibi yürümesini kesti ve bana gülümsedi.

"Yeterince ısındın mı, Sassenach?" diye sordu.

"Hayır ama önemli değil." Fıçının üzerinden kalktım ve onun yürümesine eşlik etmek için yanına gidip bir elimi koluna koydum. "Düşünürken ilerleme kaydedebildin mi?"

Üzüntülü bir şekilde gülümsedi. "Hayır. Yüzlerce şeyi bir seferde düşünüyorum. Örneğin Genç Ian'ın nerede olacağı gibi."

Ona doğru baktım. "Nerede olabilir? Nerede olabileceğini düşünüyorsun?"

"Basımevinde olabilir," dedi Jamie vurgulu bir şekilde. "Bu sabah Wally ile birlikte olması gerekiyordu ama değildi."

"Wally ile mi? Bu sabah babası onu aramaya geldiğinde, onun evde olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Bir parmağıyla burnunu ovaladı, hem sinirli hem de keyifli görünüyordu. "Ahh, evet. Kendi anlatma fırsatı elde edene kadar, Genç Ian'a babasına bir şey söylemeyeceğime dair söz verdim. Tabii bu açıklama onun kıçını kurtaramayacak," diye ekledi.

Genç Ian, babasının da söylediği gibi ailesinden izin alma zahmetine girmeden Edinburgh'daki dayısının yanına gelmişti. Jamie bu terk edişi

çabucak anlamıştı ama yeğenini de tek başına Lallybroch'a göndermek istememişti.

"Kendi başının çaresine bakamayacağından değil," diye açıklama yapıyordu Jamie, yüzündeki ifadede keyif baskın çıkmıştı. "Çok kabiliyetli bir delikanlı. Sadece... bilirsin işte, bazı şeyler sen istemesen de çevrende olur biter ve sen ortasında kalırsın."

"Bana mı söylüyorsun," dedim dalga geçercesine. "Ben de onlardan biriyim."

Buna bir kahkaha attı. "Haklısın, Sassenach! Belki Genç Ian'ı bu kadar çok sevmemin sebebi budur, bana seni hatırlatıyor."

"Bana da seni hatırlattı," dedim.

Jamie bir anlığına homurdandı. "Tanrım, Jenny küçük bebeğinin ahlaksız bir evde dolandığını duyunca beni öldürecek. Umarım küçük adam eve gidince çenesini tutmayı becerir."

"Umarım eve gider," dedim, bu sabah gördüğüm neredeyse on beş yaşındaki utangaç çocuğun fahişelerle, vergi memurlarıyla, kaçakçılarla ve balta ile kadınları öldüren manyaklarla dolu olan Edinburgh'da dolandığını düşündüm. "En azından kız değil," diye ekledim, son maddeyi bir daha düşünerek. "İblis erkek çocuklarının tadını pek seviyor gibi görünmüyor."

"Evet öyle, ama erkeklere düşkün bir sürü kişi var," dedi Jamie üzülerek. "Bu berbat kilerden dışarı çıktığımız zaman Sassenach, Genç Ian ve senin yüzünden saçlarım beyazlamazsa çok şanslı biriyim."

"Benim yüzümden mi?" dedim şaşkınlıkla. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmeyeyim mi?" Kolumu kolundan çekti ve ters ters bakarak etrafımda döndü. "Senin için endişelenmeme gerek yok mu? Bunu cidden söyleyebiliyor musun? Tanrım! Seni güvenli bir halde kahvaltını bekler vaziyette yatakta bırakıyorum ve bir saat bile geçmeden seni bir kombinezonun içinde, koynunda bir cesetle merdivenlerde buluyorum! Ve şimdi de karşımda soyulmuş bir yumurta gibi çıplak bir halde duruyorsun, etraftaki on beş adam senin kim olduğunu merak ediyor. Peki onlara seni

nasıl tanıtacağımı sanıyorsun, Sassenach? Bunu bana bir söyler misin?" Bir eli öfkeyle saçını çekiştiriyordu.

"Yüce Tanrım! Bir hata olmadan iki gün içinde sahilde olmam lazım ama seni Edinburgh'da bırakamıyorum, elinde baltayla dolaşan İblis denen biri var ve seni gören insanların yarısı senin bir fahişe olduğunu düşünüyor ve... ve..." Saç örgüsünün etrafındaki ip daha fazla baskıya dayanamadı ve saçları bir aslan yelesi gibi kafasında toplanarak açıldı. Kahkaha atıyordum. Uzun bir müddet bana baktı ama sonra, istem dışı bir gülümseme kaşlarının arasındaki çizgiyi yok etti.

"Evet, iyi," dedi kabul etmişçesine. "Sanırım idare edebilirim."

"Edeceğini düşünüyorum," dedim ve saçlarını kulaklarının arkasına yerleştirmek için parmaklarımın üstünde yükseldim. Zıt kutuplu mıknatısların birbirini çekmesi gibi bana doğru çekildi; başını eğdi ve beni öptü.

"Unutmuştum," dedi, bir müddet sonra.

"Neyi unutmuştun?" İnce gömleğinin altındaki sırtı sıcaktı.

"Her şeyi." Çok yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu, dudakları saçlarımdaydı. "Neşeyi. Korkuyu. En çok da korkuyu." Elini uzattı ve buklelerimi burnundan çekti.

"Uzun zamandır korkmuyordum, Sassenach," diye fısıldadı. "Ama şimdi korkuyorum. Artık kayıp olan bir şey var."

Ona bakmak için biraz geri çekildim. Kolları belimi sıkıca sarmıştı, gözleri karanlıktaki dipsiz sular gibi siyahtı. Sonra yüzü değişti ve beni alnımdan öptü.

"Gel, Sassenach," dedi kolumdan tutarak. "Adamlarıma benim karım olduğunu söyleyeceğim. Geri kalanlar biraz daha bekleyebilir."

27

Alevler İçinde

Elbise gerektiğinden biraz daha düşük yakalıydı ve göğüs kısmından sıkıyordu ama bakıldığında fena durmuyordu.

"Daphne ile aynı beden de olduğumuzu nasıl bildin?" diye sordum çorbamı içerken.

"Kızlarla yatmadığımı söyledim," diye cevap verdi Jamie temkinli bir şekilde. "Fakat onlara hiç bakmadım demedim." Büyük, kırmızı bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı – tiki tek gözünü kırpmaya müsaade etmiyordu – ve ben de bunu görünce kahkaha attım.

"Bu elbise sana Daphne'ye olduğundan daha güzel oldu." Doğrularcasına göğüslerime bir bakış attı ve taze yulaf ekmeği tabağını taşıyan kızı işaret ederek çağırdı.

Moubray'in tavernası güzel bir akşam yemeği sunuyordu. Kuytu ve dumanlı Dünyanın Sonu'na göre Moubray büyük ve zarif bir mekândı. Dışarıdaki merdiven, Edinburgh'un zengin tüccarlarının ve kamu görevlilerinin yemek yediği büyük yemek odalarının bulunduğu ikinci kata çıkıyordu.

"Şimdi kimsin?" diye sordum. "Madam Jeanne'nin sana 'Mösyö Fraser' dediğini duydum. Halk arasında Fraser mısın?"

Başını iki yana salladı ve çorba kâsesine yulaf ekmeğini doğradı. "Şu anda, matbaacı ve yayıncı Sawney Malcolm'ım."

"Sawney mi? Bu Alexander yerine kullanılan bir takma ad, değil mi? Sandy gibi düşünmüştüm, özellikle saçlarından dolayı." Aslında ona bakınca saçlarının kum rengine benzemediğini düşündüm. Bree'ninki gibi değildi – çok gür, hafiften dalgalıydı ve kırmızı ile sarının bütün tonlarını barındırıyordu; bakır, tarçın, kestane ve kehribar, kırmızı, meşin ve pas rengi hepsi birbirine karışmıştı.

Birden Bree'yi özlediğimi hissettim, aynı zamanda Jamie'nin saç örgüsünü açmayı ve ellerimi saçlarının altından sokup kafatasının sert yapısını ve yumuşak saç tellerinin parmaklarıma dolanmasını da özlemiştim. Sabah ışığında saçları göğsümün üzerine saçıldığında beni gıdıkladığını hatırlayabiliyordum.

Nefesim kesildi ve başımı istiridye güvecine doğru eğdim.

Jamie bunu fark etmişe benzemiyordu. Başını iki yana sallayarak kâsesine bolca tereyağı ekledi.

"Sawney, Kuzey İskoçya da kullanılır," diye bana bilgi veriyordu. "Ve bir de adalarda. Sandy'yi daha çok ovalarda ya da cahil Sassenachlar arasında duyarsın." Bir kaşını kaldırarak bana baktı, gülümsedi ve güzel kokulu güveçten bir kaşık alarak ağzına götürdü.

"Tamam," dedim. "Sanırım daha önemli bir nokta var: Ben kimim?"

Fark etmişti. Büyük bir ayağın benimkini dürttüğünü hissedebiliyordum ve kupasının kenarının üstünden bana gülümsüyordu.

"Sen benim karımsın, Sassenach," dedi boğuk bir sesle. "Her zaman. Ben her kim olursam olayım, sen benim karımsın."

Sevinçten yüzümün kızardığını hissedebiliyordum ve onun yüzüne de bir gece önce yaşadıklarımızın yansıdığını görebiliyordum. Kulaklarının ucu da hafiften pembeleşmişti. Kaşık dolusu güveci yutarken "Güveçte çok biber yok mu sence?" diye sordum. "Emin misin, Jamie?"

"Evet," dedi. "Evet, eminim," diye doğruladı, "yo, hayır, biber yerinde. Ben biraz acılı severim." Ayak bana doğru hareket etti ve ayağının başparmağı bileğime sürttü.

"Benim adım da Bayan Malcolm," dedim, kelimeyi yuvarlayarak söylemiştim. Aslında 'Bayan' kelimesi bana tuhaf bir heyecan vermişti, kendimi yeni gelin gibi hissetmiştim. Gayri ihtiyari sağ elimdeki dördüncü parmağıma takılı olan gümüş yüzüğe bir göz attım. Jamie bu bakışımı gördü ve kupasını bana doğru kaldırdı.

"Bayan Malcolm'a," dedi yumuşak bir sesle ve yeniden sessizliğe büründü.

Bardağını masaya koydu ve elimi tuttu. Eli öyle büyük, öyle sıcaktı ki artan sıcaklık hissi parmaklarıma yayılıyordu. Gümüş yüzüğü hissedebiliyordum, etimden ayrılıyor ve dokunuşuyla metali ısıtıyordu.

"Aşka ve sadakâte," dedi gülümseyerek.

"Şimdi ve daima," dedim, yemek yiyen diğer kişilerin dikkatini dağıttığımızı umursamıyordum.

Jamie başını eğdi ve dudaklarını elimin tersine sürttü. Bu davranış bakışların direk olarak bize yönelmesini sağladı. Salonun karşı tarafında bir rahip oturuyordu, bize bakıyordu ve bakmak için dönen arkadaşlarına bir şeyler söylüyordu. Biri kısa boylu ve yaşlıydı, diğerini ise gördüğüme şaşırmıştım. Bu Inverness'taki arabada yol arkadaşım olan Bay Wallace'tan başkası değildi.

"Üst katta özel odalar var," diye mırıldandı Jamie, mavi gözleri üzerimde dolaşıyordu ve Bay Wallace'ta olan dikkatim dağılmıştı.

"Ne ilginç," dedim. "Güvecini bitirmemişsin."

"Güveci boş ver."

"Servis yapan kız birayla buraya geliyor."

"Onu da şeytan götürsün." Keskin beyaz dişleriyle bileğime nazikçe dokundu, oturduğum yerde rahatsızca hareket ettim.

"İnsanlar bize bakıyor."

"Bırak baksınlar, sanırım bunu izledikleri için şanslı günlerindeler." Dili parmaklarımın arasında hareket ediyordu.

"Yeşil ceketli bir adam bu tarafa geliyor."

"Cehenneme–" diye Jamie konuşmaya başlamıştı ki ziyaretçinin gölgesi masaya düştü.

"İyi günler, Bay Malcolm," dedi ziyaretçi ve başıyla nazikçe selam verdi. "Umarım rahatsız etmiyorumdur?"

"Ediyorsunuz," dedi Jamie ve doğruldu ama elimi tutmaya devam ediyordu. Yeni gelene soğuk bir bakış attı. "Sizi tanıdığımı sanmıyorum?"

Adam otuz beş yaşlarında bir İngiliz'di ve iyi giyimliydi. Yeniden başıyla selam verdi, soğuk karşılamadan yılmışa benzemiyordu.

"Sizinle tanışma şerefinde bulunmadım, sör," dedi adam saygılı bir şekilde. "Efendim, size selamlarını ilettiğimi söylememi, sizin ve arkadaşınızın onunla birlikte bir kadeh şarap içme nezaketinde bulunup bulunmayacağınızı sormamı istedi."

'Arkadaş' kelimesinden önceki küçük duraklama neredeyse fark edilebilir değildi ama Jamie bunu yakalamıştı. Gözleri kısıldı.

"Eşim ve ben," dedi, 'eş' kelimesinden önce aynı ölçüde duraksayarak, "başka bir zaman olsaydı katılabilirdik. Efendinizin benimle konuşmasını söyleyin–"

"Sormamı isteyen Sör Percival, sör," dedi adam – yardımcısı olmalıydı – hemen araya girerek. Kibar olmasına rağmen tek kaşının oynamasına mani olamamıştı.

"Öyle mi?" dedi Jamie basitçe. "Evet, Sör Percival'a saygım sonsuz ama şu an çok meşgulüm. Özür dilediğimi iletir misiniz?" Kabalıkla ve kibar olmayan bir halde reverans yapıp adama sırtını döndü. Ağzı hafiften açık kalan beyefendi bir müddet öylece durdu, sonra kibarca döndü ve masaların arasından geçip ilerideki yemek odasının kapısına doğru gitti.

"Nerede kalmıştım?" diye sordu Jamie. "Ahh, yeşil ceketli beyefendiyi cehenneme yolluyordum. Şimdi bu özel odalar–"

"Beni insanlara nasıl anlatacaksın?" diye sordum.

Tek kaşını yukarıya kaldırdı.

"Neyi açıklayacağım?" Baştan aşağıya bana baktı. "Senin için neden bir mazeret göstereyim? Kolunu bacağını kaybetmedin, çiçek hastalığın yok, kambur ve dişsiz değilsin ya da topal değilsin–"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedim ve masanın altından onu hafifçe tekmeledim. Duvar kenarında oturan bir bayan bu hareketimi arkadaşına gösterdi ve bizi beğenmeyen bir tavırla gözlerini açtı. Ben de soğukkanlı bir tavırla onlara gülümsedim.

"Evet, anladım," dedi, sırıtarak. "Fakat Bay Willoughby'nin bu sabah yaptıklarını düşününce, öyle ya da böyle bu durumu düşünecek pek şansım yok. Belki sadece şunu derim–"

"Benim sevgili dostum, demek evlendin ha! Harika haber! Kesinlikle harika! Çok tebrik ederim çok ya da edebilir miyim, öyle umuyorum ama...? İlk önce tebriklerimi ve iyi dileklerimi hanımefendiye sunmak istiyorum?"

Temiz peruklu, kısa boylu, yaşlı beyefendi altın topuzlu bastonuna yaslanıyordu ve ikimize de parlayan gözlerle bakıyordu. Bu adam Bay Wallace ile rahibin yanında oturan küçük beyefendiydi.

"Sizi alması için Johnson'ı yollayarak yaptığım küçük saygısızlığı bağışlayacağından eminim," dedi itiraz ederek. "Görüyorsun ya, benim kötü hastalığımdan dolayı hızlı hareket edemediğim için böyle oldu."

Ziyaretçiyi görünce Jamie ayağa kalkmıştı ve kibar bir hareketle şimdi bir sandalye çekti.

"Bize eşlik eder misiniz, Sör Percival?" dedi.

"Ahh, hayır hayır, gerçekten! Mutluluğunuzu bölmek istemem. Aslında, hiç niyetim yok–" Hâlâ kibarca itiraz ediyordu. Önceden sunulan sandalyeye oturdu ve ayaklarını masanın altına uzattı.

"Gut hastalığına yakalandım, hayatım," dedi hemen, keklik üzümü kokusunu bastıran yaşlı erkek kokusunu alacağım kadar yakınımda oturuyordu.

Ahlaksız birine benzemiyor, diye düşündüm – nefesi haricinde – ama tabii görünüş aldatıcıdır. Dört saat boyunca fahişe sanıldığım için böyle düşünüyordum.

Elinden geleninin en iyisini yapan Jamie, bir şarap istedi ve Sör Percival'ın içini dökmesini nezaketle kabul etti.

"Sana burada rastlamam büyük şans, sevgili dostum," dedi yaşlı beyefendi, sonunda abartılı iltifatlarına bir son vermişti. Küçük bakımlı elini Jamie'nin omzuna koydu. "Sana söylemem gereken özel bir şey vardı.

Aslında, basımevine bir not göndermiştim ama elçim senin orada olmadığını söyledi."

"Ahh," Jamie bir kaşını soru sorarcasına yukarıya kaldırdı.

"Evet," diye devam ediyordu Sör Percival. "Birkaç hafta önce benimle konuştuğunu sanıyorum, böyle durumları pek hatırlayamıyorum ama bana iş için kuzeye doğru gideceğini söylemiştin. Yeni bir baskı işi ya da bunun gibi bir şeydi?" İri, berrak mavi gözleri olan Sör Percival tatlı bir yüze sahip diye düşündüm.

"Evet, öyleydi," diye doğruladı Jamie nazikçe. "Perth'li Bay McLeod'a davetliyim. Onun şu an kullandığı yeni stil harfleri görmek için."

"Anladım." Sör Percival cebinden bir enfiye kutusu çıkarmak için durdu, yeşil ve altın tonlarıyla süslenmiş güzel bir kutuydu, kapağında da melek resmi vardı.

"Sana bu aralar kesinlikle kuzeye gitmemeni tavsiye ederim," dedi, kutuyu açmış ve içindekilere konsantre olmuştu. "Gerçekten tavsiye etmiyorum. Bu mevsimde hava soğuk oluyor. Bayan Malcolm'a da uymayacağından eminim." Yaşlı bir melek gibi bana gülümsüyordu. Enfiyenin içindekileri biraz içine çekti ve durdu, mendili hazırda bekliyordu.

Jamie ise şarabını yudumluyordu, aklı tamamen karışmıştı.

"Tavsiyeniz için teşekkürler, Sör Percival," dedi. "Muhtemelen kuzeydeki fırtınalar ile ilgili elçilerinizden haber almışsınızdır?"

Sör Percival hapşırdı, nezle olmuş bir fare gibi küçük ve tiz bir ses çıkarmıştı. Pembe noktalı burnuna zarifçe dokunduğunu görünce, beyaz bir fareye benziyor diye düşünmeye başladım.

"Anlıyorum," dedi yeniden, mendilini yerine koydu ve yardımsever bir şekilde Jamie'ye gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, senin gerçekten sağlığını düşünen özel bir arkadaş olarak söylüyorum. Gerçekten Edinburgh'da kalmalısınız. Ne de olsa," diye ekledi ve yardımsever bakışlarını bana çevirdi, "rahatça evinde kalmak için bir sebebin var, değil mi? Şimdi benim sevgili genç arkadaşlarım, artık gitmem gerekiyor. Düğün kahvaltınızdan sizi daha fazla mahrum bırakmak istemem."

Başımızda dönüp duran Johnson'ın yardımıyla Sör Percival ayağa kalktı ve sallanarak gitti. Altın topuzlu bastonu zeminde ses çıkarıyordu.

Beni duymayacak kadar uzaklaştığında, "Hoş, nazik bir ihtiyara benziyor," dedim,.

Jamie homurdandı. "Kurtlu bir tahta kadar çürük," dedi. Bardağını aldı ve içkisini içti. "Yani şöyle de düşünebilirsin," dedi dalgın bir halde. Bardağını masaya koydu ve merdivenlerin başında duran kartlaşmış figüre bir göz attı. "Yani Sör Percival, Kıyamet Günü'ne yakın bir adamdır. Şeytanın ona engel olacağından korkmalısın, hem de çok."

"Sanırım o da herkes gibi," dedim eleştirircesine. "Çoğu insan sonsuza kadar yaşayacağını düşünür."

Jamie kahkaha attı.

"Evet, bu doğru," dedi. Bardağımı bana doğru itti. "Ve işte buradasın, Sassenach. Buna artık tamamen inandım. İçkini iç, *mo nighean donn* ve yukarıya gidelim."

***

"*Post coitum omne animalium triste est*[1]," diye yorum yaptım. Gözlerim kapalıydı.

Göğsümde yatan sıcak ağırlıktan, iç çekiş sesleri hariç cevap gelmemişti. Bir müddet sonra zemin sallanırcasına titredi, bunun keyiften olduğuna yordum.

"Bu çok tuhaf bir düşünce, Sassenach," dedi Jamie, sesi uyuşuk gibi geliyordu. "Umarım kendi düşüncen değildir?"

"Hayır." Alnındaki ıslak, parlak saçları geriye doğru ittim ve Jamie de burnu tıkanmış gibi nefes alarak yüzünü omzumun kıvrımının içine soktu.

Moubray'deki özel odalar aşk yapmak için ayrılmışa benziyordu. En azından koltuk keçe ile kaplanmıştı. Ateşli oyunları istemeye karar

vermiştim ama çıplak döşeme tahtası üzerinde onları yapmayı istemeyecek kadar da yaşlıydım.

"Kimin söylediğini bilmiyorum, eski filozoflardan biri ya da böyle bir şey. Tıp kitaplarımdan birinde yazıyordu; insanların üreme sistemi bölümünde."

Bu seferki titreşim duyuluyordu, küçük bir kıkırdama gibiydi.

"İyi amaçlar için kendini derse adamışa benziyorsun, Sassenach," dedi. Eli belimden aşağıya doğru kaydı ve kalçamı tutmak için yavaşça ilerledi. Hafiften sıkarken tatmin dolu bir iç çekti.

"Ben kederli hissedeceğimi sanmıyorum," dedi.

"Ben de," dedim, alnının ortasında havaya dikilen küçük inatçı bir saçın sarmal şekline bakarak. "Beni düşündüren şey de bu. Eski filozofların bu sonuca nasıl vardığını merak ediyorum."

"Sanırım cinsel ilişkide bulunduğu hayvana bağlı," diye yorum yaptı Jamie. "Belki hiçbiri onu kabul etmediğinden kaynaklanıyordur ama köklü bir söz söylemek için birçok kez denemek zorunda kalmıştır."

Gülerken ve üzerimde bir aşağı bir yukarı sallanırken kendini sıkıca tutuyordu.

"Ama bak, köpekler çiftleştiği zaman biraz mahcup bakıyorlar," dedi.

"Hımm. Peki koyunlar nasıl bakıyor?"

"Şey, dişi koyunlar koyun gibi bakmaya devam ediyor. Bilirsin onların bu durumda pek şansları yok."

"Yaa? O zaman erkek koyunlar nasıl bakıyor?"

"Onlar ahlaksız gibi görünüyorlar. Dillerini dışarıya uzatıyor, salyaları akıyor ve iğrenç sesler çıkarırken gözleri dönüyor. Çoğu erkek hayvan da olduğu gibi." Omzumun kıvrımında gülüşünün genişlediğini hissediyordum. Yeniden sıktı ve ben de elime yakın olan kulağını kibarca çektim.

"Senin dilinin dışarı çıktığını fark etmedim."

"Fark edemezsin çünkü gözlerin kapalıydı."

"Ama iğrenç ses de duymadım."

"Şey, o anda bunu düşünmemiş olabilirim," diye kabul etti. "Bir dahaki sefere daha iyi yaparım."

İkimiz de yumuşak bir kahkaha attık ve sonra sessizleştik, sadece birbirimizin nefeslerini dinliyorduk.

"Jamie," dedim sonunda tatlı bir sesle. "Bir daha böyle mutlu olacağımı sanmıyordum."

Yana yuvarlandı, beni ezmemek için dikkatlice ağırlığını başka yere veriyordu ve yüzüme bakmak için kendini yükseltti.

"Ben de, benim Sassenach'ım," dedi ve beni hafifçe öptü ama geri çekilmiyordu, bu yüzden dolgun alt dudağını biraz ısırmak için dudaklarımı dudaklarına kenetledim.

"Yatmamızla ilgili değil, biliyorsun," dedi, sonunda kendini biraz çekerek. Gözleri aşağıya bana bakıyordu, deniz gibi gözleri tatlı bir mavilikteydi.

"Hayır," dedim ve yanağına dokundum. "Ondan değil."

"Seni yine yanımda görmek, seninle konuşmak, sözlerimi saklamadan ya da düşüncelerimi engellemeden her şeyi anlatabileceğimi bilmek. Tanrım, Sassenach!" dedi. "Yüce Tanrım biliyor ya, bir delikanlı kadar çılgınım ve ellerimi senden alamıyorum. Senin yanımda olma zevkini tadamayacağımı ve tüm kalbimle seninle konuşamayacağımı bilsem bunların hepsi yok olurdu."

"Sensiz çok yalnızdım," diye fısıldadım. "Çok yalnız."

"Ben de," dedi. Bana bakıyordu, uzun kirpikleri gözlerini saklıyordu, bir anlığına duraksadı. "Bir rahip gibi yaşadığımı söyleyemem," dedi sessizce. "Zorunda olduğumda, yapmak zorunda olduğumu yoksa delireceğimi hissettiğimde–" Onu susturmak için parmaklarımla ağzını kapattım.

"Ben de," dedim. "Frank–"

Onun eli de kibarca susturdu beni. İkimizde dilsizdik, birbirimize bakıyorduk. Elimin arkasında bir gülümsemenin yayıldığını

hissedebiliyordum ve ona uyumlu olarak da onun elinin arkasında da bir gülümseme yayılıyordu. Elimi ağzından çektim.

"Bunun bir anlamı yok," dedi. O da elini ağzımdan çekti.

"Hayır," dedim. "Önemli değil." Parmağımla dudağının şeklini takip ediyordum. "O zaman, eğer zaman varsa bana bütün kalbinle söyle," dedim.

Işığı değerlendirmek için pencereye bir göz attı – Genç Ian'ı bulmada bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini öğrenmek için saat beşte Ian ile matbaada buluşacaktık – sonra dikkatlice üzerimden yuvarlandı.

"Ayrılmadan önce en az iki saatimiz var. Otur ve kıyafetlerini giy, ben de biraz şarapla kurabiye getireyim."

Bu kulağa hoş geliyordu. Onu bulduğumdan beri açlıktan ölüyor gibiydim. Oturdum ve yerde çıkardığımız kıyafetlerin arasından elbiselerimi bulmaya başladım, ihtiyacım olan düşük yakalı elbiseydi.

"Üzgün değilim ama biraz utandığımı söyleyebilirim," diye yorum yaptı Jamie. Bir ipek çorabını giymiş, uzun ve ince ayak parmaklarını oynatıyordu. "Ya da en azından öyle hissetmeliyim."

"O neden?"

"Ian dışarıda kaldırımlarda derbeder bir halde dolaşıp oğlu için endişelenirken, ben burada seninle konuşup, şarap ve kurabiyeden bahsederek keyif sürüyorum."

"Genç Ian için endişeleniyor musun?" diye sordum, elbisemin bağcığıyla uğraşıyordum. Diğer çorabını giyerken kaşlarını çatmıştı.

"Onun için çok fazla endişelenmiyorum, yarından önce gelmezse diye korkuyorum."

"Yarına ne olmuş?" diye sordum ve sonradan Sör Percival Turner ile karşılaştığımızı hatırladım. "Ahh, kuzeye yapacağın yolculuk, bu yarın mı olmak zorunda?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Evet, randevu Mullin Koyu'nda ve yarın ay karanlığı çöktüğünde olacak. Fransa'dan şarap ve kumaş yüklü küçük yelkenli bir gemi gelecek."

"Ve Sör Percival bu randevuya gitmemen konusunda seni uyardı?"

"Öyle görünüyor. Ne olduğunu anlayamıyorum ama öğreneceğim. Muhtemelen bölgeye gümrük memurları gelecektir ya da bizimle alakası olmayan ama bizi uğraştıracak bir olayın olacağını duymuştur." Omuz silkti ve son diz bağını da bağladı.

Sonra ellerini açık bir şekilde dizlerine koydu, avcu yukarıya doğruydu ve yavaşça parmaklarını içe doğru kıvırmaya başladı. Sol eli çabucak bir yumruk haline geldi; sıkı ve düzgündü, mücadele için oldukça sağlam bir araçtı. Sağ elinin parmakları yavaş bir şekilde kıvrıldı; orta parmağı eğriydi ve ikincinin yanına kıvrılamıyordu. Dördüncü parmağı hiç kıvrılmıyor, dimdik duruyordu ve serçe parmağı uygunsuz bir açıyla onun yanında duruyordu.

Bakışlarını ellerinden çekip bana baktı ve gülümsedi.

"Elimi düzelttiğin geceyi hatırlıyor musun?"

"Bazen, en kötü zamanlarımda." O gece hatırlanması gereken gecelerden biriydi, çünkü unutulamazdı. Bütün zorluklara rağmen onu Wentworth Hapisanesi'nden ve idam cezasından kurtarmıştım ama Kara Jack Randall tarafından yapılan işkenceleri ve kötü muameleyi önleyememiştim.

Sağ elini aldım ve kendi dizimin üzerine koydum. Orada durmasına izin verdi. Sıcak, ağır ve hareketsizdi. Her bir parmağı hissedip sinirleri germek için çekerken ve eklemlerdeki hareket derecesini görmek için parmaklarını bükerken hiç itiraz etmiyordu.

"Bu benim ilk ortopedi ameliyatımdı," dedim, buruk bir şekilde.

"Bundan sonra böyle şeyleri çok yaptın mı?" diye sordu merakla bakarak.

"Evet, birkaç kere. Ben bir cerrahım ama o zamanlar bir anlamı yoktu," diye aceleyle ekledim. "Benim zamanımdaki cerrahlar kan akıtmadan diş çekiyor. Daha çok şimdiki 'doktor' kelimesine eş değer. Bir doktor, tıp bölümünün her alanında eğitim görür ama ayrıcalıklıdır."

"Sen uzman mısın? Evet, sen hep öyleydin," dedi ve gülümsedi. Eğri parmaklar avcuma kaydı ve başparmağı eklemlerini okşamaya başladı. "O zaman bir cerrahı özel yapan şey nedir?"

Kaşlarımı çattım, doğru sözleri bulmak için düşünmeye çalışıyordum. "Evet, bunu en iyi şöyle anlatabilirim: Bir cerrah, bir bıçak yardımıyla etkili bir şekilde iyileştirmeye çalışır..."

Büyük ağzı bu sözle yukarıya doğru kıvrıldı.

"Hoş bir çelişki ama sana uyuyor, Sassenach."

"Öyle mi?" dedim, şaşırmıştım.

Gözlerini yüzümden ayırmayarak başını salladı. Beni dikkatlice incelediğini görebiliyordum ve ben de kendimi düşünerek neye benzediğimi merak ediyordum; sevişmekten kızarmıştım ve saçım vahşice dağılmıştı.

"Sen sevimli değilsin, Sassenach," dedi, saçlarımı düzeltmek için elimi yukarıya götürdüğümde gülümsemesi daha bir artmıştı. Elimi yakaladı ve kibarca öptü. "Bırak buklelerin öyle kalsın."

"Hayır," dedi, bana tepeden bakarken ellerimi tuzağa düşürmüş gibi tutuyordu. "Hayır, şimdi bunu düşününce bir bıçak senin gibi birine çok uygun. Güzelce işlenmiş bir kılıç kını ile bakmak için çok göz kamaştırıcı olurdun, Sassenach," – bir parmağıyla dudaklarımın şeklini takip etti – "ama özüne gelince, sert bir bıçakla... korkunç olabilirsin diye düşünüyorum."

"Korkunç mu?" dedim, şaşırmıştım.

"Acımasız demek istemedim," diye beni rahatlatmaya çalıştı. Gözleri hâlâ yüzüme odaklıydı, istekli ve meraklıydı. "Hayır, hiç değil. Fakat sen acımasız bir şekilde güçlü olabilirsin, Sassenach. Gerekli olduğu zaman."

Biraz buruk bir tavırla gülümsedim. "Olabilirim," dedim.

"Daha önce bunu sende gördüm, değil mi?" Sesi daha yumuşaktı ve elimi daha sıkı tutmaya başlamıştı. "Şimdi gençliğine göre daha güçlü olduğunu düşünüyorum."

Birden Frank'in hiç göremediği şeyleri Jamie'nin neden bu kadar çabuk görebildiğini anladım.

"Sen de böylesin," dedim. "Ve senin de buna ihtiyacın oldu. Çoğu zaman." Parmaklarım bilinçsizce orta parmağından geçen çıkıntılı yaraya

dokundu.

Başını 'evet' anlamında salladı.

"Merak ediyorum," dedi, öyle kısık bir sesle konuşmuştu ki zor duyabilmiştim. "Kılıcımı kullanıp, sonra onu güvenli bir şekilde kınına sokup sokamayacağımı merak ediyorum. Ruhumun efendisi ben miyim, yoksa kendi kılıcımın bir kölesi miyim? Bunları merak ediyorum. Tekrar, tekrar düşünüyorum bunu," birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarak konuşmasına devam ediyordu, "yani kılıcımı çektiğimi. Mücadeleye öyle çok zaman harcadım ki artık insan ilişkilerine uyum sağlayamıyorum."

Bir yorum yapmak için dudaklarım seğirdi ancak onun yerine dudaklarımı ısırdım. Jamie bunu gördü ve gülümsedi, biraz buruktu.

"Bir kadının yatağında bir daha artık gülemeyeceğimi düşünüyordum, Sassenach," dedi. "Ya da bir kadına gittiğimde sadece ihtiyaçtan kör olmuş bir canavar olduğumu." Acı ifade sesine yansımıştı.

Elini kaldırdım ve arkasındaki küçük yara izini öptüm.

"Ben seni bir canavar gibi görmüyorum," dedim. Bunu çok yavaş bir şekilde söyledim ama yüzü bana bakarken yumuşadı ve ciddi bir şekilde cevap verdi.

"Bunu biliyorum, Sassenach. Beni öyle görmediğin için bana umut veriyor. Ben olduğum için ve belki..." Sesi giderek azaldı, merakla beni izliyordu. "Sen buna sahipsin, bu güce. Bu sende var ve senin ruhunda da. Belki bu yüzden benimki de kurtuldu."

Buna ne söyleyeceğimi bilemiyordum ve bir müddet bir şey söyleyemedim, sadece ellerini tutup eğri parmaklarını ve iri sert eklemlerini okşadım. Bu bir savaşçı eliydi ama artık o bir savaşçı değildi.

Eli ters çevirdim ve dizime koydum, avcu üst taraftaydı. Yavaşça derin çizgileri, yükselen tepecikleri ve başparmağının alt tarafında bulunan 'C' harfini takip ettim; ona benim yaptığım izi.

"Bir keresinde Kuzey İskoçya'da yaşlı bir bayanla tanışmıştım, elindeki çizgilerin senin hayatını göstermediğini söyledi; onlar bunu yansıtıyormuş."

"Öyle mi peki?" Parmakları hafiften seğirdi ama avcu hâlâ öylece duruyordu ve açıktı.

"Bilmiyorum. Dediğine göre elinin çizgileri de seninle beraber doğarmış, yani bir hayatla ama sonra yaptığın şeylerle ve olduğun kişi ile çizgilerin de değişirmiş. El falı ile ilgili bir şey bilmiyorum ama bilekten avcun ortasına giden derin bir çizgi var, birkaç kez çatallaşma olmuş."

"Belki hayat çizgisi dedikleri bu," dedim. "Şu çatallara bak, sanırım bu hayatının çok fazla değiştiğini gösteriyor, birçok seçim yapmışsın."

Bir an homurdandı ama sesi dalga geçmeden çok keyifli çıkıyordu.

"Ahh, öyle mi? Evet, bunu söylemek gayet uygun." Dizime doğru eğilerek avcunun içine baktı. "Sanırım ilk çatallaşma Jack Randall ile tanıştığım zaman oldu ve ikincisi seninle evlendiğim zaman. Bak, birbirlerine çok yakınlar."

"Evet, öyleler." Parmağımı yavaşça çizgi üzerinde hareket ettiriyordum, parmakları gıdıklanır gibi hafiften seğiriyordu. "Ve diğeri de Culloden olabilir?"

"Belki." Ama Culloden'dan konuşmak istemiyordu. Kendi parmağı hareket etti. "Hapishaneye gidip geri geldiğim ve Edinburgh'a yerleştiğim zaman."

"Ve bir matbaacı olduğun zaman." Durdum ve ona baktım, kaşlarımı yukarıya kaldırmıştım. "Matbaacı olmaya nasıl karar verdin? Bu düşünebileceğim en son şeydi."

"Ahh, evet." Dudağı bir gülümsemeyle genişledi. "Şey, şans eseri desem?"

***

Başlangıçta kaçakçılığı gizlemeye ve kolaylaştırmaya yardımcı olan bir iş bakmıştı. Son işinden iyi bir para almıştı. Nakliye sırasında geçici depo vazifesi görecek, güvenli bir binası olan bir işe yatırım yapmaya karar vermişti.

Nakliye işi iyiydi ama kabul edilemezdi, çünkü bu tarz işler pratik istiyordu ve müfettişler teftişe geliyordu. Aynı şekilde bir tavernaya ya da hana sahip olmak, gelen malzemeler yüzünden görünürde uygundu ama yasadışı işleri saklamak için savunmasızdı; vergi tahsildarları ve gümrükçüler tavernalara hücum ediyorlardı.

"Matbaacılık birkaç ilan bastırmak için gittiğim bir yerde aklıma gelmişti," diye açıklamıştı. "Siparişlerimin hazırlanmasını beklerken, bir kamyonun gümbürtüyle geldiğini gördüm. Alkol kasaları kâğıt kutuları ve mürekkep tozu ile doluydu ve ben de işte bu dedim! Vergi memurları bu tarz bir yeri denetlemek için sıkıntıya girmeyeceklerdi."

Carfax Geçidi'ndeki dükkânı aldıktan sonra, baskı işlerini yürütmesi için Geordie'yi işe almıştı ve doğal olarak ilan, broşür, cilt ve kitap siparişleri dolmaya başlamıştı, böylece yeni işinin de sağladığı imkânlar ortaya çıkmıştı.

"Tom Gage adında bir adam," diye açıklama yaptı. Elini ellerimden çekti, anlatma şevki artmıştı; el kol hareketleri yapıyor, konuşurken elini saçlarını götürüyor ve coşkuya kendini kaptırıyordu.

"Şöyle ya da böyle küçük siparişler veriyordu, aslına bakarsan masum işlerdi ama sık sık geliyor ve konuşmak için kalıyordu. Benimle olduğu kadar Geordie ile de konuşup duruyordu fakat işle ilgili ondan daha az şey bildiğimi anlamıştı."

Çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Basım hakkında pek bir şey bilmiyorum, Sassenach ama insanları tanıyorum."

Gage'in Alexander Malcolm'a sempati duyduğu açıktı. Jamie'nin Kuzey İskoç konuşmasını belli belirsiz duymuş ve kibarca harekete geçmişti. Eski bir II. James yanlısı olması sonucu samimiyetleri ilerlemişti. Karşılıklı tanışmada ipleri eline almaya çalışan Jamie, sohbeti ustalıkla yönlendirip avına sessizce yaklaşıyordu. Sonunda mutlu avının aslında ne istediğini ona anlattırmayı başarmıştı ve tabii ki kralın adamlarından hiçbiri bunu bilmeyecekti.

"Ve sana güvendi." Bu soru değildi, Jamie Fraser'a güvenip yanılgıya düşen tek adam Charles Stuart'dı ve o zaman hata Jamie'nindi.

"Güvendi." Böylece ortaklık başlamıştı, ilk başta iş ortaklığıyken zamanla sıkı bir arkadaşlığa dönüşmüştü. Jamie, Gage'in radikal politik yazarlarının ürettiği makaleleri basmıştı – halkın bilinçlenmesini sağlayan isimsiz ilanlar ve broşürler, yazarların hızla yargılanmasını ve asılmasını sağlayacak yazılarla doluydu.

"Basım işleri bittikten sonra sokağın aşağısındaki tavernaya yürüyüp konuşuyorduk. Tom'un birkaç arkadaşıyla tanıştım ve sonunda, Tom benim birkaç parça bir şey yazıp yazamayacağımı sordu. Güldüm ve ona bu elimle okunabilecek şeyler yazdığım zaman hepimiz ölürüz ama asılmaktan değil yaşlılıktan dedim.

"Konuşurken ben baskı makinesinin başında duruyor, sol elimle yazıları ayarlıyordum. Bunu yaparken düşünmüyordum bile. O bana baktı ve sonra bir kahkaha attı. Bir tablayı gösterdi bir de benim elimi."

Kollarını öne doğru uzattı, ellerini büktü ve serinkanlılıkla onları inceledi. Bir elini yumruk yaptı ve yüzüne doğru yavaşça yukarıya doğru kaldırdı, gömleğinin altındaki kol kaslarının gevşeyip şişmesini sağlıyordu.

"Ben sağlam bir adamım," dedi. "Ve şansım varsa birçok yıl böyle yaşayabilirim ama sonsuza kadar değil, Sassenach. Birçok kez kılıçla ve hançerle savaştım lakin her savaşçının gücünün onu yenilgiye uğratacağı zaman gelir." Başını iki yana salladı ve elini yerde duran ceketine uzattı.

"O gün bana onu hatırlatması için Tom Gage ile bunları aldım," dedi.

Elimi tuttu ve ceketinin cebinden çıkardığı şeyleri avcuma bıraktı. Serin ve dokunmak için oldukça sertlerdi, dikdörtgen şeklindeki kurşunlar bir hayli ağırdı. Kesme kurşunların üzerinde bulunan harfleri tahmin etmek için oymalı kısımları hissetmeme gerek yoktu.

"Q, E, D," dedim.

"İngilizler kılıcımı ve hançerimi benden aldılar," dedi yumuşak bir sesle. Parmakları avcumda duran kurşunlara dokunuyordu. "Ama Tom Gage elime yeniden bir silah verdi ve onu yere bırakmayı düşünmüyorum."

***

Beşe çeyrek kala Royal Mile'ın çakıllı yokuşundan aşağıya kol kola yürüyorduk, 'gizli buluşmamız' sırasında yediğimiz birkaç kâse iyi pişirilmiş istiridye güveci ile içtiğimiz bir şişe şarabın neden olduğu keyif üzerimizdeydi.

Etrafımızdaki şehir canlıydı, sanki bizim mutluluğumuzu paylaşıyordu. Edinburgh öyle bir gökyüzünün altındaydı ki yeniden yağmur yağacağı aşikârdı. Şimdilik, akşam güneşi ışıkları bulutlarda sarı, pembe ve kırmızı renkteydi, çakıllı caddenin ıslak gümüş rengini parlatıyor ve böylece binaların gri taşları yansıyan ışıkla yumuşayıp dalgalanıyordu. Yanaklarımı ısıtan ve bana bakarken Jamie'nin gözlerini ışıldatan parlaklık her yerdeydi.

Caddede kendi derdimle meşgulmüşüm gibi sersemce yürüyordum, tabii bu ters giden şeyi fark etmeden birkaç dakika önceydi. Ağır ağır ilerlememize dayanamayan bir adam aceleyle etrafımızdan öne doğru dolandı ve sonra benim önümde öylece durdu; ıslak taşlara basmamı ve bir ayakkabımın ayağımdan çıkmasını sağlamıştı.

Başını yukarıya kaldırdı ve bir anlığına gökyüzüne baktı, sonra caddenin aşağısına doğru acele etmeye başladı, koşmuyordu ama yürüyebildiği kadar hızlı yürüyordu.

"O adamın nesi vardı?" dedim, ayakkabımı giymek için durmuşken. Birden etrafımızdaki herkesin durduğunu fark ettim, yukarıya baktılar ve sonra aceleyle caddenin aşağısına koşmaya başladılar.

"Ne düşünüyorsun–" diye konuşmaya başladım ama Jamie'ye doğru döndüğümde onun da merakla yukarıya baktığını gördüm. Ben de baktım ve bulutları kaplayan kırmızı parlaklığın gökyüzünde bulunan renklerden daha koyu olduğunu fark etmem bir dakikamı almıştı ve gün batımına karşı bu parlaklık çok tuhaftı.

"Yangın," dedi. "Tanrım, sanırım Leith Sokağı'nda."

Aynı anda caddenin aşağısında bulunanlar da "Yangın!" diye bağırmaya başladı, sanki bu resmi bildiri onların aceleyle koşmalarını sağlamıştı. Aceleyle koşan figürler dağılıyor ve çağıldayarak aşağıya koşuyorlardı.

Jamie de hareket ediyordu, tek ayakla sakarca hoplayarak gittiğimden beni çekiştiriyordu. Durmak yerine diğer ayakkabımı da çıkardım ve onu takip ettim. Koşarken ıslak zemindeki ayaklarım kayıyor, tökezleyerek gidiyordum.

Yangın Leith Sokağı'nda değildi ama hemen yanında Carfax Geçidi'ndeydi. Geçidin ağzı meraklı izleyicilerle doluydu, duruyorlar ve bakmak için boyunlarını uzatıyorlardı. Duman kokusu nemli akşam havasında sıcak ve keskindi, sıcaklık dalgalar halinde ayaklarıma vuruyordu.

Jamie duraksamadan kalabalığın içine daldı, asıl kaynağa doğru gitmeye çalışıyordu. İnsan seli önümü kapatmadan önce onun peşinden gidip kendime yol açtım, önümde ilerleyen Jamie'nin geniş sırtından başka bir şey göremiyordum.

Sonra kalabalığın önüne geldik ve her şeyi görebildim. Gri dumanların oluşturduğu yoğun bulutlar basımevinin iki düşük camından çıkıyordu. Evden yükselen çatırdama seslerini duyabiliyordum, sanki yangının kendisi konuşuyordu.

"Baskı makinem!" Acı dolu bir sesle Jamie öne atıldı ve kapıya bir tekme attı. Duman bulutları açılan kapıdan dışarıya çıktı ve aç bir hayvan gibi onu içine çekti. Az da olsa onu görebiliyordum, dumanların etkisiyle sendeledi ama sonra dizlerinin üzerine çökerek dükkânın içinde emeklemeye başladı.

Kalabalıkta onun yaptığını örnek alan birkaç kişi matbaanın içine girdi ve onlar da dumanların arasında kayboldu. Sıcaklık öyle şiddetliydi ki rüzgârının eteklerimi bacaklarıma yapıştırdığını hissedebiliyordum. İçeridekilerin buna nasıl dayanacağını merak ediyordum.

Arkamdaki kalabalıktan gelen yeni bir ses Kasaba Görevlisi'nin geldiğini ilan ediyordu. Bu göreve alışık oldukları belli olan şarap kırmızısı ceketlerinin içinde bulunan adamlar öne doğru atıldılar ve hemen yangına saldırmaya başladılar. Camları kırıp, ellerinde bulunan kovalardaki suları şiddetle içeri atmaya başladılar. Bu arada kabalık da çoğalıyordu, diğer geçitlerdeki merdivenlerden gelenler sayesinde gürültü daha da artıyordu. Çevredeki binaların üst katında bulunan aileler, meraklı çocuklarına öncülük ederek güvenli bir şekilde aşağıya iniyorlardı.

Cesur olmalarına rağmen, yangın ekibinin çabalarının yangının ilerlemesine engel olamadığı açıktı. Kaldırımda bir ileri bir geri yürüyordum, yangın ekibinin lideri şaşkın bir şekilde bağırıp geri sıçradığında beyhude bir çabayla içerdeki hareketlenmeyi görmeye çalışıyordum. Adam, kırık pencereden fırlayan ve bir çarpma sesiyle çakılların üzerine düşen yekpare metal kaplama tabeladan ve diğer metal parçalardan son anda kurtulabilmişti.

İki ya da üç küçük çocuk, kalabalığın içinden sıyrıldı ve metal parçalarını kaptı ama öfkeli komşular tarafından tartaklanıp uzaklaştırıldılar. Başı örtülü, üzerinde önlük olan tombul bir bayan kendi hayatını ve kolunu riske atarak öne doğru atıldı ve ağır tabelayı koruması altına aldı. Kümesteki bir tavuk gibi, tabelayı korurcasına onun üzerine çömeldi ve pervaza doğru geri çekildi.

İnsanlar her iki camdan yağan eşyalardan kurtulmak için geri çekilmişti. Örnek tabelalar, çelik borular, damgalar, mürekkep şişeleri yağmur gibi yağıyordu. Mürekkep şişeleri kaldırıma düşünce kırılıyor, itfaiyecilerin oluşturduğu su birikintisine akarak örümcek şeklinde lekeler bırakıyordu.

Açık olan kapıdan ve pencerelerden yükselen yangının sesi, fısıltıdan kendinden emin ve gürleyen bir kükremeye dönüşmüştü. Dışarıya atılan eşyalardan dolayı içeriye su atılması engellenen Kasaba Görevlisi lideri adamlarına bağırdı, ıslak bir mendili burnuna tutup başını eğdi ve dükkâna daldı, yarım düzine arkadaşı da onu takip etti.

Düzen hemen yeniden sağlanmıştı. En yakın kuyu pompasından köşeyi dolanarak gelen dolu kovalar elden ele uzatılıyordu. Meraklı delikanlılar boş kovaları kapıp gidiyorlar, kovaları yeniden doldurarak birbirleri ile yarış ediyorlardı. Edinburgh taşlardan oluşan bir şehirdi ama çoğu bina birbirine bitişik olarak inşa edilmişti. Nerdeyse bütün binalar şömine ve bacalarla donatılmıştı, yangın sıklıkla karşılaşılan bir olaydı.

Arkamda oluşan yeni kargaşa bana itfaiye tulumbasının sonradan geldiğini gösteriyordu. İnsan seli Kızıl Deniz gibi ortadan ikiye ayrıldı ve itfaiye tulumbasına yol verdi. Tulumba, atlar yerine bir grup insan tarafından çekiliyordu. Bu kadar dar bir sokağa atlarla gelmek tartışma konusu bile olamazdı.

Tulumba mucizevî bir araçtı, yansıyan alevlerle bir kömür gibi parlıyordu. Sıcaklık daha da artmıştı; ciğerlerimin kuruduğunu ve her sıcak hava dalgasıyla birlikte zorlandığını hissediyordum ama Jamie için daha çok endişeleniyordum. Tehlikeli alevlerin içine kendini atıp cehennemi andıran dumanın içinde daha ne kadar nefes alabilecekti?

"Yüce İsa adına!" tahta bacağına rağmen kalabalığın içinden çıkmaya çalışan Ian birden dibimde bitivermişti. Başka bir eşya yağmuru, etrafımızdaki insanları yeniden gerilemeye mecbur ettiğinden dengede durmak için koluma yapışmıştı.

"Jamie nerede?" diye bağırdı kulağıma.

"İçeride!" diye bağırdım işaret ederek.

Ateşin sesinden daha yüksek çıkan bağrışlarla, basımevinin kapısında birden koşuşturma ve karışıklık meydana geldi. Birkaç bacak görünüyordu, kapıda yükselen duman bulutunun altından bir ileri bir geri hareket ederek ortaya çıkıyorlardı. Altı adam ortaya çıktı, Jamie de onların arasındaydı, büyük makinenin ağırlığı altında sendeliyorlardı – Jamie'nin değerli basım makinesi. Makineyi yere bıraktılar ve kalabalığın içine doğru ittiler, sonra dükkâna geri döndüler.

Diğer eşyaları kurtarmak için artık çok geçti. İçeriden bir çatırdama sesi geldi, yeni bir sıcaklık patlaması kalabalığın gerilemesine neden oldu ve birden üst katın penceresi içeride dans eden alevlerin ışığıyla aydınlandı. Adamlardan oluşan küçük sel binadan çıktı. Öksürüyorlar ve öğürüyorlardı, bazıları emekliyordu. Hepsi isten kararmıştı ve terlemişlerdi. Pompa deli gibi çalışıyordu ama hortumlarından fışkıran su ateş üzerine pek etki yaratmıyordu.

Ian'ın elleri tuzağa düşürmeye çalışan pençeler gibi koluma yapışmıştı.

"Ian!" diye bağırdı, sesi kalabalığın ve yangının gürültüsünden duyulabilecek kadar yüksekti.

Onun bakışlarının olduğu yere baktım ve ikinci katın penceresinde hayalet gibi birini gördüm. Kısa bir an pencere kanadıyla uğraşıyor gibi göründü ve sonra düştü ya da dumanların içinde kayboldu.

Yüreğim ağzıma gelmişti. Figürün gerçekte Genç Ian olup olmadığı hakkında bir şey söyleyemezdim ama bir insan olduğu belliydi. Ian daha fazla kolumu tutmakla zaman kaybetmedi ve bacağının ona izin verdiği kadarıyla hızla dükkânın kapısına gitti.

"Bekle!" diye bağırdım, peşinden koşuyordum.

Jamie baskı makinesine yaslanarak düzgün nefes almaya çalışıyor, yardımcılarına teşekkür ederken göğsü inip kalkıyordu.

"Jamie!" Koluna yapıştım, heyecanlı bir halde isli ellerini kirli önlüğüne silen kırmızı suratlı berberden onu uzaklaştırmak için kolundan çekiştiriyordum.

"Yukarıda!" diye bağırdım, işaret ederek. "Genç Ian yukarıda!"

İslenen yüzünü koluna silen Jamie geriledi ve üst katın camına çılgınca baktı. Hiçbir şey yoktu, sadece pencerede parlayan alevler vardı.

Ian, dükkâna girmesine önlemeye çalışan birkaç komşunun elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Hayır, içeri giremezsin!" diye bağırdı görevli, Ian'ın salladığı ellerini tutmaya çalışıyordu. "Merdivenler çoktan çöktü ve birazdan da çatı da çökecek!" İnce yapısına ve bacağındaki engele rağmen Ian uzun ve güçlü bir adamdı. Onu engellemeye çalışan Kasaba Görevlisi'nin (çoğu Kuzey İskoçya alayından emekliydi) çelimsiz tutuşu onun dağ gibi yapısını durduramazdı – ebeveynliğin verdiği umutsuzlukla daha da güçlü ve sertti. Yavaşça ama emin adımlarla insanlar dükkândan uzaklaşırken, Ian da onu alevlerden uzak tutmaya çalışanlardan kendini kurtarıyordu.

Jamie'nin derin nefes aldığını hissediyordum, isli ciğerleriyle zorlukla nefes alıyordu. O da ileriye atıldı ve Ian'ı belinden tutup geriye doğru çekti.

"Sakin ol, adamım!" diye bağırdı. "Sen halledemezsin. Merdivenler çöktü!" Etrafa bakındı, sonra beni gördü ve Ian'ı geriye doğru, dengesizce ve tökezleyerek benim kollarıma itti. "Tut onu," diye bağırdı gürleyen alevlerin üzerinden. "Ben delikanlıyı alıp geleceğim!"

Bunu dedikten sonra döndü ve yanındaki binanın merdivenlerine daldı. Çikolata dükkânında duran müşterilerin arasına girdi, onlar da manzarayı

izlemek için kaldırıma çıkmış ellerinde kalaydan yapılmış kupaları ile dikiliyorlardı.

Jamie'nin dediklerini dinleyerek kollarımı Ian'ın beline doladım ve gitmesine izin vermedim. Jamie'yi takip etmek için çılgınca debelendi ama sonra debelenmeyi bıraktı ve kollarımın arasında kaskatı durdu, yanağımın altındaki kalbi çılgınca atıyordu.

"Endişelenme," dedim anlamsızca. "O bunu başaracak, onu dışarıya çıkaracak. Yapacak. Yapacağını biliyorum."

Ian cevap vermedi – belki de duymadı – ama kollarımın arasında bir heykel gibi öylece duruyordu, nefesi hıçkırarak ağlamaya dönüşüvermişti. Belini bıraktığım zaman hareket etmedi ya da geriye dönmedi ama yanında durduğumda elimi sıkıca tuttu. Eğer ben de aynı sertlikle tutmasaydım kemiklerim birbirine girecekti.

Çikolata dükkânının üzerindeki pencere bir dakika sonra açıldı ve Jamie'nin başı ile omuzları ortaya çıktı. Kızıl saçları yangından çıkan alevlerin yoldan sapmış dili gibi parlıyordu. Eşiğe tırmandı ve dikkatlice döndü, dükkânı görene kadar çömeldi.

Çoraplı ayaklarının üzerinden yükselerek üstteki çatının oluklarından tuttu ve kollarının gücüyle yavaşça kendini yukarıya kaldırdı. Uzun ayak parmakları binanın önyüzüne sıvayla örülmüş taşların arasındaki aralıklardaydı. Alevlerin ve kalabalığın sesini bastıran, duyulabilir bir homurdanmayla çatıya yılan gibi kıvrıldı ve üçgen çatının arkasından kayboldu.

Kısa bir adam bunu yapamazdı. Ne de tahta bacağıyla Ian. Ian'ın sessizce bir şeyler dediğini duyabiliyordum; bir dua diye düşündüm ama ona baktığım zaman çenesi kenetlenmişti ve yüzü alevlere odaklanmıştı.

"Ne yapıyor orada?" diye seslice düşündüm ve yanımda gözlerini gölgeleyerek yangını izleyen berber cevap verene kadar bunu sesli yaptığımı fark etmemiştim.

"Basımevinin çatısında kapak şeklinde bir kapı var, madam. Şüphesiz Bay Malcolm üst kata buradan girmeyi planlıyor. Üst kattaki onun çırağı mı, biliyor musunuz?"

"Hayır!" diye birden patladı Ian. "Benim oğlum!"

Ian'ın ateş püsküren gözleri ona dönmeden önce berber geriledi, "Ahh, sadece otur, sakin ol!" dedi ve istavroz çıkardı. Kalabalıklardan gelen bağrış gürültüye dönüştü, çikolata dükkânının çatısı üzerinde iki kişi görünüyordu ve Ian elimi bırakıp öne atıldı.

Jamie kolunu Genç Ian'a dolamıştı, çocuk eğilmiş yuttuğu dumandan sendeliyordu. Bu halde ikisinin de bitişik binadan aynı şekilde inmeleri mümkün değildi.

Jamie hemen aşağıda duran Ian'a baktı. Ağzını elleriyle çevreleyerek, "İp!" diye bağırdı.

İp oradaydı; Kasaba Görevlisi'ndeydi. Ian yaklaşan görevliden ipi kaptı, adam kızgınlıkla bakakalmıştı ama sonra binaya döndü.

Jamie eniştesine gülerken dişlerinin parladığını ve Ian'ın yüzünde de buruk bir bakışın olduğunu yakalayabildim. Acaba ahıra samanları koyarken ya da taşımak için arabaya yük bağlarken ne kadar zaman birbirlerine ip atmışlardı?

Ian'ın kolunun hızla dönmesiyle kalabalık geriledi ve ağır ip düzgün bir parabol şeklinde yukarıya doğru uçtu. İp giderken açıldı ve çiçeğin üzerine konan yaban arısının hassaslığıyla Jamie'nin uzanan koluna kondu. Jamie sallanan ipi çekti ve binanın çatısının alt kısmına bağlamak için bir anlığına ortadan kayboldu.

Birkaç riskli dakikadan sonra, islere bulanmış iki figür güvenli bir şekilde aşağıdaki kaldırıma inmişlerdi. Kollarının altından ve göğsünden iple bağlanan Genç Ian, bir anlığına ayakta durdu ama sonra ipin gevşemesiyle dizleri burkuldu ve bir sırık gibi çakılların üzerine düştü.

"İyi misin? *Bhalaich*, konuş benimle!" Ian oğlunun yanına çöktü. Endişeli bir şekilde Genç Ian'ın göğsündeki ipi çözmeye çalışıyor, bir yandan da delikanlının sallanan başını kaldırmaya çalışıyordu.

Jamie çikolata dükkânının tırabzanına yaslandı, yüzü islenmişti ve ciğerleri patlarcasına öksürüyordu ama başka bir zarar görmediği açıktı. Ben de çocuğun diğer yanına oturdum ve başını kucağıma aldım.

Onun bu haline gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Sabah gördüğümde cazibeli bir şekilde bakıyordu ama pek yakışıklı değildi, babasının cana yakın bakışlarını almıştı. Fakat akşamın karanlığında alnının bir tarafındaki saçları hafiften yanmıştı, kirli sakal gibi görünüyorlardı ve kızıllardı. Kaşları ve kirpikleriyse tamamen yanmıştı. Altındaki ten ise yeni doğmuş bir domuzun yumuşak pembe rengi gibi parlıyordu.

Leylek gibi uzun olan boynunda atan nabzı hissediyordum, oldukça güçlü atıyordu. Boğuk ve düzensiz nefes alıyordu; akciğer zarının yanmamasını umuyordum. Öksürdü, uzun ve acı veren bir öksürüktü. Zayıf bedeni kucağımda sarsılıyordu.

"İyi mi?" Ian içgüdüsel olarak oğlunu kavradı ve onu oturttu. Çocuğun başı bir ileri bir geri sallanıyordu, kollarımın arasına eğildi.

"Öyle düşünüyorum, kesin bir şey söyleyemem." Çocuk hâlâ öksürüyordu ama tamamen kendine gelmemişti. Koca bir bebek gibi onu omzuma doğru tutup kusturmaya çalışırken, sırtını okşuyordum.

"İyi mi?" Bu sefer soran Jamie idi, nefesi kesilerek yanıma çömelmişti. Sesi öyle boğuktu ki sesini tanıyamamıştım, dumandan sertleşmişti.

"Öyle düşünüyorum. Sen nasılsın? Malcolm X gibi görünüyorsun," dedim, Genç Ian'ın çöken omuzlarının üzerinden ona bakıyordum.

"Öyle mi?" Bir elini yüzüne koydu, şaşkın bir şekilde bakıyordu ama sonra rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. "Hayır, nasıl göründüğümü söyleyemem ama daha ölmedim; sadece uçlardan biraz yanmış olabilirim."

"Geri çekilin, geri çekilin!" Görevli yanıma gelip kolumu tuttu, gri sakalları endişeden dikleşmişlerdi. "Geri çekilin, madam, çatı çöküyor!"

Güvenli bir yere sığındığımızda, basımevinin çatısı çöktü ve izleyicilerden korkunç bir ses yükseldi. Büyük kıvılcım çeşmesi gökyüzünde girdap gibi dönüyor, kararan gökyüzünü aydınlatıyordu.

Sanki cennet bu manzaraya içerlemiş gibi, ateşli küle yağmurula cevap vermişti. Bu zamana kadar yağmura alışkın olan Edinburgh sakinleri hayrete düşmüş gibi bir ses çıkardılar ve bütün işi itfaiye grubuna bırakıp, karafatma sürüsü gibi çevredeki binalara dağıldılar.

Bunlar olurken, Ian ve ben Genç Ian'ın yanında yalnızdık. Görevliye ve diğer yardımcılara cömertçe bahşiş veren ve makinesi ile parçalarını berberin deposuna yerleştirmek için yanımızdan uzaklaşan Jamie ise yorgun bir halde yanımıza geliyordu.

"Delikanlı nasıl?" diye sordu bir eliyle yüzünü silerek. Yağmur şiddetini arttırmıştı ve isli yüzündeki etkisi oldukça canlı bir hale gelmişti. Ian bir anlığına ona baktı, yüzündeki öfke, endişe ve korku ifadeleri solup gitti. Jamie'ye çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Senin göründüğünden daha iyi görünmüyor, adamım ama onun iyi olacağını düşünüyorum. Bize yardım eder misin?"

Bebeklere söylenen tarzda Gaelce sevgi sözleri mırıldanan Ian, oğluna doğru eğildi. Çocuk kaldırım taşlarında zayıf bir şekilde oturuyor, sert rüzgârda savrulan bir balıkçıl gibi ileri geri sallanıyordu.

Madam Jeanne'nin evine geldiğimizde, Genç Ian kendi başına yürüyebiliyordu ama her iki tarafında bulunan dayısı ve babası ona yardımcı oluyordu. Kapıyı açan Bruno gördüğü manzaraya inanmayarak gözlerini kırpıştırdı ve sonra kapıyı iyice açarak kahkaha atmaya başladı, öyle ki biz içeri girdikten sonra kapıyı zar zor kapatabildi.

Bakılmaya değer olduğumuzu kabul etmek zorundaydım. Yağmurdan ıslanmıştık ve her yerimizden su akıyordu. Jamie ve ben çıplak ayaklıydık. Jamie'nin kıyafetleri paramparçaydı ve hafiften yanmıştı, olduğu gibi isle kaplıydı. Ian'ın siyah saçları gözlerinin içine giriyordu, suda boğulmuş tahta bacaklı bir fare gibi görünüyordu.

Genç Ian ise ilgi odağıydı, Bruno'nun yaptığı gürültüye karşılık salondan birçok kişi bakmak için kafalarını dışarıya uzatmışlardı. Yanmış saçları, şişmiş kırmızı yüzü ve kirpiksiz gözlerini kırpıştırmasıyla, bir tropikal kuş yavrusuna benziyordu – belki de yumurtadan yeni çıkmış bir flamingoya. Bayanların kıkırdama sesi çıktığımız merdivenlerin peşinden geldikçe yüzü gittikçe daha da kızarıyordu.

En üst kattaki küçük odaya güvenli bir şekilde yerleştiğimizde, Ian bahtsız oğluna bakmak için yüzünü çevirdi.

"Yaşayacaksın değil mi, küçük solucan," dedi.

"Evet, sör," diye cevap verdi Genç Ian viyaklayan bir sesle, ama babası sanki cevabın 'Hayır'olmasını istermiş gibi bakıyordu.

"İyi," dedi babası acımasızca. "Konuşacak mısın, yoksa zaman kaybetmeden seni kemerimle kırbaçlamaya başlayayım mı?"

"Kaşları yeni yanmış birini kırbaçlayamazsın, Ian," diye itiraz etti Jamie boğuk bir sesle, masanın üzerindeki sürahiden bir bardağa siyah bira koyuyordu. "Bu insanca değil." Yeğenine gülümseyip bardağı ona verdi ve çocuk hevesle bardağı kaptı.

"Evet, belki değil," diye kabul etti Ian oğlunu inceleyerek. Dudağının bir kenarı seğirdi. Genç Ian acınacak hâldeydi, aynı zamanda çok da komik görünüyordu. "Fakat bu senin daha sonra cezalandırılmayacağın anlamına gelmiyor," diyerek çocuğu uyardı, "ayrıca annen seni yeniden gördüğünde artık ne yapacaktır, bilemiyorum. Neyse evlat, şimdilik rahatına bak."

Söylenen son sözdeki tonlamayla, fark edilir şekilde rahatlayan Genç Ian cevap vermedi ama bardağındaki biranın derinliklerinde bir sığınak aradığı belliydi.

Ben de kendi bardağımın tadını çıkarıyordum. Edinburgh halkının yağmura karşı neden böyle isteksiz davrandıklarını sonradan anlamıştım. Bir kez ıslanıldı mı bu rutubetli taş evlerde kurumak zordu, kıyafet değişimi mümkün değildi ve küçük bir şömine de pek işe yaramıyordu.

Islak korsajı göğüslerimden çektiğimde Genç Ian'ın ilgili bakışlarını gördüm ve çocuk odadayken onu çıkarmamaya karar verdim. Jamie delikanlının rahatını bozacakmış gibi görünüyordu. Ben de kıyafetlerimi çıkarmak yerine biramı yudumladım, yoğun tadın sıcak çağıldamasının mideme ulaştığını hissedebiliyordum.

"Biraz konuşmak için kendini iyi hissediyor musun, delikanlı?" Jamie yeğeninin karşısına, diz yastığının üzerine oturdu.

"Evet... yapabilirim," diye ciyakladı Genç Ian dikkatlice. İri bir kurbağa gibi boğazını temizledi ve kararlı bir şekilde cevap verdi. "Evet, konuşabilirim."

"Güzel. İyi, o zaman. Önce, basımevine nasıl geldin ve yangın nasıl çıktı?"

Genç Ian bir anlığına iyice düşündü, sonra cesaret almak için birasını yudumladı ve konuşmaya başladı. "Ben çıkardım."

Jamie ve Ian bunu duyunca oturdukları yerde doğruldular. Jamie'nin kaşsız insanları kamçılama ile ilgili tavsiyesini yeniden gözden geçirdiğini görebiliyordum ama büyük bir çabayla sinirine hâkim oldu ve sadece şöyle dedi, "Neden?"

Çocuk birasından bir yudum daha alırken öksürdü ve yeniden içti, ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştığı açıktı.

"Şey," diye başladı kendinden emin olmayarak, "bir adam vardı," dedi, can alıcı noktaya gelmişti.

"Bir adam," Birden yeğeni sağır ve dilsiz duruma geldiğinden, Jamie onu teşvik etmeye çalıştı. "Nasıl bir adam?"

Genç Ian bardağı iki eliyle tutuyor ve üzgün görünüyordu.

"Hemen dayına cevap ver, aptal," dedi Ian sertçe. "Yoksa seni dizime yatırır, hemen şimdi tokatlarım."

Benzer tehdit ve teşviklerle, iki adam az ya da çok çocuktan hikâyeyi duymayı başarmışlardı.

Genç Ian bu sabah Kerse'deki tavernadaydı. Wally ile buluşması söylenmişti, oyun için kullanılacak ağzı kapalı fıçılarla ve bozuk şaraplarla dolu olan kanyak arabasıyla randevu yerine gelecekti.

"Söylendi mi?" diye sordu Ian sertçe. "Sana kim dedi?"

Genç Ian konuşamadan, "Ben dedim," diye araya girdi Jamie. Sessiz olması için eniştesine sus işareti yaptı. "Evet, onun burada olduğunu biliyordum. Bunu sonra konuşuruz, Ian, lütfen. Bugün neler olduğunu öğrenmemiz daha önemli."

Ian Jamie'ye öfkeli bir bakış attı ve itiraz etmek için ağzını açtı ancak sert bir şekilde kapattı. Devam etmesi için oğluna başını salladı.

"Anlarsınız, acıkmıştım," dedi Genç Ian.

"Ne zaman değilsin ki?" dedi babası ve dayısı aynı anda, çok uyumluydular. Birbirlerine bakıp ani bir kahkahayla homurdandılar ve gergin atmosfer hemen yumuşadı.

"Yemek için tavernaya gittin," dedi Jamie. "Tamam, evlat, buraya kadar sorun yok. Sonra sen oradayken ne oldu?"

Burası adamı gördüğü yerdi. Kısa boylu, kızgın bakışlı bir adamdı. Saçı denizcilerin ördüğü tarzdaydı ve bir gözü kördü, o esnada tavernanın sahibiyle konuşuyordu. "Seni soruyordu, Jamie Dayı," dedi Genç Ian, içtiği bira sayesinde konuşması iyice açılmıştı. "Senin asıl adını kullanıyordu."

Jamie şaşkınlıkla bakıyordu. "Jamie Fraser mı demek istiyorsun?"

Genç Ian başını onaylarcasına salladı ve içkisini yudumladı. "Evet. Fakat senin diğer adını da biliyordu, yani Jamie Roy'u."

"Jamie Roy?" Ian şaşkın bakışlarla, omzunu silken kayınbiraderine döndü.

"Limanlarda böyle tanınıyorum. Tanrım, Ian, ne yaptığımı biliyorsun!"

"Evet, biliyorum ama küçük delikanlının bunu yapman için sana yardım ettiğini bilmiyordum." Ian ince dudaklarını birleştirdi ve dikkatini yeniden oğluna verdi. "Devam et, evlat. Bir daha lafını kesmeyeceğim."

Denizci tavernanın sahibine, buraya gelip kabiliyetli adamları işe almasıyla bilinen Jamie Fraser adındaki bir işverene baktığını anlatmıştı. Mal sahibi bu adı bilmiyormuş gibi bakıyordu, denizci adama yanaşmış ve masaya bir bozukluk koyarken kısık bir sesle, 'Jamie Roy' adının tanıdık gelip gelmediğini sormuştu.

Mâl sahibi bir duvar kadar tepkisiz olunca denizci tavernadan çıkmıştı ve Genç Ian adamın hemen peşine takılmıştı.

Delikanlı gözlerini kırpıştırarak, "Onun kim olduğunu ya da ne yapmaya çalıştığını bir şekilde öğrenebilirim diye düşündüm," dedi.

"Wally için meyhaneciye bir not bırakmayı da düşünseydin," dedi Jamie. "Hâlâ ortalarda yok. Peki adam nereye gitti?"

Hızlı adımlarla yolun aşağısına gidiyordu ama o kadar da hızlı yürümüyordu, bu yüzden sağlıklı bir çocuk çok yakından takip edemezdi. Mükemmel bir yürüyücü olan denizci, Edinburgh'un içine doğru gitmiş ve beş mil kadar içeriyi girmişti. Bir saat kadar yürümüştü ve sonunda Yeşil Baykuş tavernasına gelmişti. Genç Ian da peşindeydi, yürümekten iyice susamıştı.

Bu adı duyunca ürktüm ama hiçbir şey söylemedim, hikâyeyi yarıda kesmek istemiyordum.

"İçerisi çok kalabalıktı," diye anlatıyordu çocuk. "Sabahleyin bir olay olmuştu ve herkes bundan bahsediyordu ama ne zaman beni görseler susuyorlardı. Her neyse, orada da aynısı oldu." Öksürmek için sustu ve boğazını temizledi. "Denizci kanyak istedi, sonra mal sahibine Jamie Roy ya da Jamie Fraser adındaki birinden kanyak alıp almadığını sordu."

"Almış mı?" diye mırıldandı Jamie. Bakışları yeğenine odaklıydı ama beyninden geçen düşünceleri görebiliyordum, kalın kaşlarının arası hafiften kırışmıştı.

Adam düzenli olarak bir tavernadan bir tavernaya gitmiş, sadık gölgesi de peşinden ayrılmamıştı. Adam her tavernada kanyak ısmarlıyor ve sorusunu yineliyordu.

"Bu kadar çok kanyak içtiğine göre sağlam bir midesi olmalı," diye yorum yaptı Ian.

Genç Ian başını iki yana salladı. "İçmedi. Sadece kokladı."

Babası içkiye böyle muamele edildiğini duyunca dilini şaklatmıştı ama Jamie'nin kızıl kaşları hâlâ yukarıdaydı.

"Birini tattı mı?" diye sordu.

"Evet. Köpek ve Silah'ta ve bir de Mavi Domuz'da. Fakat küçük bir yudumdan başka bir şey almıyor, daha sonra da bardağa dokunmuyordu. Diğer yerlerde hiç içmedi, üstelik ondan önce beş yere daha gitmiştik..." diye sesi azaldı, başka bir yudum daha aldı.

Jamie'nin yüzü şaşırtıcı bir hale büründü. Şaşkınlıktan kaşlarını çatmasıyla yüzü tamamen ifadesizleşti ve sonra aklına bir şey gelmişçesine

yüzü aydınlandı.

"Demek böyle," dedi yumuşak bir sesle kendi kendine. "Vay be." Dikkatini yeniden yeğenine verdi. "Peki sonra ne oldu, evlat?"

Genç Ian yeniden üzgün bakmaya başladı. Yutkundu, ince boğazındaki sarsıntı görülebiliyordu.

"Evet, Kerse'den Edinburgh'a olan uzun bir yolculuktu," diye başladı, "ve baş döndürücü bir yolculuktu..."

Babası ve dayısı kuşkulu bakışlarla birbirlerine baktılar.

"Çok içtin," dedi Jamie, kabul ederek.

"Evet, onun bu kadar çok tavernada dolaşabileceğini nereden bilebilirim, değil mi?" Genç Ian kendini korumak için bağırdı, kulakları kızarıyordu.

"Hayır, tabii ki, evlat," dedi Jamie nazikçe, Ian'ın eleştirici yorumlarına mani olmuştu. "Onu ne kadar takip edebildin?"

Royal Mile'ın yarısına kadar takip edebilmişti. Adam aşağıya doğru ilerlerken, Genç Ian beş mil boyunca yürüdüğünden iki büyük bardak biranın etkisiyle bir köşede uyuyakalmıştı. Bir saat sonra uyandığında ise avı çoktan gitmişti.

"Sonra buraya geldim," diye açıklama yaptı. "Jamie Dayı'nın bu konu ile ilgili bir şey bilip bilmediğini merak ettim. Ancak o burada değildi." Çocuk bana bir göz attı ve kulakları biraz daha kızardı.

"Peki onun burada olabileceğini nereden biliyordun?" Ian delici bakışlarla oğluna bakıyordu, sonra bu bakışları kayınbiraderine çevirdi. Ian'ın sabahtan beri kontrol altında tuttuğu siniri birden patlak verdi. "Ahlaksız Jamie Fraser benim oğlumu müstehcen bir eve getiriyor, ha!"

"Bahsettiğin yeri sen de iyi bilirsin, baba!" Genç Ian ayağa kalktı, hafiften sallanıyordu ama büyük güzel ellerini iki yanında yumruk halinde tutabiliyordu.

"Ben mi? Ne kast ediyorsun, seni küçük solucan?" diye bağırdı Ian, öfkeden titriyordu.

"Senin ikiyüzlü biri olduğunu söylüyorum!" diye bağırdı oğlu boğuk bir sesle. "Bana ve Micheal'a, saflıktan ve bir kadına bağlılıktan bahsedip duruyorsun ama sen her zaman şehre gelip fahişelerin peşine takılıyorsun!"

"Ne?" Ian'ın yüzü mora dönmüştü. Biraz korkuyla Jamie'ye baktım, o ise şimdiki durumu komik buluyormuş gibi görünüyordu.

"Sen... lanet olası bir... bir ahlaksızsın!" Genç Ian zaferle ilerlemeye devam ediyordu ama sustu, sanki buna benzer başka bir şey daha bulmaya çalışıyordu. Ağzını açtı fakat hiçbir şey söyleyemedi, sadece yumuşak bir geğirme çıktı.

"Çocuk çok içti," dedim Jamie'ye.

Jamie bira sürahisini alıp içine baktı ve sonra masaya koydu.

"Haklısın," dedi. "Bunu önceden fark etmeliydim ancak onun ne kadar yanık olduğunu anlamak zor."

Yaşlı Ian sarhoş değildi ama ifadesi oğlununkine benziyordu; yüzü kıpkırmızı ve gözleri fal taşı gibi açıktı.

"Lanet olası, ne demek istiyorsun, seni köpek yavrusu?" diye bağırdı. Tehditkâr bir tavırla Genç Ian'a doğru yürüdü, çocuk istemsizce geriledi ve birden bacakları koltuğun kenarıyla karşılaşınca oturuverdi.

"O," dedi, şaşkın bir halde tek heceyle konuşuyordu. İfadeyi açıklığa kavuşturmak için beni gösteriyordu. "O! Annemi bu fahişeyle aldatıyorsun, demek istediğim bu!"

Ian oğlunun kulağının üzerine öyle bir tokat attı ki çocuk koltuğa yapıştı.

"Seni süzme salak!" dedi, mahcup olarak. "Claire Yengen ile düzgün konuş, bana ve annene laf söyleyemezsin!"

"Yenge mi?" Genç Ian bana yastıkların üzerinden aval aval bakıyordu, tıpkı yavru bir kedinin yalvarışı gibiydi, bu yüzden bir kahkaha patlattım.

"Sabahleyin kendimi tanıtamadan gittin," dedim.

"Ama sen öldün," dedi safça.

"Daha değil," diye ona teminat verdim. "Tabii bu ıslak kıyafetlerin içinde oturup zatürre olmazsam."

Bana dik dik bakarken gözleri kusursuz bir yuvarlaklığa kavuşmuştu. İlerinde heyecan pırıltıları vardı.

"Lallybroch'taki kimi yaşlı kadınlar, senin bilge bir kadın olduğunu söylüyorlar. Bir beyaz leydi ya da hatta bir peri. Jamie Dayı Culloden'dan sensiz döndüğünde, senin belki de periler diyarına, yani geldiğin yere geri döndüğünü söylediler. Bu doğru mu? Karanlıkta mı yaşadın?"

Jamie'ye bir bakış attım, o ise tavana bakıyordu.

"Hayır," dedim. "Ben... şey, ben..."

"Culloden'dan sonra Fransa'ya kaçtı," diye birden araya girdi Ian büyük bir kararlılıkla. "Dayının savaşta öldüğünü düşündü, bu yüzden Fransa'daki akrabalarına gitti. Yengen Prens Tearlach'ın çok yakın bir arkadaşı ve kendini tehlikeye atmamak için savaştan sonra İskoçya'ya dönmedi. Ama sonra dayını duydu ve kocasının ölmediğini öğrenince hemen gemiye atladı ve onu bulmaya geldi."

Genç Ian'ın ağzı hafiften açık kaldı. Tabii benimkinin de.

"Ee, evet," dedim ve ağzımı kapattım. "Böyle oldu."

Delikanlı parlayan gözlerini benden dayısına çevirdi.

"Böylece ona geri döndün," dedi, mutlu bir halde. "Tanrım, bu çok romantik!"

Gergin an tamamıyla yok olmuştu. Ian duraksadı ama Jamie ve bana bakarken gözleri yumuşamıştı.

"Evet," dedi ve istemeden gülümsedi. "Evet, ben de öyle düşünüyorum."

***

"İki ya da üç yıla kadar onun bunu yapacağını sanmıyordum," diye yorum yaptı Jamie. Genç Ian tuttuğum tükrük hokkasına acıyla öğürürken, o da bir eliyle yeğeninin başını tutuyordu.

"Evet, her zaman dik kafalıydı," diye cevap verdi Ian kabul edercesine. "Doğru düzgün ayakta durmadan yürümeyi öğrendi. Ateşe, çamaşır kazanına, domuz ahırına ya da ahıra yuvarlanıp duruyordu." Çocuğun zayıf sırtını okşadı. "Hadi, evlat çıkar."

Biraz daha kustuktan sonra, delikanlıyı halsiz bir halde koltuğun üzerine yatırdık. Dumanın, hırsın ve dayısı ile babasının kuşkulu bakışları altında çok fazla içtiği biranın etkisinden kurtulsun diye yatırmıştık.

"İstediğim lanet olası çay nerede kaldı?" Jamie sabırsızca zili çalmaya gitti ama onu durdum. Genelevin düzeninin sabahki olay yüzünden hâlâ düzelmediği belliydi.

"Canını sıkma," dedim. "Ben aşağıya gider alırım." Tükrük hokkasını kaldırdım ve onu biraz uzağa taşıdım, Ian'ın arkamdan sessizce konuşmaya başladığını duyabiliyordum, "Bak, aptal–"

Hiç zorluk çekmeden mutfağı buldum ve gerekli olan ihtiyaçları aldım. Jamie'nin ve Ian'ın çocuğa dinlenmesi için birkaç dakika vermelerini umuyordum. Aslında hikâyeden de bir şey kaçırmak istemiyordum.

Tabii ki kaçırmıştım. Küçük odaya geri döndüğümde, odaya ağırlık çökmüştü bile. Genç Ian bana bir göz attı, sonra bakışlarını hemen benden kaçırdı. Jamie her zamanki gibi ağırbaşlıydı fakat büyük Ian da oğlu gibi kızarmış ve huzursuzdu. Tepsiyi elimden almak için öne doğru atıldı, mırıldanarak teşekkür etti ama gözlerime bakamıyordu.

Jamie'ye tek kaşımı kaldırarak baktım, o da hafiften gülümsedi ve omuz silkti. Ben de omuz silktim ve tepsideki kâseleri bir bir aldım.

"Ekmek ve süt," dedim ve Genç Ian'a verdim, biraz daha mutlu görünüyordu.

"Sıcak çay," dedim ve fincanı babasına uzattım.

"Viski," dedim ve şişeyi de Jamie'ye verdim, "ve yanıklar için soğuk çay," son kâseyi aldım, soğuk çayın içine peçeteleri ıslanması için koymuştum.

"Soğuk çay mı?" Jamie'nin kızıl kaşları yukarıya kalktı. "Aşçıda tereyağı yok muydu?"

"Ben yanıklara tereyağı koymuyorum," dedim. "Aloe vera suyu veya sinir otu suyu ya da muz çiçeği suyu kullanıyorum ama aşçıda bunların hiçbiri yoktu. Soğuk çay elde edebildiğimin en iyisi."

Genç Ian'ın kabaran ellerini, kollarını ve kırmızı lekeli yüzünü çayla ıslatılmış peçetelerle sildim, o sırada Jamie ve Ian çaylarını ve viskilerini içerek sohbet ediyorlardı. Hepimiz oturduktan ve dinlendikten sonra, hikâyenin geri kalan kısmını Ian'dan dinlemeye hazırdık.

"Şey," diye başladı, "biraz şehirde yürüdüm, ne yapabileceğimi düşünüyordum. Sonunda aklım başıma geldi. Takip ettiğim adamın High Sokağı'nın aşağısına doğru, tavernadan tavernaya yürüyerek gittiğini düşünerek, ben de diğer çıkışa gittim ve caddeye baktım. Belki onu o yolda bulabilirim diye düşünüyordum."

"Harika bir fikir," dedi Jamie ve Ian da beğenerek başıyla onayladı, çatık kaşları hafiften yukarıya kalkmıştı. "Onu buldun mu?"

Genç Ian sütünü höpürdeterek içerken başını salladı. "Evet."

Royal Mile'ın aşağısına doğru koşmuştu, Holyrood Sarayı'nın yakınlarında bir yerdeydi. Yolu iyice incelemiş, örgülü saçlı, tek gözlü adamı bulabilmek için her tavernada durmuştu. Canongate'in altında onla ilgili bir ipucu yoktu ve hayal kırıklığına uğramaya başlamıştı ki adamı görmüştü. Adam Holyrood Bira Fabrikası'nın meyhanesinde oturuyordu.

Buraya araştırma yapmaktan daha çok dinlenmek için gelmişe benziyordu, çünkü denizci rahatça kurulmuş birasını yudumluyordu. Genç Ian avludaki büyük fıçının arkasında saklanıp orada kalmıştı. Nihayet adam ayağa kalktığında, onu yavaşça yolun aşağısına gidene kadar takip etmişti.

"Başka tavernaya gitmedi," dedi çocuk ve süt akan çenesini sildi. "Doğruca Carfax Geçidi'ne gitti, basımevine."

Jamie bıyık altından Gaelce bir şeyler söyledi. "Gitti mi? Peki sonra ne oldu?"

"Evet, dükkânın kapalı olduğunu gördü. Dikkatli bir şekilde üst katın camlarına baktı, sanki kırıp içeri girmeyi düşünüyordu. Fakat sonra onun gelip geçenlere baktığını gördüm. Günün en yoğun olduğu zamandı, birçok kişi çikolata dükkânına gidiyordu. Bu yüzden bir anlığına eşikte durdu,

düşünüyordu ve sonra geçidin sonuna gitti, ben de görülmemek için köşedeki terzi dükkânına girdim."

Adam geçidin girişinde durmuş, sonra aklına bir şey gelmiş gibi sağa tarafa dönmüştü. En sonunda aşağıya doğru biraz yürüdükten sonra küçük sokağa girmişti.

"Sokağın geçidin arka tarafındaki alana gittiğini biliyordum," diye açıkladı Genç Ian. "Bu yüzden onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştım."

Şaşkın bakışlarımı görerek, "Geçidin arka tarafında küçük bir alan var," diye açıklama yaptı Jamie. "Çöp, dağıtım ya da bu tarz şeyler için kullanılıyor ama basımevine açılan bir de arka kapı var."

Genç Ian başını aşağı yukarı salladı ve boş kâsesini masaya bıraktı. "Evet, ben de onun bu şekilde içeri girmeye çalışacağını düşündüm. Ve bir de yeni basılan broşürleri."

"Tanrım," dedi Jamie. Yüzü solgun görünüyordu.

"Broşürler mi?" Ian kaşlarını kaldırarak Jamie'ye baktı. "Ne tarz broşürler?"

"Bay Gage için yeni basıldı," diye açıklama yaptı Genç Ian.

Ian hâlâ benim gibi boş boş bakıyordu.

"Siyasi," dedi Jamie açıkça. "Son Damga Vergisi Kanunu'nun feshedilmesi için bir önerge, halkı kışkırtmak için ve gerekirse şiddetle. Beş bin tanesi yeni basıldı, arka odadaydılar. Gage gelip yarın sabah onları alacaktı."

"Tanrım," dedi Ian. Yüzü Jamie'nin yüzünden daha solgundu, korkunun endişeye karıştığı bir ifadeyle Jamie'ye bakıyordu. "Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu. "Sırtında yara olmayan ufacık bir yer bile yok. Vatan hainliği için çıkarılan affın mührü daha yeni kurudu. Bir de Tom Gage ve onun isyancı arkadaşlarıyla işbirliği yapıp, oğlumu da işin içine mi karıştırıyorsun?"

Sesi iyice yükselmişti ve şimdi ayağa fırlamış yumruklarını sıkıyordu.

"Böyle bir şeyi nasıl yaparsın, Jamie nasıl? Savaş sırasında ve sonrasında, senin yaptıkların yüzünden Jenny ve ben yeterince acı çekmedik mi? Tanrım, ömrün boyunca hapislerde yaşayacağını düşünüp durdum!"

"Hayır," dedi Jamie kısaca. "Ben Gage'in grubunda değilim. Fakat benim işim matbaacılık, değil mi? Adam bu broşürler için para verdi."

Ian öfke nöbetiyle ellerini iki yana savurdu. "Ahh, evet! Ve bu Saray'ın elçilerinin seni yakalayıp asılman için Londra'ya götürmesi anlamına geliyor! Eğer bu şeyler dükkânda bulunsaydı–" Birden aklına bir şey geldi, sustu ve oğluna döndü.

"Ahh, bu değil mi?" diye sordu. "Sen bu broşürlerde neler olduğunu biliyordun, bu yüzden orayı ateşe verdin?"

Genç Ian başını onaylarcasına salladı, yavru bir baykuş kadar heybetliydi.

"Zamanında onları dışarı çıkaramadım," dedi. "Beş bin tanesini de. Adam yani denizci arka camdan girmişti ve kapı mandalına ulaşmıştı."

Ian hemen Jamie'ye döndü.

"Lanet olsun!" dedi şiddetli bir şekilde. "Sana lanet olsun, düşüncesiz, kuş beyinli, aptal, Jamie Fraser! Önce II. James, şimdi de bu!"

Jamie Ian'ın bu sözleri karşısında kıpkırmızı kesilmişti ve şimdi daha bir öfkeliydi.

"Charles Stuart yüzünden suçlanıyor muyum?" dedi. Gözleri öfkeden ateş saçıyordu ve çay fincanını öyle sert bir şekilde masaya koydu ki çay ve viski masanın cilalı yüzeyine dağıldı. "O küçük aptalı durdurmak için elimden geleni yapmadım mı sanıyorsun? Bu savaşta ben her şeyimden vazgeçtim, her şeyimden Ian! Hepimizi kurtarmak için ülkemden, özgürlüğümden, karımdan vazgeçtim." Konuşurken bir anlığına bana baktı. Son yirmi yılın ona nelere mâl olduğunu anlatan o bakışı yakalayabilmiştim.

Ian'a geri döndü, konuşmaya devam ederken suratını asıyordu ve sesi gitgide daha da sert çıkıyordu.

"Ve senin ailene yaptıklarıma gelince, bunda ne çıkarın oldu Ian? Lallybroch artık küçük James'e ait değil mi? Senin oğluna, benimkine değil!"

Ian bu lafları duyunca geriledi. "Ben hiç istemedim–" diye başladı.

"Hayır, istemedin. Tanrı aşkına, bunda seni suçlamıyorum! Fakat gerçek şu ki Lallybroch artık benim değil, öyle mi? Onu bana babam bırakmıştı ve ben elimden geldiğince ona en iyi şekilde sahip çıktım. Toprağıma ve kiracılarıma baktım ve sen bana yardım ettin, Ian." Sesi biraz yumuşadı. "Sen ve Jenny olmadan ben bunun altından kalkamazdım. Orayı Genç Jamie'ye vermek bana çok gelmedi, böyle olmak zorundaydı. Fakat hâlâ..." Bir anlığına döndü, başı eğikti ve gömleğinin altındaki geniş omuzları gergindi.

Hareket etmeye ya da konuşmaya cesaret edemiyordum ama Genç Ian'ın gözlerini görebiliyordum, çok üzgündü. Karşılıklı rahatlama için bir elimi cılız omzuna koydum, köprücük kemiğindeki narin ette atan nabzı hissedebiliyordum. Büyük, güzel avcunu elimin üzerine koydu ve sıkıca tuttu.

Jamie eniştesine geri döndü, sesini ve öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Sana yemin ediyorum Ian, küçük delikanlıyı tehlikeye atmadım. Mümkün olduğunca onu bu yoldan uzak tutmaya çalıştım. Denizcilerin onu görmesine ya da Fergus ile birlikte kayığın dışına çıkmasına izin vermedim, o bana ne kadar yalvarsa da bunu yapmadım." Genç Ian'a bir göz attı ve yüz ifadesi değişti, şefkat ve öfke birbirine karışmıştı.

"Ona yeniden eve dönmesi gerektiğini söyledim."

"Ama gelmesini de sağlamadın, değil mi?" Ian'ın yüzündeki öfke soluyordu ama yumuşak kahverengi gözleri hâlâ kısık ve öfke saçıyordu. "Ve ne de eve bir haber yolladın. Tanrı aşkına, Jamie, bu ay Jenny gece hiç uyumadı!"

Jamie dudaklarını birbirine kenetledi. "Hayır," dedi, kelimenin bir seferde ağzından çıkmasına izin vermişti. "Hayır, yapmadım. Ben–" Çocuğa yeniden bir göz attı ve huzursuz bir şekilde omuz silkti, sanki gömleği birden onu sıkmaya başlamıştı.

"Hayır," diye yeniden başladı. "Ben onu kendim eve getirmek istiyordum."

"Kendi başına seyahat edecek kadar büyüdü," dedi Ian kısaca. "Buraya da kendisi geldi, değil mi?"

"Evet ama bundan dolayı değil." Jamie huzursuzca yana döndü, fincanı aldı ve avuçlarının arasında bir sağa bir sola çevirmeye başladı. "Hayır, onu ben getirmek istiyordum, çünkü senin iznini isteyecektim, senin ve Jenny'nin. Delikanlının bir müddet yanımda kalmasını isteyecektim."

Ian kısa ve alaylı bir kahkaha attı. "Oo, demek öyle! Seninle birlikte asılması ya da sürgün edilmesi için sana izin mi verecektik?"

Bakışlarını avcundaki bardaktan Ian'a çevirirken Jamie'nin yüzü yine öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğimi biliyorsun," dedi. "Tanrı aşkına, Ian, delikanlıya kendi oğlummuş gibi bakıyorum ve sen de bunu çok iyi biliyorsun!"

Ian hızlı hızlı nefes alıyordu, koltuğun arkasında bulunduğum yerden bunu duyabiliyordum. "Ahh, yeterince biliyorum," dedi Ian öfkeyle. "Ama o senin oğlun değil? O benim oğlum."

Jamie bir anlığına ona baktı, sonra uzandı ve nazik bir şekilde fincanı masaya bıraktı. "Evet," dedi, sessizce. "Senin oğlun."

Ian durdu, sonra kalın siyah saçlarını geriye doğru iterek bir eliyle alnını sildi.

"Evet, o zaman," dedi. Bir ya da iki derin nefes aldı ve oğluna döndü.

"Hadi gel," dedi. "Halliday'den bir oda tuttum."

Genç Ian'ın güzel parmakları benimkini sıkıca tutuyordu.

"Hayır, baba," dedi. Sesi titriyor ve ağlamamak için gözlerini zar zor kırpıyordu. "Seninle gelmiyorum."

Ian'ın yüzü solgundu, elmacık kemikleri ise koyu kırmızıya dönmüştü, sanki biri yanaklarına sıkı bir tokat atmıştı.

"Öyle mi?" dedi.

Genç Ian başını salladı ve yutkundu. "Ben sabah yanına gelirim, baba. Seninle eve dönerim. Ama şimdi değil."

Ian uzun bir süre konuşmadan oğluna baktı. Sonra omuzları çöktü ve bedenindeki bütün gerginlik yok olup gitti.

"Anlıyorum," dedi, sessizce. "Tamam, o zaman. Tamam."

Başka bir kelime söylemeden döndü ve kapıyı arkasından dikkatlice kapatarak çıktı. Merdivenlerden aşağıya inerken her basamakta tahta bacağının çıkardığı pat sesini duyabiliyordum. Alt kata ulaştığında ayak sürtme sesi, sonra Bruno'nun vedalaşma sesi ve ana kapının kapanma gürültüsü geldi. Ve sonra ev sessizliğe büründü, sadece arkamda çıtırdayan şöminenin sesi vardı.

Elimin altındaki çocuğun omzu titriyordu, sessizce ağlıyordu.

Jamie onun yanına oturmak için yavaşça geldi, yüzünden sıkıntı dolu bir çaresizlik akıyordu.

"Ahh, küçük Ian," dedi. "Tanrım, delikanlı, bunu yapmamalıydın."

"Yapmak zorundaydım." Ian birden sesli nefes aldı. Nefesini tuttuğunu anlamıştım. Yanık yüzünü dayısına çevirdi, kaba yüz hatları acıdan kırışmıştı.

"Babamın canını yakmak istemedim," dedi. "İstemedim!"

Jamie düşünceli bir halde onun dizini okşadı. "Biliyorum, delikanlı," dedi, "ama böyle şeyleri ona söylemek–"

"Ona söyleyemem ama sana söylemek zorundayım, Jamie Dayı!" Jamie yeğeninin endişeli sesini duyunca birden yeğenine baktı.

"Bana söylemek mi? Neyi bana söyleyeceksin?"

"Adamı. Saçı örgülü olan adamı."

"Ne olmuş ona?"

Genç Ian dudaklarını yaladı, kendini toplamaya çalışıyordu.

"Sanırım ben onu öldürdüm," diye fısıldadı.

Şaşkına dönen Jamie bana bir göz attı, sonra Genç Ian'a döndü.

"Nasıl?" diye sordu.

"Şey... biraz yalan söyledim," diye başladı konuşmaya, sesi titriyordu. Yaşlar hâlâ gözlerinden akmaya devam ediyordu ama onları sildi. "Basımevine girdiğim zaman, senin bana verdiğin anahtarı kullanmak zorundaydım fakat adam zaten içerideydi."

Denizci dükkânın en arka odasındaydı, orada yeni basılan broşürler vardı. Mürekkep yığınlarının yanındaydılar, makineyi temizlemek için kullanılan lekeli kâğıtlar ve eski kurşunların eritilip yeni kalıba sokuldukları küçük bir fırın da vardı.

"Yığınlardan biraz broşür almış ceketine koyuyordu," dedi Ian yutkunarak. "Onu gördüğüm zaman onları geri bırakması için ona bağırdım ve o da elinde bir silahla bana döndü."

Silah ateş almıştı, Genç Ian çok korkmuş ama kurşun ıskalamıştı. Gözü korkan denizci çocuğa doğru koşmuş ve onu vurmak için silahını kaldırmıştı.

"Ne kaçmak için ne de düşünmek için zaman vardı," dedi. Şimdi elimi bırakmıştı ve parmakları dizini tutuyordu. "Tutabileceğim ilk şeye uzandım ve onu attım."

Uzandığı ilk şey, erimiş kurşunları döküm kalıbına koymak için kullanılan bakır kepçe olmuştu. Fırın hâlâ yanıyordu, iyice tutuşturulmuştu ve kepçenin içinde bulunan kurşun parçaları denizcinin yüzüne sıçramıştı.

"Tanrım, öyle çok bağırdı ki!" Güçlü bir ürperme Genç Ian'ın cılız bedenini sarstı ve onun yanına oturmak, ellerini tutmak için koltuğun diğer tarafına geçtim.

Denizci gerilemişti, yüzünü tutarken etrafı altüst etmiş ve bütün kömür parçalarını odaya saçmıştı.

"Yangın böyle başladı," dedi çocuk. "Söndürmeye çalıştım ama yeni kâğıtların ucu tutuşmuştu ve birden hepsi alev aldı. Bütün oda tutuştu."

"Mürekkep fıçıları sanırım," dedi Jamie sanki kendi kendine konuşuyordu. "Toz alkolle çözünüyor."

Alev alan kâğıt parçaları Genç Ian ile arka kapının arasına düşmüştü. Siyah dumanların çıktığı ve tehdit eden bir alev duvarı oluşmuştu. Kör olan ve bir hayalet gibi bağıran denizci, ellerinin ve dizlerinin üzerinde basımevinin ön odasına, yani güvenli yere gitmek için çocuk ile kapı arasında bulunuyordu.

"Ben onu oradan uzaklaştırmak için ona dokunmaya cesaret edemedim," dedi, hâlâ titriyordu.

Kendini tamamen kaybeden adam, merdivenlere doğru koşmuş ama sonra tuzağa düştüğünü anlamıştı. Alevler arka odadan yayılmış ve bir şömine gibi merdivenleri içine almıştı, kör edici bir dumanla hızla üst odaya geliyordu.

"Çatıdaki kapaktan dışarı çıkmak aklına gelmedi mi?" diye sordu Jamie.

Genç Ian başını üzgün bir şekilde salladı.

"Bilmiyordum."

"Neden orada kapak vardı?" diye sordum merakla.

Jamie bana gülümsüyor gibiydi. "İhtiyaç olur diye. Sığınak gibi. Ama şunu söylemeliyim ki onu yaptığım zaman yangını hiç düşünmemiştim." Başını iki yana sallayarak konuyu dağıtmamaya çalıştı.

"Adamın yangından kurtulamadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Tam olarak göremedim," diye cevap verdi Genç Ian, yeniden burnunu çekmeye başlamıştı. "Eğer o öldüyse, o zaman onu ben öldürdüm. Babama bir kati–" Yeniden hıçkırıklara boğuldu, öyle çok ağlıyordu ki konuşamıyordu bile.

"Sen bir katil değilsin, Ian," dedi Jamie kesin bir şekilde. Yeğeninin titreyen omuzlarını okşuyordu. "Sus şimdi, her şey yolunda. Sen yanlış bir şey yapmadın, delikanlı. Yapmadın, duyuyor musun?"

Çocuk yutkundu ve başını salladı ama ağlamasına ya da titremesine engel olamıyordu. Sonunda kollarımı ona dolayıp kendime doğru döndürdüm ve

başını omzuma yasladım. Sırtını okşayarak, küçük bir çocuğun yatışması için yapılan sesleri çıkardım.

Kollarımın arasında kendini tuhaf hissediyordu; neredeyse yetişkin bir adam gibi iriydi ama kemikleri kırılgan ve zayıftı ve çok az et vardı, sanki bir iskeleti tutuyorlardı. Koynumda bir şeyler mırıldanıyordu, sesi öyle boğuk ve tutarsızdı ki kelimeleri zar zor söyleyebiliyordu.

"...affedilmez günah... lanetleneceğim... babama anlatamam... korkarım... eve bir daha dönemem..."

Jamie kaşlarını kaldırarak bana baktı ama çaresizce omzumu silkip çocuğun gür saçlarını geriye doğru ittim. Sonunda Jamie öne eğilip çocuğun omuzlarından sertçe tuttu ve onu oturttu.

"Bak, Ian," dedi. "Hayır, bak, bana bak!"

Üstün çabanın etkisiyle, çocuk bitkin vücudunu dikleştirdi ve yaşlarla dolu, kan çanağı gözlerini dayısına çevirdi.

"Bak şimdi." Jamie yeğeninin ellerini tuttu ve hafiften sıktı. "Birincisi, seni öldürmeye çalışan bir adamı öldürmek günah değil. Eğer zorundaysan, kendini, aileni ve ülkeni müdafaa etmek için kilise senin öldürmene izin veriyor. Bu yüzden affedilmez bir günah işlemedin ve lanetlenmeyeceksin."

"Lanetlenmeyecek miyim?" Genç Ian kuvvetlice burnunu çekti ve yüzünü bir koluyla sildi.

"Hayır, lanetlenmeyeceksin. Yarın sabah beraber gider, Peder Hayes'i çağırırız ve günah çıkarırsın, sonra da bağışlanırsın ama o da benim sana söylediğim şeyleri söyleyecektir."

"Ahh." Bu inleme onun rahatladığını gösteriyordu ve Genç Ian'ın cılız omuzları hissedilebilir şekilde yukarıya kalktı, sanki omuzlarındaki yük kalkmıştı.

Jamie yeniden yeğeninin dizini okşadı. "İkincisi, babana anlatmaktan korkmana gerek yok."

"Yok mu?" Genç Ian, Jamie'nin psikolojik durumu ile ilgili söylediklerini hiç tereddüt etmeden kabul etmişti ama bu dünyevi düşünce biraz şüpheli

görünüyordu.

"Evet, onun üzülmeyeceğini söyleyemem," diye ekledi Jamie açıkça. "Aslında bunu duyunca saçlarının da beyazlayacağını düşünüyorum. Ancak anlayacaktır. Seni evden atmayacak ya da seni evlatlıktan reddetmeyecektir, tabii korktuğun şey buysa."

"Anlayacağını düşünüyor musun?" Genç Ian Jamie'ye umudun şüpheyle savaştığı gözlerle bakıyordu. "Ben onu düşünemiyorum... babam bir adam öldürdü mü?" diye sordu birden.

Jamie gözlerini kırptı ve bu soruyla geri çekildi. "Şey," dedi yavaşça, "Sanırım. O da savaşta mücadele etti ama doğruyu söylemem gerekirse, Ian, bilmiyorum." Yeğenine biraz çaresizce bakıyordu.

"Erkeklerin pek konuştuğu tarzda bir konu değil. Askerlerin haricinde bazen çok içtiklerinde bundan bahsederler."

Genç Ian başını aşağı yukarı salladı, bunu özümsüyordu ve korkunç bir sesle yeniden burnunu çekti. Mendil için hemen kolunu yoklayan Jamie birden baktı, aklına bir şey gelmişti.

"Bu yüzden babana değil de bana anlatmak zorunda olduğunu söyledin, değil mi? Çünkü daha önceden benim bir adam öldürdüğümü biliyordun."

Yeğeni başını 'evet' anlamında salladı. Sıkıntıyla Jamie'nin yüzüne bakıyordu, gözlerinde güven vardı. "Evet. Ben düşündüm ki... yani benim ne yapmam gerektiğini senin bildiğini düşündüm."

"Ahh." Jamie derin bir nefes aldı ve bana bir bakış attı. "Şey..." Omuzları güçlü ve genişti, Genç Ian'ın yükünü onun aldığını görebiliyordum. İç çekti.

"İlk önce bir seçiminin olup olmadığına bakmalısın. Eğer yoksa aklını topla. Sonra günah çıkar, eğer istersen elbette. İstemezsen, iyi bir Tövbe etmen yeter. Affedilmez bir günah olmadığında bu yeterli. Bak, içinde hiçbir şüphe kalmasın," dedi ciddiyetle, "ama tövbe, gerçekten pişman olduğunda geçerlidir. Bu bazen olur ve bunu önleyemezsin."

"Sonra öldürdüğün kişinin ruhu için bir dua oku," diye devam etti, "böylece rahat uyusun ve seni rahatsız etmesin. Ruh Huzuru duasını biliyor musun? Düşünmek için boş vaktin olduğunda bunu yap. Savaştayken

düşünmek için zamanın olmaz, bu yüzden de Ruha Öncülük Et duasını oku: 'Yüce Tanrı'nın eli bu ruhta olsun. Cennetin kralı sensin Tanrım. Âmin.'"

"Yüce Tanrı'nın eli bu ruhda olsun. Cennetin Kral'ı sensin Tanrım. Âmin," diye tekrarladı Genç Ian kısık bir sesle. Başını yavaşça salladı. "Tamam. Başka?"

Jamie uzandı ve nazikçe yeğeninin yanağına dokundu. "O zaman bununla yaşayabilirsin, delikanlı," dedi yumuşak bir sesle. "İşte bu kadar."

28

Ahlak Bekçisi

"Genç Ian'ın takip ettiği adamın, Sör Percival'ın uyarılarıyla bir bağlantısının olduğunu düşünüyor musun?" Yeni gelen akşam yemeği tepsisinin üzerindeki örtüyü kaldırdım ve tepsiyi kokladım; Moubray'in güvecinin üzerinden çok zaman geçmişti.

Jamie sıcak dolgun bir ekmeği alırken başını salladı.

"Eğer olmasa şaşırırdım," dedi sertçe. "Bana zarar vermek isteyen birden fazla adam varken, çetelerden birinin Edinburgh'da dolaşacağını düşünemiyorum." Ekmekten bir lokma aldı ve hızlıca çiğnemeye başladı.

"Hayır, bu oldukça açık ve endişe edecek pek bir şey yok."

"Yok mu?" Ekmeğimden küçük bir lokma aldım, sonra bir lokma daha. "Bu çok lezzetli. Ne bu?"

Jamie ısırdığı ekmeğini midesine indirdi ve gözlerini kısarak içine baktı. "Kuşbaşı doğranmış yer mantarı," dedi ve ağzına hepsini tıktı.

"Hayır," dedi ve yutmak için sustu. "Hayır," dedi yeniden, sesi daha belirgindi. "Muhtemelen rakip kaçakçıların işi. Ara sıra sürtüşme yaşadığım iki çete var." Bir eliyle kırıntıları temizledi ve bir ekmeğe daha uzandı.

"Adamın kanyağı koklaması ama nadiren onun tadına bakması, onun bir *dégustateur de vin* olabileceğini gösteriyor. Onun gibiler bir koklamayla şarabın nerede yapıldığını ve tadına bakarak da ne zaman şişelendiğini söyleyebilir. Çok değerli bir hüner," diye ekledi düşünceli bir halde, "ve benim izimi takip etmek için eline bir fırsat geçmiş."

Şarap yemeğin yanına gelmişti. Bir bardağa koydum ve burnumun altına tuttum.

"Seni takip edebilir mi, yani kanyaktan?" diye sordum merakla.

"Az çok. Kuzenim Jared'ı hatırlıyor musun?"

"Elbette. Hâlâ hayatta olduğunu mu söylüyorsun?" Culloden katliamından ve sonrasında yaşanan yıkımdan sonra Paris'te şarap tüccarlığı yapan Jared'ın hayatta olduğunu ve ölmediğini duymak sevindiriciydi.

"Ondan kurtulmak için onu bir fıçıya tıkıp Sen Nehri'ne atacaklarını umuyorum," dedi Jamie, dişleri isli yüzünde parlıyordu. "Evet, sadece hayatta değil aynı zamanda tadını da çıkarıyor. İskoçya'ya Fransız kanyağı nereden geliyor sanıyorsun?"

Cevap kesindi; Fransa ama bunu söylemekten kaçındım. "Jared. Sanırım?" dedim, onun yerine.

Jamie başını salladı, ağzı başka bir ekmekle doluydu. "Hey!" Öne doğru eğildi ve Genç Ian'ın cılız parmaklarının dikkatlice ulaştığı tabağı çekti. "Miden bu haldeyken böyle ağır şeyleri yiyemezsin," dedi, kaşlarını çattı ve çiğnemeye devam etti. Yutkundu ve dudaklarını yaladı. "Senin için biraz daha ekmek ve süt isteyeceğim."

"Ama," dedi Genç Ian, lezzetli ekmeklere hasretle bakıyordu. "Çok açım." Günahlarından arınmış çocuk, yeniden canlılığına kavuşmuştu ve elbette iştahına da.

Jamie yeğenine baktı ve iç çekti. "Evet. Üzerime kusmayacağına yemin et?"

"Yemin ederim," dedi Genç Ian uysalca.

"Tamam, o zaman." dedi Jamie, tabağı çocuğun tarafına uzattı ve açıklama yapmaya devam etti.

"Jared bana Moselle'deki kendi yerinde şişelediği ikinci kalite içkileri gönderiyor, birinci kaliteyi Fransa'da satmak için saklıyor ve orada aradaki fark anlaşılıyor."

"Senin İskoçya'ya getirdiğin malzemeler anlaşılmıyor mu?"

Omuz silkti ve şaraba uzandı. "Sadece *nez, a dégustateur* anlar, o kadar. Ancak gerçek şu ki Genç Ian adamın Köpek ve Silah ile Mavi Domuz'da şarabın tadına baktığını gördü ve High Sokağı'ndaki bu iki taverna sadece benden kanyak alır. Diğer birkaç tanesi de benden alır ama geri kalanlar da diğerlerinden alır."

"Her durumda şunu söyleyebilirim ki bir tavernada Jamie Roy'u arayan kişi hakkında pek endişelenmiyorum." Şarap bardağını aldı ve refleksle burnunun altına götürdü, bilinçsizce yüzünü ekşitti ve içti. "Hayır," dedi bardağı aşağıya indirirken, "beni endişelendiren adamın basımevine gitmesi. Burntisland'daki iskelede Jamie Roy'u görenlerle High Sokağı'ndan geçerken matbaacı Bay Malcolm'ı görenlerin aynı kişi olmadığına emin olmak için çok özen gösteriyorum."

Kaşlarımı çattım, düşünmeye çalışıyordum.

"Ama Sör Percival sana Malcolm dedi ve senin bir kaçakçı olduğunu biliyor," diye itiraz ettim.

Jamie sabırlı bir halde başını onaylarcasına salladı. "Edinburgh'un yakınında bulunan limanlardaki adamların yarısı kaçakçı, Sassenach," dedi. "Evet, Sör Percival benim bir kaçakçı olduğumu çok iyi biliyor ama Jamie Fraser şöyle dursun, benim Jamie Roy olduğumu bilmiyor. Benim Hollanda'dan hesaba geçmemiş ipekler ve kadifeler getirdiğimi sanıyor, çünkü bu yüzden ona para veriyorum." Çarpık şekilde gülümsedi. "Onlar için kanyak alıyorum, köşedeki terziye. Sör Percival'ın ve eşinin gözü iyi kıyafetlerdedir. Ne kadar yaptığımı bırak o benim likör işiyle uğraştığımı bile bilmiyor, yoksa daha fazla dantel ve kumaş isterdi."

"Taverna sahiplerinden biri denizciye senden bahsetmiş olamaz mı? Seni kesinlikle görmüşlerdir."

Bir elini saçlarını götürdü, düşünürken hep böyle yapıyordu. Tepesinde birkaç kısa saç teli dikilmişti.

"Evet, beni gördüler," dedi yavaşça, "ama müşteri olarak. Taverna işlerine Fergus bakıyor ve Fergus basımevine gelmeme konusunda çok dikkatli davranıyor. Benimle özel olarak burada buluşuyor." Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Kimse bir adamın neden bir geneleve geldiğini sorgulamaz, değil mi?"

"Bu olabilir mi?" dedim, aklıma bir şey gelmişti. "Sorgusuz sualsiz her adam buraya gelebilir. Genç Ian'ın takip ettiği adam seni burada görmüş olabilir mi? Yani seni ve Fergus'u? Ya da kızlardan birinden seni öğrenmiş olabilir mi? Ne de olsa sen benim gördüğüm en göze çarpan insansın." Öyleydi de. Edinburgh'da bir avuç kızıl saçlı adam olsa da, birkaç tanesi

Jamie'nin boyunda ve onun farkında olmadığı bir böbürlenmeyle sokaklarda yürürdü.

"Bu çok iyi bir düşünce, Sassenach," dedi başını sallıyarak. "Saçı örgülü tek gözlü bir denizcinin son zamanlarda buraya gelip gelmediğini öğrenmek oldukça kolay. Jeanne kızlara bir sorar."

Ayağa kalktı ve gerindi, elleri neredeyse çatının tahta kirişine değiyordu.

"Sonra da Sassenach, belki yatarız?" Kollarını aşağıya indirdi ve gülerek bana göz kırptı. "Öyle ya da böyle cehennem gibi bir gündü, değil mi?"

"Oldukça," dedim, ona gülümseyerek.

Açıklama için çağırılan Jeanne, Fergus ile birlikte geldi. Fergus, içerideki erkek kardeşi ya da kuzeniymiş gibi samimice kapıyı açmıştı. Onun evdeymiş gibi hissedip hissetmediğini az da olsa merak ettim. Paris'te bir genelevde doğmuş ve hayatının ilk on yılını orada geçirmişti, sokaklarda yan kesicilik yaparak yaşamadan önce merdivenlerin altındaki dolapta uyumuştu.

"Kanyak gitti," diye Jamie'ye bilgi verdi. "MacAlpine'e sattım, fiyatta biraz fedakarlık yaptım ama üzgünüm, lordum. Hemen satılmasının daha iyi olacağını düşündüm."

"Buradan çıkması iyi olmuş," dedi Jamie onaylayarak. "Cesedi ne yaptın?"

Fergus hemen gülümsedi, zayıf yüzü ve perçemleri onu büsbütün bir korsan havasına sokmuştu.

"Davetsiz misafirimiz de MacAlpine'nin tavernasına gitti, lordum. Tabii iyice gizlendi."

"Ne olarak?" diye sordum.

Korsanın gülüşü bana döndü. Her ne kadar kancası çirkin görünse de Fergus çok yakışıklı bir adama dönüşmüştü.

"Bir nane likörü fıçısı olarak, leydim," dedi.

"Yüz yıldır Edinburgh'da nane likörü içen olduğunu sanmıyordum," diye yorum yaptı Madam Jeanne. "Vicdansız İskoçyalılar leziz likörleri kullanmaya alışkın değiller. Burada hiçbir müşterinin viskiden, biradan ya da kanyaktan başka bir şey aldığını görmedim."

"Kesinlikle, madam," dedi Fergus, onaylayarak. "Bay MacAlpine'nin çalışanlarının fıçıyı boşaltmasını istemeyiz, değil mi?"

"Er ya da geç birileri o fıçının içine bakacak," dedim. "Kabalık olmaz mı ama–"

"Kesinlikle, leydim," dedi Fergus ve saygılı bir şekilde bana reverans yaptı. "Ama nane liköründe çok fazla alkol var. Tavernanın kileri, bilinmeyen arkadaşımızın sonsuza kadar uyuyacağı yere gitmesi için geçici bir dinlenme yeri. Yarın iskeleye gidecek ve sonra da çok uzaklara. Madam Jeanne'nin yerini daha fazla karıştırmak istemedim."

Jeanne Fransızca St. Agnes'e bir şeyler söyledi ve bu gözümden kaçmadı ama sonra omuz silkti ve gitmek için döndü.

"Yarın bu denizciyle ilgili kızları bir sorguya çekerim, elbette boş vakitleri olduğu zaman. Şimdi ise–"

"Boş vakitten bahsetmişken," diye araya girdi Fergus, "Matmazel Sophie bu akşam boş mu?"

Madam alaycı bir keyifle ona baktı. "İçeri girdiğinizden beri, *mon petit saucisse*." Genç Ian'a bir göz attı, samanla doldurulmuş yastıklara bir korkuluk gibi omuzlarını yaslamıştı. "Ve genç beyefendi için uyuması için bir yer bakayım mı?"

"Ahh, evet." Jamie düşünceli bir şekilde yeğenine baktı. "Sanırım odamdaki yatakta yatabilirsin."

"Ahh, hayır!" diye bağırdı Genç Ian. "Eşinle yalnız kalmak istersin eminim."

"Ne?" Jamie anlayışsız bir halde ona baktı.

"Şey, ben demek istiyorum ki..." diye tereddüt etti Genç Ian, bana bir göz attı ve sonra aceleyle gözlerini uzaklaştırdı. "Demek istiyorum ki şüphesiz

sen de istersin... şey...?" Bir Kuzey İskoçyalı olarak doğduğundan, son cümlesini imalı bir kabalıkla söylemişti.

Jamie parmaklarıyla üst dudağını ovaladı.

"Evet, çok düşüncelisin, Ian," dedi. Gülmemeye çalıştığı için sesi hafiften titriyordu. "Böyle bir günden sonra, uyumak haricinde erkeklik yeteneğimle ilgili yüce fikirlerin olduğu için gururlandım. Fakat bir geceliğine de olsa bedeni bu keyiften mahrum bırakacağımı düşünüyorum, tabii ne kadar yengene düşkün olsam da," diye ekledi ve bana hafifçe gülümsedi.

Fergus, "Fakat Bruno bu gece evin dolu olmayacağını söyledi," diyerek araya girdi, biraz şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Neden çocuk da–"

"Çünkü sadece o on dört yaşında, Tanrı aşkına!" dedi Jamie.

"Neredeyse on beş!" diye düzeltti Genç Ian, koltukta dimdik oturmuş ilgiyle bakıyordu.

"Evet, bu oldukça etkili," dedi Fergus ve doğrulanması için Madam Jeanne'ye göz attı. "Erkek kardeşlerini buraya ilk getirdiklerimde senden büyük değillerdi ve onurlu bir şekilde de kendilerini temize çıkardılar."

"Sen ne?" Jamie fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı.

"Evet, biri yapmak zorundaydı," dedi Fergus sabırsızlıkla. "Normalde, bir erkek çocuğunun babası yapar bunu ama saygın babanıza kabalık etme niyetinde değilim elbette," diye ekledi, Genç Ian'ı selamlayarak, mekanik bir oyuncak gibi o da onu selamladı.

"Şimdi," – Madam Jeanne'ye döndü Fergus, şampanya kilerinden sorumlu olan kişiye bir şey danışıyormuş gibi bir havayla – "Dorcas mı yoksa Penelope mu?"

"Hayır, hayır," dedi kadın, başını kararlılıkla iki yana sallıyordu, "ikinci Mary kesinlikle uygun. Küçük olanı."

"Ahh, sarı saçlı olan? Evet, bence haklısınız," diye onaylayarak konuştu Fergus. "Onu getirin, o zaman."

Jamie boğuk bir itirazı dile getirmeden önce Jeanne odadan çıkmıştı bile.

"Ama–ama– delikanlı yapamaz–" diye kekeledi.

"Evet, yapabilirim," dedi Genç Ian. "En azından yapabileceğimi düşünüyorum." Yüzünün biraz daha kızarması mümkün değildi ama kulakları heyecandan kıpkırmızı olmuştu, günün sarsıcı olayları tamamen unutulmuştu.

"Ama sana izin veremem–" Jamie sustu ve uzun bir süre yeğenine baktı. Sonunda korkunç bir şekilde bozguna uğramış gibi ellerini savurdu.

"Peki ben annene ne söyleyeceğim?" dedi kapı açılırken.

Kapının pervazında kısa boylu genç bir kız duruyordu, hafiften topluydu ve mavi ipek kombinezonun içerisinde yuvarlak tatlı yüzü sarı, açık saçlarının altından parıldıyordu. Onu gören Genç Ian dondu, zorlukla nefes alıyordu.

Sonunda nefes almak zorunda olduğunu yoksa öleceğini fark edince, nefes aldı ve Jamie'ye döndü. Eşi benzeri olmayan tatlı bir gülüşle konuşmaya başladı, "Şey, Jamie Dayı, senin yerinde olsam," – sesi birden endişeli bir soprano gibi çıktı ve sustu, mükemmel bir bariton tonda konuşmadan önce boğazını temizledi – "Ona söylemezdim. İyi geceler, yengeciğim," dedi ve amacına doğru yavaşça yürüdü.

***

"Fergus'u öldürsem mi yoksa teşekkür mü etsem karar veremiyorum." Jamie çatı katındaki odamızda yatağa oturdu ve yavaşça gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Islak elbiseyi sandalyenin üzerine koydum ve pantolonunun diz bağcıklarını çözmek için onun önüne diz çöktüm.

"Sanırım Genç Ian için en iyisini yapmaya çalıştı."

"Evet. Lanet Fransız adetiyle." Jamie saçının bağını açmak için uzandı. Moubray'den ayrıldığımızda beri saçlarını yeniden örmemişti. Saçları yumuşak bir şekilde omuzlarının üzerine düştü, geniş elmacık kemiklerini, uzun ve düz burnunu çevreliyordu ki bu haliyle, Rönesans dönemindeki öfkeli İtalyan meleklerinden birine benziyordu.

"Âdem ve Havva'yı Cennet'ten kovan Baş Melek Mikail miydi?" diye sordum çoraplarını çıkarırken.

Hafiften kıkırdadı. "Ahlak bekçisiymişim gibi bir iz mi bıraktım sende? Ve Fergus'ta kötü iblis?" Beni yukarı kaldırmak için ellerini dirseklerime uzattı. "Ayağa kalk, Sassenach. Bana böyle hizmet etmek için diz çökmeni istemiyorum."

"Bugün çok kötü bir gün geçirdin," diye cevap verdim, benimle birlikte ayağa kalkmasını sağlamıştım. "Kimseyi öldürmek zorunda kalmamış olsan bile." Yüzündeki isin çoğunu temizlese bile çenesinin yan tarafında hâlâ vardı.

Ellerim pantolonunu çözmek için beline dolandı ama o onları orada tutup bir anlığına yanağını başıma koyarak dinlendi.

"Delikanlıya tam anlamıyla dürüst davranmadım, biliyor musun?" dedi.

"Hayır? Ben ona harika bir şekilde açıklama yaptığını düşünmüştüm. En azından seninle konuştuktan sonra kendini daha iyi hissediyordu."

"Evet, öyle umuyorum. Ve belki bu dualar ve o söylediğim şeyler yardımcı olabilir, en azından onun canını yakmazlar. Fakat ona her şeyi anlatmadım."

"Başka ne vardı ki?" Yüzümü ona doğru eğdim, yumuşakça dudaklarımı dudaklarına dokundurdum. İs ve ter kokuyordu.

"Bir adam böyle bir şey yaptığında, öldürmekten dolayı ruhu rahatsızsa, bir kadın bulması gerekir, Sassenach," diye cevap verdi tatlılıkla. "Eğer varsa kendi kadınını; yoksa da bulmak zorundadır. Çünkü kadın onun yapamadığı şeyi yapar ve onu iyileştirir."

Parmaklarım pantolonunun bağcığını bulmuştu, ipler bir çekişle gevşedi. "Bu yüzden mi ikinci Mary ile gitmesine izin verdin?"

Omuz silkti ve biraz geriledi, pantolonunu itti ve aşağıya düşmesine izin verdi. "Onu durduramadım. Genç olduğu için ona izin verdiğimden dolayı haklı olduğumu düşünüyorum." Çarpık bir şekilde bana gülümsedi. "En azından denizci adam yüzünden bütün gece canını sıkmayacak ve kendine kızmayacak."

"Ben öyle düşünmüyorum. Peki sana ne demeli?" Kombinezonu başımdan yukarıya doğru çekerek çıkardım.

"Ben mi?" Aşağıya bana bakıp kaşlarını yukarıya kaldırdı. Kirli keten gömleği omuzlarının üzerindeydi.

Yatakta ona bakarak ben de gülümsedim.

"Evet. Kimseyi öldürmedin ama yapmak ister misin?" Gözlerine baktım ve kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım.

Yüzündeki gülümseme genişledi ve ahlak bekçisi Mikail'e olan benzerliği ortadan yok oldu. Bir omzunu ve sonra diğerini kaldırdı, gömleğinin omuzlarından aşağıya düşmesini sağladı. Gömlek kollarından aşağıya süzülerek yere düştü.

"Yapabileceğimi umuyorum," dedi. "Fakat bana nazik davranacaksın, tamam mı?"

29

Culloden'ın Son Kurbanı

Sabahleyin Jamie ve Ian'ı ketum bir biçimde ayak işlerini yaparken gördüm ve ben de kendi işime bakıp sokağa çıktım, sokaktaki bir satıcıdan sazdan yapılmış büyük bir sepet satın almak için durdum. Bulabileceğim tıbbi ilaçlarla yeniden kendimi donatma zamanı gelmişti. Önceki gün yaşanan olaylardan sonra vakit kaybetmeden onlara ihtiyacım olacak diye korkmaya başlamıştım. İngiliz işgalinde, İskoç Ayaklanması'nda ve Stuartlar'ın düşüşünde, Haugh'ın aktar dükkânının bulunduğu yer hiç değişmemişti. Amonyak eriyiğinin, nanenin, badem yağının ve anasonun yoğun, bilindik kokularına adımımı atarken sevinçten havalara uçacaktım.

Tezgâhın arkasında duran adam Haugh'dı ama ilaç ve bitki aldığım kadar askeri haberleri de öğrenmeye geldiğim dükkânda, yirmi sene önce gördüğüm orta yaşlı adamdan daha genç bir Haugh vardı.

Genç Haugh elbette beni tanımıyordu ama raflarında düzgünce dizilen kavanozların arasında istediğim bitkileri bulma konusunda nazik davranıyordu. Çoğunluğunda biberiye, solucan otu, kadife çiçeği vardı ama listemde bulunan birkaç tanesi, Haugh'ın kızıl kaşlarının yukarıya kalkmasını sağlamıştı. Kavanozlara bakarken düşünceli bir halde dudağını ısırıyordu.

Dükkânda başka bir müşteri daha vardı, kuvvet veren ilaçların konulduğu tezgâha yakın bir yerde duruyordu. Bir müddet sonra tezgâha geldi.

"Ne kadar sürer?" diye sordu sırtı dönük Bay Haugh'a.

"Bir şey söyleyemem, papaz efendi," dedi, eczacının sesi özür dilercesine çıkıyordu. "Louisa ilacın kaynaması gerektiğini söyledi."

Buna gelen tek cevap bir homurtuydu ve uzun boylu, dar omuzlu, siyahlar içindeki adam yürümesine devam etti. Zaman zaman arka odaya bir göz atıyordu, görünmeyen Louisa muhtemelen orada iş başındaydı. Adam çok tanıdık geliyordu ama onu daha önce nerede gördüğümü düşünecek kadar vaktim yoktu.

Bay Haugh ona verdiğim listeye gözlerini kısarak şüpheyle bakıyordu. "Bıldırcın otu," diye mırıldandı. "Bıldırcın otu. Bunun ne olabileceğini merak ediyorum?"

"Şey, bir çeşit zehir," dedim. Bir anlığına Bay Haugh'ın ağzı açık kaldı.

"Ayrıca bir ilaç," diye onu rahatlattım. "Fakat kullanım konusunda çok dikkatli olunması gerek. Romatizma için de çok iyi ve çok az miktarda ağızdan alındığında tansiyonu da düşürüyor. Bazı kalp rahatsızlıklarına da iyi geliyor."

"Gerçekten mi?" dedi Bay Haugh gözlerini kırparak. Raflara döndü, çaresizce bakıyordu. "Ee, nasıl koktuğunu biliyor musunuz?"

Bu daveti kabul ederek tezgâhı dolandım ve kavanozların yanına geldim. Dikkatli bir şekilde etiketlenmişlerdi ama etiketlerin bazıları oldukça eskiydi, mürekkepleri solmuş ve kâğıtları kenarlarından yırtılmıştı.

"Korkarım bu ilaçlar konusunda henüz babam kadar bilgim yok," dedi yanımdaki genç Bay Haugh. "Biraz bana öğretmişti ama bir yıl önce vefat etti ve korkarım buradaki şeylerin nasıl kullanıldığını bilmiyorum."

Andız otu kavanozunu tutarak, "Evet, bu öksürük için iyi," dedim. Bir mendil çıkarmış astımlı gibi hapşıran papaz efendi bana sabırsızca baktı. "Çoğunlukla ağır öksürük için."

Kalabalık raflara kaşlarımı çatarak baktım. Her şey tozlu ve lekesizdi ama ne alfabetik olarak ne de botanik olarak düzenlenmişlerdi. Yaşlı Bay Haugh'ın eşyaları nereye koyduğunu hatırlıyor muydu ya da onların belirli bir düzeni var mıydı? Gözlerimi kapattım ve en son dükkâna geldiğim zamanı hatırlamaya çalıştım.

Anının gözümde hemen canlanması şaşırtıcıydı. Kara Jack Randall'ın küçük kardeşi, Frank'in altı nesil önceki büyük büyükbabası, Alex Randall'a çay yapmak için yüksük otu almaya gelmiştim. Zavallı çocuk, öleli yirmi sene olmuştu ama bir erkek çocuğuna babalık yapacak kadar uzun yaşamıştı. Birden bu oğlanı ve bir zamanlar arkadaşım olan annesini düşününce içimde acı dolu bir merak oluştu fakat onları aklımdan uzaklaştırmak ve Bay Haugh'ın görüntüsünü çağırmak için kendimi zorladım. Sağ elinin oradaki raflara uzanmak için ayakucunda duruyordu...

"İşte." Elim YÜKSÜKOTU etiketli kavanoza ulaştı. Kavanozun bir tarafında KIRKKİLİT OTU vardı ve diğer tarafında VADİ ZAMBAĞI. Onlara tereddütle baktım ve bu bitkilerin kullanım yerlerini aklıma getirmeye çalıştım. Hepsi de kalp içindi. Eğer bıldırcın otu varsa, o da buralarda bir yerdeydi.

Öyleydi. YAŞLI KOCA KARI İLACI adıyla etiketlenmişti kavanoz.

"Dikkat et." Kavanozu dikkatlice Bay Haugh'a verdim. "Ufacık bir tanesi bile tenine dokunsa uyuşturur. Belki onu bir cam şişeyi alsam daha iyi olacak." Satın aldığım bitkilerin çoğu gazlı bez parçalarına ya da kâğıt parçalarına sarılıydı ama genç Bay Haugh başını 'tamam' anlamında salladı ve bıldırcın otu kavanozunu arka odaya götürdü. Kavanozu kendinden uzakta tutuyordu, sanki yüzüne patlayacağını düşünüyordu.

"Tıp konusunda siz delikanlıdan daha çok şey biliyormuşsunuz gibi görünüyor," dedi arkamdan derin kısık bir ses.

"Evet, onun olduğundan daha tecrübeliyim." Tezgâha yaslanan rahibe döndüm, kalın kaşlarının altındaki açık mavi gözleriyle beni izliyordu. Onu nerede gördüğümü hatırlamıştım; bir gün önce Moubray'in yerindeydi. Beni tanıdığına dair bir işaret yoktu, belki üzerimdeki pelerin Daphne'ye ait olduğu için olabilirdi. Çoğu erkeğin dekolte elbise giyen bir kadının yüzünü pek çıkaramadığını biliyordum ama bu rahip için üzücü bir durumdu. Boğazını temizledi.

"Hımm. Pekiyi o zaman sinir krizi için de ne yapacağınızı biliyor musunuz?"

"Ne tarz bir sinir krizi?"

Dudaklarını kenetledi ve kaşlarını çattı, sanki bana güvenip güvenmeme konusunda emin değildi. Baykuş gagası gibi üst dudağı hafiften büzüldü ama alt dudağı kalın ve sarkıktı.

"Şey... karışık bir durum. Ancak genel olarak konuşmak gerekirse," – dikkatlice beni izliyordu – "bir çeşit... nöbet için ne yapabilirsiniz?"

"Sara nöbeti mi? Kişinin düşmesi ve birden titremesi gibi mi?"

Başını iki yana salladı, yüksek beyaz boyunluğu kızarıklığa neden olmuştu.

"Hayır, böyle bir şey değil. Çığlık atma ve dik dik bakma."

"Çığlık ve dik dik bakma?"

"Anlayacağınız tek seferde değil," diye ekledi, aceleyle. "İlk önce biri, sonra diğeri ve devamlı böyle. İlk başta hiçbir şey yapmıyor, sadece günlerce öylece bakıyor ve sonra birden uyanmak için çığlık atıyor."

"Kulağa çok üzücü geliyor." Öyleydi de zaten. Eğer rahatsız olan eşiyse şayet bu gözlerinin altındaki mor halkaları ve yüzündeki endişeden kaynaklı çizgileri açıklardı.

Bir parmağımla tezgâha vuruyordum. "Bilmiyorum, hastayı görmem lazım."

Rahibin dili alt dudağına dokundu. "Belki... gelip onu görmek istersiniz? Çok uzak değil," diye ekledi aceleyle. Yalvarma onun doğasında yoktu ama isteğinin aciliyeti, sert görünümüne rağmen kendini böyle gösteriyordu.

"Şimdi gelemem," dedim. "Eşimle buluşmak zorundayım. Ama öğleden sonra belki–"

"Saat ikide," dedi hemen. "Henderson's, Carrubber Geçidi'nde. İsmim Campbell, Papaz Efendi Archibald Campbell."

Ben evet ya da hayır demeden önce, ön odayla arka oda arasındaki perde açıldı ve Bay Haugh iki şişeyle geri döndü, her birini bize verdi.

Papaz efendi bozukluk için ceplerini yoklarken kendi şişesine şüpheyle bakıyordu.

"Evet, bu da ücretin," dedi, parayı nezaketsizce tezgâha pat diye bırakmıştı. "Umarım şişeleri karıştırmayıp doğru olanı vermişsindir."

Perde yeniden kımıldadı ve bir bayan rahibin giden figürünün arkasından baktı.

"Hele şükür kurtulduk," diye yorum yaptı. "Bir saat boyunca çalış bir de üzerine hakaret işit! Tanrı daha iyisini yapardı tek diyebileceğim bu!"

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordum, Louisa'nın hasta kadın hakkında yardımı dokunacak bir şey bilip bilmediğini merak ediyordum.

"Onu çok iyi tanıdığımı söyleyemem, hayır," dedi Louisa, merakla bana dik dik bakıyordu. "Bağımsız Kilise rahiplerinden bir tanesi. Pazar yerinin köşesinde durup millete davranışlarının bir sonucu olmayacağını ve sonsuz kurtuluş için tek ihtiyacımız olan Yüce İsa'ya tutunmak olduğuyla ilgili devamlı zırvalayıp duruyor. Sanki bizim Tanrı bir ağaç dalı!" Bu görüşe burun kıvırdı ve istavroz çıkardı.

"Papaz Efendi Campbell'ın dükkânımıza gelip Papacılar hakkında ne düşündüğünü duymak beni şaşırttı." Gözleri bana odaklıydı. "Ama siz de Bağımsız Kilise'ye mensup olabilirsiniz, madam, eğer öyleyse sizi gücendirmek istemem."

"Hayır, ben de bir Katolik... yani bir Papacıyım," diye ona güvence verdim. "Ben sadece sizin papaz efendinin eşi ve durumu hakkında bir şey bilip bilmediğinizi merak etmiştim."

Louisa başını iki yana salladı ve yeni müşteri ile ilgilenmek için döndü.

"Hayır, bayanı hiç görmedim. Fakat durumu her neyse," diye ekledi, giden papaz efendiye kaşlarını çatarak, "onunla yaşadığı için iyileşemeyeceğine eminim!"

***

Hava soğuk ama açıktı ve yangını hatırlatırcasına papaz evinin bahçesinde belli belirsiz duman kokusu vardı. Jamie ve ben duvara yaslanmış bir bankta oturuyorduk, günah çıkarmasını bitirmesi için Genç Ian'ı beklerken soluk kış güneşini içimize çekiyorduk.

"Ian'a, dün Genç Ian'a anlattığı saçmalığı sordun mu? Bunca zaman benim nerede olduğum hakkında?"

"Ahh, evet," dedi Jamie. "Ian buna inanmayacak kadar zeki ama yeterli bir hikâyeydi ve o gerçeği duymak konusunda ısrar etmeyecek kadar iyi bir arkadaş."

"Umarım işe yarar," diye kabul ettim. "Lakin Sör Percival'a bizim yeni evlendiğimizi düşünmesi yerine gerçeği söylemedin?"

Kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Ahh, hayır. Birincisi, Sör Percival'ın benim gerçek adımın ne olduğu hakkında en ufacık bir bilgisi yok. Eğer adımın Malcolm olmadığını öğrenirse bir yıllık kazancımı ona vermek zorunda kalırım. Ne şekilde olursa olsun benimle Culloden'ı yan yana düşünmesini istemiyorum. Ve ikincisi, Ian'a uydurduğum gibi bir hikâye matbaacının bir eş aldığı haberlerinden daha çok dedikoduya sebep olur."

Monoton bir sesle Walter Scott'tan bir alıntı yaptım; "'Ahh, *ilk defa birisini aldatmaya çalıştığımızda, nasıl da karmaşık bir ağ öreriz.*'"

Soğuk mavi gözler hemen bana döndü ve dudağının köşesi hafiften yukarı doğru kalktı.

"Çalışmayla biraz daha kolay oluyor, Sassenach," dedi. "Bir müddet benimle yaşamayı denediğinde, sen de kendini kıçından ipek çıkarırken bulabilirsin bu şey gibi – ee, benim elimi öpmek kadar kolay."

Bir kahkaha patlattım.

"Bunu yaparken seni görmek istiyorum," dedim.

"Zaten görüyorsun." Ayağa kalktı ve boynunu uzattı, papaz evinin bahçesindeki duvarın üstünden içeriyi görmeye çalışıyordu.

"Genç Ian ne kadar oyalandı böyle," diye yorum yaptı yeniden oturarak. "Daha on beş yaşında olmayan bir delikanlının çıkaracak ne kadar günahı olabilir ki?"

"Dün yaşadıklarından sonra? Sanırım Peder Hayes'in ne kadar detay istediğine bağlı," dedim, fahişelerle yaptığım kahvaltı gözümün önüne gelmişti. "Onca zamandır orada mı?"

"Ee, hayır." Jamie'nin kulaklarının ucu sabah ışığıyla hafiften pembeye döndü. "Şey ilk başta ben gitmek zorunda kaldım. Anlarsın ya örnek olmak için."

"Şüphesiz pek uzun sürmemiştir," dedim dalga geçerek. "Ne zamandır günah çıkarmıyorsun?"

"Peder Hayes'e altı ay dedim."

"Peki öyle miydi?"

"Hayır ama hırsızlık, saldırı ve küfürlü konuşmayla günahlarımı çıkarırken, bir de yalan söylediğim için de günahlarımı affetmek zorunda kalacak diye düşündüm."

"Zina ve ahlâksız düşünceler yok mu?"

"Kesinlikle hayır," dedi ciddiyetle. "Günah işlemeden birçok korkunç şey düşünebilirsin ve eşinle de yapabilirsin. Bu sadece diğer kadınlarla düşündüğün zaman geçerli, o zaman ahlâksız olursun."

"Senin ruhunu kurtarmaya geldiğim ile ilgili bir fikrim yoktu ama yararlı olmak güzel bir şey."

Kahkaha atıp eğildi ve beni öptü.

"Bunun bir affedilme olup olmadığını merak ediyorum," dedi nefes almak için dururken. "Olabilir, değil mi? Bu, bir adamı cehennem ateşinden daha iyi koruyor. Bundan bahsetmek," diye ekledi, elini cebine soktu ve dişlenmiş gibi görünen kayın ağacından yapılma bir tespih çıkardı, "bugün bir ara kefaret borcumu ödemek zorunda olduğumu hatırlattı. Sen ortaya çıktığında başlamak üzereydim."

"Kutsal Meryem Ana duasını ne kadar okumak zorundasın?" diye sordum boncuklara dokunarak. Diş izleri yanılsama değildi, boncukların üzerinde küçük diş izleri vardı.

"Geçen sene bir Yahudi ile tanıştım," dedi sorumu önemsemeyerek. "Dünyayı altı kez dolaşan bir doğa filozofuydu. Bana hem Müslüman inancını hem de Yahudi öğretilerini anlattı ve karı kocanın birbirleriyle yatmasının bir ahlak hareketi olduğunu söyledi."

"Hem Yahudiler'in hem de Müslümanlar'ın sünnet olmasının bununla bir alakası olup olmadığını merak ediyorum?" diye ekledi, düşünerek. "Bunu ona sormayı hiç düşünmedim – belki bu konuşmayı incitici bulabilirdi."

"Ben sünnetin az ya da çok ahlaka zarar vereceğini düşünmüyorum," diye ona güvence verdim.

"Ahh, iyi," dedi ve beni bir kez daha öptü.

"Senin tespihine ne oldu?" diye sordum, çimene düştüğü yerden boncuk dizisini alarak. "Fareler onu kemirmişe benziyor."

"Fareler değil," dedi. "Çocuklar."

"Ne çocuğu?"

"Ahh, bir tanesi de yolda." Omuz silkip boncukları cebine koydu. "Genç Jamie'nin üç tane var, Maggie ve Kitty'nin ikişer tane. Küçük Michael yeni evlendi ama onun eşi de doğuracak." Güneş onun arkasında olduğundan yüzünü karartmıştı, bu yüzden güldüğü zaman dişleri birden bembeyaz ortaya çıktı. "Yediden fazla büyük yenge olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Büyük yenge mi?" dedim sersemleyerek.

"Evet, ben de büyük dayıyım," dedi neşeyle, "ve bu müthiş bir his, tabii sütten kesilmiş çocukların tespihimi kemirmesi dışında. Ve bir de 'Dayıcık' demelerine alışıyorsun."

Bazen yirmi yıl bir anlık gibi görünürken, bazen de çok uzun zaman gibi görünebiliyordu.

"Eee... 'Dayıcık'ın bayan karşılığı var mı?"

"Ahh, hayır," diye bana güvence verdi. "Onların hepsi sana Büyük Yenge Claire diyecekler ve sana sonsuz bir saygı gösterecekler."

"Çok teşekkür ederim," diye mırıldandım, aklım hastanenin eski binasına gitmişti.

Jamie kahkaha attı ve günahlarından yeni arınmış olmanın verdiği hafiflemiş kalple beni belimden kavrayıp kucağına oturttu.

"Ben daha önce böyle güzel popolu büyük yenge görmedim," dedi ve beni dizlerinin üzerinde hafifçe hoplattı. Öne doğru eğildiğinde nefesi ensemi gıdıkladı. Dişleri hafiften kulağımı ısırdı ve ben de küçük bir çığlık attım.

"İyi misin, yenge?" dedi Genç Ian arkamızdan, sesi tamamen endişeliydi.

Jamie şaşkınlıkla bakıyordu, neredeyse beni kucağından yere atacaktı ama sonra belimi sıkıca tuttu.

"Ahh, evet," dedi. "Sadece yengen bir örümcek gördü de."

"Nerede?" dedi Genç Ian, ilgiyle banka bakıyordu.

"Yukarıda." Jamie ayağa kalktı, beni de ayağa kaldırdı ve iki eğri dalı örümcek ağıyla kaplı ıhlamur ağacını gösterdi. Örümcek ağı düşen çiğ ile ışıl ışıl parlıyordu. Örümcek ağın ortasında duruyordu ve bir çilek gibi yuvarlaktı. Sırtında sarı ve yeşilden oluşan süslü bir desen vardı.

"Ben de yengene anlatıyordum," dedi Jamie, Genç Ian kirpiksiz gözlerle büyülenmişçesine örümcek ağına bakıyordu, "tanıştığım bir Yahudi vardı ve doğa bilimcisiydi. Örümceklerle ilgili bir çalışma yapmıştı. Yahudi olmasına rağmen öğretilerini kraliyete iletmek için Edinburgh'a gelmişti."

"Gerçekten mi? Sana örümceklerden çok bahsetti mi?" diye sordu Genç Ian hevesle.

"Bilmek istediğimden çok daha fazla," dedi Jamie. "Örümceklerden konuşmak için bol bol zamanımız oldu. Örümcekler yumurtalarını tırtılların yanına bırakıyorlarmış, genç yavrular yumurtadan çıktıklarında zavallı hayvanı yiyorlarmış. Fakat söylediği bir şey benim de çok dikkatimi çekmişti," diye ekledi, gözlerini kısarak örümcek ağına bakıyordu. Yavaşça ağa üfledi ve örümcek hemen saklanma yerine gitti.

"Dediğine göre, örümcekler iki tür ağ örermiş ve örümceğin oturduğu ağ yapışkan olurmuş ve küçük bir böcek ona dokunursa yapışır ve orada ölürmüş. Lakin diğer ipek ağ kuru ve tıpkı senin işlediğin ipek gibi ve sağlam olurmuş."

Örümcek yeniden ağının ortasına dikkatlice ilerliyordu.

"Örümceğin nereye gittiğini görüyor musun?" diye ağı gösteriyordu Jamie, birçok noktayla örülmüştü ve bu noktalar karışık ağı destekliyordu. "Noktalar orada, kuru ipek ağ şurada böylece örümcek hiç sıkıntı çekmeden onun üzerinde yürüyebiliyor. Ağın geri kalan kısmı yapışkan ağdan örülmüş. Eğer örümceği uzun bir süre dikkatlice izlersen, onun sadece kuru ağ üzerinde gittiğini göreceksin, eğer yapışkan ağın üzerinde yürürse kendisi de oraya yapışır."

"Öyle mi?" diyerek Ian saygılı bir şekilde ağa üfledi, örümcek güvenli bir şekilde kaymaz yolunda giderken dikkatlice izliyordu.

"Sanırım örümcek ağlarında manevi bir şey var," diye yorum yaptı Jamie kulağıma fısıldayarak. "Saç tellerinden hangisinin yapışkan olduğunu bana söyle, tamam mı?"

"İhtiyacın olduğunda marifetli bir örümceği uyandıracak şansın varsa, sana yardımcı olur diye düşünüyorum," dedim monoton bir ses tonuyla.

Kahkaha attı ve kolumu tuttu.

"Bu şans değil Sassenach," dedi bana. "Buna dikkat denir. Ian, geliyor musun?"

"Ahh, evet." Genç Ian isteksizce örümcek ağının yanından ayrıldı ve kilisenin kapısına doğru bizi takip etti.

Royal Mile'ın çakıllı yoluna geldiğimizde, "Ahh, Jamie Dayı, bir şey soracaktım; tespihini ödünç alabilir miyim?" dedi Genç Ian. "Peder bana kefaretim için elli dua okumamı söyledi ve bu parmaklarımla sayamayacağım kadar çok."

"Tabii." Jamie durdu ve cebinden tespihi çıkardı. "Ama geri vereceksin."

Genç Ian sırıttı. "Evet, senin de ihtiyacın olduğunu hesaba katıyorum, Jamie Dayı. Peder bana o çok kötü biri dedi," Genç Ian bunu söylerken, bana gizlice kirpiksiz gözünü kırpmıştı, "ve bana onun gibi olmamamı söyledi."

Jamie yolun bir aşağısına bir yukarısına baktı, yaklaşan el arabasının hızını ölçüyordu ve aşağı doğru eğim oldukça fazlaydı. Bu sabah yeni tıraş olduğu için yanakları gül gibi kırmızıydı.

"Kefaret için senin ne kadar tespih çekmen gerekiyor?" diye sordum merakla.

"Seksen beş," diye mırıldandı. Yeni tıraş olmuş yanaklarının kızarıklığı biraz daha artmıştı.

Genç Ian'ın ağzı korkuyla açıldı.

"Ne zamandan beri günah çıkarmaya gitmiyorsun?" diye sordu Genç Ian.

"Uzun zamandır," dedi Jamie kısaca. "Hadi yürü!"

***

Jamie'nin yemekten sonra Yangın Sigortası temsilcisi Bay Harding ile toplantısı vardı. Kül olan kalıntıları incelemek ve hasarı belirlemek için basımevine gideceklerdi.

Yol açtığı şeyin sonuçlarını görmeye pek hevesli olmayan Genç Ian'a, "Sana ihtiyacım yok, delikanlı," dedi Jamie. "Sen yengenle şu deli kadını görmeye git."

"Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum," diye ekledi, tek kaşını kaldırıp bana bakarak. "Daha şehre geleli iki gün olmadı ama millerce ötedeki bütün hastalıklı kişiler senin eteklerine yapışmaya başladı bile."

"Pek de hepsi değil," dedim sertçe. "Sadece bir kadın ve onu görmeye daha gitmedim bile."

"Evet, öyle. En azından delilik bulaşıcı değil... umarım." Beni öptü sonra gitmek için döndü, cana yakın bir şekilde Genç Ian'ın omzuna vurdu. "Yengene dikkat et, Ian."

Genç Ian bir anlığına durdu, giden dayısının uzun ve geniş bedenine bakıyordu.

"Onunla gitmek istiyor musun, Ian?" diye sordum. "Ben yalnız başıma halledebilirim, eğer sen–"

"Ahh, hayır, yenge!" Bana döndü, yüzü kızarmış gibiydi. "Hiç gitmek istemiyorum. Sadece merak ediyorum... şey, bir şey... bulacaklar mı? Küllerin arasında yani?"

"Bir ceset demek istiyorsun," dedim açıkça. Jamie'nin Ian'a benimle gitmesini söylemesinin sebebinin, tabii ki, Jamie ve Bay Harding'in tek gözlü denizcinin bedenini bulma ihtimalinden kaynaklandığını anlamıştım.

Çocuk başını 'evet' anlamında salladı, rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Teni pembeye dönmüştü ama hâlâ hissettikleri yüzünden solgunluk

ifadesini gösteremeyecek kadar koyuydu.

"Bilmiyorum," dedim. "Eğer yangın çok şiddetliyse, geride hiçbir şey kalmıştır. Fakat bunun için endişelenme." Rahatlatıcı bir şekilde koluna dokundum. "Dayın ne yapacağını bilir."

"Evet, orası öyle." Yüzü aydınlandı, ne olursa olsun dayısının her durumun üstesinden gelebileceğine tamamen inanıyordu. Onun yüzündeki ifadeyi görünce ben de gülümsedim, sonra büyük bir şaşkınlıkla buna benim de inandığımı fark ettim. Sarhoş Çinli olsun, rüşvet alan gümrükçüler olsun ya da sigorta temsilcisi Bay Harding olsun, Jamie'nin her şeyin üstesinden gelebileceğinden şüphem yoktu.

"Hadi gel, o zaman," dedim, Canongate Kilisesi'nin çanı çalıyordu. "Saat tam iki."

Royal Mile'ın yokuşunu çıkıp Carruber's Geçidi'ndeki Henderson'un pansiyonuna giderken pek konuşmadık.

Burası otel gibi bir yerdi ama Edinburgh'un şartlarını düşününce oldukça lükstü; merdivenler desenli kilimlerle kaplıydı ve caddeye bakan pencereler vitraylıydı. Bağımsız Kilise'de görev alan bir peder için oldukça şatafatlıydı, aslında bağımsız kiliseler hakkında pek bir şey bilmiyordum. Belki Katolik papazlar gibi yoksulluk yemini etmiyorlardı.

Genç bir çocuk üçüncü katı gösterirken, üzerinde önlük ve yüzünde endişeli bir ifade bulunan tıknaz bir kadın tarafından kapı hemen açıldı. Ön dişlerinden birkaç tanesini kaybetmesine rağmen, kadının yirmi yaşlarının ortasında olabileceğini düşünüyordum.

"Papaz efendinin çağırdığı leydi siz misiniz?" diye sordu. Yüzündeki ifade başımı sallamamla yumuşadı ve kapıyı iyice araladı.

"Bay Campbell dışarıya çıkmak zorunda kaldı," dedi bölge arazilerine ait bir şiveyle, "ama sizin kız kardeşi ile ilgili vereceğiniz tavsiyelere çok ihtiyacı olduğunu iletti."

Eşi değil, kız kardeşiydi. "Evet, elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedim. "Bayan Campbell'ı görebilir miyim?"

Ian'ı anılarıyla oturma odasında bırakarak, kendini Nellie Cowden diye tanıtan bayanın eşliğinde arka tarafta bulunan yatak odasına gittim. Bayan Campbell, tarif edildiği gibi dik dik bakıyordu. Açık mavi gözleri iyice büyümüştü ama bir şeye bakıyormuş gibi görünmüyordu – kesinlikle bana bakmıyordu.

Emzirme koltuğu denilen geniş, alçak koltukta oturuyordu ve sırtı ateşe verilmişti. Oda loş ve arkadan gelen ışıktan yüzü belirsizdi, tabii hareket etmeyen gözleri hariç. Yakından görmeme rağmen yüzü hâlâ belirsizdi; yuvarlak bir yüzü vardı, kemik yapısına bakıldığında sıradandı ve bebeklere özgü güzel kahverengi saçları vardı, yeni tarandığı belliydi. Burnu küçük ve kalkıktı, çenesi belirgin ve ağzının içindeki pembelik görülecek kadar açıktı.

"Bayan Campbell?" dedim dikkatlice. Koltuktaki tıknaz figürden cevap gelmedi. Gözlerini kırptığını gördüm ama iki göz kırpma arasındaki süre uzundu.

"Bu durumdayken size cevap vermeyecektir," dedi arkamdan Nellie Cowden. Başını iki yana sallayarak ellerini üzerindeki önlüğüne siliyordu. "Hayır, tek kelime bile."

"Ne zamandır böyle?" Gevşek tombul bir eli aldım ve nabzına baktım. Yavaş ve güçlüydü.

"Ahh, bu sefer iki gündür." Meraklanan Bayan Cowden öne doğru eğilerek onun değişmeyen yüzünü incelemeye koyuldu, "Çoğunlukla bir hafta boyunca böyle kalabiliyor, bir seferinde on üç gün böyle kalmıştı."

Çok yavaş hareket ederek – ama bu Bayan Campbell'ın dikkatini çekmişe benzemiyordu – dirençsiz bedeni incelemeye başladım, bu arada onun yardımcısına da sorular soruyordum. Bayan Margaret Campbell otuz yedi yaşındaydı, diye Bayan Cowden bana anlatıyordu, anne ve babası öldüğünden beri tek akrabası olan Papaz Efendi Archibald Campbell'ın yanındaydı.

"Bunu yapmaya nasıl başladı? Biliyor musunuz?"

Bayan Cowden başını iki yana doğru salladı. "Bilemiyorum. Bunun bir belirtisi olmadı. Bir an etrafa bakıyor ve kahkaha atıyordu, tatlı bir çocuk

gibi akşam yemeğini yiyordu ve sonra sessizlik." Göstermek için öne doğru eğildi ve Bayan Campbell'ın burnunun altında bilerek ellerini şaklattı.

"Gördünüz mü?" dedi. "Odanın içine borazan çalan altı tane adam getirdim ama hiç umrunda olmadı."

Bayan Campbell'ın rahatsızlığının ruhsal olduğundan emindim, fiziksel bir şey yoktu ama yine de bütün kontrollerimi yapıyordum – çelimsiz, cansız bedeni soymadan nasıl incelenecekse o kadar inceledim.

"Bu durumdan uyandıktan sonrası çok daha kötü oluyor," diye beni ikna etmeye çalışıyordu Bayan Cowden. Bayan Campbell'in plantar reflekslerini kontrol etmek için diz çöktüğümde o da benim yanıma çömeldi. Ayakkabı içindeki çoraplı olan ayakları nemli ve küf kokuyordu.

Bir tırnağımı ayağın tabanına doğru iterek Babinski reflekslerini kontrol ediyordum. Ancak hiçbir şey yoktu; ayak parmakları normal bir durumda içe doğru kıvrıldı.

"Peki sonra ne oluyor? Papaz efendi çığlık attığını söylemişti?" Ayağa kalktım. "Yanan bir mum getirir misiniz, lütfen?"

"Ahh, evet, çığlıklar." Bayan Cowden bir mumu ateşte yakarak denileni yapmak için acele ediyordu. "Kendini parçalarcasına korkunç biçimde durmadan bağırıyor. Sonra uykuya dalıyor ve bütün gün uyuyor. Sonra hiçbir şey olmamış gibi uyanıyor."

"Uyandığında sessiz mi oluyor?" diye sordum. Mum ışığını hastanın gözünün önünde bir sağa bir sola yavaşça hareket ettiriyordum. Göz bebekleri ışığa cevap veriyordu ama irisler hareket etmiyor, ışığı takip etmiyorlardı. Elim retinaları incelemek için oftalmoskopun sert kulpuna dokunma hissiyle kaşınıyordu ama buna sahip olacak kadar şanslı değildim.

"Evet, her şeyin yolunda olduğunu söyleyemem," dedi Bayan Cowden yavaşça. Ona bakmak için gözlerimi hastadan ayırdım. Omuz silkti, bluzunun altındaki iri omuzlar güçlüydü.

"Aklı yerinde değil, zavallı şey," dedi duygusuzca. "Neredeyse yirmi senedir böyle."

"Onca sene siz bakmadınız tabii, değil mi?"

"Ahh, hayır! Bay Campbell oturdukları Burntisland'da ona bakmak için bir kadın tutmuş ama kadın genç değilmiş ve evinden de ayrılmak istememiş. Bu yüzden papaz efendi Misyoner Derneği'nin teklifini kabul etmiş ve kız kardeşini onunla birlikte Batı Hint Adaları'na götürmeye karar vermiş. Kız kardeşi için hizmetçilik yapacak, seyahat engeli olmayan güçlü bir kadın için ilan vermiş... ve ben de işte buradayım." Bayan Cowden kendi erdemlerine şahitlik eden ve bütün dişlerini gösteren bir gülücük sundu.

"Batı Hint Adaları mı? Bayan Campbell'ı gemiyle Batı Hint Adaları'na götürmeyi mi planlıyor?" Sersemlemiştim; sağlıklı bir kadın için büyük çileye sebep olacak deniz yolculuğu koşullarını yeterince biliyordum. Fakat bu kadın için yeniden düşünmeye başladım. Bütün her şeyi gözden geçirdiğimde, Bayan Campbell bu yolculuğa normal bir kadından daha iyi katlanabilirdi – eğer böyle kendinden geçmiş halde kalırsa.

"İklim değişikliğinin ona iyi gelebileceğini düşünüyor," diye açıklama yapıyordu Bayan Cowden. "Onu İskoçya'dan ve bütün korkunç anılardan kurtarmak istiyor. Uzun zaman alacak diye düşünüyorum."

"Ne gibi korkunç anılar?" diye sordum. Bana çoktan anlatmaya hazır olan Bayan Cowden'ın gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum. Ben de o sırada kontrollerimi yapmıştım ve Bayan Campbell'ın durgunluk ve yetersiz beslenme haricinde fiziksel hiçbir şeyinin olmadığına karar vermiştim ama hikâyesindeki bir şey ona tedavi olma şansı verebilirdi.

"Evet," diye başladı, tepsideki sürahinin ve birkaç bardağın bulunduğu masaya eğilerek, "bu Tilly Lawson'un bana anlattıkları. Kendisi uzun süredir Bayan Campbell'a bakan kişi ama hikâyenin doğru olduğuna yemin etti ve dindar bir kadındı. Papaz efendinin misafirperverliği hatırına bir yudum likör alır mısınız, madam?"

Bayan Campbell'ın oturduğu sandalye odadaki tek sandalyeydi, bu yüzden Bayan Cowden ve ben uygun olmayan bir şekilde yatağa yan yana oturup önümüzdeki sessiz figürü izlemeye koyulduk. Böğürtlenli likörümü yudumlarken, Margaret Campbell'ın hikâyesini dinledim.

Margaret Campbell Burntisland'da doğmuştu, Edinburgh'un beş mil ötesinde, Forth Halici'nin karşısındaydı. 45 yılında, Charles Stuart

babasının tahtını geri almak için Edinburgh'a geldiği zaman on yedi yaşındaydı.

"Babası kralı destekliyordu ve hükümet alayında bulunan erkek kardeşi de isyancıları bastırmak için kuzeye doğru gitmişti," dedi Bayan Cowden ve idareli kullanmak için liköründen küçük bir yudum aldı. "Ancak Bayan Margaret değildi. Hayır, Süslü Prens'in yanındaydı ve onun takipçisi Hielan adamlarının."

Bayan Cowden onlardan biri olan o adamın adını bilmiyordu. Fakat yakışıklı bir adam olmalıydı ki Bayan Margaret onunla buluşmak için evden kaçmış ve babasının, arkadaşlarının ve erkek kardeşinin eve gönderdiği mektuplar ile dinleyerek edindiği bütün haberleri ona anlatmıştı.

Sonra Falkirk meydana gelmişti; zaferle sonuçlanmıştı ama maliyeti yüksek olmuştu, geri çekilmeye zorlanmışlardı. Söylentiler Prens'in ordusunun kuzeye gittiğine ilişkindi ve bir kişi bile yıkımlarına doğru gittiğinden şüphe etmemişti. Haberlerle umutsuzluğa düşen Bayan Campbell, gecenin bir yarısı soğuk bir Mart gününde evden kaçmış ve sevdiği adamı bulmaya gitmişti.

Bu kısımdan sonra olanlar belirsizdi; adamı bulup onun kızı geri çevirdiği ya da onu zamanında bulamayıp, bu yüzden Culloden Arazisi'nden geri dönmek zorunda mı kaldığı muğlaktı ama her durumda, geri dönmüştü ve savaştan bir gün sonra İngiliz askerlerinden oluşan bir grubun eline düşmüştü.

"Ona yaptıkları korkunçmuş," dedi Bayan Cowden, sesini alçaltmıştı sanki sandalyede oturan kişi onu duyacaktı. "Korkunç!" Avlanmanın ve öldürülmenin verdiği öfkeden gözleri dönen ve Culloden kaçaklarını takip eden İngiliz askerler, onun adını sormak ya da ailesinin hangi tarafta olduğunu öğrenmek için bile tereddüt etmemişlerdi. Konuşmasından onun bir İskoç olduğunu anlamışlar ve bu onlara yetmişti.

Onu buz gibi suyla dolu olan hendekte ölüme terk etmişlerdi. Askerlerin korkusuyla, böğürtlen çalılılarının arkasına saklanan kalaycı bir aile tesadüfen onu kurtarmıştı.

"Onu kurtarmaları merhametten başka bir şey değil diye düşünüyorum, Hıristiyan'a yakışmayan bir davranış," diye fısıldadı Bayan Cowden.

"Zavallı kuzucuk dünyevi bağından kopup mutlu bir şekilde Tanrı'sına kavuşurdu. Fakat ya bu–" Sessiz figüre bir eli işaret yaptı ve likörünün son yudumunu da içti.

Margaret yaşamıştı ama konuşmuyordu. Bir şekilde iyileşmişti ama sessizdi. Kalaycılarla yolculuk etmiş, İskoçya'nın yağmalanmasından kaçan bu aileyle birlikte güneye doğru gitmişti. Bir gün, kalaycılar müzik yapıp şarkı söylerken meyhanenin avlusunda oturup bakırları toplamak için teneke tutan kız, Edinburgh yakınlarında geri dönüş yolunda mola veren Campbell alayıyla birlikte duran erkek kardeşi tarafından bulunmuştu.

"Bayan onu tanımıştı ve erkek kardeşi de onu, karşılaşmalarının şokuyla yeniden sesi gelmiş ama aklı çoktan uçup gitmiş zavallı şeyin. Kardeşi onu eve getirmiş ama sanki kız geçmişte kalmış gibi duruyormuş. Hielan erkeğiyle tanışmadan önceki gibiymiş. Babası zaten zatürreden ölmüş. Tilly Lawsen, onu yeniden gören annesinin de geçirdiği şokla öldüğünü söyledi fakat muhtemelen o da zatürreeden ölmüştür, o zamanlar çok yaygındı."

Bütün her şeyi bırakan Archibald Campbell, hem Kuzey İskoçyalılar'a hem de İngiliz ordusuna çok gücenmiş ve görevinden istifa etmişti. Ailesinin ölümüyle de ne yapacağını çok iyi biliyormuş – sadece tek desteği olan hasta kardeşine kendini adamış.

"Evlenmedi," dedi Bayan Cowden, "hangi kadın onu ve kız kardeşini isterdi ki?"

Bu zorluklar içinde Tanrı'ya yönelip peder olmuştu. Kız kardeşini bırakamayacağından ya da onunla birlikte Burntisland'daki aile evinde hapsedilmeye dayanamadığından bir araba satın almıştı ve Margaret'a bakması için bir kadın tutmuş, etraftaki yerleşim merkezlerine vaaz vermek için kısa yolculuklara başlamıştı. Bu yolculuklarda çoğunlukla kız kardeşini de yanında götürmüştü.

Vaazlarında başarılı olunca, bu yıl Presbiteryen Misyoner Derneği'nden, Batı Hint Adaları'na uzun bir yolculuk yapıp Barbados ve Jamaika kolonilerindeki kiliseleri düzenleme ve atama işi teklifi gelmişti. Dualarına cevap gelmiş ve Burntisland'daki aile evini satıp seyahat için hazırlıklarını yaparken, kız kardeşini Edinburgh'a getirmişti.

Bir kez daha ateşin oradaki kişiye baktım. Şömineden gelen sıcak hava ayaklarına değen eteklerini kımıldatıyordu ama bunun ötesinde bir heykel gibi duruyordu.

"Evet," dedim iç çekerek, "korkarım benim ona yapabileceğim fazla bir şey yok. Lakin ona bir reçete hazırlayabilirim, gitmeden önce aktardan alırsınız."

Yardımcı olmasalar da zarar da vermezler diye düşündüm ve içerikleriyle birlikte küçük bir reçete hazırladım. Papatya, şerbetçi otu, sedef otu ve mine çiçeği, nane, bunlar yatıştırıcı için iyiydi. Kuşburnu çayı, yetersiz beslenmeye yardımcı olurdu. Kanayan diş etlerinden ve soluk yüzünden bunu anlamıştım.

Bayan Cowden'e yazdığım kâğıdı verirken, "Hint Adaları'na ulaştığınız zaman," dedim, "özellikle, portakal, greyfurt ve limon içeren meyveleri bolca yedirin. Siz de aynısını yapın," diye ekledim, hizmetçinin geniş yüzünde derin bir şüphenin oluşmasına neden olmuştum. Sıradan soğan, patates ve günlük yulaf kahvaltısının dışında onun meyve yiyip yemediğinden şüphe etmiştim.

Papaz Efendi Campbell dönmemişti ve onu beklemek için bir sebep de görmedim. Bayan Campbell'a veda ederek yatak odasının kapısını açtım ve karşımda Genç Ian'ı gördüm.

"Ahh!" dedi şaşırarak. "Ben de seni görmeye geliyordum, yenge. Saat neredeyse üç buçuk ve Jamie Dayı dedi ki–"

"Jamie?" dedi arkamdan bir ses, ateşin yan tarafındaki sandalyeden geliyordu.

Bayan Cowden ve ben arkamızı döndüğümüzde, Bayan Campbell'ın dimdik oturduğunu ve gözlerinin de fal taşı gibi açıldığına şahit olduk ama bu sefer bize bakıyordu. Sonra bakışları kapıya odaklandı ve Genç Ian içeriye girdiğinde Bayan Campbell çığlık atmaya başladı.

***

Bayan Campbell ile karşılaşmamızdan huzursuz olan Genç Ian ve ben Bruno'nun bizi soğuk bir şekilde karşıladığı ve arka salona götürdüğü

genelevdeki sığınağımıza en sonunda geri dönmüştük. Orada Jamie ve Fergus derin bir sohbet içerisindeydi.

"Doğru, Sör Percival'a güvenemeyiz," diyordu Fergus, "fakat bu durumda, sana bahsettiği pusuya düşürme olayı gerçekleşebilir mi?"

"Lanet olsun bir bilsem," dedi Jamie, arkaya yaslandı ve koltuğunda gerindi. "Böyle bir şey olursa senin dediğini yaparız. Durum vergi memurlarının baskınıyla sonuçlanabilir. İki gün demişti. O zaman Mullen Koyu olabilir." Sonra beni ve Ian'ı gördü, doğruldu ve oturmamız için bize yer gösterdi.

"Balcarres'in altındaki kayalıklar mı olacak?" diye sordu Fergus.

Jamie bu düşünceyle kaşlarını çattı, sağ elinin iki parmağı yavaşça masayı tıkırdatıyordu.

"Hayır," dedi sonunda. "Arbroath olsun. Manastırın altındaki küçük koy. Emin ol, tamam mı?"

"Tamam." Fergus önünde yulaflı kekle dolu olan tabağı itti ve ayağa kalktı. "Ben haber yollarım, lordum. Arbroath, dört gün içinde." Beni selamladı, pelerini omuzlarına aldı ve çıktı.

"Kaçakçılık mı?" diye sordu hevesle Genç Ian. "Fransız yelkenlisi mi gelecek?" Bir yulaflı kek aldı ve masanın üzerine kırıntılar saçarak keki ısırdı.

Jamie'nin gözleri hâlâ dalgındı, düşünüyordu ama yeğenine baktığında berraklaşmışlardı. "Evet. Ve sen Genç Ian bununla ilgili hiçbir şey yapmıyorsun."

"Yardım edebilirim!" diye itiraz etti çocuk. "En azında katırları tutması için birine ihtiyacın olacak!"

"Babanın dün sana ve bana dediklerinden sonra mı?" Jamie kaşlarını yukarıya kaldırdı. "Tanrım, ne kadar balık hafızalısın böyle, delikanlı!"

Ian bunu duyunca biraz utanmıştı ve utangaçlığını örtmek için bir tane daha yulaflı kek aldı. Onun bir anlık suskunluğunu fırsat bilerek, ben de kendi sorularımı sormaya başladım.

"Kaçak içkileri getiren Fransız gemisini karşılamak için Arbroath'a mı gidiyorsun?" diye sordum. "Sör Percival'ın uyarısından sonra, bunun tehlikeli olacağını düşünmüyor musun?"

Jamie bana bir göz attı, hâlâ tek kaşı kalkıktı ama sabırlı bir biçimde cevap verdi.

"Hayır. Sör Percival iki gün içinde olacak olan randevu için beni uyardı. O da Mullen Koyu'nda olacaktı. Jared ve onun kaptanlarıyla görüşme yaptım. Eğer randevu bazı sebeplerden dolayı olmazsa, gemi kıyıdan uzakta dolaşacak ve gelecek akşam yeniden yanaşacak ama farklı bir yere. Ve eğer ikinci görüşme de başarısız olursa, üçüncü bir geri çekilme olacak."

"Fakat Sör Percival ilk randevuyu biliyorsa, diğerlerini de bilmeyecek mi?" diye ısrar ettim.

Jamie başını iki yana sallayıp bardağına şarap koydu. Benim de isteyip istemediğimi öğrenmek için bir kaşını kaldırdı ve ben başımı iki yana sallayınca, kendininkini yudumlamaya başladı.

"Hayır," dedi. "Randevu noktaları üç yer için belirlendi. Yerleri bir tek Jared ve ben biliyoruz. Buraya da bir paketin içinde mühürlü bir mektupla geldi. Ben de onu okuyup yaktım. Bana gemide yardımcı olacak çocuklar tabii ilk noktayı biliyordu. Sanırım onlardan bir tanesi ağzından bir şeyler kaçırdı," diye ekledi, kaşlarını çatarak bardağına bakıyordu. "Ancak hiç kimse, Fergus bile, birini kullanmaya ihtiyacımız olana kadar diğer iki noktayı bilmiyor."

"O zaman tamamen güvenli!" diye bağırdı Genç Ian. "Lütfen gelmeme izin ver! Yolun dışında dururum," diye söz verdi.

Jamie yeğenine hoşnutsuz bir bakış attı.

"Evet, geleceksin," dedi. "Arbroath'a benimle geleceksiniz ama sen ve yengen, biz işimizi bitirene kadar manastırın oradaki yolun üstündeki handa kalacaksınız. Delikanlıyı Lallybroch'a götüreceğim, Claire," bana doğru dönerek açıkladı. "Ailesiyle olan buzları mümkün olduğunca eritmem lazım." Büyük Ian, Jamie ve Genç Ian gelmeden Halliday'den bu sabah ayrılmıştı, hiç mesaj bırakmamıştı ama büyük olasılıkla eve gitmişti. "Seyahat seni yormaz değil mi? Sana sormadım ama Inverness'tan da daha

yeni geldin," – gözleri komplocu bir gülümsemeyle benimkilerle buluştu – "ancak mümkün olduğunca çabuk bir şekilde onu geri götürmem lazım."

"Yok, önemli değil," diye ona güvence verdim. "Jenny ve ailenin diğer üyelerini yeniden görmek çok iyi olacak."

"Ama–" diyerek bağırdı Genç Ian. "Ne–"

"Sessiz ol!" diye lafı yapıştırdı Jamie. "Böyle olacak. Başka bir şey duymak istemiyorum!"

Genç Ian yaralı gibi bakıyordu ama bir yulaflı kek daha aldı ve ağzına tıktı, tamamen sessiz olacağını göstermek ister gibiydi.

Jamie rahatladı ve bana gülümsedi.

"Evet, sizin ziyaretiniz nasıldı?"

"Çok ilginçti," dedim. "Jamie, Campbell adında birini tanıyor musun?"

"Üç yüzü ya da dört yüzü geçmez," dedi ve gülümsedi. "Aklında özel bir Campbell var mı?"

"İki tanesi." Archibald Campbell'ın ve Nellie Cowden'ın bana anlattığı gibi, kız kardeşi Margaret'ın hikâyesini ona anlattım. Hikâyeye başını iki yana sallayarak cevap verdi ve iç çekti. İlk kez gerçekten yaşlı gibi görünüyordu, anılarla yüzü kırışmıştı.

"Duyduğum en kötü hikâye değil, Culloden'dan sonra bir sürü şey oldu," dedi. "Ama sanmıyorum... bekle." Sustu ve bana baktı, düşünürken gözleri kısıldı. "Margaret Campbell. Margaret. Küçük güzel bir kız, boyu ikinci Mary'ninki kadar mı? Tüy gibi yumuşak kahverengi saçları ve çok tatlı bir yüzü var mı?"

"Yirmi sene önce muhtemelen olabilir," dedim, ateşin yanında oturan sessiz tombul figürü düşünerek. "Neden, onunla alakalı bir şey mi biliyorsun?"

"Evet, bildiğimi sanıyorum." Düşünürken kaşlarını çatmıştı ve masaya baktı, dökülen kırıntılar arasına rastgele bir çizgi çekti. "Evet, eğer yanılmıyorsam Ewan Cameron'ın sevgilisiydi. Ewan'ı hatırlıyor musun?"

"Elbette." Ewan uzun boylu, yakışıklı ve komik bir adamdı. Jamie ile birlikte Holyrood'da çalışmışlardı. İngiltere'den sızan istihbarat haberlerini topluyorlardı. Jamie'nin yüzündeki gölgelenmeyi görünce, "Ewan'a ne oldu? Ya da sormalı mıyım?" dedim.

"İngilizler onu vurdu," dedi sessizce. "Culloden'dan iki gün sonra." Bir anlığına gözlerini kapadı, sonra açıp yorgun bir şekilde bana gülümsedi.

"Evet, Tanrı Papaz Efendi Archie Campbell'ın yardımcısı olsun. Ayaklanma zamanında bir ya da iki kez ondan bahsedildiğini duydum. Cesur bir askerdi, halk böyle söylüyor. Çok da cesur bir erkek ve sanırım, şimdi öyle olmaya daha da çok ihtiyacı var." Bir müddet oturdu, sonra kararlı bir şekilde ayağa kalktı.

"Evet, Edinburgh'dan ayrılmadan önce yapacak bir hayli işimiz var. Ian, yukarıdaki masada basımevinin müşteri listesini bulup bana getir. Kalan siparişleri senin için işaretleyeceğim. Her birini görmeye gidip, paralarını geri ödemeyi önereceksin. Yeni bir dükkân bulup yeni malları ayarlayana kadar beklemeyi isterlerse, bunun iki ay ya da daha fazla da süreceğini onlara söyle."

Ceketinin cebini okşadı. "Şansa kaparo parasını müşterilere geri ödeyebileceğiz ve üstüne biraz para da kalacak. Bundan bahsetmişken," – döndü ve bana gülümsedi – "senin işin, Sassenach, iki gün içinde sana düzgün bir elbise dikecek bir terzi bulmak. Çünkü Daphne elbisesini geri isteyecektir, ben de seni Lallybroch'a çıplak götüremem."

30

Buluşma

Kuzeye Arbroath'a yapılan yolculukta asıl eğlence, Jamie ve Genç Ian arasındaki isteklerin uyuşmazlıklarını izlemekti. Uzun tecrübeler sayesinde, inatçılığın bir Fraser karakterini asıl tamamlayan şey olduğunu biliyordum. Ian yarı Fraser olmasına rağmen, bundan nasibini almıştı. Ya Murray ailesi de inatçılığa yabancı değildi ya da Fraser genleri daha güçlüydü.

Birçok yıl Brianna'yı yakından inceleme fırsatı yakaladığımdan, bu konu hakkında bir fikrim vardı ama çenemi tuttum, sadece Jamie'nin benzeriyle yaptığı karşılaşmasının tadını çıkarıyordum. Balfour'u geçtiğimizde, Jamie avcı bakışlarını takındı.

Arbroath'a geldiğimiz zaman, Jamie'nin Ian'ı ve beni bırakmak istediği hanın artık olmadığını görmüştük. Bir zamanlar orada olduğunu devrilmiş bir taş duvar ile yanmış çatı kütüğünden başka belirten bir şey yoktu; ayrıca yol da oldukça tenhaydı.

Jamie bir süre sessizce taş yığınlarına baktı. Bizi ıssız çamurlu yolun ortasında bırakamayacağı oldukça açıktı. Bu avantajı kullanmayacak kadar akıllı olan Ian sessiz kalmayı tercih etti ama cılız bedeni hevesle titriyordu.

"Tamam, o zaman," dedi Jamie sonunda. "Geliyorsunuz. Fakat sadece kayalığın kenarına kadar. Duydun mu Ian? Sen yengene göz kulak olacaksın."

"Duydum, Jamie Dayı," diye uysalca cevap verdi Genç Ian. Ancak Jamie'nin ters bakışlarını yakaladım ve mesajı aldım; eğer Ian yengesine göz kulak olacaksa, yengesi de Ian'a göz kulak olacaktı. Uysal bir şekilde başımı sallayarak gülmemek için kendimi tuttum.

Yolculuğun kalan kısmı karanlık çökene kadar kayalıkların üstündeki buluşma noktasına yürümekle geçti, neyse ki diğer adamlar da tam zamanında vardı. Buluşma yerindeki adamlar oldukça tanıdıktı ama belirsiz şekillerden ibarettiler. Adamlar kendini tanıtmadı, Jamie'yi anlaşılmaz mırıltılar ve homurdanmalarla selamladılar.

Oldukça küçük, kim olduğu tarife yer bırakmayan biri vardı. Katırla çekilen büyük araba ortaya çıktığında, Fergus ve sadece Bay Willoughby olabilecek küçük biri tarafından kullanılıyordu. Genelevin merdivenlerinde gizemli adamı vurduğundan beri Bay Willoughby'yi görmemiştim.

"Umarım bu akşam yanında silah yoktur," diye mırıldandım Jamie'ye.

"Kimin?" dedi, toplanan kasvete gözlerini kısarak bakıyordu. "Ahh, Çinli mi? Hayır, hiç birinin yok." Neden diye sormadan önce, arabayı geriye doğru çevirmeye yardım etmek için ileriye gitmişti. Kaçak mallar yüklenir yüklenmez Edinburgh'a dönmek üzere hazır hale getiriliyordu. Genç Ian da öne doğru atıldı ve ben de onun muhafızı olarak işim aklımda olduğu için onu takip ettim.

Bay Willoughby arabanın arkasına ulaşmak için parmaklarının ucunda durdu, sonra tuhaf görünümlü bir fenerle ortaya çıktı. Fenerin delikli metal bir tepesi ve yanlara doğru kayan metal yerleri vardı.

"Bu gece feneri mi?" diye sordum, büyülenmiştim.

"Evet," dedi Genç Ian ciddiyetle. "Denizde işaret görene kadar kenarları kapalı tutacağız." Fenere doğru gitti. "Onu ben tutacağım, işareti ben veririm."

Bay Willoughby başını iki yana doğru salladı ve feneri Genç Ian'ın ellerinden çekti. "Çok uzun, çok genç," dedi. "Tsei–mi böyle istiyor," diye ekledi, sanki duruma bir son vermek istemişti.

"Ne?" dedi Genç Ian, öfkeliydi. "Çok uzun çok genç demekle ne demek istiyorsun, seni küçük–"

"Demek istiyor ki," dedi arkamızdan bir ses, "eğer ziyaretçilerimiz olursa her kim feneri tutarsa ilk hedef o olacak. Bay Willoughby bu riski göze alıyor, çünkü aramızda en kısa olan o. Sen görülecek kadar uzunsun, Ian ve akıl yürütemeyecek kadar da genç. Kenarda dur, tamam mı?"

Jamie yeğenine hafif bir tokat attı ve Bay Willoughby'nin yanındaki kayaların üzerine diz çöktü. Kısık sesle Çince bir şeyler söyledi ve Çinli'den boğuk sesli bir kahkaha geldi. Bay Willoughby Jamie'nin çukurlaşan ellerinin arasına doğru tutarak fenerin kenarını açtı. İki kez tekrarlanan bir tık sesi geldiğinde çakmak taşından çıkan kıvılcımları görebiliyordum.

Sahilin el değmemiş kısımlarından biriydi – bu hiç de şaşırtıcı değildi, İskoçya sahillerinin çoğu kayalıktı – ve ben de Fransız gemisinin nasıl ve nereye demir atacağını merak ediyordum. Doğal bir körfez yoktu, yoldan görünmesini engelleyen ve bu noktayı koruyan sivri kayalığın arkasındaki sahil şeridinin kıvrımı vardı.

Karanlık olduğundan, ayın aydınlattığı sahile vuran dalgaların beyaz çizgisini görebiliyordum. Burası turist sahili değildi. Deniz küçük kum çukurları, su yosunlarının, ince çakılların ve kaya çıkıntılarının oluşturduğu yığınların arasında dalgalanıyor ve köpürüyordu. Fıçıları taşıyan adamlar için kolay bir yürüme yolu değildi ama etrafını çevreleyen kayalar oldukça uygundu, fıçılar saklanabilirdi.

Başka bir siyah figür ansızın yanımda belirdi. "Herkes yerine geçti, sör," dedi kısık bir sesle. "Kayaların üzerine."

"İyi, Joey." Yeni yanan fitile doğru eğilirken, ani ışık Jamie'nin siluetini aydınlattı. Fener yeterince gaz alıp alevi sabitlenene kadar nefesini tuttu ve nazikçe metal kapağı kapatınca bir iç çekişle nefesini bıraktı.

"Güzel," dedi doğrularak. Güneydeki kayalığa doğru bir göz attı, oradaki yıldızları inceliyordu. "Saat neredeyse dokuz. Birazdan burada olurlar. Joey, hiç kimse ben diyene kadar yerinden kımıldamayacak, tamam mı?"

"Tamam, sör." Cevabın heyecandan yoksun hali, bunun alışılmış bir tavır olduğunu gösteriyordu. Jamie onun kolunu birden tuttuğunda Joey şaşırdı.

"Emin ol," dedi Jamie. "Onlara yeniden söyle, ben işaret vermeden kimse yerinden kımıldamayacak."

"Tamam, sör," dedi Joey yeniden ama bu sefer biraz daha saygılıydı. Kayalıklarda hiç ses çıkarmadan gecenin karanlığında kayboldu.

"Ters giden bir şey mi var?" diye sordum, sesim dalgalar arasında duyulacak kadar yüksek çıkmıştı.

Jamie başını iki yana doğru salladı. Genç Ian konusunda haklı, diye düşünüyordum.

"Bilmiyorum." Bir müddet duraksadı ama sonra devam etti. "Söyle bana, Sassenach. Bir koku alıyor musun?"

Şaşkınlıkla derin bir nefes aldım, bir müddet tuttum ve bıraktım. Birçok şeyin kokusunu almıştım; çürümüş su yosunu, karanlık fenerin yanık keskin gaz kokusunu ve yanımda duran Genç Ian'ın keskin vücut kokusunu, heyecandan ve korkudan terlemişti.

"Sanırım tuhaf bir şey yok," dedim. "Sen?"

Siluetin omuzları yükseldi ve bir silkmeyle yeniden düştü. "Şimdi değil. Bir dakika önce, barut kokusu aldığıma yemin edebilirim."

"Ben bir koku almadım," dedi Genç Ian. Heyecandan sesi kesildi ve acelece boğazını temizledi, utanmıştı. "Willie MacLeod ve Alec Hays kayalara ulaştılar. Vergi memurlarından bir iz yokmuş."

"Evet, öyle." Jamie'nin sesi huzursuzdu. Genç Ian'a dönüp omuzlarından tuttu.

"Ian, yengeni şimdi buradan uzaklaştır. Siz ikiniz oradaki karaçalıların arkasına geçin. Arabadan uzak durun. Eğer bir şey olursa–"

Genç Ian'ın itirazları Jamie'nin elinin sertleşmesiyle kesilmiş olmalı ki çocuk küçük bir homurtuyla geriledi ve omzunu ovalamaya başladı.

"Eğer bir şey olursa," diye devam ediyordu Jamie, "yengeni al ve eve, Lallybroch'a götür. Oyalanmayın."

"Ama–" dedim.

"Dayı–" dedi Genç Ian.

"Yap," dedi Jamie, sert bir tonla ve yana döndü, böylece tartışma sonlandı.

Genç Ian kayalıklarda giderken hırsla yürüyordu ama denileni yapmak zorunda olduğundan, beni uzaktaki karaçalılara götürdü ve suyun üzerini görebileceğimiz küçük bir burun buldu.

"Buradan görebiliriz," diye fısıldadı gereksizce.

Görebiliyorduk. Kayalar altımızda bir kâse gibi görünüyordu. Karanlıkta kırık bir fincan gibiydi; suyun ışığı, denizin hışırtıyla içeri girdiği kırık

kenarı dolduruyordu. Metal bir tokaya ışık çarptığında küçük bir hareketlenme gördüm.

Gözlerimi kıstım, feneri tutan Bay Willoughby'nin bulunduğu yeri bulmaya çalışıyordum ama ışıktan bir iz yoktu ve onun fenerin arkasında durabileceği sonucuna vardım, kayalıklar görünmesini engelliyordu.

Genç Ian birden yanımda kımıldadı.

"Biri geliyor!" diye fısıldadı. "Çabuk, arkama geç!" Yiğitçe önümde duran Ian bir elini gömleğinin altına, pantolonunun bel kısmından içeri soktu ve bir silah çekti. Karanlık olduğundan namluya çarpan belirsiz ışığı görebiliyordum.

Kendini destekleyip karanlığa baktı. İki eliyle sarıldığı silahla hafiften kambur duruyordu.

"Tanrı aşkına, ateş etme!" diye fısıldadım kulağına. Tetiği çeker diye kolunu tutmaya cesaret edemiyordum ama aşağıdaki adamların dikkatini dağıtacak bir gürültü yapar diye de endişeliydim.

"Eğer yengeni dinlersen memnun olurum, Ian," kayalığın altındaki karanlıktan dalga geçercesine Jamie'nin yumuşak sesi geldi. "Tabii kafamı uçurmazsan da, tamam mı?"

Ian silahı indirdi, iç rahatlamasıyla ya da hayal kırıklığıyla iç çekti ve omuzları çöktü. Karaçalılar titredi ve sonra Jamie önümüzde durdu, ceketinin koluyla çalıları oynatıyordu.

"Kimse sana silahla gelmemeni söylemedi mi?" Jamie'nin sesi ılımlıydı, halden anlar bir tondaydı. "Kralın gümrük memuruna silah çekmenin cezası asılmaktır," diye açıklama yaptı ve bana döndü. "Yakalanma ihtimaline karşı kimse silah taşımaz, balık bıçağı bile yok yanımızda."

"Evet. Fergus, onların beni asmayacağını söyledi, çünkü daha sakallarım bile çıkmamış," diye açıklama yaptı Ian beceriksizce. "Sadece sürgün edilirmişim öyle dedi."

Jamie, çileden çıkmış bir halde dişlerinin arasından nefes alırken yumuşak bir tıslama oluştu.

"Her ne kadar Fergus haklı olsa bile, eminim annen de Koloniler'e gönderileceğini duyduğunda çok memnun olur!" Elini uzattı. "Ver şunu bana, aptal."

"Bunu nereden buldun?" diye sordu, elinin içinde silahı çeviriyordu. "Ağızotu da daha yeni konmuş. Barut kokusu aldığımı biliyordum. Pantolonun içinde taşırken senin canavarı uçurmadığın için şanslısın."

Genç Ian cevap vermeden önce, denizi göstererek araya girdim.

"Bakın!"

Fransız gemisi denizdeki bir lekeden bile daha küçüktü ama yelkenleri yıldızların ışığında parlıyordu. Meşe palamudundan yapılmış yelkenli iki direk, yavaşça kayalıkları geçerken parladı ve durdu, bulutlar kadar sessizdi.

Jamie gemiyi izlemiyor ileriye, sahilin üzerindeki iri kaya parçalarının olduğu yere bakıyordu. Onun baktığı yere ilgimi verdiğimde küçük bir ışık gördüm. Feneri elinde tutan Bay Willoughby'yi.

Islak kayalıkların karşısını aydınlatan bir ışık belirdi ve sonra kayboldu. Genç Ian'ın kolumdaki eli gergindi. Bekliyorduk, nefeslerimizi tutarak otuza kadar saydık. Ian'ın eli kolumu sıkıyordu, o sırada başka bir ışık kumun üzerindeki köpüğü aydınlattı.

"O neydi?" diye sordum.

"Ne?" Jamie bana bakmıyor gemiye bakıyordu.

"Kıyıda ışık yandığında kumun üzerindeki bir şeyin yarı yandığını gördüm. Tıpkı–"

Üçüncü kez ışık yandı ve bir müddet sonra gemiden de bir ışık geldi – mavi bir fenerdi, esrarengiz benek direkte asılıydı, aşağıdaki karanlık suyun yansımasıyla iki tane görünüyordu.

Gemiyi izlemenin verdiği heyecanla kumda buruşuk kıyafetler gibi görünen şeyin yandığını unuttum. Şimdi bazı hareketler biraz daha belliydi ve bir şey denize atıldığından, suya çarpma sesi kulaklarımıza geliyordu.

"Akıntı var," diye kulağıma fısıldadı Jamie. "Fıçılar suyun üzerinde, akıntı onları birkaç dakika içinde kıyıya taşıyacak."

Bu geminin demir atma problemini çözüyordu – buna ihtiyacı yoktu. Peki ama ödeme nasıl yapılacaktı? Aşağıdan bir ses gelip her şeyi cehenneme çevirdiğinde tam da bunu sormak üzereydim.

Jamie hemen karaçalılara daldı, çabucak ben ve Genç Ian da onu takip ettik. Çok az bir şey görülebiliyordu ama kumsalda büyük bir kargaşanın olduğu açıktı. Bağrışlar eşliğinde karanlık şekiller kumun üzerinde tökezliyor ve yuvarlanıyorlardı. Kelimeleri seçebiliyordum, "Kral adına durun!" ve kanım dondu.

"Vergi memurları!" Genç Ian da sözleri duymuştu.

Jamie Gaelce bir şeyler söyledi, sonra başını geriye attı ve haykırdı, sesi kolayca aşağıdaki kumsala ulaşıyordu.

"*Èirich 'illean*!" diye bağırdı. "*Suas am bearrach is teich*!"

Sonra Genç Ian ve bana doğru döndü. "Gidin!" dedi.

Düşen kayaların bağrışlara eklenmesiyle gürültü birden arttı. Ansızın karanlık bir figür ayaklarımın dibindeki karaçalılardan ortaya çıktı ve hızla karanlığa doğru gitti. Birkaç metre uzağında onu biri takip etti.

Aşağıdaki karanlıktan bir çığlık sesi yükseldi, öyle yüksekti ki diğer sesleri bastırmıştı.

"Bu Willoughby!" diye bağırdı Genç Ian. "Onu yakaladılar!"

Jamie'nin git emrini önemsemeden, ikimiz de çalıların arasından bakmak için ileriye doğru atıldık. Fener yan yatmış ve kapağı açılmıştı, spot ışığı gibi parlıyordu. Karanlık figürler ıslak su yosunlarının yığınları içinde sallanıyor, çabalıyor ve bağırıyorlardı. Fenerden yayılan loş ışık iki figürün kucaklaştığını gösteriyordu, küçük olanı ayaklarının üzerine kaldırıldığında diğerini vahşice tekmeledi.

"Onu alacağım!" Genç Ian öne doğru atıldı ama Jamie'nin onu yakasından yakalamasıyla birden geriye doğru çekildi.

"Sana denileni yap ve karımın güvende olduğundan emin ol!"

Soluksuz kalan Genç Ian bana döndü fakat ben hiçbir yere gitmiyordum ve kolumdan çekmesine karşı koymak için ayaklarımı yere sağlamca basıyordum.

İkimizi de unutan Jamie döndü ve kayalığın tepesine doğru koşup birkaç metre ötede durdu. Bir dizini yere koyup silahını hazırlayıp, aşağıya nişan almak için ön koluyla onu destekler halde durdu.

Silah sesi küçük bir çatırdama sesinden ibaretti, kargaşanın arasında kaybolup gitmişti. Onun yarattığı sonuç ise muhteşemdi. Fener gazyağı yağmuruyla patladı, birden sahil karanlığa boğuldu ve bağırtılar sessizleşti.

Sessizlik, acıyla atılan çığlıklarla birkaç saniye içinde bozuldu. Fenerin parıltısıyla bir anlığına kör olan gözlerim çabucak karanlığa uyum sağladı ve başka bir parlamayı görebildim – birkaç küçük alevin oluşturduğu ışıklardı, kararsızca bir aşağıya bir yukarıya doğru hareket ediyorlardı. Gece görüşüm oturdukça, bu alevlerin bir adamın ceket kolundan geldiğini de seçebilmiştim. Gazyağının onun üzerine sıçramasıyla başlayan yangında, acizce tepinip bağırırken, bir aşağıya bir yukarıya doğru koşturuyordu.

Jamie kayalıkların üzerine atılıp aşağıdaki manzarada kaybolurken karaçalılar şiddetle sallandı.

"Jamie!"

Bağırmamla kendine gelen Genç Ian, beni sertçe çekti, zorla kayalıklardan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Hadi! Yukarıya gelecekler!"

Bunun doğru olduğu inkâr edilemezdi; adamlar kayalara tırmanırken sahilden gelen bağrışların yaklaştığını duyabiliyordum. Eteklerimi topladım ve çocuğu takip ettim, kayalıkların tepesindeki sert sakız kabaklarının arasından durmaksızın koşuyorduk.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama Genç Ian biliyor gibi görünüyordu. Ceketini çıkardı ve beyaz gömleği ile kaldı. İç taraflarda sıklaşan akçaağaç ve huş ağaçlarının arasından bir hayalet gibi süzülüyordu.

"Neredeyiz?" Küçük bir derenin kenarında durduğunda ona yetiştim, soluk soluğa kalmıştım.

"Abroath'a giden yol hemen ileride," dedi. Ağır ağır nefes alıyordu ve gömleğinin kenarında koyu bir çamur lekesi vardı. "O yoldan gitmemiz daha kolay olacak. Sen iyi misin, yenge? Seni karşıya geçireyim mi?"

Onun kadar şüphesiz kendimin de ağır olduğunu düşünerek nazikçe bu kibar teklifi reddettim. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım, derenin karşısına geçmek için dizimin yarısına kadar suya battım. Parmaklarımın arasında yükselen buz gibi çamuru hissedebiliyordum.

Karşıya geçtiğim zaman şiddetli bir şekilde titriyordum ve Ian'ın ceketini verme teklifini kabul ettim. Heyecanlı olduğu ve zorlandığı için o üşümüyordu, cekete ihtiyacı olmadığı açıktı. Sırf sudan değil, aynı zamanda soğuk Kasım rüzgârı yüzünden de üşüyordum ancak geride kalanlara neler olduğu düşüncesiyle de korkuyordum.

Yola çıktığımızda nefes nefeseydik, soğuk rüzgâr yüzümüze vuruyordu. Burnum ve dudaklarım hemen uyuşmuştu ve saçım dağılmış uçuşuyordu. Kimsenin iyi olmadığını belirten kötü bir rüzgârdı; seslere doğru gitmeden onları bize doğru getiriyordu.

"Kayalıklardan bir işaret var mı?" diye sordu kalın bir erkek sesi. Ian yolda öyle ani durdu ki ona çarptım.

"Daha değil," diye cevap geldi. "Şuradan bir bağırma sesi duydum sanki. Ancak sonra rüzgâr döndü."

"Evet, yeniden şu ağaca çıkalım o zaman, uyuşuklar," dedi ilk ses sabırsızca. "Eğer piç kurularından biri kumsalı geçerse, burada onları halledebiliriz. Kumsaldaki aşağılıkları yakalamaktansa kelle vergisi almak daha iyi."

"Soğuk," diye mırıldandı ikinci ses. "Manastırdan izlemeye çekilsek, en azından orası sıcak olur."

Genç Ian'ın eli kolumun üst kısmını morartacak kadar sıkıydı. Onun tutuşunu gevşetmek için kendimi çektim ama o bunu umursamadı.

"Evet ama o büyük balığı yakalamak zor," dedi ilk ses. "Ahh, elli poundla ne yapacağım!"

"Tamam," dedi ikinci ses kabullenmişçesine, "fakat karanlıkta kızıl saçı nasıl göreceğimiz hakkında bir fikrim yok."

"Onları bir yakalayalım da, Oakie, başlarına sonra bakarız."

Sonunda Genç Ian çekiştirmemle doğruldu ve peşimden tökezleyerek çalılıklara geldi.

Yoldaki adamların menzilinden yeterince uzakta olduğumuzu düşünür düşünmez, "Manastırdan izlemek demekle ne kast ettiler?" diye sordum. "Biliyor musun?"

Genç Ian'ın karışık saçları bir aşağı bir yukarı sallandı. "Sanıyorum. Abroath manastırı olmalı. Orası buluşma yeri, değil mi?"

"Buluşma yeri mi?"

"Eğer ters giden bir şey olursa," diye açıklama yapıyordu, "bütün adamlar hızla manastırda buluşmaya gelecekti."

"Evet, daha kötüye gidemez," diye yorum yaptım. "Gümrük memurları ortaya çıktığı zaman dayın ne diye bağırdı?"

Genç Ian yoldaki takibi dinlemek için dönmüştü, yüzünün solgun oval şekli seçilebiliyordu. "Ahh, o dedi ki, 'Yukarıya, baylar! Kayalıklara çıkın ve kaçın!'"

"Tavsiye gibi görünüyor," dedim düz bir şekilde. "Onlar bu sözü dinlediyse, çoğu gitmiş olmalı."

"Jamie Dayı ve Bay Willoughby hariç." Genç Ian huzursuzca bir elini saçlarına doğru götürdü. Bu bana Jamie'yi hatırlatıyordu ve içimden bunu yapmayı kesmesini diledim.

"Evet." Derin bir nefes aldım. "Evet, artık bununla ilgili yapabileceğimiz bir şey yok. Diğerleri eğer manastıra gittiyse–"

"Evet," dedi araya girerek, "benim de karar vermeye çalıştığım şey bu. Jamie Dayı'nın dediğini yapıp seni Lallybroch'a mı götürmeliyim, yoksa çabucak manastıra gidip onların geldiklerini söyleyip diğerlerini uyarmalı mıyım?"

"Manastıra git," dedim, "olabildiğince hızlı ol."

"İyi, ama seni tek başına bırakmak istemiyorum ve Jamie Dayı dedi ki–"

"Emirleri uygulayacak zaman yok, Genç Ian, şimdi kendin için düşün," dedim kararlı bir şekilde, aslında onu düşündüğüm gerçeğini de nazikçe önemsemiyordum. "Bu yol mu manastıra gidiyor?"

"Evet, öyle. Bir milden fazla değil, on beş dakika ya sürer ya sürmez." Ayakları bir ileri bir geri hamle yapıyordu, gitmeye hevesliydi.

"İyi. Doğruca manastıra git. Ben de düz gideceğim ve sen güvenli bir halde gidene kadar vergi memurlarının dikkatini dağıtıp dağıtmayacağıma bir bakacağım. Seninle manastırda buluşuruz. Ahh, bekle! Ceketini alsan iyi olur."

İstemeyerek ceketi bıraktım, sıcaklığından ayrılmaya gönülsüzdüm, sanki cana yakın son insan varlığından da uzaklaşıyormuşum gibi hissediyordum. Genç Ian uzaklaştığında İskoçya'nın bu soğuk karanlık gecesinde yapayalnız kalacaktım.

"Ian?" Bir müddet daha onu yanımda tutmak için kolunu tuttum.

"Efendim?"

"Dikkat et, tamam mı?" Bu etkiyle parmaklarımın ucuna yükseldim ve soğuk yanağından öptüm. Şaşkınlıkla kaşlarının yukarıya kalktığını görebilmiştim. Gülümsedi ve sonra gitti, arkasından akçaağacın dalları kımıldadı.

Hava çok soğuktu. Duyulan tek ses dalların hışırtısı ve uzaktaki dalgaların boğuk sesiydi. Yün şalı sıkıca omuzlarıma çektim, titriyordum. Ve yola doğru ilerledim.

Ses çıkarsa mıydım? Eğer çıkarmazsam bir işaret olmadan saldırıya uğrayabilirdim, çünkü bekleyen adamlar ayak seslerimi duyabilirdi ama benim kurtulmaya çalışan bir kaçakçı olmadığımı anlayamazlardı. Diğer taraftan zararsız bir kadın olduğumu göstermek için neşeli bir tonla şarkı söyleyerek dolaşırsam, kendilerini göstermemek için sessizce saklanırlardı – ama kendilerini ele vermeleri ise benim aklımda olan şeydi. Eğildim ve yolun kenarından büyük bir taş aldım. Sonra öncekinden daha da

üşüdüğümü hissederek yola çıktım ve sesimi çıkarmadan dümdüz yürümeye başladım.

31

Kaçakçıların Ay Işığı

Rüzgâr ağaçları ve dalları sürekli hareket halinde tutacak kadar sert esiyor, yoldaki ayak seslerimi ve bana sinsice yaklaşan kişinin sesini de maskeliyordu. Samhain festivali geçeli iki hafta olmamıştı ama ruhların ve iblislerin ortada dolandıklarını düşündürecek kadar vahşi bir geceydi.

Beni arkamdan yakalayan bir ruh değildi; eli sıkıca ağzımı kapatmıştı. Böyle bir şeye hazırlıklı olmasaydım, şaşkınlıktan öylece kalırdım. Bu haldeyken bile kalbim yerinden çıkacak gibiydi ve çırpınarak beni tutan kişinin elini çekmeye çalıştım.

Beni sol tarafımdan yakalamıştı, sol kolumla onu itmeye çalışıyordum ama sağ eli ağzımı kapatıyordu. Neyse ki benim sağ kolum serbestti. Ayakkabımın topuğunu diz kapağına batırıp eğilmesini sağladım, sonra onun anlık sendelemesinden yararlanarak öne doğru eğildim ve elimdeki taşla başının arkasına vurdum.

Biraz daha yana doğru vurmak gerekirdi ama onun şaşkınlıkla bağırıp tutuşunu gevşetecek kadar etkili olmuştu. Tekmeledim ve kıvrandım, eli ağzıma doğru kayarken bir parmağına dişlerimi geçirdim ve ısırabildiğim kadar sertçe ısırdım.

Tıp kitabında okuduklarımı anımsadım: *Çene kasları, kafatasından alt çene kasındaki çıkıntıya kadar uzanır. Bu, çeneye ve dişlere muazzam bir güç verir. Ortalama bir insan, çenesiyle yüz otuz beş kilonun üzerinde baskı uygulayabilir.*

Ortalamanın üstünde olup olmadığımı bilmiyordum ama etkim inkâr edilemezdi. Bana saldıran, parmağındaki ölümcül ısırışımdan kurtulmak için bir ileri bir geri çılgınca çırpınıyordu.

Kolumdaki tutuşu çırpınmayla gevşemişti ve beni düşürmeye çalışıyordu. Ayaklarım bir kez yere değdiğinde elini bıraktım, döndüm ve eteklerimin bana izin verdiği kadarıyla ona dizimle can alıcı bir tekme attım.

Erkekleri hayalarından tekmelemek savunma hamlesi olarak son derece değerlidir. Söylenildiği gibi işe yaramıştı – ve manzara harikaydı – tabii uzun etek, saldırıyı öngörülebilir hale getiriyordu. Erkekler bu noktaya yapılacak saldırılarda çok.

Ancak saldırganım gafil avlanmıştı, dengede durmak için bacaklarını iki yana açtığında onu yakalamıştım. Boğulmuş bir tavşan gibi korkunç bir ses çıkardı ve yolda iki büklüm kaldı.

"Bu sen misin, Sassenach?" Kelimeler karanlıktan fısıltı halinde gelmişti. Ürkek bir ceylan gibi sıçradım ve istemsiz bir çığlık attım. Birkaç saniye içinde bir el ağzımı kapamıştı.

"Tanrı aşkına, Sassenach!" diye fısıldadı Jamie. "Benim." Her ne kadar çok istesem de bu sefer ısırmadım.

Beni bıraktığında dişlerimin arasından, "Biliyorum," dedim. "Beni tutan diğer kişi kimdi o zaman?"

"Sanırım, Fergus'tu." Birkaç metre uzaktaki şekilsiz karanlık figürü tanımaya çalışıyor gibiydi. "Sen misin, Fergus?" diye fısıldadı. Cevap olarak boğuk sesler çıkaran kişi eğildi ve bir şeyler mırıldanmaya başladı.

"Konuşmayın!" diye fısıldadım onlara. "İleride vergi memurları var!"

"Öyle mi?" dedi Jamie normal bir sesle. "Çıkardığımız gürültü için endişeleneceklerini sanmıyorum, değil mi?"

Durdu, sanki bir cevap bekliyordu ama akçaağaçlardan gelen rüzgârın sesinden başka bir ses yoktu. Bir elini koluma koydu ve geceye doğru bağırdı.

"MacLeod! Raeburn!"

"Ne var, Roy," dedi çalılıkların arasından huysuz bir ses. "Biz buradayız. Innes ve Meldrum da, sen misin?"

"Evet, benim."

Kımıldanmalar ve kısık sesli konuşmalarla birçok figür çalılıkların ve ağaçların arasından ortaya çıktı.

"...dört, beş, altı," diye sayıyordu Jamie. "Hays ve Gordons nerede?"

"Hays'ı suyun içine girerken gördüm," dedi şekillerden biri. "Karadan bayağı uzaklaşmışlardı. Muhtemelen Gordons ve Kennedy de öyle yaptı. Onların tutuklandıklarına dair bir şey duymadım."

"Tamam, güzel," dedi Jamie. "Pekâlâ, Sassenach, bu vergi memurları da ne?"

Ortaya çıkmayan Oakie ve arkadaşından dolayı kendimi aptal gibi hissediyordum ama Ian ve benim duyduklarımı ona anlattım.

"Öyle mi?" dedi Jamie ilgiyle. "Hâlâ ayakta durabiliyor musun, Fergus? Yapabilir misin? İyi delikanlı. Evet, o zaman bir bakalım. Meldrum, çakmak taşın var mı?"

Birkaç dakika sonra küçük bir meşale onun elindeydi, yolun aşağısına doğru yürüdü ve köşeyi döndü. Kaçakçılar ve ben sessizce bekliyorduk, kaçmak için ya da ona yardım etmek için hazırdık ama akçaağaçlardan ses gelmiyordu. Sonsuz gibi geçen bir süreden sonra Jamie'nin sesi yolun gerisinden duyuldu.

"Buraya gelin," dedi, sesi sakindi ve aklı başındaydı.

Yolun ortasındaki büyük bir akçaağacın yanında duruyordu. Fener ışığı onu bir çemberin ortasına almışçasına aydınlatıyordu. İlk başta Jamie'den başka bir şey göremiyordum. Sonra yanımdaki adamdan bir inleme sesi ve diğerinden korkunç boğuk bir başka ses geldi.

Diğer yüz de ortaya çıkmıştı, Jamie'nin sol omzunun yukarısında ağaca asılıydı. Korkunç, şişmiş bir yüz, fener ışığında simsiyah görünüyordu. Gözleri patlamıştı, dili de dışarıdaydı. Kuru saman gibi açık saçları rüzgârda sallanıyordu. Boğazımdan bir çığlık yükseldi ama onu bastırdım.

"Haklısın, Sassenach," dedi Jamie. "Bir vergi memuru vardı." *Pat* diye ses çıkaran bir şeyi yere attı. "İzin belgesi," dedi yerdekini göstererek. "Adı Thomas Oakie'ydi. Onu tanıyanınız var mı?"

"Muhtemelen artık tanınmaz," diye mırıldandı arkamdan bir ses. "Tanrım, annesi bile tanıyamaz!" Sinirli ayak sürtmeleriyle bir sessizlik meydana geldi. Benim gibi herkesin buradan kaçmak için can attığı belliydi.

"Tamam, o zaman," dedi Jamie ve başını hızlıca çevirdi. "Kargoyu kaybettik, bu yüzden pay da olmayacak değil mi? Şu an paraya ihtiyacı olan var mı?" Cebine uzandı. "İhtiyacınızın bir kısmını sağlayabilirim, çünkü bir müddet sahilde çalışacağımızdan şüpheliyim."

Adamlardan bir ya da ikisi paralarını almak için ağaçta asılı olan şeye doğru isteksizce ilerledi ama geri kalan kaçakçılar sessizce gecenin karanlığında yok oldular. Birkaç dakika içinde, sadece Fergus – hâlâ yüzü bembeyazdı ama Jamie'nin yanında duruyordu – ve bir de ben kalmıştık.

"Tanrım!" diye mırıldandı Fergus, yukarıya asılı adama doğru bakıyordu. "Bunu kim yaptı?"

"Görünüşe göre ben yaptım ya da hikâyenin böyle anlatılacağını sanıyorum?" Jamie yukarıya doğru bir göz attı, yüzü sertçe meşale ışığında aydınlandı. "Daha fazla oyalanmayalım, değil mi?"

"Ian nerede?" dedim birden çocuğu hatırlayarak. "Sizi uyarmak için manastıra gitti!"

"Gitti mi?" Jamie'nin sesi sertleşti. "Ben bu taraftan geldim ve onunla karşılaşmadım. Ne taraftan gitti, Sassenach?"

"Şu taraftan," dedim gittiği yönü göstererek.

Fergus kahkahaya benzer küçük bir ses çıkardı.

"Manastır diğer tarafta," dedi Jamie şaşkınlıkla. "Gelin o zaman, yanlış yolda olduğunu fark edip geri döndüğünde onunla karşılaşırız."

"Bekle," dedi Fergus ve bir elini yukarı kaldırdı. Çalıların arasından bir hışırtı geliyordu ve Genç Ian'ın sesi duyuldu. "Jamie Dayı?"

"Evet, Ian," dedi Jamie sertçe. "Benim."

Çocuk çalılıklardan çıktı, yapraklar saçına yapışmıştı ve gözleri heyecandan kocaman olmuştu.

"Işığı gördüm ve Claire Yenge'nin iyi olduğunu görmem gerektiğini düşündüm," diye açıklama yaptı. "Jamie Dayı meşale ile dolaşma. Etrafta vergi memurları var!"

Yeğeni akçaağaçta asılı şeyi fark etmeden önce Jamie yeğeninin omzuna bir elini koydu ve döndürdü.

"Endişelenme, Ian," dedi güven verircesine. "Gittiler." Meşaleyi ıslak çalılıklara attı, bir *tıss* sesiyle sönmüştü.

"Hadi gidelim," dedi, sesi soğukkanlıydı. "Bay Willoughby atlarla birlikte yolun aşağısında. Şafakta Kuzey İskoçya'da olacağız."

Bölüm 7

Tekrar Eve Dönüş

32

Sorumsuz'un Dönüşü

At üstünde Arbroath'dan Lallybroch'a olan yolculuk dört gün sürdü ve pek sohbet olmadı. Hem Genç Ian hem de Jamie farklı sebeplerden dolayı oldukça endişeliydiler. Bana gelince, sadece yakın geçmişi değil, aynı zamanda bilinmeyen geleceği de düşünüp duruyordum.

Ian, Jamie'nin kız kardeşi Jenny'ye benden bahsetmiş olmalıydı. Benim yeniden ortaya çıkışımı nasıl karşılayacaktı?

Jenny Murray bir kız kardeş olarak bana en yakın kişiydi ve hayatımdaki en yakın bayan arkadaşımdı. Şartlardan dolayı, son on beş yıldaki en yakın arkadaşlarım erkekler olmuştu, çünkü etrafımda başka bayan doktor yoktu. Hemşire ve sağlık personellerinin doktor ile arasındaki hiyerarşi, hastanedeki diğer kadınlarla sıradan tanışıklığın ötesine geçmeme engel oluyordu. Frank'in çevresindeki kadınlara gelince, bölüm sekreterleri ve üniversite eşleriydi. Haliyle oldukça kısıtlı bir listem vardı.

Jenny neredeyse benim kadar Jamie'yi severdi. Jenny'yi yeniden görmeye çok hevesliydim ama benim Fransa'ya kaçma hikâyemi ve erkek kardeşini terk etme olayını nasıl karşılayacağını da merak etmeden duramıyordum.

Atlar dar yolda tek sıra halinde birbirlerini takip etmek zorundaydı. Jamie'nin kahverengi atı durup sonra akçaağaç dallarının sakladığı açık alana gitmek için yana döndüğünde, benim kızıl doru atım da uysalca yavaşladı.

Alanın kenarında gri bir taş kayalık yükseliyordu; yosun ve liken kaplı yarıklarla, tepelerle dağ sırtlarıyla eski bir insan yüzüne benziyordu. Genç Ian iç çekmesiyle kendi midillisinden indi, hepimiz şafaktan beri atların üstündeydik.

"Oof!" dedi açıkça poposunu ovalayarak. "Her yerim uyuşmuş."

"Benim de," dedim ve aynısını yaptım. "Sanırım bu eyer acısından daha iyi." Uzun süre ata binmeye alışık olmayan Genç Ian ve ben seyahatin ilk

günü boyunca acıdan kıvrandık. Aslında ilk gece atımdan inemeyecek kadar tutulmuştu her yanım. Aşağılayıcı şekilde atımdan inmek zorunda kalmış ve Jamie tarafından keyifle hana taşınmıştım.

"Jamie Dayı bunu nasıl yapıyor?" diye sordu Ian. "Kıçı demirden yapılmış olmalı."

"Hiç sorma," diye cevap verdim düşünceli bir tavırla. "O nereye gitti?" Atı alanın bir tarafında bulunan meşenin altındaki otları dişliyordu ama Jamie'nin kendisinden eser yoktu.

Genç Ian ve ben boş boş birbirimize baktık ama sonra omuz silktim ve arasından su sızan kayalığın ön tarafına gittim. Suyun altında ellerimi birleştirdim ve içtim, yanaklarımı kızartan ve burnumu uyuşturan sonbahar havasına rağmen, soğuk suyun kurumuş boğazımdan geçmesi harika bir şeydi.

Yoldan görünmeyen bu küçük dere yatağı tipik İskoçya'nın özelliğini taşıyor, diye düşündüm. Aldatıcı ve çoraktı, sarp kayalıklar ve kırlar sırlarla doluydu. Culloden'dan sonra dağa çıkan birçok kişi kaçmaya çalışmıştı, saklanma yerlerini bilmeleri onları takip eden İngilizler'e karşı görünmez olmalarını sağlamıştı.

Susuzluğumu giderip kayadan diğer tarafa döndüğümde, birden ortaya çıkan Jamie'ye çarpacaktım. Ceketinin cebine çakmak taşı kutusunu koyuyordu, is kokusu ceketine sinmişti. Yanan küçük bir çırayı çimene attı ve ayağıyla toz atarak söndürdü.

"Nereden geliyorsun?" dedim, bu olaya gözlerimi kırpıştırarak izliyordum.

"Hemen şurada küçük bir mağara var," diye açıklama yaptı, başparmağıyla arkasını gösteriyordu. "İçeride birinin olup olmadığını merak ettim."

"Var mı?" Dikkatli bakınca mağaranın girişini gizleyen çıkıntının kenarını görebildim. Yüzeyindeki derin yarıklarla parçalanmış görünüyordu, dikkatsiz gözlerden kolayca kaçabilirdi.

"Evet, var," dedi. Kaşlarını hafiften çattı, endişeli değildi ama sanki bir şey düşünüyor gibiydi. "Toprakla karışmış odun kömürü vardı. Birisi ateş

yakmış."

"Kim olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum. Kafamı çıkıntıya yapıştırdım ama dar aralıkta karanlıktan başka bir şey görünmüyordu, dağın yüzeyinde küçük bir yarık vardı. Pek davetkâr değildi.

Kaçakçılıkla bağlantısı olanların, kıyı boyunca onu Lallybroch'a kadar takip edip etmediklerini merak etmeye başladım. Jamie takip için mi, yoksa pusuya düşürülme için mi endişeleniyordu? Omzumun üzerinden baktım ama akçaağaçların ve sonbahar rüzgârında hışırdayan kurumuş yaprakların haricinde bir şey görmedim.

"Bilmiyorum," dedi, düşünceliydi. "Bir avcı sanırım, etrafa dağılmış keklik kemikleri vardı."

Jamie bilinmeyen kişinin olası kimliği hakkında pek endişeli görünmüyordu ve ben de bir kez daha Kuzey İskoçya'nın sağladığı güveni hissederek rahatladım. Hem Edinburgh hem de kaçakların koyu bizden çok uzaklarda kalmıştı.

Gizli mağaranın ortaya çıkmasıyla büyülenen Genç Ian yarığın içinde kaybolmuştu. Şimdi ise kafasındaki örümcek ağını temizleyerek yeniden ortaya çıktı.

"Burası Cluny'nin Mağarası'na benziyor mu?" diye sordu, gözleri parlıyordu.

"O kadar büyük değil, Ian," diye cevap verdi Jamie gülümseyerek. "Zavallı Cluny böyle bir tanesinin girişinden pek geçemezdi. O çok şişman bir arkadaştı, neredeyse benim belimin iki katı kadar beli vardı." Pişmanlıkla göğsüne dokundu, dar girişten zorla geçerken bir tane düğmesi gevşemişti.

"Cluny'nin Mağarası da ne?" diye sordum.

"Ahh, bu Cluny MacPherson," diye yanıtladı Jamie. Başını eğdi ve soğuk suyu yüzüne çarptı. Başını kaldırdığında kirpiklerinden su damlıyordu, gözlerini kırptı ve bana gülümsedi. "Çok becerikli bir adamdı, Cluny. İngilizler onun evini yaktı ve işyerini talan ettiler ama o kaçtı. Bir mağarada kendine küçük bir sığınak yaptı ve girişi söğüt dallarıyla örtüp yarıkları da çamurla sıvadı. Anlatılanlara bakılırsa, bir metre uzağında bile dursan orada

bir mağaranın olduğu anlaşılmazmış. Tabii Cluny'nın piposunun dumanını alana kadar geçerliymiş bu."

"İngilizler tarafından takip edilirken, Prens Charles da bir müddet orada kalmış," diye araya girdi Genç Ian. "Cluny onu günlerce orada saklamış. İngiliz piç kuruları yüksek arazileri ve ovaları talan etti ama asla ne onu ne de Cluny'yi bulamamış!" diye bitirdi, yüzünde memnun bir ifade vardı.

"Buraya gel de yüzünü yıka, Ian," dedi Jamie, öyle sert söylemişti ki Genç Ian gözlerini kırpıştırmıştı. "Ailenin karşısına kirli bir suratla çıkamazsın."

Ian iç çekti ama uysalca başını akan suyun altına soktu. Yüzünü yıkarken konuşuyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu, soluk soluğa kalmıştı.

Dalgın bir havayla yeğeninin yüzünü yıkamasını izleyen Jamie'ye döndüm. Lallybroch'taki garip karşılaşmada ne diyeceğini mi, matbaanın yanmış kalıntılarını mı, genelevinin bodrum katındaki ölü adamı mı düşünüyordu? Yoksa daha da gerilere gitmiş, Charles Edward Stuart'ı ve Ayaklanma günlerini mi düşünüyordu?

"Yeğenlerine onun hakkında ne anlattın?" diye sordum sessizce, Ian'ın homurtularının altından. "Charles hakkında?"

Jamie'nin bakışları sertleşti ve bana odaklandı; haklıydım. Gözleri yavaşça yumuşadı ve akıl okumada ne kadar başarılı olduğumu gösteren bir gülümseme belirdi ama sonra hepsi yok oldu.

"Ondan hiç bahsetmedim," dedi, sessizce atları getirmek için gitti.

***

Üç saat sonra son rüzgârlı alanı da geçtik ve Lallybroch'a giden yokuştan inmeye başladık. Önde giden Jamie atının dizginini çekip, beni ve Genç Ian'ı yanına gelmemiz için bekledi.

"İşte orada," dedi. Bana bir göz attı ve tek kaşını kaldırarak gülümsedi. "Çok değişmiş mi?"

Başımı iki yana salladım, mest olmuştum. Bu mesafeden ev hiç de değişmemişti. Beyaz taşlı üç katlı bina, eski ek bina kümelerinin ve etrafı

taş duvarla çevrili kahverengi tarlaların ortasında parlıyordu. Evin arkasındaki küçük çıkıntı ve eski taş duvarın kalıntıları da duruyordu.

Biraz daha yakınlaştığımızda ek binaların biraz değiştiğini görebiliyordum; Jamie bana, Culloden'dan bir yıl sonra İngiliz askerlerinin güvercinliği ve tapınağı yaktıklarını anlatmıştı ve onlardan geriye kalan boşlukları görebiliyordum. Sebze bahçesi duvarı, kırıldığı yerden farklı renkteki taşlarla yeniden örülmüştü. Çatı sırtına dizilen tombul tüylü bedenlerden, taşlardan yapılan yeni ahır ve ıskarta kerestelerinin güvercinlik olarak hizmet verdiği açıktı.

Jamie'nin annesi Ellen tarafından dikilen gül ağacı iyice büyümüş, etrafa dağılmıştı. Evin duvarına karşı etrafı kafesle çevrilmişti, şimdi son yapraklarını döküyordu.

Batı tarafındaki bacadan çıkan duman kümesi, denizden esen rüzgârla güneye doğru taşınıyordu. Birden oturma odasındaki şöminenin ateşi gözümde canlandı. Jenny sandalyesinde oturmuş yüksek sesle bir şeyler okurken, ateşin ışığı onun keskin hatlı yüzünü aydınlatırdı. O sırada Jamie ve Ian satranç masasında oyuna dalmış onu yarı dinliyor olurlardı. Çocuklar yukarı kattaki yataklarındayken, ben gül ağacından yapılan masaya oturup bitmek bilmez ev yapımı ilaçlar için reçeteler yazarken, bu şekilde kaç gece geçirmiştik?

"Yeniden burada yaşayabileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordum Jamie'ye, sesimde özlem hissinin olmamasına dikkat etmiştim. Lallybroch'taki ev benim gerçek evim gibiydi ama çok uzun zaman önceydi ve o zamandan beri birçok şey değişmişti.

Bir müddet durdu, düşünüyordu. Sonunda başını iki yana salladı ve dizginleri elinde topladı. "Bunu söyleyemem, Sassenach," dedi. "Bu çok hoş olurdu ama olayların nasıl gelişeceğini bilmiyordum, değil mi?" Aşağıdaki eve doğru bakarken hafiften kaşlarını çattı.

"Tamam. İster Edinburgh'da ister Fransa'da yaşayalım, sorun değil, Jamie." Yüzüne baktım ve onu rahatlatmak için yüzüne dokundum. "Beraber olduğumuz sürece hiçbir şey sorun değil."

Bir anlığına endişeli bakışları yok oldu ve yüzü aydınlandı. Elimi tutup dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü.

"Benim için de sorun değil, Sassenach, sen benim yanımda olduğun sürece hiç değil."

Birbirlerimizin gözlerine dalıp gitmiştik, arkamızda duran Genç Ian'ın varlığını belirten yüksek öksürük sesini duyana kadar bu halde kaldık. Mahremiyetimize özen gösteren Ian, Edinburgh'dan buraya kadar olan yolculuğumuzda devamlı mahcup davranmıştı. Düşünceliydi, kamp yaptığımız zaman uzak mesafedeki süpürge otlarının içinde kalmıştı ve istemeyerek de olsa, bizi uygunsuz bir halde yakalayıp utandırmamaya özen göstermişti.

Jamie sırıttı ve elimi bırakmadan önce sıkıp yeğenine doğru döndü.

"Neredeyse geldik, Ian," dedi. "Eğer yağmur yağmazsa akşam yemeğinden önce orada oluruz," diye ekledi, Monadhliath Dağları'nın üzerinden yavaşça geçen bulutlara bakarken, elleriyle gözlerini gölgeledi.

"Hımm." Genç Ian bu habere pek de sevinmedi ve ben de ona sevimli bir bakış attım.

"'Ev, gitmek zorunda olduğun ve içindekilerin de seni kabul etmek zorunda olduğu yerdir,'" diye alıntı yaptım.

Genç Ian bana üzgün bir halde baktı, "Evet, ben de bundan korkuyorum."

Bu sözleri duyan Jamie, Genç Ian'a doğru bir göz attı ve ağırbaşlı halde gözünü kırptı – bu onun cesaret verici göz kırpmasıydı.

"Üzülme, Ian. Sorumsuz Çocuk hikâyesini hatırlıyorsun, değil mi? Annen sağ salim seni evde gördüğüne mutlu olacak."

Genç Ian derin bir hayal kırıklığıyla ona baktı.

"Jamie Dayı, annemi sandığın kadar iyi tanımıyorsun."

Delikanlı bir müddet alt dudağını ısırarak oturdu, sonra derin bir nefes alarak oturduğu eyerde dikleşti.

"En iyisi bununla başa çıkmak, değil mi?" dedi.

"Gerçekten ailesi ona zor kullanacak mı?" diye sordum, Genç Ian'ın yokuştan ağır ağır inişini endişeyle izliyordum.

Jamie omuz silkti.

"Evet, onu affedecekler. Ama daha önce hayalarından ya da poposundan kırbaçlanacak. Ben bundan kurtulduğum için şanslı olacağım," diye ekledi alaylı şekilde. "Ama Jenny ve Ian beni gördüklerine pek sevinmeyecekler, sanırım." Atını dürttü ve aşağı yokuşu inmeye başladı.

"Hadi Sassenach. En iyisi bununla başa çıkmak, değil mi?"

***

Lallybroch'taki karşılamada ne beklediğimi bilmiyordum ama sonuçta bu iç rahatlatıcıydı. Daha önceki gelişlerimiz gibi varlığımız, çitlerden, tarladan, sebze bahçesinden dörtnala koşan köpek sürüsünün havlamasıyla ev halkına haber verildi. Genç Ian dizginlerini bıraktı ve tüylü karşılamanın ortasına kendisini bıraktı. Onun kucağına atlayan ve yüzünü yalayan köpekleri kucaklamak için çömeldi. Kollarının arasında köpekle gülümseyerek ayağa kalktı ve yavruyu bana gösterdi.

Hareketli kahverengi, beyaz bedeni tutarak, "Bu Jocky," dedi. "Benim köpeğim, babam bana verdi."

"Güzel köpek," dedim ve Jocky'nin sarkık kulaklarını kaşıdım. Köpek havladı ve kendinden geçmişçesine kımıldandı, aynı anda hem beni hem de Ian'ı yalamaya çalışıyordu.

"Üstün başın köpek kılı olacak, Ian," dedi berrak ve yüksek sesli konuşan biri, kınama vardı tonunda. Başımı köpekten yukarıya kaldırdığımda, on yedi ya da o yaşlarda olan uzun boylu ve ince bir kız gördüm, yolun kenarındaki koltuğundan kalkıyordu.

Konuşana doğru dönerek, "Sen de tilkikuyruğuyla kaplanmışsın!" diye karşılık verdi Genç Ian.

Kız bir yığın koyu kahverengi bukleyi savurdu ve gür çalılarla dolu olan eteğini silkelemek için başını eğdi, sade elbisesine yapışmışlardı.

"Babam bir köpeği hak etmediğini söylüyor," diye yorum yaptı. "Yaptığın tek şey kaçmak ve onu yalnız bırakmak."

Genç Ian'ın yüzü kendini savunmak için sertleşmişti. "Onu da almayı düşündüm," dedi, sesi çatallaşmıştı. "Ama onun şehirde güvende olacağından emin değildim." Köpeğine iyice sarıldı, çenesini tüylü kulaklarının arasına koyuyordu. "Biraz büyümüş. Sanırım iyi yiyor?"

"Bize hoş geldin demeyecek misin, küçük Janet? Bu iyi olurdu." Jamie'nin sesi arkamdan tatlılıkla geliyordu ama kızın hemen bir bakış atmasını ve onu görünce utanmasını sağlayan bir alayla konuşmuştu.

"Jamie Dayı! Ahh ve..." Kızın bakışları bana kaydı ve başını eğdi, kızgınlıktan yüzü daha bir kızarmıştı.

"Evet, o Claire." Jamie beni genç kıza takdim ederken, eli dirseğimin altındaydı. "En son burada olduğun zaman Janet daha doğmamıştı, Sassenach. Annen evde sanırım?" dedi Janet'a.

Genç kız başını sallarken gözleri kocaman olmuştu, büyülenmiş bakışlarını yüzümden alamıyordu. Atımdan indim ve gülümseyerek elimi kıza uzattım.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedim.

Uzun bir müddet öylece kaldı, sonra birden nasıl davranması gerektiğini hatırladı ve reverans yaptı. Doğruldu ve dikkatle elimi tuttu, sanki tuttuğunda kopacakmış gibi davranıyordu. Ben de onun elini sıktım, benim sadece etten ve kemikten olduğumu görünce biraz daha rahatladı.

"Ben de... memnun oldum, madam," diye mırıldandı.

"Annem ve babam çok kızgınlar mı, Jen?" Genç Ian yavru köpeği kızın ayaklarının dibine koydu ve kızı daldığı rüyadan uyandırdı. Kız erkek kardeşine bir göz attı, yüzünde sempati ile karışık sabırsızlık vardı.

"Evet, hem neden olmasınlar, budala?" dedi. "Annem senin ormanda bir yabani domuzla karşılaştığını ya da Çingeneler tarafından kaçırıldığını sandı. Senin nereye gittiğini öğrenene kadar neredeyse hiç uyumadı," diye ekledi, kaşlarını çatarak erkek kardeşine bakıyordu.

Ian yere bakarak dudaklarını ısırdı ama cevap vermedi.

Genç kız yakına geldi ve kardeşinin ceketinin koluna yapışan ıslak, sarı yaprakları toplamaya başladı. Kız uzun olmasına rağmen Ian ondan on beş santim daha uzundu, kızın zarif görüntüsünün yanında sırık gibi ve zayıftı, aralarındaki benzerlik saçlarının koyu olması ve ifadelerinin kırılgan olmasıyla sınırlıydı.

"Şu haline bak, Ian. Sen kıyafetlerinle mi uyudun?"

"Evet," dedi sabırsızca. "Sen ne sanıyorsun, pijamalarımla evden kaçıp her akşam kırın ortasında üzerimi değiştirdiğimi mi?"

Genç kız buna güldü ve kardeşine kızgınlığı biraz geçti.

"Ahh, hadi gel, guguk kuşu," dedi, ona acıyarak. "Benimle birlikte bulaşıkhaneye gel, annem babam görmeden önce üzerini toparlayıp saçlarını tarayalım."

Erkek kardeşi ona baktı, sonra bana bakmak için döndü. Yüzünde hem şaşkınlık hem de öfke vardı. "Tanrı aşkına," diye konuşmaya başladı, kendini zorlarken sesi çatallaşıyordu, "neden herkes temizliğin işe yarayacağını düşünüyor?"

Jamie ona sırıttı ve attan indi, elleriyle onun omzuna vurdu ve küçük bir toz bulutu kalktı.

"Zarar gelmez, Ian. Hadi onunla git. Anne ve babanın bunlarla uğraşacağını sanmıyorum. Her şeyden önce yengeni görmek isteyeceklerdir."

"Ya." Huysuz bir suratla dayısını onaylayan Genç Ian, kız kardeşinin ısrarlı bir şekilde çekiştirmesiyle evin arka tarafına gitti.

"Ne yedin sen?" Kızın dediklerini duyuyordum, giderken gözlerini kısarak erkek kardeşine bakıyordu. "Ağzının üstünde kocaman pis bir leke var."

"Kir değil o, bıyık!" diye dişlerinin arasından tısladı Genç Ian, Jamie ve benim bunları duyup duymadığımı görmek için hemen arkasına bir bakış attı. Kız kardeşi ölü gibi durdu, dikkatlice ona bakıyordu.

"Bıyık mı?" dedi yüksek sesle ve inanmayarak. "Sende?"

"Hadi gel!" Dirseğinden tutup, sebze bahçesinin kapısına onu çekiştirerek götürdü.

Jamie başını karnıma doğru eğdi, yüzü eteklerime gömülüydü. Biri görse eyerleri gevşetiyor sanırdı ama omuzlarının sallandığını ya da sessiz kahkahasının titreşimini fark edemezdi.

"Tamam, gittiler," dedim bir müddet sonra, sessiz gülmeden dolayı ben de soluk soluğa kalmıştım.

Jamie başını kaldırdı, eteklerime bastırdığı için yüzü kızarmış ve nefessiz kalmıştı, gözlerini silmek için eteğimin bir katını kullandı.

"Bıyık mı? Sende mi?" diye yeğeninin taklidini yaparken sesi ciyakladı, yeniden kahkaha attık. Başını iki yana salladı ve yutkundu. "Tanrım, aynı annesi gibi! İlk kez beni tıraş olurken gördüğünde, Jenny de bana aynı bu sesle bunları söylemişti. Neredeyse boğazımı kesiyordum." Elinin tersiyle yeniden gözlerini sildi. Bir avcuyla kendi çenesini ve boğazını kumral bir pusla kaplayan kirli sakallarını nazikçe okşadı.

"Jenny ve Ian'ı görmeden önce sen de gidip tıraş olmak ister misin?" diye sordum ama o başını iki yana salladı. "Hayır," dedi, bağından çıkan saçlarını geriye doğru itti. "Genç Ian haklı. Temizlenmek işe yaramıyor."

***

Dışarıdaki köpeklerin havlayışını duymuş olmalıydılar; hem Ian hem de Jenny biz içeri girdiğimizde oturma odasındaydılar. Jenny koltuğunda oturup yün çoraplarını örerken, Ian da açık kahverengi ceketi ve pantolonu üzerinde ateşin önünde ısınıyordu. Ev yapımı bira şişesiyle küçük keklerden oluşan bir tepsi masada duruyordu, bizim gelişimiz için hazırlandığı belliydi.

Gerçekten çok sıcak bir karşılamaydı, yol yorgunluğunun odaya girdiğimiz andan itibaren yok olup gittiğini hissettim. Biz içeri girdiğimizde Ian hemen döndü, gülümsüyordu ama benim asıl baktığım ise Jenny olmuştu.

O da bana bakıyordu. Hâlâ koltuğunda oturuyordu, büyümüş gözlerini kapıya yöneltmişti. İlk izlenimim onun biraz değiştiğiydi fakat ikincisi,

aslında onun hiç değişmediğiydi. Siyah bukleler hâlâ oradaydı, kalın ve canlıydılar ama ağarmışlardı ve beyaz çizgileri oldukça fazlaydı. Kemikleri de aynıydı – geniş, çıkık elmacık kemikleri, güçlü çenesi ve Jamie ile paylaştığı uzun burnu. Ateşin ışığı ve öğleden sonra oluşan gölgeler, onun değiştiği izlenimini yaratıyordu, bir anlığına gözlerinin ve ağzının yanında derinleşen çizgileri onu yaşlı göstermişti.

Genelevde ilk karşılaştığımızda, Ian sanki ben hayaletmişim gibi davranmıştı. Jenny de şimdi aynısını yapıyor gibiydi, gözlerini kırpıştırdı ve ağzı hafiften açıldı ama ben odaya girip ona doğru yürüyene kadar ifadesini değiştirmedi.

Jamie hemen benim arkamda, eli dirseğimdeydi. Koltuğa ulaştığımızda zarifçe kolumu sıktı sonra bıraktı. Kendimi sosyeteye takdim ediliyormuşum gibi hissediyordum ve içimde reverans yapma isteği doğmuştu.

"Biz geldik, Jenny," dedi Jamie ve elini rahatlatırcasına belime koydu.

Çabucak erkek kardeşine gözlerini kırparak baktı Jenny, sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Bu sen misin, Claire?" Sesi yumuşak, belirsiz ve tanıdıktı ancak hatırladığım güçlü kadının sesi değildi.

"Evet, benim," dedim. Gülümsedim ve ona ellerimi uzattım. "Seni yeniden görmek çok güzel, Jenny."

Ellerimi nazikçe tuttu. Sonra sıkıca tuttu ve ayağa kalktı. "Tanrım, sensin!" dedi, nefesi kesilmişti ve birden tanıdığım kadın geri geldi. Koyu mavi gözleri canlandı ve merakla yüzümü inceliyordu.

"Evet, elbette," dedi Jamie sertçe. "Ian sana söylemiş olmalı, onun yalan söylediğini mi düşünüyordun?"

"Neredeyse hiç değişmemişsin," dedi, yüzüme merakla dokunurken kardeşinin söylediklerini önemsememişti. "Saçların çok az ağarmış ama Tanrım, aynısın!" Parmakları soğuktu; elleri bitki ve kırmızı kuş üzümü reçeli kokuyordu, ayrıca ördüğü boyalı yünden sinen hafif amonyak ve lanolin de vardı.

Yünün uzun zamandır unutulan kokusu bir seferde her şeyi geri getirdi – burada geçen birçok anıyı, yaşadığım bu yerdeki mutlu anıları – ve gözlerim yaşlarla doldu.

Jenny bunu gördü ve bana sıkıca sarıldı, yüzüme değen saçı yumuşacıktı. Benden çok kısaydı, sağlam yapılı ve nazikti. Fakat sarılmasını iyice hissedebiliyordum, oldukça güçlü ve sıcak bir sarılmaydı, sanki benden daha iri biri bedeni kucaklıyordu.

Bir müddet sonra beni bıraktı ve geriledi, gülümsüyordu, "Tanrım, kokun bile aynı!" diye bağırdı ve ben de kahkaha attım.

Ian da yanımıza gelmişti; eğildi ve nazikçe beni kucakladı, dudakları yanağıma değiyordu. Kurumuş saman ve lahana yaprakları kokuyordu, kendi misk kokusuna hafiften tezek kokusu da karışmıştı.

"Seni yeniden görmek çok güzel, Claire," dedi. Yumuşak kahverengi gözleri bana gülümsüyordu ve eve dönüş hissi böylece daha bir derinleşti. Biraz beceriksizce geri çekilip gülümsedi. "Belki bir şeyler yemek istersiniz?" masanın üzerindeki tepsiyi gösteriyordu.

Bir an tereddüt ettim ama Jamie bir hevesle masaya doğru ilerledi.

"Bir yudum zarar vermez, Ian, kibarlığından dolayı teşekkürler," dedi. "Biraz ister misin, Claire?"

Ateşin etrafında otururken bardaklar doldu, kurabiyeler bitti ve küçük şakalaşmalar ağızlar doluyken yapıldı. Dışarıdan samimi davranılsa da bunun altında yatan gerginliğin farkındaydım, sadece benim aniden ortaya çıkışımla ilgili değildi.

Benim yanımda meşeden yapılmış koltuğa oturan Jamie, birasından bir yudum daha aldı ve yulaflı keki dizine koydu. Bu ferahlatıcı yiyecekleri acıktığından kabul etmediğini biliyordum, hem kız kardeşinin hem de eniştesinin onu kucaklamayışını maskelemek için böyle davranıyordu.

Ian ve Jenny arasında geçen ani bakışmayı yakaladım; uzun, dik ve ifadesiz bir bakışma da Jenny ve Jamie arasında olmuştu. Birden çok sebepten dolayı, yabancı olan ben ise bakışlarımı yere dikmiş ve kirpiklerimin altından etrafı gözlemliyordum. Jamie solumda oturuyordu;

sağ elinin iki parmağı dizine hafifçe vururken, aramızdaki küçük hareketlenmeyi hissediyordum.

Sohbet, tabii sohbet denirse, tükenip gitti ve oda huzursuz bir sessizliğe büründü. Tezek ateşinin belirsiz tıslamaları arasında, mutfaktan gelen birkaç belirsiz tangırtı seslerini duyabiliyordum. Hareketlilik ve koşuşturma, merdivenlerden inme sesleri ve çocukların bağrışları, yukarıdaki çocuk odasından gelen bebek ağlayışları bu evdeki alıştığım seslerdi ama hiçbiri yoktu.

"Çocuklarınız nasıl?" diye sordum sessizliği bozmak için Jenny'ye. Şaşırdı ve istemeyerek yanlış soruyu sorduğumu anladım.

"Ahh, yeterince iyiler," diye cevap verdi aceleyle. "Hepsi çok sağlıklı. Ve torunlar da öyle," diye ekledi, onların düşüncesiyle birden yüzünde bir gülümseme belirdi.

Ian, "Çoğunlukla Genç Jamie'nin evine gidiyorlar," diyerek lafa karıştı, benim asıl soruma cevap veriyordu. "Eşi yeni doğum yaptı, daha bir hafta oldu bu yüzden üç kız da yardım etmek için oraya gittiler. Ve Michael da şu an Inverness'ta, Fransa'dan gelen malları getirmeye gitti."

Odada bir bakışma daha oldu, bu sefer Ian ve Jamie arasındaydı. Jamie'nin hafiften başını eğdiğini hissettim ve Ian'ın da cevap olarak – tam olarak – başını sallamadığını gördüm. Bu neyin nesiydi? Merak ediyordum. Odada o kadar kötü bir elektrik vardı ki içimden birden ayağa kalkıp bağırmak gelmişti.

Jamie'nin de böyle hissettiği açıktı. Boğazını temizledi, Ian'a bakıyordu ve konuyu açtı, "Bizimle birlikte delikanlıyı da eve getirdik."

Ian derin bir nefes aldı, uzun ve cana yakın yüzü birden sertleşti.

"Getirdin mi?" Sabah çiği gibi nezaket birden kayboluverdi.

Jamie'yi hissedebiliyordum, mümkün olduğunca yeğenini savunmak için hazırlık yaparken hafiften gerilmişti.

"O iyi bir delikanlı, Ian," dedi.

"Öyle mi?" Cevap veren Jenny'ydi, güzel siyah kaşları kaş çatmasıyla birleşmişlerdi. "Evde nasıl olduğunu bilemezsin. Ama belki senin yanında farklıdır, Jamie." Sözlerinde güçlü bir suçlama vardı ve ben yanımda oturan Jamie'nin iyice gerildiğini hissediyordum.

"Delikanlı adına konuştuğun için çok naziksin, Jamie," diye lafa karıştı Ian, kayınbiraderine doğru soğuk bir şekilde başını salladı. "Lakin olanları biz Genç Ian'dan duysak daha iyi olur diye düşünüyorum, lütfen. Üst katta mı?"

Jamie'nin ağız kası seğirdi ama sakince cevap verdi.

"Bulaşıkhanede sanırım, karşınıza çıkmadan önce biraz kendine çeki düzen vermek istedi."

Ian'ın tahta bacağının sesi halısız yerde *pat* diye ses çıkarıyordu. Ian bulaşıkhaneye gitmek için odadan çıkmıştı; şimdi geri dönüyordu ve önünde Genç Ian vardı.

Genç Ian, temizlenmiş ve olduğu tıraşla gayet uygun bir hale kavuşmuşu. Güzel çenesi tıraştan kızarmıştı ve ensesindeki saçlar havaya dikilmişti. Ceketindeki tozların çoğu temizlenmiş ve gömleğinin yakası köprücük kemiğine kadar güzelce iliklenmişti. Fuları yoktu ve pantolonun bacak kısmında büyük bir yırtık vardı fakat her şeyi düşününce, her an vurulacak biri için oldukça iyi görünüyordu.

"Anne," dedi ve annesine doğru başını eğdi.

"Ian," dedi Jenny yumuşak bir sesle ve çocuk annesine baktı, kibar tonu karşısında şaşırdığı belli oluyordu. Çocuğunun yüzünü görünce dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sağ salim eve geri geldiği için çok mutluyum, *mo chridhe*," dedi.

Çocuk başını iyice dikleştirdi, sanki kurşuna dizilme cezasının ertelendiğini duymuştu. Sonra babasının yüzündeki bakışı gördü ve kaskatı kesildi. Zorla yutkundu ve başını yeniden eğdi, yer döşemelerine bakıyordu.

"Hımm." dedi Ian. İnatçı bir İskoç gibi ses çıkarmıştı; daha çok Papaz Efendi Campbell gibi olmuştu, tanıdığım yumuşak huylu adam gitmişti. "Şimdi, ne anlatacağını duymak istiyorum, delikanlı."

"Ahh. Şey... ben..." Genç Ian'ın sesi üzgün bir halde giderek azaldı, sonra boğazını temizledi ve bir kez daha denemeye çalıştı. "Şey... hiçbir şey, baba," diye mırıldandı.

"Bana bak!" diye sertçe bağırdı Ian. Oğlu gönülsüzce başını kaldırdı ve babasına baktı ama bakışlarını ondan kaçırıyordu, sanki önündeki sert yüze uzun süre bakmaya korkuyordu.

"Annene ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Ian. "Hayal kırıklığına uğrattığını ve onun senin öldüğünü ya da yaralandığını sandığını biliyor musun? Tek kelime etmeden çekip gittin ve üç gün boyunca haber alamadık ta ki Joe Fraser bıraktığın mektubu bulana kadar. Bu üç günün onun için ne demek olduğunu biliyor musun?"

Hem Ian'ın ifadesi hem de sözleri oğlunu etkilemişe benziyordu; Genç Ian başını yeniden eğdi ve gözlerini yere dikti.

"Evet, şey, ben Joe'nun mektubu hemen getireceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı.

"Evet, şu mektup!" Ian'ın yüzü konuşurken gitgide kızarıyordu. "'Edinburgh'a gidiyorum' yazıyordu gayet soğuk." Bir elini öyle masaya vurdu ki herkes bu vuruşla sıçradı. "Edinburgh'a gidiyorum! Ne 'izninizle' yazıyordu ne de 'size haber yollarım' sadece 'Sevgili anneciğim ben Edinburgh'a gidiyorum.'"

Genç Ian başını hemen yukarı kaldırdı, gözleri öfke saçıyordu.

"Bu doğru değil! 'Benim için endişelenmeyin,' ve 'Sevgiler, Ian' da yazdım! Böyle yazdım! Yazmadım mı, anne?" İlk kez Jenny'ye yalvarırcasına bakıyordu.

Kocası konuşmaya başladığından beri taş gibi sessizce duruyordu, yüzü yumuşak ve ifadesizdi. Şimdi gözleri yumuşamıştı ve yeniden geniş, dolgun ağzı hafiften kıvrılır gibi olmuştu.

"Doğru, Ian," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu söylemen güzel ama endişelendim, değil mi?" Çocuğun gözleri yeniden aşağıya yöneldi ve yutkunurken, cılız boğazındaki büyük gırtlak kemiğinin inip kalktığını görebildim.

"Özür dilerim, anne," dedi, öyle kısık sesle söyledi ki neredeyse duyamıyordum. "Ben istemedim..." Sözleri yine giderek duyulmaz oldu, küçük bir omuz silkmeyle cümlesi sonlandı.

Jenny bir hareket yaptı, sanki elini ona uzatacak gibiydi ama Ian ona bir bakış attı ve elinin kucağına düşmesine izin verdi.

"Olan şu ki," dedi Ian, yavaş ve açık konuşuyordu, "bu ilk kez olmuyor, değil mi?"

Çocuk cevap vermedi ama anladığını belirten küçük bir hareket yaptı. Ian oğluna yaklaştı. Yaklaşık aynı boydaydılar, aralarındaki fark ise açıktı. Ian uzun ve leylek gibiydi ama oldukça kaslı ve güçlü bir adamdı, tahta bacağı olsun ya da olmasın böyleydi. Oğlu ise zayıftı, yavru kuş gibi kemikleri vardı ve hantaldı.

"Hayır, sanki ne yaptığın hakkında ufacık bir fikrin yokmuş gibi. Sanki biz sana tehlikeli olduğunu söylememişiz gibi, sanki biz sana Broch Mordha'yı geçmeyi yasaklamamışız gibi, sanki endişeleneceğimizi bilmiyormuşsun gibi! Hepsini biliyordun ve yine de bunu yaptın."

Acımasız analizi belirsiz bir titremeye sebep oldu ama çocuk inatçı bir sessizlikle cevap vermedi.

"Seninle konuşurken bana bak, evlat!" Çocuk başını yavaşça kaldırdı. Şimdi öfkeli görünüyordu ama kabul etmişti; daha önce de bu sahneyi yaşadığı açıktı ve ne yapacaklarını biliyordu.

"Ne yaptığını dayına sormayacağım," dedi Ian. "Sadece, burada olduğun gibi Edinburgh'da da bir aptal gibi davranmadığını umuyorum. Lakin ne yaparsan yap, bana itaatsizlik ettin ve annenin kalbini kırdın."

Jenny yeniden hareket etti, sanki konuşacaktı ama Ian'ın elinin kaba hareketi onu durdurdu.

"Peki en son ben sana ne demiştim, küçük Ian? Seni kırbaçladığım zaman sana ne demiştim? Bana söyle, Ian!"

Genç Ian'ın yüzündeki kemikler sertleşti fakat ağzını sıkıca kapalı tutuyordu, inatçı bir çizgiyle mühürlenmişti.

Ian elini masaya yeniden vurarak, "Söyle bana!" diye gürledi.

Genç Ian refleksle gözlerini kırpıştırdı ve omuzlarını dikleştirdi, sonra zorla yutkundu ve bir kez daha gözlerini kırptı.

"Dedin ki... derimi yüzeceğini söyledin. Gelecek sefer." Sesi son cümlesinde komik bir tonla kesildi ve ağzını sertçe kapadı.

Ian beğenmeyerek başını iki yana salladı. "Evet. Ve ben gelecek seferi görmemek için yeterince akıllı olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım, hı?" Ağır ağır nefes aldı ve bir homurtuyla bıraktı.

"Senden iğreniyorum, Ian ve bu doğru." Başıyla kapıyı gösterdi. "Dışarı çık. Seni kapıda görmek istiyorum, hemen."

Sürüklenen kötü ayak sesleri koridorda kaybolduğunda, oturma odasında gergin bir sessizlik vardı. Gözlerimi ellerimden ayırmıyordum, kucağımda kavuşturmuştum. Yanımda bulunan Jamie yavaş ve derin bir nefes aldı, doğrularak oturdu; kendini konuşmaya hazırlıyordu.

"Ian." Jamie ılıman bir sesle eniştesine konuşmaya başladı. "Keşke bunu yapmasan."

"Ne?" Jamie'ye doğru döndüğünde Ian'ın kaşları kızgınlıktan hâlâ çatıktı. "Çocuğu kırbaçlamayı mı? Sen bunun için ne söyleyebilirsin?"

Jamie'nin çenesi gerildi ama sesi hâlâ sakindi.

"Bunun için bir şey söyleyemem, Ian. O senin oğlun, istediğini yapabilirsin. Fakat nasıl davrandığını anlatmam için bana izin verir misin?"

"Nasıl davrandığını mı?" diye bağırdı Jenny, birden hayata dönmüştü. Oğluyla uğraşmayı Ian'a bırakabilirdi ama erkek kardeşine geldi mi hiç kimse onun yerine konuşamazdı. "Gecenin bir yarısı hırsız gibi evden kaçtığını mı demek istiyorsun? Ya da suçlularla uğraşıp bir kasa kanyak için boynunu tehlikeye attığını mı?!"

Ian çabuk bir hareketle onu susturdu. Tereddütlüydü ama hâlâ kaşları çatıktı, sonra birden Jamie'ye başını salladı; konuşması için izin veriyordu.

Jamie kız kardeşine sert bir sesle, "Benim gibi suçlularla uğraşmasını mı?" diye sordu. Gözleri doğruca kız kardeşine bakıyordu, mavi bakışlar

birbirlerine uyuyordu.

"Sana, çocuklarına ve buradaki herkese yemek sağlayan, çatının başından aşağıya çökmesini önleyen paranın nereden geldiğini biliyor musun, Jenny? Edinburgh'da basımevinde risale çoğaltmakla olmuyor bu işler!"

"Ben mi böyle olduğunu sanıyorum?" diye ona parladı. "Sana ne yaptığını sordum mu?"

"Hayır, sormadın," diye geri cevap verdi. "Bilmediğini sanıyordum ama biliyorsun, değil mi?"

"Yaptığın şey için beni mi suçluyorsun? Çocuklarım olduğu ve onların da karınlarını doyurmak zorunda olmaları benim suçum mu?" Onun Jamie gibi yüzü kızarmamıştı; Jenny sinirli olduğu zaman öfkeden ölü beyazına dönerdi.

Jamie'nin kendini sakinleştirmeye çalıştığını görebiliyordum. "Seni suçlamak mı? Hayır, seni suçlamıyorum ama Ian ve ben, senin bütün gün tarlada çalışmana izin vermediğimiz için beni suçlamaya hakkın var mı?"

Jenny kabından taşan sinirini bastırmak için çok çabalıyordu. "Hayır," dedi Jenny. "Yapmak zorunda olduğun şeyi yapıyorsun, Jamie. Suçlular derken ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun, ama–"

"O zaman benim için çalışan adamları kast ediyorsun? Ben de aynısını yapıyorum, Jenny. Eğer onlar suçluysa ben de suçluyum, değil mi?" Jamie kız kardeşine dik dik bakıyordu, gözleri öfke saçıyordu.

"Sen benim kardeşimsin," dedi kısaca, "bazen bunu söylemek beni pek mutlu etmese de öyle. Şu gözlerine lanet olsun, Jamie Fraser! Yapmak zorunda olduğun şeyler konusunda seninle tartışmak niyetinde olmadığımı çok iyi biliyorsun! Bu yolda halkı soyuyorsan ya da Edinburgh'da bir genelevde kalıyorsan başka çaren olmadığı içindir. Fakat bu, oğlumu da işin içine katman anlamına gelmiyor!"

Edinburgh'daki genelevden bahsedilince Jamie'nin gözlerinin köşesi kısıldı ve hemen suçlarcasına başını iki yana doğru sallayan Ian'a baktı. Eşinin bu yırtıcılığına biraz sersemleşmişti.

"Ben bir şey söylemedim," dedi kısaca Ian. "Onun nasıl olduğunu biliyorsun."

Jamie derin bir nefes aldı ve Jenny'ye döndü, mantıklı davranmaya kararlıydı.

"Evet, anlıyorum. Ama Genç Ian'ı tehlikeye attığımı düşünemezsin. Tanrım, Jenny, ona kendi oğlummuş gibi davranıyorum!"

"Öyle mi?" Şüphesi belliydi. "Bu yüzden mi ona evden kaçması için cesaret verdin ve içimize su serpmek için nerede olduğu hakkında bir haber yollamadan onu yanında tuttun?"

Jamie utanmış gibi bakıyordu.

"Evet, şey, bunun için özür dilerim," diye mırıldandı. "Benim niyetim–" Sabırsız bir hareketle sözünü yarım bıraktı. "Evet, niyetimin ne olduğu önemli değil, size haber yollamam gerekirdi ama yapmadım. Ama onun evden kaçmasına teşvik etmeye gelince–"

"Hayır, bunu yaptığını sanmıyorum," diye araya girdi Ian. "Doğrudan olarak değil, en azından." Öfke uzun yüzünden çekilmişti. Şimdi yorgun ve biraz da üzgün görünüyordu. Yüzündeki kemikler biraz daha belirgindi, batan güneş ışığında yanakları çukur gibi görünüyordu.

"Bu sadece çocuğun seni sevmesinden kaynaklanıyor, Jamie," dedi sessizce. "Ziyarete geldiğinde ve yaptığın şeyleri anlattığında, seni nasıl dinlediğini görüyorum; bunu onun yüzünde görebiliyorum. Yaşadığın hayatın, annesinin bahçesindeki keçi pisliklerini süpürmekten daha heyecanlı ve maceralı olduğunu düşünüyor." Bir anlığına gülümsedi.

Jamie de eniştesine karşılık olarak şöyle bir gülümsedi ve bir omzunu kaldırdı. "Evet ama bu yaştaki bir delikanlının biraz macera istemesi normal, değil mi? Sen ve ben de aynıydık."

"İstesin ya da istemesin, seninle birlikte bu tarz maceralarda yer alamaz," diye sertçe lafa karıştı Jenny. Başını iki yana sallıyordu, kaşlarının arasındaki ince çizgi beğenmeyerek kardeşine bakarken gittikçe derinleşiyordu. "Tanrım senin hayatının büyülü olduğunu biliyor, Jamie, yoksa binlerce kez ölmüştün."

"Evet, öyle. Sanırım beni korumak için o devamlı bir şeyler yapıyor." Jamie anlık bir gülümsemeyle bana baktı ve eli elimi aradı. Jenny de bana bir bakış attı, yüzündeki ifade belirsizdi ama sonra konuya döndü.

"Evet, belki öyle olabilir," dedi. "Lakin ben aynı şeyi Genç Ian için söyleyemem." İfadesi Jamie'ye bakarken yumuşadı.

"Nasıl yaşadığını tam anlamıyla ben bilmiyorum, Jamie ama bir delikanlının yaşamayacağı şekilde yaşadığını yeterince biliyorum."

"Hımm." Jamie kirli sakallı çenesini bir eliyle sıvazladı ve yeniden denemeye çalıştı, "Öyle, evet, Genç Ian için de demek istediğim bu. Yine de geçen hafta, bir erkek gibi kendi başının çaresine bakabildi. Küçük bir delikanlı gibi kırbaçlanmanın doğru olacağını sanmıyorum, Ian."

Jenny'nin kaşları yukarıya kalktı, küçümsercesine kusursuz bir kanat oluşturmuşlardı.

"Artık bir adam, öyle mi? Ama hâlâ bir bebek, Jamie. O daha sadece on dört yaşında!"

Kızgınlığına rağmen Jamie'nin dudağının bir kenarı hafiften yukarıya doğru kalktı.

"Ben on dört yaşında bir adamdım, Jenny," dedi yumuşak bir sesle. Jenny homurdandı ama birden gözleri yaşlarla parıldadı.

"Sen öyle olduğunu düşünüyordun." Ayağa kalktı ve döndü, birden gözlerini kırpıştırdı. "Evet, o zamanlar sana bakıyordum," dedi, yüzü kitaplığa dönüktü. Bir elini uzattı, sanki kendine destek arıyordu ve kitaplığın kenarından tutundu.

"Dougal seni ilk mücadelene götürdüğü zaman, hançerin uyluğunda parlarken sen harika bir delikanlıydın, Jamie. Ben on altı yaşındaydım ve seni midillinin üstünde hiç bu kadar güçlü ve uzun boylu görmediğimi düşünmüştüm. Ve geri geldiğin zaman seni inceledim, her yerin çamur içindeydi ve yüzünün bir yanı böğürtlen çalıları yüzünden yırtılmıştı. Dougal, altı davarla kendi başına nasıl cesurca uğraştığını, bir kılıcın başına çarptığını ama hiç sesini çıkarmadığını babama övünerek anlatıyordu." Bir kez daha yüzü kontrol altındaydı, erkek kardeşiyle yüzleşmek için

kitapların düşüncesinden kendini uzaklaştırdı. "Adam dediğin böyle bir şey mi?"

Jamie kız kardeşiyle yeniden göz göze gelince yüzüne neşe gelmişti.

"Evet, öyle, belki biraz daha fazlası," dedi.

"Öyle mi?" dedi Jenny, daha sertti. "Peki ne bu? Bir kızla yatmak mı? Ya da bir adam öldürmek mi?"

Her zaman Janet Fraser'ın kalp gözünün açık olduğunu düşünmüşümdür, özellikle kardeşinin endişelendiği şeylerde. Bu yeteneğin oğlunda da geliştiği açıktı. Jamie'nin yanaklarındaki kızarıklık arttı ama ifadesi değişmedi.

Jenny başını yavaşça iki yana salladı, hâlâ kardeşine bakıyordu. "Hayır, Genç Ian daha bir adam değil ama sen bir adamsın, Jamie. Ve aradaki farkı çok iyi biliyorsun."

İki Fraser'ın arasındaki heyecanlı konuşmayı benim gibi büyülenmişçesine izleyen Ian şimdi kısaca öksürdü.

"Olması gereken olacak," dedi basitçe. "Genç Ian son on beş dakikadır kırbaçlanmayı bekliyor. Ona vurmak uygun olsun ya da olmasın, onu böyle uzun süre bekletmek daha zalimce."

"Bunu gerçekten yapacak mısın, Ian?" diye Jamie son bir kez daha denemeye çalıştı, eniştesine bakıyordu.

"Evet," dedi Ian yavaşça, "delikanlıya kırbaçlanacağını söyledim ve bunda ciddi olduğumu çok iyi biliyor, sözümden dönemem. Fakat benim yapmama gelince, hayır, yapacağımı sanmıyorum." Yumuşak kahverengi gözlerde keyif belirtisi vardı. Yan taraftaki masanın çekmecesine uzandı ve kalın deri kırbacı alıp Jamie'nin eline tutuşturdu. "Sen yapacaksın."

"Ben mi?" Jamie şoke olmuştu. Beyhude yere kırbacı Ian'ın eline geri vermeye çalıştı ama eniştesi ısrarcıydı. "Ben çocuğu kırbaçlayamam."

"Ahh, sanırım yapabilirsin," dedi Ian sakince kollarını kavuşturarak "Kendi oğlunmuş gibi davrandığını söyledin." Başını yana doğru eğdi ve ifadesi ılımlıyken kahverengi gözleri acımasızdı. "Sana şunu söyleyeyim,

Jamie, onun babası olmak kolay değil. En iyisi şimdi dışarı çık ve bunu öğren."

Jamie uzun bir müddet Ian'a ve sonra da kız kardeşine baktı. Jenny tek kaşını kaldırdı, aşağıya doğru ona bakıyordu.

"Onun hak ettiği kadar sen de hak ediyorsun, Jamie. Şimdi dışarıya çık."

Jamie dudaklarını birbirlerine yapıştırdı ve burun delikleri beyazladı. Sonra ayağa kalktı ve konuşmadan gitti. Hızlı adımlar tahta döşemelerde ses çıkardı, sonra koridorun sonunda boğuk bir güm sesi geldi.

Jenny hemen Ian'a ve sonra da bana bir bakış attı, sonra da pencereye doğru döndü. Ian ve ben uzun olduğumuz için onun arkasında duruyorduk. Dışarıdaki ışık giderek azalıyordu ama Genç Ian'ın güçten düşen bedenini görecek kadar ışık vardı, yirmi metre ötedeki bir tahta kapıya keyifsizce yaslanmıştı.

Ayak seslerini duyunca korkarak etrafa bakınan Ian, dayısının yaklaştığını gördü ve şaşkınlıkla doğruldu.

"Jamie Dayı!" Gözleri sonra kırbaca yöneldi ve biraz daha doğruldu. "Beni... beni sen mi kırbaçlayacaksın?"

Sessiz bir akşamdı ve Jamie'nin dişlerinin arasından çıkan sert nefesi dahi duyabiliyordum.

"Sanırım yapmak zorundayım," dedi açıkça. "Ama önce Ian, senden özür dilerim."

"Benden mi?" Genç Ian biraz sersemlemiş gibi konuşuyordu. Büyüklerinin ona bir özür borçlu olduklarını düşünmesine alışık olmadığı açıktı, özellikle de ona vurmadan önce. "Bunu söylemen gerekmez, Jamie Dayı."

Uzun figür kapıya yaslandı, küçük olanla yüz yüzeydi, başı eğikti. "Evet, gerekir. Edinburgh'da kalmana izin vermem yanlıştı ve sana hikâyeler anlatıp, evden kaçmanı düşünmeni sağlamam çok daha yanlıştı. Seni götürmemem gereken yerlere götürüp seni tehlikeye attım ve ailenin daha

çok karışmasına sebep oldum, belki kendi başına daha iyi halledebilirdin. Bunun için üzgünüm, Ian ve beni affetmeni istiyorum."

Küçük figür bir eliyle saçlarını ovaladı, ne diyeceğini bilemediği açıktı. "Şey... evet. Elbette, affediyorum, dayı."

"Teşekkürler, Ian."

Bir an sessizce durdular, sonra Genç Ian bir iç çekti ve kambur duran omuzlarını doğrulttu.

"Sanırım yapsak iyi olur?"

"Ben de öyle düşünüyorum." Jamie en az yeğeni kadar isteksiz konuştu ve yanımdaki Ian'ın hafiften homurdandığını duydum, öfkeden mi yoksa keyiften mi bundan emin değildim.

Durumu kabullenen Genç Ian döndü ve tereddüt etmeden yüzünü kapıya çevirdi. Jamie yavaşça onu takip ediyordu. Hava neredeyse kararmış ve biraz uzaktaki figürlerin şekillerini seçebiliyorduk ama pencerede durduğumuz noktadan rahatça onları duyabiliyorduk. Jamie yeğeninin arkasında kararsızca yer değiştirip duruyordu, sanki daha sonra ne yapacağından emin değildi.

"Hımm. Ahh, baban ne..."

"Çoğunlukla on, dayı." Genç Ian ceketini çıkarmış ve şimdi kemeriyle uğraşırken, omuzlarının üzerinden konuşuyordu. "On iki çok kötü oluyor ve on beş ise berbat."

"Kötü mü yoksa çok mu kötü olsun, ne dersin?" Çocuktan istem dışı kısa bir kahkaha yükseldi.

"Eğer bunu yapmaya seni babam zorluyorsa Jamie Dayı, gerçekten korkunç ama yine de dayanacağım. Sen beni en iyisi on iki kez kırbaçla."

Hemen yanı başımda duran Ian'dan bir kez daha bir homurdanma yükseldi. Bu sefer kesinlikle keyifliydi. "Dürüst çocuk," diye mırıldandı.

"Tamam, o zaman." Jamie derin bir nefes aldı ve kolunu geriye doğru çekti ama Genç Ian onu durdurdu.

"Bekle, dayı, daha hazır değilim."

"Ahh, bunu yapmak zorunda mısın?" Jamie'nin sesi biraz şaşırmış gibi çıkıyordu.

"Evet. Babam sadece kızların etekleri üzerindeyken kırbaçlandığını söyler," diye açıklama yapıyordu Genç Ian. "Erkekler çıplak kırbaçlanmalı."

"Bu konuda gerçekten haklıymış," diye mırıldandı Jamie, Jenny ile olan tartışmasının içine dert olduğu açıktı. "Şimdi hazır mısın?"

Gerekli olan hazırlıklar yapıldı, büyük figür geriledi ve kırbaçlamaya başladı. Yüksek sesle bir şaklatma sesi geldi ve Jenny oğluyla birlikte irkildi. Ani nefes alışların dışında çocuk sessizdi ve sıkıntının kendisiyle başa çıkabiliyordu ama benim bir parça da olsa rengim atmıştı.

Nihayet Jamie kolunu indirdi ve alnını sildi. Bir elini çitin üzerine çöken Ian'a uzattı.

"İyi misin, evlat?" Genç Ian zorlukla doğruldu ve pantolonunu yukarıya çekti.

"Evet, dayı. Teşekkürler." Çocuğun sesi kalınlaşmıştı ama sakin ve kendindeydi. Jamie'nin uzanan elini tuttu. Çocuğu eve getirmek yerine Jamie'nin kırbacı Ian'ın diğer eline tutuşturması beni şaşırtmıştı.

"Sıra sende," dedi, hızlı bir adımla kapıya yöneldi ve üzerine eğildi. Genç Ian evin içindeki bizler kadar şaşkındı.

"Ne!" dedi sersemleyerek.

"Sıra sende dedim," dedi dayısı kararlı bir sesle. "Ben seni cezalandırdım. Şimdi sen de beni cezalandıracaksın."

"Bunu yapmam, dayı!" Genç Ian şoka uğramıştı, sanki dayısı ondan bir suç işlemesini istemişti.

"Evet, yapabilirsin," dedi Jamie, yeğeninin gözüne bakmak için doğruldu. "Senden özür dilediğim zaman sana ne dediğimi duydun, değil mi?" Ian sersemlemiş bir halde başını salladı. "Tamam, o zaman. Ben de senin kadar hata yaptım ve bunun bedelini ben de ödemek zorundayım. Seni

kırbaçlamak hoşuma gitmedi ve senin de beni kırbaçlamak hoşuna gitmeyecek ama ikimiz de bunu hak ettik. Anladın mı?"

"Evet, dayı," dedi çocuk şaşkınca.

"Tamam, o zaman." Jamie pantolonunu indirip gömleğinin eteklerini yukarıya çekti ve bir kez daha kapıya doğru yaslandı, en tepesini tutuyordu. Ian kötürüm gibi duruyordu, kırbaç cansız elinde sallanıyordu. Bir saniye bekledi, sonra yeniden konuşmaya başladı.

"Devam et." Sesi çelik gibiydi. Viski kaçakçılarına konuştuğu tondaydı; itaatsizlik düşünülemezdi. Ian söyleneni yapmak için korkarak ilerledi. Geride durdu, gevşekçe kırbacı salladı. Küçük bir vurma sesi gelmişti.

"Bu sayılmaz," dedi Jamie sertçe. "Bak, adamım, benim sana yaptığım gibi sert yapacaksın. Şimdi işini düzgün yap."

Zayıf figür ani bir kararlılıkla omuzlarını dikleştirdi ve kırbacı havada döndürdü. Yere gök gürültüsü gibi ses çıkararak indirdi. Çitteki figürden şaşkınlık belirten bir çığlık geldi ve yarı şoka girmiş Jenny'den de bastırılmış bir kıkırdama.

Jamie boğazını temizledi. "Evet, işte böyle. Hadi bitir."

Kırbacın vuruşları arasında, Genç Ian'ın "Tanrım!" inlemeleriyle kısık bir sesle dikkatlice saydığını duyabiliyorduk. Dokuzunca kırbaçta artık dayısının sesi çıkmaz haldeydi.

Son kırbaçtan sonra ayağa kalktığında evdekiler hep beraber iç çekti ve gömleğini pantolonunun içine sokuşturdu. Resmi bir biçimde başını yeğenine salladı. "Teşekkürler, Ian." Formaliteyi bıraktı ve sonra poposunu ovalamaya başladı, üzgün bir hayranlıkla konuşmaya başladı. "Tanrım, adamım, sen de nasıl bir kol var öyle!"

"Sende de, dayı," dedi Ian, dayısının üzgün ses tonuna uyumluydu. Artık daha net görünen iki figür, kahkaha atarak ve kendilerini ovalayarak dışarıda durdular. Jamie yeğeninin omzuna bir kolunu attı ve döndürdü. "Eğer sen de aynı fikirdeysen Ian, ben bir daha bunu yapmak istemiyorum, tamam mı?" dedi gizlice.

"Anlaştık, Jamie Dayı."

Bir müddet sonra koridorun sonundaki kapı açıldı. Jenny ve Ian geri dönen sorumsuzları kucaklamak için kapıya yöneldiler.

33

Gömülü Hazine

"Aynı Habeş maymununa benziyorsun," diye yorum yaptım.

"Ahh, öyle mi? Peki o nedir?" Yarı açık pencereden içeriye giren dondurucu Kasım havasına rağmen Jamie, gömleğini küçük kıyafet yığınının üzerine atarken üşüyormuş gibi görünmüyordu. İyice gerindi, tamamen çıplaktı. Sırtını bir ileri bir geri oynatıp, yumruklarını kolayca yukarıdaki dumandan kararmış kirişe değdirirken eklemleri çıtırdıyordu.

"Ahh, Tanrım, at üstünde olmamak ne güzel!"

"Islak süpürge otlarının yerine gerçek yatakta uyumaya diyecek bir şey yok." Ağır yorganların sıcaklığında gerinerek yuvarlandım ve kuş tüyü yatağın tarifsiz yumuşaklığında ağrıyan kaslarımı rahatlattım.

"Habeş maymununun ne demek olduğunu bana söyleyecek misin?" diye sordu Jamie, "yoksa bu keyif için yorum yapmaya devam mı edeceksin?" Lavabodan yıpranmış söğüt dalını almak için arkasını döndü ve dişlerini temizlemeye başladı. Karşımdaki bu manzaraya gülümsedim; önceki misafirliğimde yarattığım etkiyle, Fraserlar'ın ve Murrayler'in dişlerine iyi baktıklarını görmek beni mutlu etmişti.

"Habeş maymunu," dedim, dişlerini ovalarken gerilen kaslarının manzarasının tadını çıkararak, "poposu kırmızı olan iri bir maymun."

Kahkahayla homurdandı ve ağzında söğüt dalı varken nefesi kesildi. "Evet," dedi ağzından çıkararak, "senin yorumlarına kusur bulamıyorum, Sassenach." Parlayan beyaz dişlerini göstererek bana sırıttı ve dalı bir kenara koydu. "Biri beni böyle kırbaçlamayalı otuz sene oldu," diye ekledi ve elleriyle kırmızı poposunu nazikçe okşadı. "Nasıl ağrıdığını dâhi unutmuşum."

"Üstelik daha bugün Genç Ian da senin poponun demirden yapıldığı ile ilgili tahminde bulunmuştu," dedim eğlenerek. "Buna değdiğini düşünüyor musun?"

"Ahh, evet," dedi sakince ve yatağa yattı. Vücudu bir mermer kadar sert ve soğuktu, bu yüzden ciyakladım ama beni göğsüne sıkıca bastırırken itiraz etmedim. "Tanrım, ne kadar sıcaksın," diye mırıldandı. "Yanına biraz daha geleyim mi?" Bacakları benim bacaklarımın arasına kurnazca yanaştı ve popomu ellerinin arasına alarak iyice yanıma sokuldu.

Tam bir memnuniyetle iç çekti ve ben de rahatlamaya başladım. Jenny'nin bana ödünç verdiği pamuklu ince geceliğin içinde sıcaklığımızın eşitlendiğini hissediyordum. Şömine yanıyordu ama ateş daha soğuğu dağıtacak kadar harlanmamıştı. Vücut sıcaklığı daha etkiliydi.

"Ahh, evet, buna değdi," dedi. "Genç Ian'ı babası gibi duyarsızca dövebilirdim ve bu, eline fırsat geçti mi onun yeniden kaçmasına teşvik etmekten başka bir şeye yaramazdı. Fakat bu tarz bir şeyi yeniden yapmak için kendini riske atmadan önce, kızgın ateşin üzerinde yürümek zorunda kalacak."

Çok kesin konuşuyordu ve ben de şüphesiz onun haklı olduğunu düşünüyordum. Sersemlemiş görünen Genç Ian, annesinin öpmesiyle ve babasının da onu sıkı sıkı sarmasıyla ailesinin onu bağışladığını anlamıştı ve sonra bir avuç dolusu kekle yatağına dinlenmeye gitmişti, şüphesiz orada da asiliğinin garip sonuçlarını düşünmüştü.

Jamie de öpücüklere boğularak affedilmişti ve bunun, onun Genç Ian'a sergilediği tavrın etkisinden daha önemli olup olmadığını merak ediyordum.

"En azından Jenny ve Ian artık sana kızgın değiller," dedim.

"Hayır. Onların en başında o kadar kızgın olduklarını sanmıyorum. Bu genç delikanlıyla artık ne yapacaklarını bilemediklerinden kaynaklandı," diye açıkladı. "Onlar daha önceden iki erkek çocuk da yetiştirdiler. Genç Jamie ile Michael, ikisi de iyi çocuklar ama ikisi de daha çok Ian'a benziyor, yumuşak ve sakinler. Genç Ian ise oldukça sessiz ama daha çok annesine ve bana benziyor."

"Fraser inatçılığı mı?" dedim gülümseyerek. Jamie ile tanıştığım zaman ilk öğrendiğim şey buydu ve sonraki tecrübelerim de bunun bir yanılgıdan ibaret olmadığını göstermişti.

Kıs kıs güldü.

"Evet, öyle. Genç Ian bir Murray'ye benziyor ama içi Fraser olarak doğmuş. İnatçı bir adama vurmak ya da dövmek pek işe yaramaz. Bu sadece, onun daha çok kendi yolunda ilerlemesini sağlar."

"Bunu aklımda tutacağım," dedim düz bir şekilde. Eli beni okşuyor, giderek pamuklu geceliği yukarıya doğru sıyırıyordu. Jamie'nin içindeki ateş hareketlerine devam ediyordu. Dizi nazikçe dürtüp bacaklarımın arasına girmeye çalışıyordu. Ben de kalçalarını tuttum ve yavaşça sıktım.

"Dorcas bana geneleve gelen çoğu beyefendinin kendilerine dayak atılması için para ödediklerini söyledi. O dedi ki erkekler bunu... tahrik edici buluyorlarmış."

Jamie bir anlığına homurdandı, kalçaları gergindi ama sonra ben onları okşadıkça rahatladı.

"Peki öyle mi? Eğer bunu Dorcas söylüyorsa sanırım bu doğrudur ama ben aynı hisleri paylaşmıyorum. Bana sorarsan bir erkeğin tahrik olması için daha güzel yollar var. Öte yandan," diye ekledi kararlı şekilde, "kırbacın diğer ucunda kombinezonlu güzel bir kadın olursa belki farklı olabilir."

"Belki olabilir. Bir ara deneyeyim mi?" Yüzüm boğazının boşluğuna dayalıydı, güneşten yanmış ve narindi. Köprücük kemiğinin geniş kavisinin hemen üzerinde bulunan üçgen şeklindeki, beyaz, belirsiz yara izine dayanmıştı. Dudaklarımı atan nabza koydum ve artık ikimizde üşümememize rağmen Jamie ürperdi.

"Hayır," dedi soluksuz kalarak. Eli geceliğimin yakasını arayıp kurdelesini açtı. Sonra sanki hiç ağır değilmişim gibi birden beni üzerine alarak sırt üstü yuvarlandı. Geceliği omuzlarımdan aşağıya kaydırdı ve göğüs uçlarım soğuk havaya temas eder etmez sertleşti.

Gülümsediği zaman gözleri her zamankinden daha yana yatık oluyordu, uyuklayan bir kedi gibi göz kapakları yarı kapalıydı ve avuçlarının sıcaklığı her iki göğsümü de kuşatıyordu.

"Daha güzel yolların olduğunu söylemiştim, değil mi?"

Mum eriyip akmış ve sönmüştü. Şöminenin ateşi şimdi daha iyi yanıyordu ve Kasım ayında yıldızların soluk ışıkları buğulu camdan içeriyi

aydınlatıyordu. Loş olmasına rağmen gözlerim öyle karanlığa alışmıştı ki odanın detaylarını bile görebiliyordum; yıldızların ışığında porselen sürahi ve lavabo parlıyordu ve yatağın yanındaki sandalyede Jamie'nin kıyafetlerinin oluşturduğu küçük bir yığın vardı.

Jamie de görünüyordu; yorganlar geriye itilmiş ve göğsü hafiften parlıyordu. Karnının uzun yokuşuna hayrandım, koyu kestane tüylerin oluşturduğu küçük sarmal şekiller güzel, açık teninde dönerek aşağıya gidiyorlardı. Onlara dokunmamak için parmaklarıma hâkim olamıyordum, bedeninin şeklini oluşturan güçlü ve esnek karın çizgisinde ilerliyordum.

"Bu çok güzel," dedim adeta rüyadaydım, "dokunabileceğin bir erkeğin bedenine sahip olmak."

"Hâlâ beğeniyor musun?" Onu okşarken yarı utanmış, yarı mutlu bir halde konuşuyordu. Kolunu omzuma dolayıp saçlarımı okşadı.

"Hı-hı." Bu özellikle özlediğim bir şey değildi ama şimdi buna sahip olmak ondan nasıl zevk aldığımı hatırlatmıştı.

Elimi karnının düz yokuşunun aşağısına, kalça kemiğinin düzgün çıkıntısına ve kaslı uyluğunun şişkinliğine doğru kaydırdım. Ateşin ışığı kollarındaki ve bacaklarındaki kırmızı-altın rengindeki tüylerini ve bacaklarının arasındaki kestane rengindeki yoğun tüyleri aydınlatıyordu.

"Tanrım, sen çok tatlı tüylü bir yaratıksın," dedim. Elimi daha aşağıya kasıklarına doğru kaydırdım ve o da uyum sağlayarak, bacaklarını açıp kalçalarındaki kıvırcık tüylere dokunmama izin verdi.

"Kimse beni tenim için avlamadı," dedi rahatça. Eli kalçamı sertçe tuttu ve büyük başparmağı kibarca tenimi okşamaya başladı. Bir kolunu başının altına koydu ve tembelce bedenime bakmaya başladı.

"Senin tenin benimkinden daha değerli, Sassenach."

"Ben de öyle umuyordum." Araştırmalarına devam ederken dokunuşlarına uyum sağlamak için hafiften hareket ediyor, çıplak sırtımdaki elinin sıcaklığının tadını çıkarıyordum.

"Suda duran bir dal gördün mü hiç?" diye sordu. Bir parmağı yavaşça omurgamda geziyor, bütün tüylerimi diken diken ediyordu. "Suyun

üzerinde yüzlerce, binlerce ve milyonlarca küçük kabarcık olur, sanki üzeri gümüş bir ışıkla kaplanmış gibi görünür." Parmakları karnımı, kollarımı, sırtımı okşuyor ve dokunuşuyla uyanan bütün tüylerim diken diken oluyordu.

"Sen buna benziyorsun, benim Sassenach'ım," dedi neredeyse fısıldayarak. "Her yeri düzgün ve çıplak, gümüşle kaplı."

Sonra bir süre sessizce uzandık, dışarıdaki yağmur damlalarını dinliyorduk. Soğuk sonbahar havası odaya sızıyor, ateşin dumanlı sıcaklığına karışıyordu. Yan tarafına doğru yuvarlanarak yüzünü benden diğer tarafa çevirdi ve üstümüze örtmek için yorganları çekti.

Arkasından ona sokuldum, dizlerim düzgünce onun dizlerine uyum sağladı. Ateş şimdi benim arkamdan odayı, omuzlarının düzgün şeklini aydınlatıyor ve sırtını gözler önüne seriyordu. Omuzlarını kaplayan ince yara izlerini, tenindeki çizgileri görebiliyordum. Bir zamanlar bu yara izlerini yakından biliyordum, parmaklarımla gözüm kapalı onları takip edebiliyordum. Şimdi bilmediğim yarım ay şeklinde ince bir kıvrım vardı; bu daha önceden orada yoktu, onunla paylaşmadığım şiddet dolu geçmişin kalıntılarıydı.

Yarım ay şekline dokundum, yaranın uzunluğunu takip ediyordum.

"Kimse seni tenin için avlamamıştı," dedim yumuşak bir sesle, "ama seni avlamışlar, değil mi?"

Omzu hafiften hareket etti, tam bir omuz silkmesi değildi. Cevap vermeden önce yavaş yavaş nefes aldı. "Evet," dedi.

Parmaklarım köşegen kesikte hareket ediyordu. Derin bir kesikti, yaranın eski ve iyileşmiş olmasına rağmen parmaklarımın altındaki çizik keskindi ve belliydi.

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Bir müddet sessiz kaldı, sonra eli karnında duran elime yanaştı. "Fakat nedenini tahmin ediyorum."

Ev çok sessizdi. Çocukların ve torunların çoğunun gitmesiyle mutfağın arkasındaki odalarında bulunan hizmetçiler bizden uzaktaydılar, Ian ve

Jenny koridorun sonundaki odalarındaydılar ve Genç Ian üst kattaki odasında derin uykusundaydı. Sonunda yalnızdık, hem Edinburgh hem de kaçakçıların koyu bizden çok uzaklardaydı.

"Stirling'in düşmesinden sonra Culloden'dan hemen önce, Fransa'dan yollanan altınla ilgili her yerde çıkan dedikoduyu hatırlıyor musun?"

"Louis'den mi? Evet ama o hiç yollamadı ki." Jamie'nin sözleri, para muhabbetini içeren söylenti çıktığı zaman Charles Stuart'ın yükselişini ve ani düşüşünü kapsayan günleri hatırlatmıştı. "Fransa'dan gelen altın, İspanya'dan gelen gemi, Hollanda'dan gelen silahlar hakkında devamlı bir dedikodu vardı ama hiçbiri de gerçekleşmedi."

"Ahh, bazıları gerçekleşti. Tabii o zamanlar kimse bunu bilmiyordu."

Sonra bana ölen Duncan Kerr ile görüşmesini anlatmaya başladı. Gezginin sözlerini İngiliz komutanın gözetimi altında hanın çatı katında duymuştu.

"Duncan'ın ateşi vardı ama kendini kaybetmemişti. Kendisinin öleceğini biliyordu ve beni de tanımıştı. Güvenebileceğini düşündüğü bir kişiye anlatmak onun tek çaresiydi, bu yüzden bana anlattı."

"Beyaz cadı ve fok balıkları mı?" diye tekrarladım. "Kulağa biraz saçma geldiğini söylemeliyim. Ancak sen bunun ne demek olduğunu anladın mı?"

"Evet ama hepsini değil," diye kabul etti Jamie. Yüzüme bakmak için arkasını döndü, kaşları hafiften çatıktı. "Beyaz cadının kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlk başta onun senden bahsettiğini düşündüm, Sassenach ve o anlattığı zaman neredeyse kalbim duracaktı." Üzgün bir şekilde gülümsedi ve ikimizin arasında duran elimi sıktı.

"İlk başta belki her şeyin ters gitmiş olabileceğini düşündüm, belki Frank'e ve geldiğin yere gidemedin ya da belki bir şekilde Fransa'daydın veya belki adamın bahsettiği yerdeydin. Bütün ihtimaller aklıma üşüşmüştü."

"Keşke doğru olsaydı," diye fısıldadım.

Çarpık bir şekilde gülümsedi ama başını iki yana salladı.

"Ben hapishanedeyken mi? Brianna yaklaşık on yaşındayken mi? Hayır, pişman olmakla vakit kaybetme, Sassenach. Artık buradasın ve bir daha beni bırakmayacaksın." Tatlı bir biçimde alnımdan öptü, sonra hikâyesini anlatmaya devam etti.

"Altının nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu lakin bana anlattıklarından, nerede olduğunu ve neden orada olduğunu anlamıştım. Prens Tearlach'ındı, onun için yollamıştı. Ve bu ipeksiler hakkında söyledikleri–" hafiften bir elini kaldırdı ve gül ağacının gölgesinin vurduğu cama doğru işaret etti.

"İnsanlar şöyle diyor, annem bir ipekliyle yaşamak için Leoch'tan kaçmış. Bu söylentinin nedeni de onu işe aldığında babamı gören bir hizmetçi yüzünden; onu teninin içinde saklanan büyük bir ipekliye benzediğini ve karaya da bir adam gibi geldiğini söylemiş. Ve öyleydi." Jamie gülümsedi ve kalın saçına bir elini götürdü, olayları hatırlıyordu. "Onun da saçları benimki gibi kalındı ama bir Oltu taşı gibi siyahtı. Bazen ışıkta ıslakmış gibi parlardı, tıpkı suda yüzen bir fok balığı gibi hızlı ve düzgün hareket ederdi." Birden ürperdi, babasını hatırlamıştı.

"İşte böyle. Duncan Kerr, Ellen adını söylediğinde bahsettiği kişinin annem olduğunu anladım. Adımı, ailemi, benim kim olduğumu bildiğinin işaretiydi bu ve tabii saçmalamadığının da işareti. Kulağa ne kadar saçma geldiğinin bir önemi yoktu. Ve şunu da biliyordum–" yeniden ürperdi. "İngilizler bana Duncan'ı sahilin kenarında bulduklarını söylemişlerdi. Bütün sahilde yüzlerce minik adacık ve kayalık vardır ama ipeklilerin yaşadığı sadece bir yer vardır. Orası MacKenzie topraklarının sonunda, Coigach'ın dışında."

"Bu yüzden oraya gittin?"

"Evet, gittim." Derin bir iç çekti, serbest olan eli bileğimin boşluğuna sürüklendi. "Seninle bir alakası olduğunu düşünmeseydim bunu yapmazdım, yani hapishaneden kaçmazdım, Sassenach."

Kaçmak hiç de zor bir girişim olmamıştı; hapishane şöminesinde yakılacak tezekler için ya da devam eden onarımında kullanılacak taşları kesmek için veya taş çekmek için tutuklular küçük gruplar halinde sık sık dışarıya çıkarılıyorlardı.

Ortadan kaybolması çok basit olmuştu. İşinin başından kalkmış ve çimenlerin oluşturduğu tepenin diğer tarafına dönmüştü. Bekçi tuvalete gittiğini düşünerek bakışlarını diğer tarafa çevirmişti ve bir müddet sonra kafasını geri çevirdiğinde boş bir kırdan başka bir şey yoktu, Jamie Fraser'dan iz yoktu.

"Bak, kaçmak o kadar zor değil ama mahkûmlar bunu pek yapmazdı," diye açıklama yapıyordu. "Hiçbirimiz Ardsmuir'den değildik ve olsaydık da çoğumuzun gidebileceği yerler çok azdı."

Cumberland Dükü'nün adamları işlerini çok iyi yapmıştı. Modern dünyada biri Dük'ün başarısını daha sonra şöyle yorumlamıştı; 'Bir çöl yarattı ve ona da huzur dedi.' Diplomasiye olan modern yaklaşım Kuzey İskoçya'nın çoğu yerini çöl bırakmıştı; erkekler öldürülmüş, hapse atılmış ya da sürgün edilmişlerdi, mahsuller ve evler yakılmıştı, kadınlar ve çocuklar açlığa terk edilmişler veya sığınacak yer bulmaya çalışmışlardı. Hayır, Ardsmuir'den kaçan bir tutuklu tamamen yalnız kalırdı, yardımına koşacak ne bir akraba ne de klan vardı.

İngiliz komutanı onun nereye gittiğini anlamadan ve onu takip etmek için bir grubu peşine yollamadan önce, Jamie çok az zamanı olduğunu biliyordu. Diğer taraftan, bu ücra topraklarda yapılmış gerçek bir yol yoktu ve ülkeyi bilen bir erkek, yaya gitse bile at üstünde onu takip eden yabancılardan daha avantajlıydı.

İkindi vaktinde kaçmıştı. Yıldızlardan yönünü bularak gece boyunca yürümüş, ertesi gün şafak vaktinde sahile gelmişti.

"İpeklilerin yerini biliyordum. Bütün MacKenziler arasında bu bilinirdi ve bir kere Dougal ile birlikte oraya gitmiştim."

Akıntı oldukça fazlaydı ve fok balıkları çoğunlukla suyun dışındaydı. Yosunların arasında yaşayan yengeçleri ve balıkları yakalıyorlardı. Miskin bedenleri fok balıklarının bulunduğu üç adayı de belli ediyordu, bu adalar küçük bir koy ve burun şeklindeki kayalıklarla korunuyordu.

Duncan'ın söylediklerini yorumlayan Jamie'ye göre, hazine üçüncü yani sahilin en uzağındaki adadaydı. Neredeyse bir mil ötedeydi, güçlü bir adam için bile uzun süreli bir yüzme demekti bu. Fakat gücü yemek yemeden yaptığı bu uzun yürüyüşten tükenmişti. Kayalığın tepesinde durmuştu,

bunun bir yaban kazı takibinin olup olmadığını ya da hazinenin – eğer varsa – hayatını riske atmasına değip değmeyeceğini merak ediyordu.

"Oradaki kaya bölünmüş ve parçalanmıştı. Kenara iyice yakınlaştığımda iri parçalar ayağımın altından kaydı ve dimdik kayalıktan aşağıya doğru düştüm. Sonra aklıma Duncan'ın Ellen'ın kulesinden bahsettiği geldi," dedi Jamie. Gözleri açıktı, bana odaklı değillerdi; düşen kaya parçalarının dalgaların vuruşları arasında kaybolduğu uzak sahildeydi.

'Kule' oradaydı; granit taşlardan oluşan küçük yükselti, burunda bir buçuk metre yüksekliğindeydi. Kayalıklarla gizlenen yükseltinin aşağı kısmı oldukça sarptı ama aşağıdan tepeye kadar yirmi metre kadar kayalıktı ve bu, kolay olmasa bile kararlı bir adam için rahat bir geçit sağlayabilirdi.

Ellen'ın kulesinin tabanından üçüncü adaya geçişte dalgalanan yeşil suyun seviyesi çeyrek milden fazlaydı. Haç işareti yapmış ve ruhunu annesine emanet ederek çıplak bir halde dalgaların içine dalmıştı.

Kayalıktan yavaşça açılırken, dalgalar üstüne çarpıyor ve su yutuyordu. İskoçya'daki hiçbir yer denizden bu kadar uzak değildi ama Jamie karada büyümüştü, yüzme tecrübesi göllerin sakin derinlikleri ve alabalık havuzlarıyla sınırlıydı.

Tuzdan kör ve gürleyen dalgalardan sağır olan Jamie, saatlerce dalgalarla boğuşmuştu. Başını nihayet sudan çıkarmış, güçlükle soluyarak burnu görebilmişti – düşündüğü gibi arkasında değildi ama hemen sağ tarafındaydı.

"Akıntı devam ediyordu ve ben de onunla gidiyordum," dedi alaycı bir tavırla gülümseyerek. "İşte bu, birazdan öleceğim, diye düşündüm. Bir daha geri dönemeyeceğimi biliyordum. İki gündür bir şey yememiştim ve hiç gücüm kalmamıştı."

O zaman yüzmeyi kesmiş ve sadece sırt üstü yatıp kendini denizin kucağına bırakmıştı. Açlıktan ve yorgunluktan sersemlediğinden ışığa karşı gözlerini kapamış ve boğulmaya karşı antik Kelt duasını hatırlamaya çalışmıştı.

Bir müddet durdu, uzun süre öyle sessiz kaldı ki ters giden bir şeylerin olup olmadığını merak etmeye başladım. Nihayet derin bir nefes aldı ve

utangaç bir şekilde konuşmaya başladı, "Benim aptal olduğumu düşüneceğini sanıyorum, Sassenach. Bundan hiç kimseye bahsetmedim. Jenny'ye bile. Fakat annemin beni çağırdığını duydum, tam duanın ortasında." Ürperdi, huzursuz olmuştu.

"Belki sahilden ayrıldığımda onu düşündüğüm içindir," dedi. "Böyle olduğu halde–" Ben onun yüzüne dokunana kadar yine sessizliğe büründü.

"Ne dedi sana?" diye sordum usulca.

"Dedi ki; 'Bana gel, Jamie, bana gel, oğlum!'" Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Net bir biçimde duydum ama hiçbir şey göremedim. Orada kimsecikler yoktu, bir fok balığı bile. Sonra belki beni Cennetten çağırıyordur, diye düşündüm ve öyle yorgundum ki ölmek bile umurumda değildi ama yüz üstü döndüm ve onun sesini duyduğum yere kulaç atmaya başladım. On kulaç kadar yüzdüm sanıyorum fakat sonra dinlemek ya da batmak için yeniden durdum."

"Sanki biri beni kucaklamıştı," dedi, bunu hatırlarken bile hâlâ şaşkınlık içinde konuşuyordu. "Altımda her yerimde onu hissedebiliyordum. Su her zaman olduğundan biraz daha sıcaktı ve beni taşıyordu. Biraz ayaklarımı çırpmaktan ve başımı suyun üzerinde tutmaktan başka bir şey yapmama gerek kalmamıştı."

Güçlü akıntı, burun ile adaların arasında dönüp duruyordu. Onu üçüncü adanın kenarına götürmüş ve birkaç kulaç yardımıyla kayalara ulaşmasını sağlamıştı.

İskoçya'nın eski kayalıklarının hepsinde olduğu gibi çatlamış ve ayrılmıştı. Su yosunlarıyla kaplanmış olan kayaların ayak basılacak her yerinde fok dışkısı vardı. Bir kayalığa yüzükoyun uzanmış, nefes aldığı için şükrediyordu fakat yorulduğu için sersem bir haldeydi.

"Sonra üzerimde bir şeyin karartısını gördüm ve burnuma ölü bir balığın kokusu geldi," dedi. "Hemen dizlerimin üzerine kalktım ve oradaydı; büyük, kocaman bir fok balığı. İpek gibi parlak ve ıslak, siyah gözlerini bana dikmiş bakıyordu. Aramızda bir metre bile yoktu."

Ne balıkçı ne de denizci olan Jamie, ayı balıklarının çok tehlikeli olduğunu ve bölgelerini biri ihlal ettiği zaman çok tehlikeli olduklarını

bilecek kadar çok hikâye duymuştu. Keskin, çivi gibi dişlerini gösterip, ağzı açık bir şekilde ona bakan hayvanın, iri bedenini saran yağ sayesinde rahatça yuvarlanabileceğinden şüphe etmemişti.

"Yüz yirmi beş kilodan daha ağırdı, Sassenach," dedi. "Etlerimi kemiklerimden ayırmasa bile, bir vuruşuyla beni denize atabilir ya da boğmak için altına alabilirdi."

"Böyle yapmadığı belli oluyor," dedim sıradan bir tonda. "Sonra ne oldu?"

Kahkaha attı. "Mantıklı düşünemeyecek kadar şaşkın olduğumu sanıyorum," dedi. "Bir müddet ona öylece baktım ve sonra şöyle dedim, 'Tamam, sorun yok, sadece benim.'"

"Peki fok balığı ne yaptı?"

Jamie hafiften omuz silkti. "Bir müddet bana yukarıdan öylece baktı. İpekliler çok fazla göz kırpmazlar, bunu biliyor muydun? Uzun süre onunla göz göze olan biri için bu çok sinir bozucu bir durum. Sonra homurdanır gibi bir ses çıkardı ve kayanın üstünden suya kaydı."

Küçük adada tek başına kalan Jamie, bir müddet öylece oturup gücünü toplamaya çalışmış ve en sonunda yarıktaki araştırmasına başlamıştı. Alan küçük olduğu için geniş bir çukura açılan kayadaki derin yarığı bulmak çok az zaman almıştı; kayalıklı yüzeyin hemen aşağısındaydı. Kurumuş kumla kaplı ve adanın ortasında bulunan çukur, sellerden ve kötü fırtınalardan bile korunabilmişti.

"Evet, beni merakta bırakma," dedim karnını dürterek. "Fransız altını orada mıydı?"

Karnını ovalayarak, "Hem öyleydi hem değildi, Sassenach," diye cevap verdi. "Ben külçe altın bekliyordum. Louis'in yolladığı altınların dedikodusu böyleydi. Ve otuz poundluk külçe altın iyi bir hazine ederdi. Fakat çukurda olan tek şey bir sandıktı, uzunluğu otuz santimden azdı ve küçük bir de kese vardı. Lakin altın ve gümüşler sandığın içindeydi."

Altın ve gümüşler oradaydı. Tahta sandıkta iki yüz elli para bulmuştu; altınlar bir yerde, gümüşler bir yerdeydi. Hepsi yeni basılmış gibi keskin ama bazılarının işaretleri neredeyse silinmiş haldeydi.

"Eski paralar, Sassenach."

"Eski mi? Eski demekle kast ettiğin şey–"

"Yunan ve Roma. Çok eski."

Bir müddet loş ışıkta öylece yattık, konuşmuyorduk. "Bu inanılmaz," dedim sonunda. "Hazine, tamam ama değil–"

"Orduyu beslemede yardımcı olsun diye Louis'in yolladıkları değil, hayır," diye benim için cümleyi sonlandırdı. "Hayır, bu hazineyi oraya her kim koyduysa, Louis ya da onun elçileri değildi."

"Peki kesede ne vardı?" dedim birden hatırlayarak. "Kesede ne buldun?"

"Taşlar. Mücevherler. Elmaslar, inciler, zümrütler ve safirler. Çok değil ama büyüktüler, yeterince büyük." Gülümsedi, biraz vahşiceydi. "Evet, oldukça büyük."

Loş gri gökyüzünün altında bir kayanın üzerinde otururken, parmaklarının arasında paraları ve mücevherleri defalarca çevirip durmuştu, şaşkınlıktan sersem haldeydi. Sonunda izlendiğine dair bir hisle ayağa kalktı ve kendini meraklı fok balıklarıyla çevrelenmiş halde buldu. Dişi foklar avlanmalarından dönmüş, yirmi çift yuvarlak siyah göz merakla ona bakıyordu.

Hareminin varlığından cesaret alan büyük erkek fok da gelmişti. Yüksek sesle bağırıyor, tehdit edercesine başını bir sağa bir sola savurup Jamie'ye doğru ilerliyordu. Yaklaşık yüz otuz beş kiloluk bedenini kayarak geliyor, her bağrışta birkaç metre daha ilerliyordu.

"Oradan ayrılmanın en iyisi olacağını düşündüm," dedi. "Ne de olsa bulmak istediğim şeyi bulmuştum. Sandığı ve keseyi bulduğum yere geri koydum. Kıyıda onları taşıyamazdım. Taşısaydım bile sonra ne olacaktı? Bu yüzden onları geri koydum ve soğuktan yarı donmuş halde suyun içine yavaşça atladım."

Attığı birkaç kulaç, onu karaya doğru götüren akıntıya kapılmasını sağlamıştı. Bu sayede yarım saat içinde karaya ulaştı. Üzerini giyinmiş ve çimenlerin ortasında uyuya kalmıştı.

Sonra sustu, gözlerinin açık ve bana odaklanmış olduğunu gördüm ama aslında gördüğü ben değildim.

"Şafakta uyandım," dedi yumuşak bir sesle. "Birçok şafak gördüm, Sassenach ama hiçbiri bunun gibi değildi."

"Yeryüzünün benim altımda ters döndüğünü ve nefesimin rüzgârın nefesiyle can bulduğunu hissediyordum. Sanki sadece etten ve kemikten değildim, ayrıca doğan güneşin ışıkları benim de içimdeydi."

Anılarından uyanıp yine beni gördüğünde bakışları yumuşadı.

"Sonra güneş yükseldi," dedi sakince. "Ayağa kalkacak kadar beni ısıttığında, kalktım ve İngilizler'i karşılamak için yola doğru yürüdüm."

"Neden?" diye direttim. "Özgürdün! Paran vardı! Ve–"

"Ve ben bu kadar parayı nerede kullanacaktım, Sassenach?" diye sordu. "Bir çiftlik işçisine gidip altınları ya da zümrütleri mi teklif edecektim?" Benim kızgınlığıma gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi nazikçe, "geri dönmek zorundaydım. Evet, bir müddet kırdan ayrıldım – açtım ve çıplaktım – ama idare edebildim. Fakat beni yakaladılar, Sassenach ve çok kötü yakaladılar, çünkü altının saklandığı yeri bildiğime emindiler. Ardsmuir'de İngilizler'den kaçabileceğim güvenli bir yer yoktu.

"İngilizler'in nasıl arama yaptıklarını gördüm, biliyorsun," diye ekledi, sesinde öfke vardı. "Giriş koridorundaki aynalığı gördün mü?"

Görmüştüm; koridoru süsleyen parlak meşeden yapılmış aynalık ezilmişti, ayrıca kılıç izleri ile doluydu.

"Hatırlamak için öylece bıraktık," dedi. "Çocuklara göstermek ve sordukları zaman anlatmak için bıraktık. 'İşte İngilizler bu' demek için."

Sesindeki bastırılmış nefret karnıma yumruk gibi iniyordu. İngiliz ordusunun Kuzey İskoçyalılar'a yaptıklarını bildiğim için tartışacak çok az şeyim vardı. Hiçbir şey söylemedim ama bir müddet sonra konuşmaya devam etti.

"Bu tarz bir davranışın Ardsmuir yakınlarındaki insanlara da yapılmasına izin veremezdim, Sassenach." 'Sassenach' kelimesini söylerken elimi sıktı ve bir gülümseme dudaklarının köşesinde belirdi. Ona göre ben İngiliz değildim, Sassenach'tım sadece.

"Bu yüzden," devam ediyordu, "eğer yakalanmasaydım, yeniden buraya geleceklerdi. Yani Lallybroch'a. Ve o olmasa bile–" Durdu, kelimeleri bulmak için çabaladığı belli oluyordu.

"Geri dönmek zorundaydım," dedi yavaşça. "Hiçbir şey için olmasa bile oradaki adamların hatırı için."

"Hapishanedeki adamlar için mi?" dedim şaşkınlıkla. "Lallybroch'taki adamlardan bazıları da mı seninle birlikte tutuklandı?"

Başını iki yana salladı. Kaşlarının arasında görünen ince dikey çizgi düşündüğü zaman iyice derinleşmişti, yıldızların ışığında bile görünüyordu.

"Hayır. Oradakiler, Kuzey İskoçya'nın her yerinden neredeyse her klandan olanlar. Sadece her klandan birkaç tane vardı – geride kalanlar – ayaktakımı. Lakin çoğunun bir öndere ihtiyacı vardı."

"Ve sen de onlar için öyleydin?" dedim nazikçe, parmaklarımla şu çizgiyi yok etme isteğimi bastırmaya çalışıyordum.

"Daha iyisi olmadığı için," dedi hafiften gülümseyerek.

Çaresizliği ve yalnızlığı görmek, bir adamı rutubetli, pis ve sıtmalı hapishaneden daha çabuk öldürürdü. Bundan dolayı ayaktakımını yani Culloden arazisinden kurtulanları toplamış ve kendi adamı yapmıştı, böylece onlar da o da Ardsmuir'in taş duvarlarında hayatta kalabileceklerdi. Yeri geldiği zaman düşünmüş, akıl çelmiş ve razı etmiş, yeri gelince de savaşmıştı. Onları birlikte olmaya, onları ele geçirenlerle yüzleşmeye, eski klan rekabetini ve bağlılığını bir kenara bırakıp onu beyleri olarak görmeye zorlamıştı.

"Onlar benimdi," dedi yumuşak bir sesle. "Ve onlara sahip olmak beni hayatta tuttu." Fakat sonra, onlar ondan alınmış ve birbirlerinden de koparılmıştı. Ayrılmışlar ve yabancı bir memlekete işçi olarak gönderilmişlerdi. Ve o onların hiç birini kurtaramamıştı.

"Onlar için elinden geleninin en iyisini yaptın. Fakat artık bitti," dedim yumuşak bir sesle.

Uzun bir süre birbirimizin kolları arasında yattık, evin seslerinin bizi sarmasına müsaade etmiştik. Genelevinin gürültüsünden farklıydı, küçük tıkırtılar ve iç çekişler sessizliği, yuvada olmayı ve güvenliği vurguluyordu. İlk kez gerçekten yalnız kalmıştık, tehlikeden ve umutsuzluktan çok uzaktaydık.

Artık zaman vardı. Altın hikâyesinin geri kalan kısmını ve Ardsmuir'deki adamlarına ne olduğunu öğrenmek için zaman vardı.

Şöminedeki son tezek de yandı ve söndü, parlayan kırmızı kısmı soğukta tıslıyordu. Jamie'ye biraz daha sokuldum, yüzümü boynunun yan tarafına dayadım. Çimen, ter ve kanyak kokuyordu.

Karşılık olarak o da yer değiştirdi, ikimizde çıplak kollarımızı ve bacaklarımızı birbirimize dolamıştık.

"Ne, yeniden mi?" diye mırıldandım, keyifle. "Senin yaşındaki erkekler bunu bu kadar sıklıkla yapmazlar."

Kulak mememi dişliyordu. "Evet, sen de yapıyorsun, Sassenach," diye dikkat çekti. "Ve sen benden büyüksün."

"Bu farklı," dedim, birden üzerime hareket ettiğinde soluğum kesildi, omuzları cama vuran yıldızların ışığını engelliyordu.

"Sen kadın olmasaydın, Sassenach," diye bana güvence veriyordu işine koyularak, "ben de bunu yapmazdım. Şimdi sus."

***

Gül ağacının cama vuruşu, mutfaktan gelen sesler ve hazırlanan kahvaltının tıngırtısı yüzünden şafaktan hemen sonra uyandım. Uyuyan Jamie'nin bedenine bakarken ateşin sönmüş olduğunu gördüm. Onu uyandırmamak için yavaşça yataktan kalktım. Ayağımın altındaki yer döşemeleri buz gibiydi ve en uygun kıyafeti almaya gittiğimde titremeye başlamıştım.

Jamie'nin gömleğiyle kendimi kuşatarak şöminenin önüne çömeldim ve yanımda getireceklerimin oluşturduğu kısa listeme kibrit kutusunu da ekleseydim diye hüzünlü bir şekilde düşünerek, ateşi yeniden yakmak için zahmetli işe koyuldum. Çıraları tutuşturmak için çakmak taşından çıkan kıvılcımlar işe yarıyor ama çoğunlukla ilk denemede başarısız olunuyordu. Ya da ikincisinde. Ya da...

On ikinci seferden sonra, çıra için kullandığım küçük bir dalı yakmada başarılı olmuştum. Bir seferde tutuşmuş, hemen küçük bir ateşe dönüşmüştü. Parlayan ateşi, soğuk esintiden korumak için hazırladığım ince dallardan oluşan küçük çadırın altına aceleyle ama dikkatlice koydum.

Yanan tezek ateşinin dumanıyla boğulmamak için bir gece önce pencereyi aralık bırakmıştım. Şimdi ise temiz havadan vazgeçmemiz gerektiğini düşünüyordum – en azından yaktığım ateş iyice harlanana kadar.

Pencere hafif ayazla birlikte kırağı bağlamıştı; kış hiç de uzakta değildi. Hava öyle ayaz öyle temizdi ki pencereyi kapatmadan önce bir müddet durdum, ölü yaprakların, kurumuş elmaların, soğuk toprağın ve nemli, tatlı çimenlerin kokusunu içime çektim. Dışarıdaki manzara, berrak taş duvarlarla ve sabahın gri tabakasına karşı siyah tüy gibi duran karaçam ağaçlarıyla şahaneydi.

Bir hareket gözümü tepeye dikmemi sağladı, on mil ötedeki Broch Mordha köyüne giden kaba yolda olmuştu. Üç küçük Kuzey İskoçya midillisi yokuşa gelmiş ve çiftlik evine doğru tepeden aşağıya inmeye başlamışlardı.

Benden çok uzakta olduklarından yüzlerini seçemiyordum ama dalgalanan eteklerden üçünün de kadın olduğunu görebiliyordum. Belki kızlar – Maggie, Kitty ve Janet – Genç Jamie'nin evinden geliyorlardı. Benim Jamie'm ise onları görmekten çok mutlu olacaktı.

Soğuğa karşı Jamie'nin keskin kokusunun sindiği gömleğine iyice sarıldım. Odanın soğuğu kırıldığından, bu sabah bize kalan yalnızlıktan yararlanmaya karar verdim. Camı kapadım ve gömleği çıkarıp, yorganların altına girdim. Yatağın sıcaklığında uyuşan parmaklarımın buzları büyük bir zevkle çözülmeden önce, şöminenin yanındaki sepetten birkaç hafif tezek aldım ve yaktığım ateşi dikkatlice besledim.

Jamie dönüşümün soğukluğunu hissetti ve içgüdüsel olarak bana doğru yanaştı, bana iyice sarıldı. Yüzünü uykulu bir halde omzuma sürttü.

"İyi uyudun mu, Sassenach?" diye mırıldandı.

"Daha iyi olamazdı," diye ona güvence verdim, üşüyen kalçalarımı kasıklarının oluşturduğu boşluğa yaslamıştım. "Sen?"

"Hımm." Mutlu bir homurdanmayla cevap verip kollarıyla beni sımsıkı sardı. "Deli gibi rüya gördüm."

"Nasıl bir rüya?"

"Çoğunlukla çıplak kadınlar," dedi ve dişlerini kibarca omzuma batırdı. "Bu ve bir de yemek."

Karnı hafiften guruldadı. Havadaki kurabiye ve kızarmış jambon kokusu hafif ama kaçınılmazdı.

"İkisini karıştırmadığın sürece," dedim ve omzumu birden onun tutuşundan kurtardım.

"Rüzgâr kuzey-kuzeybatıdan estiğinde bile ikisini birbirinden ayırt edebilirim," diye bana güvence veriyordu, "ve elbette güzel, balık etli bir kızı da tuzlanmış jambondan." İki eliyle kalçalarımı tuttu ve sıktı, bu yüzden bağırdım ve bacaklarını tekmeledim.

"Hayvan!"

"Hayvan, öyle mi?" dedi gülerek. "Tamam, o zaman..." Hırlayarak yorganın altına girdi ve benim ciyaklamamı, sırtına ve omuzlarına yağdırdığım tekmelerimi önemsemeyerek kasıklarıma doğru yavaş yavaş ilerledi. Tepinmelerimizle yorgan yere kaydı ve kasıklarımda vahşice uçuşan, birbirine karışmış saçlarını ortaya koydu.

Nefes almak için durduğunda başını bacaklarımın arasından pat diye çıkardı, "Belki düşündüğümden az da olsa farklıdır," dedi. Beni yatağa doğru bastırdı ve bana gülümsedi, kızıl saçları diken dikendi. "Hem senin de tadın biraz tuzlu. Sen ne–"

Kapı birden sertçe açılmasıyla sözleri yarıda kaldı. Şaşkın bir halde bakmak için kapıya döndük. Kapıda daha önceden hiç görmediğim genç bir

kız duruyordu. Uzun, sarı saçlı, büyük mavi gözlü, on beş ya da on altı yaşlarında bir kızdı. Gözleri her nasılsa normalden daha da büyüktü ve bana dik dik bakarken korkunç bir şaşkınlık ifadesiyle doluydu. Bakışları, yavaşça benim karışık saçlarımdan çıplak göğsüme inip bedenimin aşağısına kaydı. Bacaklarımın arasında yüzükoyun yatan ve kızın şaşkınlığına eşlik eden bembeyaz bir yüze bürünen Jamie'ye odaklanmıştı.

"Baba!" dedi öfke dolu bir sesle. "Bu kadın da kim?"

34

Baba

"Baba mı?" dedim safça. "Baba mı?"

Kapı açıldığı zaman Jamie donup kalmıştı. Doğruldu ve yere düşen yorgana yapıştı. Dağılmış saçlarını yüzünden çekti ve kızgınlıkla kıza baktı.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu. Kırmızı sakallı, çıplak ve kısık bir sesle korkunç bir görüntüsü vardı. Genç kız şüpheyle bakarak geriledi. Sonra çenesini dikleştirdi ve ona kızgınlıkla baktı.

"Annemle geldim!"

Jamie'deki etkisi, eğer kız onu kalbinden vursaydı bundan daha büyük olmazdı. Birden yüzünden bütün renk çekildi.

Tahta merdivenlerden adım sesleri geliyordu, bir daha basılacaktık. Yataktan hemen dışarıya çıkıp yorganı bana doğru attı ve pantolonuna sarıldı.

Tam pantolonunu giymişti ki odaya başka bir kadın geldi, aniden kapıda durdu ve dik dik yatağa baktı; gözleri fal taşı gibi açıktı.

"Doğruymuş!" Jamie'ye döndü, yumrukları hâlâ üzerinde olan pelerininin iki yanına yapışmıştı. "Doğruymuş! Sassenach cadısı! Böyle bir şeyi bana nasıl yaparsın, Jamie Fraser?"

"Orada kal, Laoghaire!" diye lafı yapıştırdı. "Ben sana hiçbir şey yapmadım!"

Duvara karşı oturdum, yorganı göğsüme çekip öylece bakakaldım. Jamie onun adını söylediği zaman kadının kim olduğunu çıkarmıştım. Yirmi sene önce Laoghaire MacKenzie on altı yaşında zayıf bir kızdı, gül yaprağı gibi teni ve ay ışığı gibi saçları vardı. O zamanlar Jamie Fraser için tutkulu, karşılıksız bir aşka kapılmıştı ama şimdi birkaç şey değişmişti.

Neredeyse kırk yaşındaydı ve artık zayıf değildi, oldukça kilo almıştı. Teni hâlâ açıktı ama yıpranmış ve tombul yanakları öfkeden kızarmıştı. Kül rengi saç telleri derli toplu beyaz bir örtüden dışarı çıkmışlardı. Ancak açık mavi gözleri aynıydı – yeniden bana dönmüşlerdi, uzun zaman önce o gözlerde gördüğüm aynı nefret ifadesini barındırıyorlardı.

"O benim!" diye tısladı. Ayağını yere vurdu. "Hangi cehennemden geldiysen oraya geri dön ve onu bana bırak! Sana git dedim!"

Sözlerine karşılık vermek için hiçbir girişimde bulunmadığımda, bir silah aramak için etrafa vahşice bakındı. Mavi şeritli ibriği gözüne kestirip onu kavradı ve bana atmak için kolunu kaldırdı. Jamie hemen onu elinden aldı ve masaya koydu, kadının kolunun üst kısmından öyle sert tuttu ki kadın çığlık attı.

Onu döndürdü ve kabaca kapıdan dışarıya itti. "Aşağıya in," diye emretti. "Seninle birazdan konuşacağım, Laoghaire."

"Benimle konuşacak mısın? Benimle konuşmak, öyle mi!" diye haykırdı kadın ve boşta kalan eliyle, Jamie'yi gözünden çenesine kadar tırmaladı. Jamie homurdanıp diğer bileğini de tuttu ve kapıdan dışarıya, koridora doğru itti ve kapıyı kapatarak anahtarı çevirdi.

Yeniden arkasını döndüğü zaman, yatağın kenarında oturmuş çoraplarımı giymeye çalışırken ellerim titriyordu.

"Bunu sana açıklayabilirim, Claire," dedi.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedim. Vücudumun diğer kısımları gibi dudaklarım da uyuşuktu ve kelimeleri telaffuz ederken zorlanıyordum. Giyinmeye çalışırken gözlerimi ayaklarımdan ayırmadım – ama jartiyerimi bağlamada başarısız olmuştum.

"Beni dinle!" dedi şiddetli bir şekilde, yumruğunu masaya öyle sert vurdu ki birden doğruldum. Başımı yukarı kaldırdım ve üzerimde yükselen bedenini gördüm. Omuzlarına dağılan kızıl saçlarıyla, tıraşlanmamış yüzüyle, çıplak göğsüyle ve yanağında Laoghaire'in tırnaklarının taze iziyle Viking haydutları gibi görünüyordu. İç etekliğimi bulmak için etrafa bakınmaya başladım.

Yatak örtülerinin arasında kaybolmuştu, çarşafları karıştırmaya başladım. Kapının diğer tarafı bağrışlar ve çağırışlar eşliğinde sertçe vuruluyordu. Bu arbede evin diğer sakinlerini de harekete geçirmişti.

Buruşmuş pamuklu kıyafeti başımdan aşağıya geçirirken, "Sen en iyisi git ve kızına bir açıklama yap," dedim.

"O benim kızım değil!"

"Değil mi?" Başımı elbisenin yakasından çıkardım ve ona bakmak için çenemi yukarıya kaldırdım. "Sanırım Laoghaire ile de evli değilsin, değil mi?"

Yumruğunu yeniden masaya indirerek, "Lanet olsun ben seninle evliyim!" diye bağırdı.

"Ben öyle düşünmüyorum." Çok üşüyordum, kaskatı kesilen parmaklarım korsenin iplerini bağlayamıyordu, bu yüzden onlarla uğraşmayı bıraktım ve elbiseme bakmak için ayağa kalktım. Odanın içinde bir yerlerde olmalıydı, ahh, evet Jamie'nin arkasındaydı.

"Elbisemi almam lazım."

"Hiçbir yere gitmeyeceksin, Sassenach. Ta ki ben–"

"Beni böyle çağırma!" diye bağırdım, ikimizde şaşırmıştık. Bir anlığına bana öylece baktı, sonra başını salladı.

"Tamam," dedi sessizce. Kapıya göz attı, artık kapıya vurma sesleri daha da artmıştı. Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirerek doğruldu.

"Ben gidip durumu düzelteceğim. Sonra biz konuşacağız, ikimiz. Burada kal, Sas... Claire." Gömleğini aldı ve başından aşağıya geçirdi. Kapıyı açıp birden sessizleşen koridora çıktı ve arkasından kapıyı kapattı.

***

Elbisemi giymekle uğraştım sonra yatağa çöktüm, her yerim titriyordu, yeşil yün dizlerimde kırış kırış olmuştu.

Mantıklı bir şekilde düşünemiyordum. Aklım asıl gerçeğin etrafında dönüp duruyordu; o evliydi. Laoghaire ile evliydi! Ve bir ailesi vardı!

"Ahh, Bree!" dedim yüksek sesle. Hem şoktan hem de Brianna için ağlamaya başladım. Bu mantıklı değildi ama bunu öğrenmek onu ihanete uğratmak demekti, beni olduğu kadar – ya da Laoghaire'i olduğu kadar.

Laoghaire düşüncesi bir anlığına şaşkınlığı ve üzüntüyü öfkeye çevirmişti. Yeşil yünün bir katıyla sertçe yüzümü sildim, tenim kızarmıştı.

Lanet olsun! Buna nasıl cüret eder? Eğer onunla evlendiyse benim öldüğümü düşündüğü içindir, bu ilk düşüncemdi. Fakat bu düşünceyle yarı umutlanmış yarı korkmuştum. Beni Leoch Kalesi'nde öldürmeye çalışan kindar, sinsi, küçük kaltak...

"Evet, bilmeliydi!" dedim, "Cehenneme kadar yolu var, nasıl o kadını alır!" Öfke ve kaybın etkisiyle gözyaşlarım ve burnum akıyordu. Bir mendil aradım, bulamamıştım ve ümitsizlikle burnumu kolumun köşesine sildim.

Jamie kokuyordu. İkimizin kokusu sinmişti, zevkimizin belirsiz misk kokusu hâlâ üstünde duruyordu. Birkaç dakika önce Jamie'nin beni ısırdığı yerde küçük bir karıncalanma hissi vardı. Bu hissi ortadan kaldırmak için ısırdığı yer olan kasığımdaki karıncalanan noktaya elimle sertçe vurdum.

"Yalancı!" diye bağırdım. Laoghaire'in bana atmaya çalıştığı sürahiyi kaptım ve fırlattım. Kapıya çarpmasıyla parçalara ayrıldı.

Odanın ortasında durdum, etrafı dinliyordum. Ortalık sessizdi. Aşağıda hiç ses yoktu; kimse gürültünün nereden geldiğini anlamak için gelmemişti. Benim için endişelenmek yerine, hepsinin Laoghaire'i yatıştırmayla çok meşgul olduklarını hayal ediyordum.

Onlar burada Lallybroch'ta mı yaşıyorlardı? Jamie'nin Fergus'u kenara çekip sözde Ian ve Jenny'ye bizim geldiğimizi haber vermek için onu önden gönderdiğini hatırladım. Muhtemelen benim için onları uyarmaları ve ben gelmeden önce Laoghaire'i uzaklaştırmak içindi.

Tanrı aşkına, Jenny ve Ian bunu nasıl düşündü? Kesinlikle Laoghaire'i biliyorlardı – ve hâl böyleyken dün gece yüzlerinde hiçbir ifade olmadan beni kabul etmişlerdi. Ama Laoghaire uzağa gönderildiyse – neden geri gelmişti ki? Bunu düşünmek bile şakaklarımı zonklatmaya yetmişti.

Şiddetle titreyen parmaklarımı bir kez daha kontrol altına alacak kadar öfkem çekilmişti. Korseyi bir köşeye tekmeledim ve yeşil elbiseyi

başımdan aşağıya geçirdim.

Bu yerden gitmek zorundaydım. Aklıma gelen tek mantıklı düşünce buydu ve buna karar verdim. Ayrılmak zorundaydım. Ne Laoghaire ne de kızlarıyla birlikte bu evde kalamazdım. Onlar buraya aitti – ben değildim.

Bu sefer jartiyerimi bağlayabildim, elbisemin bağcıklarını ve katlı eteğin çoklu kancalarını da taktım ve ayakkabılarımı da buldum. Bir tanesi lavabonun altındaydı, diğeri ise ağır meşe gardırobunun orada bir gece önce tekmelediğim yerdeydi, davetkâr yatağa ve Jamie'nin kollarındaki sıcak yuvaya kıvrılmak için elbiselerimi bir hevesle fırlatıp atmıştım.

Titriyordum. Ateş yeniden sönmüştü ve pencereden buz gibi soğuk geliyordu. Elbiselerime rağmen iliklerime kadar üşüdüğümü hissediyordum.

Pelerinimin aşağıda olduğunu fark edene kadar bir müddet aradım; bir gün önce salonda bırakmıştım. Parmaklarımı saçlarıma götürdüm ama taramak için çok üzgündüm. Yün elbiseyi başımdan aşağıya geçirdiğimde saç tellerim elektriklenmişti ve yüzüme düşen saçları sinirli bir şekilde geriye doğru ittim.

Hazırdım. En azından olabildiğince hazırdım. Etrafa son kez bakmak için durdum, sonra merdivenlerden gelen ayak sesini duydum.

Son olanlar gibi hızlı ve hafif değildi, daha ağır, yavaş ve nazikti. Onu görmeden gelenin Jamie olduğunu biliyordum – ve beni görmek için hevesli değildi.

Güzel, ben de onu görmek istemiyordum zaten. Konuşmadan hemen ayrılmak en iyisi olacaktı. Söylenecek ne kalmıştı ki?

Kapı açıldığında geriledim, bacaklarım yatağın kenarına çarpana kadar hareket ettiğimin farkında değildim. Dengemi kaybettim ve yatağa oturdum. Jamie aşağıya doğru bakarak kapıda durdu.

Tıraş olmuştu. Fark ettiğim ilk şey buydu. Bir gün önce Genç Ian sorunla yüzleşmeden önce tıraş olmuş, saçlarını düzeltmiş ve kendine çekidüzen vermişti. Ne düşündüğümü biliyor gibiydi; yeni çizilmiş çenesini ovalarken belirsiz bir gülümseme yüzünden geçip gitmişti.

"Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye sordu.

Yutkundum ve kurumuş dudaklarımı yaladım ama cevap vermedim. İç çekti ve kendisi cevap verdi.

"Hayır, sanmıyorum." Odaya girdi ve kapıyı kapadı. Bir anlığına beceriksizce durdu, sonra yatağa doğru hareket edip bir elini bana uzattı. "Claire–"

"Dokunma bana!" Ayağa fırladım ve geriledim, kapıya doğru gidiyordum. Eli yanına düştü ama yolumu kapatarak önüme geçti.

"Açıklamama izin vermeyecek misin, Claire?"

"Bunun için biraz geç kalınmışa benziyor," dedim, niyetim soğuk ve kibirli konuşmaktı. Ama ne yazık ki sesim titriyordu.

Kapıyı arkasından iterek kapadı.

"Hiçbir zaman mantıksız olmadın," dedi sessizce.

"Bana nasıl olmam gerektiğini söyleme!" Gözyaşlarım neredeyse akacaktı ve onları engellemek için dudaklarımı ısırıyordum.

"Tamam." Yüzü çok solgundu; Laoghaire'in yaptığı tırmık izleri üç çizgiden oluşuyordu ve yanağının altında canlı bir renkte duruyorlardı.

"Ben onunla yaşamıyorum," dedi. "O ve kızlar Balriggan'de yaşıyorlar, Broch Mordha'nın üst kısmında bir yerde." Beni yakından izliyordu ama ben hiçbir şey söylemedim. Omuz silkti, gömleğinin omuz kısmını ayarlıyor gibiydi ve konuşmaya devam etti.

"Bu çok büyük bir hata, yani aramızdaki evlilik."

"İki çocukla mı? Bunu fark etmen zaman aldı, öyle mi?" diye bağırdım.

Dudaklarını kenetledi.

"Kızlar benim değil. Ben onunla evlendiğim zaman Laoghaire duldu."

"Ahh." Bu bir şeyi değiştirmezdi ama her nasılsa, az da olsa Brianna adına içim rahatlamıştı. En azından o Jamie'nin kalbindeki tek çocuktu...

"Uzun zamandır onlarla yaşamıyorum. Edinburgh'da yaşıyorum ve onlara para gönderiyorum ama–"

"Bana anlatmana gerek yok," diye sözünü kestim. "Bu bir şeyi değiştirmez. İzin verir misin? Gidiyorum."

Kalın kızıl kaşlar birden çatıldı. "Nereye gidiyorsun?"

"Geri dönüyorum. Uzağa. Bilmiyorum, geçmem için izin ver!"

"Sen hiçbir yere gitmiyorsun," dedi kararlı bir ses tonuyla.

"Beni durduramazsın!"

Uzandı ve iki kolumdan beni yakaladı.

"Evet, yaparım," dedi. Yapabilirdi; öfkeli bir halde kendimi kurtarmaya çalışıyordum fakat kollarımdaki demir gibi tutuştan kurtulamıyordum.

"Beni hemen bırak!"

"Hayır, bırakmayacağım!" Bana öfkeyle baktı, gözleri kısıktı ve birden her ne kadar dışarıdan soğukkanlı görünse de benim kadar onun da üzgün olduğunu anladım. Yutkunurken boğaz kaslarının hareket ettiğini gördüm, yeniden konuşmak için kendini kontrol altına almaya çalışıyordu.

"Sana nedenini açıklayana kadar seni bırakmayacağım..."

"Açıklanacak ne var?" diye sordum öfkeyle. "Yeniden evlendin! Başka ne var?"

Yüzünün rengi artmaya başlıyordu; kulaklarının ucu çoktan kırmızıya dönmüştü, olması yakın öfke nöbetinin belirtileriydi.

Hafiften beni sarsarak, "Peki sen yirmi yıldır bir rahibe gibi mi yaşadın?" diye sordu. "Yaşadın mı?"

"Hayır!" diye kelimeyi yüzüne çarptım ve hafiften geri çekildi. "Hayır, lanet olsun ki hayır! Ve seninde bir rahip gibi yaşadığını da hiç düşünmedim!"

"O zaman–" diye başladı ama ben artık onu dinlemeyecek kadar sinirlenmiştim.

"Bana yalan söyledin, lanet olsun!"

"Asla yalan söylemedim!" Çok sinirli olduğu zamanlarda olduğu gibi elmacık kemiklerinin üzerindeki derisi iyice gerilmişti.

"Söyledin, seni piç! Söylediğini biliyorsun! Bırak beni!" Bacağını tekmeliyordum, ayak parmaklarım uyuşacak kadar sertçeydi. Acı içinde açıklamaya devam ediyordu ama bırakmıyordu. Onun yerine, bana çığlık attıracak kadar kollarımı sertçe sıkmaya başlamıştı.

"Ben sana hiçbir şey söylemedim–"

"Hayır, söylemedin! Ancak yine de yalan söyledin! Beni evli olmadığına inandırdın, kimsenin olmadığına, senin..." Öfkeden yarı iç çekmiştim, kelimeler arasında nefesim kesiliyordu. "Geldiğim ilk anda bana söylemeliydin! Neden bana söylemedin!" Kollarımdaki tutuşu gevşedi ve kendimi kurtarmak için dönmeye çalıştım. Bana doğru bir adım attı, gözleri öfke saçıyordu. Ondan korkmuyordum; elimi yumruk yaptım ve göğsüne vurmaya başladım.

"Neden?" diye bağırdım, ona yeniden vurarak, defalarca, yeniden ve yeniden, vurma sesleri göğsünde yankılanıyordu. "Neden, neden, neden!"

"Çünkü korktum!" Beni bileklerimden yakaladı ve geriye doğru itti, bu yüzden yatağa geri düştüm. Üzerimde duruyordu, yumrukları kenetlenmiş ve ağır ağır nefes alıyordu.

"Ben bir korkağım, lanet olsun! Sana söylemedim, çünkü beni bırakmandan korktum ve buna katlanamayacağımı düşündüm!"

"Korkak? İki eşle hem de? Ha!"

Gerçekten bana vuracağını düşündüm; kolunu kaldırdı ama sonra açık olan avcunu yumruğa çevirdi.

"Her şeyi hiçe sayarak seni bu kadar çok istediğim için korkağım. Seni görmek için, beni terk edip gitmene rağmen seninle birlikte olmak için onurumu, ailemi hatta hayatımı feda edecek kadar hem de!"

"Sen ne kadar ahlaksız, rezil, lanet olası küstah birisin. Nasıl böyle bir şeyi bana söyleyebiliyorsun?" Sesim öyle yüksek çıktı ki ince ve hırçın bir

fısıltı gibi duyuluyordu. "Beni mi suçluyorsun?"

Sustu, nefes alırken göğsü inip kalkıyordu.

"Hayır. Hayır, seni suçlamıyorum." Yana doğru döndü, kör gibiydi. "Bu nasıl senin suçun olabilir ki? Sen benimle kalmak istedin, benimle ölmek istedin."

"Evet, istedim, ne kadar aptalmışım," dedim. "Beni geriye sen yolladın, gitmemi sen istedin! Ve şimdi de gittiğim için beni suçlamak mı istiyorsun?"

Yeniden bana baktı, gözleri üzüntüden kararmıştı.

"Seni göndermek zorundaydım! Çocuk için bunu yapmak zorundaydım!" Gayri ihtiyari askıda duran ceketine bir göz attı, Brianna'nın resimleri ceketinin cebinde duruyordu. Derin, titrek bir nefes aldı ve görülebilir bir çabayla kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Hayır," dedi usulca. "Bunun için pişman değilim, neye mal olursa olsun. Onun için ve senin için hayatımı veririm. Eğer bu kalbimi ve ruhumu alsa bile..."

Bu sefer uzun ve titrek bir nefes aldı, onu sarsan hırsı dizginlemeye çalışıyordu. "Gittiğin için seni suçlamıyorum."

"O zaman geri geldiğim için beni suçluyorsun."

Başını iki yana salladı, sanki bunu açığa çıkarmak istiyordu.

"Tanrım, hayır!"

Ellerimi sıkıca ellerinin arasında tuttu, tutuşuyla kemiklerim birbirine geçiyordu.

"Yirmi sene boyunca kalbin olmadan yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Yarım bir adam olarak yaşamanın ve böyle yaşamaya biraz da olsa kendini alıştırmanın?"

"Biliyor muyum?" diye tekrarladım. Kendimi kurtarmak için çabaladım, az da olsa etkili olmuştu. "Evet, seni lanet olası piç kurusu, biliyorum! Sen

ne sanıyorsun, Frank'e geri dönüp mutlu bir hayat sürdüğümü mü?" Olabildiğim kadar sertçe onu tekmeledim. Geriledi ama bırakmadı.

"Bazen öyle olduğunu düşündüm," dedi, sıktığı dişlerin arasından konuşuyordu. "Ve bazen onunla seni yatarken bedenini alırken ve çocuğumu kucaklarken hayal ediyordum! Tanrım, bunun için seni öldürebilirdim!"

Birden ellerimi bıraktı, döndü ve meşe gardırobunun kenarına yumruğunu geçirdi. Etkili bir yumruktu, neyse ki gardırop sağlam bir mobilyaydı. Fakat eklemlerine hasar vermiş olmalıydı, aynı şekilde diğer yumruğunu meşe panoya indirdi, sanki titreyen tahta Frank'in ya da benim yüzümdü.

O gerileyip yürürken, "Bunun nasıl bir şey olduğunu hissettin, öyle mi?" dedim soğukça. "Ben seni Laoghaire ile hayal bile edemiyordum ama onu gördüm!"

"Laoghaire zerre kadar umurumda değil, hem de hiç!"

"Piç kurusu!" dedim yeniden. "İstemediğin bir kadınla evlendin ve sonra onu anında bir kenara atıyorsun–"

"Kes sesini!" diye bağırdı. "Şu dilini tut, seni ahlaksız küçük kaltak!" Bana öfkeyle bakarak yumruğunu lavaboya indirdi. "Öyle ya da böyle lanet biriyim, değil mi? Eğer onun için bir şey hissediyorsam, ben sadakatsiz bir kadın avcısıyım, yok değilsem de kalpsiz bir hayvanım."

"Bana söylemeliydin!"

"Ya söyleseydim?" Elimi tuttu ve birden beni ayağa kaldırdı, onun gözlerine bakmamı sağlıyordu. "Arkanı dönüp tek bir kelime bile etmeden çekip giderdin. Sana söylüyorum, seni tutmak için seninle yatmaktan daha kötü şeyler yaparım!"

Beni sıkıca kendine doğru bastırdı ve öptü; uzun ve sert bir öpücüktü. Dizlerim terlemeye başladı ve ayakta durmak için çabalıyordum. Laoghaire'in öfkeli gözlerinin görüntüsü ve kulağımda çınlayan sesiyle kendimi perçinliyordum. *O benim*!

"Bu mantıksız," dedim uzaklaşarak. Başım dönüyordu, öyle ki dengemi zor sağlıyordum. "Mantıklı düşünemiyorum. Gidiyorum ben."

Kapıya doğru sallanarak gittim ama Jamie beni belimden yakalayıp birden kendine doğru çekti.

Beni kendine doğru çevirdi ve öpmeye başladı. Kanın metalik tadını alacak kadar sert bir öpücüktü. Bu ne sevgidendi ne de arzudandı, sadece bana sahip olma isteğinin verdiği kör bir tutkuydu. Küfretmeye başlamıştı.

Ben de. Dudaklarımı uzaklaştırdım ve yüzüne sertçe bir tokat attım, parmaklarım etini tırnaklamak için kıvrılmıştı.

Geri çekildi, yanağı çizilmişti sonra parmaklarını sertçe saçıma dolayıp eğildi ve yeniden dudaklarımı aldı. Bilerek yapıyordu ve vahşice davranıyordu, attığım tekmeleri, tokatları umursamıyordu.

Alt dudağımı ısırdı ve ben de dudaklarımı açtığım zaman dilini ağzıma soktu, nefesleri ve kelimeleri çalıp götürüyordu.

Bir saat önce kahkaha atarak yattığımız yatağa beni attı ve bedeninin ağırlığıyla yatakta durmamı sağladı.

İyice tahrik olmuştu.

Ben de.

Benim, diyordu tek kelime etmeden. *Benim*!

Sonsuz bir öfkeyle ve büyük bir hünerle onunla savaşıyordum. *Seninim*, diyordu bedenim. *Senin ve bu yüzden cezalandırılıyorsun*!

Elbisemi yırttığını hissetmedim ama gömleğinin ince kumaşından bedeninin sıcaklığını çıplak göğüslerimde hissedebiliyordum. Pantolonunu açmak için elini kolumdan çekti ve kulağından göğsüne kadar onu tırmaladım, teni açık kırmızı renge boyanmıştı.

En iyi şekilde birbirimizi öldürmeye çalışıyorduk, ayrı kaldığımız yılların acısını çıkarıyorduk – ben beni gönderdiği için, o ise ben gittiğim için. Benim acım Laoghaire için, onunki ise Frank içindi.

"Kaltak!" diyordu. "Fahişe!"

"Sana lanet olsun!" Elimi onun uzun saçına doladım ve birden çektim, yüzünü yeniden yüzüme doğru çekiyordum. Yataktan yuvarlandık ve

birbirine dolanan bir yığın gibi yere düştük, kırıcı sözlerle bir sağa bir sola yuvarlanıyorduk.

Kapının açıldığını duymadım. Hiçbir şey duymadım ama bize bağırmış olmalıydı, hatta birden fazla. Kör ve sağırdım, Jamie'den başka hiçbir şeyin farkında değildim ta ki ani bir elektrik şoku gibi soğuk sular bize çarpana kadar. Jamie'nin yüzündeki bütün renk gitmişti, teninin altındaki kemikler birden kasıldı. Sersemlemişçesine yerde uzanıyordum, göğüslerime saçlarının ucundan sular damlıyordu. Hemen onun arkasından Jenny'yi görebiliyordum, yüzü, Jamie'nin yüzü gibi bembeyazdı, elinde boş bir tava vardı.

"Kes şunu!" dedi. Gözleri korkunç bir öfkeyle yana çekilmişti. "Nasıl yaparsın, Jamie? Vahşi bir hayvan gibi çiftleşiyorsun ve evdekilerin sizi duyacağını hiç umursamıyorsun!"

Jamie üzerimden kalktı, bir ayı gibi yavaş ve beceriksizdi. Jenny yataktan bir yorgan aldı ve benim üzerime attı.

Dört ayaküstünde duran Jamie köpek gibi başını salladı, su damlacıklarını etrafa saçıyordu. Sonra yavaşça ayağa kalktı ve yırtılmış pantolonunu çekti.

"Utanmıyor musun?" diye bağırdı Jenny şaşırarak.

Jamie ona baktı, sanki böyle bir yaratığı daha önce görmemişti ve onun ne olabileceğini düşünüyordu. Saçlarının ıslak ucu çıplak göğsüne değiyordu.

"Evet," dedi sonunda sessizce. "Utanıyorum."

Sersemlemiş görünüyordu. Gözlerini kapadı ve bir titreme onu sardı. Tek bir kelime etmeden döndü ve gitti.

35

Cennet Bahçesinden Kaçış

Jenny yatağa oturmam için bana yardım ederken onaylamayan küçük sesler çıkarıyordu; şaşkınlıktan mı yoksa endişeden mi bunu söyleyemiyordum. Kapıda duran kişilerin farkındaydım – hizmetçiler diye düşündüm – ama buna dikkat etmeye istekli değildim.

"Üzerine giymen için bir şeyler bakacağım," diye mırıldandı, bir yastığı kabarttı ve beni ona doğru itti. "Biraz da içecek getireceğim. İyi misin?"

"Jamie nerede?"

Bana hemen bir göz attı, merak ve sempatiyle gözleri parlıyordu. "Korkma; sana bir daha böyle davranmasına izin vermeyeceğim." Kararlı konuşuyordu, sonra dudaklarını iyice bastırdı. Yorganla etrafımı sararken kaşlarını çatmıştı "Böyle bir şeyi nasıl yapar!"

"Bu onun suçu değil." Elimi karışmış saçlarına götürdüm. "Yani onun yaptığı kadar ben de yaptım. Bu ikimizin de suçu. O ve ben–" Elim yanıma düştü, açıklamayacak kadar çaresizdim. Hırpalanmış ve sarsılmıştım, dudaklarım şişmişti.

"Anlıyorum," Jenny'nin tek dediği buydu ama bana uzun ve durumu değerlendiren bir bakış attı ve onun anlamasının gerçekten de mümkün olduğunu gördüm.

Son olanlar hakkında konuşmak istemiyordum ve Jenny de bunu fark etmişe benziyordu, çünkü bir müddet sessiz kaldı. Sonra koridordaki birine yumuşak sesle emir verdi. Odada dolandı, mobilyaları düzeltti ve ortalığı topladı. Gardıroptaki delikleri gördüğünde bir anlığına duraksadığını gördüm, sonra parçalanmış sürahinin büyük parçasını almak için eğildi.

Bir leğenin içine onları koyarken, evin aşağısından belirsiz bir güm sesi geldi; büyük ana kapının çarpma sesiydi. Cama bakmak için öne doğru geldi ve perdeleri yana çekti.

"Jamie," dedi. Bana bir göz attı ve perdeyi bıraktı. "Tepeye gidecek. Eğer sıkıntısı varsa hep böyle yapar. Ya da Ian ile içki içer. Tepe daha iyidir."

Biraz homurdandım.

"Evet, umarım sıkıntılıdır."

Koridordan yumuşak bir ayak sesi geliyordu ve genç Janet ortaya çıktı. Kurabiyenin, viskinin ve suyun olduğu tepsiyi dikkatlice taşıyordu. Yüzü solgun ve korkmuş görünüyordu.

"Sen... iyi misin, yenge?" diye sordu tereddütle ve tepsiyi masaya bıraktı.

"İyiyim," diye onu rahatlatıp ayağa kalkmaya çalıştım ve viski sürahisine uzandım.

Jenny de aynı güvenceyi veren bir bakışla kızının kolunu okşadı ve kapıya döndü.

"Yengenle kal," diye emretti. "Ben gidip, elbise bulacağım." Janet uysalca başını salladı ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdu, ben yiyip içerken beni izliyordu.

Yediğim az yemekle fiziksel olarak kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. İçim ise hâlâ biraz uyuşuktu. İlk başta son olaylar bir rüya gibi görünüyordu ama artık zihnim açılmaya başlamıştı. Küçük detayları hatırlayabiliyordum; Laoghaire'in kızının elbisesinin üzerinde mavi basma fiyonklar vardı, Laoghaire'in yanaklarında küçük damarlar belirmişti ve Jamie'nin dördüncü parmağında sert bir tırnak izi mevcuttu.

"Laoghaire'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum Janet'e. Genç kızın başı eğikti, ellerini incelediği açıktı. Benim sorumla birden başını kaldırdı ve gözlerini kırpıştırdı.

"Ahh!" dedi. "Ha. Evet, o, Marsali ve Joan yaşadıkları yere, Balriggan'a gittiler. Jamie Dayı gitmelerini istedi."

"Yaptı mı?" dedim açıkça.

Janet dudağını ısırdı, ellerini önlüğünün içinde kıvırıp duruyordu. Birden bana baktı.

"Yenge, ben çok üzgünüm!" Gözleri tatlı bir kahverengiydi tıpkı babasının gözleri gibi ama şimdi gözyaşlarına teslim olmuşlardı.

"Tamam," dedim, ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yatıştırmaya çalışıyordum.

"Ama benim yüzümden!" diye bağırdı. Oldukça perişan görünüyordu fakat itiraf etmekte kararlıydı. "Ben... ben Laoghaire'e senin burada olduğunu söyledim. Bu yüzden buraya geldi."

"Ahh." İşte bu her şeyi açıklıyordu, sanırım. Viskiyi bitirdim ve bardağı dikkatlice tepsiye koydum.

"Ben düşünemedim... Yani, karışıklığa sebep olacağını tahmin etmemiştim, gerçekten. Ben bilmiyordum, senin ve onun–"

"Tamam," dedim yeniden. "Birimizden biri er ya da geç bunu öğrenecekti." Bu bir şeyi değiştirmezdi ancak merakla ona baktım. "İyi ama neden ona söyledin?"

Aşağıdan ayak seslerini duyan genç kız dikkatlice arkasına göz atıp bana yanaştı.

"Annem yapmamı söyledi," diye fısıldadı. Ve bunu dedikten sonra ayağa kalktı ve aceleyle odadan çıktı, kapı girişindeki annesinin yanından geçmişti.

Bir şey sormadım. Jenny benim için bir elbise bulmuştu – büyük kızlarından bir tanesinin elbisesiydi – ve giymem için bana yardım ederken gerektiğinden fazla konuşmadık.

Elbisemi ve ayakkabımı giyip, saçlarımı tarayıp düzelttiğim zaman, ona döndüm.

"Gitmek istiyorum," dedim. "Şimdi."

Benimle tartışmadı, sadece yeterince güçlü olduğumu görmek için bana baktı. Sonra başını salladı, erkek kardeşi gibi yana yatık mavi gözleri koyu kirpiklerle çevriliydi.

"Bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum," dedi sessizce.

Son kez olduğunu düşündüğüm Lallybroch'tan ayrıldığımda saat sabahı geçiyordu. Korunmak için belimde bir hançer vardı ama buna pek ihtiyacım olmayacaktı. Atımın eyer çantasında yiyecek ve birkaç şişe de bira vardı; beni taş halkaya götürmeye yeterdi. Jamie'nin ceketinden Brianna'nın fotoğraflarını almayı düşündüm ama bir müddet duraksadıktan sonra onları ona bıraktım. Ben ona ait olmasam bile Brianna sonsuza kadar ona aitti.

Soğuk bir sonbahar günüydü, sabahın gri umudu şimdi matemli yağmura dönüşmüştü. Jenny atı eyerleyip, üzerine çıkmam için atın yularını tuttuğunda evin yakınlarında kimsecikler yoktu.

Pelerinimin başlığını iyice öne çektim ve onu başımla selamladım. Son kez iki kız kardeş gibi gözyaşlarıyla ve kucaklaşmalarla ayrıldık. Ben atı yola döndürürken dizginleri bıraktı ve arkada durdu.

"Yolun açık olsun!" Arkamdan böyle seslendiğini duydum. Ne cevap verdim ne de arkama baktım.

***

Gerçekten nereye gittiğimi fark etmeden günün çoğunu at sırtında geçirdim. Sadece yöne dikkat ediyordum ve kısırlaştırılmış atın geçide doğru gitmesine izin veriyordum.

Hava kararmaya başladığında durdum. Bağladığım at otlarken, pelerinime sarılarak yere uzandım ve hemen uykuya daldım. Düşünürüm ve hatırlarım korkusuyla hiç uyanmak istemiyordum. Uyuşukluk tek sığınağımdı. Ama onun da geçeceğini biliyordum, yapabildiğim sürece o gri rahatlığına sarıldım.

Ertesi gün beni isteksizce hayata döndüren şey açlık oldu. Bir gün önce yemek için hiç durmamıştım lakin öğlen olduğunda midem buna yüksek sesle itiraz etmeye başlamıştı. Parlayan bir çayın yanındaki küçük bir vadide durup Jenny'nin eyer çantasına koyduğu yiyecekleri açmaya başladım.

Yulaflı kek, bira, ortası yarılmış ve koyun sütünden yapılma peynir ve ev yapımı turşu ile doldurulmuş birkaç küçük somun ekmek vardı. Çobanların ve savaşçıların en güzel yemeği Kuzey İskoçya sandviçleriydi, Boston'ın

fıstık ezmeli sandviçi gibi Lallybroch'un da kendine özgü sandviçleri vardı. Maceramın bunlardan bir tanesiyle bitmesi çok uyumlu olmuştu.

Bir sandviçi yedim ve taş şişede bulunan biralardan bir tanesini içip geri kalanını çantaya koydum. Atın başını bir kez daha kuzeydoğuya çevirdim. Ne yazık ki yemek fiziki gücümü geri getirmiş, hislerimi yeniden hayata döndürmüştü. Gittikçe yükseğe, bulutlara tırmandıkça canlılığım ise azalıyordu – ve düşüncelerle boğuşmak için hiçbir yer yeterince yüksek değildi.

At yeterince istekliydi ama ben değildim. İkindi vaktine yakın artık devam edemeyeceğimi hissettim. Atımı yoldan görünmeyecek küçük bir ağaçlığın olduğu uzak bir yerine yönlendirdim, gevşek bir şekilde ayağını bağladım ve ağaçların altında yürümeye başladım ta ki düşen bir kavak ağacının yeşil yosunlarla kaplı gövdesinin yanına gelene kadar.

Onun üzerine çöktüm, dirseklerim dizlerimdeydi ve başım da ellerimin üzerindeydi. Bütün eklemlerim ağrıyordu. Ne bir gün önceki olaylardan ne de ata binmenin verdiği kasılmadan; tamamen ızdıraptan.

Baskı ve yargı hayatımın büyük çoğunluğunu oluşturuyordu. İyileştirme sanatında bazı acıları da öğrenmiştim; vermeyi ve önemsemeyi ama her zaman tehlikeli noktalarda bir anlığına durmak beni etkileme de daha çok başarılı olmuştur. Ayrılığı ve kendi sahillerime çekilmeyi öğrenmiştim.

Frank ile de kibarlık sanatını dengelemeyi öğrenmiştim; tutkudaki görünmeyen sınırlardan geçmeyen kibarlığı ve saygıyı. Peki Brianna? Bir çocuğa olan sevgi özgür olamazdı; rahimdeki ilk hareketlenmenin verdiği işaretten itibaren doğum sürecindeki gibi akılsız ve karşı konulamaz bir güçle bağlılık oluşuyordu. Ama güçlü olduğu kadar her zaman kontrol edilmesi gereken bir sevgiydi; biri bunda sorumluydu, koruyucuydu, bekçiydi, gardiyandı – içinde büyük bir tutku vardı, kesindi ama bu bağ asla kopmuyordu.

Her zaman ama her zaman akılla şefkati, yargıyla sevgiyi ve acımasızlıkla merhameti dengede tutmak zorunda kalmıştım.

Sadece Jamie ile sahip olduğum her şeyi vermiş, bütün her şeyi riske atmıştım. Zor kazanılan kariyerin verdiği rahatlık ve baskıyla beraber ihtiyatı, yargıyı ve aklı başındalığı fırlatıp uzağa atmıştım. Ona kendimden

başka hiçbir şey getirmemiştim, onunla kendimden başka bir şey olmamıştım, bedenim gibi ruhumu da ona vermiştim, beni çıplak görmesine izin vermiş, beni bütünüyle kendi halimde gördüğü için ve bütün zayıflıklarıma tanık olduğu için ona güvenmiştim – çünkü bir kez buna tamamıyla sahip olmuştu.

Bir daha yapamadığı için korkmuştu. Ya da yapamayacağı için. Ve sonra bu birkaç günlük harika sevinci bilseydim, bir kez doğru olan şeyin bir kez daha doğru olabileceğini düşünürdüm; sahip olduğum her şeyle, kendimle onu sevmeye özgürdüm ve aynı şekilde uyuşan dürüstlükle sevilmeye de.

Parmaklarımın arasına akan gözyaşlarım sıcak ve ıslaktı. Jamie için ve onunla olduğum kişi için yas tutuyordum.

Biliyor musun, diyordu sesi fısıltıyla, *Sana yeniden 'Seni seviyorum' demenin ne demek olduğunu ve ne ifade ettiğini?*

Biliyordum. Ve çam ağaçlarının altında, başım ellerimin arasında bir daha söyleyemeyeceğimi de biliyordum.

***

Berbat düşüncelere daldığım için neredeyse yanıma gelene kadar ayak seslerini duymamıştım. Yakınımdaki dalın çatırdamasıyla şaşırarak uçan bir sülün gibi devrilmiş ağaçtan hızla kalktım ve saldırganla yüzleşmek için arkamı döndüm. Yüreğim ağzımda atarken, hançerim de elimdeydi.

"Tanrım!" Avcım silahımdan dolayı geriledi, benim kadar onun da şaşkın olduğu belliydi.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordum diğer elimi göğsüme bastırarak. Kalbim bir davul gibi çarpıyordu ve yüzümün de onun yüzü kadar beyaz olduğundan emindim.

"Yüce İsa, Claire Yenge! Böyle bıçak çekmeyi sen nereden öğrendin? Beni çok korkuttun." Genç Ian bir eliyle alnını sildi, yutkunurken gırtlak çıkıntısı inip kalkıyordu.

"Hislerimiz karşılıklı," diye yanıt verdim ona. Hançeri kınına sokmaya çalışıyordum ama ellerim bununla başa çıkamayacak kadar çok titriyordu.

Dizlerim titreyerek yeniden kavak ağacının gövdesine yaslandım ve hançeri kınına soktum.

"Tekrarlıyorum," dedim, üstünlüğümü yeniden kazanmaya çalışarak, "burada ne yapıyorsun?" Burada ne yaptığı hakkında çok iyi bir fikrim vardı ve benim ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Diğer yandan ayağa kalkmadan önce korkumun geçmesi için zamana da ihtiyacım vardı.

Genç Ian dudağını ısırdı ve iznimi alarak benim yanıma, ağaç gövdesine beceriksizce oturdu.

"Beni Jamie Dayı gönderdi–" diye başladı. Daha fazlasını duymak için durmadım hemen ayağa kalktım, dizlerim tutsun ya da tutmasın arkamı dönerken hançeri belime yerleştirdim.

"Bekle, yenge! Lütfen!" Kolumdan tuttu ama kendimi kurtarmak için birden kolumu çekip ondan uzaklaştım.

"İlgilenmiyorum," dedim, eğreltiotunun yapraklarını kenara iterek. "Eve git, küçük Ian. Gidecek yerim var." En azından öyle olmasını umuyordum.

"Ama senin düşündüğün gibi değil!" Alandan ayrılmamı engelleyemeyerek beni takip ediyordu, düşük ağaç dallarının altından geçerken kendini korumaya çalışıyordu. "Sana ihtiyacı var, yenge, gerçekten ihtiyacı var! Benimle geri gelmek zorundasın!"

Ona cevap vermedim. Atımın yanına gelmiştim ve bağını açmak için eğildim.

"Claire Yenge! Beni dinlemeyecek misin?" Atın diğer tarafında bir karartı gibi görünüyordu, leylek gibi boyuyla bana eyerin üzerinden bakıyordu. Babasına çok benziyordu; iyi huylu, gösterişsiz yüzü endişeyle somurtmuştu.

"Hayır," dedim açıkça. İpleri eyer çantasına attım ve ayağımı üzengiye koyarak eteklerimin gösterişli şıklığıyla eyere oturdum. Genç Ian atın dizginlerini sıkıca tutunca benim asil ayrılışım da engellenmiş oldu.

"Bırak," dedim kararlı bir şekilde.

"Beni dinleyene kadar hayır," dedi. Yukarı bana baktı, çenesi inatçılıktan kenetlenmişti. Yumuşak kahverengi gözleri alev alevdi. Ben de ona baktım. Leylek gibi uzun olmasına rağmen Ian'ın kaslı yapısına sahipti; onu atla çiğnemeye hazır olmadığımdan onu dinlemekten başka çarem yoktu.

Pekâlâ diye karar verdim. Onu dinleyecektim.

Olabildiğince sabrımı kontrol ederek, "Konuş," dedim.

Derin bir nefes aldı, ne demek istediğimi anlamak için beni dikkatlice inceledi. Benim konuşmasını istediğime memnun olarak nefesini verdi. Kaşları hafiften çatıldı ve anlatmaya başlamak için omuzlarını dikleştirdi.

"Şey," diye başladı, birden kararsız görünmeye başlamıştı. "Şey... ben... o..."

Boğazımdan kızdığımı belirten bir ses çıkardım, "En baştan başla," dedim. "Ama olayları dolandırma, tamam mı?"

Başını 'tamam' anlamında salladı, konsantre olurken üst dudağını ısırdı.

"Evet, sen ayrıldıktan sonra, Jamie Dayı geri geldiğinde evde cehennem gibi bir kargaşa oldu," diye başladı.

"Olduğuna bahse girerim," dedim. Her şeye rağmen merak ettiğimin farkındaydım ama onu bastırdım, tamamen umursamaz davranmaya çalışıyordum.

"Jamie Dayı'yı hiç bu kadar sinirli görmemiştim," dedi dikkatlice yüzümü inceleyerek. "Ne de annemi. Var güçleriyle kavga etmeye başladılar. İkisi. Babam onları susturmaya çalıştı ama onlar onu duymadı bile. Jamie Dayı anneme her şeye burnunu sokan çalı süpürgesi ve *lang-nebbit*... ve... ve bir sürü kötü sözler söyledi," diye ekledi kızarak.

"Jenny'ye kızmamalıydı," dedim. "O sadece yardım etmeye çalıştı... yani öyle düşünüyorum." Bu çatışmaya sebep olduğum için kendimi huzursuz hissediyordum. İkisi çocukken annelerinin ölümünden beri Jenny Jamie'nin tek dayanağı olmuştu. Geri gelmemle sebep olduğum zararın sonuçları neler olmuştu?

Şaşkınlığıma rağmen Jenny'nin oğlu bir anlığına gülümsedi. "Evet, tabii bu tek taraflı olmadı," dedi düz bir şekilde. "Annem de küfürlerin altında kalacak bir kadın değildir, biliyorsun. Bu tartışmanın sonunda Jamie Dayı'da birkaç diş izi oluştu. Annem demir çubukla Jamie Dayı'nın üzerine yürüdü ama dayım onu kaptığı gibi mutfak camından attı. Korkan tavuklar avluda kaçıştılar," dedi belirgin bir gülümsemeyle.

"Tavukları geç, Genç Ian," dedim, buz gibi bakışlarla ona bakıyordum. "Hikâyeyi anlat. Gitmek istiyorum."

"Tamam, sonra Jamie Dayı salondaki kitaplığı tekmeledi. Tabii onun bunu bilerek yaptığını sanmıyorum," diye ekledi delikanlı aceleyle, "önüne bakamayacak kadar çok sinirliydi...Ve kapıdan dışarıya çıktı. Babam başını camdan çıkardı ve ona nereye gittiğini bağırarak sordu ve o da seni bulmaya gittiğini söyledi."

"O zaman sen niye geldin de o gelmedi?" Yavaşça öne doğru eğildim, dizginlerin üzerindeki eline bakıyordum. Eğer parmakları biraz gevşerse dizginleri onun elinden kurtarabilirdim.

Genç Ian iç çekti. "Şey, Jamie Dayı atına bindiği zaman, yenge... şey... yani onun eş–" Çok kötü bir halde kızarmıştı. "Laoghaire. O... o da avluya girdi."

Bu noktada umursamazlık rolümü bıraktım.

"Peki sonra ne oldu?"

Kaşlarını çattı. "Korkunç bir karışıklık oldu ama ben çok fazla şey duyamadım. Yengem... yani Laoghaire, annem ve Jamie Dayı gibi nasıl kavga edeceğini bilmiyor gibiydi. Ağladı ve çok fazla bağırmaya başladı. Annem onun numaradan ağladığını söyledi," diye ekledi.

"Yaa." dedim. "Sonra?"

Laoghaire kendi atından inmiş ve Jamie'nin bacağına yapışmıştı. Genç Ian'a göre, öyle ya da böyle Jamie'nin de attan inmesini sağlamıştı. Sonra bir su birikintisinin içine yığılarak Jamie'nin dizlerine yapışmış, her zaman yaptığı gibi feryat figan etmeye başlamıştı.

Bundan kurtulamayan Jamie, Laoghaire'i ayağa kaldırıp onu omzuna yaslamış, ailesinin ve hizmetçilerin büyülenmiş bakışlarını önemsemeden onu eve yukarı kata taşımıştı.

"Tamam," dedim. Çenemi sıktığımı fark ettim ve kendime gelerek gevşedim. "Sonra seni benim peşimden yolladı, çünkü o... eşiyle çok meşguldü. Piç kurusu! Küstah! Tıpkı kiralık bir kız gibi beni geri getirmek için birini gönderebileceğini düşündü, kendisinin gelmesi uygun değil miydi? Benim kolay lokma olduğumu düşündü, değil mi? Lanet olası küstah, bencil, ahlaksız... İskoçyalı!" Jamie'nin Laoghaire'i üst kata taşıdığı görüntüsüne kendimi kaptırarak 'İskoçyalı' kelimesini son anda bir hakaretmiş gibi söylemiştim.

Eyerin kenarına yapışan ellerimdeki eklemlerim bembeyazdı. Artık incelik umurumda değildi, öne eğilip dizginlere yapıştım.

"Bırak!"

"Ama Claire Yenge, sadece bu değil!"

"Ne demek bu değil?" Sesindeki üzüntüyü anlayarak ona gözlerimi kırpıştırdım. Uzun, dar yüzü anlamamı sağlayacak kadar endişeden kasılmıştı. "Jamie Dayı Laoghaire ile ilgilenmek için başında kalmadı!"

"O zaman niye seni yolladı?"

Derin bir nefes aldı, yeniden dizginlerimi tutuyordu.

"O, Jamie Dayı'yı vurdu. Seni bulmam için beni gönderdi, çünkü o ölüyor."

***

"Eğer bana yalan söylüyorsan, Ian Murray," dedim on ikinci kez, "hayatının sonuna kadar pişman olursun, zaten kısa bir hayatın olacak!"

Duyurmak için sesimi yükselttim. Artan rüzgâr vızıldayarak yanımdan geçiyor, omuzlarımda ışık huzmesi gibi saçlarımı havalandırıyor ve eteklerimi bacaklarıma yapıştırıyordu. Büyük kara bulutlar dağ geçitlerini kaplamış, uzakta kumla dolu olan bir dalga gibi belirsiz bir gök gürültüsüyle lületaşı gibi kayalıkların üzerinde kaynıyordu.

Nefesi tıkandığı için Genç Ian rüzgâra karşı yüzünü eğdiğinden, sadece başını sallayabiliyordu. Yayan gidiyor, iki midillinin de küçük göl kenarında bulunan tehlikeli çamurlu yerden geçmelerini sağlıyordu. İçgüdüsel olarak bileğime bir göz attım, Rolex saatimi özlemiştim.

Gökyüzünün batı kısmını yarıya kadar dolduran fırtınayla güneşin nerede olduğunu söylemek çok zordu ama siyah bulutların kenarları neredeyse bir altın beyazlığında parlıyordu. Güneşe ya da gökyüzüne bakarak saati söyleme yetimi kaybetmiştim ama ikindi vakti diye düşünüyordum.

Lallybroch birkaç saat sonra önümüzde olacaktı ama hava kararana kadar ulaşabileceğimizden pek emin değildim. İsteksizce de olsa Craig na Dun'a gizlice gitmeye çalışırken, Genç Ian'ın beni bulduğu küçük ormanlığa gelmem neredeyse iki günümü almıştı. Genç Ian beni takip etmesinin sadece bir gün sürdüğünü söylemişti. Aşağı yukarı nereye gittiğimi bilmiş ve bindiğim midillinin izlerini takip etmişti, anlaşılan açık arazideki süpürge otlarının arasındaki çamurlu yolda izlerim oldukça belirgindi.

Ayrıldığımdan beri iki gün ve dönüş yoluyla birlikte üç gün geçmiş olacaktı. Yani Jamie üç gün önce vurulmuştu.

Genç Ian'dan gerekli detayları alabilmiştim; görevinde başarılı olmasıyla birlikte sadece mümkün olan en hızlı biçimde Lallybroch'a dönmek istiyordu ve daha fazla sohbete gerek olmadığını anlamıştı. Jamie'nin kurşun yarası sol kolundaydı, öyle demişti. Saplandığı yere göre bu iyiydi. Fakat kurşun Jamie'nin yan tarafından girmişti ve bu iyi değildi. En son gördüğünde Jamie'nin bilinci yerindeydi – bu da iyiydi – ama ateşi çıkmaya başlamıştı. Bu hiç de iyi değildi. Şokun olası etkisine, ateşin ciddiyetine ya da yapılan tedavilere gelince Genç Ian sadece omuz silkiyordu.

Belki Jamie ölüyordu, belki de ölmüyordu. Jamie'nin de çok iyi bildiği gibi, bu ihtimali göze alamazdım. Bir anlığına benim geri dönmemi sağlamak için kendisini vurup vurmadığını merak ettim. Eğer peşimden gelmeyi ya da beni geri götürmeyi düşünmüş ve son görüşmemiz onda şüphe bırakmış olabilirdi.

Yağmur yağmaya başlamıştı, yumuşak damlalar saçlarıma ve kirpiklerime yapışıyordu, gözyaşları gibi görmemi engelliyordu. Çamurlu yeri geçtikten

sonra Genç Ian yeniden atına binmişti, Lallybroch'a giden son geçidin yukarısına doğru ilerliyordu.

Jamie böyle bir planı düşünecek kadar sinsiydi, tamam ve bunu uygulayacak kadar da cesurdu. Diğer yandan, onun bu kadar düşüncesiz olduğunu hiç görmemiştim. Birçok tehlikeli riski göze almıştı – bunlardan bir tanesi benimle evlenmekti diye üzgünce düşünüyordum – ama neye mal olacağını hiç düşünmeden bunu ödemeye razıydı. Gerçekten ölüm ihtimaline karşın beni Lallybroch'a getirmeyi düşünmüş olabilir miydi? Bu pek mantıklı değildi ama Jamie Fraser çok mantıklı bir adamdı.

Artan yağmur yüzüme çarpmasın diye pelerinimin başlığını iyice öne doğru çektim. Genç Ian'ın omuzları ve bacakları ıslanmıştı. Sırılsıklam olmuş şapkasının kenarından yağmur damlaları akıyordu ama eyerinde dimdik oturuyor, gerçek bir İskoçyalı'nın sahip olduğu acıya dayanıklı soğukkanlılığıyla havayı önemsemiyordu.

Evet, muhtemelen Jamie kendini vurmamıştı, peki gerçekten vurulmuş muydu? Bir hikâye uydurup anlatması için yeğenini göndermiş olabilirdi. Bunu düşününce, eğer bu hikâye yalan olsaydı Genç Ian'ın bu kadar inandırıcı anlatacağına ihtimal vermiyordum.

Omuz silktim, bu hareket soğuk bir dereciğin pelerinimin önünden içime girmesini sağladı. Seyahatin sonuna kadar sabırla beklemeye karar verdim. Tıbbın yıllardır verdiği tecrübe bana tahmin etmemeyi öğretmişti. Her ne kadar duygularım profesyonel reaksiyonlarımı kontrol edemeyecek kadar yoğun olsa da dişimi sıktım.

Lallybroch'tan her ayrılışımda bir daha dönmeyeceğimi düşünmüştüm. Şimdi ise bir kez daha geri dönüyordum. İkinci kez bir daha Jamie'yi göremeyeceğimden emin olarak onu terk etmiştim. Ancak şimdi çatı katındaki yuvasına geri dönen lanet bir güvercin gibi ona dönüyordum.

"Sana tek bir şey söyleyeceğim, Jamie Fraser," diye mırıldandım kısık sesle. "Kapıdan içeriye girdiğimde eğer ölüm döşeğinde değilsen, buna pişman olmak için yaşayacaksın."

36

Pratikte ve Uygulamada Cadılık

Sonunda vardığımızda akşam karanlığı çoktan çökmüş, iliklerimize kadar sırılsıklamdık. Ev sessiz ve karanlıktı, sadece alt kattaki salonun iki penceresinde loş bir aydınlık vardı. Köpeklerden bir tanesinden uyarıcı bir havlama geldi ama Genç Ian hayvanı susturdu. Siyah-beyaz şekil üzengimi çabuk ve meraklı bir şekilde kokladıktan sonra avludaki karanlıkta kayboldu.

Uyarı birisini harekete geçirmiş olmalıydı; Genç Ian koridora geçmem için bana önderlik ettiğinde salonun kapısı açıldı. Jenny başını uzattı, yüzü endişe içindeydi.

Genç Ian'ı görünce koridora fırladı, yüzündeki ifade hemen mutlu bir iç rahatlamasına dönüştü ama hemen sonra da serseri oğluyla yüzleşmesi için anneliğin verdiği kızgınlık dürtüsü onu sardı.

"Ian, seni küçük zavallı! Bunca zaman nerelerdeydin? Baban ve ben senin için çok endişelendik!" Kaygı dolu bir biçimde ona bakmak için oldukça uzun bir süre durdu. "İyi misin?"

Genç Ian'ın başını sallamasıyla, dudaklarını yeniden sıktı. "Evet. Bunun için cezalandırılacaksın, delikanlı, sana şimdiden söylüyorum! Peki hangi cehennemdeydin sen?"

Sırılsıklam olmuş Genç Ian suda boğulmuş bir korkuluktan başka bir şeye benzemiyordu ama annesinin bakışlarından beni saklayacak kadar uzundu. Jenny'nin azarlamasına cevap vermedi ama beceriksizce omuz silkip yana çekildi ve beni annesinin şaşkın bakışlarıyla karşı karşıya bıraktı.

Eğer ölümden dirilmem onu telaşlandırdıysa, bu ikinci ortaya çıkış onu sersemletmişti. Normalde erkek kardeşi gibi yana yatık olan koyu mavi gözleri oldukça büyümüş ve yuvarlak bir şekle kavuşmuşlardı. Hiçbir şey söylemeden uzun bir süre bana baktı, sonra bakışlarını benden oğluna çevirdi.

"Delirmişsin," dedi neredeyse sohbet edercesine. "Sen busun delikanlı. Tanrı bilir kimin oğlu olacaktın ama benim çocuğum olarak doğdun."

Genç Ian öfkeden kızarmıştı, yanakları kırmızılıktan yanarken gözlerini yere dikmişti. Elinin tersiyle gözlerinin önüne gelen tüy gibi saçlarını geriye itti.

"Ben... şey, ben sadece..." diye başladı konuşmaya, gözleri çizmelerindeydi. "Ben sadece istemedim..."

"Ahh, artık önemli değil!" diye lafı yapıştırdı annesi. "Yukarıya yatağına git, baban yarın sabah seninle görüşecek."

Ian çaresizce bir salonun kapısına göz attı sonra bana baktı. Bir kez daha omuz silkti, ellerinin arasındaki sırılsıklam olmuş şapkasına bakıyordu, sanki ne zamandan beri orada olduğunu merak ediyordu ve sonra ayaklarını sürüyerek koridorun aşağısına yavaşça gitti.

Jenny sessizce duruyordu, koridorun sonundaki keçeyle kaplı kapı Genç Ian'ın arkasından yumuşak bir sesle kapanana kadar gözleri bana odaklı şekilde kaldı. Jenny'nin yüzünden gerildiği belli oluyordu ve uykusuzluktan gözlerinin altı şişmişti. Fakat hâlâ güçlü ve canlıydı, ilk defa yaşından fazla gösteriyordu.

"Demek geri geldin," dedi açıkça.

Buna cevap vermeyi uygun görmeyerek kısaca başımı salladım. Etrafımızı saran ev sessiz ve gölgelerle doluydu, koridor masanın üzerinde duran üç kollu şamdanla aydınlatılıyordu.

"Bu önemli değil," dedim yumuşak bir biçimde evin uyuklamasını rahatsız etmek istemiyordum. Ne de olsa şu anda önemli olan tek bir şey vardı. "Jamie nerede?"

Bir anlık duraksamadan sonra benim varlığımı kabul edip başını salladı. "İçeride," dedi salonun kapısını göstererek.

Kapıya doğru gittim sonra durdum. Sormam gereken bir şey daha vardı.

"Laoghaire nerede?" diye sordum.

"Gitti," dedi. Gözleri mum ışığında düz ve koyuydu, ifadesi okunmuyordu.

Karşılık olarak başımı salladım ve kapıdan içeriye girdim, arkamdan kibarca ama kararlı bir şekilde kapadım.

Koltukta sığamayacak kadar uzun olan Jamie, ateşin önüne hazırlanmış bir yer yatağının üzerinde yatıyordu. Uykudan ya da bilinç kaybından görüntüsü parlayan kömürlerin ışığında koyu ve belirgindi, hareket etmiyordu.

Ne olursa olsun o ölmemişti – en azından şimdilik. Gözlerim ateşin ışığına alıştı, geceliğinin ve yorganın altındaki göğsünün yavaşça inip kalktığını görebiliyordum. Yatağın yanındaki küçük masaya bir sürahi su ve bir şişe kanyak konmuştu. Ateşin yanındaki keçeyle kaplı sandalyenin başında bir şal vardı; Jenny burada oturuyor, kardeşiyle ilgileniyordu.

Acele edecek bir şey yok gibi görünüyordu. Pelerinimin yakasındaki bağı çözdüm ve ıslanmış kıyafeti sandalyenin başına koyup şalı omuzlarıma aldım. Ellerim soğuktu; ellerimi koltuk altıma soktum, kendimi sarıyor ve ona dokunmadan önce normal sıcaklıklarına gelmesini sağlıyordum.

Buzları erimiş elimi alnına koymaya cesaret ettiğim zaman titredim. Yeni ateşlenmiş bir tabanca gibi sıcaktı ve dokunuşumla kımıldanıp mırıldanmaya başladı. Aslında ateştendi. Bir anlığına ona bakakaldım, sonra dikkatlice yatağın yanına hareket ettim ve Jenny'nin sandalyesine oturdum. Böyle bir ateşle daha fazla uyuyacağını sanmıyordum ve sadece onu muayene etmek için gönülsüzce uyandırmak da ayıp olurdu.

Arkamdaki pelerinden akan sular yavaş ve ritmik bir halde yere damlıyordu. Bu bana hiç hoş olmayan bir Kuzey İskoçyalı batıl inancını hatırlattı – 'ölüm damlaları'. Hikâyeye göre; bir ölüm meydana gelmeden önce, böyle şeylere dikkat edenler tarafından evde suyun damlama sesi duyulurdu.

Tanrı'ya şükür ki ben onlardan değildim, böyle doğaüstü olaylara inanmıyordum. Hayır, diye düşündüm üzgünce, dikkatini dağıtman için sadece bir ara gerekiyor. Kısa bir anlığına da olsa bu düşünce beni gülümsetmişti ve ölüm damlası düşüncesinde hissettiğim ürpermeyi yok etmişti.

Yağmurdan dolayı üşüdüğüm için kendimi huzursuz hissediyordum ve tabii belli nedenlerden dolayı da. Gecenin bir yarısı başka bir yer yatağının yanında duralı çok olmamıştı – izliyordum, ölümü ve boşa giden evliliği düşünüyordum. Ormanda beni saran düşünceler Lallybroch'a yapılan hızlı yolculukta bile durmamıştı ve benim isteğim dışında şimdi de devam ediyorlardı.

Kararlarında Frank'e öncülük eden gurur olmuştu – beni eşi olarak tutmasında ve Brianna'yı kendi çocuğu gibi büyütmesinde. Gurur ve hissettiği sorumluluk duygusunun varlığı kendisine bağlıydı. Şu anda önümde ise başka bir gururlu adam yatıyordu.

Laoghaire ve kızları, Jenny ve ailesi, İskoçyalı tutuklular, kaçakçılar, Bay Willoughby, Geordie ve Fergus, kiracılar – bizim ayrı olduğumuz yıllarda, Jamie omuzlarına daha ne kadar sorumluluk almıştı?

Frank'in ölümü benim sorumluluklarından bir tanesini aklamıştı ve Brianna ise başlı başına bir sorumluluktu. İçindeki sonsuz bilgiyle hastane beni hayata bağlayan tek büyük bağı koparmıştı. Joe Abernathy'nin yardımıyla küçük sorumluluklarla kendimi rahatlatmak, başka şeylere atamak, görevlendirmek, kendimi yoksun bırakmak ve çözmek için zamanım olmuştu.

Jamie'nin hayatına yeniden girmem için o ne uyarılmış ne de böyle bir şansı olmuştu; karar vermek ya da anlaşmazlıkları çözmek için zamanı olmamıştı. Ve sevgi uğruna olsa bile vazgeçmesi gereken sorumlulukları bir tane değildi.

Evet, o bana yalan söylemişti. Şartlarının gerektirdiği gibi, onun sorumluluklarını fark etmem, onun yanında kalmam ya da onu bırakmam için bana güvenmemişti. Korkmuştu. Ben de korkmuştum; yirmi yıl önceki aşkı ve şimdiki ailesi arasındaki zorlukla yüzleşip beni seçmeyeceği için korkmuştum. Bu yüzden kaçtım.

"*Sen kimle dans ediyorsun, LJ*?" Joe Abernathy'nin sesini duyuyordum, gülünç ve sevecendi. Süratle ve korkunun yaklaşan adımlarının zalimliğiyle Craigh na Dun'a kaçmıştım. Hiçbir şey benim seyahatimi yavaşlatamazdı.

Gerçekler, vicdan azabı ve incinmiş gururum beni teşvik etmişti ama Genç Ian'ın 'O ölüyor' demesinin ardından bana bunlar ne kadar da önemsiz

gelmişti.

Jamie ile olan evliliğim benim için büyük bir anahtarın dönüşü gibi bir şeydi, her küçük dönüş içimdeki karışık dişlileri harekete geçiriyordu. Bree de bu anahtarı döndürmüştü, kendi kilitli kapılarımı açmaya yaklaşmıştı. Ama kilidin son dönüşü donmuştu – ta ki Edinburgh'daki basımevine adım atana kadar. Mekanizma nihai ve kararlı bir dönüşle özgürleşmişti. Kapı şimdi aralıktı, o aralıktan bilinmeyen geleceğin ışığı parıldıyordu. Lakin kapıyı iyice açmak için benim sahip olduğumdan çok daha fazla güç gerekiyordu.

Nefes alıp verirken göğsünün iniş kalkışlarını, yüzündeki belirgin derin çizgilere vuran ışığın, gölgelerin oynayışını izledim ve ikimizin de hâlâ hayatta olduğu gerçeğinin dışında, aramızdaki hiçbir şeyin önemli olmadığını anladım. O yüzden buradaydım. Yeniden. Ve bu, ona ya da bana neye mal olursa olsun burada kalacaktım.

O konuşana kadar gözlerini açtığının farkında değildim.

"Demek geri geldin," dedi yumuşak bir sesle. "Geleceğini biliyordum,"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o hâlâ konuşuyordu, gözleri yüzüme odaklıydı ve göz bebekleri siyah bir havuz gibi büyümüşlerdi.

"Aşkım," dedi neredeyse fısıldayarak. "Tanrım, gözlerin böyle altın gibi büyük, yüzünün etrafındaki saçların öyle yumuşakken o kadar güzel görünüyorsun ki." Dilini kurumuş dudaklarına sürttü. "Bir kez anladığında beni affedeceğini biliyorum, Sassenach."

Bir kez anladığımda mı? Kaşlarım yukarı kalktı ama konuşmadım, daha söyleyecek çok şeyi vardı.

"Seni yeniden kaybettim diye çok korktum, *mo cridhe*," diye mırıldandı. "Çok korktum. Ben senden başka hiç kimseyi sevmedim, Sassenach'ım, seni gördüğüm günden beri hiç kimseyi ama ben... ben dayanamadım..." Sesi anlaşılmaz mırıltılara dönüştü ve gözlerini yeniden kapadı, kirpikleri yanağının yüksek kıvrımına doğru uzanıyordu.

Ne yapmam gerektiğini merak ederek öylece oturuyordum. Onu izlerken birden gözlerini yeniden açtı. Ateşten ağırlaşmış ve uykuluydu, yüzümü inceliyordu. "Uzun sürmeyecek, Sassenach," dedi, sanki beni rahatlatmak

istiyordu. Dudağının bir köşesi gülmek istermiş gibi kıvrıldı. "Uzun sürmeyecek. Sana bir kez daha dokunabilsem. Sana dokunmayı öyle çok istiyorum ki."

"Oo, Jamie," dedim. Şefkatle hareket edip uzandım ve elimi alev alev yanan yanağına koydum.

Gözleri şokla açıldı ve irkilerek birden yatakta doğruldu. Bu ani hareket yaralı kolunu sarstığında korkunç bir çığlık attı.

"Ahh, Tanrım, ahh Yüce İsa, ahh Ulu Tanrım!" dedi nefesi kesilerek ve sol koluna yapıştı. "Sen gerçeksin! Lanet olası, korkunç, ahlaksız domuz – cehenneme git! Ahh, Tanrım!"

"Sen iyi misin?" dedim biraz şapşal biçimde. Üst kattan gelen şaşkınlık bağrışlarını, kalın tahta tabanda yankılanan boğuk sesleri ve Lallybroch sakinlerinin çıkan gürültüyü duymak için yataklarından fırlayıp tek tek geldikleri ayak seslerini duyabiliyordum.

Her zamankinden daha da büyümüş gözleriyle Jenny, başını salonun kapısından içeriye uzattı. Jamie onu gördü ve acı dolu bir inlemeyle yeniden iki büklüm olmadan önce bir şekilde bağırmak için nefesini toplayabildi, "Çık dışarı!"

"Tanrım," dedi kenetlenmiş dişlerinin arasından. "Tanrı aşkına sen burada ne yapıyorsun, Sassenach?"

"Burada ne yaptığımı sorarak ne demek istiyorsun?" dedim. "Bana sen haber yolladın. Ve sen gerçeksin demekle de ne demek istiyorsun?"

Çenesini sıkmayı bıraktı ve sol kolunu da hafiften tutmaya başladı. Meydana gelen hoşnutsuz durumla yeniden koluna yapışıp Fransızca çeşitli azizlerin ve hayvanların üreme organlarıyla ilgili bir sürü şey saydı.

"Tanrı aşkına, yat!" dedim. Omuzlarından tuttum ve başını yastığa koymasını sağladım, kemiklerinin teninde nasıl belli olduklarını fark etmiştim.

"Bana dokunana kadar ateşten dolayı rüya gördüğümü sandım," dedi soluyarak. "Birden yatağımın yanında belirip beni korkudan öldürmeye çalışmakla neyi amaçlıyorsun?" Acıdan yüzünü buruşturdu. "Tanrım, lanet

olası kolum omzumdan kopacak gibi hissediyorum. Ahh, kahretsin!" diye bağırdığında, sağ elinin parmaklarını sol kolundan sertçe ayırıyordum.

Geceliğinin kolunu yukarıya doğru sıyırırken, "Öleceğini söylemek için peşimden Genç Ian'ı sen göndermedin mi?" dedim. Kolu dirseğin üzerinden genişçe sarılmıştı ve ben de sargının sonunu tutuyordum.

"Ben mi? Hayır! Ahh, bu acıtıyor!"

"Seni terk etmeden önce daha kötü acıyacak," dedim dikkatlice sargıyı açarak. "Küçük veledin kendi başına mı benim peşimden geldiğini söylüyorsun? Sen geri gelmemi istemedin yani?"

"Geri gelmeni istemek mi? Hayır! Tıpkı hendeğe düşen bir köpeğe gösterildiği gibi bana acıdığın için mi geri dönmeni isteyecektim? Lanet olsun! Hayır! Ben küçük fırlamaya senin peşinden gitmesini yasakladım!" Öfkeyle kaşlarını çatarak bana bakıyordu, kızıl kaşları birbirine yapışmıştı.

"Ben bir doktorum," dedim soğukça, "bir veteriner değil. Eğer geri dönmemi istemediysen, benim gerçek olduğumu fark etmeden önce söylediğin şeyler neydi? Yorganı ya da bir şeyi ısır; son kısmı yapışmış, çıkması için çekeceğim."

Onun yerine dudaklarını ısırdı ve hiç ses çıkarmadı, sadece burnundan hızlı hızlı soludu. Ateşin ışığıyla yüzünün rengini anlamak imkânsızdı ama gözlerini bir anlığına kapadı ve alnı boncuk boncuk terledi.

Bir anlığına arkamı döndüm, fazladan mumların konulduğu Jenny'nin masasının çekmecesine baktım. Bir şey yapmadan önce daha fazla ışığa ihtiyacım vardı.

"Sanırım buraya geri dönmem için Genç Ian bana senin öleceğini söyledi. Başka türlü geri gelmeyeceğimi düşünmüş olmalı." Mumlar oradaydı; güzel balmumlarıydı, Lallybroch'un arı kovanlarından yapılmıştı.

"Artık ne yararı olur bilmiyorum ama ölüyorum." Nefesi kesilmesine rağmen arkamdan gelen sesi sert ve açıktı.

Şaşkınlıkla ona doğru döndüm. Gözleri sakince benim yüzüme odaklanmıştı, şimdi kolunun acısı biraz geçmiş ama nefesi hâlâ düzensiz geliyordu. Gözleri ateşle ağırlaşmış ve çakmak çakmaktı. İlk başta cevap

vermedim ama bulduğum mumları yaktım ve büyük davetler haricinde kullanılmayan, çoğunlukla yan masayı süsleyen süslü şamdana yerleştirdim. Eklenen beş mumun ışığı odayı aydınlatmıştı, sanki parti için hazırlık vardı. Yorum yapmadan yatağın üzerine eğildim.

"Bakmama izin ver."

Yara kötü, kara bir delikti, kenarları kabuk bağlamıştı ve hafiften mavi tonlarındaydı. Yaranın etrafındaki ete parmaklarımı bastırdım; kırmızı ve kötü görünüyordu, iltihap akıntısı vardı. Parmaklarımı sertçe kasın uzunluğunda dolaştırırken Jamie huzursuzca yerinde hareket ediyordu.

"Şurada çok ince bir iltihap var, delikanlı," dedim. "Genç Ian kurşunun yan tarafından geçtiğini söyledi, kolundan içeriye mi girdi?"

"Kolumdan içeriye girdi. Jenny yan tarafımdaki kurşunu çıkardı. Ama orası çok kötü değil. Çok az içeriye girmişti." Biraz tükürük saçarak konuşuyordu, cümlelerin arasında ister istemez dudaklarını sıkıyordu.

"Nereden geçtiğine bakayım."

Çok yavaş hareket etti, kolunu yan tarafından uzaklaştırarak elini dışa doğru çevirdi. Bu küçük hareketin ona çok acı verdiğini görebiliyordum. Yara dirsek ekleminin hemen altında, kolun üst iç kısmındaydı. Ama giriş yarasının hemen karşısında değildi; kurşun geçerken yön değiştirmişti.

Bunun nasıl bir his olduğunu hayal etmemeye çalışarak, "Kemiğe çarpmış," dedim. "Kemiğin kırılıp kırılmadığını biliyor musun? Gereğinden fazla seni dürtmek istemiyorum."

"Bu küçük merhamet için teşekkürler," dedi gülmeye çalışarak. Ancak yüz kasları gerildi ve zorlanmayla terledi. "Hayır, kırıldığını sanmıyorum," dedi. "Daha önceden köprücük kemiğim ile elim kırılmıştı ve biraz acısa da onlar gibi bir şey değildi."

"Ben de öyle olduğunu düşünüyorum." Dikkatlice pazılarının şişkinliğine bakıp sertliklerini inceliyordum. "Acının şiddeti ne kadar?"

Neredeyse sıradanmış gibi yaralı koluna bir göz attı. "Sanki kolumda bir kemik değil de sıcak demir varmış gibi hissediyorum. Ama şimdi canımı yakan kolum değil, yan tarafım tamamıyla kaskatı ve acıyor." Yutkundu ve

dudaklarını yeniden yaladı. "Bana bir yudum kanyak verir misin?" diye sordu. "Kalbimin attığını hissetmek canımı yakıyor," diye ekledi özür dilercesine.

Yorum yapmadan masadaki sürahiden bir bardak su koydum ve dudaklarına uzattım. Tek kaşını kaldırdı ama içi yanmışçasına içti, sonra başını yeniden yastığa koydu. Bir anlığına derin derin nefes aldı. Gözleri kapalıydı ama sonra onları açtı ve doğruca bana baktı.

"Hayatım boyunca iki kez neredeyse ölecek kadar ateşlendim," dedi. "Sanırım bu da onlardan biri olacak. Sana haber yollamadım ama... burada olduğun için mutluyum." Bir kez daha yutkundu, sonra konuşmaya devam etti. "Ben... sana üzgün olduğumu söylemek ve uygun bir şekilde veda etmek istiyorum. Sonsuza kadar benimle kalmanı isteyemem ama... benimle... kısa bir süre kalır mısın?"

Sağ eli yatağın üzerinde düz bir şekilde duruyor, ondan destek alıyordu. Birisinin onu reddedebileceği basit bir ricaymış gibi göstermek için sesinden ya da gözlerinden yalvardığı belli olmasın diye kendiyle savaştığını görebiliyordum.

Onu sarsmamak için yatağın kenarına dikkatlice oturdum. Şöminenin ateşi yüzünün bir kısmını aydınlatıyordu. Kısa kırmızı-altın sarısı rengindeki sakalları ışıldıyordu, bazı yerlerde küçük gümüş renkli sakalı da vardı. Yüzünün diğer tarafı ise gölgede maskeliymiş gibiydi. Gözlerime baktı, kırpmıyordu. Yüzünden belli olan özlemin, bende de aynı şekilde aşikâr olmamasını umuyordum.

Uzandım ve bir elimle yüzünün bir yanını nazikçe okşadım, kısa sakallarının oluşturduğu yumuşak kaşındırıcı hisse vakıf olmuştum.

"Bir süre kalacağım," dedim. "Ama sen ölmeyeceksin."

Bir kaşını kaldırdı. "Bir keresinde hâlâ büyü olarak düşündüğüm şeyi kullanarak kötü ateşimi düşürmüştün. Ve Jenny de ateşimi basit bir inatla düşürmüştü. Sanırım bu ikinizde de var, bununla da başa çıkabilirsin fakat ben bir daha böyle bir çileyi çekmek istediğimden hiç emin değilim. Eğer aynı olacaksa, hemen ölmeyi ve onunla başa çıkmayı tercih ederim."

"Nankör," dedim. "Korkak." Öfke ve şefkat arasında kalarak yanağını okşadım ve eteğimin büyük cebini yoklayarak ayağa kalktım. Şahsi olarak her zaman yanımda taşıdığım bir ilaç vardı, gerçi seyahatlerde ona pek güvenmiyordum.

Küçük, düz kutuyu masanın üzerine koydum ve kapağını açtım. "Her ne kadar bunu çok istesem de bu sefer de ölmene izin vermeyeceğim." Dikkatlice gri kumaşa sarılı ruloyu çıkardım ve yumuşak bir tıkırtı sesiyle masaya koydum. Bezi açtığımda ortaya parlayan şırınga dizisi çıktı ve kutuda penisilin tabletlerinin bulunduğu küçük şişeyi aradım.

"Tanrı aşkına bunlar da ne?" diye sordu Jamie, ilgiyle şırıngalara bakarak. "Çok sivri görünüyorlar."

Cevap vermedim, steril suyun bulunduğu şişede penisilini çözmekle meşguldüm. İğneye uygun olan bir şırınga seçtim ve şişenin ağzını kapatan plastik tabakaya iğneyi batırdım. Onu ışığa tutarak pompayı yavaşça geriye doğru çektim. Şırınganın yoğun beyaz sıvıyla dolmasını izliyor ve hava kabarcıklarını kontrol ediyordum. Sonra iğneyi çıkardım, sıvının bir damlası iğne ucundan çıkıp iğnenin uzunluğu kadar yavaşça aşağıya akana kadar pompayı yavaşça ittim.

Jamie'ye dönerek, "Sağlam tarafına dön," dedim, "ve gömleğini yukarıya sıyır."

Israrcı bir şüpheyle elimdeki iğneye baktı ama isteksizce dediğimi yaptı. Keyifle iğneyi vuracağım yeri inceliyordum.

Kaslı kıvrımlara hayran kalarak, "Popon yirmi senede pek değişmemiş," diye yorum yaptım.

"Senin ki de," diye cevap verdi nazikçe, "ama o şeyi batırmanda ısrarcı değilim."

Bir bezi kanyakla ıslattım ve iğne yapacağım yeri sildim.

"Kanyakla yapman çok hoş," dedi, omuzlarının üzerinden geriye doğru bakıyordu, "ama ben daha çok içmeye alışkınım."

"Uygun olan en iyi alkol bu. Öyle kal ve gevşe." Hünerli bir şekilde iğneyi batırdım ve pompayı yavaşça ittim.

"Aahh!" Jamie kızarak poposunu ovaladı.

"Bir dakika içinde batma hissi yok olacak." Bir bardağa çok az kanyak koydum. "Şimdi çok az şundan iç ama çok az."

Yorum yapmadan bardağı aldı, şırıngaları toplarken beni izliyordu. Sonunda konuşmaya başladı. "Birine büyü yaptığın zaman, iğneleri insanların kendilerine değil efsunlu kuklalara batırdığını sanıyordum."

"Bu iğne değil, enjektör."

"Bunlara ne ad verdiğin umurumda değil, lanet bir at tırnağı gibi. İğneleri kıçıma batırarak koluma nasıl yardımcı olacağınızı bana anlatmak ister misiniz, hanımefendi?"

Derin bir nefes aldım. "Evet, bir keresinde sana bakterileri anlattığımı hatırlıyor musun?"

İfadesizce baktı.

"Görünemeyecek kadar çok küçük hayvanlar," diye ayrıntıya girdim. "Bakteriler vücuduna kötü yemekle, suyla ya da açık yaralarla girer ve girdiklerinde de senin hasta olmanı sağlarlar."

İlgiyle koluna baktı. "Kolumda bakteri mi var?"

"Hem de çok fazla." Bir parmağımla küçük düz kutuya vurdum. "Ama popona vurduğum ilaç bu bakterileri öldürecek. Yarına kadar her dört saatte bir böyle iğne olacaksın ve sonra senin buna nasıl cevap verdiğini göreceğiz."

Durdum. Jamie bana dik dik bakıp başını iki yana salladı.

"Anladın mı?" diye sordum. Yavaşça başını 'evet' anlamında salladı.

"Evet, anladım. Yirmi sene önce seni yakmalarına izin vermeliydim."

37

Bir İsimdeki Anlam

İğne yapıp, onu rahatça yatırdıktan sonra, o yeniden uykuya dalana kadar onu izlemek için oturdum. Tutuşu uykuda gevşeyip büyük eli yanına düşene kadar elimi tutmasına izin vermiştim.

Gecenin geri kalan kısmında bazen uyuklayarak yatağının başucunda oturdum ve hastanenin nöbet değişim ritmine bağlı olarak, bütün doktorlarda bulunan içgüdüsel bir saatle uyandım. İki iğne daha yaptım ve sonuncusunu da şafak vaktinde vurdum. En sonunda ateşi hissedilebilir bir şekilde düşmeye başladı. Dokunmak için hâlâ çok sıcaktı ama teni artık öyle alev alev yanmıyordu ve Jamie biraz daha rahatlamıştı. Son iğnesini olmak için kolu sarsılınca birkaç mırıltıyla ve belirsiz inleme sesi çıkardı ama uykuya daldı.

"Lanet olası on sekizinci yüzyıl bakterileri penisiline pek uyumlu değiller," dedim onun uyuyan bedenine. "Direniş yok. Frengi olsan zaman kaybetmeden onu bile temizleyebilirim."

Peki ya sonra? Sıcak çay ve yiyecek almak için mutfağa sendeleyerek giderken merak ediyordum. Muhtemelen aşçı ya da evin hizmetçisi olan yabancı bir kadın, masadaki tabaklarında yükselen günlük somun ekmeklerini hazırlamak için taş fırını yakıyordu. Beni gördüğüne şaşırmamışa benziyordu. Oturmam için bana küçük bir yer açtı ve işine dönmeden önce, 'Günaydın, madam'dan başka bir şey söylemeden sıcak çay ve taze kek getirdi.

Jenny'nin ev halkını benim varlığımdan haberdar ettiği açıktı. Bu, durumu kabul ettiği anlamına mı geliyordu? Bundan şüpheliydim. Açıkça benim gitmemi istemişti ve geri geldiğime de hiç sevinmemişti. Eğer burada kalırsam, hem Jenny hem de Jamie'nin Laoghaire hakkında bir açıklama yapmaları gerekecekti. Ve ben burada kalacaktım.

"Teşekkürler," dedim nazikçe aşçıya ve bir fincan taze çay alarak Jamie'nin yeniden uyanmasını beklemek için salona geri döndüm. Sabah boyunca ev halkı kapıdan geçerken durup içeriye baktı ama ben ne zaman

onlara baksam, uzaklaşmak için acele ettiler. Sonunda Jamie öğleden hemen önce uyanma belirtilerini gösterdi; kımıldıyor, iç çekiyor, hareket kolunu sarsınca sızlanıyor ve bir kez daha yatışıyordu.

Orada olduğumu fark ettirmek için birkaç kez kımıldandım ancak onun gözleri sımsıkı kapalıydı. Fakat aslında uyumuyordu, bedeni oldukça gergindi ve uykudaki rahatlama yoktu. Bütün gece uyurken onu izlemiştim, aradaki farkı biliyordum.

"Tamam," dedim. Sandalyenin arkasına yaslanıp iyice kuruldum, bana ulaşmaması için uzaklaşmıştım. "Hadi dinleyelim bakalım."

Uzun koyu kestane kirpiklerin altından küçük bir mavi aralık göründü ama sonra yeniden kayboldu.

Yavaşça uyanıyormuş gibi yaparak "Hımm?" dedi. Kirpikleri yeniden yanaklarına doğru değdi.

"Vakit kazanmaya çalışma," dedim kesin bir ses tonuyla. "Uyanık olduğunu çok iyi biliyorum. Gözlerini aç ve bana Laoghaire'i anlat."

Mavi gözler açıldı ve biraz hoşlanmamış bir ifadeyle bana baktı.

"Yeniden hastalanacağım için korkmuyor musun?" diye sordu. "Her zaman hasta insanların çok fazla rahatsız edilmemesi gerektiğini duydum. Bu onların gerilemesine sebep olurmuş."

"Burada bir doktorun var," diye ona güvence verdim. "Eğer zorlanmadan ölecek gibi olursan ben ne yapılması gerektiğini biliyorum."

"Benim de korktuğum bu ya." Kısık bakışlar küçük ilaç kutusuna ve masadaki şırıngalara odaklandı, sonra yeniden bana döndü. "Pantolonsuz karaçalının üzerine oturmuş gibi hissediyorum."

"Güzel," dedim keyifle. "Bir saat içinde bir tane daha olacaksın. Şimdi konuş."

Dudaklarını sıkıca bastırdı ama sonra iç çekerken rahatladı. Zahmetlice yastıklara doğru kendini tek elle yükseltti. Ben ona yardım etmedim.

"Tamam," dedi sonunda. Bana bakmıyordu ama yorganlara bakıyordu, parmakları yıldız şeklinde geziniyordu.

"Şey, İngiltere'den geldiğim zamandı."

Göller Bölgesi'nden ve Carter's Bar üzerinden gelmişti. Orası İngiltere'yi ve İskoçya'yı birbirinden ayıran büyük bir dağ sırtıydı, sınırında eski saray ve pazar yeri bulunuyordu.

"Sınırı belli etmek için orada bir taş var, belki bilirsin; eskiden kalma bir taş gibi görünür." Soru sorarcasına bana bir göz attı ve ben de başımı salladım. Biliyordum; üç metre uzunluğunda büyük bir taş anıttı. Benim zamanımda birisi bir yüzüne İNGİLTERE ve diğer yüzüne de İSKOÇYA yazmıştı.

Yıllardır binlerce seyahatçinin durduğu gibi o da dinlenmek için durmuştu. Sürgün yeri arkasında kalmıştı, geleceği ve evi aşağıdaydı, ovaların sisli yeşil çukurlarını geçip Kuzey İskoçya'nın sislerle kaplı gri kayalıklarının yukarısındaydı.

Sağlam eli bir öne bir arkaya saçında dolanıyordu, düşünürken her zaman böyle yapardı. Tepesindeki küçük, parlak sarmal şeklinde bir saçı havaya kalkmıştı.

"Uzun süre yabancıların arasında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu sen bilmezsin."

"Bilmez miyim?" dedim biraz sertçe. Şaşırarak bana baktı ama sonra belirsizce gülümsedi, yeniden örtülere bakıyordu.

"Evet, belki de bilirsin," dedi. "Değiştin, değil mi? Her ne kadar evini ve kim olduğunu hatırlasan da değiştin. Yabancılardan biri değilsin, ne kadar çok istesen de öyle olamıyorsun. Fakat olduğun senden de farklısın."

Kendimi düşünüyordum. Frank'in yanında hep sessizdim; üniversitenin devamlı tertiplenen partilerindeki serserilerin arasında, Boston'ın soğuk parkında çocuk arabasını iterken, briç oynayıp diğer eşlerle ve annelerle sohbet ederken, orta sınıf aile hayatının yabancı dilinde konuşurken. Aslında yabancılardı.

"Evet," dedim. "Biliyorum. Devam et."

İşaret parmağıyla burnunu ovalayarak iç çekti. "İşte geri döndüm," dedi. Baktı, dudaklarının köşesinde bir gülümseme gizliydi. "Küçük Ian'a dediğin

şey neydi? 'Ev, gitmek zorunda olduğun ve içindekilerin de seni kabul etmek zorunda olduğu yerdir.'"

"Evet," dedim. "Ayaz diye bir şiirden alıntı. Ancak bununla ne demek istiyorsun? Ailen seni gördüğüne kesinlikle mutlu olmuştur!"

Yorganla oynarken kaşlarını çattı. "Evet, öyleydiler," dedi yavaşça. "Sorun bu değil. Beni tatsız karşıladıklarından bahsetmiyorum, hem de hiç. Ama uzun zamandır uzaktaydım. Michael, küçük Janet ve Ian beni hatırlamıyorlardı bile." Üzgünce gülümsedi. "Beni duymuşlardı. Mutfağa geldiğim zaman hepsi duvara yaslanarak geri çekildiler ve bana kocaman gözlerle baktılar."

Biraz öne doğru eğildi, anlamam için ısrarcıydı.

"İşte, ben mağaradayken bu çok farklıydı. Ben evin içinde değildim ve beni nadiren görüyorlardı ama her zaman buradaydım, her zaman onların bir parçasıydım. Onlar için avlandım. Acıktıklarını, üşüdüklerini ya da keçilerin hasta olduğunu, sebzelerin azaldığını veya mutfak kapısının altına yeni bir pervaz yapıldığını hep biliyordum.

"Sonra hapishaneye gittim," dedi açıkça. "Ve İngiltere'ye. Onlara yazdım ve onlar da bana. Ama bir ay önce olan olayları birkaç kara satırla öğrenmekle bu aynı şey değil."

"Ve geri geldiğim zaman–" Omuz silkti, bu hareket kolunu sarstığında birden irkildi. "Çok farklıydı. Ian bana Yaşlı Kirby'nin merasını çit çekmek isteyip istemediğimi sordu ama ben Genç Jamie'nin zaten bunu yaptığını biliyordum. Tarlalarda yürüdüm ama insanlar bana gözlerini kısarak bakıyorlardı. Şüpheliydiler, benim bir yabancı olduğumu düşünüyorlardı. Sonra beni tanıdıklarında hayalet görmüş gibi gözleri büyüyordu."

Durdu, pencereye bakıyordu ve rüzgâr değiştikçe annesinin gül ağacının dalları cama vuruyordu. "Ben bir hayalettim. Böyle düşünüyordum." Utangaç bir şekilde bana baktı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

"Belki," dedim. Yağmur dışarıdaki gökyüzü gibi aynı gri damlalarla cama çarpıyordu.

"Yeryüzüyle olan bütün bağların kopmuş gibi hissediyorsun," dedim yumuşak bir sesle. "Ayak seslerini duymadan odada dolaşıyormuşsun gibi.

İnsanların seninle konuştuğunu duyuyorsun ama bunların sana hiçbiri bir şey ifade etmiyor. Bunu hatırlıyorum; Brianna doğmadan önce böyleydim." Ama sonra bir bağ kurmuştum, beni hayata bağlayan bir kızım vardı.

Bana bakmadan başını salladı ve sonra bir müddet sessizleşti. Arkamdaki şömineden ateşin tıslayan sesi geliyordu. Kuzey İskoçya kokuyordu ve tavuklu pırasa çorbasının yoğun kokusu, yeni pişen ekmeğin kokusu eve yayılmıştı. Bu kokuların karışımı bir battaniye gibi sıcak ve rahatlatıcıydı.

"Buradaydım," dedi yumuşak bir sesle, "ama evde değildim."

Etrafımı sardığını hissedebiliyordum – ev, aile, bu yer. Çocukluk evimi hatırlamayan ben, burada oturup sonsuza kadar burada kalmak, günlük hayatın binlerce ağıyla örülmek ve bu yere güvenlice bağlanmak gibi bir hisle doluyordum. Bütün hayatını bu bağın gücüyle yaşayan, bu bağa geri dönme umuduyla sürgüne dayanan ve geri döndüğünde kendini tamamen köksüz bulan Jamie için bu ne ifade edebilirdi ki?

"Ve tamamen yalnız olduğumu düşünüyordum," dedi sessizce. Başını yastığın üzerine koydu, gözleri kapalıydı.

"Öyle olduğunu sanıyorum," dedim, sesimde ne sempati ne de suçlama tonunu belli etmemeye dikkat ettim. Ben de yalnızlığın nasıl olduğunu biliyordum.

Sonra gözlerini açtı ve tam bir dürüstlükle bana baktı. "Evet, öyleydi," dedi. "En önemli şey değildi, hayır ama yalnızlık vardı oradaydı."

Jenny nazikçe ve ısrarla onu yeniden evlenmeye ikna etmeye çalışmıştı. Culloden'dan sonra belirli aralıklarla devamlı bunun üzerinde çalışmıştı. Önce birini göstermiş, sonra uygun genç bir dulu önermiş, nihayetinde iyi huylu bir bakireyi karşısına çıkarmıştı ama hiçbiri işe yaramamıştı. Sonra Jamie bu zamana kadar bastırdığı duyguların yoksunluğuyla, çaresizce bir bağ kurmak istemişti ve onu dinlemişti.

Br kez daha gözlerini kapatarak, "Laoghaire, Collum'un mültezimlerinden biri olan Hugh MacKenzie ile evlenmişti," dedi. "Fakat Hugh Culloden'da öldü ve iki yıl sonra Laoghaire Fraser klanından Simon MacKimmie ile evlendi. Marsali ve Joan adındaki kızlar onun çocukları. İngilizler birkaç yıl sonra onu tutukladılar ve Edinburgh'da hapishaneye attılar." Gözlerini açtı,

yukarıdaki kararmış tavana bakıyordu. "İyi bir evi ve oldukça değerli bir mülkü vardı. Bu onu İskoçyalı bir vatan haini yapmaya yetmişti, Stuartlar için açıkça savaşıp savaşmaması önemli değildi." Sesi gittikçe azaldı ve boğazını temizlemek için durdu.

"Simon benim kadar şanslı değildi. Onu duruşmaya çıkarmadan önce o hapishanede öldü. Bir süre Saray malikâneyi almaya çalıştı ama Ned Gowan Edinburgh'a gitti ve Laoghaire için konuştu, onun dulluk hakkı olduğunu savunarak evi ve biraz da parayı kurtarmayı başardı."

"Ned Gowan?" Şaşkınlık ve sevinç içinde konuşmuştum. "Hâlâ hayatta değildir sanırım?" MacKenzie klanının yasal işlerini yürüten, yirmi sene önce cadı suçuyla beni yanmaktan kurtaran küçük, yaşlı avukat Ned Gowan'dı.

Jamie neşelendiğimi görünce gülümsedi. "Ahh, evet. Sanırım onu öldürmek için başına bir balta indirmek zorunda kalacaklar. Hâlâ aynı görünüyor ama artık yetmişini geçti."

"Hâlâ Leoch Kalesi'nde mi yaşıyor?"

Masadaki su bardağına uzanarak başını 'evet' anlamında salladı. Sağ eliyle beceriksizce içti ve yerine koydu.

"Daha çok geride kalanlarla. Evet, bu son yıllarda çok seyahat etmeye başladı, vatan hainliği davalarına bakıyor ve mülkleri almak için davaları dosyalıyor." Jamie'nin gülümsemesi acıya dönüşmüştü. "Bir söz vardır, değil mi? 'Savaştan sonra etleri yemeye ilk gelen leş kargalarıdır, sonra kemikleri toplamaya avukatlar gelir.'"

Sağ elini sol omzuna götürdü, bilinçsizce masaj yapıyordu. "Hayır, gerçek bir profesyonel olmasına rağmen Ned iyi bir adam. Devamlı Inverness'a ve Edinburgh'a gidip dururdu, bazen de Londra'ya ya da Paris'e gidiyordu. Ve bazen de seyahatine ara vermek için buraya gelirdi."

Balriggan'dan Edinburgh'a dönerken Laoghaire'i Jenny'ye öneren Ned Gowan olmuştu. Kulaklarını diken Jenny daha fazla detay öğrenmek istemiş ve duyduklarından tatmin olmuştu. Hemen Laoghaire'e ve iki kızına yaklaşan Yılbaşı Arifesi için Lallybroch'a gelmelerini dileyen davetiyeyi Balriggan'a yollamıştı.

O gece ev pırıl pırıl parlıyordu. Pencerelere mumlar yerleştirilmişti, çobanpüskülleri ile sarmaşıklar merdivenleri ve kapı dikmelerini süslüyordu. Culloden'dan önce olduğu gibi artık Kuzey İskoçya'da çok fazla gaydacı bulunmuyordu ama bir tane bulunmuştu ve bir tane de kemancı çağrılmıştı. Merdiven boşluğu müzikle doluydu, romun sert kokusu, kuru üzümlü kek, bademli tatlı ve Savoy kurabiyelerinin kokusu birbirine karışmıştı.

Jamie aşağıya sonradan gelmişti ve tereddüt içerisindeydi. Buradaki birçok kişi neredeyse onu on senedir görmüyordu ve o da onları görmeye hevesli değildi, kendini değişmiş ve yabancı hissediyordu. Fakat Jenny yemeklere bakmak için aşağıya inmeden önce ona yeni diktiği gömleği vermiş, ceketini fırçalamış ve onarmıştı, saçlarını düzgünce tarayıp örmüştü. Odasında kalması için bir mazereti yoktu ve sonunda aşağıya, gürültünün ve girdabın içine inmişti.

"Bay Fraser!" Onu ilk gören Peggy Gibbons olmuştu. Aceleyle odanın diğer tarafından gelmişti; yüzü parlıyordu ve kollarını onun boynuna dolamıştı, biraz arsızdı. Buna şaşıran Jamie gerilemişti ve birkaç dakika içinde küçük kadınlar topluluğu tarafından etrafı sarılmıştı. Ona sesleniyorlar, o gittikten sonra yeni doğan küçük çocukları tutuyorlar ve yanaklarından öpüp, ellerini okşuyorlardı.

Erkekler biraz daha çekimserdi, odanın içinde dolaşırken onu hoş geldin diyerek selamlıyorlar ya da sırtına vuruyorlardı. Sonunda biraz bunalınca, geçici de olsa çalışma odasına kaçabilmişti.

Bir zamanlar babasının odasıydı ve sonra kendisinin olmuştu, şimdi ise onun yokluğunda Lallybroch'u çekip çeviren eniştesine aitti. Hesap defterleri, envanter defterleri ve muhasebe defterleri düzgünce hurdası çıkmış masanın kenarına dizilmişlerdi. Bir parmağıyla deri kaplı kitapların sırtına dokunmuş yumuşaklıklarını hissetmişti. Hepsi buradaydı; ekim, hasat, dikkatli yapılan alımlar ve kazançlar, birikimler ve Lallybroch kiracılarının olağan hayatının bir parçası olan dağıtımlar.

Küçük kitaplıkta onun tahta yılanını bulmuştu. Hapishaneye gittiği zaman bütün değerli eşyalarıyla birlikte onu da arkasında bırakmıştı. Kiraz ağacından yapılmış küçük bir oyma işiydi, çocuk yaşta ölen büyük erkek kardeşinin ona hediyesiydi. Çalışma odasının kapısı açıldığında masanın

arkasında sandalyede oturuyordu Jamie, yılanın iyi işlenmiş kıvrımlarını okşuyordu.

"Jamie?" demişti bir ses, utanarak geri çekilmişti. Çalışma odasının lambasını yakmaya gerek görmemişti; kadın koridorda yanan mumların ışığıyla bir siluet gibi görünüyordu. Açık sarı saçlarını açmıştı bir hizmetçi gibiydi ve ışık onu aydınlatıyordu, görünmeyen yüzü bir ışık halkası içindeydi.

"Belki beni hatırlamışsındır?" demişti belirsizce, davet edilmeden odaya girmeye isteksizdi.

"Evet," dedi bir müddet sonra. "Evet, tabii ki hatırladım."

"Müzik başladı," dedi. Başlamıştı; ön salondan gelen sevinç çığlıkları eşliğinde kemandan yayılan müziği ve ayak seslerini duyabiliyordu. İyi bir parti olduğuna şüphe yoktu; misafirlerin çoğu sabah olunca yerde uyukluyor olacaktı.

"Kız kardeşin senin iyi dans ettiğini söyledi," dedi, hâlâ çekingendi ama kararlıydı.

"Dans etmeyeli çok zaman oldu," dedi Jamie, kendisinin de utandığını ve gönülsüz olduğunu hissediyordu ama keman sesi onun içine ulaşmış, ayakları müziğe eşlik ederek yere vurmaya başlamıştı.

"Sen bunu bilirsin, Bu 'Tha mo Leabaidh 'san Fhraoch'. Gelip benimle dans eder misin?" Ona bir elini uzatmıştı kadın, yarı karanlıkta küçük ve zarifti. Ve o da ayağa kalkmıştı, onun uzanan elini elinin arasına almış ve onu takip ederek ilk adımını atmıştı.

"Buradaydı," dedi, sağ eliyle oturduğumuz odayı gösteriyordu. "Jenny mobilyaları dışarı çıkarmıştı, sadece yemek ve viskiyle dolu olan masa ve şuradaki pencerenin yanında da kemancı duruyordu. Yeni ay omuzlarına çarpıyordu." Başıyla gül ağacının sallandığı camı işaret ediyordu. O partinin ışığı yüzüne yansımıştı bunu gördüğümde içimde bir acı oluştu.

"Bütün gece dans ettik, bazen diğerleriyle de ama çoğunlukla ikimiz. Ve şafakta hâlâ uyanık olanlarla birlikte Yeni Yıl alâmetini görmek için evin sonuna gittik. Bir kadın ilk sırayı aldı, döndü ve gözleri kapalı bir şekilde

kapıya gitti, sonra yeniden döndü ve göreceği ilk şeyin ne olduğunu görmek için gözlerini açtı. Bilirsin, evlenecekleri adam hakkında ipucu verir."

Viskiden ve danstan hararetlenen misafirler kapıda dururken, havada kahkahalar uçuşuyordu. Laoghaire geri çekilmişti, yüzü kızarmış ve kahkaha atıyordu. Bunun genç kız işi olduğunu ve otuz dört yaşında dul bir kadın için uygun olmadığını söylüyordu ama diğerleri ısrar etmişti ve o da denemişti. Saat yönünde üç kez döndü ve kapıyı açtı, soğuk gün doğumuna adımını attı ve geri geldi. Gözlerini yeniden açtığında büyük bir beklentiyle Jamie'nin yüzüne odaklandı.

"İşte... o iki çocuklu dul bir kadındı. Onun bir erkeğe ihtiyacı vardı, bu da yeterliydi. Benim de... bir şeylere ihtiyacım vardı." Bakışları ateşe odaklanmıştı, az yanan ateş kırmızı tezek yığınların arasından yükseliyordu; ışık vermekten çok sıcaklık veriyordu. "İkimiz de birbirimize yardımcı oluruz sandım."

Balriggan'da sessizce evlenmişlerdi ve birkaç eşyasını oraya götürmüştü. Yaklaşık bir yıl sonra yeniden taşınıp Edinburgh'a gitmişti.

"Ne oldu?" diye sordum, çok meraklanmıştım. Bana baktı, çaresizdi.

"Söyleyemem. Aslında yanlış olan bir şey yoktu, sadece hiçbir şey doğru değildi." Bir eliyle yorgun bir şekilde kaşlarının arasını ovaladı. "Bendim, diye düşünüyorum. Benim suçum. Bir şekilde onu hayal kırıklığına uğratıyordum. Beraber akşam yemeğine oturuyorduk, birden onun gözleri doluyordu ve masayı terk ediyordu. Ne yaptığımı ya da yanlış bir şey söylediğimi belirtmeden beni öylece bırakıp gidiyordu."

Yumruğu yorganı sıktı sonra rahatladı. "Tanrım, ona nasıl davranacağımı ya da ne diyeceğimi hiç bilmiyordum! Yanlış bir şey yapıyordum ve günlerce, hayır, haftalarca benimle konuşmuyordu. Ben onun yanına geldiğim zaman arkasını dönüyordu ve ben uzaklaşana kadar pencereden dışarıya bakıyordu."

Parmakları düz bir şekilde boynun yan tarafındaki sıyrıklardan aşağıya indi. Artık neredeyse iyileşmişlerdi ama tırnaklarımın izi açık teninde hâlâ belliydi. Üzgünce bana baktı.

"Sen bana hiç böyle davranmadın, Sassenach."

"Benim tarzım değil," diye onayladım belirsizce gülümseyerek. "Sana küsersem de en azından sen bunun sebebini biliyordun."

Jamie bir anlığına homurdandı ve yeniden başını yastıklara yasladı. Bir süre konuşmadık. Sonra tavana bakarak konuşmaya başladı, "Bunun nasıl bir şey olduğunu duymak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, yani Frank ile demek istiyorum. Belki bunda biraz yanılabilirim."

"Bilmek istediğin her şeyi sana anlatırım," dedim. "Ama şimdi değil. Sıra hâlâ senin."

İç çekti ve gözlerini kapadı.

"Benden korkuyordu," dedi bir dakika sonra yumuşak bir sesle. "Ona nazik olmaya çalışıyordum.Tanrım, kaç sefer denedim, bir kadını mutlu etmek için bildiğim her şeyi yaptım. Fakat işe yaramadı."

Başını huzursuzca çevirdi, kuş tüyü yastıkta çukur oluşturmuştu.

"Belki Hugh ya da Simon'dan dolayıydı. İkisini de tanıyordum ve iyi adamlardı ama yatak odasında nasıllar bilemem. Belki doğan çocuklar yüzündendi; her kadın buna katlanamaz. Ancak bir şey onun canını yakıyordu ve benim çabalarıma rağmen ona yardımcı olamıyordum. Ona dokunduğum zaman benden uzak duruyordu. Ben gözlerinde onun rahatsız olduğunu ve korktuğunu görebiliyordum." Kendi kapalı gözlerinde de acının çizgileri vardı. İçgüdüsel olarak onun eline uzandım.

Nazikçe elimi sıkıp gözlerini açtı. "Bu yüzden sonunda onu terk ettim," dedi yumuşak bir sesle. "Artık buna daha fazla dayanamıyordum."

Hiçbir şey söylemedim lakin onun elini tutmaya devam ettim, bir parmağımı kontrol etmek için nabzına koydum. Kalp atışları oldukça yavaş ve güçlüydü.

Yavaş bir şekilde yatakta yer değiştirdi, omuzlarını oynattı ve böyle yaparken huzursuzca yüzünü buruşturdu.

"Kolun çok acıyor mu?" diye sordum.

"Biraz."

Onun üzerine eğilip alnına baktım. Çok sıcaktı ama hararetli değildi. Kalın kırmızı kaşlarının arasında ince bir çizgi vardı ve bir parmağımla onu düzelttim.

"Başın ağrıyor mu?"

"Evet."

"Ben gidip sana biraz söğüt kabuğu çayı yapacağım." Kalkmak için yeltendim ama kolumdaki eli beni durdurdu.

"Çaya ihtiyacım yok," dedi. "Başımı biraz kucağına koyup şakaklarımı ovarsan bu da beni rahatlatır." Mavi gözleri bana bakıyordu, ilkbahardaki gökyüzü kadar berraktı.

"Beni aptal yerine koyma, Jamie Fraser," dedim. "Kurşun yerini unutmuş değilim." Yine de sandalyeden kalktım ve yatağa onun yanına oturdum.

Başını kucağıma koyup okşamaya başlayınca, hoşuna gittiğini belirten küçük mırıltılı sesler çıkardı. Şakaklarını ovuyorken, saçlarının kalın dalgasını geriye doğru atıyordum. Ensesi terlemişti; saçlarını kaldırdım ve hafiften üfledim, ensesindeki yumuşak tüylerin diken diken olduğunu görebiliyordum.

"Ahh, bu çok iyi," diye mırıldandı. Aramızdaki her şey düzelene kadar tedavisi dışında ona dokunmama kararı almama rağmen ellerim şakaklarını ovarken gözlerim onun güçlü omuzlarında ve boynundaydı.

Elimin altında sert ve gergindi, kasıklarıma çarpan nefesi sıcacıktı. Nihayet onu yastığa geri yatırıp penisilin şişesine uzandığımda, itiraz edercesine mırıldandı.

"Tamam," dedim, örtüyü geri açtım ve gömleğinin kenarına uzandım. "Hızlı bir vuruş ve sen–" Geceliğinin ön kısmını açtığından şaşkınlıkla birdenbire durdum.

"Jamie!" dedim gülerek. "Bunu yapamazsın!"

"Ben de yapabileceğimi düşünmemiştim," diye kabul etti açıkça. Bir karides gibi kıvrıldı, koyu kirpikleri yanağına doğru uzanıyordu. "Ama bir erkek hayal edemez mi?"

***

O gece de yukarıdaki odama gitmedim. Çok fazla konuşmuyorduk, sadece dar yatakta yan yana yatıyorduk, yaralı kolunu sarsmamak için pek fazla hareket etmiyordum. Evin geri kalan kısmı sessizdi, herkes rahat yataklarındaydı ve hiç ses yoktu, sadece ateşin tıslama sesi, rüzgârın iç çekişi ve aşk talebinde ısrar eder gibi Ellen'ın gül ağacının cama vurma sesi vardı.

Gecenin karanlık bir vaktinde, "Biliyor musun?" dedi yumuşak bir sesle. "Biriyle bu şekilde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Olabildiğince denemek ve aranızda paylaşabileceğiniz sırların olmadığını görmek?"

"Evet," dedim Frank'i düşünerek. "Evet, biliyorum."

"Belki sen de bilirsin sanıyorum." Bir an sessiz kaldı ve sonra eli saçıma dokundu, yumuşacıktı ve ateşin ışığında bulanıktı.

"Ve sonra..." diye fısıldadı, "sonra ona yeniden sahip olmak, bunu bilmek. Söylediğin ya da yaptığın her şeyde tamamen özgür olmak ve bunun doğru olduğunu bilmek."

"'Seni seviyorum' demek ve bütün kalbinle bunu yansıtmak," dedim yumuşak bir sesle karanlığa.

"Evet," diye cevap verdi, neredeyse sesi zor duyuluyordu. "Bunu söylemek."

Eli saçımda kaldı ve nasıl olduğunu hiç bilmeden kendimi ona doğru kıvrılmışken buldum, başım omzunun kıvrımında yerini almıştı.

"Yıllardır," dedi, "uzun zamandır, birçok şeye büründüm, birçok kişi oldum." Yutkunduğunu ve yavaşça yer değiştirdiğini hissedebiliyordum.

"Jenny'nin çocukları için 'Dayı', Ian için 'Kardeş' Fergus için 'Lord' ve kiracılar için 'Sör'. Ardsmuir'dekiler için 'Mac Dubh' ve Helwater'daki diğer hizmetkârlar için 'MacKenzie'. Sonra 'matbaacı Malcolm' ve iskeledekiler için 'Jamie Roy' oldum."

Eli yavaşça saçımı okşuyordu, dışarıdaki rüzgâr gibi fısıldayarak konuşuyordu. "Ama burada," dedi öyle sessiz konuşuyordu ki onu artık neredeyse zor duyuyordum, "burada karanlıkta senin yanında... adım yok."

Yüzümü ona doğru kaldırdım ve sıcak nefesini dudaklarımın arasına aldım.

"Seni seviyorum," dedim, bununla ne demek istediğimi ona anlatmama gerek yoktu.

38

Bir Avukatla Karşılaşma

Tahmin ettiğim gibi on sekizinci yüzyıl bakterileri modern antibiyotiklere dirençli değillerdi. Jamie'nin ateşi hemen hemen yirmi dört saat içinde düşmüş ve iki günde kolundaki iltihap yatışmaya başlamıştı. Yaranın etrafında kızarıklıktan ve çok az iltihap sızıntısından başka bir şey kalmamıştı.

Dördüncü günü onun iyice iyileştiğinden emin olduktan sonra yaraya hafifçe kozalak çiçeği merhemi sürdüm ve yeniden sardım. Giyinmek ve kendimle uğraşmak için yukarıya çıktım.

Ian, Janet, Genç Ian ve hizmetçiler son birkaç gündür Jamie'nin durumunu görmek için aralıklarla başlarını salonun kapısından içeriye uzatmışlardı. Jenny böyle yapmıyordu ama onun evde olan her şeyden haberdar olduğunu biliyordum. Yukarıya çıkacağımı söylememiştim ama yatak odasının kapısını açtığımda, ibriğin yanında sıcak suyla dolu büyük bir sürahi ve hemen yanında da bir kalıp yeni sabun bulmuştum.

Sabunu aldım ve kokladım. İyi Fransız sabunuydu. Dağ zambağı kokuyordu, kesinlikle evin onur konuğu olduğumu belirten hoş bir açıklamaydı; mum yağı ve küllü sudan yapılan iri kalıp sabunla işini görebilecek biri değildim.

"Tamam," diye mırıldandım. "Bakalım, göreceğiz, değil mi?" dedim usulca ve yıkanmak için lifi köpürtmeye başladım.

Yarım saat sonra saçımı aynada düzeltirken, aşağıya birilerinin geldiğini duydum. Seslerden anlaşıldığı üzere aslında birkaç kişiydi. Merdivenlerden aşağıya indiğimde evdeki küçük çocuk sürüsünün mutfağa ve salona girip çıktıklarını görmüştüm, aralarında yabancı bir yetişkin de vardı. Merdivenlerden aşağıya inerken bana şüpheyle bakmıştı.

Salondan içeriye girdiğimde yer yatağının kalktığını, tıraş olmuş ve temiz bir gecelik giymiş, sargılı koluyla koltukta oturan Jamie'nin etrafının dört ya da beş çocukla çevrelenmiş olduğunu gördüm. Çocuklarla Janet, Genç Ian,

yirmi sene önce Lallybroch'ta gördüğüm küçük çocuğu anımsatan ama burun şekline bakarak Fraser olduğunu düşündüğüm biri ilgileniyordu.

"İşte geldi!" Jamie beni görünce sevinçten çığlık attı ve korkuyla karışık bir sevinçle, odadaki bütün insanlar bana bakmak için döndü.

Uzun boylu, geniş omuzlu, kıvırcık siyah saçlı ve kucağında kımıldayan bir yığını tutan genç bir adamı işaret ederek, "Genç Jamie'yi hatırladın mı?" dedi büyük Jamie.

"Kıvırcık saçları hatırlıyorum," dedim gülümseyerek. "Geri kalanı biraz değişmiş."

Genç Jamie bana bakarak gülümsedi. "Ben seni çok iyi hatırlıyorum yenge," dedi, sesi yıllanmış bira gibi koyuydu. "Beni dizlerine oturtup parmaklarımla On Küçük Domuzcuk oynunu oynardın."

Biraz endişeyle ona bakarak, "Artık büyük olasılıkla yapamam," dedim. Gerçekten insanların yirmi ile kırk yaşları arasında belirgin bir farkın olmazken, dört ile yirmi dört yaşları arasında oldukça büyük bir fark oluyordu.

"Belki buradaki küçük Benjamin'e eşlik edersin," diye öneride bulundu Genç Jamie gülerek. Eğildi ve dikkatlice yığını kollarımın arasına bıraktı.

Yuvarlak bir yüz, genelde yeni doğmuş bebeklerde olan şaşırma ifadesiyle bana baktı. Benjamin birden babasıyla yer değiştirdiğimi görünce şaşırmışa benziyordu ama buna itiraz etmedi. Onun yerine küçük, pembe ağzını kocaman açtı ve yumruğunu ısırıp düşünceli bir tavırla emmeye başladı.

Üzerinde ev pantolonu olan sarışın küçük bir çocuk, Jamie'nin dizlerine yaslanmış bana endişeyle bakıyordu. "Bu kim, Dayıcık?" diye sordu sesli bir fısıltıyla.

"Büyük Yenge Claire," dedi Jamie ciddiyetle. "Ondan bahsedildiğini duymuşsunuzdur sanırım?"

"Ahh, evet," dedi küçük çocuk, çılgınca başını sallayarak. "Büyükannem gibi yaşlı mı?"

Ciddice başını sallıyordu, "Ondan daha büyük," dedi Jamie. Çocuk bir anlığına öylece bana baktı, sonra Jamie'ye döndü ve küçümsemeyle yüzünü buruşturdu.

"Seninle anlaşalım Dayıcık! O büyükannem gibi yaşlı görünmüyor! Ya baksana, saçında neredeyse beyaz bile yok!"

"Teşekkürler, küçük," dedim, ona ışıl ışıl bakıyordum.

Bana şüpheyle bakan çocuk, "Büyük Yenge Claire olduğundan emin misin?" diye konuşmaya devam etti. "Annem dedi ki Büyük Yenge Claire belki bir büyücü olabilirmiş ama bu bayan hiç ona benzemiyor. Burnunda görebileceğim bir siğil bile yok!"

"Teşekkürler," dedim biraz sertçe. "Peki senin adın ne?" Kendisine doğrudan soru sorulunca utanarak arkasını döndü ve başını Jamie'nin koluna gömdü, konuşmayı reddediyordu.

Çocuğun ipek sarı saçlarını karıştırarak, "Angus Walter Edwin Murray Carmichael," diye cevap verdi Jamie onun yerine. "Maggie'nin büyük oğlu ve Wally olarak bilinir."

"Biz ona Mendil diyoruz," dedi dizlerimin dibinde duran kırmızı saçlı küçük bir kız. "Çünkü onun burnunda devamlı sümük oluyor."

Angus Walter yüzünü dayısının gömleğinden kaldırdı ve kıza öfkeyle baktı, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Hayır değil!" diye bağırdı. "Sözünü geri al!" Kızın sözünü alıp almadığını görmek istemeden yumruklarını sıkarak kızın üzerine atladı ama büyük dayısının yakasına yapışmasıyla ayağa kalkması bir oldu.

"Kızlara vurulmaz," dedi Jamie onu sertçe. "Bu erkekliğe yakışmaz."

"Ama bana sümüklü dedi!" diye feryat etti Angus Walter. "Ona vurmalıyım!"

"İnsanların dış görünüşleri ile ilgili yorum yapmak da hiç nazik bir davranış değil, Bayan Abigail," dedi Jamie ciddiyetle kıza. "Kuzeninden özür dilemesin."

"Evet, ama o..." diye itiraz etti Abigail fakat sonra Jamie'nin sert bakışlarını gördü ve gözlerini yere indirdi, yüzü kızarmıştı. "Özür dilerim, Wally."

Wally uğradığı hakaretten dolayı bu karşılığı ilk başta gönülsüzce kabul etmişe benziyordu ama sonunda dayısının ona bir hikâye anlatma sözünü duyunca kuzenine vurmaya çalışmaktan vazgeçmişti.

"Çoban köpeği ve süvari hikâyesini anlat!" diye bağırdı benim kırmızı saçlı arkadaşım, iyi dinlemek için öne doğru gitmeye çalışıyordu.

"Hayır, iblisin satranç oyununu!" diye bağırdı diğer çocuklar. Jamie onlar için bir mıknatıs gibi görünüyordu. İki erkek çocuğu onun örtüsünü çekiştirirken, sarı saçlı küçük bir kız başının arkasına geçmek için koltuğa tırmandı ve onun saçlarını düzgünce örmeye başladı.

"Yakışıklı Dayıcık," diye mırıldandı Wally, bu önerilere dâhil olmuyordu.

"Bu Wally'nın hikâyesi," dedi Jamie kararlıca, bir hareketiyle çıkan isyanı bastırmıştı. "O beğendiğini seçecek." Yastığın altından temiz bir mendil çıkardı ve Wally'nin burnuna tuttu.

"Sümkür," dedi sessizce ve daha sonra yüksek bir sesle, "ve bana hangi hikâyeyi istediğini söyle, Wally."

Wally uyum sağlayarak sümkürdü ve konuşmaya başladı. "Azize Gelin ve kazlar, lütfen, Dayıcık."

Jamie'nin gözleri bana döndü, düşünceli bir ifadeyle yüzüme odaklanmıştı. "Tamam," dedi bir müddet sonra. "Pekâlâ, o zaman. Hayatı boyunca yas tutan erkek gri yaban kazını biliyorsunuz? Eğer dişi bir kazı avlarsanız onun başını beklemek zorundasınız, çünkü erkek yaban kazı yas tutmak için gelecektir. Sonra ikinciyi de öldürmek zorundasınız, çünkü ölene kadar yas tutacak ve eşini son bir kez daha görmek için gökyüzüne seslenecektir."

Küçük Benjamin örtülerinin arasında kımıldanıyor, kollarımın arasında hareket ediyordu. Jamie gülümsedi ve dikkatini Wally'ye verdi, büyük dayısının dizinin dibinde ağzı açık duruyordu.

"İşte," dedi, "bir zamanlar bildiğinizden ya da hayal edebileceğinizden de çok, çok önceleri Aziz Michael ile birlikte Gelin Kuzey İskoçya'nın taşlarına ayak basmış..."

Benjamin bu noktada küçük bir çığlık attı ve elbisemin önünü aramaya başladı. Genç Jamie ve kardeşleri gözden kaybolmuşa benziyordu ve bir anlık sıvazlamanın, sallamanın boşa olduğunu gördükten sonra Benjamin'in annesini aramak için odadan çıktım, devam eden hikâyeyi arkamda bırakmıştım.

Söz konusu anneyi mutfakta buldum, kızların ve kadınların oluşturduğu büyük bir grubun içine gömülmüştü ve Benjamin'i ona döndürdükten sonra, tanıştırmalar, selamlamalar ve kadınların birbirlerini öyle ya da böyle değerlendirmesiyle vakit geçirdim.

Kadınların hepsi çok samimiydi; herkesin beni bildiği ya da onlara anlatıldığım belliydi. Bir süre beni birbirlerine tanıttılar, Jamie'nin ilk eşinin dönüşünde pek şaşırılacak bir şey yoktu – ya ölümden ya da Fransa'dan dönmüştüm, artık onlara ne anlatıldığına bağlıydı.

Ama yine de bu toplulukta çok tuhaf gizli bir hava vardı. Bana soru sormamak için dikkatli davranıyorlardı; bu oldukça nezaketsizce olurdu. Kuzey İskoçya'da bir yabancının hikâyesi sıradan bir ziyarette ortaya dökülmesi yakışıksız bulunurdu.

Her ne kadar bana kibar ve nazik davransalar da göz uçlarıyla küçük bakışlar, arkamdan birbirlerine bakmalar ve Gaelce yapılan sessiz yorumlar belli oluyordu.

Ancak en tuhaf olanı ise Jenny'nin olmayışıydı. O, Lallybroch'un ana ateşiydi; bütün ev sakinleri güneşin etrafındaki gezegenler gibi onun yörüngesinde dolanırdı. Ev bu kadar kalabalıkken onun mutfağı bırakıp gideceğini düşünemiyordum.

Onun varlığı, evi kokuyla dolduran arka kilerdeki büyük yeni çam ağaçlarının kokusu kadar keskindi ama Jenny'nin kendisi ortada yoktu.

Genç Ian ile döndüğüm geceden beri benimle karşılaşmaktan kaçınıyordu – bu şartlar altında çok doğal diye düşünüyordum. Aslında ben de onunla

konuşmak istemiyordum. İkimiz de bir hesaplaşmanın yapılacağını biliyorduk ama ikimiz de bunu yapmak için çabalamıyorduk.

Mutfak sıcak ve kalabalıktı – çok sıcaktı. Kuruyan çamaşır, nişasta, ıslak çocuk bezi, ter kokusu, domuz yağıyla pişirilen yulaflı çörek ve birazdan hazır olacak ekmeğin kokusu birbirine karışmıştı. Katherine çöreğe koymak için bir sürahi kaymak istediğinde kaçmak için bir fırsat bulmuştum, mandıraya gidip kaymak almaya gönüllü oldum.

***

Mutfaktaki sıcak bedenlerin baskısından sonra dışarıdaki soğuk, nemli hava öyle canlandırıcıydı ki bir müddet öylece kaldım, mandıraya gitmeden önce eteklerimden ve saçlarımdan mutfak kokularının uçup gitmesine izin verdim. Ahır ana evden biraz uzaktaydı, koyunların ve keçilerin tutulduğu iki küçük ağıla göre yapılan süt sağım kulübesine uyumluydu. Kuzey İskoçya'da sığırlar da vardı ama sütten daha çok etleri için besleniyordu, inek sütü sadece hasta olanlara veriliyordu.

Mandıradan çıktığım zaman şaşırmıştım, Fergus otlağın çitlerine yaslanmış duruyordu, huysuzca gerideki yünlü yığınlara bakıyordu. Onu burada görmeyi beklemiyordum ve Jamie'nin onun dönüşünden haberi olup olmadığını merak ettim.

Jenny'nin pahalı Merinos koyunu – ithaldi, elle beslenmişti ve Jenny'nin torunlarından daha şımarıktı – ben yanından geçerken beni gördü ve ağıllarının yanına gelmek için sürüyle acele etti, lezzetli yem umuduyla çılgıncasına meleyerek geliyorlardı. Fergus gürültü karşısında şaşkınlıkla baktı, sonra gönülsüzce el salladı. Bir şey söylüyordu ama bu gürültüden duyulacak gibi değildi.

Ağılın yanında büyük bir kutuda dondan yanmış lahanalar vardı. Büyük, pörsümüş yeşilliği aldım ve ağızlarının kapanması umuduyla aç gözlü dudaklara büyük yapraklardan kopararak verdim.

Neredeyse yeri süpürecek kadar yünle kaplanmış futbol topu gibi testisleri olan Hughie adlı koç, yüksek ve despot bir me sesiyle ilk sıraya geldi. Bu sefer yanıma gelen Fergus büyük bir lahana aldı ve oldukça sert bir şekilde Hughie'ye fırlattı.

"*Tais-to*!" diye bağırdı sinirli bir şekilde.

Lahana onun arka tarafındaki otlağa giderken Hughie irkildi ve şaşkın, tiz bir me ile karşılık verdi. Sonra yola koyuldu, testisleri büyük bir ihtişamla bir sağa bir sola sallanıyordu. Sürüsü de onu takip etti, hoşnutsuz bir me korosuyla gidiyorlardı.

Fergus kötü niyetle arkalarından baktı.

"İşe yaramaz, gürültülü pis kokulu hayvanlar," dedi. Giydiği pelerinin ve çorapların neredeyse tamamının yünden yapıldığını görünce nankörce diye düşündüm.

Onun bu tavrını önemsemeyerek, "Seni yeniden görmek ne güzel, Fergus," dedim. "Jamie geri geldiğini biliyor mu?" Eğer Fergus Lallybroch'a geldiyse son olayların ne kadarını biliyor diye merak etmiştim.

"Hayır," dedi ilgisizce. "Sanırım burada olduğumu ona söylemem lazım." Buna rağmen eve doğru gitmedi ama çamurdan altüst olmuş yere bakmaya devam etti. Onda bir şey olduğu açıktı; bu ayak işleri ile ilgili hiçbir şeyin ters gitmediğini umuyordum.

"Bay Gage'i buldun mu?" diye sordum.

Bir anlığına boş boş baktı, sonra zayıf yüzüne canlılık belirtileri geri geldi.

"Ahh, evet. Lord iyi. Gage ile birlikte dernekteki diğer üyeleri uyarmaya gittim ve sonra birlikte buluşacağımız tavernaya gittik. Orada gizlenip bekleyen bir sürü gümrükçü vardı. Belki fıçıdaki arkadaşları kadar orada beklemişlerdir. Ha, ha, ha!"

Gözlerindeki bu vahşi keyif parıltısı birden söndü ve iç çekti. "Elbette broşürlerin parasının ödeneceğini bekleyemeyiz. Baskı makinesi kurtarılsa bile Tanrı bilir, lordum işini ne kadar zamanda düzeltir."

Biraz üzgün konuşmuştu ki bu beni şaşırtmıştı.

"Baskı işlerine sen yardım etmiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Bir omzunu kaldırdı sonra indirdi. "Yardım denemez, leydim. Ama lordum kanyaktan kazandığımın bir kısmını basım işlerine yatırmam

konusunda bana izin verecek kadar nazik. Zamanında orada çalışan biri olabilirdim."

"Anlıyorum," dedim cana yakın bir şekilde. "Paraya ihtiyacın var mı? Belki ben–"

Bana şaşkınlıkla bir göz attı ve sonra harika dişlerini sergileyen bir gülümseme yayıldı yüzüne.

"Teşekkürler, leydim ama hayır. Çok az paraya ihtiyacım oluyor ve yeterince param var." Ceketinin yan cebini okşadı, rahatlatan bir şıngırtı sesi gelmişti.

Kaşlarını çatarak durdu ve iki bileğini de ceketinin cebine soktu.

"Hayır..." dedi yavaşça. "Sadece şey, basım işi çok daha saygın bir iş, leydim."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim hafiften şaşırarak. Sesimdeki ifadeyi fark etti ve bana gülümsedi, üzgündü.

"Zor olan şu ki leydim; kaçakçılık gelir olarak bir eşe bakmak için çok daha etkili ama bir iş olarak, saygın bir bayanın ailesinin ilgisini çekecek türden bir meslek değil."

"Yaa," dedim, her şey açığa çıkmıştı. "Sen evlenmek mi istiyorsun? Saygın genç bir leydiyle?"

Biraz çekinerek, başını 'evet' anlamında salladı.

"Evet, madam. Ancak kızın ailesi beni beğenmiyor."

Bütün her şeyi düşününce genç bayanın annesini kınayamıyordum. Fergus, bir genç kızın kalbini çalmaya yetecek gösterişli tavra sahip olabilirdi ama tutucu bir İskoç ailesinin ilgisini çekeceği birkaç şeyden yoksundu; mülk, gelir, sol el ve bir soyadı.

Kaçakçılık, davar hırsızlığı ve isyan gibi İskoçya uzun, şanlı bir tarihe sahipti ama bir Fransız'da bu yoktu. Fergus'un Lallybroch'ta ne kadar kaldığı önemli değildi, Notre Dame gibi bir Fransız olarak kalmıştı. O da benim gibi her zaman bir yabancıydı.

"Eğer uygun bir basım işinde çalışıyor olsaydım, anlarsınız işte, belki saygın bayan durumumu düşünmek için ikna edilebilirdi," diye açıklama yaptı. "Lakin durum böyle olunca..." Umutsuzca başını iki yana salladı.

Sevimli bir şekilde kolunu okşadım. "Bunun için endişelenme," dedim. "Bunu düşünürüz. Jamie bu kızı biliyor mu? Senin için kızın annesi ile konuşacağından eminim."

Biraz endişeli göründüğüne şaşırmıştım.

"Ahh, hayır, leydim! Lütfen ona bir şey söylemeyin. Onun bunu düşünemeyecek kadar çok işi var."

Aslında bunun doğru olduğunu düşündüm ama onun bu kadar sert çıkmasına şaşırmıştım. Yine de Jamie'ye söylememe fikrine katılıyordum. Ayaklarım soğuk çamurda durmaktan üşümüştü ve ona içeriye girmeyi önerdim.

"Belki biraz sonra leydim," dedi. "Şimdilik bir koyun için bile uygun biri değilim." İç çekerek döndü ve bitap halde güvercinliğe doğru yürüdü, omuzları çökmüştü.

***

Jenny'nin Jamie ile birlikte salonda olması beni şaşırtmıştı. Jenny dışarıdan gelmişti; yanakları ve uzun düz burnunun ucu soğuktan pembeydi ve kışın is kokusu elbiselerine sinmişti.

"Donas'ı eyerlemesi için Genç Ian'ı yolladım," dedi. Kaşlarını çatarak erkek kardeşine bakıyordu. "Ahıra kendin gidebilir misin, Jamie, yoksa Ian senin için hayvanı getirsin mi?"

Jamie tek kaşını kaldırarak kız kardeşine dik dik baktı.

"Gidilmesi gereken bir yer varsa yürüyerek kendim giderim ama şimdi hiçbir yere gitmiyorum."

"Onun geldiğini sana söylemedim mi?" diye sabırsızca konuşmaya başladı Jenny. "Amyas Kettrick dün gece geç saatte buraya geldi ve onun Kinwallis'den geldiğini söyledi. Hobart bugün buraya gelmeye niyetliymiş."

Şöminenin üzerindeki işlemeli güzel saate bir göz attı. "Eğer kahvaltıdan sonra yola çıktıysa bir saat içinde burada olur."

Jamie koltuğa doğru başını yana eğip kız kardeşine kaşlarını çatarak baktı.

"Sana söyledim Jenny, Hobart MacKenzie'den korkmuyorum," dedi kısaca. "Ondan kaçarsam bana lanet olsun!"

Jenny erkek kardeşine buz gibi bir bakış attığında kaşlarını yukarıya kaldırdı.

"Ahh, öyle mi?" dedi. "Laoghaire'den de korkmuyordun ama seni ne hale getirdiğine bir bak!" Başıyla Jamie'nin kolundaki sargıyı gösterdi.

Yine de Jamie'nin dudağının bir köşesi yukarıya doğru kıvrıldı.

"Öyle, evet, bu istisna," dedi. "Yine de Jenny, Kuzey İskoçya'da silahların tavuğun dişlerinden bile daha az olduğunu biliyorsun. Hobart'ın buraya gelip beni vurması için benim silahımı ödünç alacağını sanmıyorum."

"Bununla uğraşacağını ben de sanmıyorum. Buraya gelip seni bir kaz gibi midenden de şişleyebilir!" diye lafı yapıştırdı Jenny.

Jamie kahkaha attı ve kız kardeşi ona kötü kötü baktı. Araya girmek için bir fırsat yakalamıştım.

"Kim?" diye sordum, "Hobart MacKenzie kim ve niye seni bir kaz gibi şişlemek istiyor?"

Jamie başına bana çevirdi, gözleri hâlâ keyiften parlıyordu. "Hobart, Laoghaire'in erkek kardeşi, Sassenach," diye açıklama yaptı. "Beni şişlemesine gelince ya da başka şekilde–"

Jenny, "Laoghaire onun yaşadığı yere Kinwallis'e haber yolladı," diyerek araya girdi, "ve ona... bu olanları anlattı." Beni, Jamie'yi ve bütün bu durumu kapsayan belirsiz, sabırsız bir hareket yaptı.

"Ana fikir şu, Hobart buraya gelip, beni öldürerek kız kardeşinin onurunu temizlemek istiyor," diye açıklama yaptı Jamie. Bu fikri eğlenceli bulmuşa benziyordu. Bundan emin değildim ve Jenny de emin değildi.

"Bu Hobart için endişelenmiyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki hayır," dedi biraz sinirlenerek. Kız kardeşine döndü. "Tanrı aşkına, Jenny, Hobart MacKenzie'yi tanıyorsun! O adam kendi ayağını kesmeden bir tavuğu bile kandıramaz!"

Jenny aşağıdan yukarıya doğru onu süzdü; onun kendisini nasıl savunabileceğini ölçüyordu ve isteksizce onun bunu – tek elle olsa bile – başaracağı sonucuna vardı.

"Hımm," dedi. "Evet, ya senin için gelir de onu öldürürsen? O zaman ne olacak?"

"Sanırım o zaman o ölecek," diye cevap verdi Jamie düz bir biçimde.

"Ve sen de adam öldürmekten asılacaksın," diye hemen karşılık verdi Jenny, "ya da Laoghaire'in bütün akrabaları senin peşine düşecek. Kan davası mı başlatmak istiyorsun?"

Jamie gözlerini kısarak kız kardeşine baktı, bu bakış aralarındaki benzerliği kamçılıyordu.

"İstediğim şu," dedi abartılı bir sabırla. "Kahvaltı. Bana yemek vermeyi mi yoksa açlıktan bayılmamı bekleyip, sonra da Hobart gidene kadar beni papaz sığınağında saklamayı mı düşünüyorsun?"

Jenny erkek kardeşine dik dik bakarken yüzündeki öfke neşeyle savaşıyordu. Fraser kardeşlerinin genel özelliği olduğundan neşe savaşı kazandı.

"Bu bir düşünce tabii," dedi Jenny kısa isteksiz bir gülümsemeyle. "Senin inatçı leşini bu kadar uzağa sürüklersem, kendimi tokatlarım." Başını iki yana salladı ve iç çekti.

"Tamam, Jamie, nasıl istersen öyle yap. Fakat güzel Türk işi halımı mahvetmeyi deneme bile."

Kız kardeşine baktı, büyük ağzı yana doğru kıvrıldı.

"Söz veriyorum, Jenny," dedi. "Salonda kan dökülmeyecek."

Jenny homurdandı. "Avanak," dedi, bir kin belirtisi yoktu, "Janet ile kahvaltını göndereyim." Ve eteklerini toplayıp gitti.

Şaşkınlıkla Jenny'nin peşinden bakarak, "Donas mı dedi o?" diye sordum. "Kesinlikle Leoch'tan aldığın at olamaz!"

"Ahh, hayır." Jamie bana gülümseyerek başını arkaya doğru yasladı. "Bu Donas'ın torunu ya da onlardan biri. Onun şerefine kızıl doru taya adını verdik."

Koltuğun arkasına doğru yaslandım, omzundan başlayarak yaralı kolu boyunca acısı olup olmadığını kontrol ediyordum.

"Acıyor mu?" diye sordum, yaranın biraz yukarısına bastırdığımda yüzünün buruştuğunu gördüm. Durumu iyiydi; ağrının yeri bir gün öncesine göre daha yukarıdaydı.

"Çok değil," dedi. Askıyı çıkardı ve yüzünü buruşturarak dikkatlice kolunu uzatmaya çalıştı. "Ama daha takla atabileceğimi sanmıyorum."

Kahkaha attım. "Hayır, ben de sanmıyorum." Duraksadım. "Jamie... bu Hobart. Gerçekten düşün–"

"Düşünmüyorum," dedi kararlılıkla. "Ve eğer düşünüyorsam da ilk önce kahvaltımı yapmak istiyorum. Boş bir mideyle öldürülmek niyetinde değilim."

Yeniden kahkaha attım, biraz rahatlamıştım. "Gidip kahvaltını getireyim," dedim.

Koridora adımımı attığımda pencerelerden birinde bir hareketlenme gördüm ve bakmak için durdum. Jenny'ydi, soğuğa karşı pelerinini giymiş ve şapkasını da örtmüştü, ahırın olduğu yokuşa doğru gidiyordu. Ani bir dürtüyle tahta askıdan ben de pelerinimi aldım ve onun peşine takıldım. Jenny Murray'ye söylenecek birkaç lafım vardı ve bu onu yalnız yakaladığım en iyi fırsattı.

***

Ahırın dışında ona yetişmiştim; peşinden gelen adımlarımı duydu ve arkasını döndü, şaşkındı. Çabucak etrafa bir göz attı fakat yalnızdık.

Yüzleşmeden kaçış olmadığını görünce yün pelerinin altındaki omuzlarını dikleştirdi ve başını kaldırdı, gözlerini gözlerime dikti.

"Düşündüm de en iyisi Genç Ian'a atın eyerlerini çözmesini söylemek," dedi. "Sonra börek için sebze kilerini gidip soğan alacağım. Sen de benimle gelir misin?"

"Gelirim." Kış rüzgârına karşı iyice pelerinime sarılarak ahıra doğru onu takip ettim.

Dışarıdaki buz gibi soğuğa karşı en azından içerisi sıcak ve karanlıktı. At, saman ve gübre kokuyordu. Gözlerimin loşluğa alışması için bir müddet durdum ama Jenny hemen ana koridorun aşağısına doğru gitti, taş zeminde ayak sesleri yumuşaktı.

Genç Ian taze saman yığınlarının üzerine uzanmıştı; oturdu ve sese karşı gözlerini kırpıştırdı.

Jenny bir oğluna bir ahıra bakıyordu. Yumuşak kahverengi gözlü at ise rahatça yemliğinden saman yiyordu, eyerli ya da yularlı değildi.

"Sana Donas'ı hazırla demedim mi?" diye sordu Jenny çocuğa, sesi sertti. Genç Ian biraz mahcup bakarak başını kaşıdı ve ayağa kalktı.

"Evet, anne söyledin," dedi. "Ama onu yeniden çözeceğim için eyerlememe değmeyeceğini düşündüm."

Jenny ona dik dik baktı.

"Ahh, öyle mi?" dedi. "Peki gerekli olmadığından nasıl bu kadar emin oluyorsun?"

Genç Ian omuz silkti ve ona gülümsedi.

"Anne, Hobart Enişte şöyle dursun, Jamie Dayı'nın hiçbir şeyden kaçmayacağını benim kadar sen de çok iyi biliyorsun. Öyle değil mi?" diye ekledi nazikçe.

Jenny oğluna baktı ve iç çekti. Sonra isteksiz bir gülümseme yüzünü aydınlattı ve uzanıp oğlunun yüzüne düşen dağınık saçları düzeltti.

"Evet, küçük Ian. Biliyorum." Eli oğlunun kızaran yanağına dokundu.

"O zaman doğruca eve git ve dayınla birlikte ikinci kahvaltını yap," dedi. "Yengen ve ben sebze kilerine gideceğiz. Fakat Bay Hobart MacKenzie gelirse yanıma gel ve bana güzelce haber ver, tamam mı?"

"Tamam, anne," diye söz verdi ve eve gitti, tabii ki yemek düşüncesiyle harekete geçmişti.

Jenny onun gidişini izliyordu, çocuk yavru bir turna kuşu gibi sarsakça hareket ediyordu ve Jenny başını iki yana salladı ama dudaklarında hâlâ gülümseme vardı.

"Tatlı çocuk," diye mırıldandı. Sonra şu anki durumu hatırlayarak kesin bir kararla bana döndü.

"Gel hadi," dedi. "Sanırım benimle konuşmak istiyorsun, değil mi?"

***

İkimizde sebze kilerinin sığınağına gidene kadar hiçbir şey konuşmadık. Burası evin altına kazılmış küçük bir odaydı. Tavan kirişine asılı uzun örgülü saçaklı soğan ve sarımsakların kokusu, kurumuş elmaların tatlı, aromalı kokusu ve kilerin raflarının üzerine kahverengi yumrular şeklinde dağılmış patateslerin toprak kokusu içeriyi doldurmuştu.

Bir elini kümelenmiş yumruların üzerine koyarak, "Bana patates yetiştirme fikrini verdiğini hatırlıyor musun?" diye sordu Jenny. "Bu çok iyi bir şeydi; Culloden'dan sonraki birçok kışta bizi hayatta tutan patates oldu."

Tabii ki hatırlıyordum. Soğuk bir sonbahar akşamı birbirimizden ayrılmak için ayakta dururken söylemiştim – sonra o yeni doğan bebeğinin yanına dönmüş, ben de ölüm cezasına çarptırılan ve Kuzey İskoçya'da kanun kaçakçısı ilan edilen Jamie'yi kurtarmaya gitmiştim. Onu bulmuş ve onu kurtarmıştım – öyle görünüyordu ki Lallybroch'u da. Ve Jenny ikisini de Laoghaire'e vermeye çalışmıştı.

"Neden?" dedim sonunda yumuşak bir sesle. O işiyle ilgilenmek için eğildiğinden tepesinden konuşuyordum. Eli saat gibi işliyordu, bir soğanı uzun örgülü saçaklarından alıyor, örgülerinden kurumuş saplarını ayırıyor ve tuttuğu sepete koyuyordu.

"Bunu neden yaptın?" dedim. Başka bir saçaktan soğanı kopardım ama onu sepete koymak yerine ellerimin arasında tuttum, beysbol topu gibi bir ileri bir geri çeviriyordum, avuçlarımın arasında ince kâğıt gibi yüzeyin sesini duyabiliyordum.

"Neyi neden yaptım?" Sesi oldukça kontrollüydü; sadece onu çok iyi tanıyan biri kendini tuttuğunu anlayabilirdi. Ve ben onu çok iyi tanıyordum – ya da bir zamanlar tanıyordum.

"Neden kardeşimle Laoghaire'in arasını yaptım, bunu mu demek istiyorsun?" Bana hemen bir göz attı, düzgün siyah kaşları soru sorarcasına yukarı kalkmıştı fakat sonra yeniden soğanların saçaklarına döndü. "Haklısın; ben ona bunu yaptırmasaydım o böyle bir şeyi asla yapmayacaktı."

"Bu yüzden sen onun yapmasını sağladın," dedim. Rüzgâr sebze kilerinin kapısını kımıldatıyordu, kesik taşların arasından küçük toz bulutlarını aşağıya indiriyordu.

"Yalnızdı," dedi yumuşak bir sesle. "Çok yalnızdı. Onu öyle görmeye dayanamadım. Uzun zamandır perişan bir hâldeydi. Anlarsın, senin yasını tutuyordu."

"Onun öldüğünü düşünmüştüm," dedim sessizce, dile getirilmemiş suçlamaya cevap vererek.

"Öyleydi de," dedi sertçe, sonra başını kaldırdı ve bir tutam siyah saçı geriye doğru iterek iç çekti.

"Evet, belki onun yaşadığını bilmiyordun. Culloden'dan sonra birçok kişi bilmiyordu. Kesinlikle o da senin öldüğünü ve yok olduğunu düşündü. Ama çok kötü yaralıydı ve bu yara sadece bacağında değildi. Ve İngiltere'den geldikten sonra–" Başını iki yana salladı ve başka bir soğana uzandı. "Bakılacak kadar sağlamdı ama değildi–" Yana yatık mavi gözlerle bana baktı, içimi deliyordu. "O tek başına uyuyacak bir adam değil, değil mi?"

"Evet," dedim kısaca. "Ama biz ikimizde hayattaydık. Genç Ian ile geldiğimiz zaman neden Laoghaire'e haber yolladın?"

Jenny ilk başta cevap vermedi, sadece soğanlara uzanıyor, koparıyordu.

"Seni sevdim," dedi sonunda öyle kısık söyledi ki zor duydum. "Belki de çok sevdim, Jamie ile burada yaşadığın zaman, önceden yani."

"Ben de seni sevdim," dedim aynı sessizlikle. "O zaman neden?"

Sonunda elleri durdu ve bana baktı, elleri yumruk halinde iki yanındaydı. "Ian bana senin geri geldiğini söylediğinde," dedi sessizce, gözleri soğanlara odaklıydı, "şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. İlk başta heyecanlandım, seni görmeyi çok istiyordum. Nerede olduğunu öğrenmek istiyordum–" dedi ve soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı. Cevap vermedim ve o konuşmaya devam etti.

"Ama sonra korktum," dedi sessizce. Gözleri uzaktaydı, kalın siyah kirpikleriyle gölgelenmişti.

"Seni gördüm," dedi, hâlâ görünmez bir uzağa bakıyordu. "Laoghaire ile evlendiğinde ve mihrapta durduklarında... Onlarla birlikteydin, Jamie'nin sol elinin olduğu yerde duruyordun, onunla Laoghaire'in arasındaydın. Ve senin onu geri alacağını anladım."

Ensemdeki tüyler hafiften karıncalanıyordu. Jenny başını yavaşça iki yana salladı, yüzü bembeyaz olmuştu. Bir fıçının üzerine oturdu, pelerini etrafında bir çiçek gibi yayılmıştı.

"Ben ne kalp gözü açık doğanlardan, ne de bir şeyler görenlerden olmadım hiç. Daha önce başıma gelmedi ve bir daha olmasını istemiyorum. Fakat seni orada gördüm, şimdi seni gördüğüm gibi netti ve öyle korktum ki yeminin tam ortasında odayı terk etmek zorunda kaldım." Bana bakarak yutkundu.

"Senin kim olduğunu bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ya da... ya da... ne olduğunu. Senin insanlarını bilmiyoruz ya da yerini. Bunu sana hiç sormadım, sordum mu? Jamie seni seçti ve bu yeterliydi. Ancak sonra sen gittin, Jamie'nin yeniden evlenmesi ve mutlu olması için bu uzun sürenin seni unutturduğunu düşündüm."

"Ama mutlu olmadı," dedim, Jenny'nin onayını bekliyordum.

Ve başını iki yana sallayarak buna cevap verdi.

"Hayır," dedi sessizce. "Yine de Jamie sadık bir adamdır, değil mi? Onun ve Laoghaire arasında ne olduğu önemli değil. Eğer Jamie onun erkeği olmak için yemin ettiyse, onu hiç bırakmayacaktı. Çoğu zamanını Edinburgh'da geçirmesi de önemli değildi; her zaman buraya geri geleceğini biliyordum. O buraya bağlıydı, Kuzey İskoçya'ya. Fakat sonra sen geldin."

Elleri kucağındaydı, güzel görünüyorlardı. Hâlâ şekilleri düzgündü, uzun tırnaklı ve becerikliydiler ama yıllarca çalışmaktan eklemleri kızarmış ve sertleşmişti, damarları beyaz teninin altında mavi mavi görünüyorlardı.

"Biliyor musun," dedi kucağına bakarak, "bütün hayatım boyunca Lallybroch'un on mil ötesine bile gitmedim."

"Yaa," dedim, biraz şaşırmıştım. Başını iki yana salladı sonra bana baktı.

"Ama sen gittin," dedi. "Sanırım çok seyahat ettin." Bakışları yüzümü inceliyordu, ipucu arıyordu.

"Evet."

Başını aşağı yukarı salladı, sanki kendi kendine düşünüyordu.

"Yeniden gideceksin," dedi neredeyse fısıldıyordu. "Yeniden gideceğini biliyorum. Sen buraya bağlı değilsin. Laoghaire gibi, benim gibi değilsin. Ve Jamie de seninle gelecek. Ve ben bir daha onu göremeyeceğim." Bir anlığına gözlerini kapadı sonra açtı, güzel siyah kirpiklerinin altından bana bakıyordu.

"Bu yüzden," dedi. "Eğer Laoghaire'i öğrenirsen bir kez daha gideceğini düşündüm ve gittin," diye ekledi belirsizce somurtarak "ve Jamie burada kaldı. Fakat geri geldin." Omuzları belirsiz, çaresiz bir silkmeyle kalktı. "Ve bunun iyi olmadığını görüyorum. O sana bağlı, iyi ya da kötü. Onun karısı sensin. Ve eğer bir daha gidersen o da seninle gelecek."

Onu rahatlatmak için çaresizce sözler arıyordum. "Ama gitmeyeceğim. Yeniden gitmeyeceğim. Ben sadece burada onunla kalmak istiyorum, sonsuza kadar."

Bir elimi onun koluna koydum ve Jenny kaskatı kesildi. Bir müddet sonra o da elini elimin üzerine koydu. Eli soğuktu ve uzun düz burnunun ucu soğuktan kızarmıştı.

"İnsanlar kalp gözünün açık olması ile ilgili farklı şeyler söylüyorlar, değil mi?" dedi bir müddet sonra.

"Bazıları onun ölüm olduğunu söylüyor; ne görürsen gör bu ölüm demekmiş. Ancak bazıları ise ölüm değil ama uyarı diyor; önlemini alıp bazı şeyleri değiştirebilirsin. Sen kendin için ne düşünüyorsun?" Yandan bana bakıyordu.

Derin bir nefes aldım, soğan kokuları burnumu yakıyordu.

"Bilmiyorum," dedim ve sesim hafiften titredi. "Ben her zaman eğer olacakları bilirsen onları değiştirebileceğini düşünüyordum. Ama şimdi bilmiyorum," diyerek sessizliğe büründüm Culloden'ı düşünüyordum.

Jenny bana bakıyordu, gözleri öylesine koyu maviydi ki loş ışıkta siyah gibi görünüyorlardı. Jamie, Jenny'ye ne kadarını anlattı diye yeniden merak etmeye başlamıştım – ve Jenny anlatılmadan ne kadarını tahmin edebiliyordu.

"Ama yine de denemelisin," dedi kendinden emin bir şekilde. "Öylece bırakamazsın, değil mi?" Bunun kendini düşünerek söyleyip söylemediğini bilmiyordum ama başımı iki yana salladım.

"Hayır," dedim. "Bırakamazsın. Sen haklısın, denemek zorundasın."

Birbirimize gülümsedik, biraz çekimserdik.

"Ona iyi bakacak mısın?" dedi Jenny birden. "Gitseniz bile? Bakacaksın, değil mi?"

Soğuk parmaklarını sıktım. Elinin kemiklerini hissedebiliyordum, hafif ve kırılgan görünüyorlardı.

"Bakacağım," dedim.

"O zaman tamam," dedi kısık bir sesle ve o da elimi sıktı.

Birbirimizin elini tutarak bir müddet oturduk ta ki birden kilerin kapısı açılana kadar, merdivenlerden yağmur ve rüzgâr patlaması geliyordu.

"Anne?" Genç Ian'ın başı birden ortaya çıktı, gözleri heyecandan parlıyordu. "Hobart MacKenzie geldi! Babam annen çabuk gelsin dedi!"

Jenny hemen ayağa fırladı, neredeyse soğan sepetini unutuyordu.

"Silahlı mı geldi?" diye sordu endişeyle. "Tabancası ya da kılıcı var mı?"

Ian başını iki yana salladı, saçları rüzgârda vahşice uçuşuyordu.

"Ahh, hayır, anne!" dedi. "Daha kötü. Bir avukat getirmiş!"

***

Hobart MacKenzie düşünüldüğü gibi intikamın vücut bulmuş haline benzemiyordu. Kısa boylu, hafif yapılı, yaklaşık otuzlarında olan MacKenzie daha çok su mavisine benzeyen, açık mavi gözlere ve açık renkli kirpiklere sahipti. Geride olan saç bitim çizgisiyle ve atkısının katlarının içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi görünen ve gittikçe küçülen çenesiyle belirsiz yüz hatları vardı.

Ön kapıdan içeri girdiğimizde aynada saçlarını düzeltiyordu, düzgün bukleli peruğu yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Şaşkınlıkla gözlerini kırparak bize baktı. Hemen peruğunu kaptı ve başına geçirdi, aynı şaşkınlıkla başıyla selam verdi.

"Bayan Jenny," dedi. Küçük tavşan gibi gözleri bana doğru bir baktı, sonra gözlerini kaçırdı ve tekrar baktı, sanki gerçekten benim orada olmadığımı umuyordu ama benim korktuğum kadar çok korkuyordu.

Jenny bir ona bir bana göz attı, derin bir nefes aldı ve bir cesaretle olaya el attı.

"Bay MacKenzie," dedi ve resmi bir şekilde dizlerini kırarak reverans yaptı. "Güzel kız kardeşim, Claire'i size takdim edeyim? Claire, Kinwallis'ten Bay Hobart MacKenzie."

Adamın ağzı açık kaldı, aval aval bana bakıyordu. Ona elimi uzatacaktım ama ondan daha fazla bir şey biliyordum. Böyle bir durumda Emily Post'un ne tavsiye ettiğini bilmek istiyordum ama Bayan Post olmadığı için ben de doğaçlama davranmak zorundaydım.

Mümkün olduğunca samimi bir şekilde gülerek, "Sizinle tanışmak ne güzel," dedim.

"Ahh..." dedi. Belirsizce başıyla beni selamladı. "Eee... o zevk... bana ait, madam."

Çok şükür ki bu noktada salonunun kapısı açıldı. Kapı girişinde kısa boylu, temiz bir figür gördüm ve tanıyınca sevinçten bir çığlık attım.

"Ned! Ned Gowan!"

Gerçekten de bu kişi, cadılıktan suçlandığımda beni yanmaktan kurtaran Edinburgh'un yaşlı avukatı Ned Gowan'dı. Şimdi daha da yaşlandığı belli oluyordu, yaşlılıktan titriyordu ve öyle kırışmıştı ki sebze kilerinde gördüğüm kurumuş elmalardan bir tanesi gibi görünüyordu.

Fakat parlak siyah gözler aynıydı ve sevinç ifadesiyle hemen bana bakmışlardı.

"Hayatım!" diye bağırdı, hızlı bir sıçramayla bana doğru geldi. Elimi tuttu, gözleri parlıyordu ve ateşli bir şekilde kurumuş dudaklarını elime bastırdı.

"Duydum ki sen–"

"Sen nasıl–"

"–seni görmek ne güzel!"

"–seni yeniden gördüğüme çok sevindim ama–"

Hobart MacKenzie'den gelen bir öksürük bu coşkulu karşılaşmayı kesti ve Bay Gowan baktı, şaşkındı sonra başını tamam anlamında salladı.

"Ahh, evet, elbette. İlk önce iş, hayatım," dedi, beni centilmence başıyla selamlayarak, "ve sonra eğer istersen, senin maceralarını duymak beni çok mutlu eder."

Dinlemek için ne kadar ısrar edeceğini merak ederek, "Ahh... elimden geleni yaparım," dedim.

"Harika, harika." Koridora bir göz attı, parlak küçük gözleri bir Hobart'a bir pelerinini çıkarmış ve şimdi saçlarını düzelten Jenny'ye gidip geldi. "Bay Fraser ve Bay Murray çoktan salona geçtiler. Bay MacKenzie, siz ve leydiler bize katılmayı kabul ederseniz, belki işlerinizi hızlı bir şekilde

hallederiz ve hoş konulara geçebiliriz. Bana izin verir misin, hayatım?" dedi ve davet edercesine kolunu kıvırdı.

***

Jamie onu bıraktığım gibi koltukta oturuyordu ve aşağı yukarı aynı haldeydi – yaşıyordu. Jamie'nin kucağına kıvrılıp uyuya kalan tombul küçük çocuğun haricinde diğer çocuklar gitmişti. Şimdi Jamie'nin saçlarının her iki tarafında birkaç tane küçük örgü vardı, gümüş renkli kurdelelerle canlı bir şekilde bağlanmıştı ve bu ona eğlenceli bir hava vermişti.

Onun oturduğu koltuğun arkasındaki diz yastığına otururken, "Oz Büyücüsü'ndeki Korkak Aslan'a benzemişsin," dedim kısık bir sesle. Hobart MacKenzie'nin bir muziplik yapacağını sanmıyordum ama eğer bir şey olursa Jamie'nin yanında olmak istiyordum.

Jamie şaşkınlıkla baktı ve bir elini başına götürdü.

"Öyle miyim?"

"Şişşt!" dedim, "Sana sonra ne olduğunu anlatırım."

Diğer katılanlar da salona yerleşmişlerdi; Jenny Ian'ın yanına diğer iki kişilik koltuğa oturdu ve Hobart ile Bay Gowan iki kadife sandalyeye yerleştiler.

"Toplandık mı?" diye sordu Bay Gowan, odaya bir göz atarak. "Bütün ilgili taraflar burada mı? Harika. İlk önce hangi tarafta olduğumu açıklayayım. Ben, Bay Hobart MacKenzie'nin avukatıyım, Bayan James Fraser'ı," – bana baktı sonra yavaşça konuşmaya devam etti – "yani ikinci Bayan James Fraser, kızlık soyadıyla Laoghaire MacKenzie'yi temsil etmek için buradayım. Anlaşıldı mı?"

Başını 'evet' anlamında sallayan Jamie'ye soru sorarcasına baktı.

"Evet."

"Güzel." Bay Gowan yanındaki masadan su bardağını aldı ve bir yudum içti. "Müvekkillerim MacKenzieler, ani ve beklenmeyen bir olayın sonucundan anladığım anlaşmazlığı yasal yollarla çözme teklifimi kabul

ettiler. Tabii hepimiz–" diye ekledi, beni başıyla selamlayarak, "ilk Bayan Fraser'ın mutlu ve tesadüfî dönüşünden çok mutluyuz."

Jamie'yi kınarcasına başını iki yana salladı.

"Siz, sevgili genç bayım, bunu söylediğim için çok üzgünüm ama yasal zorluklarla başınızı oldukça derde sokmayı başardınız."

Jamie tek kaşını kaldırdı ve kız kardeşine baktı.

"Evet, öyle, yardım alabilirim," dedi kuru bir biçimde. "Ne tür zorluklardan bahsediyoruz?"

"Evet, ilk başta," dedi Ned Gowan neşeyle, bana gülümsediği zaman parlak siyah gözleri kırışıklıkların içinde kayboluyordu, "birinci Bayan Fraser, zina ve evlilik dışı ilişki suçlarına karşı size hukuk davası açma hakkına sahip. Bunların cezası–"

Jamie parlak bir mavi bakışla, arkaya bana doğru bir bakış attı.

"Bu ihtimal için endişeleneceğimi sanmıyorum," dedi avukata. "Başka?"

Ned Gowan onaylarcasına başını salladı ve kırışmış bir elini yukarıya kaldırdı, diğer ihtimalleri sayarken parmaklarını indiriyordu.

"İkinci Bayan Fraser, kızlık soyadıyla Laoghaire MacKenzie açısından da iki eşli olma, aldatma, dolandırıcılık ve yanlış beyan ile suçlanmaktasınız," – mutlu bir şekilde dördüncü parmağını da büktü ve derin bir nefes aldı – "ve..."

Jamie bu listeyi sabırla dinlemişti. Şimdi ise öne eğilerek avukatın lafını kesti.

"Ned," dedi nazikçe, "bu lanet olası kadın ne istiyor?"

Küçük avukat gözlüklerinin arkasından gözlerini kırpıştırdı, elini aşağıya indirdi ve gözlerini yukarıdaki kirişe dikti.

"Eee, belirttiği gibi leydinin asıl isteği," dedi düşünceli bir şekilde, "Broch Mordha meydanında kısırlaştırılıp bağırsaklarınızın çıkarılması ve kafanızın onun kapısındaki kazığa geçirilmesi."

Jamie'nin omuzları bir anlığına titredi ve hareket kolunu sarstığında yüzü buruştu.

"Anladım," dedi dudağı seğirerek.

Bir gülümseme Ned'in kırışık, yaşlı dudaklarında belirdi.

"Söz konusu leydiye..." duraksadı, bana bir göz attı ve hafiften öksürdü, "yasaların bu isteklerine uyum sağlayamayacak kadar kısıtlı olduğu hakkında bilgi vermek zorundayım."

"Elbette," dedi Jamie basitçe. "Ama sanırım genel düşüncesi artık beni kocası olarak istemediği?"

Hobart, "Hayır," diyerek beklenmeyen bir şekilde araya girdi. "Karga yemi olarak belki fakat bir koca olarak değil."

Ned müvekkiline soğuk bir bakış attı.

"Anlaşma halindeyken bu tarz şeyler söyleyerek davanızda uzlaşma planlamadığınızı düşünüyorum?" dedi azarlayarak.

"Peki bedel olarak ne ödeyeceğim?" Ned yeniden Jamie'ye döndü, profesyonel ağırbaşlılığı zarar görmemişti.

"Bayan MacKenzie sizinle bu saygın evliliği sürdürmek istemiyor, bu durum her şekilde imkânsız," diye ekledi kararlı bir şekilde, "eğer siz şimdiki Bayan Fraser ile boşanmazsanız ve evlenmezseniz–"

"Hayır, bunu yapmak istemiyorum," diye teminat verdi ona Jamie acelece ve bana bir daha göz attı.

"Evet, bu durumda," diye soğukkanlılıkla konuşmaya devam ediyordu Ned, "müvekkillerime, dava masraflarını–" diye ekledi, acelece başını sallayan Hobart'ı uyarırcasına bir kaşını kaldırarak, "açık duruşmayla ve bununla oluşacak unsurlarla mahkemede dava ilanını önlemenin daha cazip olduğunu tavsiye ettim. Bu durumla–"

"Ne kadar?" diye araya girdi Jamie.

"Bay Fraser!" Ned Gowan şaşkınlıkla baktı. "Daha maddi anlaşma ile ilgili bir şey söylemedim!"

"Çünkü kendini eğlendirmekle meşgulsün, seni yaşlı alçak herif," dedi Jamie. Sinirlenmiş, her iki yanağı da kızarmıştı ama keyifliydi de. "Ama konu oraya gelecekti, değil mi?"

Ned Gowan resmi bir şekilde başını eğdi.

"Evet, şunu anlamalısınız ki," diye başladı, "bahsedildiği suçlamalarla görülecek başarılı bir dava Bayan MacKenzie ile erkek kardeşinin sizi önemli derecede zarara uğratmasıyla sonuçlanabilir, hem de çok önemli zarara," diye ekledi, bu ihtimalin dile getirilmesiyle avukatlara özgü şeytanca bir bakış atmıştı. "Ne de olsa Bayan MacKenzie sadece ruhen rahatsızlığa sebep olacak halkın aşağılamasına ve dalga geçilmesine maruz kalmadı, aynı zamanda maddi desteğinin elinden alınmasıyla tehdit edildi–"

Jamie, "O hiçbir şeyle tehdit edilmedi," diyerek sinirli bir şekilde araya girdi. "Ona ve iki kıza bakacağımı ona söyledim! Benim ne olduğumu sanıyor?"

Ned, başını iki yana sallayan Hobart ile bakıştı.

"Senin için ne düşündüğünü bilmek istemezsin," diye teminat verdi Hobart Jamie'ye. "Kendi açımdan onun böyle kelimeleri bildiğini hiç düşünmemiştim. Ancak ödemek istiyor musun?"

Jamie sabırsızca başını 'evet' anlamında sallarken sağlam eliyle başını ovaladı.

"Evet, ödeyeceğim."

"Ama sadece o yeniden evlenene kadar." Herkes başını şaşkınlık içinde, kararlıca başını Ned Gowan'a sallayan Jenny'ye çevirmişti.

"Eğer Jamie Claire ile evliyse, onunla Laoghaire arasındaki evlilik geçersiz olur, değil mi?"

Avukat başını salladı.

"Bu doğru, Bayan Murray."

"Tamam, o zaman," dedi Jenny kararlı bir tavırla. "Bir kez daha evlenmek için özgür, değil mi? Ve bir kez daha evlendiğinde kardeşim onun evine bakmak zorunda kalmayacak."

"Harika bir nokta yakaladınız, Bayan Murray." Ned Gowan tüy kalemini aldı ve hararetle bir şeyler karalamaya başladı. "Evet, şimdi işe başlamalıyız," diye açıkladı, kalemi yeniden bıraktı ve odadakilere baktı. "Şimdi, diğer bir noktaya bakarsak..."

Bir saat sonra, viski sürahisi boşalmış, masanın üzerindeki kâğıt Ned'in yazılarıyla dolmuştu – bir şeyler yazıyordu ve Ned hariç herkes kendinden geçmiş, yorulmuştu, o her zamanki gibi canlı ve gözleri ışıl ışıldı.

"Mükemmel, mükemmel," diye bağırdı yeniden, kâğıtları topladı ve onları düzenlemek için masaya vurdu. "Evet, anlaşmanın sonucu aşağıdaki gibidir; Bay Fraser Bayan MacKenzie'ye zor durumda ve sıkıntıda olduğu, evlilik düzenini kaybettiği için beş yüz pound tazminat verecektir." Jamie hafiften buna homurdandı ama Ned onu duymamış gibi yaptı ve özetini okumaya devam etti, "ve ayrıca, yılda yüz pound da ev masrafları karşılığında ta ki adı geçen Bayan MacKenzie yeniden evlenene kadar ödenecektir, o takdirde bu ödeme feshedilecektir. Ayrıca Bay Fraser, Bayan MacKenzie'nin kızlarına çeyiz olarak her birine üç yüz pound verecektir. Son karar olarak, adam öldürmeye teşebbüs ettiği için Bayan MacKenzie'ye karşı bir ceza davasına başvurulmayacağı kabul edilecektir. Karşılığında Bayan MacKenzie, Bay Fraser'dan ve diğer suçlardan vazgeçecektir. Bu sizin onayınıza bağlı, Bay Fraser?" Jamie'ye dönmüş ve bir kaşını kaldırmıştı.

"Evet, anladım," dedi Jamie. Uzun süredir oturduğundan yüzü beyazlamıştı ve saç dipleri iyice terlemişti ama dimdik oturuyordu. Çocuk ise hâlâ kucağında uyuyordu, başparmağını iyice ağzına sokmuştu.

"Mükemmel," dedi Ned yeniden. Gözleri neşe saçarak ayağa kalktı ve odadakileri selamladı. "Arkadaşımız Dr. John Arbuthnot'un dediği gibi, 'Kanun dipsiz bir kuyudur.' Ama şu an midemden daha derin değil. Bu hoş kokulu koyun eti yakınlarımızda mı, Bayan Jenny?"

Masada Jamie'nin bir tarafında ben, diğer tarafında kızarmış ve rahatlamış görünen Hobart MacKenzie vardı. Mary MacNab büyük et parçasını içeri getirdi ve eski geleneğe göre onu Jamie'nin önüne bıraktı. Bakışları uzun süre Jamie'de kaldı. Jamie sağlam eliyle uzun, keskin büyük et bıçağını aldı ve kibarca Hobart'a uzattı.

"Denemek ister misin, Hobart?" dedi.

"Ahh, hayır," dedi Hobart elini sallayarak. "Eşin daha iyi keser. Benim elim bıçağa uygun değil, muhtemelen et yerine parmağımı keserim ben. Beni biliyorsun, Jamie," dedi keyifle.

Jamie eski kayınbiraderine tuzluğun üzerinden bir bakış attı.

"Bir zamanlar ben de öyle düşünüyordum, Hobart," dedi. "Bana viskiyi verir misin peki?"

***

"Bir kez daha evlenirse bu şey bitecek," diye konuşmaya başladı Jenny.

Çocuklar ve torunlar hepsi yorulmuştu. Ned ve Hobart Kinwallis'e gitmek için ayrılmış, dördümüzü çalışma odasında kanyak ve kremalı kekle baş başa bırakmışlardı.

Jamie kız kardeşine döndü. "Çöpçatanlık senin işin, değil mi?" dedi, sesindeki ima fark ediliyordu. "Eğer aklına koyarsan onun için bir ya da iki uygun kişiyi bulabileceğini düşünüyorum?"

O da bu imaya uyarak, "Yapabileceğimi sanıyorum," dedi. Jenny nakış işliyordu; iğne ince kumaşta batıp çıkarken, gaz lambasının ışığında parlıyordu. Dışarıda sulu kar yağmaya başlamıştı fakat şöminedeki küçük ateş sayesinde çalışma odası sıcacıktı.

"Bununla ilgili tek bir şey var," dedi, gözü işindeydi. "İki bin poundu nereden bulmayı düşünüyorsun Jamie?"

Ben de bunu merak ediyordum. Basımevi için ödenecek olan sigorta bedeli bunun yanında çok az bir miktardı ve Jamie'nin kaçakçılıktan aldığı hissenin bu kadar büyük olduğuyla ilgili şüphelerim vardı. Lallybroch'un bu parayı sağlayamayacağı da açıktı; Kuzey İskoçya'da hayatta kalanlar şansa iş bulmuşlardı ve birkaç yıl düzenli çalışsalar bile çok az kazanırlardı.

"Evet, tek bir yer yok mu?" Ian eşine sonra kayınbiraderine baktı ve eşine yeniden döndü.

Kısa bir sessizlikten sonra Jamie başını salladı.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi isteksizce. Yağmurun yatık bir şekilde vurduğu cama bir göz attı. "Ama onun için yılın bu mevsimi çok hırçın."

Ian omuz silkti ve koltuğunda öne doğru eğildi. "Bir hafta içinde bahar belirtilerini gösterir."

Jamie kaşlarını çattı, sıkıntılı görünüyordu. "Evet, öyle ama..."

"Ondan başka hiç kimse bunun için uygun değil Jamie," dedi Ian. Uzandı ve arkadaşının sağlam kolunu sıktı. "Prens Charles'ın yandaşları için değil mi? Ve sen onlardan biriydin, istesen de istemesen de."

Jamie ona üzgün bir gülümsemeyle baktı.

"Evet, sanırım bu doğru." İç çekti. "Her durumda yapmayı uygun gördüğüm tek şey bu." Bir Ian'a bir Jenny'ye bakıp duruyordu, başka bir şeyi eklemek için kendi içinde savaştığı belliydi. Kız kardeşi de onu benden daha iyi tanıyordu. Başını işinden kaldırdı ve ona baktı.

"Ne, Jamie?" dedi.

Jamie derin bir nefes aldı.

"Genç Ian'ı götürmek istiyorum," dedi.

"Hayır," dedi anında. İğne durdu, modelin kırmızı tomurcuğuna doğru yarı bir şekilde batıktı, model beyaz kumaşın üzerinde kan kırmızı renkteydi.

"Yeterince büyük, Jenny," dedi Jamie sessizce.

"Değil!" diye itiraz etti. "Daha tam on beş yaşında bile değil. Michael ve Jamie en azından on altı yaşlarındaydı ve yeterince büyüklerdi."

"Evet ama o iki erkek kardeşinden de daha iyi yüzüyor," diye Ian akıllıca konuşmaya başladı. Alnı endişeyle kırışmıştı. "Ne de olsa delikanlılardan biri olacak," diye Jenny'nin dikkatini çekti. Başıyla Jamie'yi gösterdi, sarılı kolunu tutuyordu. "Jamie bu hâldeyken kendi başına yüzemez. Ya da Claire," diye ekledi bana gülümseyerek.

"Yüzmek mi?" dedim birden, şaşırmıştım. "Nereye yüzmek?"

Ian bir anlığına gerileyerek baktı, sonra Jamie'ye bir göz attı; kaşlarını yukarıya kaldırmıştı.

"Ahh. Ona anlatmadın mı?"

Jamie başını iki yana salladı. "Hazine, Sassenach. Fok balıklarının altınları."

Hazineyi yanına alamayan Jamie onu yerine koymuştu ve Ardsmuir'e geri dönmüştü.

"Onunla ne yapacağımı bilmiyordum," diye açıklama yapıyordu. "Duncan Kerr benim ona bakmamı istedi ama hazinenin kime ait olduğu ya da kimin onu bıraktığı, benim onunla ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. 'Beyaz Cadı' Duncan'ın dediği tek şeydi ve bu da aklıma senden başkasını getirmemişti, Sassenach."

Hazineyi kendisi için kullanmaya isteksizdi. Kendisi hapishanede ölürse diye birisinin bunu bilmesi gerektiğini hissetmiş, Lallybroch'taki Ian ve Jenny'ye dikkatlice şifrelediği bir mektup yollamıştı. Bu mektupta hazinenin yerini tarif etmişti ve muhtemelen ne için kullanılacağını da anlatmıştı.

O zamanlar II. James yanlıları zor durumdaydı. Topraklarını ve servetlerini bırakıp Fransa'ya kaçanlar Kuzey İskoçya'da İngilizler'in işkencesiyle yüzleşmek zorunda kalanlardan daha fazla sıkıntı içerisindeydiler. O zamanlarda Lallybroch da kötü dönemler geçiriyordu, dostları Fransa'dan onlara mektuplar yolluyor, açlıktan ölme tehlikesine karşı mümkünse yardım istiyorlardı.

"Gönderecek hiçbir şeyimiz yoktu, aslında biz de burada açlıkla yüz yüzeydik," diye açıkladı Ian. "Jamie'ye haber yolladım ve o da Prens Tearlach'ın arkadaşlarına bakmak için onlara yardımcı olacak hazinenin birazını kullanmanın yanlış olmayacağını söyledi."

"Stuartlar'ı destekleyenlerden biri oraya koymuş gibi görünüyordu," diyerek araya girdi Jamie. Kızıl kaşının tekini kaldırarak bana baktı ve dudağının bir köşesi seğirdi. "Hatta o hazineyi Prens Charles'a bile göndermeyi düşündüm."

"Çok iyi düşünce," dedim sertçe. Charles Stuart'a verilecek herhangi bir para bir hafta içinde boşa harcanır ve israf edilirdi. Charles'ı Jamie gibi çok iyi tanıyan biri bunu bilmeliydi.

Ian büyük oğlunu almıştı, Jamie'yi ve İskoçya'nın karşısındaki Coigach'ın yakınında bulunan fok balıkların koyuna gitmişlerdi. Hazine lafını ağızlarından kaçırma korkusuyla bir balıkçı kayığını da almamışlardı ama Genç Jamie, birkaç sene önce dayısının yaptığı gibi fok balıkların kayalığına yüzmüştü. Hazineyi yerinde bulmuştu, iki altını ve küçük taşlardan üç tanesini alıp, boynuna dikkatlice sardığı küçük çantaya atıp ağzını bağlamıştı. Hazinenin geri kalan kısmını orada bırakmıştı ve dalgalarla boğuşarak geri gelmişti. Geri döndüğünde yorgunluktan ölüyordu.

Daha sonra Inverness'a ve oradan gemiye binerek Fransa'ya gitmişlerdi. Başarılı bir şarap tüccarı olan Jared, altınların ve mücevherlerin paraya dönüştürmeleri için onlara yardım etmişti. Dahası ihtiyacı olan II. James yanlılarına bunu dağıtma sorumluluğunu üzerine almıştı.

Üç kez Ian oğullarından birini yanına alarak bu zahmetli yolculuğu yapmıştı. Her seferinde de ihtiyaçları karşılamak için yanlarına çok az bir miktar para almışlardı. İki kez Fransa'daki arkadaşlarının yardımı, bir kez de bitki ekimi için ihtiyaç olmuştu – Lallybroch'un kileri ve patates mahsulü çürük çıktığında kışın kiracıların yiyeceklerini sağlamak içindi bu.

Sadece Jenny, Ian, iki büyük erkek çocukları Jamie ve Michael hazineyi biliyorlardı. Ian'ın tahta bacağı fok balıklarının adasına yüzmeyi engelliyordu, bu yüzden oğullarından birini yola çıkarken yanına almıştı. Bunu büyük bir sır gibi saklayan Genç Jamie ve Michael için bunun ayin gibi bir şey olduğunu anlamıştım. Şimdi sıra Genç Ian'daydı.

"Hayır," dedi Jenny yeniden ama kalbinin böyle söylemediğini anlıyordum. Ian da düşünceli bir şekilde başını 'evet' anlamında sallıyordu.

"Onu yanında Fransa'ya da götürecek misin, Jamie?"

Jamie başını 'evet' anlamında salladı.

"Evet. Ayrıca Laoghaire hatırına Lallybroch'tan ayrılıp biraz uzakta kalmam gerekecek. Onun burnunun dibinde seninle birlikte burada

yaşayamam," diye özür dilercesine benimle konuşuyordu, "en azından başka biriyle evlenene kadar." Dikkatini yeniden Ian'a verdi.

"Sana Edinburgh'da olan her şeyi anlatmadım Ian ama her şeyi düşününce bir müddet uzakta kalmamın en iyisi olacağını düşünüyorum."

Sessizce oturuyordum, bu haberleri sindirmeyi çalışıyordum. Jamie'nin Lallybroch'dan ayrılmaya niyetli olduğunu fark etmemiştim – sanki tamamen İskoçya'dan ayrılmak istiyordu, kulağa böyle geliyordu.

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun, Jamie?" Jenny numaradan yaptığı işleme işinden vazgeçmişti ve elleri kucağında oturuyordu.

Jamie burnunu ovaladı, yorgun görünüyordu. Bu onun ayakta olduğu ilk gündü. Saatler önce yatakta olması gerekiyordu diye düşündüm ama akşam yemeğini yönetmek ve herkesle konuşmak için ayakta kalmaya ısrar etmişti.

"Şey," dedi yavaşça. "Jared bir kez daha bana kendi iş yerinde çalışmam için teklifte bulundu. Belki Fransa'da kalırım, en azından bir yıl. Genç Ian'ın da bizimle gelip Paris'te eğitim görebileceğini düşünüyorum."

Jenny ve Ian birbirlerine baktı, uzun zamandır evli kalan çiftler gibi birkaç kalp atışıyla konuşmalarını tamamlamışlardı. En azından Jenny başını bir yana eğmişti. Ian da gülümsedi ve onun elini tuttu.

"Güzel olacak, *mo nigbean dubh*," dedi eşine usulca ve sevgi dolu bir sesle. Sonra Jamie'ye döndü.

"Tamam, götür onu. Delikanlı için de büyük şans."

Ian'dan daha çok kız kardeşine bakarak, "Emin misiniz?" dedi Jamie tereddütle. Jenny'nin mavi gözleri lambanın ışığında parıldıyordu ve burnunun ucu hafiften kızarmıştı.

"Sanırım bu en iyisi. Özgürlüğün bizim vermemiz gereken bir şey olduğunu düşünürken, ona özgürlüğünü vermek en iyisi olacak," dedi. Jamie'ye baktı sonra bana, bakışları dik ve sabitti. "Ama ona iyi bakacaksın, değil mi?"

39

Kayıp ve Rüzgârın Üzdüğü

İskoçya'nın bu kısmında, Lallybroch'un yakınındaki Kuzey Yorkshire'dakine benzer vadi ve göl yoktu. Burada ağaç da yoktu, sadece alçak gökyüzüne dokunan ve birden sis perdesiyle kaybolan süpürge otlarının dağıldığı uzun yarık kayalar vardı.

Deniz kıyısına yaklaştıkça sis daha çok artmıştı, ikindiden önce her yer sisle kaplıydı. Sabahın miskinliği uzun sürmüş gibiydi öyle ki günün ortasında sadece iki saat açık bir havada ata binebilmiştik. Gidiş oldukça yavaştı ama hiçbirimiz bu durumu o kadar önemsemiyorduk – elbette heyecanlanan, gitmek için sabırsızlanan Genç Ian hariç.

"Ayı balıklarının adası kıyıdan ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Jamie'ye onuncu kez.

"Çeyrek mil kadar, öyle hesapladım," diye cevap verdi Jamie.

"Bu mesafeyi yüzebilirim," diye tekrarladı Genç Ian onuncu kez. Elleri dizginlere sıkıca yapıştı ve çocuğun çenesi kararlılıkla sertleşti.

"Evet, yapabileceğini biliyorum," diye güvence verdi Jamie ona sabırlı bir şekilde. Bana bir göz attığında dudaklarının köşesine gizlenmiş bir gülümseme vardı. "Buna ihtiyacın da yok, adaya doğru yüz zaten sonra akıntı seni taşıyacaktır."

Çocuk başını 'tamam' anlamında salladı ve sessizliğe gömüldü fakat gözleri beklentiyle parlıyordu.

Koyun üzerindeki burun sisle kaplı ve tenhaydı. Seslerimiz sisin içinde yankılanıyordu ve bu yüzden konuşmayı kestik. Uzaktan aşağıdan gelen fok balıklarının seslerini duyabiliyordum. Ses yankılanıyor ve dalgaların vurma sesine karışıyordu, öyle ki bazen denizciler denizin gürültüsünden diğer arkadaşına bağırıyormuş gibi geliyordu.

Jamie Ellen'ın kulesinin kaya bacasını Genç Ian'a gösterdi ve eyerinden halatını alıp giriş için burundaki kırık kayaya doğru gitti.

"Aşağıya gidene kadar gömleğini çıkarma," diye tembihliyordu delikanlıyı, dalgaların sesinden duyulmak için bağırıyordu. "Yoksa kaya senin sırtını parçalar."

Ian anlamışçasına başını salladı. Halat sıkıca beline sarıldığında buna sinirim bozulmuşçasına güldüm, sonra sıkıntılı bir şekilde iki adım attı ve gitti. Jamie halatın diğer ucunu kendi beline sardı, çocuk aşağıya inerken sağlam eliyle dikkatlice halatı arkasından indiriyordu.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde emekleyerek, aşağıdaki yarım ay şeklinde görünen kumsala bakabileceğim kayalığın kenarına tırmanmak için seyrek çimenlerin ve çakılların arasından yürümeye başladım.

Çok uzun sürmüş gibi gelmişti ama nihayetinde bacanın altından çıkan Ian'ı gördüm, küçük bir karınca gibi görünüyordu. Halatı belinden çözdü, etrafa bakındı ve kayalığın tepesinde bizi gördüğünde heyecanlı bir şekilde el salladı. Ben de ona el salladım ama Jamie sadece bıyık altından mırıldandı, "Tamam, artık devam et."

Çocuk pantolonunu sıyırıp kayaların aşağısından suya atlarken, Jamie'nin yanımda gerildiğini hissedebiliyordum. Küçük figür gri-mavi dalgaların arasına aceleyle daldığında, Jamie irkilmişti.

"Brrr!" dedim, izlerken. "Su dondurucu olmalı!"

"Öyle," dedi Jamie. "Ian haklıydı, yüzmek için yılın en hırçın zamanı."

Yüzü solgun ve gergindi. Uzun yolculuğun ve halatın verdiği yorgunluğa rağmen, bu gerginliğinin sebebinin yaralı kolunun rahatsızlığından kaynaklandığını sanmıyordum. Jamie, Ian aşağıya inerken cesaret verici şekilde rahat davranmıştı fakat şimdi, endişesini saklamak için bir çaba göstermiyordu. Gerçek şuydu; eğer ters giden bir şeyler olursa Ian'a ulaşmamız için ikimizin de yapabileceği bir şey yoktu.

"Belki sisin kalkmasını beklemeliydik," dedim, böyle düşündüğümden daha çok onun dikkatini dağıtmak istiyordum.

"Eğer gelecek Paskalya'ya kadar zamanım olsaydı, bekleyebilirdik," dedi alayla. "Ancak sana şunu söyleyeyim, o zaman adayı şimdikinden daha iyi görebilirdim," diye ekledi, aşağıda kasvetli dönen suya gözlerini kısarak bakıyordu.

Sis boydan boya üç adayı da sararken, kayalığın tepesinden adalar sadece aralıklı olarak görülüyordu. Ian kıyıdan ayrıldığında, ilk yirmi metre nokta gibi görünen başının bir batıp bir çıktığını görebiliyordum ama şimdi sislerin arasında tamamen kaybolmuştu.

"İyi olduğunu düşünüyor musun?" Yukarı tırmanmaya çalışırken Jamie bana yardım etti. Parmaklarımın altındaki ceketi nemli ve sertti.

"Evet, yapacak. O iyi bir yüzücü ve bir kez akıntıya kapıldı mı yüzmek de çok zor olmayacak." Ama yine de sisin içine gözlerini kısarak bakıyordu, sanki biraz çabayla sis perdesini delip görebilecekti.

Jamie'nin tavsiyesi üzerine Genç Ian, akıntı başladığında tam zamanında aşağıya inmişti. Böylece akıntıdan mümkün olduğu kadar yararlanabilecekti. Kenardan aşağıya bakarken bir gemi enkazının yüzdüğünü görebiliyordum, kıyı şeridi boyunca yarıya kadar karaya oturmuştu.

"Belki gelmesi iki saati bulacak," diye cevap verdi Jamie benim sorulmamış soruma. Sisle kaplı koydan bana döndü. "Lanet olsun, kolum tutsun ya da tutmasın keşke ben kendim gitseydim."

"Genç Ian ve Michael bunu yaptılar," diye hatırlattım ona. Üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Ahh, evet. Ian daha iyi yapacak. Sadece tehlikeli olanı yapmak, başka biri yaparken bekleyip onun için endişelenmekten daha kolay."

"Ha," dedim. "O zaman şimdi seninle evli olmanın nasıl bir şey olduğunu da anladın."

Kahkaha attı.

"Ahh evet, sanırım. Ama yine de Genç Ian'ı macerasından alıkoymak ayıp olurdu. Hadi gel; rüzgârdan çekilelim."

Biraz içeriye doğru yürüdük, kayalığın parçalanmış kenarından uzaklaşmıştık ve korunmak için atların bedenlerini kullanarak beklemek için aşağıya oturduk. Kaba tüylü Kuzey İskoçya midillileri nahoş havada sadece öylece duruyorlardı, başları aşağıda ve kuyrukları rüzgâra doğru dönüp duruyordu.

Rüzgâr rahat bir sohbet için oldukça fazlaydı. Sadece sessizce oturduk. Atlar gibi yan yana duruyorduk, sırtımızı rüzgârlı sahile vermiştik.

"Bu ne?" diyerek başını kaldırdı Jamie, dinliyordu.

"Ne?"

"Sanki birinin bağırdığını duydum."

"Sanırım fok balıkları," dedim ama kelimeler ağzımdan çıkmadan önce Jamie ayağa kalkmış ve kayalığın kenarına doğru gitmişti.

Koy hâlâ sisle kaplıydı ancak rüzgâr fok balıklarının adasındakini dağıtmıştı. Bir dakikalığına bile olsa her şey göründü. Ama üzerinde fok balıkları yoktu.

Küçük bir kayık adanın bir kenarındaki meyilli bir kayaya çekilmişti. Ama bu bir balıkçı kayığı değildi; daha uzundu ve meşe ağaçlarından yapılmış geminin ön tarafına benziyordu.

Bakarken adanın ortasında bir adam belirdi. Bir kolunun altında Jamie'nin tarif ettiği kutunun büyüklüğünde ve şeklinde bir şey taşıyordu. Bu eşyayı inceleyecek kadar vaktim olmadı, çünkü ikinci bir adam adanın uzağındaki yokuştan çıktı ve ortaya geldi.

Bu adam da Genç Ian'ı taşıyordu. Çocuğun yarı çıplak bedeni dikkatsizce omzunun üzerinden sallanıyordu. Başı aşağıdaydı, kolları öylece sallanıyordu ki çocuğun bilincinin yerinde olmadığı ya da öldüğü açıktı.

"Ian!" Bir daha bağırmadan önce Jamie'nin eli ağzımı kapadı.

"Şişşt!" Görünmemem için beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. İkinci adam Ian'ı dikkatsizce kayığa koyup suya inmek için küpeşteyi tutarken çaresizce izledik. Onlar kaçmayı başarmadan önce bacadan aşağıya inip adaya yüzmenin bir yolu yoktu. Fakat nereye kaçıyorlardı?

"Nereden gelmişler?" diye sordum nefes nefese. Aşağıdaki koyda, sis ve akıntıyla yana doğru yatan yosun yatağının dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

"Bir gemi. Bir gemi kayığı." Jamie kısık, kalpten bir sesle Gaelce bir şey daha söyledi ve sonra gitti. Arkamı döndüğümde Jamie'nin atlardan birine

atlayıp başını diğer tarafa döndürdüğünü gördüm. Sonra koyun uzağına, süpürge otlarıyla kaplı burnunun karşı tarafına gitti.

Ben de aceleyle ata atladım ve Jamie'yi takip ettim, Ian'ın atının yüksek sesli itiraz kişnemesi kulaklarımda çınlıyordu.

Burnun okyanus tarafı çeyrek milden daha azdı ama oraya ulaşmak sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu. Önde giden Jamie'yi gördüm, saçları rüzgârda uçuşuyordu ve onun ötesinde de kıyıda bir gemi vardı.

Zemin kayaların ufalanmasıyla kırılıyor, aşağıya okyanusa düşüyordu. Koyun kayalıkları gibi dik değildi ancak bir atla aşağıya inemeyecek kadar sertti. Ben dizginlere ulaştığımda, Jamie atından indi ve moloz yığınlarından aşağıya suya doğru inmeye başladı.

Sol tarafta adadan gelen uzun kayığı gördüm, burnun kıvrımından çıkıyordu. Gemideki biri onlar için gözcülük yapıyor olmalıydı. Gemi tarafından belirsiz bir bağrış duydum ve küçük figürlerin birden halatların olduğu yere çıktıklarını gördüm.

Bunlardan biri bizi de görmüş olmalıydı, çünkü gemide birden kargaşa oldu, başlarını küpeştelerden çıkarıp daha çok bağırmaya başlamışlardı. Etrafı geniş siyah şerit çekilmiş mavi bir gemiydi. Bu şerit kısımlarına lombarlar yerleştirilmişti ve ben gemiyi izlerken ön taraftaki bir tanesi açıldı ve silahın yuvarlak siyah gözü ortaya çıktı.

"Jamie!" diye bağırdım, elimden geldiğince yüksek sesle. İşaret ettiğim yere ayakların ucundaki kayalıklardan baktı ve silah ateşlendiğinde kendini yere atmak için acele etti.

Atış çok yüksek sesle olmamıştı ama ben de içgüdüsel olarak eğildiğimde, başımın tepesinden ıslık gibi bir ses geçip gitmişti. Etrafımdaki kayaların birkaçı parçalarını etrafa saçarak patladı ve fark ettim ki burnun tepesinde duran atlar ve ben, aşağıda olan Jamie'den daha çok görünüyorduk.

Benden önce gerçeği fark eden atlar, toz bulutu çökmeden önce bağlı arkadaşının olduğu yere gitmek için yola koyulmuşlardı. Kendimi burnun kenarına attım, kum üzerinden birkaç metre süründüm ve kayaların içindeki derin aralığa sığındım.

Kafamın üzerinde bir yerlerde başka bir patlama daha oldu ve iyice kayanın içine sindim. Gemidekilerin son atışlarının etkisinden memnun oldukları açıktı, çünkü bununla birlikte ortalık sessizleşmişti.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Yüzümün çevresi olduğu gibi gri tozla kaplanmıştı, öksürmek karşı konulamazdı. Omzumun üzerinden bakmaya cesaret ettim ve geminin uzun kayığı yukarı kaldırdığını tam zamanında gördüm. Ian'dan ve onu esir alan iki kişiden iz yoktu.

Gemiyi izlerken lombar sessizce kapandı ve çapayı tutan halat etrafa sular saçarak yukarı çekildi. Gemi yavaşça döndü, rüzgârı arıyordu. Hava hafifti ve yelkenler zar zor açıldı fakat bu kadarı bile yetmişti. İlk başta yavaş sonra hızlı bir şekilde gemi açık denize doğru hareket etti. Jamie kök saldığım yere ulaştığında, ufukta görünen kalın bulut kütlesinin içinde kaybolmuştu.

"Tanrım," yanıma geldiğinde tek söyleyebildiği buydu ve bir anlığına bana sarıldı. "Tanrım."

Sonra beni bıraktı ve denize bakmak için arkasını döndü. Havada süzülen birkaç sisin dışında hiçbir şey görünmüyordu. Bütün dünya sessizliğe bürünmüştü; deniz ve yelkovan kuşlarının sıradan bağrışları top ateşiyle susmuştu.

Ayağımın yanındaki kaya, açık gri yeni bir yeri gösteriyordu; açılan ateşin kayada açtığı geniş yer. Saklandığım yarığın yaklaşık bir metre üzeriydi.

"Ne yapacağız?" Kendimi uyuşmuş hissediyordum, hem öğleden sonranın verdiği şoktan hem de olanların büyüklüğünden kaynaklanıyordu bu. Neredeyse bir saat içinde olanlara inanmak imkânsızdı, Ian gözümüzün önünde tamamen kaybolmuş sanki yer yarılmış içine girmişti. Sis tabakası iyice kalınlaşmış ve içinden geçilmez bir hale gelmişti. Önümüzdeki sahil neredeyse görünmüyordu, yeraltı ile yeryüzü arasına çekilen perde gibi geçilmez bir engeldi.

Gördüklerim aklımda tazeliğini koruyordu; fok balıkların adasından sisin çekilişi, birden kayığın belirmesi, kayaların üzerindeki iki adam, Ian'ın leylek gibi bedeni, sis gibi bembeyaz olmuş teni, oyuncak gibi cılız kol ve bacaklarının sallanışı. Korkunç olayı aydınlığa kovuşturan her şeyi hatırlıyordum. Bütün detaylar gözlerimin önündeydi. Tekrar, tekrar

canlanıyorlardı. Her zaman yarı bilinçli olan ben, bu sefer onları iyice tarif edebilecektim.

Jamie'nin yüzü kaskatı kesilmişti, burnundan ağzına kadar derin bir kırışık oluşmuştu.

"Bilmiyorum," dedi. "Lanet olsun, ne yapacağımı bilmiyorum!" Birden elleri iki yanında yumruk haline geldi. Gözlerini kapatıp ağır ağır nefes aldı.

Bu kabullenişle daha çok korktuğumu hissettim. Kısa süre de olsa Jamie'nin her zaman arkasında olmuştum, en kötü durumlarda bile onun her zaman ne yapacağını bilmesine alışkındım. Bu itiraf ise olanlardan daha çok üzücü gibi görünüyordu.

Çaresizlik hissi birden sis perdesi gibi beni sardı. Bütün sinirlerim bir şey yapmam için bana bağırıyordu. Ama ne?

Jamie'nin kol manşetinden kan sızdığını gördüm; kayalara tırmanırken elini yaralamıştı. Bu yardım edebileceğim bir şeydi ve küçük de olsa yapabileceğim bir şey olduğu için içimden şükretmek geldi.

"Elini kesmişsin," dedim. Yaralı eline dokundum. "Bakmama izin ver; elini sarayım."

"Hayır," dedi. Arkasını döndü, yüzü gergindi, hâlâ çaresizce sisin içine bakıyordu. Ona uzandığım zaman birden geriye doğru çekildi.

"Hayır dedim! Bırak böyle kalsın!"

Zorla yutkundum ve pelerinimin altından kollarımı kendime doladım. Burunda az da olsa rüzgâr vardı ama soğuktu ve nemliydi.

Jamie elini dikkatsizce ceketinin önüne sildi, kırmızı bir leke kalmıştı. Hâlâ denize, geminin gözden kaybolduğu noktaya bakıyordu. Gözlerini kapadı ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Sonra gözlerini açıp benden özür diler gibi küçük bir hareket yaptı ve burna doğru yürüdü.

"Sanırım atları yakalamalıyız," dedi sessizce. "Hadi gel."

Seyrek çimlere doğru yürüdük ve konuşmadan kayalıklara geldik. Şoktan ve üzüntüden sessizleşmiştim. Atları görebiliyordum, uzakta küçük çizgiler gibi görünüyorlardı, bağlı arkadaşıyla birlikte birbirlerine yanaşmışlardı.

Burundan diğer kıyıya gitmek saatler sürmüş gibiydi; geri dönmek daha uzun geliyordu.

"Onun öldüğünü sanmıyorum," dedim uzun bir sessizlikten sonra.

Belirsizce bir elimi Jamie'nin koluna koydum, onu rahatlatmak istiyordum ama ona bir sopayla vursam bile bunun farkında olmayacaktı. Başı önde yavaşça yürüyordu.

"Hayır," dedi, onun zorlukla yutkunduğunu gördüm. "Hayır, ölmedi yoksa onu almazlardı."

"Onu gemiye aldılar mı?" diye sordum. "Onları gördün mü?" Eğer konuşursa onun için daha iyi olacağını düşünüyordum.

Başıyla onayladı. "Evet, onu gemiye aldılar ve bunu çok net gördüm. Az da olsa bu bir umut sanırım," diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşuyordu. "Eğer ilk seferde başından vurmadılarsa daha sonra da yapmayacaklardır." Birden benim orada olduğumu hatırladı, döndü ve bana baktı, gözleri yüzümü inceliyordu.

"Sen iyi misin, Sassenach?"

Birkaç sıyrığım vardı, üstüm başım kir içindeydi ve dizlerim korkudan titriyordu ama genel olarak iyiydim.

"İyiyim." Elimi yeniden koluna koydum. Bu sefer kalmasına izin verdi.

"Bu iyi," dedi bir müddet sonra sessizce. Elimi dirseğinin kıvrımına yerleştirdi ve yürümeye devam ettik.

"Onların kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Arkamızda kalan dalga seslerini bastırmak için sesimi yükselttim. Elimden geldiğince onun konuşmasını sağlamak istiyordum.

Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Konuşma çabası şokun etkisinden yavaşça da olsa kurtulmaya başladığını gösteriyordu.

"Denizcilerden bir tanesinin kayıktaki adamlara bağırdığını ve Fransızca konuştuğunu duydum. Ama bu hiçbir şey kanıtlamaz, denizciler her yerden geliyorlar. Yine de bunun bir ticaret gemisi olmadığını anlayacak kadar

gemiyi gördüm, hem bir İngiliz gemisine de benzemiyordu," diye ekledi, "ama nedenini söyleyemem. Yelkenlerin tarzı hileli olabilir, belki."

"Etrafı siyah şeritli mavi bir gemiydi," dedim. "Silahlar ateşlemeden önce benim de görebildiğim tek şey bu oldu."

Bir geminin izini sürmek mümkün olabilir miydi? Bu fikir bana umut vermişti; belki durum düşündüğüm gibi umutsuz değildi. Eğer Ian ölmediyse ve geminin nereye gittiğini bulabilirsek...

"Üzerinde bir isim gördün mü?" diye sordum.

"Bir isim mi?" Bu fikir karşısında biraz şaşırmış gibi görünüyordu. "Ne, gemide mi?"

"Çoğunlukla gemilerin yan tarafında bir isim olmaz mı?" diye sordum.

"Hayır, neden?" Gerçekten şaşırmış gibi konuşuyordu.

"Elbette kim olduklarını söylemen için!" dedim çileden çıkmışçasına. Ses tonuma şaşırarak gülümsedi.

"Evet, şey, ne iş yaptıklarını belli etmemek için kim olduklarını açık etmeyi çok istemeyen birileri diye düşünüyorum," dedi kuru bir şekilde.

Birkaç dakika sessiz kaldık, düşünüyorduk. Sonra merakla konuşmaya başladım, "Tamam ama üzerlerinde isim yoksa yasal gemiler diğerlerinden nasıl ayrılıyor?"

Tek kaşını kaldırarak bana bir göz attı.

"Ben seni başka bir kadından ayırt edebiliyorum," diye dikkat çekti, "ve senin göğsünde adın da yazmıyor."

"Bir 'A' harfi olarak değil tabii," dedim ama o boş boş bakınca yeniden konuşmaya başladım, "Yani sen gemilerin yeterince birbirinden farklı olduğunu ve onlardan birkaç tane olabileceğini, bu yüzden onlara bakarak birini diğerinden ayırabileceğini mi söylüyorsun?"

"Ben değil," dedi dürüstçe. "Ben birkaç gemi biliyorum; kaptanlarını tanıdığım gemileri ve iş için seyahat etmek zorunda kaldıklarımı ya da

posta gemisi gibi yüzlerce kez limanda gördüğüm devamlı gidip gelen birkaç gemiyi. Tabii bir denizci daha iyi bilir."

"O zaman Ian'ı alan gemiyi bulmak mümkün mü?"

Bana merakla bakarak başını 'evet' anlamında salladı. "Evet, öyle sanıyorum. Jared'a söylemek için yürürken bütün detayları aklıma getirmeye çalıştım. O birçok gemiyi bilir ve birçok gemi kaptanını tanır. Belki üç direkli, yirmi silahlı, önünde asık suratlı bir figür olan ve kemeri geniş mavi bir gemi biliyordur."

Kalbim yerinden fırlayacaktı. "O zaman senin bir planın var!"

"Buna pek de plan diyemem," dedi. "Sadece yapacak başka bir şey bulamıyorum." Omuz silkti ve bir eliyle yüzünü sildi. Nemden dolayı küçük damlacıklar yürürken üzerimize yapışıyordu, kaşının kırmızı tüylerinde parıldıyor ve gözyaşının ıslaklığı gibi yanaklarını kaplıyordu. İç çekti.

"Inverness'tan yolculuk ayarlandı. Yapmayı en uygun gördüğüm şey gitmek; Jared bizi Le Havre'de bekleyecektir. Onu gördüğümüz zaman, mavi geminin adının ne olduğunu ve belki de nereye bağlı olduğunu bulmada bize yardımcı olacaktır. Evet," dedi açıkça, benim sorumu anlayarak, "gemilerin ana limanları var. Bir donanmaya ait değilseler, genelde yolculukları işlenir ve nereye bağlı olduklarını göstermek için liman şeflerine evrak verirler."

Ian, Ellen kulesinden aşağıya indiğinden beri kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım.

"Eğer korsan ya da hükümetin izniyle çalışan korsan gemisi değilseler elbette," diye ekledi, canlanan sevincimi birden bastıran uyarıcı bir bakış da atmıştı.

"Ya öyleyseler?"

"O zaman Tanrı bilir ama ben bilemem," dedi kısaca ve atların yanına gidene kadar bir daha konuşmadı.

Atlar Ian'ın atını bıraktığımız kulenin yanındaki burunda otlanıyorlardı. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı, sert deniz çimlerini lezzetli bulmuş gibiydiler.

"Brüsst!" Jamie onları onaylamamışçasına izliyordu. "Aptal hayvanlar." Halatı aldı ve iki kez çıkıntılı taşa bağladı. Onu tutmam için halatın ucunu bana verdi ve bacadan aşağıya sarkıttı. Ceketini ve ayakkabılarını çıkarıp attı, daha bir şey söylemeden halattan aşağıya indi.

Bir müddet sonra yukarıya çıktı, iyice terlemişti, kolunun altında küçük bir yığın vardı. Genç Ian'ın gömleği, ceketi, ayakkabıları, çorapları, bıçağı ve değerli eşyalarını tuttuğu küçük deri bir kese.

"Onları Jenny'ye eve götürmeyi düşünüyor musun?" diye sordum. Jenny'nin ne düşüneceğini, söyleyeceğini ya da bu haberler karşısında ne yapacağını hayal etmeye çalıştım. Boşluk hissini, onun hissettiği gibi olmasa da kaybın acısını duyarak hafiften midem bulanmıştı.

Jamie'nin yüzü yukarı tırmandığı için kırmızıydı ama benim sözlerimle yanaklarındaki kan çekildi. Elleri yığınların üzerinde kaskatı kesildi.

"Ahh, evet," dedi sessizce, sesinde büyük bir acı vardı. "Evet, eve gidip kız kardeşime onun küçük oğlunu kaybettiğimi mi söyleyeyim? Onun benimle gelmesini istemedi ama ben ısrar ettim. Ona göz kulak olacağım dedim. Ve şimdi Ian yaralı belki de öldü ama burada onu hatırlaması için kıyafetleri var!" Çenesi sertleşti ve sarsılarak yutkundu.

"Ölmeyi tercih ederim," dedi.

Sonra yere diz çöküp kıyafetleri silkeledi, dikkatlice katladı ve üst üste onları koydu. Diğer şeyleri de ceketle sardı ve ayağa kalkıp bohçayı heybesine koydu.

İnandırıcı bir şekilde konuşmaya çalışarak, "Ian'ı bulduğumuz zaman, bunlara ihtiyacı olacak diye düşünüyorum," dedim.

Jamie bana baktı ama bir müddet sonra başıyla onayladı.

"Evet," dedi sessizce. "Umarım olur."

Inverness yolculuğuna başlamak için saat geç olmuştu. Güneş batıyordu, toplanan sisten yansıyan mat kırmızı parlaklıktan belli oluyordu. Konuşmadan kamp hazırlıklarına başladık. Heybelerde soğuk yiyecekler vardı ama ikimiz de yemek için iştahsızdık. Onun yerine pelerinlerimize

kıvrıldık, battaniyelerimizi üzerimize aldık ve uyumak için Jamie'nin yerde yaptığı küçük çukurlara kıvrıldık.

Uyuyamıyordum. Kalçalarımın ve omuzlarımın altındaki yer sert ve taşlıydı, aklım Ian ile ilgili düşüncelerde olmasa bile aşağıdaki dalgaların sesi beni uyanık tutmak için yeterliydi.

Ağır yaralı mıydı? Bedeninin gevşekliği biraz zarar gördüğünü belli etmişti ama hiç kan görmemiştim. Muhtemelen, sadece başına vurmuşlardı. Eğer öyleyse uyandığında kaçırıldığını, her geçen dakika evinden ve ailesinden uzağa götürüldüğünü anladığında ne hissedecekti?

Peki biz onu nasıl bulacaktık? Jamie ilk Jared'tan bahsettiğinde içim umutla dolmuştu ama iyice düşündüğümde, dünyanın her hangi bir yerine gidebilecek olan tek bir gemiyi bulma ihtimali çok az gibi görünüyordu. Peki Ian'ı kaçıranlar ona katlanabilecek miydi, yoksa onun bir baş belası olduğuna karar verip gemiden atacaklar mıydı?

Uyuyabileceğimi sanmıyordum ama uyudum. Gördüğüm rüyalarım hep sıkıntılıydı. Soğuktan titreyerek uyandım ve Jamie'ye uzanmak için bir elimi kenara koydum. Orada değildi. Doğruldum ve ben uyurken kendi battaniyesini de benim üzerime serdiğini anladım ama sıcaklık için pek etkili değildi.

Sırtı bana dönük biraz ileride oturuyordu. Güneşin batmasıyla meltem esmeye başlamış ve sisin çoğunu uzaklaştırmıştı. Bulutlardan süzülen ay ışığı, onun kamburlaşmış bedenini görebilmem için yeterince ışık sağlıyordu.

Ayağa kalktım ve soğuğa karşı pelerinime iyice sarılarak onun yanına yürüdüm. Adımlarım parçalanmış granit taşların üzerinde yumuşak bir ses çıkarıyor ama ses aşağıdaki denizin dalga seslerinde boğuluyordu. Yine de Jamie beni duymuş olmalıydı; arkasına dönmemiş ama yanına oturduğum zaman şaşırdığını belirten bir hareket de yapmamıştı.

Dirsekleri dizlerinin üzerinde, çenesi de ellerine dayalı bir halde oturuyordu. Koyun karanlık sularına bakarken gözlerini açmıştı, görmüyor gibiydi. Eğer fok balıkları uyanıksa, bu gece oldukça sessizdiler.

"İyi misin?" dedim sessizce. "Hava çok soğuk." Ceketinden başka üzerinde hiçbir şey yoktu. Gecenin buz gibi olduğu bir saat olması yetmezmiş gibi denizin nemi de vardı. Elimi koluna koyduğum zaman küçük ama sürekli bir titremenin onu kapladığını hissedebiliyordum.

"Evet, iyiyim," dedi inandırıcılıktan yoksun bir sesle.

Bu tek tük söylenmiş kaçamak söze biraz homurdandım ve başka bir granit parçasına onun yanına oturdum.

Bir müddet denizi dinleyip sessizce oturduktan sonra, "Senin suçun değil," dedim.

"Gidip uyumalısın, Sassenach." Sesi ciddiydi ama beni ona daha da yanaştıran, onu kucaklamama neden olan bir tondu. Ona dokunmama gönülsüz olduğu belliydi ama titrediği çok açıktı.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Derin bir iç çekerek beni kendine yakınlaştırdı ve beni dizlerinin üzerine yerleştirdi. Kollarını pelerinimin içine sokup sıkıca sarıldı. Yavaş, yavaş titreme çekiliyordu.

"Burada ne yapıyordun?" diye sordum sonunda.

"Dua ediyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ya da dua etmeye çalışıyorum."

"Seni rahatsız etmemeliydim." Gidecekmiş gibi hareket yaptım ama beni sıkıca tuttu.

"Hayır, kal," dedi. Birbirimize sarılarak öylece kaldık; kulağımda nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Derin bir nefes aldı, sanki konuşacaktı ama sonra bir şey söylemeden nefesini geri verdi. Döndüm ve yüzüne dokundum.

"O neydi, Jamie?"

"Sana sahip olmakta haksız mıyım?" diye fısıldadı. Yüzü kemik beyazıydı, gözleri loş ışıkta siyahtı. "Düşünüyordum da benim hatam mı? Seni bu kadar çok isteyerek, hayattan daha çok sana ihtiyacım olduğunu söyleyerek çok mu büyük bir günah işledim?"

"Sen mi?" Yüzünü ellerimin arasına aldım, avuçlarımın altındaki geniş kemiklerinin soğukluğunu hissediyordum. "Eğer yaptıysan bile bunda ne yanlış olabilir ki? Ben senin karınım." Her şeye rağmen basit bir 'karınım' kelimesi kalbimi hafifletmeye yetmişti.

Yavaşça yüzünü çevirdi, dudakları avcuma değiyordu ve elini uzattı, benim elimi arıyordu. Parmakları soğuk ve sertti, tıpkı denizdeki taşlar gibiydi.

"Ben de kendime öyle diyorum. Tanrı seni bana verdi, seni nasıl sevmem? Ama yine de düşünmeye devam ediyorum ve kendimi durduramıyorum."

Sonra aşağıya bana doğru baktı, kaşları sıkıntıdan çatılmıştı.

"Hazine aç olanları beslemek ya da hapistekileri kurtarmak için gerekli olduğunda onu kullanmak da hiçbir sorun çıkmamıştı. Ancak seninle özgürce Lallybroch'ta yaşamak ve kendimi Laoghaire'den kurtarmak için kullanmaya çalıştığımda sorun çıktı. Belki bunun yapılması yanlıştı."

Elini belime doğru çektim ve onu kendime yanaştırdım. Rahatlamak için acelece yanaştı ve başını omzuma koydu.

"Şişşt!" dedim ama o yine de konuşuyordu. "Sakin ol. Jamie, başkasını düşünmeden hiç kendin için bir şey yaptın mı?"

Eli kibarca belimde kaldı, korsajımın dikiş yeriyle oynuyordu ve gülüyor gibiydi.

"Ahh, çok ama çok kez," diye fısıldadı. "Seni gördüğüm zaman. Beni isteyip istemediğini önemsemeyip seni aldığım zaman. Hiç başka yerde olup başka birini sevmek istedin mi?"

Elimden geldiğince onu sarsarak, "Lanet olası adam," diye fısıldadım kulağına. "Sen çok aptalsın, Jamie Fraser. Peki Brianna için ne düşünüyorsun? Bu yanlış değil, öyle mi?"

"Hayır." Yutkundu; sesi açıkça duyabilmiştim ve sarıldığım boynundaki nabzının attığını hissedebiliyordum. "Fakat şimdi seni de ondan aldım. Seni seviyorum ve Ian'ı da tıpkı kendi oğlummuş gibi seviyorum. Ve ikinize de sahip olmamam gerektiğini düşünüyorum."

Elimden geldiğince inanarak, "Jamie Fraser," dedim yeniden, "sen gerçekten aptalsın." Alnına düşen saçlarını geriye doğru yatıştırdım ve elimi ensesindeki kalın saça dolayıp bana bakması için başını aşağıya çektim.

Bana bakarken benim yüzüm de onunki gibi görünüyor diye düşündüm. Yüzündeki kemikler iyice beyazlamış, dudakları ve gözleri kan çanağı gibi kızarmıştı.

"Sana geri gelmem için sen beni zorlamadın ya da beni Brianna'dan ayırmadın. Ben geldim, çünkü seni istedim, hem de senin beni istediğin kadar çok ve benim buraya gelmemin olanlarla hiçbir ilgisi yok. Biz evliyiz, lanet olası, her şekilde Tanrı huzurunda, insanların huzurunda, Neptün'ün huzurunda ya da her neye inanıyorsan ve buna dikkat etmelisin."

"Neptün?" dedi biraz şaşırmışçasına.

"Sessiz ol," dedim. "Biz evliyiz dedim ve beni istemen ya da bana sahip olman kötü bir şey değil. Sen mutlu olmak istedin diye Tanrı yeğenini senden almadı. İşte bu kadar!"

"Ayrıca," diye ekledim, geriye doğru dönüp bir dakika ona baktım, "ben bir daha geri gitmiyorum, tabii bununla ilgili bir şey düşünüyorsan?" Bu sefer göğsündeki küçük titreşim soğuktan değil kahkahadandı.

"Seni aldım ve bu yüzden lanetlendim sanırım," dedi. Kibarca beni alnımdan öptü. "Seni sevmek beni birçok kez cehenneme yolladı, Sassenach. Eğer gerekirse yeniden her şeyi riske atarım."

"Yaa," dedim. "Peki seni sevmenin gül yapraklarıyla bezeli bir yatak olduğunu mu sanıyorsun?" Bu sefer yüksek sesle kahkaha attı.

"Hayır," dedi, "ama bunu yapmaya devam edebilirsin?"

"Belki devam edebilirim."

"Sen çok inatçı bir kadınsın," dedi, sesindeki keyif belirgindi.

"Deli deliyi çekermiş," dedim ve sonra ikimiz de bir müddet sessizliğe gömüldük.

Saat çok geçti – belki sabahın dördüydü. Yarım ay gökyüzünden alçalıyordu, arada sırada hareket eden bulutlardan görülüyordu. Bulutlar ise

hızla ilerliyordu; karanlığın şafağa döndüğü saatlerde rüzgâr yön değiştirmiş ve sis kalkmıştı. Aşağıda bir yerlerde fok balıklarından biri yüksek sesle bir kez bağırdı.

"Şimdi yola çıkmaya dayanabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Jamie birden.

"Sabahın olmasını beklemeden mi? Bir kez burundan çıktık mı yol atların karanlıkta gidemeyeceği kadar kötü olmaz."

Bütün vücudum yorgunluktan ağrıyor ve açlıktan ölüyordum ama hemen ayağa kalktım ve saçlarımı geriye atıp yüzümden çektim.

"Hadi gidelim," dedim.

Bölüm 8

Denizde

40

Denizin Dibine Gidebilirim

"*Artemis* olmalı." Jared katlanır yazı masasının kapağını kapadı ve çattığı kaşlarını ovaladı. Jamie'nin kuzeni daha önce onunla tanıştığımda elli yaşlarındaydı ve şimdi yetmişini geçmişti ama küçük kalkık burnu, zayıf ince yüzü, ayrıksı dar bedeni ve yorulmak bilmez çalışma kapasitesi hep aynıydı. Sadece saçları yaşını gösteriyordu. Uzun cansız siyah saçlardan, seyrelmiş temiz ve parlayan beyaz saçlara dönüşmüştü, kırmızı ipek bir kurdele ile gösterişli bir şekilde bağlanmışlardı.

"Kırk ya da ona yakın bir mürettebatı ile tek direkli orta boyda bir gemi," diye yorum yaptı. "Ama mevsimin bu zamanı artık geç oldu ve muhtemelen daha iyisini yapamayız. Hint ticaret gemilerinin hepsi bir ay önce gitti. *Artemis* onarım için kalmadıysa Jamaika'ya kafile ile gitmiş olmalı."

"Daha sonra gemilerinden ve kaptanlarından birini alacağım," dedi Jamie ona. "Büyüklüğü önemli değil."

Jared şüpheli bir şekilde tek kaşını kaldırarak kuzenine baktı. "Ha? Denizi sandığından da çok ciddiye almalısın. Mevsimin bu zamanında muhtemelen fırtınalı olur ve gemi bir mantar gibi batıp çıkar. Posta gemisiyle Kanal'ı nasıl geçtiğini sorabilir miyim, kuzen?"

Jamie'nin yüzü çoktan çekilmiş, kötü bir haldeyken bu soruyla daha da kötü olmuştu. Tamamen bir kara adamı olan Jamie'yi deniz pek tutmamıştı ama bütün yol boyunca halsiz bir şekilde yatmıştı. Her ne kadar deniz ve hava çok sakin olsa da Inverness'tan Le Havre'ye kadar hasta yatmıştı. Şimdi, altı saat sonra Jared'ın limandaki deposunda sahilde güvendeydi ama yine de dudakları solgun ve gözlerinin altı kararmıştı.

"İdare edebilirim," dedi kısaca.

Jared onun her türlü açık denize çıkacağını belirten cevabı üzerine şüpheyle onu süzdü. Jamie rengi yeşile dönmeden nadiren demir atmış bir gemiye adım atabiliyordu. Üstelik Atlantik'i iki üç ay boyunca sürekli

savrulan bir gemiyle geçme ihtimali, sağlam bir aklı bile afallatmaya yeterdi. Kimi zaman benim için de sıkıntılı olmuştu.

"Evet, sanırım bunun için yapabileceğim bir şey yok," diye iç çekerek konuşmaya başladı Jared, benim düşüncelerime tercüman olmuştu. "En azından yanında bir hekim var," diye ekledi ve bana gülümsedi. "Sanırım ona eşlik edeceksin, hayatım?"

"Evet, kesinlikle," diye ona güvence verdim. "Geminin hazır olması ne kadar sürer? Yola çıkmadan önce ilaç çantamı düzenlemem için iyi bir aktar bulmaya ihtiyacım var."

Jared düşünürken dudaklarını bastırdı. "Bir hafta, kısmetse," dedi. "*Artemis* şu an Bilbao'da; İtalya'dan yüklediği bakırla tabaklanmış İspanyol derisi yükünü taşıyor. Açık bir rüzgârla bir gün sonra buraya geldi mi yükleme yapılacak. Yolculuk için daha kaptan belirlemedim ama aklımda iyi biri var. Onu getirmek için Paris'e gitmem gerekecek, bu da iki gün gidiş ve iki gün de geliş demek. Bir gün de yüklemeyi ayarlamak sürer. Su fıçılarını doldurmak, onlara birkaç şey eklemek derken haftaya yarın şafakta yola çıkmaya hazır olur."

"Batı Hint Adaları'na gitmek ne kadar sürer?" diye sordu Jamie. Gerginliği bedeninden belli oluyordu, yolculuğumuzdan ve kısa dinlenmeden pek etkilenmemişti. Yay gibi gergindi ve muhtemelen biz Genç Ian'ı bulana kadar da böyle kalacaktı.

"Bu mevsimde iki ay," diye cevap verdi Jared, alnındaki küçük kırışık hâlâ duruyordu. "Ama bu mevsimin geçmesi için bir ayınız daha var; kış fırtınası vurursa, bu süre üç ay olabilir. Belki de daha fazla."

Ya da hiç ama eski bir denizci olan Jared, bu ihtimali söylemek için ya çok batıl inançlıydı ya da çok düşünceliydi. Fakat masanın tahtasına şans getirmesi için gizliden vurduğunu görmüştüm.

Ama benim aklımda beliren diğer fikri söylememişti; mavi geminin Batı Hint Adaları'na gittiğine dair kesin bir kanıtımız yoktu. Elimizde sadece Jared'ın bizim için Le Havre'den aldığı kayıtlar vardı. Bu tarife uyan *Bruja* adlı geminin iki ziyaretini gösteriyordu – son beş sene içindeki kayıtlarıydı bunlar. Her seferinde Barbados adasındaki Bridgetown adındaki ana limanına gidiyordu.

"Bana yeniden anlat, yani Genç Ian'ı alan gemiyi," dedi Jared. "Nasıl gidiyordu? Suyun üzerinde miydi, yoksa biraz batık gibi miydi? Yani yolculuk için iyice yüklenmiş gibi miydi?"

Jamie bir anlığına gözlerini kapadı, düşünüyordu fakat sonra başıyla onaylarcasına gözlerini açtı. "Ağır yüklüydü, bunun üzerine yemin edebilirim. Lombarları suyun iki metre ya yukarısında ya da değildi."

Jared tatmin olmuşçasına başını salladı. "O zaman limandan ayrılmış, içeriye girmeyecek. Fransa, Portekiz ve İspanya'daki limanlarda adamlarım var. Kuvvetle ihtimal onun yüklendiği limanı bulabilirler ve sonra biz de bu kayıtlardan nereye gittiğini öğrenebiliriz." İnce dudakları birden yukarıya doğru kıvrıldı. "Korsan gemisi olmadıysa ve sahte kayıtları yoksa tabii."

Yaşlı şarap tüccarı dizüstü masasını dikkatlice kenara koydu, yıllarca kullanıldığından kahverengi yüzeyi kararmıştı. Ayağa kalktı, dimdik hareket etmeye başladı.

"Evet, şu an için yapılacak en iyi şey bunlar. Hadi şimdi eve gidelim; Mathilde akşam yemeği için bekliyor. Yarın emirlere ve kayıtlara bakarız, eşin de bitkilerini bulur."

Saat neredeyse beşti ve yılın bu zamanında hava iyice kararmış olurdu ama Jared'ın kısa mesafedeki evine gitmek için bize eşlik edecek iki adamı vardı. Le Havre gelişen bir liman şehriydi ve iskele bölgesi karanlık çöktükten sonra yalnız gezilecek bir yer değildi, özellikle de zengin şarap tüccarı olarak bilinen biri için.

Kanal'ı geçmenin yorgunluğuna, bunaltıca neme, Le Havre'nin balık kokusuna ve kurt gibi acıkmış olmama rağmen, dar sokaklarda karanlıkta fener ışığı eşliğinde yürürken kendime geldiğimi hissediyordum. Jared sayesinden en azından Genç Ian'ı bulma şansımız vardı.

Jared Jamie'nin – ben de böyle düşünüyordum – eğer *Bruja* korsanlarının Genç Ian'ı o noktada öldürmedilerse muhtemelen ona zarar vermeden tutacakları fikrine katılmıştı. Her koşulda sağlıklı, genç bir erkek, iki yüz pound – şu an ki şartlar düşünüldüğünde çok iyi bir paraydı – için Batı Hint Adaları'na köle ya da sözleşmeli işçi olarak satılabilirdi.

Eğer Genç Ian'dan uygun bir şekilde kurtulmayı düşünüyorlarsa ve gittikleri limanı öğrenirsek, çocuğu bulmak oldukça kolay olacaktı. Fırtına ve yoğunlaşan bulutlardan düşen birkaç soğuk yağmur damlası benim olumlu düşüncelerimi sarsmıştı, Batı Hint Adaları'na ulaşabilirsek Ian'ı bulmak o kadar da zor olmayacaktı. Fakat hem *Bruja* hem *Artemis* adalara çabucak ulaşmak zorundaydı, çünkü kış fırtınaları kapıdaydı.

***

Yağmur geceye doğru iyice arttı, üstümüzdeki dama ısrarla çarpıyorlardı. Normalde yağmur sesini rahatlatıcı ve uyku getiren bir ses olarak düşünürdüm ama bu şartlar altında, gelen tıngırtı huzur verici değil tehdit ediciydi.

Jared'ın harika akşam yemeğine ve ona eşlik eden şarabına rağmen uyuyamıyordum, aklım yağmurdan ıslanmış yelken bezleri ve derin denizlerin kabarmasıyla ilgili görüntülerle doluydu. En azından ayakta olan tek kişi ben değildim ama Jamie hiç uykuya yatmamıştı. O yaklaşan yolculuk için yapılacak düzenlemeler için Jared ile konuşacağından aşağıda kalmıştı.

Jared, araştırmaya yardımcı olmak için bir gemisini ve kaptanını riske atmaya gönüllüydü. Karşılığında Jamie de yük memuru olarak gemide çalışacaktı.

Bu öneriyi duyunca "Ne olarak?" demiştim.

"Yük memuru," diye açıklama yapmıştı Jared sabırla. "Görevi, yüklemeyi ve yük boşaltmayı, yükün satımını ve idaresini denetlemek. Kaptan ve mürettebat sadece gemiyle ilgilenmek zorunda, içindekilerden biri yükten sorumlu olmalı. Her durumda yükün güvende olduğu denetlenmek zorunda, yük memurunun emirleri kaptanın otoritesinden de üstündür."

Ve böylece her şey düzenlendi. Jared akrabasına yardım etmek için bazı şeyleri riske atmaya fazlaca gönüllüyken, bu düzenlemeden kâr sağlamak için de bir sebep görmüyordu. Bu yüzden Bilbao ve Le Havre'den yüklenecek çeşitli mallar için çabucak işlemleri yapmıştı. Yükü boşaltmak için Jamaika'ya gidecek ve dönüş yolculuğu için de Jamaika'daki Fraser et

Cie'nin şeker kamışı tarlalarından üretilen romları *Artemis*'e yüklemek için düzenlemeler yapacaktık.

Deniz yolculuğu için havaların düzelmesi gerektiğinden, dönüş yolculuğu Nisan sonu ya da Mayıs'ın başı gibi olacaktı. Şubat ayında Jamaika'ya varış ve Mayıs ayında İskoçya'ya dönüş zamanları arasında Jamie, Genç Ian'ı aramak için Barbados – ya da diğer yerlere – seyahat ederken *Artemis* ve onun mürettebatından sorumlu olacaktı.

Cömert bir düzenlemeydi. Yıllardır Fransa'da sürgün olan şarap toptancısı Jared bir gemisini gözden çıkaracak kadar zengindi, bu durum can sıkıcı olsa bile ona zarar vermeyecekti. Şu gerçek de benim gözümden kaçmamıştı; Jared mal varlığının küçük bir kısmını riske atarken biz ise kendi hayatımızı riske atıyorduk.

Rüzgâr diniyor gibi görünüyordu; şöminenin bacası artık uğuldamıyordu. Uyku hâlâ uzak bir hayaldi, yataktan kalktım ve ısınmak için omuzlarıma bir örtü alarak pencerenin yanına gittim.

Gökyüzü koyu alacalı gri bir renkteydi. Hızla giden yağmur bulutlarının kenarları ay ışığıyla aydınlanıyordu ve pencerenin camı yağmur damlalarıyla kaplıydı. Ancak bulutlardan vuran ay ışığı, yaklaşık çeyrek mil ötede duran limandaki gemilerin direklerini görmeme yetiyordu. Bir ileri bir geri sallanıyorlardı, yelkenleri fırtınaya karşı sıkıca sarılıp bağlanmıştı. Dalgalar demirlenen kayıkları sallarken huzursuz bir şekilde bir kalkıp bir düşüyorlardı. Bir hafta içinde bir tanesinde olacaktım.

Jamie'yi bulamayacağım korkusuyla, onu bulduğum zaman hayatımın nasıl olacağını düşünmeye cesaret edememiştim. Sonra onu bulmuş ve peş peşe gelişen olaylarla hayatım değişik evrelerden geçmişti; Edinburgh'un siyasi ve edebi dünyasına karşı duran bir yayıncının eşi olmuştum, sonra bir kaçakçının leydisi olarak hayatın tehlikeli ve geçici olduğunu düşünmüştüm, sonunda kendimi daha önceden bildiğim ve sevdiğim Kuzey İskoçya çiftliğinde bir hayatın tam ortasında bulmuştum.

Şimdiyse, yine aynı hızla bütün bu ihtimaller uçup gitmişti ve bir kez daha bilinmeyen gelecekle yüz yüzeydim.

Çok heyecanlanmamla birlikte pek de üzgün olmayışım oldukça tuhaftı. Yirmi yıldır, Brianna'ya, Frank'e ve hastalarıma duyduğum sevgiyle bir

kaya midyesi gibi köklerime bağlanmıştım. Şimdi kader – ve benim kendi tavırlarım – bütün her şeyden beni kopartmıştı ve benden çok daha güçlü bir şeyin etkisiyle dalgaların arasında sürükleniyormuşum gibi hissediyordum.

Nefesimle cam buğulanmıştı. Soğuk sabahlarda Brianna'ya yaptığım gibi camın buğusuna küçük bir kalp çizdim. Sonra kalbin içine ilk onun adını yazdım; B E R – Brianna Ellen Randall. Acaba hâlâ kendine Randall mı diyordu? Yoksa Fraser mı? Merak ediyordum, sonra kalbin içine 'J' ve 'C' harflerini de ekledim.

Kapı açılıp Jamie içeri girdiğinde hâlâ camın önünde duruyordum.

Biraz gereksizce, "Sen hâlâ uyanık mısın?" diye sordu.

"Yağmur beni uyutmadı." Yanına gittim ve ona sarıldım, sıcaklığın gecenin soğuğunu dağıttığı için memnundum.

Yanağımı saçlarıma dayayarak bana sarıldı. Belli belirsiz deniz, yoğun biçimde mum ve mürekkep kokuyordu.

"Yazı mı yazdın?" diye sordum.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Evet ama sen nereden biliyorsun?"

"Mürekkep kokuyorsun."

Hafiften kendini kokladı, geriye çekildi ve bir elini saçına götürdü. "Domuz gibi burnun var, Sassenach."

"Teşekkür ederim ne kadar tatlı bir iltifat böyle," dedim. "Ne yazdın?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu, gergin ve yorgun görünüyordu.

"Jenny'ye bir mektup yazdım," dedi. Ceketini astığı, atkısını ve fırfırlı boyun bağını çıkarmaya başladığı masanın yanına gitti. "Jared'ı görene kadar ona yazmak istemedim. Yaptığımız planları, Ian'ı sağ salim eve getirmek için elimizdeki ihtimalleri ona anlattım." Suratını astı ve gömleğini başından çıkardı. "Mektup eline geçtiğinde ne yapacağını Tanrı bilir. Ayrıca Tanrı'ya şükür ki mektup eline geçtiğinde denizde olacağım," diye ekledi alayla.

Bu kolay bir şey değildi lakin yazmanın onu rahatlattığını düşünüyordum. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak için oturdu. Ben de atkuyruğu bağlanmış saçlarını açmak için arkasına geçtim.

"En azından yazdığım için memnunum," dedi düşüncelerimi yansıtarak. "Ona söylemeye her şeyden çok korkuyordum."

"Ona gerçeği anlattın mı?"

Omuz silkti. "Ben her zaman gerçeği anlatırım."

Benim haricimde herkese. Bu düşüncemi dile getirmedim ama omuzlarını ovmaya başladım, gerilmiş kaslarına masaj yapıyordum.

"Jared, Bay Willoughby'yi ne yaptı?" diye sordum, masaj aklıma Çinli adamı getirmişti. Kanal'ı geçtiğimizde bizimle birlikte gelmiş, küçük bir gölge gibi Jamie'ye yapışmıştı. İskelede her şeyi görmeye alışkın olan Jared uzun adımlarla Bay Willoughby'nin yanına gitti. Ciddi bir şekilde onu selamladı ve Mandarin'e birkaç söz söyleyerek ona yolladı ama Jared'ın hizmetçisi bu olağandışı misafiri büyük bir şüpheyle incelemişti.

"Ahırda uyuyacağını sanıyorum." Jamie esnedi ve iyice gerindi. "Mathilde evin içinde kâfirlerin olmasına alışkın olmadığını ve şimdi de buna alışmaya niyeti olmadığını söyledi. Çinli akşam yemeğini yedikten sonra kadın mutfağa kutsal su serpti." Bana göz atarken pencere camına çizdiğim kalbi gördü, buğulanmış camda koyu bir biçimde duruyordu.

Gülümsedi.

"Bu nedir?"

"Hiç, sadece saçmalık," dedim.

Uzandı ve elimi tuttu, başparmağı kendi başparmağımın altında duran küçük yara izini okşuyordu; onu bırakmadan yani Culloden'dan önce bıçağının ucuyla çizdiği 'J' harfini.

"Hiç sormadım," dedi, "benimle gelmek istiyor musun istemiyor musun? Seni burada bırakabilirim. Jared senin onunla kalmandan memnun olur ve seni rahat ettirir. Burada ya da Paris'te kalman sorun olmaz. Ya da Lallybroch'a da geri dönebilirsin, eğer istersen tabii."

"Hayır, sormadın," dedim. "Çünkü cevabın ne olacağını çok iyi biliyorsun."

Birbirimize baktık ve gülümsedik. Acı ve yorgunluğun izleri yüzünden çekildi. Başını eğip kibarca avcumu öptüğünde mum ışığı başını tatlı bir şekilde aydınlatıyordu.

Rüzgâr hâlâ şöminenin bacasında uğulduyor ve dışarıdaki yağmur gözyaşı gibi akıp duruyordu ama artık önemli değildi. Artık uyuyabilirdim.

***

Sabahleyin gökyüzü tertemizdi. Canlı soğuk rüzgâr Jared'ın çalışma odasının penceresini tıkırdatıyordu ama sıcak odanın içerisine giremiyordu. Le Havre'deki ev onun Paris'teki büyük evinden daha küçüktü ama sağlam, yarı ahşap, üç katlı rahat bir evdi.

Ayaklarımı çıtırdayan ateşe doğru biraz daha uzattım ve tüy kalemimi hokkaya batırdım. İki aylık yolculukta sağlık açısından ihtiyaç olacağını düşündüğüm şeylerin listesini yapıyordum. Damıtılmış alkol hem önemliydi hem de elde edilecek en kolay ilaçtı; Jared Paris'ten bana bir fıçı getireceğini dair söz vermişti.

"Üzerine etiket yazsak iyi olur," dedi bana. "Yoksa siz limandan ayrılmadan önce denizciler onu içer."

Saf domuz yağı, Aziz John'un kıymetlisi, dört buçuk kilo sarımsak, civanperçemi, Hodan, yazdım sonra başımı iki yana salladım ve onu karaladım, onun yerine şu an daha çok bilindiği eski ismini yazdım; *sığırdili*.

Ağır bir işti. Bir zamanlar tıpta kullanılan bütün genel bitkilerin çoğunu bilirdim, bilmediğim birkaç şey vardı. Bunu yapmak zorundaydım.

Bazıları şaşılacak derecede etkili oluyorlardı. Boston'daki hastane müdürlerimin ve iş arkadaşlarımın açığa vurulmamış şüphelerine rağmen, nadiren de olsa bitkileri modern dünyadaki hastalarıma iyi etki etsin diye kullanıyordum. ("Dr. Randall'ın ne yaptığını gördün mü?" diyen şaşkına dönmüş stajyerin sesi zihnimde yankılandı, yazarken gülümsememi sağlamıştı. "134B'deki hastanın midesini kaynamış çiçeklerle temizledi.")

Çoğunun adını unutmuştum ama bitkilerin adını yazarken, her birine bakmamla ya da koklamamla adları aklıma geliyordu. Huş ağacı yağının siyah katran görüntüsü ve hafif, hoş bir kokusu vardı, bitkiler arasında en keskin koku ondaydı. Papatyanın tozlu tatlı kokusu ve kurtpençesinin acı bir kokusu vardı.

Masanın karşısında Jamie de kendi listeleriyle uğraşıyordu. Kötü bir yazar olduğu için zar zor sakat sağ eliyle yazıyordu. Sonra yazmayı bıraktı ve bıyık altından küfrederek sol dirseğinin üzerindeki iyileşen yarasını ovaladı.

"Listene misket limonu suyunu da yazdın mı, Sassenach?" diye sordu ilgiyle.

"Hayır. Yazmalı mıyım?"

Yüzünden bir saç telini geriye çekti ve önündeki kâğıtlara kaşlarını çatarak baktı.

"Olmalı. Genelde misket limonu suyunu temin eden geminin cerrahıdır ama *Artemis* büyüklüğünde bir gemide genelde cerrah olmaz ve yiyeceklerin sağlanması kamarota kalır. Ama bir kamarot yok ve güvenilir bir adam bulmak için zaman da yok, o yüzden bu görevi de ben yapacağım."

"İyi, eğer sen hem kamarot hem de yük memuru olacaksan, ben de geminin cerrahına yakın olan işleri yaparım," dedim hafiften gülümseyerek. "Misket limonu suyunu da alacağım."

"Tamam." İkimiz de yazma işlerimize döndük, hizmetçi Josephine birisinin geldiğini söylemek için içeriye gelene kadar yazmaya devam ettik. Hizmetçinin uzun burnu bu haberi onaylamadığını göstererek kırışmıştı.

"Kapı önünde bekliyor. Kâhya onu göndermeye çalıştı ama o, Mösyö James ile bir görüşmesi olduğuna ısrar ediyor?"

Jamie kaşlarını kaldırdı. "Biri mi? Nasıl biri?" Josephine'in dudakları ciddi bir hale büründü, sanki gerçekten bunu söyleyemeyecek gibiydi. Bu kişiyi görmek için meraklanmaya başladım ve camdan bakmaya cesaret ettim. Başımı biraz dışarı çıkarınca, kapı önündeki tozlu ve siyah bir şapkanın tepesini görebildim.

Biraz daha aşağıya eğildim. "Seyyar satıcıya benziyor; sırtında bohça gibi bir şey var," diye bildirdim, ellerim pencerenin eşiğindeydi. Jamie beni belimden yakaladı ve geri çekip kendisi pencereden aşağıya bakmaya başladı.

"Ahh, bu Jared'ın bahsettiği sikke simsarı!" diye bağırdı. "Hemen yukarı getirin."

Dar yüzüne anlamlı bir ifade takınan Josephine çıktı. Kısa süre sonra, yirmi yaşlarında ve leylek gibi uzun boylu bir gençle geri döndü. Üzerinde eski moda kötü bir ceket, cılız bedenine oldukça bol gelen bağcığı olmayan geniş bir pantolon, aşağıya düşmüş çorap ve ucuz tahta bir takunya vardı.

Siyah kirli şapkanın içeri girerken saygılı bir şekilde çıkarılmasıyla, hin ifadeli, ince bir yüz ortaya çıkmıştı. Az olmasına rağmen kahverengi, canlı bir sakalla süslenmişti bu yüz. Le Havre'de birkaç denizcinin haricinde kimse sakal bırakmadığından, yeni gelenin başındaki küçük ve siyah şapka onun bir Yahudi olduğunu ortaya seriyordu.

Çocuk, seyyar satıcı torbasının ipiyle uğraşırken beceriksizce ilk başta beni, sonra Jamie'yi selamladı.

"Madam. Mösyö," dedi, kıvırcık zülüflerinin dans edişiyle başını eğerek. "Beni kabul ettiğiniz için çok naziksiniz." Zar zor anlaşılmasını sağlayan şarkı söyler tonda tuhaf bir şekilde Fransızca konuşuyordu.

Josephine'in bu... kişi hakkındaki çekincesini tamamen anlamıştım. Çocuğun genel olarak görünüşü hoş olmamasına rağmen iri, temiz, mavi gözleri benim gülmemi sağlamıştı.

"Asıl biz size minnettarız," diye konuşmaya başladı Jamie. "Bu kadar dakik olacağınızı hiç beklemiyordum. Kuzenim adınızın Mayer olduğunu söylemişti?" Sikke simsarı başını onaylarcasına salladı, yeni çıkan sakallarının ortasında utangaç bir gülümseme belirdi.

"Evet. Mayer. Sorun değil, zaten şehirdeydim."

"Frankfort'tan geldiniz, değil mi? Uzun yol," dedi Jamie nazikçe. Mayer'in çöp kutusundan alınmış gibi görünen kıyafetine bakarken gülümsedi. "Ve çok da tozlu bir yolculuk sanırım," diye ekledi. "Şarap alır mısınız?"

Mayer bu öneriye telaşlanmış gibi bakıyordu ama birkaç kez ağzını açıp kapadıktan sonra sessizce başını sallayarak ikramı kabul etti.

Bohçası açıldığında utangaçlığı kaybolmuştu. Dışarıdan bakıldığında şekilsiz olan bohça Mayer'in kıyafetleri ve öğlen yemeği ile dolu olduğu düşünülebilirdi. Buna rağmen içinden küçük tahta rafların bulunduğu zekice düzenlenmiş bir kutu ortaya çıkmıştı. Her rafa dikkatlice küçük keseler yerleştirilmiş, bunlar yuvanın içindeki yumurtalar gibi birbirlerine yapışmışlardı.

Mayer rafların altından katlı bir kare kumaş çıkardı ve silkeleyerek açtı. Bu kumaşı Jamie'nin çalışma masasının üzerine sallayarak yaydı. Sonra tek tek Mayer keseleri açtı ve içindekileri döktü, parlayan her yuvarlak nesneyi koyu mavi kadife kumaşın üzerine koydu.

"Aquilia Severa altınları," dedi, kadife kumaşın üzerinde eski altınlar pırıltılar saçarak parlıyordu. "Ve burada da, Calpurnia ailesinin Sestercius'u." Sesi yumuşaktı ve elleri kendinden emindi. Hafiften yıpranmış gümüş paranın kenarlarına dokunuyor ve onun ağırlığını tartmak için titizlikle avcuna koyuyordu.

Gözlerini paralardan kaldırdı, değerli parçaların etkisiyle gözleri parlıyordu.

"Mösyö Fraser bana sizin mümkün mertebe eski Yunan ve Roma paralarını incelemek istediğinizi söyledi. Elbette yanımda hepsi yok ama birkaç tanesi var – eğer isterseniz diğerlerini Frankfort'tan yollatabilirim."

Jamie başını sallayarak gülümsedi. "Korkarım zamanımız yok, Bay Mayer. Biz–"

"Sadece Mayer, mösyö," diyerek araya girdi genç adam, oldukça kibardı ama sesinde ciddiyet vardı.

"Tamam." Jamie hafiften başını eğdi. "Umarım kuzenim sizi yanlış bilgilendirmemiştir. Seyahat masraflarınızı ve hizmetinizin karşılığını ödemekten mutlu olurum ama sizin koleksiyonlarınızdan birini kendime alma niyetinde değilim... Mayer."

Genç adam kaşlarını omzuyla birlikte yukarı kaldırdı.

"Benim istediğim," dedi Jamie yavaşça önüne serilen madeni paralara daha yakından bakmak için öne eğilerek, "gördüğüm birkaç eski parayla sizin koleksiyonunuzu karşılaştırmak ve sonra, eğer benzerlerini görürsem biraz incelemek. Biliyorum çok gençsiniz ama sizden ya da ailenizden biri bulacağımı umduğum bu parayı nereden aldığını da söylerse çok memnun olurum."

Jamie oldukça şaşkın bakan genç Yahudi'ye göz attı ve gülümsedi.

"Bu sizden çok şey istemek anlamına geliyor, farkındayım. Fakat kuzenim ailenizin bu tarz konularla ilgilenen birkaç aileden biri olduğunu ve ailenizin çok daha bilgili olduğunu söyledi. Eğer beni bu bölgede bunlarla ilgilenen Batı Hint Adaları'ndan biri olarak kabul ederseniz, size çok minnettar olurum."

Mayer bir an ona bakakaldı sonra başını salladı, güneş ışığı şapkasını süsleyen Oltu taşı boncuklarında parıldıyordu. Oldukça meraklandığı açıktı ama o sadece bohçasına dokundu ve konuşmaya başladı, "Babam ya da amcam böyle paraları satıyor ama ben değil. Yine de bende otuz sene önce elimize geçen her paranın kataloğu ve kaydı var. Bildiğim şeyleri size anlatacağım."

Kadife örtüyü Jamie'ye doğru çekti ve geriye oturdu.

"Hatırladığınız paralardan burada görüyor musunuz?"

Jamie büyük bir dikkatle dizili madeni paraları inceledi sonra bir Amerikan çeyrekliği büyüklüğünde olan bir gümüşü kibarca öne doğru itti. Kenarlarında üç tane sıçrayan yunus balığı vardı, bir at arabasını çevreliyorlardı.

"Bu," dedi, "bunun gibi birkaç tane var – küçük farklar var ama birkaç tanesinde bu yunuslardan vardı." Yeniden baktı, belirsiz şekilli eskimiş altın parayı aldı, sonra da gümüş olanını aldı. Gümüş olan biraz daha büyüktü ve daha yeniydi, iki başlı bir adamın yüzlerini profilden gösteriyordu.

"Bunlar," dedi. "On dört tane şu altın olandan ve on tanesi iki başlı olandan."

"On!" Mayer'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Avrupa'da bu kadar çok olduğunu sanmıyorum."

Jamie başını salladı. "Kesinlikle eminim. Onları yakından gördüm, hatta dokundum bile."

Mayer büyük bir saygıyla paraya dokunarak, "Bunlar Alexander'ın ikiz başı," dedi. "Gerçekten çok nadir bulunur. Bu dörtlü dirhem, Amphipolos'taki mücadele anısına yapılmış ve savaş alanının yanına şehir kurulmuş."

Jamie ilgiyle dinliyordu, dudaklarında hafiften bir gülümseme vardı. Kendisinin eski paralara ilgisi olmadığı halde adamı tutkusunu takdir ediyordu.

Bir çeyrek saat kataloglar ile ilgili konuşmalar yapıldı ve iş tamamlandı. Jamie'nin tarif ettiği dört Yunan frangı koleksiyona eklendi, birkaç tane küçük altın ve gümüş para, quintinarius denilen ağır Roma altını da yerine konuldu.

Mayer eğildi ve bir kez daha bohçasına uzandı, bu sefer rulo yapılmış ve kurdele ile bağlanmış büyük boy bir kâğıt destesini çıkardı. Kurdeleyi çözdü, karınca yazısı gibi görünen kâğıtları açtı; yakından bakıldığında bu yazıların İbranice olduğu belli oluyordu, küçük olarak yazılmıştı.

Kâğıtlara yavaşça dokunmaya başladı, Mırıldanarak orada burada duruyordu, sonra sustu. Sonunda sayfaları cılız dizine koydu ve Jamie'ye baktı, başını bir yana kaldırmıştı.

"Alım satım işlemlerimiz doğal olarak gizli tutulur, mösyö," dedi. "Bu yüzden size, şu para, şu yılda yapılmış diye söyleyeceğim, müşterinin adını söyleyemem." Durdu, düşündüğü açıktı ve sonra konuşmaya devam etti.

"Aslında sizin tarif ettiğiniz paraları satmıyoruz. Egalabalus'un başının her iki tarafta bulunduğu paralardan, Alexander'ın ikiz başının olduğu paralardan ve Calpurnian altınından altı tanesi 1745'te satılmış." Duraksadı.

"Normalde size söylemem gerekenler bu kadar. Ama... bu paralarının asıl sahibinin öldüğünü biliyorum, aslında öleli bayağı oldu. Gerçekten bu şartlar altında anlayamıyorum..." Omuz silkti, karar vermeye çalışıyordu.

"Müşteri bir İngilizdi. Adı Clarence Marylebone, Sandringham Dükü."

"Sandringham!" diye bağırdım, şaşırmıştım.

Mayer şaşkınlıkla bana baktı, sonra yüzünde kibar bir merakın ötesini belli etmeyen bir ifadeyle Jamie'ye döndü.

"Dük'ün öldüğünü biliyorum, çünkü eski para koleksiyonu vardı. Amcam paraları 1746 yılında onun mirasçılarından almıştı; işlemler buraya listelenmiş." Katalogu hafiften kaldırdı sonra indirdi.

Ben de Sandringham Dükü'nün öldüğünü biliyordum ve şaşırtıcı bir tecrübeydi. Jamie'nin vaftiz babası Murtagh 1746 yılında, soğuk bir Mart gecesinde onu öldürmüştü, II. James isyanını sonlandıran Culloden savaşından hemen önce. Yutkundum, Dük'ün yüzünü en son gördüğüm zamanı hatırlıyordum; yaban mersini gözleri şaşkın bir ifadeyle donakalmıştı.

Mayer'in gözleri bir bana bir Jamie'ye bakıp duruyordu, sonra acelece konuşmaya başladı. "Size şunu da söylemeliyim; amcam Dük'ün ölümünden sonra koleksiyonunu satın aldığında koleksiyonun içinde dörtlü dirhemler yokmuş."

"Hayır," diye mırıldandı Jamie kendi kendine. "Olamazdı," dedi ama sonra, kendine gelerek ayağa kalktı ve yan masada duran sürahiye uzandı.

"Teşekkürler, Mayer," dedi resmi bir tavırla. "Ve şimdi sana ve şuradaki küçük kitabına içelim."

Birkaç dakika sonra Mayer yere diz çökerek eğildi, eskimiş bohçasını bağlamaya çalışıyordu. Jamie'nin ona ücret olarak verdiği gümüş paralarla dolu olan küçük kese çocuğun cebindeydi. Ayağa kalktı ve doğrulup eski şapkasını başına takmadan önce sırayla Jamie'ye ve bana reverans yaptı. "Hoşça kalın, madam," dedi.

"Siz de hoşça kalın, Mayer," diye cevap verdim. Sonra aceleyle konuşmaya başladım, "Mayer sizin gerçek adınız mı?" diye sordum.

Büyük mavi gözlerinde bir şey parıldadı ama sonra kibarca cevap verdi, ağır yükü sırtına almıştı bile. "Evet, Madam. Frankfort'lu Yahudiler'in aile isimlerini kullanmasına izin verilmiyor." Baktı ve çarpık bir şekilde gülümsedi. "Kolaylık olsun diye komşular, yıllar önce kapımızın önündeki siperler kırmızıya boyandıktan sonra bize Redshield adını verdiler. Ama bunun ötesinde... hayır, madam. Bizim bir adımız yok."

Sonra ziyaretçimizi mutfağa götürmek için Josephine geldi. Onun önünde yürümek için özen gösteriyordu, burun delikleri pis kokuyu alınca beyazladı. Mayer onun arkasından tökezleyerek gidiyordu, biçimsiz takunyaları cilalanmış yerde takırtı yapıyordu.

Jamie koltuğunda rahatça oturuyordu, gözleri düşüncelere dalmıştı.

Birkaç dakika sonra, merdivenlerin aşağısında kapının neredeyse bir güm sesiyle kapandığını ve aşağıdaki taş merdivenlerdeki takunya seslerini duydum. Jamie de duydu ve cama doğru döndü.

"Evet, yolun açık olsun, Mayer Redshield," dedi gülümseyerek.

"Jamie," dedim, birden aklıma bir şey gelmişti. "Sen Almanca biliyor musun?"

"Ne? Ahh, evet," dedi, dikkati hâlâ pencerede ve dışarıdaki gürültüdeydi.

"Redshield'ın Almancası nedir?" diye sordum.

Bir anlığına boş boş baktı, sonra aklı uygun karşılığı bulunca gözleri berraklaştı.

"*Rothschild*[2] Sassenach," dedi. "Neden?"

"Öylesine," dedim. Pencereye doğru baktım, tahta ayakkabıların çıkardığı ses çoktan sokağın gürültüsünde kaybolmuştu. "Sanırım herkes bir yerden başlamak zorunda."

***

"Ölü adamın göğsünde on beş adam," diye yorum yaptım. "Yo–ho–ho ve bir şişe de rom."

Jamie bana bir göz attı. "Yaa, öyle mi?" dedi.

"Dük ölü adam oluyor," diye açıklama yaptım. "Fok balıklarının hazinesinin gerçekten onun olduğunu düşünüyor musun?"

"Kesin bir şey söyleyemem ama en azından olası görünüyor." Jamie'nin iki sert parmağı ritmik bir tonda masaya vuruyordu. "Jared bana bozuk para tüccarı Mayer'den bahsettiğinde, araştırmaya değer olduğunu düşündüm,

çünkü muhtemelen hazineyi geri almak için yollayan kişi onu oraya koyan kişiydi."

"İyi sebep," dedim, "ama eğer onu oraya koyan Dük ise, aynı kişi olmadığı açık. Bütün hazinenin elli bin pound edeceğini düşünüyor musun?"

Jamie sürahinin yuvarlak kısmında görünen yansımasına gözlerini kısarak baktı, düşünüyordu. Sonra onu aldı ve bardağını yeniden doldurdu.

"Hayır ama Mayer'in kataloğunda bulunan bazı bozuk paraların kaça satıldığını fark ettin mi?"

"Evet."

"Küflü bir metal parçası için bin pound!" dedi hayretle.

"Küflü metal parçaları olduğunu sanmıyorum ama ne demek istediğini anladım. Her neyse," dedim ve elimi sallayarak soruyu geçiştirdim, "asıl önemli olan nokta şu; fok balıklarının hazinesinin, Dük'ün Stuartlar'a söz verdiği elli bin pounda denk olacağını düşünüyor musun?"

1744'ün ilk zamanlarında, Charles Stuart Fransa'da kral kuzeni Louis'i ona destek olması için ikna etmeye çalışırken, atalarının tahtını geri almak için İngiltere'ye girsin diye Sandringham Dükü'nün – elli bin poundluk – şifreli teklifini kabul etmişti, bu küçük bir orduyu kiralamaya yeterdi.

Kararsız Prens Charles'ı talihsiz kısa gezintisine çıkmaya ikna eden teklifin bu olup olmadığını hiç bilemeyeceğiz. Bu, içki içtiği bir arkadaşıyla girdiği iddia ya da kendi düşüncesiyle veya metresinin hayalleri yüzünden de olmuş olabilirdi. Altı arkadaşının eşliğinde, iki bin Alman palası ve Kuzey İskoçya klan beylerini büyüleyen birkaç fıçı kanyakla İskoçya'ya gelmişti.

Her durumda elli bin pound alınmadı, çünkü Dük, Charles İngiltere'ye ulaşmadan önce ölmüştü. Uykusuz gecelerde beni sıkıntıya sokan başka bir düşünce ise paranın durumu değiştirip değiştiremeyeceğiydi. Eğer Charles Stuart bu parayı alsaydı, dökülen Kuzey İskoçya ordusunu Londra'ya kadar yürütüp, tahtı kazanıp, babasının tacını yeniden alabilir miydi?

Eğer öyle olsaydı, isyan başarılı olabilirdi, Culloden olmazdı, ben de taş halkalardan geçip geriye gitmezdim... ve benle Brianna muhtemelen doğum yatağında ölürdük ve şu zamana kadar toprağa karışırdık. Yirmi yıl bana kesinlikle 'eğer' kelimesinin nafile olduğunu öğretmiş olmalıydı.

Jamie düşünüyordu, dalgın bir şekilde burun kemiğini ovalıyordu.

"Olmalı," dedi sonunda. "Paralar ve mücevherler... bu tarz şeyleri satmak için zaman gerektiğini biliyorsun. Eğer çabucak elden çıkarmak zorundaysan satarsın ama düşük bir fiyatla. Ancak iyi müşteri için yeterince araştırma yaptığında elli bine ulaşırsın."

"Duncan Kerr II. James yanlısıydı, değil mi?"

Jamie kaşlarını çatarak başını salladı. "Evet. Tanrı biliyor ya, ordusuna ödeme yapması için uygunsuzdu bu define!"

"Evet ama saklamak için de küçük, taşınabilir ve rahat," diye dikkatini çektim. "Eğer sen Dük olsaydın ve Stuartlar tarafından vatan hainliği ile suçlanmakla karşı karşıya kalsaydın, bu senin için de önemli olurdu. Elli bin poundu sterline çevirip sağlam kasalarla, araçlarla ve bekçilerle göndermek, küçük tahta bir sandığı bir adamla birlikte gizlice Kanal'ın karşısına göndermekten çok daha dikkat çekerdi."

Jamie yeniden başını salladı. "Aynı şekilde, böyle nadir bulunan bir koleksiyonun varsa kimse sahip olduğun paraları fark etmezdi. Çok değerli olanları elden çıkarmak, onları ucuz olanlarla yer değiştirmek ise basit bir durum, nasılsa kimse bilgi sahibi değil." Hayran olmuşçasına başını iki yana salladı.

"Çok zekice bir plan, evet, artık her kim yaptıysa." Merakla bana baktı

"Ama o zaman neden Duncan Kerr neredeyse Culloden'dan on yıl sonra geldi? Ve ona ne oldu? Fok balıklarının olduğu adadaki hazineyi almaya mı yoksa onu götürmeye mi geldi?"

"Ve *Bruja*'yı gönderen kim?" diye onun için cümleyi bitirdim. Ben de başımı iki yana salladım.

"Bir bilsem. Belki Dük'ün müttefikleri falan vardı? Ama öyleyse bile bunun kim olduğunu bilmiyoruz."

Jamie iç çekti ve daha fazla oturmaya dayanamayarak ayağa kalkıp gerindi. Cama bir göz attı, güneşin yüksekliğini ölçüyordu, saati yakınında olsun ya da olmasın zamanı söylemek için alışık olduğu yoldu.

"Evet, denize açıldığımız zaman düşünmek için çok zamanımız olacak. Neredeyse öğlen olmuş ve Paris arabası saat üçte kalkacak."

***

Rue de Varennes'deki aktar dükkânı artık yoktu. Onun yerinde bir taverna, bir tefeci ve küçük bir kuyumcu dükkânı vardı, yan yana sıkışık bir haldeydiler.

"Usta Raymond?" Tefeci kır kaşlarını birleştirdi. "Onu duydum, madam" – temkinli bir bakış attı, takdire şayan bir şeyler duyup duymadığını gösteriyordu – "ama birkaç senedir yok. Ama iyi bir aktar arıyorsanız, d'Aloes'deki Krasner ya da Tuileries yakınlarında Madam Verrue..." Bana eşlik eden Bay Willoughby'ye ilgiyle baktı, sonra benimle konuşmak için tezgâhın üzerine eğildi.

"Çinli adamınızı satmak ister misiniz, Madam? Uzak doğu ile ilgilenen bir müşterim var. Sizi temin ederim ki normal fiyattan çok daha iyi fiyat veririm."

Fransızca konuşamayan Bay Willoughby, Doğu tarzında yapılmış ve sülün deseniyle bezenmiş porselen kavanoza aşağılarcasına bakıyordu. "Teşekkürler," dedim, "ama sanmıyorum. Krasner'e giderim."

Bay Willoughby Le Havre'de çok az dikkat çekmişti, liman şehri her şekildeki yabancılarla doluydu. Paris sokaklarında mavi ipek pijamasının üzerine pamuklu ceketini giyen, rahat olsun diye başına birkaç kez sardığı örgü kuyruğuyla dolaşan Bay Willoughby bolca yoruma sebep oldu. Fakat bitkiler ve tıp hakkında bilgisi şaşılacak derecede çoktu.

"*Bai Jei ai*," diyordu bana, Krasner'in dükkânındaki açık sandıkta görünen hardal otundan bir tutam alarak.

"*Shen-yen* için iyi, böbrekler."

"Evet, öyle," dedim şaşırarak. "Nereden biliyorsun?"

Başını bir taraftan bir tarafa salladı, birini şaşırtmasına memnun olduğunda böyle yaptığını öğrenmiştim.

"Bir zamanlar ben de hekimlerle birlikteydim," dediği tek şey bu oldu, sonra içinde kurumuş çamur topları gibi görünen şeylerin bulunduğu sepete döndü.

"*Shan-yü*," dedi otoriter bir şekilde. "İyi, çok iyi, kanı, ciğeri temizler, iyi çalıştırır, kuru cilt yok, yardımcı olur. Al."

Söz konusu olan nesneyi incelemek için yakına geldim ve onların bir çeşit kurumuş yılan balığı olduğunu gördüm. Fiyatı da oldukça uygundu, onu memnun etmek için kolumdaki sepete bu çirkin görünüşlü şeylerden iki tane attım.

Aralık ayının başında hava ılıktı ve Jared'ın evine doğru yürümeye başladık. Sokaklar kış güneşiyle parlıyordu. Satıcılar, dilenciler, fahişeler, satıcı kızlar ve Paris'in fakir kısmındaki diğer sakinleri sevinçli bir hareketliliğe neden oluyor, hepsi bu geçici sıcaklıktan yararlanıyorlardı.

Rue du Nord ve Alle des Canards'ın köşesinde normalin dışında bir şey gördüm; uzun boylu, eğik omuzlu, siyah redingotu ve siyah yuvarlak şapka takan bir adam.

"Papaz Efendi Campbell!" diye bağırdım.

Aadını duyunca arkasını döndü, sonra beni fark ederek başıyla selam verdi ve şapkasını çıkardı.

"Bayan Malcolm!" dedi. "Sizi yeniden görmek ne kadar güzel."

Gözleri Bay Willoughby'ye döndü ve gözlerini kırptı, yüz hatları bu durumdan hoşlanmamışçasına gerilmişti.

"Ee... bu Bay Willoughby," diye ona tanıttım. "O... eşimin iş ortağı. Bay Willoughby, Papaz Efendi Archibald Campbell."

"Öyle mi?" Papaz Efendi Campbell normalde sert görünümlü bir adamdı ama şimdi sanki dikenli telin üzerinde kahvaltı yapmış gibi düşünüyordu.

"Ben sizin Edinburgh'dan Batı Hint Adaları'na gideceğinizi sanıyordum," dedim, donuk bakışlarını Çinli'nin üzerinden çekmesini umut ederek. İşe

yaramıştı; bakışları bana odaklandı ve hafiften yumuşadı.

"Sorma nezaketinde bulunduğunuz için teşekkürler, madam," dedi. "Hâlâ bazı işlerim var. Bu yüzden ilk Fransa'daki işlerimi halletmeye geldim. Perşembe günü Edinburgh'dan ayrılacağım."

"Peki kız kardeşiniz nasıl?" diye sordum. Beğenmemişçesine Bay Willoughby'ye bir göz attı ve Çinli'nin görüş alanından çıkmak için bir adım kenara kayarak alçak sesle konuşmaya başladı.

"Biraz gelişme var, teşekkürler. Yazdığınız ilaçlar yardımcı oldu. Daha sakin ve artık düzenli bir şekilde uyuyor. Nazik ilginizden dolayı size tekrar teşekkür ederim."

"Önemli değil," dedim. "Umarım yolculuk ona iyi gelir." Birbirimize iyi dilekler sunarak ayrıldık ve Bay Willoughby ile Rue du Nord'un aşağısına, Jared'ın evine yürümeye başladık.

"Papaz efendi çok kutsal bir arkadaş anlamına mı geliyor?" dedi Bay Willoughby kısa bir sessizlikten sonra. Çoğunlukla Uzak Doğulular'da olan 'R' harfini söyleme zorluğuna o da sahipti, söylediği kelimeleri daha baskın söylüyordu. Fakat onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

"Doğru," dedim, merak edercesine aşağıya ona doğru baktım. Dudaklarını sıktı ve onları bir içeri bir dışarı itti, sonra oldukça şaşkın bir ifadeyle mırıldanmaya başladı.

"O kadar kutsal değil, bu papaz efendi arkadaş," dedi.

"Bunu söyleme sebebin nedir?"

Parlak gözlerle bana baktı, kurnazlık akıyordu.

"Madam Jeanne'nin evinde onu bir kez gördüm. O zaman çok yüksek sesle konuşmuyordu. Çok sessizdi papaz efendi arkadaş."

"Ahh, gerçekten mi?" Arkama bakmak için döndüm ama papaz efendinin uzun figürü kalabalığın içinde kaybolmuştu.

"Fahişelerle oynaşıyordu," dedi Bay Willoughby, iyice açıklamak için kasığın yakınlarına doğru oldukça kaba bir hareket yapmıştı.

"Evet, anladım," dedim. "Evet, serbest kiliseye bağlı İskoçyalı bir papaz olsan bile sanırım bazen insan nefsi acizleşiyor."

Akşam yemeğinde papaz efendiyi gördüğümü anlattım ama Bay Willoughby'nin papaz efendinin konu dışı aktiviteleri hakkında yaptığı yorumları katmadım.

"Ona Batı Hint Adaları'nda nereye gittiğini sormalıydım," diye yorum yaptım kendi sözlerime. "Öyle parlak bir arkadaş değil ama oralarda tanıdık birilerini bulmak yararlı olabilir."

Ciddi bir şekilde dana etli turtasını yiyen Jared yutkunmak için durdu, sonra konuşmaya başladı. "Bu konu için endişelenme, hayatım. Size yardımcı olacak tanıdıkların listesini yaptım. Size yardımı bir borç bilecek birkaç arkadaşa teslim etmeniz için mektuplar yazdım."

Dana etinden büyük bir parça daha kesti, şarap sosuna batırdı ve düşünceli bir şekilde Jamie'ye bakarken çiğnemeye başladı.

Bir karara vardığını belli ederek yutkundu, bir yudum şarap aldı ve sohbet eder bir tonda konuşmaya başladı. "Doğrulukta birleştik, Kuzen."

Şaşkınlıkla ona baktım ama Jamie bir müddet durduktan sonra cevap verdi. "Ve dürüstlükte ayrıldık."

Jared'in dar yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ahh, işte bu yardımcı olur!" dedi. "Emin değildim, değil mi? Ama denemeye değer olduğunu düşündüm. Nerede oldu?"

"Hapishanede," diye cevap verdi Jamie kısaca. "Ama Inverness'taki evde olacak."

Jared memnuniyetle başını salladı. "Evet, oldukça iyi. Jamaika ve Barbados'ta evler var. Oradaki üstatlara ulaştırman için sana mektuplar vereceğim. Ama en büyük ev Trinidad'da, oradaki iki binden fazla üye var. Eğer delikanlıyı bulmada yardıma ihtiyacın olursa, ilk soracağın yer orası olmalı. Adada olan her şey er ya da geç o eve gelir."

"Ne hakkında konuştuğunuzu bana da söyler misiniz?" diye araya girdim. Jamie bana bir göz attı ve gülümsedi.

"Masonlardan, Sassenach."

"Sen mason musun?" diye bağırdım. "Bana bunu söylemedin!"

"Söyleyemez," dedi Jared biraz sertçe. "Masonların ayini gizlidir, sadece üyeler tarafından bilinir. Eğer Jamie aramızdan biri olmasaydı, ona Trinidad'daki ev hakkında bilgi veremezdim."

Jamie ve Jared *Artemis*'e gerekli olan şeyler hakkında tartışırken, sohbet yine genel haline bürünmüştü ama ben sessizce duruyordum, kendi böreğime odaklanmıştım. Olay küçük olmasına rağmen, Jamie hakkında bilmediğim şeyler olduğunu bana hatırlatmıştı. Bir zamanlar onu çok iyi tanıdığımı söyleyebilirdim.

Şimdiyse, samimi bir şekilde beraber sohbet ettiğimiz, omzunun kıvrımında uyuduğum, aşkla ona sarıldığım anlar vardı. Hâlâ onu tanıdığımı hissediyordum, Jamie'nin aklı ve kalbi, Jared'ın masasındaki kristal bardak gibi bana açıktı.

Ve diğer kısımlara gelince, şimdiki gibi geçmişinin umulmadık kısımlarında birden sendelerken ya da onun dimdik durduğunu gördüğümde gözleri benim paylaşmadığım düşüncelerle gölgeleniyordu. Aramızdaki uçurumu düşününce kendimi birden güvensiz ve yalnız hissettim.

Jamie'nin ayağı masanın altından benim ayağıma baskı yapıyordu ve karşımda gözlerinde gizlenen bir gülümsemeyle bana baktı. Bardağını biraz havaya kaldırdı, sessizce kadeh kaldırıyordu ve ben de ona gülümsedim, anlaşılması güç bir şekilde rahatlamıştım. Bu hareket birden düğün gecemizi hatırlatmıştı; yan yana oturmuş birbirimizin şarabını yudumluyorduk, yabancılar gibi birbirimizden korkuyorduk, aramızda dürüst olacağımıza dair verdiğimiz sözden başka hiçbir şey yoktu.

Benim de sana söyleyemeyeceğim şeyler var, en azından şimdilik. Senden bana veremeyeceğin hiçbir şeyi de istemeyeceğim. Senden istediğim şu; bana bir şey söylediğin zaman onun gerçek olmasını istiyorum. Ben de sana aynı şeyi yapacağıma söz veriyorum. Şu an aramızda saygı dışında hiçbir ilişki yok. Saygının içerisinde sırlar saklanabilir ama yalanlara yer yoktur.

İçkimden büyük bir yudum aldım, yanaklarıma ateş bastığını hissediyordum. Jamie'nin gözleri hâlâ bana odaklıydı; Jared'ın gemi,

kurabiye ve mumlar hakkındaki monoton konuşmasını önemsemiyordu. Sessiz bir soru sorarcasına ayağıyla ayağımı dürttü ve ben de cevap olarak ayağımla karşılık verdim.

Jared'in bir sorusuna cevap olarak, "Evet, sabah onu hallederim," dedi. "Fakat şimdilik kuzen, dinlenmem gerektiğini düşünüyorum. Uzun bir gün oldu." Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve kolunu bana uzattı.

"Bana eşlik eder misin, Claire?"

Ayağa kalktım, şarap tamamen ısınmamı sağlamıştı. Kendimi sersemlemiş gibi hissediyordum. Gözlerimiz bunu anlamışçasına birbirine kenetlenmişti. Şimdi aramızda saygıdan daha fazlası vardı ve bütün sırlarımızı paylaşan yer iyi zaman içindi.

***

Sabahleyin Jamie ve Bay Willoughby işlerini tamamlamak için Jared ile birlikte gittiler, benim ise tek başıma halletmem gereken bir işim vardı. Yirmi sene önce Paris'te gerçekten değer verdiğim iki kişi vardı. Usta Raymond – ölmüş ya da ortadan yok olmuştu. Diğer şansımın yaşama ihtimali zayıftı ama hâlâ duruyordu, belki son kez Avrupa'dan ayrılmadan önce bunu kendi gözlerimle görmek zorundaydım. Kalbim düzensizce atarak Jared'ın at arabasına bindim ve arabacıya Hôpital des Anges'e gitmesini söyledim.

***

Mezar, manastır için yapılmış küçük bir kabristandı ve katedralin yanındaki desteklerin hemen altındaydı. Sen Nehri'ndeki hava nemli ve soğuk olmasına rağmen duvarla çevrili kabristan da hafif bir ışık vardı, rüzgârdan küçük alanı koruyan kireçtaşı bloklarından yansıyordu. Kışın, çalılar ya da çiçekler yoktu ama yapraksız kavak ağaçları ve karaçamlar gökyüzüne haşmetle yükseliyorlardı ve soğuğa rağmen büyüyen koyu yeşil yosunlar taşları kucaklıyordu.

Beyaz mermerden yapılmış küçük bir taş vardı. İki tane nur yüzlü çocuğun kanatları yukarıya doğru açılmıştı, taşın diğer süsü olan tek bir kelimeyi koruyorlardı; *Faith*.

Gözlerim buğulanana kadar aşağıya baktım. Bir çiçek getirmiştim; pembe bir lale – Aralık ayında Paris'te bunu bulmak hiç de kolay değildi ama Jared'ın bir serası vardı. Diz çöktüm ve taşın üzerine bıraktım. Sanki bir bebeğin yanağını okşarcasına bir parmağımla taç yaprağın yumuşak kıvrımını okşadım.

"Ağlamayacağımı sanıyordum," dedim bir müddet sonra.

Valide Hildegarde'nin elini başımda hissedebiliyordum.

"*Le Bon Dieu* en iyi düşündüğü şeyleri emreder," dedi yumuşak bir sesle. "Ama O nadiren bize sebebini söyler."

Derin bir nefes aldım ve pelerinimin bir köşesi ile yanağımı sildim. "Ama çok uzun zaman oldu."

Yavaşça ayağa kalktım, Valide Hildegarde'nin sempati ve ilgiyle beni izlemesini görmek için arkamı döndüm.

"Anladım ki," diye yavaşça konuşmaya başladı, "çocuklarla bağlantılı olarak, zaman gerçekten anneler için önemsiz. Çocuğun ne kadar büyük olduğu önemli değil. Anneler çocuklarını ilk doğduğu ve yürümeyi öğrendiği zamanki gibi görüyorlar, öyle ki çocuğu büyüyüp anne baba olsa bile durum değişmiyor."

"Özellikle uyudukları zaman," dedim, hâlâ küçük beyaz taşa bakıyordum. "O zaman bebeklik hallerini görüyorsunuz."

"Ahh." Valide memnun olmuşçasına başını salladı. "Sanırım çok çocuğun oldu; öyle gibi bakıyorsun."

"Sadece bir tane." Ona bir göz attım. "Peki siz anneler ve çocukları hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsunuz?"

Küçük siyah gözler, seyrek tüylerinin beyazladığı kalın kaşların altında parıldıyordu.

Hoşnutsuz olduğunu belirten bir omuz silkmesiyle, "Yaşlıların uykuya pek ihtiyacı olmaz," dedi. "Bazen geceleri sokaklarda geziyorum. Hastalar benimle konuşmayı sever."

İlerleyen yaşıyla küçülmüştü ve geniş omuzları hafiften eğilmişti, vazgeçemediği siyah yünlü elbisesinin altında tel gibi ince duruyorlardı. Böyleyken bile benden uzundu ve çoğu rahibenin arasında kule gibi yükseliyordu ve şu zamana kadar gördüğüm en etkileyici insandı. Yanında bir baston tutuyordu ama dimdik duruyordu, ayakları yere sağlam basıyordu ve gözleri her zamanki gibi delercesine bakıyordu. Bastonu çoğunlukla haylazları dürtmek ya da yaslanmaktan daha çok emrindekileri idare etmek için kullanıyordu.

Burnumu sildim ve manastır yoluna geri döndüm. Yavaşça yürürken, büyük taşların arasına serpiştirilmiş sağda solda duran küçük taşları da görüyordum.

"Bunların hepsi çocuklar mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Rahibelerin çocukları," dedi soğukkanlı bir şekilde. Şaşkınlıkla ona baktım ve her zamanki gibi zarif ve alaylı tavırla omuz silkti.

"Oluyor," dedi. Birkaç adım uzağa gitti ve sonra konuşmaya başladı, "elbette çok sık değil." Bastonuyla kabristanın sınırlarını gösterdi.

"Burası kardeşlerimize ve Hôpital'in birkaç hayırseverine ayrıldı ve şurası da âşıklarına."

"Kız kardeşlerin mi yoksa hayırseverlerin mi?"

"Kardeşlerin. Buraya gel, seni hantal şey!"

Valide Hildegarde yürümeyi bıraktı, kilise duvarına tembelce yaslanıp, pipo içen emir erini gördü. Genç kızlığında da kullandığı sert Saray Fransızcası ile onu azarlarken, ben arkada durdum; küçük kabristana bakıyordum.

Uzaktaki duvarda küçük, dizili taşlar vardı, her birinde de tek bir isim vardı: 'Bouton.' Her adın altında da Roma rakamları birden onbeşe kadar kazınmıştı; Valide Hildegarde'nin sevdiği köpekler orada yatıyordu. Onun şimdiki arkadaşına baktım, bu adı taşıyan on altıncı köpekti. Bu seferki kömür karası, İran kuzusu gibi kıvırcık bir şeydi. Ayağının ucunda dik bir şekilde oturuyordu, yuvarlak gözleri suç işleyen emir erine odaklıydı, Valide Hildegarde'nin söze dökmediği hoşnutsuzluğunun sessiz bir yansımasıydı.

Valide Hildegarde geri geldi, öfkeli ifadesi hemen gülümsemeye dönüşmüştü, çirkin yüz hatları da güzelliğe.

"Yeniden geldiğin için öyle mutlu oldum ki, *ma chêre*," dedi. "İçeri gel, yolculuğunda sana yardımcı olacak şeylere bir bakalım." Bastonunu kolunun kıvrımına takarak destek almak için kolumu tuttu, zayıflayan sıcak cılız eli sıkıca kolumu tutuyordu. Ona destek olanın ben olmadığını ama onun bana destek olduğu gibi tuhaf bir hisse kapıldım.

Hôpital'in girişine giden ağaçlı yola döndüğümüzde ona bir göz attım.

"Umarım benim kaba olduğumu düşünmezsiniz," dedim tereddütle, "ama size sormak istediğim bir sorum var..."

"Seksen üç," diye cevap verdi açıkça. Yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuştu, uzun sarı dişlerini gösteriyordu. "Herkes bilmek istiyor," dedi rahatça. Bir omzunun üstünden arkada kalan küçük mezarlığa baktı ve Fransızlar'a özgü boş vermişlikle omzunu silkti.

"Daha değil," dedi kendinden emin bir şekilde. "*Le Bon Dieu* biliyor ya, daha yapılacak çok iş var."

41

Denize Açılış

Soğuk ve gri bir gündü – *Artemis* kuzey batı sahiline Cape Wrath'a yanaştığında, Aralık ayında İskoçya'da bundan daha iyi bir hava beklenemezdi.

Kayalıkların gizlediği gri gökyüzüne tavernanın penceresinden bakıyordum. Havada yosunların güçlü kokusu, konuşmaya mani olan dalgaların yüksek sesle kıyıya çarpması, mekânın sıkıntı verecek şekilde fok balıklarının adasına yakın hissettiriyordu. Genç Ian neredeyse bir ay önce kaçırılmıştı. Noel geçmiş ve biz burada, hâlâ İskoçya'daydık.

Jamie dışarıdaki iskelede bir aşağı bir yukarı gezinip duruyordu, soğuğa rağmen içeride ateşin yanında oturamayacak kadar huzursuzdu. Fransa'dan İskoçya'ya olan deniz yolculuğu onun için Kanal'ı ilk geçtiğimiz zamankinden daha iyi değildi. *Artemis*'in üzerinde iki ya da üç ay kalma ihtimalinin onu korkuttuğunu biliyordum. Aynı zamanda, çocuğu kaçıranları takip etme hissi öyle güçlüydü ki her gecikme onu daha da sinirlendiriyordu. Ansızın uyandığım gecelerin hemen hepsinde onun dışarı çıktığını ve Le Havre sokaklarında tek başına dolaştığını biliyordum.

İşe bakın ki bu son gecikme ondan dolayı olmuştu. Le Havre'den ayrılmadan önce Jamie'nin küçük kaçakçı grubunu almak için beklemek zorunda kalmıştık zaten, şimdi de Fergus'u alacaktık.

"Hint Adaları'nda neyle karşılaşacağımızı söyleyemeyiz, Sassenach," diye açıklama yapmıştı Jamie. "Ne tek elle korsanların gemisine gitme niyetindeyim ne de şu an yanımda olan adamlarla savaşma niyetindeyim." Kaçakçıların hepsi sahil adamıydı, gemilere olmasa bile, kayıklara ve okyanuslara alışıklardı. *Artemis*'in mürettebatının bir parçası olarak kiralanacaktı, çünkü denize açıldığımız bu sezonda çalışacak kişi az oluyordu.

Yılın bu mevsiminde az bir yoğunluğu olan Cape Wrath küçük bir limandı. *Artemis*'in dışında sadece birkaç tane balıkçı kayığı ve yelken gemisi tahta iskeleye bağlanmıştı. Küçük bir meyhane vardı. *Artemis*'in

mürettebatı beklerken burada neşeli bir şekilde vakit geçiriyorlardı. Adamlar saçakların altına çömelmiş, içerideki arkadaşları tarafından pencerelerden uzatılan birayı yudumluyorlardı. Jamie sahilde yürüyordu, sadece yemek için içeriye geliyordu. Ateşin önüne oturduğunda, artan kızgınlığını belirtircesine ıslak elbiselerinden buharlar çıkıyordu.

Fergus gecikmişti. Jamie'nin ve Jared'ın kaptanı haricinde hiç kimsenin beklemeyi önemsediği yoktu. Kısa boylu, tombul, yaşlı bir adam olan Kaptan Raines çoğu zamanını gemisinin güvertesinde geçiriyordu, bir gözü havayı tahmin etmek için gökyüzünde, diğeri ise barometresindeydi.

İçki odasını ziyaret ettiği kısa bir anda, "Bu çok keskin kokulu bir ilaç, Sassenach," diye yorum yaptı Jamie. "Bu nedir?"

Rendelediğim köklerin geri kalan kısmını elimde tutarak, "Taze zencefil," diye cevap verdim. "Mide bulantısı için en sık kullanılan şeydir."

"Ahh, öyle mi?" Kâseyi alıp içindekileri kokladı ve öyle güçlü hapşırdı ki etraftakiler şaşkınlıkla baktı. Neyse ki kâseyi dökmeden önce tam zamanında elinden aldım.

"Bunu enfiye gibi burundan almıyorsun," dedim. "Çayın içinde içeceksin. İşe yarasın diye Tanrı'ya dua ediyorum, çünkü eğer işe yaramazsa çok uzun bir yolculuk beni bekliyor."

Konuşmalarımızı duyarak, "Ahh, endişelenmeyin, bayan," dedi yaşlı mürettebatlardan biri bana. "Mürettebatın çoğu bir ya da iki gün kendilerini tuhaf hissederler. Ama çoğunlukla bu durumun üstesinden gelirler. Üçüncü gün sallanmaya alışırlar ve tarla kuşu gibi mutlu bir şekilde halatların üzerine atlarlar."

Şu an pek tarla kuşu gibi görünmeyen Jamie'ye göz attım. Fakat yine de bu yorum ona az da olsa umut vermişe benziyordu, çünkü yüzünün rengi biraz açıldı ve yorgun garsona bir bardak bira getirmesi için işaret etti.

"Muhtemelen öyle olur," dedi. "Jared da aynısını söyledi; deniz çok çalkantılı değilse deniz tutması birkaç günden fazla sürmüyormuş." Birasından küçük bir yudum aldı ve sonra iyice rahatlayarak büyük bir yudum daha aldı. "Sanırım üç gün dayanabilirim."

***

İkinci günün akşamüzeri altı adam göründü, kabarık tüylü midilli atlarının üzerinde çakıllı sahilde sallanarak geliyorlardı.

"Öndeki Raeburn," dedi Jamie, gözlerini elleriyle gölgeleyerek altı küçük noktayı ayırt etmek için gözlerini kıstı. "Arkasından gelen Kennedy, sonra Innes ve Meldrum, onun yanındaki de MacLeod olmalı, her zaman böyle yan yana at sürerler. Sondaki de Gordon ya da Fergus?"

"Gordon olmalı," dedim, yaklaşan adamlara onun omzunun üzerinden bakıyordum, "çünkü Fergus için çok şişman."

"Lanet olası Fergus nerede?" diye sordu Jamie Raeburn'a, kaçakçılar karşılanmış, yeni gemi arkadaşlarıyla tanıştırılmış ve sıcak akşam yemeğine oturulmuştu. Hepsi mutlu bir şekilde içkilerini yudumlamaya başlamışlardı.

Cevap olarak Raeburn başını aşağı yukarı salladı, etli turtasının son lokmasını acelece yutmaya çalışıyordu.

"Şey, bana halletmesi gereken işleri olduğunu söyledi ve benden atların kiralanıp kiralanmadığına bakmamı istedi. Meldrum ile MacLeod'a gelmelerini söylememi, çünkü o sıralar onlarda kendi kayıklarındaydılar ve bir ya da iki gün için dönmeleri beklenmiyordu ve..."

"Ne işi?" diye sert çıktı Jamie ama cevap olarak bir omuz silkmesinden fazlasını alamadı. Jamie kısık sesle bir şeyler mırıldandı ama daha fazla yorum yapmadan yemeğine döndü.

Mürettebat artık tamamdı – Fergus hariç – her şey hallolması için hazırlıklar sabahleyin başlamıştı. Güverte karışıklık içindeydi, adamlar bir ileri bir geri koşuşturuyordu, lombar ağızları patlatılıyor ve birden ölü sinekler gibi halatların dışına düşüyorlardı. Jamie dümenin yanında duruyordu ama hünerden daha çok kas gücü gerektiren bir iş olduğunda olaya el atıyordu. Çoğunlukla öylece duruyor, gözleri sahil boyunca uzanan yola odaklanıyordu.

"İkindi vaktinde denize açılmalıyız yoksa akıntıyı kaybedeceğiz," dedi Kaptan Raines kibarca. "Yirmi dört saat içinde havanın etkisini atlatırız. Sıcaklık düşüyor ve ben bunu ensemde hissediyorum." Kaptan ensesini

ovalayıp gökyüzünü işaret etti; sabahın erken saatinden beri kalay tonlarında olan renk, griye dönüyordu. "Hint Adaları'na mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyorsak fırtınada denize açılmam ve eğer–"

Jamie, "Evet, anlıyorum kaptan," diyerek onun sözünü kesti. "Elbette, hangisi en iyi görünüyorsa onu yapmalısınız." Acelece koşuşturan bir denizcinin geçmesine izin vermek için arkada durdu ve Kaptan ortadan kayboldu, giderken emirlerini vermeye devam ediyordu.

Gün ağır ağır dönerken, Jamie her zamanki gibi sakin görünüyordu ama bükülmez parmaklarını sık sık bacağına vurduğunu ben fark edebiliyordum, endişelendiğini belirten tek işaret buydu. Ve o endişeliydi. Fergus, yirmi sene önce Jamie onu Paris'teki bir genelevde bulduğundan ve onu Charles Stuart'ın mektuplarını çalmak için işe aldığından beri onunla birlikteydi.

Bundan da fazlası vardı; Fergus, Genç Ian doğmadan önce Lallybroch'ta yaşamıştı. Çocuk, Fergus'un küçük kardeşi gibi olmuştu, Jamie ise Fergus için bir baba gibiydi. Jamie'den saklayabileceği önemli bir işinin olduğunu hayal bile edemiyordum. Jamie parmaklarını küpeştenin tahtasına sessizce vuruyordu.

Sonra zaman geldi ve Jamie gözlerini boş sahilden zorla ayırarak isteksizce arkasını döndü. Kapaklar sağlama alındı, halatlar sarıldı ve birkaç denizci palamarları serbest bırakmak için kıyıya atladı; altı tane palamar vardı ve her bir halatı benim belimin çevresi kadar kalındı.

Sessiz bir şefkatle bir elimi Jamie'nin koluna koydum.

"Aşağıya insen iyi olur," dedim. "Bir ispirto lambam var. Sana sıcak zencefil çayı demlerim ve sonra sen–"

At nallarının sesi kıyıdan geliyordu, çakıl taşlarındaki toynak takırtıları görüntüsüyle birlikte kayalıklardan yankılanıyordu.

"İşte sonunda geldi, küçük aptal," dedi Jamie, rahatladığı hem sesinden hem de bedeninden belli oluyordu. Kaptan Raines'e döndü. "Hâlâ yeteri kadar akıntı var mı? Tamam, o zaman, haydi gidiyoruz."

"Yelkenler fora!" diye bağırdı kaptan ve bekleyen eller hemen harekete geçti. Bizi karaya bağlayan son halat da serbest bırakıldı, düzgünce sarıldı. Etrafımızdaki bütün halatlar gerildi ve baş tayfa güvertede bir ileri bir geri

koşup, paslı demir gibi sesiyle emirlerini verirken yelkenler yukarıya doğru açıldı.

Gemi harekete geçerken "Hareket ediyor! Kımıldıyor! 'Sanki hissediyor gibi görünüyor. Omurgasında hayatın heyecanı var!'" dedim coşkuyla, ayağımın altındaki güvertenin titreyişini hissetmekten memnundum. Bütün mürettebatın enerjisi gemi iskelesine aktarılmıştı, rüzgâr gücünün yelkenleri sarmasıyla cansız gemi tamamen değişmişti.

"Ahh, Tanrım," dedi Jamie. Küpeşteyi tutup gözlerini kapadı ve yutkundu.

"Bay Willoughby deniz tutması için bir tedavi bildiğini söylüyor," dedim şefkatle onu izleyerek.

"Ne?" dedi, bir gözünü açmıştı. "Onun ne demek istediğini biliyorum ve ona izin vereceğimi düşünüyorsa... hay lanet olsun!"

Döndüm ve onun sözünü kesmesine sebep olan şeyi gördüm. Fergus güvertede, beceriksizce duran bir kızın aşağı inmesine yardım etmek için uzanıyordu ve kızın uzun sarı saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Laoghaire'in kızı – Marsali MacKimmie'ydi.

Ben konuşmadan önce Jamie önüme geçti ve çifte doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

"Tanrı aşkına, seni küçük aptal bu ne demek oluyor?" dedi Jamie, tehditkâr bir şekilde çiftin üzerinde yükseliyordu; ikisinden de otuz santim daha uzundu.

"Biz evlendik," dedi Fergus, cesur bir şekilde Marsali'nin önüne geçerek. Hem korkmuş hem de heyecanlanmış gibi bakıyordu, siyah saçlarının çevrelediği yüz soluktu.

"Evlendiniz mi?!" Jamie yumruklarını sıktı ve Fergus istem dışı bir hareketle geriledi, neredeyse Marsali'nin ayak parmağını ezecekti. "Evlendik demekle ne demek istiyorsun?"

Sanırım bu etkileyici olsun diye sorulmuş bir soru değildi; her zamanki gibi Jamie'nin değerlendirmesi yine benden farklı çıktı ve doğru noktayı yakaladı.

"Onunla yattın mı?" diye sordu açıkça. Onun arkasında durduğum için yüzünü göremiyordum ama nasıl olduğunu tahmin edebiliyordum, çünkü Fergus'un ifadesinde bunun etkisini görebiliyordum. Fransız iki kat daha solgunlaştı ve dudaklarını yaladı.

"Ee... hayır, lordum," dedi, tam o sırada gözleri alev saçan Marsali çenesini yukarıya kaldırdı ve kararlı bir şekilde konuşmaya başladı, "Evet, oldu!"

Jamie hemen bir kıza, bir çocuğa göz atıp yüksek sesle homurdandı ve arkasını döndü.

"Bay Warren!" diye bağırdı güvertenin aşağısındaki geminin seyir subayına. "Kıyıya geri dönün, lütfen!"

Bay Warren durdu, ağzı açık kalmıştı; halatlarla ilgili emir verecekken önce Jamie'ye sonra da uzaklaşan kıyı şeridine baktı. Yeni evli varsayılan çift ortaya çıktığından beri, *Artemis* birkaç dakika içinde dokuz yüz metre kıyıdan uzaklaşmıştı ve hızla kayalardan uzaklaşıyordu.

"Yapabileceğini sanmıyorum," dedim. "Çoktan akıntıya kapıldığımızı düşünüyorum." Denizci olmayan Jamie, en azından zamanın ve akıntının kimseyi beklemediği fikrini anlayacak kadar denizci arkadaşlarıyla yeterli vakit geçirmişti. Bir anlığına kenetlenen dişlerinin arasından nefes aldı, sonra aşağı güverteye inen merdivenleri gösterdi.

"Siz ikiniz, o zaman aşağıya gelin."

Fergus ve Marsali küçük kamarada yatağın üzerinde birlikte oturuyorlardı, elleri sıkıca birbirlerine kenetlenmişti. Jamie diğer yatağa oturmam için bana eliyle işaret verdi, sonra da çifte döndü, elleri kalçalarındaydı.

"Şimdi," dedi. "Bu evlilik saçmalığı da ne?"

"Doğru, lordum," dedi Fergus. Rengi oldukça soluktu ama koyu gözleri heyecandan parlıyordu. Bir eli Marsali'nin elini sıkı sıkı tutarken kanca takılı kolu ise bacağında duruyordu.

"Öyle mi?" dedi Jamie şüpheli bir şekilde. "Peki sizi kim evlendirdi?"

İkisi birbirlerine baktılar ve Fergus cevap vermeden önce bir anlığına dudaklarını yaladı.

"Biz sözleştik."

"Şahitlerin önünde," diye araya girdi Marsali. Fergus'un solgunluğuna karşı kızın yanakları yanıyordu. Annesinin gül yaprağı tenini almıştı ama inatçı olduğunu gösteren çenesinin duruşu muhtemelen başka yerden geliyordu. Bir elini göğsüne koydu, elbisesinin altında bir şey hışırdıyordu. "Evlilik sözleşmem var ve imzalar da burada."

Jamie homurdanırcasına bir ses çıkardı. İskoçya yasalarına göre, iki kişi şahitlerin önünde el sıkışarak yasal olarak evli sayılıyorlardı – sözleşmeyle – ve kendilerini karı koca ilan edebiliyorlardı.

"Evet, öyle," dedi. "Ama daha birlikte olmadınız ve sözleşme kilisenin huzurunda yeterli değil." Arka pencereye bir göz attı; kayalıklar sislerin arasından görülebiliyordu, sonra kararlılıkla başını salladı.

"Son hazırlıkları yapmak için Lewes'te duracağız. Marsali orada inecek. Evine, annesine döndüğünü görmek için iki denizci yollarım."

"Böyle bir şeyi yapmayacaksın!" diye bağırdı Marsali. Doğruldu, üvey babasına bakıyordu. "Ben Fergus ile gidiyorum!"

"Hayır, gitmiyorsun kızım!" diye cevabı yapıştırdı Jamie. "Anneni hiç düşünmüyor musun? Tek bir kelime bile etmeden kaçtın ve onu endişe içinde bıraktın–"

"Ona haber verdim." Marsali'nin kare çenesi dikilmişti. "Inverness'tan mektup yolladım, Fergus ile evlendiğimi ve seninle birlikte denize açılmak için gittiğimi söyledim."

"Yüce İsa aşkına! Bunlardan haberdar olduğumu düşünecek!" Jamie dehşete kapılmış gibi bakıyordu.

"Şey ben kızının onuru için leydi Laoghaire'e sordum, lordum," diyerek lafa girdi Fergus. "Geçen ay Lallybroch'a geldiğim zaman."

Fergus'un birden yanaklarının kızardığını görerek, "Muhakkak. Onun ne dediğini bana anlatmana gerek yok," dedi Jamie kuru bir biçimde. "Çünkü

cevabının hayır olduğunu anlayabiliyorum."

"Onun bir piç kurusu olduğunu söyledi!" diye bağırdı Marsali kızgınlıkla. "Ve bir suçlu ve..."

"Piç kurusu ve bir suçlu," diye dikkat çekti Jamie. "Ve mal varlığı olmayan bir sakat, annenin buna da dikkat ettiğine eminim."

"Umrumda değil!" Marsali Fergus'un elini tuttu ve sevgiyle ona baktı. "Ben onu istiyorum."

Gerileyen Jamie bir parmağıyla dudaklarını ovaladı. Sonra derin bir nefes aldı ve yeniden döndü.

"Yine de," dedi, "evlenmek için çok gençsin."

"On beş yaşındayım; yeterince büyük bir yaş!"

"Evet ve o da otuz!" diyerek karşılık verdi Jamie. Başını iki yana salladı. "Hayır, kızım, üzgünüm ama bunu yapmanıza izin veremem. Bunun haricinde yolculuk da çok tehlikeli–"

"Onu götürüyorsun ama!" Marsali çenesiyle küçümseyen bir şekilde beni gösteriyordu.

"Claire'i bu konunun dışında tut," dedi Jamie ciddiyetle. "Bu seni ilgilendirmez ve–"

"İlgilendirmez mi? Bu İngiliz kaltağı için annemi bıraktın. Onu bütün kasabaya alay konusu ettin ve bu beni ilgilendirmez, öyle mi?" Marsali birdenbire ayağa fırlayıp ayağını güverteye vurdu. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek soğukkanlılığa sahipsin, öyle mi?"

"Evet," dedi Jamie güçlükle sinirlerine hâkim olmaya çalışarak. "Özel işlerim seni ilgilendirmez–"

"Ve benimki de seni!"

Dehşete kapılan Fergus ayaktaydı, kızı sakinleştirmeye çalışıyordu. "Marsali, *ma chêre*, lordumla bu şekilde konuşmamalısın. O sadece–"

"İstediğim şekilde konuşurum!"

"Hayır, konuşamazsın!" Fergus'un ani sertliğinden şaşkına dönen Marsali gözlerini kırptı. Yeni eşinden sadece iki ya da beş santim daha uzun olan Fransız mutlak bir otoriteyle konuşmuştu ve bu onu olduğundan daha büyük gösteriyordu.

"Hayır," dedi bu defa biraz daha yumuşak bir sesle. "Otur, *ma p'tite*." Kızı yatağa oturttu ve önünde durdu.

"Lordum bana bir babadan bile daha yakın," dedi kıza kibarca. "Ona hayatımı borçluyum. Ayrıca senin de üvey baban, şüphesiz annene, sana, kız kardeşine bakacak ve sizleri koruyacaktır. En azından sen de ona saygı göstermelisin."

Marsali dudağını ısırdı, gözleri parlıyordu. Sonunda beceriksizce Jamie'ye doğru başını eğdi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı ve kamaradaki gerilim biraz yumuşadı.

"Tamam, kızım," diye cevap verdi Jamie sertçe. Ona baktı ve iç çekti. "Her şeye rağmen Marsali seni annene geri göndermek zorundayız."

"Gitmeyeceğim." Genç kız şimdi daha sakindi ama çenesinin duruşu hâlâ aynıydı. Fergus'a göz attı sonra da Jamie'ye. "Fergus birlikte olmadığımızı söyledi ama olacağız. Ya da durum ne olursa olsun, olduğumuzu söyleyeceğim. Eğer beni eve yollarsan herkese onun bana sahip olduğunu söylerim. Ya evlenirim ya da mahvolurum." Ses tonu kararlıydı. Jamie gözlerini kapadı.

"Tanrım beni kadınlardan koru," dedi dişlerinin arasından. Gözlerini açtı ve ona baktı.

"Tamam!" dedi. "Evlisiniz. Ancak bu iş, bir papaz huzurunda doğru düzgün yapılacak. Karaya indiğimiz zaman Hint Adaları'nda bir tane papaz buluruz. Ama kutsanana kadar Fergus sana dokunmayacak. Anlaşıldı mı?" Vahşi bakışlarını ikisinin üzerinde gezdirdi.

"Evet, lordum," dedi Fergus, yüzünü neşe kaplamıştı. "*Merci beaucoup*!" Marsali gözlerini kısarak Jamie'ye baktı ama onun hareket etmediğini görünce yan yan bana bakarak, ağırbaşlı bir şekilde başını salladı.

"Evet, baba," dedi.

***

Fergus'un kız kaçırma konusu en azından Jamie'nin aklını geçici de olsa geminin hareketinden alıkoymuştu ama böyle devam etmedi. Fakat yine de ümitsizce dayanıyordu, şu an yüzü yeşile dönmüştü ama İskoçya sahili görünür olduğu sürece güverteden ayrılıp aşağıya inmeyi istemiyordu.

Aşağı inip uzanması için onu ikna etmeye çalışırken, "Belki bir daha hiç göremeyeceğim," dedi üzülerek. Üzerinden kustuğu küpeşteye ağır ağır eğildi, gözleri özlemle arkamızda kalan itici, soğuk ve kasvetli sahildeydi.

Emin olup olmadığımı düşünmeden, "Hayır, göreceksin," dedim. "Geri geleceksin. Ne zaman bilmiyorum ama geri geleceğini biliyorum."

Bana bakmak için başını çevirdi, şaşkındı. Sonra yüzünü hafif bir gülümseme kapladı.

"Mezarımı görmüştün," dedi yumuşak bir sesle. "Değil mi?"

Tereddüt ettim ama üzgün görünmüyordu ve ben de onaylarcasına başımı salladım.

"Tamam," dedi. Gözlerini kapadı, ağır ağır nefes alıyordu. "Sakın... sakın bana zamanını söyleme, eğer senin için bir sakıncası yoksa."

"Söyleyemem," dedim. "Üzerinde bir tarih yoktu. Sadece senin adın... ve benim adım."

"Senin adın mı?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Başımı yeniden salladım, granit taşı hatırlayınca boğazımın sertleştiğini hissediyordum. 'Aile mezarlığı' denmişti; çeyrek bir daire, tam bir diğer daireye uyum sağlayacak şekilde oyulmuştu. Tabii ben sadece bir yarısını görebilmiştim.

"Senin tam adın yazıyordu. Senin olduğunu bu şekilde anladım. Ve altında da şöyle diyordu; 'Claire'in aziz eşi'. O zaman nasıl olduğunu anlayamamıştım ama şimdi anlıyorum."

Anlarcasına başını yavaşça salladı. "Evet, anladım. İskoçya'da olacaksam ve seninle evli olacaksam, o zaman tarih de önemli değil sanırım." Bana gülümsedi ve üzgünce konuşmaya devam etti, "Ayrıca bu demek oluyor ki

Genç Ian'ı da sağ salim bulacağız. Sana söyleyeyim Sassenach, onsuz İskoçya'ya bir daha adım atmam."

"Onu bulacağız," dedim, aynı güvenin zerresi yoktu. Bir elimi omzuna koydum ve onun yanında durdum, uzaklaşan İskoçya'yı izliyordum.

***

Akşam olduğu zaman İskoçya kayaları denizin sisinde kaybolmuştu ve kemiklerine kadar üşüyen, rengi çarşaf beyazına dönen Jamie aşağı götürülüp yatağa yatırıldığı için acı çekiyordu. Bu noktada Fergus'a yaptığı uyarının fark edilmez sonucu da belli olmuştu.

Kaptanınkinin haricinde iki küçük özel kamara daha vardı; eğer birleşmeleri resmi olarak kutsanana kadar aynı yatağı paylaşma konusunda Fergus ve Marsali yasaklılarsa, o zaman Jamie'nin ve Fergus'un bir kamarayı, Marsali ile benim diğer kamarayı paylaşacağım açıktı. Birçok sebepten dolayı zor bir yolculuk olacağa benziyordu.

Eğer Jamie ufkun bir aşağı bir yukarı ağır ağır sallandığını görmezse hastalığı hafifler diye umuyordum ama böyle bir şans hiç yoktu.

Gecenin bir vakti uykulu bir halde yatağında dirseği üzerinde kalkarken, "Yeniden mi?" dedi Fergus. "Nasıl olur? Bütün gün hiçbir şey yemedi!"

"Bunu ona söyle," dedim, ellerimde leğenle kapıya doğru giderken ağzımdan nefes almaya çalışıyordum, küçük sıkışık odada zor hareket edebiliyordum. Güverte alışık olmayan ayaklarımın altında bir kalkıp bir iniyordu, dengede durmamı zorlaştırıyordu.

"Bir dakika, leydim, bana izin verin." Fergus çıplak ayakla yatağından kalktı ve yanımda durdu, yalpalıyordu ve elimdeki leğene uzandığında neredeyse bana çarpacaktı.

Leğeni ellerimin arasından alırken, "Şimdi gidip uyumalısınız, leydim," dedi. "Ben ona bakarım, emin olun."

"Evet..." Uyuma düşüncesi karşı konulamaz derecede çekici geliyordu. Uzun bir gün olmuştu.

"Git, Sassenach," dedi Jamie. Yüzü hayalet gibi beyazdı, loş aydınlıkta boncuk boncuk terleri parlıyordu. "Her şey yolunda."

Bunun doğru olmadığı belliydi ama benim varlığım da ona yardımcı olacağa pek benzemiyordu. Fergus yapılacak şeylerin üstesinden gelebilirdi; ne de olsa deniz tutması için bilinen bir tedavi yoktu. Jared'ın haklı çıkması ve *Artemis*'in Atlantik sularının büyük kabartılarından kendini kurtarması tek umuttu.

"Tamam," dedim vazgeçerek. "Belki sabaha kendini daha iyi hissedersin."

Jamie bir anlığına tek gözünü açtı sonra inledi ve titreyerek yeniden gözünü kapadı.

"Ya da ölürüm," dedi.

Bu sözle güverteye açılan karanlık koridora doğru yürüdüm, kamaranın kapısına kıvrılmış Bay Willoughby'nin yüzükoyun yatmış bedenine takıldım. Küçük Çinli şaşkınlıkla homurdandı, sonra sadece benim olduğumu görünce dizlerinin ve ellerinin üzerinde yavaşça yuvarlanıp kamaranın içine emekledi. Fergus'un bundan hoşlanmadığını belirten bağrışlarını önemsemeyerek masanın ayağına kıvrıldı ve hemen uykuya daldı, küçük yuvarlak yüzünde neşeli bir ifade vardı.

Benim kendi kamaram koridorun hemen karşısındaydı ama yukarıdaki güverteden gelen temiz havayı solumak için bir anlığına durdum. Olağanüstü şekilde bir sürü ses vardı; etrafımızı saran kerestelerin çıtırtı ve takırtı sesleri, yelkenlerin sesleri, yukarıdaki halatların esneme sesleri ve güvertenin bir yerinden gelen bağrışın yankı sesi.

Koridora gelen gürültüye ve soğuk havaya rağmen Marsali uykuya dalmıştı; iki yataktan birinde tümsekli siyah bir şekil vardı. En azından isteksizce onunla sohbet etmeme gerek yoktu.

Her şeye rağmen onun için bir şefkat hissediyordum; muhtemelen düğün gecesinde beklediği şey bu değildi. Kıyafetleri çıkarmak için hava çok soğuktu. Üzerimde elbiselerimle küçük kutu gibi yatağıma kıvrıldım ve beni saran geminin seslerini dinledim. Geminin gövdesini yalayan suyun sesini duyabiliyordum, başımın otuz ya da altmış santim yukarısındaydı.

Tuhaf derecede rahatlatıcı bir sesti. Rüzgârın ve koridorun karşısındaki belirsiz öğürme sesleriyle huzurlu bir şekilde uykuya daldım.

***

Artemis temiz bir gemiydi. Fakat altı ton kabası işlenmiş hayvan derisi, kırk iki fıçı sülfür ve *Queen Mary*'yi gizlemeye yetecek bakır ve kalay saclar ile birlikte, otuz iki erkek ve iki kadın yirmi dört metre uzunluğunda ve sekiz metre genişliğindeki bir yere sığıştığında, temizlik kelimesinin içi boşalmaya mahkûmmuş gibi görünüyordu.

İkinci gün, yükleme sırasında yanlışlıkla ambara götürülen büyük ilaç kutumu geri almaya gittiğimde bir fareyi ürkütüp kaçırmıştım – Fergus'un belirttiğine göre küçük bir fareydi ama yine de bir fareydi. Geceleri kamaramda küçük ayak sesleri oluyordu. Fener ışığı ise orta büyüklükteki birkaç düzine hamam böceğini ortaya sermiş çılgınca gölgelerin kaçışmalarına sebep olmuştu.

Geminin ön tarafı, her iki tarafta bulunan iki küçük balkon ve tuvalet bir çift tahta döşemeden ibaretti. Bunların arasında da uygun bir boşluk vardı, iki buçuk metreye kadar sıçrayan dalgaları önlüyorlardı, böylece kullanıcılar yüksek bir harekette beklenmedik soğuk tuzlu su çarpmasına pek maruz kalmıyorlardı. Domuz eti ve galetanın denizciler arasında yaygın olan kabızlığa sebep olup olmadığını merak ediyordum.

Seyir subayı Bay Warren gururla bana güvertelerin düzenli olarak her sabah paspaslandığını, pirinçlerin parlatıldığını söylemişti. Genel olarak her şey muntazamdı ve bu bize gerçek bir gemi seyahatindeymişiz hissi veriyordu. Ancak yine de bu otuz dört kişinin bu kısıtlı yerde yaşadığı ve içimizden sadece birinin banyo yaptığı gerçeğini gizleyemezdi.

Bu şartlar altında, ikinci günün sabahı sıcak su aramak için mutfak kapısını açtığımda şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

Kamaralarda ve ambarlarda bulunan aynı sönük ve pis koşulları burada da bekliyordum ama bakır tavaların dizildiği üst kafesten gelen güneş ışığıyla gözüm kamaşmıştı, tavalar öyle ovalanmıştı ki alt metal kısımları pembe pembe parlıyordu. Gözlerim ışığa alıştığında mutfak duvarlarının raflar ve

dolaplarla sağlamlaştıklarını gördüm, denizlerin haşin olduğuna tanıklık edercesine inşa edilmişlerdi.

Baharatların mavi ve yeşil cam kavanozları, her biri düşmelerine karşı özenle sarılmıştı, tencerelerin üzerindeki raflarında hafifçe sarsılıyorlardı. Bıçaklar, satırlar ve şişler öldürücü bir sırayla parıldıyorlardı; içlerinden biri bile bir balina gövdesinin hakkından gelecek nitelikteydi. Kenarları çevirili ikili raf geminin duvarına asılıydı, kavanozlarla ve tabaklarla doluydu. Ve bütün bu tertemiz ihtişamın ortasında bir aşçı duruyordu, kınayan gözlerle beni inceliyordu.

"Dışarı," dedi adam.

Mümkün olduğunca samimi davranarak, "Günaydın," dedim. "Ben Claire Fraser."

"Dışarı," diye tekrarladı aynı kızgın ses tonuyla.

"Ben Bayan Fraser, yük memurunun eşiyim ve bu yolculuk için geminin doktoruyum," dedim, göz gözeydik. "Eğer mümkünse tuvaleti temizlemek için altı kova kaynamış su istiyorum."

Küçük parlak mavi gözleri her nasılsa küçülmüş ve biraz daha parlamıştı, siyah gözbebeklerini silah namlusu gibi bana dikmişti.

"Ben Aloysius O'Shaughnessy Murphy," dedi. "Geminin aşçısı. Ve ben de sizden yeni temizlenmiş mutfağımdan ayaklarınızı çekmenizi istiyorum." Başını saran pamuklu siyah kepinin altında öfkeli gözlerle bana bakıyordu. Benden birkaç santim kısaydı ama güreşçi gibi omuzları ve gülle gibi kafası vardı, araya giren kısa boynu omuzlarının üzerine yerleştirilmişti. Tahta bir bacak sayesinde bu dengeyi tamamlıyordu.

Saygıyla bir adım geriledim ve onunla koridorun ortasında konuşmaya başladım.

"O zaman," dedim, "güvertede çalışan çocukla sıcak suyu yollayabilirsiniz."

"Yollarım," diye kabul etti. "Ve belki de yollayamam." Kovarcasına sırtını bana dönüp satırıyla büyük koyun etini kesmeye başladı.

Bir müddet koridorda durdum, düşünüyordum. Tahtaya vuran satır düzenli olarak ses çıkarıyordu. Bay Murphy baharat rafına uzandı, bakmadan bir kavanozu aldı ve içindekini küp küp doğranmış ete bolca serpmeye başladı. Adaçayının kokusu havayı kapladı ve yerini hemen satırla sıradan bir şekilde ikiye bölünen ve karışımın içine atılan keskin bir soğan kokusuna bıraktı.

Artemis mürettebatının domuz etine ve galetaya dayanan bir yaşamı olmadığı açıktı. Kaptan Raines'ın armut şekli fiziğinin sebebini anlamaya başlıyordum. Kafamı geriye doğru çektim, dışarıda kalmaya özen gösteriyordum.

"Kakule," dedim kararlı bir şekilde. "Hint cevizi ama bütün. Bu sene kurutulmuş. Taze anason sütü. Zencefil kökü; lekesiz iki tane büyük olanlardan." Durdum. Bay Murphy doğramayı bıraktı, satır tahtanın üzeriden hareketsizdi.

"Ve," diye ekledim, "yarım düzine vanilya tohumu. Seylan Adası'ndan."

Ellerini üzerindeki önlüğüne silerek yavaşça döndü. Etrafındakilere benzemeksizin ne önlüğü ne de diğer giysileri temizdi.

Geniş yüzü kızarmıştı, ovalanmış fırça gibi sert ve kum rengi bıyıklarıyla süslenmişti, büyük bir böceğin boynuzları gibi bana bakarken hafiften seğiriyorlardı. Dilini büzüşmüş dudaklarını yalamak için çıkardı.

"Safran?" diye sordu kısık sesle.

"Birazcık," dedim hemen, davranışımda zafer belirtisini gizlemeye dikkat ederek.

Derin bir nefes aldı, küçük mavi parıldamaya başlamıştı. "Dışarıda paspas bulacaksınız, madam, çizmelerinizi iyice silin ve içeriye girin."

***

Bir tuvalet kısıtlı kaynamış suyla ve Fergus'un hoşgörüsüyle temizlendi. Ben de öğle yemeğini toparlamak için kamarama gittim. Marsali orada değildi; şüphesiz, ısrarlarımla işi zor olan Fergus'a eşlik ediyordu.

Ellerimi alkolle temizledim, saçlarımı taradım ve Jamie bir şey ister mi diye görmek için koridorun karşısına gittim.

Marsali'ye ve bana büyük kamara verilmişti, yatakları hiç hesaba katmadan yaklaşık iki metreye yakın yerimiz vardı. Yataklarımız, duvara monte edilmiş açılıp kapanabilen türdendi, bir buçuk metre uzunluğundaydılar. Marsali rahatça kendi yatağına sığabiliyordu ama ben hafif kıvrılarak yatma pozisyonuna uyum sağlamada zorlanıyordum, ayaklarımın karıncalanması ve iğneler batmasından dolayı uyanıyordum.

Jamie ve Fergus da aynı yataklara sahipti. Jamie yan tarafına doğru yatıyordu, kabuğuna çekilen sümüklü böcek gibi bu yataklardan birine sıkışıp kalmıştı. Bu sümüklü böceklerden bir tanesine şu an çok benziyordu; rengi soluk gri gibiydi, kızıl saçlarına oldukça zıt düşen yeşil ve sarı renkler de vardı. İçeri girdiğim zaman tek gözünü açtı, bir anlığına belirsizce bana baktı ve sonra yeniden kapadı.

"Hala iyi değilsin sanırım?" dedim şefkatle.

Gözünü yeniden açtı, bir şey söylemek için hazırlık yapıyor gibiydi. Ağzını açtı, fikrini değiştirip sonra yeniden kapadı.

"Hayır," dedi ve bir kez daha gözünü kapadı.

Saçlarını düzelttim ama bunu fark edemeyecek kadar acı çekiyor gibiydi.

"Kaptan Raines yarına kadar denizin daha da sakinleşebileceğini söyledi," dedim. Deniz her zamanki kadar çalkantılı değildi ama sarsıntılı bir yolculuk olmaya devam ediyordu.

Gözlerini açamayarak, "Önemli değil," dedi. "O zamana kadar ölürüm ya da en azından ben öyle umuyorum."

Başımı iki yana sallayarak, "Korkarım hayır," dedim. "Hiç kimse deniz tutmasından ölmez fakat sana bakınca gerçekten ölüp ölmediklerini de merak ediyorum."

"Öyle değil." Gözlerini açtı ve tek dirseğine dayanarak kalkmaya çalıştı, bu zorlama onun ter dökmesini ve dudaklarının bembeyaz olmasına neden olmuştu.

"Claire. Dikkatli ol. Sana daha önceden söylemem gerekirdi ama seni endişelendirmek istemedim ve düşündüm ki–" Yüzü değişti. Bu ifadesine alışkın olduğum için hemen leğeni elime aldım.

"Ahh, Tanrım." Güçsüz ve yorgun bir şekilde uzandı, bir çarşaf kadar solgundu.

"Bana ne söylemen gerekiyordu?" diye sordum, leğeni kapının oraya yere bırakırken yüzümü ekşitmiştim. "Söylemen gereken her neyse denize açılmadan önce söylemen gerekirdi, çünkü bunu düşünmek için çok geç."

"Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim," diye mırıldandı.

"Hiç düşünmezsin ki," dedim biraz alayla. "Peki bana ne söylemek istiyordun?"

"Fergus'a sor," dedi. "Sana anlatmasını istediğimi söyle. Ve ona Innes'ın tamamen haklı olduğunu söyle."

"Sen neden bahsediyorsun?" Tedirgin olmuştum; sayıklama deniz tutmasında görülen genel belirtilerden değildi.

Gözlerini açtı ve büyük bir çabayla bana baktı. Alnında ve dudağının üst kısmında boncuk boncuk terler vardı.

"Innes," dedi. "O olamaz. O beni öldürmeye çalışmadı." Sırtımdan aşağıya hafiften bir titreme indi.

"Jamie sen iyi misin?" diye sordum. Eğildim ve yüzünü sildim, belli belirsiz yorgun bir gülümsemeyle bana baktı. Ateşi yoktu ve gözleri berraktı.

"Kim?" dedim dikkatlice, aniden sırtıma odaklanmış gözlerin olduğu gibi bir hisse kapılmıştım. "Seni öldürmeye çalışan kim?"

"Bilmiyorum." Geçici bir kasılma yüzünü buruşturdu lakin dudaklarını sıkıca kenetledi ve onu bastırmaya çalıştı.

Yeniden konuşmaya başlayarak, "Fergus'a sor," diye fısıldadı. "Başkaları yokken. O sana anlatacaktır."

Kendimi tamamen çaresiz hissediyordum. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat eğer tehlikedeyse onu yalnız bırakma niyetinde değildim.

"O aşağıya gelene kadar bekleyeceğim," dedim.

Yavaşça doğruldu ve eli yastığın altına kaydı, bir hançerle yeniden ortaya çıktı, hançeri göğsüne bastırıyordu.

"Ben iyi olacağım," dedi. "Git, Sassenach. Ne de olsa gündüz vakti yeniden deneyeceklerini sanmıyorum."

Ufacık da olsa içim rahatlamamıştı ama yapacak başka bir şey de yok gibi görünüyordu. Hâlâ öylece yatıyordu, bir heykel gibi hançeri göğsünde tutuyordu. "Git," diye mırıldandı yeniden, dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu.

Kamara kapısının hemen dışında, koridorun sonundaki karanlıkta bir şey hareket etti. Dikkatlice baktığımda Bay Willoughby'nin çömelmiş şeklini çıkarabilmiştim, çenesi dizlerinin üzerinde öylece duruyordu. Dizlerini ikiye ayırdı ve başını kibarca onların arasına eğdi.

Islık gibi bir fısıltıyla, "Endişelenmeyin, onurlu İlk Eş," diye rahatlatmaya çalıştı beni. "Ben gözetliyorum."

"Güzel," dedim, "gözetlemeye devam et." Ve tamamen huzursuz bir şekilde Fergus'u bulmaya gittim.

***

Fergus kıç güvertesinde Marsali ile birlikteydi. Gemiyle beraber uçan birkaç büyük kuşu izliyorlardı, her nasılsa bu rahatlatıcı görünüyordu.

"Aslında birilerinin lordu öldürmeye niyetli olduğundan emin değiliz," diye açıklama yapıyordu. "Depodaki fıçılar kaza olabilir, birçok kez böyle şeylerin olduğunu gördüm. Ve ahırdaki yangın olaylarını da ama–"

"Bekle bir dakika, genç Fergus," dedim kolundan tutarak. "Ne fıçısı, ne yangını?"

"Ahh," dedi şaşkınlıkla bakarak. "Lordum size anlatmadı mı?"

"Lordun hasta ve hiçbir şey anlatacak durumda değil."

Fergus başını iki yana salladı, Fransızlar'ın eleştiri yöntemiyle dilini şaklattı. "Bu kadar hasta olacağını hiç düşünmedi," dedi. "Her zaman böyle oluyor, böyle olduğu halde sürekli gemiye ayak basmak zorunda kalıyor ve bunun sadece isteğe bağlı bir durum olduğu konusunda ısrar ediyor. Neymiş aklı ona hükmedecekmiş, midesinin onun hareketlerini belirlemesine izin vermeyecekmiş. Ama güvertede on adım attıktan sonra rengi yeşile dönüyor."

"Bana bundan hiç bahsetmedi," dedim, bu tarife çok şaşırmıştım. "İnatçı küçük aptal."

Marsali kibirli bir tavırla Fergus'un arkasında duruyor, orada değilmişim gibi davranıyordu. Ama Jamie'nin beklenmedik bu anlatımına küçük bir kahkahayla şaşkınlık içinde karşılık vermişti. Ona baktığımı gördü ve hızla denize bakmak için döndü, yanakları alev alev yanıyordu.

Fergus gülümsedi ve omuz silkti. "Nasıl biri olduğunu biliyorsunuz, leydim," dedi, hoş görülü bir tavırla. "O ölebilir ve kimse bunu anlamaz."

"Şimdi aşağıya inip ona baktığında bunu anlarsın," dedim alayla. Aynı zamanda şaşırdığımın da farkındaydım ve mide boşluğumda belirsiz bir sıcaklık hissediyordum. Fergus yirmi senedir neredeyse her gün Jamie ile birlikteydi ve yine de Jamie benim görmeme izin verdiği zayıflığını ona kabul ettirememişti. Eğer o ölüyorsa ben bunu anlayabilirdim. "Erkekler," dedim, başımı iki yana sallayarak.

"Leydim?"

"Önemli değil," dedim. "Bana fıçıları ve yangını anlatıyordun."

"Ahh, evet." Fergus kancasıyla bir tutam kalın siyah saçını geriye doğru itti. "Madam Jeanne'nin yerinde sizle yeniden karşılaşmadan bir gün önceydi, leydim."

Edinburgh'a döndüğüm gündü, basımevinde Jamie'yi bulmadan birkaç saat önceydi. Gece boyunca Fergus ve altı adamı ile birlikte Burntisland'daki iskeledeydi. Masum bir un yükünün arasında getirilen, gümrükten geçmemiş birkaç Madeira fıçısını geri almak için kışın geç doğan şafaktan yararlanmışlardı.

"Madeira diğer bazı şaraplar gibi çabucak tahtanın içinde ıslanmaz," diye açıklama yapıyordu Fergus. "Kanyakları bu şekilde gümrük memurlarının burunların dibinden geçiremezsiniz, çünkü onlar kokusunu almasa bile köpekler hemen kokusunu alır. Ama Madeira da böyle bir şey yoktur, yeni fıçılanmış gibi olur."

"Köpekler mi?"

"Bazı gümrük memurlarının köpekleri var, leydim. Tütün ve kanyak gibi kaçak malları koklamaları için eğitiliyorlar." Bir el işareti yaparak konuyu kapadı, sert esen deniz rüzgârına karşı gözlerini kısarak bakıyordu.

"Güvenli bir şekilde Madeira'ı aldık ve depoya getirdik. Bunlardan bir tanesinin Lord Dundas'a ait olduğu belliydi ama ortak olan lorduma ve Madam Jeanne'e ait oldu."

"Öyle mi?" dedim, Jamie'nin Queen Caddesi'ndeki genelevin kapısını açtığı zaman hissettiklerimi yeniden hissediyordum. "Ortaklar, öyle mi?"

"Bir bakıma evet." Fergus üzgün gibi konuşuyordu. "Lordum'un yer bulma ve düzenleme yapma karşılığında yüzde beşlik bir hissesi var. Meslek olarak matbaacılık, *hótel de joie* işletmek kadar kazançlı değil." Marsali bakmak için dönmedi ama onun omuzlarının biraz daha dikleştiğini sandım.

"Sanırım," dedim. Ne de olsa Edinburgh ve Madam Jeanne epey bir arkamızda kalmışlardı. "Hikâyeye devam et. Sebebini öğrenmeden önce birileri Jamie'nin boğazını kesebilir."

"Tamam, leydim," diye başını eğdi Fergus özür dilercesine.

Kaçak mallar güvenli bir şekilde gizlenmişti, dağıtılmayı ve satılmayı bekliyorlardı. Kaçakçılar da aydınlanan şafakla birlikte evlerine gitmeden önce kahvaltı yerinde bir içki içerek kendilerine gelmek için durmuşlardı. Adamlardan ikisi, kumar borçlarını ödemek ve ailelerine yiyecek almak için paraya ihtiyaçları olduğunu söyleyerek paylarını düşeni hemen almak istemişlerdi. Jamie bunu kabul etmiş ve biraz altının durduğu depodaki ofisine gitmişti.

Adamlar deponun köşesinde viskilerini içerek rahatlarken, şakalaşmaları ve kahkahaları ayaklarının altındaki yeri sarsan ani bir titremeyle kesilmişti.

"Aşağıya eğilin!" diye bağırmıştı tecrübeli depo çalışanı MacLeod ve adamlar korunmak için eğilmişti. Ofisteki sarsıntının ve gürültünün yanında dizili büyük fıçıları görebiliyorlardı. İki yüz kilo çeken fıçılardan biri yuvarlanmaya ve saniyeler içinde diğer büyük fıçılar da onu takip etmeye başlamıştı.

"Lordum fıçı dizilerinin önünde koşuyordu," dedi Fergus başını iki yana sallayarak. "Ezilmemesi Meryem Ana'nın bir lütfuydu." Hatta sıçrayan bir fıçı santimle onu ıskalamış ve yoldan çıkan bir tanesinden de başını eğerek kurtulmuştu ve fıçı yön değiştiren boş bir şarap rafının altına girmişti.

"Söylediğim gibi böyle şeyler olur," dedi Fergus omuz silkerek. "Sadece Edinburgh'a yakın olan depolarda yılda bir düzine kişi bu tarz kazalardan ölüyor. Ama diğer olaylardan da..."

Fıçı kazasından bir hafta önce, Jamie içerde çalışırken saman balyalarıyla dolu olan küçük bir ahırda yangın çıkmıştı. Onunla kapı arasında duran bir fener düşmüş, samanları tutuşturmuştu ve birden oluşan alev duvarının arkasında Jamie'yi camsız ahıra kıstırmıştı.

"Çok şükür ki ahır çok dayanıksız bir yapıydı ve tahtaların yarısı çürüktü. Üst üste dizilen tahta parçası gibiydi ama lordum arka duvardaki bir deliğe tekme attı ve yaralanmadan dışarıya çıktı. İlk başta fenerin kendiliğinden düştüğünü sandık ve lordum kurtulduğu için çok sevindik. Ancak sonra, lordum bir vurma ya da tahtalar yerleşirken çıkan çatırtıya benzer bir ses duyduğunu ve bakmak için arkasını döndüğünde önünde alevlerin yükseldiğini söyledi."

Fergus iç çekti. Biraz yorgun gibi görünüyordu ve onun gece boyunca Jamie'ye bakmak için uyanık kalıp kalmadığını merak ettim.

Bir kez daha omuz silkerek "Böyle," dedi. "Bilmiyoruz. Böyle olaylar belki kazadan ibarettir, belki de değildir. Fakat Arbroath'ta olanlarla birlikte bunları düşününce–"

"Kaçakçıların arasında bir hain olabilir," dedim.

"Aynen öyle, leydim." Fergus başını kaşıdı. "Ama lordu en çok rahatsız eden şey Madam Jeanne'in evinde Çinli adamın vurduğu kişi."

"Çünkü onun, iskeleden geneleve kadar Jamie'yi takip eden gümrük memuru olduğunu düşünüyorsun? Jamie onun bir memur falan olamayacağını, çünkü izin belgesinin olmadığını söyledi."

"Bu bir kanıt değil," diye dikkat çekti Fergus. "Ama en kötüsü adamın cebinde bulunan kitapçık."

"Yeni Ahit mi?" Bununla bir bağlantı kuramamıştım.

"Ama var, leydim ya da olabilir, ben öyle düşünüyorum," diye düzeltti Fergus. "Bu lordun bastığı kitapçıklardan biri."

"Anlıyorum," dedim yavaşça, "ya da en azından anlamaya başlıyorum."

Fergus ciddi bir şekilde başını 'evet' anlamında salladı. "Teslimat yerinden geneleve kadar kanyak izini süren gümrük memurlarıyla uğraşmak elbette kötü olabilirdi ama ölümcül olmazdı. Başka bir saklanma yeri bulunabilirdi. Aslında, lordum iki taverna sahibiyle düzenlemeler yapmıştı... ama bu önemli değil." Boş ver dercesine elini salladı. "Fakat adı çıkmış kaçakçı Jamie Roy ile Carfax Geçidi'nin saygın Bay Malcolm'ını bağdaştıran kraliyet ajanlarına sahip olunursa..." Ellerini iki yana açtı. "Anladınız mı?"

Anlamıştım. Eğer gümrük memurları onun kaçakçılık işlerine yakınlaşsalardı, Jamie sadece yardımcılarını dağıtabilir, sık sık yaptığı kaçakçılık olaylarını durdurur ve bir müddet ortadan yok olabilirdi. Yasal olmayan aktivitelerini sürdürmek için ortalık güvenli olana kadar matbaacı maskesini takmaya devam ederdi. Fakat iki kimliğinin de saptanmış ve bağdaştırılmış olması, sırf onu gelir kaynaklarından alıkoymaz aynı zamanda gerçek adının, isyana teşvik hareketlerinin ve böylece Lallybroch'un ve onun vatan haini olarak damgalandığı mahkûmiyet geçmişinin ortaya çıkmasına sebep olacak şüphelere de sebep olurdu. Onu astırmak için yüzlerce tanık bulabilirlerdi – ve bir tanesi bile yeterli olurdu.

"Çok iyi anladım. Demek ki Jamie Ian'a bir müddet Fransa'da kalmayı düşündüğünü söylediğinde, sadece Laoghaire ve Hobart MacKenzie için endişelenmiyordu."

Mantığa aykırı olarak, her nasılsa Fergus'un yaptığı açıklamalarla kendimi biraz rahatlamış hissediyordum. En azından Jamie'nin sürgününden sadece

ben sorumlu değildim. Benim yeniden ortaya çıkışım Laoghaire ile krize sebep olabilirdi ama bununla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Kesinlikle, leydim. Ve hâlâ, içimizden birisinin bize ihanet ettiğini ya da aralarında bir hain varsa lordumu öldürmek isteyip istemediğini tam olarak bilemiyoruz."

"Bu önemli bir nokta." Kaçakçılardan biri para için Jamie'ye ihanet etmeye kalkabilirdi, bu birinci ihtimaldi. Fakat kişisel bir intikam için de bu şekilde hareket edilmiş olabilirdi, biri bu durumu kendi elleriyle yapmak zorunda olduğunu hissediyor olmalıydı. Şimdi, en azından geçici de olsa, kralın gümrük memurlarından çok uzaktaydık.

"Eğer öyleyse," Fergus konuşmaya devam ediyordu, "altı kişiden biri olmalı, yani bizimle birlikte denize açılması için lordumun benden getirmemi istediği altı kişiden biri. Şu an burada olan altı kişi, fıçılar düştüğünde ve ahırda yangın çıktığında da bizim yanımızdaydı. Üstelik hepsi geneleve de gelmişlerdi." Sustu. "Ve hepsi pusuya düşürüldüğümüz ve vergi memurunu asılı bir şekilde bulduğumuz zaman da Abroath'taki yoldaydılar."

"Hepsi basımevini biliyor mu?"

"Ahh, hayır, leydim! Lordum her zaman kaçakçıların bile bunu bilmemesinde çok dikkatli olmuştur ama onlardan bir tanesinin Edinburgh caddesinde onu görmesi, Carfax Geçidi'ne kadar onu takip etmesi ve A. Malcolm olduğunu öğrenmesi her zaman mümkün." Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Lordum göze çarpan bir adam, leydim."

"Çok doğru," dedim onun ses tonuna uyarak. "Ama şimdi onların hepsi Jamie'nin gerçek adını biliyor, Kaptan Raines ona Fraser diyor."

"Evet," dedi, sıkıntılı bir ifadeyle. "Bu yüzden gerçek bir hain ile mi denize açılıp açılmadığımızı ve bunun kim olduğunu öğrenmek zorundayız."

Ona bakarken, ilk kez Fergus'un aslında yetişkin ve tehlikeli bir adam olduğunu fark ettim. Onu istekli, dişlek bir çocuk olarak tanımıştım ve bana her zaman bu hali onun yüzünde kalacakmış gibi geliyordu. Fakat üzerinden çok sular akmıştı.

Marsali bu tartışma boyunca denizi izlemişti, benimle konuşma riskine girmek istemiyordu. Ancak dinlediği açıktı ve şimdi onun ince omuzlarının hafiften titrediğini görebiliyordum – bu titremenin soğuktan ya da endişeden kaynaklandığından emin değildim. Fergus ile kaçmayı kabul ettiği zaman muhtemelen olası bir katille denize açılacağını planlamamıştı.

"Marsali'yi aşağıya götürsen iyi olacak," dedim Fergus'a. "Ağzının etrafı morarmış. Endişelenme," soğuk bir ses tonuyla Marsali'ye konuşuyordum, "bir müddet kamaraya gelmeyeceğim."

"Nereye gidiyorsunuz, leydim?" Fergus belirsiz bir şüpheyle gözlerini kısarak bana bakıyordu. "Lordum sizin–"

"Bir şey yapma niyetinde değilim," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Mutfağa gidiyorum."

"Mutfağa mı?" Güzel siyah kaşları yukarıya kalkmıştı.

"Deniz tutması için Aloysius O'Shaughnessy Murphy'de bir şey var mı ona bakmaya gideceğim," dedim. "Eğer Jamie'yi ayağa kaldıramazsak, birinin onun boğazını kesmesi an meselesi demektir."

***

Biraz kurumuş portakal kabuğu ve bir şişe Jared'ın en iyi cins kırmızı şarabıyla hoş hale gelen Murphy, artık yardım etmek için oldukça istekliydi. Hatta Jamie'nin midesinin yemek tutma problemini düşünüyormuş gibi görünüyordu, baharat raflarını ve kilerini gizemli bir şekilde düşünerek saatlerini harcadı – işe yarayan hiçbir şey yoktu.

Hiç fırtınaya denk gelmemiştik ama kış rüzgârları denizi kabartıyordu ve *Artemis* bir seferde üç metre kadar yükseliyor ve alçalırken büyük dalgaların zirvesinde yol alıyordu.

Geminin iniş kalkışlarını izlerken birkaç kez benim de midemin bulandığı zamanlar oldu.

Jamie Murphy'nin bütün çabalarına rağmen ayağa kalkma belirtisi göstermemişti. Devamlı yatağında yatıyordu, rengi çürümüş muhallebi

gibiydi, sadece tuvalete gitmek için sendeleyerek hareket ediyor ve Bay Willoughby ve Fergus dönüşümlü olarak 24 saat yardımcı oluyordu.

İyi haber altı kaçakçıdan hiçbirinin korkutucu olarak düşünebileceğimiz bir harekette bulunmamış olmasıydı. Hepsi de Jamie'nin sağlığı için içten endişeleniyordu ve – onları dikkatlice gözlemliyordum – hepsi de şüphe verici bir harekette bulunmadan kamarasına kısa ziyaretlerde bulunuyorlardı.

Bana gelince, gemiyi keşfederek, günlük gemi işlerinde meydana gelen küçük sağlık olaylarıyla ilgilenerek – ezilmiş bir parmak, çatlak bir kaburga, diş eti kanaması ve apseli bir diş – ve Murphy'nin merhametiyle çalışmama izin verilen mutfağın bir köşesinde bitkileri döküp ilaç yaparak günlerimi geçiriyordum.

Sabahları kalktığım zaman Marsali paylaştığımız kamarada bulunmuyor ve döndüğüm zaman da çoktan uyumuş oluyordu. Geminin dar sınırları güvertede ya da yemeklerde bizi karşı karşıya getirdiğinde sessiz bir düşman gibi davranıyordu. Bu düşmanlığın annesi için hissettiği duygulardan ve gecelerini Fergus'dan daha çok benimle geçirdiği için hissettiği öfkeden kaynaklandığını düşünüyordum.

Bu konuya gelince, onun bakire olarak kalması – asık suratlı davranışlarından çıkardığıma göre onun öyle olduğundan kesinlikle emindim – Fergus'un tamamen Jamie'nin emrine olan saygısından kaynaklanıyordu. Üvey kızının namus bekçisi rolünü üzerine alan Jamie şu an güçten düşmüş durumdaydı.

"Ne, et suyuna çorbada mı işe yaramadı?" dedi Murphy. Aşçı geniş kırmızı yüzünü aşağıya eğdi. "Benim et suyu çorbamı içenler ölüm yatağından kalkar!"

Fergus'dan et suyu çorbası maşrapasını alıp şüpheli bir şekilde kokladı ve maşrapayı burnumun dibine soktu.

"Şunu bir koklayın, bayan. İlik kemiği, sarımsak, kimyon tohumu ve domuz eti; hepsi de dikkatlice süzgeçten geçirildi. Bazı kişilerin midesi hassas olduğu için iri parçalara dayanamaz ama bunun içinde iri parça bulamazsınız, bir tane bile!"

Yaklaşık bir saat önce yaptığım harika kahvaltıya rağmen ağzım sulanmıştı. İştah kabartan et suyu çorbası açık altın rengindeydi. Kaptan Raines'ın hassas bir midesi vardı ve sonuç olarak subayların masasını donatmak için bir aşçı bulmaya ve güzel bir mutfak hazırlamaya özen göstermişti.

Tahta bacaklı ve rom fıçısı kadar iri olan Murphy bir korsana benziyordu, aslında Le Havre'nin en iyi deniz aşçısı olarak bilinirdi – kendini övmeden anlatmıştı bunu. Deniz tutma hastalığını kendi hünerine bir meydan okuma gibi görüyordu ve dört günden sonra hâlâ halsiz olan Jamie'nin varlığı onun için bir hakaretti.

"Harika bir et suyu çorbası olduğundan eminim," diye rahatlattım onu. "Sadece onun midesi hiçbir şeyi tutmuyor."

Murphy şüpheli bir şekilde homurdandı, arkasını döndü ve mutfak ateşinde gece gündüz buharı tüten sayısız tencereden birine et suyu kalıntılarını dikkatlice boşalttı.

Kaşlarını çatan ve bir elini seyrek saçına götüren aşçı bir dolabın kapağını açtı ve kapadı, sonra erzak sandığını karıştırmak için eğildi ve sessizce bir şeyler mırıldanıyordu.

"Belki bir parça galeta?" diye mırıldanıyordu. "Tok tutar, bu da istediğimiz şey. Belki sirke kokusu da iyi gelir; acı turşu..."

Aşçının büyük sosis parmaklı ellerinin hünerli bir şekilde erzakları karıştırmasını, kurabiyelerden alıp hızlıca bir tepsiye yerleştirmesini izliyordum.

"Önce bunları deneyin," dedi hazırladığı tepsiyi bana vererek. "Salatalık turşusunu emsin ama ısırmasın. Sonra sade galetadan biraz yesin fakat içlerinde buğday biti olacağını sanmıyorum. Galetayı yerken yanında su içmesin, buna dikkat edin. Sonra biraz salatalık turşusu yesin, tükürük salgısını harekete geçirsin diye iyice çiğnesin, gene bir parça daha galeta ve böyle devam edin. Bunlar midesini tutacaktır, sonra kaptanın akşam yemeği için dün gece yapılan muhallebiyle devam ederiz. Eğer bunlar midesini tutarsa..." Mutfaktan çıktığımda sesi arkamdan geliyordu, uygun besin menüsünü anlatmaya devam ediyordu. "...keçi sütünden yapılan tost, süt de yeni sağılmıştır..."

Dolu bir tepsiyle dar dönemeçten dönüp, Jamie'nin kapısında küçük mavi bir fino köpeği gibi tüneyen Bay Willoughby'nin dikkatlice üzerinden geçtim.

Kamaranın içine bir adım atmamla Murphy'nin aşçılık hünerinin bir kez daha boşa gideceğini anladım. İyi hissetmeyen birinin tavrına uygun olarak, Jamie etrafındaki eşyaları mümkün olduğunca iç karartıcı ve rahatsız olması için elinden geleni yapmıştı. Küçük kamara karanlık ve pisti, sıkışık yatak bir örtüyle kaplanmıştı ki ışığın ve havanın içeriye girmesini önlüyordu ve nemli battaniyelerden, yıkanmamış çamaşırlardan oluşan da bir yığın vardı.

"Uyan bakalım," dedim neşeyle. Tepsiyi bıraktım ve Fergus'un gömleklerinden biri olan geçici perdeyi çektim. Işık üstteki güverteye yerleştirilen büyük bir prizmadan geliyordu. Doğruca yatağa vuruyor, hayalet gibi solgun ve uğursuz yüzü aydınlatıyordu.

Bir gözünü araladı.

"Git buradan," dedi ve gözünü yeniden kapadı.

"Sana biraz kahvaltı getirdim," dedim kararlı bir şekilde. Buz gibi soğuk mavi göz yeniden açıldı.

"Bana kahvaltı deme," dedi.

"O zaman öğle yemeği diyelim," dedim. "Saat oldukça geç oldu." Yatağının yanına bir sandalye çektim, tepsiden bir salatalık turşusu aldım ve davetkâr bir şekilde burnuna tuttum. "Bunu emmen gerekecek," dedim.

Yavaşça diğer göz de açıldı. Hiçbir şey söylemedi ama bir çift mavi göz etrafa bakındı, sonra öyle korkunç bir acımasızlıkla bana dikildi ki turşuyu hemen çektim.

Göz kapakları bir kez daha yavaşça kapandı.

Enkazı inceliyordum, kaşlarım çatıktı. Sırt üstü yatıyordu ve dizlerini yukarıya doğru çekmişti. Yatak bir buçuk metre ya var ya yoktu.

"Orada hiç rahat değilsin," dedim.

"Hayır, değilim."

"Hamakta yatmak ister misin? En azından uzanabilirsin–"

"İstemiyorum."

"Kaptan senden bir yük listesi alması gerektiğini söyledi, tabii senin uygun bir zamanında."

Gözlerini açmadan Kaptan Raines'ın onun listesi ile yapacağı şeyler hakkında kısa önerilerde bulundu.

İç çektim ve güçsüz elini avcuma aldım. Soğuk ve nemliydi, nabzı hızlıydı.

"Evet," dedim bir müddet sonra. "Ameliyat olacak olan hastalarıma yaptığım şeyi deneyebiliriz. Bazen yardımcı olabiliyor."

Kısık bir sesle inledi ama itiraz etmedi. Bir sandalye çektim ve oturdum, hâlâ elini tutuyordum.

Ameliyata girmeden önce hastalarımla birkaç dakika konuşmayı alışkanlık haline getirmiştim. Benim varlığım onları rahatlatıyor gibi görünüyordu ve ilgilerini operasyondan dağıtacak başka bir şey bulduğumda daha iyi oluyor gibi görünüyorlardı – kanama az oluyordu, anestezi sonrası mide bulantısı azalıyordu ve sanki daha çabuk iyileşiyorlardı. Bunun bir hayal olmadığına inanacak kadar bunu çok yaşamıştım; Jamie, Fergus'a akıl gücünün bedenden üstün olduğunu söylediğinde hiç de haksız değildi.

"Hadi güzel şeyler düşünelim," dedim, mümkün olduğunca sesimi alçaltıp rahatlatıcı olmasına dikkat ederek. "Lallybroch'u, evin üzerindeki tepeleri düşün. Oradaki çam ağaçlarını düşün, iğne yapraklarının kokusunu alabiliyor musun? Güzel bir günde mutfak bacasından çıkan dumanı ve elinde bir elmanın olduğunu düşün. Elindeki elmayı hissettiğini düşün, sert, pürüzsüz ve–"

"Sassenach?" Jamie'nin iki gözü de açıktı ve derin bir düşünceyle bana bakıyorlardı. Şakaklarındaki ter parlıyordu.

"Evet?"

"Git buradan."

"Ne?"

"Git buradan," diye tekrarladı çok nazikçe, "yoksa senin boynunu kıracağım. Hemen git buradan."

Büyük bir kibarlıkla kalktım ve dışarıya çıktım.

Bay Willoughby koridordaki direğe yaslanmış düşünceli bir şekilde kamaraya bakıyordu.

"Şu taş toplar yanında mı?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi, şaşkınlıkla bakıyordu. "Tsei–mi için sağlık hayalarını mı istiyorsunuz?" Kolunun içini aramaya başladı ama bir hareketle onu durdurdum.

"Tek istediğim taşlarla onun başına vurmak ama Hipokrat'ın buna kızacağını sanıyorum."

Bay Willoughby belirsizce gülümsedi ve ima ettiğim şeyi beğendiğini göstermek için birkaç kez başını aşağıya yukarıya salladı.

"Önemli değil," dedim. Kötü kokan yatak yığınına omzumun üzerinden bir baktım. Hafiften kımıldadı ve bir el ortaya çıktı, aşağıda duran tası bulana kadar dikkatlice yeri aradı. Tası tutan el şu an öğürme sesi gelen yatağın derinliklerinde kayboldu.

"Lanet olası adam!" dedim, kızgınlığım acıma ve endişe hissine karışmıştı. On saat Kanal'ı geçince böyle oluyordu; iki ay sonra durumu ne olacaktı?

"Domuz başı," dedi Bay Willoughby, başını üzgün bir şekilde sallıyordu. "Sizce fare mi yoksa bir ejderha mı?"

"Tamamen bir hayvanat bahçesi gibi kokuyor," dedim. "Neden ejderha?"

"Biri ejderha yılında, fare yılında, koyun yılında ve at yılında doğabilir," diye açıklama yapıyordu Bay Willoughby. "Her yıl farklı olunca farklı insanlar doğar. Tsei–mi'nin fare ya da ejderha olduğunu biliyor musunuz?"

"Doğduğu yılı mı soruyorsun?" Hayvan şekilleriyle süslü bir Çin restoranındaki menüyü belli belirsiz hatırlıyordum, doğduğun yıla göre

karakter özelliklerini açıklıyordu. "1721 ama o yıla denk gelen hayvanı bilmiyorum."

"Ben fare diye düşünüyorum," dedi Bay Willoughby, karışık yatak örtülerine düşünceli bir şekilde bakıyordu. "Fareler çok zeki, çok şanslı. Fakat ejderha da olabilir. Yatakta çok şehvetli mi, Tsei–mi? Ejderhalar çok tutkulu kişilerdir."

"Son zamanlarda anlayacağın üzere değil," dedim, gözümün ucuyla örtü yığınlarını izliyordum. Yukarı kalkmış sonra aşağıya inmişti, sanki içindekiler birden dışarıya dönmüştü.

Bu olayı düşünceli bir şekilde izleyerek, "Çin tıbbını biliyorum," dedi Bay Willoughby. "Kusmaya, mideye, başa çok iyi, tamamen huzur veriyor ve durgunlaştırıyor."

İlgiyle ona baktım. "Gerçekten mi? Bunu görmeyi çok isterim. Jamie üzerinde hiç denedin mi?"

Küçük Çinli üzgün bir şekilde başını iki yana salladı.

"İstemedi," diye cevap verdi. "Dedi ki hepsine lanet olsun, eğer yanına yaklaşırsam beni denize atacakmış."

Bay Willoughby ve ben birbirimizi teselli edercesine bakıştık. "Bilirsin," dedim sesimi birkaç ton yükselterek, "uzayan kusma hali kişi için çok kötüdür."

"Ahh, çok kötü, evet." Bay Willoughby başının ön kısmını bu sabah tıraş etmişti; şiddetli bir şekilde başını aşağı yukarı salladığından kel kısmı parladı.

"Mide dokularına zarar verir ve yemek borusunu tahriş eder."

"Öyle mi?"

"Elbette. Kan basıncını arttırır ve karın kaslarını da zorlar. Hatta yırtılmasına ve fıtığın oluşmasına sebep olur."

"Ya."

"Ve," diye konuşmaya devam ediyordum, sesimi biraz daha yükselttim, "testislerin, testis torbasında birbirlerine dolaşmasına ve oradaki kan dolaşımının da kesilmesine neden olur."

"Oo!" Bay Willoughby'nın gözleri dönmüştü.

"Eğer bu olursa," dedim endişe verici bir şekilde, "yapılması gereken tek şey kangren oluşmadan önce organı almak."

Bay Willoughby anladığını ve tamamen şaşırdığını belirten bir ses çıkardı. Konuşma anında huzursuz bir şekilde bir öne bir geriye atılan yatak örtüleri oldukça sakindi.

Bay Willoughby'ye baktım. Omuz silkti. Kollarımı kavuşturdum ve beklemeye başladım. Bir dakika sonra tamamen çıplak olan uzun bir ayak yatak örtülerinden dışarı çıktı. Bir müddet sonra diğeri de onu takip etti, ikisi de yerde duruyorlardı.

"İkinize de lanet olsun," dedi tok İskoç vurgusu. "Hadi içeri gelin."

***

Fergus ve Marsali arka küpeşteye yaslanmış, omuz omuza duruyorlardı. Fergus'un kolu kızın belini sarıyordu ve kızın uzun sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Yaklaşan ayak seslerini duyan Fergus omzunun üstünden geriye doğru baktı. Sonra nefesi kesilerek arkasını döndü ve istavroz çıkardı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Tek... kelime bile... etmeyin lütfen," dedi Jamie sıktığı dişlerinin arasından.

Fergus ağzını açtı ama hiçbir şey demedi. Bakmak için arkasını dönen Marsali tiz bir çığlık attı.

"Baba! Sana ne oldu?"

Kızın yüzündeki açık korku ve endişe, Jamie'nin yapmak üzere olduğu huysuz bir hareketi durdurdu. Jamie'nin yüzü hafiften rahatladı, kulaklarının arkasından çıkan ince altın rengindeki iğneler karınca antenleri gibi seğirdi.

"Her şey yolunda," dedi sertçe. "Bunlar sadece kusmayı tedavi etmek için Çinli adamın çöpleri."

Gözleri kocaman olan Marsali ona yanaştı, bileğine batırılan iğnelere dokunmak için dikkatlice parmağını uzattı. Üç tanesi de bacağın iç kısmında ve bileğin biraz üzerindeydi.

"Bu işe yarıyor mu?" diye sordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Jamie'nin ağzı seğirdi, her zamanki esprili tavrı yeniden kendini göstermeye başlamıştı.

"Birisinin iğnelerle dürttüğü lanet olası kukla bebek gibi hissediyorum," dedi. "Ama son on beş dakikadır kusmadım, sanırım işe yarıyor." Bana ve Bay Willoughby'ye baktı, ikimiz de küpeştenin yanında duruyorduk.

"Bana bakın," dedi, "turşuyu emecek kadar kendimi iyi hissetmiyorum ama bir bardak biranın tadını çıkaracağımı düşünüyorum, zahmet olmazsa bir tane getirir misin, Fergus?"

"Ahh, evet lordum. Siz de benimle gelir misiniz?" Bakmaktan kendini alı koyamayan Fergus Jamie'nin kolunu tutmak için deneme amaçlı bir elini uzattı ama bundan vazgeçerek iskelenin arkasına doğru yürümeye başladı.

"Murphy'ye öğlen yemeğini hazırlamasını söyleyeyim mi?" Fergus'u takip etmek için döndüğünde Jamie'nin arkasından seslendim. Bir omzunun üzerinden uzun ve anlamlı bir bakış attı. Altın iğneler iki örgü halinde örülmüş saçlarının arasından çıkmış şeytanın boynuzları gibi parlıyorlardı.

"Benden fazlasını bekleme, Sassenach," dedi. "Bilirsin unutmam. Birbirine dolanmış testislermiş, peh!"

Bay Willoughby bu konuşmayı önemsemeden, güverte bekçisinin soluklanması için suyla dolu olan güvertede bir gölgeye çömelmiş oturuyordu. Parmaklarını sayıyordu, bir çeşit hesap yaptığı açıktı. Jamie uzaklaşırken başını yukarıya kaldırdı.

"Fare değil," dedi başını iki yana sallayarak. "Ejderha da değil. Tsei–mi öküz yılında doğdu."

Geniş omuzlu ve rüzgâra karşı inatla başı dik yürüyen Jamie'ye baktım. "Gerçekten mi?" dedim.

"Nasıl da uygun."

42

Aydede

Jamie'nin gemideki ünvanının gerektirdiği yük memurluğu işi eziyetli bir iş değildi. Hayvan derisi, kalay ve bakır taşıyan *Artemis*'i sağlama almak için yükleme hesaplarını kontrol etmenin dışında, deniz üzerindeyken onun yapacağı fazla bir iş yoktu. Onun işi Jamaika'ya ulaştığımız zaman başlayacaktı; yükün boşaltılması, yeniden kontrol edilmesi ve zorunlu vergilerin ödenmesi, komisyonların çıkarılması ve evrak işlerinin doldurulmasıyla yükün satılmasından sorumlu olacaktı.

Bu süre içerisinde onun – ya da benim – yapması gereken çok az şey vardı. Baş tayfa olan Bay Picard, Jamie'nin güçlü bedenini incelerken onun denizci olamayacağını anlamıştı. Mürettebattan biri gibi çabuk ve çevikti ama halatlar ve yelkenler hakkında bilgisizliği sadece gücün gerektiği yerlerin haricinde onu işe yaramaz bir hale sokuyordu. Onun bir asker olduğu açıktı, bir denizci olamazdı.

Her gün yapılan topçuluk çalışmasına hevesle yardım ediyordu. Büyük bir gürültüyle bir dışarı çıkarılıp bir içeri sokulan araçlardaki dört büyük silahı çalıştırmaya yardımcı oluyor ve topçu Tom Sturgis ile esrarengiz gülle bilimi konusunu mest olmuş bir şekilde dinleyerek saatlerini harcıyordu. Bu gök gürültüsü izlenimini veren çalışma boyunca Marsali, Bay Willoughby ve ben, bir eli olmadığı için ateş işlerinden uzak tutulan Fergus'un gözetimi altında güvenli bir yerde oturuyorduk.

Mürettebatın boyun eğmesiyle kolayca geminin doktoru olarak kabul edilmeme biraz şaşırmıştım. Küçük tüccar gemilerinde berberlerin bile nadir bulunduğunu anlatan Fergus'tu. Genelde topçunun eşi geminin doktoru olurdu – tabii bir eşi varsa – mürettebatın önemsiz yaralarına ve hastalıklarına deva olurmuş.

Otuz iki kişilik bir mürettebatın ezilmiş parmaklarına, yanıklarına, deri hastalıklarına, apseli dişlerine ve sindirim sorunlarına ilaçlar hazırlıyordum, sabahları olan hasta saatinin dışında beni oyalayan fazla bir şey yoktu.

Sonuç olarak, hem Jamie'nin hem de benim bolca boş vaktimiz oluyordu. Ve *Artemis* Atlantik'in büyük girdabında güneye doğru giderken, bu zamanı baş başa geçiriyorduk.

Edinburgh'a döndüğümden beri ilk kez konuşmak için zamanımız oluyordu. Birbirimiz hakkında yarı unuttuğumuz şeyleri yeniden öğrenmek, tecrüberle ortaya çıkan yeni huylarımızı keşfetmek, kısacası tehlikenin ve günlük hayatın korkusu olmadan birbirimizin varlığının tadını çıkarmak için bolca vaktimiz oluyordu.

Sohbet ederken ya da susarken, deniz olaylarını birbirimize gösterirken sürekli güvertede bir aşağı bir yukarı dolanıyor, geminin sınırlarında tur atıyorduk. Muhteşem gündoğumunu ve günbatımını, yeşil ve gümüş renkte olan balık sürülerini, su yüzeyindeki yosunlardan oluşan büyük adaları, bunlara sığınan binlerce küçük yengeci ve denizanasını, birkaç gündür tek sıra halinde görünen gösterişli yunusları izliyorduk. Yunuslar gemiyle birlikte paralel yüzüyorlardı ve arasıra suyun dışına sıçrıyorlardı, sanki suyun üzerinden içindeki şüpheli yaratıklara bakıyorlardı.

***

Dolunay hızlı ve altın renginde yükselmişti, suyun dışına yukarıya doğru kayan, bir anka kuşu gibi gökyüzündeki yerini alan büyük daire parlıyordu. Su şimdi karanlıktı ve yunuslar görünmüyordu ama ben bir şekilde onların orada olduklarını, karanlığa doğru gemi ile birlikte yüzmeye devam ettiklerini düşünüyordum.

Binlerce kez bunu gören denizcilerin bile durup bu görüntüye bakarken zevkten iç çekmelerini sağlayacak kadar nefes kesen bir manzaraydı, sanki ay dünyanın kenarına asılı kalmıştı ve dokunmak için çok yakındaydı.

Jamie ve ben küpeştenin kenarında yan yana duruyor, hayran hayran manzarayı izliyorduk. O kadar yakındı ki yüzeyindeki karanlık noktaları ve lekeleri görebiliyorduk.

"Aydede konuşacak kadar yakın görünüyor," dedi, gülümsedi ve yukarıdaki hülyalı altın yüze el salladı.

"'Ağlayan Ülker yıldızı batı rüzgârında, Ay ise denizlerin altında!'" diye alıntı yaptım. "Bak, işte aşağıda." Ay ışığının yoğunlaştığı yeri küpeştenin

üzerinden işaret ettim, sanki bir eşi denizin altındaymış gibi suda parlıyordu.

"Buraya geldiğim zaman," dedim, "insanlar Ay'a gitmeye hazırlanıyordu. Bunu başarıp başarmadıklarını merak ediyorum."

"Makinelerle bu kadar uzağa gidebiliyorlar mı?" diye sordu Jamie. Gözlerini kısarak göğe baktı. "Her ne kadar şimdi yakın görünse de çok uzun yol olduğunu söylemeliyim. Bir gökbilimci tarafından yazılan bir kitap okumuştum; Ay'ın yeryüzüne olan uzaklığının bin yedi yüz kilometre olduğunu söylüyordu. O zaman o yanılıyor ya da bu uçaklar iyi işe yarıyor, değil mi?"

"Özel bir uçak gibi bir şey, roket deniyor," dedim. "Aslında, Ay onun dediğinden daha da uzakta ve yeryüzünden uzaklaştığın zaman uzayda nefes almak için hava da yok. Yemek ve su gibi yola çıkarken yanlarında hava da taşıyorlar. Bunun için bir çeşit teneke kutu kullanılıyor."

"Gerçekten mi?" Bakışlarını yukarıya kaldırdı, merak içinde yüzü tamamen aydınlandı. "Acaba orası nasıl bir yer merak ediyorum?"

"Ben biliyorum," dedim. "Resimlerini görmüştüm. Kayalıklı ve çorak, hiç hayat yok ama kayalıklarıyla, dağlarıyla ve çukurlarıyla çok güzel. Buradan çukurları görebilirsin, şu siyah yerler." Ay'ı işaret ettim ve Jamie'ye gülümsedim. "Yeşil olmaması haricinde İskoçya'ya benziyor."

Kahkaha attı sonra ceketine uzandı ve küçük fotoğraf paketini aldı. Onlara çok özen gösteriyordu, birileri varken onları çıkarmıyordu, Fergus varken bile ama şimdi bu arka kısımda tamamen yalnızdık, rahatsız edilme şansımız pek yoktu.

Ay, Brianna'nın yüzünü gösterecek kadar parlaktı, resimlere yavaşça bakarken değişken hepsi ayrı bir biçimde parlıyordu. Resimlerin kenarlarının sarardığını görebiliyordum.

Brianna'nın bir resminde durduğunda, "Sence ayın üzerinde yürüyecek mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. Resimde Brianna pencereden bakıyordu, dalgındı ve fotoğrafının çekildiğinin farkında değildi. Jamie yeniden üzerimizdeki küreye baktı. Onun için Ay'a seyahet etmenin, sevdiği birinin yanına gitmekten daha az zor olduğunu anladım.

"Bilmiyorum," dedim gülümseyerek.

Yavaşça resimleri değiştiriyordu, tıpkı kendisi gibi olan kızının yüzüne baktığında kendini kaybediyordu. Sessizce onu izledim, yaşadığı zevki paylaşıyordum.

Bir anlığına İskoçya'daki adının işlendiği mezar taşını düşündüm ve uzakta olduğu için rahatladım. Ayrılık vaktimiz ne zaman gelirse gelsin, bu olasılık yakın bir zamanda değildi. Ve nerede ve ne zaman olursa olsun – Brianna bizden kalan bir parça olarak kalacaktı.

Housman'ın dizeleri aklımdan geçiyordu. *Mezar taşına isim verildiğinde dur / Artık kalbin çarpmıyordur / Ve söyle seni seven delikanlıya / Sözünü tutan tek kişinin sen olduğunu.*

Ona biraz daha yanaştım, ceketinden ve gömleğinden taşan bedeninin sıcaklığını hissediyordum ve yavaşça küçük resim yığınlarını değiştirirken başımı koluna koydum.

"Çok güzel," diye mırıldandı, gördüğü her fotoğrafa böyle yapıyordu. "Ve çok da zeki, değil mi?"

"Babası gibi," dedim ve onun hafiften kıkırdadığını duydum.

Bir fotoğrafı değiştirdiğinde kaskatı kesildiğini hissettim ve hangi resme baktığını görmek için başımı kaldırdım. Kumsalda çekilen bir fotoğraftı, Brianna on altı yaşlarındaydı. Kalçalarına kadar dalgaların içine batmıştı, saçları kumdan karmakarışık haldeydi, Rodney adında bir erkek arkadaşına ayağıyla su atıyordu ve çocuk da geri çekilmiş atılan suya karşı ellerini kaldırmıştı. Jamie hafiften kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü.

"Bu–" diye başladı. "Onlar–" Durdu ve boğazını temizledi. "Eleştirmek istemiyorum, Claire," dedi dikkatlice, "ama bunun biraz... uygunsuz olduğunu düşünmüyor musun?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Hayır," dedim sakince. "O zamana göre en uygun deniz kıyafeti." Söz konusu olan deniz kıyafeti bikiniydi, Bree'nin göbeğinin biraz aşağısında duruyordu. "Bu resmi seçtim, çünkü... mümkün mertebe onu her şekilde görmek isteyeceğini düşündüm."

Bu fikre şaşırmış gibi baktı ama gözlerini yeniden resme çevirdi, karşı koyamayarak resme çekiliyordu. Kızına bakarken bakışları yumuşadı.

"Öyle evet," dedi. "Çok sevimli ve ben öyle olduğu için mutluyum." Fotoğrafı kaldırdı, dikkatlice inceliyordu. "Hayır, benim demek istediğim giydiği şeyle alakalı değil. Dışarıda güneşlenen çoğu kadın çıplak oluyor ve tenlerinden utanmıyorlar. Benim bahsettiğim delikanlı. Kesinlikle bir erkeğin önünde böyle çıplak durmamalı, değil mi?" Bahtsız Rodney'e kaşlarını çatarak bakıyordu. Bakire bir kızın masumiyetine karşı tehdit oluşturamayacağını anlayacak kadar iyi tanıdığım zayıf, küçük çocuğu düşünerek dudaklarımı ısırdım.

"Evet," dedim derin bir nefes alarak. Çok hassas bir konunun üzerindeydik. "Hayır. Yani demek istediğim, erkekler ve kızlar birlikte oyun onayabilirler; tıpkı şu şekilde. O zamanki insanların farklı giyindiklerini biliyorsun, sana anlatmıştım. Havaların soğuk olması dışında, kimse doğru düzgün her yerini örten kıyafetler giymez."

"Evet, söylemiştin." Ona anlattığım şeyin temelinde yatanı algılamakla uğraşıyordu, kızının yaşadığı ahlaki şartlardan pek etkilenmemişti.

Fotoğrafa yeniden kaşlarını çatarak baktı; ne Bree'nin ne Rodney'nin şu an burada olmamasının büyük bir şans olduğunu düşündüm. Jamie'yi bir âşık, koca, kardeş, dayı, bey ve savaşçı olarak görmüştüm ama onu hiç vahşi bir İskoçyalı baba olarak görmemiştim. Oldukça ürkütücü bir babaydı.

İlk kez Bree'nin hayatını kendi gözleriyle görmemesinin çok kötü olduğunu düşünmüyordum; bir delikanlının ona kur yaptığını görmesinin haricinde yaşanılan hayattan da korkardı.

Jamie resme bakarken bir ya da iki kez gözlerini kırptı, sonra derin bir nefes aldı. Soru sormak için gücünü topladığını anlamıştım.

"Onun... bakire olduğunu düşünüyor musun?" Sesindeki tereddüt zar zor anlaşılıyordu ama ben anlamıştım.

"Elbette öyle," dedim kararlılıkla. Aslında öyle olduğunu düşünüyordum fakat her ne olursa olsun, bunu kabul edecek bir durum değildi. Kendi

zamanımla ilgili Jamie'ye açıklamam gereken şeyler vardı ama cinsel özgürlük fikri bunların arasında değildi.

"Ahh." Sesindeki rahatlama tarif edilemezdi, gülmemek için dudağımı ısırdım. "Evet, bundan eminim, sadece ben bu..." Sustu ve yutkundu.

"Bree çok iyi bir kızdır," dedim. Hafiften onun kolunu sıkıyordum. "Frank ve ben çok iyi geçinmiyorduk ancak söylemeliyim ki ikimizde ona iyi ebevynler olduk."

"Evet, olduğunuzu biliyorum. Aksi bir şeyi söylemek istemedim." Utandı ve kumsalda çekilen resmi dikkatlice pakete yerleştirdi.

Resimleri cebine koydu, güvende olduklarından emin olmak için cebini okşadı.

Bir müddet aya baktı, hafif bir kaş çatmasıyla kaşları birleşti. Denizden esen rüzgâr saçlarından birkaçını havalandırıyordu, bağlı oldukları kurdeleden çıkmışlardı ve dalgın bir şekilde onları geriye doğru itti. Hâlâ aklında bir şey olduğu açıktı.

"Düşünüyor musun," diye başladı yavaşça, bana bakmıyordu. "Benim yanıma şimdi gelmenin mantıklı olduğunu düşünüyor musun, Claire?" Kaskatı kesildiğimi hissederek, "Seni istemediğimden değil," diye ekledi. Arkama dönmemi engellemek için elimi tutmuştu.

"Hayır, ben bunu demek istemedim! Tanrım, seni çok istiyorum!" Beni yanına çekti, avcundaki elimi kalbine doğru bastırıyordu. "Seni öyle çok istiyorum ki bazen sana sahip olduğum için kalbimin sevinçten kabına sığmayacağını düşünüyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece...Brianna şimdi yalnız. Frank de öldü. Onu koruyacak bir eşi yok, güvenli bir şekilde evlendiğini gören bir ailesi yok. Bir müddet daha sana ihtiyacı olmayacak mıydı? Yani biraz daha bekleyemez miydin?"

Cevap vermeden önce sustum, hislerimi kontrol altına almaya çalışıyordum. "Bilmiyorum," dedim sonunda, sesim titriyordu. "Bak... o zamanda bazı şeyler aynı değil."

"Bunu biliyorum!"

"Bilmiyorsun!" Serbest kalması için elimi çektim ve öfkeyle ona baktım. "Bilmiyorsun Jamie ve benim için bunu sana anlatmanın hiçbir yolu da yok, çünkü bana inanmayacaksın. Fakat Bree yetişkin bir bayan. Ne zaman ve kimi isterse o zaman evlenebilir, onun için birilerinin bunu ayarlamasına gerek yok. Aynı şekilde evlenmeye de ihtiyacı yok. İyi bir eğitim alıyor, kendi hayatını kendi kazanabilir ve kadınlar bunu yapıyor. Onu koruması için bir erkeğe ihtiyacı yok!"

"Eğer bir kadını korumak ve ona bakmak için bir erkeğe ihtiyaç yoksa, o zaman ben bu dönemin çok boktan bir dönem olduğunu düşünürüm!" O da bana kızgınlıkla bakıyordu.

Derin bir nefes aldım, sakinleşmeye çalışıyordum.

"İhtiyaç olmadığını söylemedim." Bir elimi omzuna koydum ve yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladım. "Onun seçebileceğini söylüyorum. Sırf gerek var diye bir erkekle evlenmesi şart değil. Aşık olduğu biriyle evlenebilir."

Yüzü yavaşça rahatlamaya başlamıştı.

"Gerektiği için sen beni kabul ettin," dedi. "Evlendiğimizde."

"Ve seni sevdiğim için de geri geldim," dedim. "Sadece karnımı doyurmak için mi sana ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

Yüzündeki çizgiler rahatladı ve yüzüme bakarken elimin altındaki omuz biraz daha gevşedi.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu düşünmedim."

Kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Ben de kollarımı beline doladım ve ona sarıldım, yanağımın altındaki cebinde bulunan Brianna'nın fotoğraflarının şişkinliğini hissedebiliyordum.

"Onu bırakacağım için çok endişeliydim," diye fısıldadım bir müddet sonra. "O benim gitmemi sağladı, biraz daha beklersem seni bulamam diye çok korkuyorduk."

"Biliyorum. Hiçbir şey söylememeliydim." Çenesine takılan buklelerimi çekip aşağıya doğru düzeltti.

"Ona bir mektup bıraktım. Yapmayı düşündüğüm tek şey buydu, onu... yeniden göremeyeceğimi biliyordum." Dudaklarımı birleştirdim ve güçlükle yutkundum.

Parmak uçları sırtımı yavaşça okşuyordu.

"Öyle mi? Bu çok iyi, Sassenach. Ona ne yazdın?"

Titrek bir sesle güldüm.

"Düşünebildiğim her şeyi. Annelik tavsiyeleri. Bütün işe yarayacak şeyler, mesela tapu senedinin ve aile evraklarının nerede olduğu gibi. Nasıl yaşanılması gerektiği hakkında bildiğim ve düşünebildiğim her şeyi. Bunların hepsini önemsemeyeceğini ve harika bir hayatı olacağını sanıyorum ama en azından onu düşündüğümü bilecek."

Boston'daki evin dolaplarını, masa çekmecelerini araştırmam, ticari evrakları, hesap cüzdanlarını, ev senetlerini ve aile eşyalarını bulmam neredeyse bir haftamı almıştı. Birçoğu Frank'in aile eşyalarıydı; büyük kupür albümleri, düzinelerce soyağacı tabloları, fotoğraf albümleri, mektupların saklandığı kutular. Benim aile eşyalarım ise toplamak için oldukça azdı.

Dolabımın rafında sakladığım küçük sandığımı aşağıya indirdim. Bütün bilim adamlarının yaptığı gibi Lamb Amca da her şeyi saklardı ama saklanacak çok az şey kalmıştı. Doğum belgesi, benim ve anne ile babamın evlilik cüzdanları, onları öldüren arabanın ruhsatı – Lamb Amca'nın bunları saklamasına neden olan şey neydi? Büyük olasılıkla bu sandığı hiç açmamıştı fakat bilginin kesinlikle yok edilmemesine inanan bir bilim adamının kör inancıyla yapmıştı bunu.

Elbette içindekileri daha önceden görmüştüm. İçindeki fotoğraflara bakmak için her gece sandığı açtığımda onlu yaşlarımdaydım. Hatırlayamadığım annem için derin bir özlem duyduğumu ve sandıktaki küçük resimlerden onu hayata geri getirmek için büyük bir çabayla onu hayal ettiğimi hatırlıyordum.

Resimlerin en iyisi onun yakından çekildiği bir resimdi; yüzü kameraya dönüktü, gözleri sıcacıktı ve hoş bir ağzı vardı. Keçeyle kaplanmış çan biçimindeki şapkasıyla gülümsüyordu. Fotoğraf elle renklendirilmişti;

yanakları ve dudakları yoğun bir pembe rengindeydi, gözleri ise yumuşak kahve tonlarındaydı. Lamb Amca bunun yanlış olduğunu söylemişti; gözleri altın rengi demişti, tıpkı benimki gibi.

Bunun Brianna'ya da aktarılmasının zamanı gelmiştir diye düşünüyordum ama emin değildim. Bir hafta önce çektirdiğim bir fotoğrafım vardı; dikkatlice onu sandığa yerleştirdim ve kapağı kapadım. Sandığı onun rahatça bulabileceği masamın üzerine koydum. Sonra yazmak için oturdum.

***

Canım kızım Bree – yazdım ve durdum. Yazamıyordum. Çocuğumu bırakma düşüncesi tarifsizdi. Sayfaya yazdığım şu üç kelimelik siyah yazıyı görmek, kemiklerime kadar işleyen soğuk gerçekliği ortaya çıkarmıştı.

Elim titriyordu ve kalemin ucu kâğıdın üzerinde küçük daireler çiziyordu. Kalemi bıraktım ve ellerimi bacaklarımın arasına koydum, gözlerim kapalıydı.

"Kendine hâkim ol, Beauchamp," diye mırıldandım. "Lanet mektubu yaz ve bitsin. Eğer buna ihtiyacı olmazsa, ona bir zarar vermeyecektir ve ihtiyacı olursa da orada duracaktır." Kalemi yeniden aldım ve yazmaya başladım.

Bunu okuyup okumayacağını bilmiyorum ama belki işleri yoluna koymanda yardımcı olacaktır. Bu mektupta, senin büyükanne ve babanı (gerçek olanları), büyük büyükanne ile babanı ve senin hastalık öykülerini bulacaksın...

Bir müddet yazdım, sayfalar sayfaları kovalıyordu. Hatırlamanın ve bilgilerin düzgünce yazılmasının etkisiyle aklım sakinleşti.

Bu duygusuz birkaç gerçeğin dışında ona ne söyleyebilirdim? Gerçekten olaylı hayatımın kırk sekiz yılında kazandığım nadir bilgilerimi nasıl açıklayabilirdim? Bunu düşündüğümde dudağım hafiften seğirmişti. Bir kız evladı bunları dinler miydi? Annem bana yazsaydı ben dinler miydim?

Fakat bu bir şeyi değiştirmezdi, lazım olur diye bunları yazacaktım.

Lakin gerçek şuydu; zaman ve adetler değişse de sonsuza kadar bunlar ona yararlı olacak mıydı? Her şeyden önce, onu ne kadar çok sevdiğimi ona nasıl söyleyecektim?

Yapmakta olduğum büyük kötülük karşımda duruyordu ve parmaklarım sıkıca kâğıda yapıştı. Düşünemiyordum – bunu yapmayı da düşünemiyordum. Kalemi sadece kâğıda tuttum ve umut ettim.

Bebeğim – yazdım ve durdum. Sonra zorla yutkundum ve yeniden yazmaya başladım.

Sen benim bebeğimsin ve her zaman öyle kalacaksın. Kendi çocuğun olana kadar bunun ne demek olduğunu bilemezsin fakat şimdi sana bunları anlatacağım. Bedenimi paylaşıp seni içimde hissettiğim andan itibaren, her zaman benim parçam olarak kaldın ve kalacaksın. Daima.

Uyuduğunda sana bakıyordum, senin üstünü örttüğüm geceleri düşünüyorum, senin nefes alış verişini duymak için karanlıkta yanına gelir bir elimi üzerine koyardım ve göğsünün inip kalktığını hissederdim. Ne olursa olsun her şeyin yolunda olduğunu bilirdim, çünkü sen yaşıyordun.

Yıllar boyunca sana dediğim sözleri hatırlıyorum – civcivim, balkabağım, kıymetli güvercinim, hayatım, sevgilim, miniğim, tütsüm... Yahudi ve Müslümanlar'ın neden Tanrı'ya dokuz yüz tane isim kullandıklarını anlıyorum; küçük bir sözcük aşk için yeterli değil.

Kâğıdı görmek için zorlukla gözlerimi kırptım ve yazmaya devam ettim, hızlıydım. Kelimelerimi seçmek için beklemeye cesaret edemiyordum, yoksa mektubu yazamayacaktım.

Seninle ilgili olan her şeyi hatırlıyorum; doğalı birkaç saat olmuşken alnından aşağıya zikzak çizerek inen küçük altın rengindeki çizgiden, geçen sene Jeremy ile kavga edip onun arkası açık kamyonetinin kapısını tekmelediğinde başparmağındaki tırnağını kırmana kadar hepsini.

Tanrım, düşünmek bile kalbimi parçalıyor. Seni izlemek, en ufacık bir değişikliği bile görmek – eğer yaparsan tırnaklarını yemeyi bıraktığın zamanı bilemeyeceğim – birden boyunun beni geçtiğini ve yüzünün aldığı şekli görmek. Her zaman bunları hatırlayacağım, Bree. Her zaman hatırlayacağım.

Bu dünyada üç yaşındayken kulaklarının arkasının nasıl göründüğünü bilen kimse yok, Bree. Yanına oturur ve sana bir şeyler okumaya başlardım; 'Bir Balık, İki Balık, Kırmızı Balık, Mavi Balık,' ya da 'Üç İnatçı Keçi,' ve kulaklarının mutluluktan kızardığını görürdüm. Tenin öyle şeffaf öyle narindi ki bir dokunuşla bile parmak izi çıkacak diye düşünürdüm.

Sana söylemiştim, Jamie'ye benziyorsun. Ancak benden de bir şey aldın – sandıktaki benim annemin resmine, onun annesinin ve büyükannesinin resimlerine bak. Onlarda olan geniş ve açık renkli kaşlar ikimizde de var. Fraserlar'dan da birçok kişi gördüm – eğer cildine iyi bakarsan güzel bir yaşlı olacaksın diye düşünüyorum.

Kendine dikkat et, Bree. Keşke ben sana bakabilseydim. hayatın boyunca seni ben koruyabilseydim ama kalsam da gitsem de bunu yapamam. Kendine çok iyi bak – benim için.

Gözyaşlarım kâğıdı buruşturmuştu; mürekkep lekesi olacak diye yazmayı bırakmak zorunda kalmıştım. Yüzümü sildim ve daha yavaş bir şekilde yazmaya devam ettim.

Şunu bilmelisin ki Bree, her şeye rağmen pişman değilim. Bundan pişmanlık duymadım. Uzun zamandır Jamie'siz ne kadar yalnız olduğumu artık öğreniyorsun. Önemli değil. Bu ayrılığın bedeli senin hayatın olsa da ne Jamie ne de ben bundan pişmanlık duyduk – onun adına konuşmamı sorun yapmayacağını biliyorum.

Bree. Sen benim neşe kaynağımsın. Mükemmelsin, harikasın ve şimdiden kızgınlıkla bana söyleyeceğin sözleri duyabiliyorum; "Elbette benim annem olduğun için böyle düşünüyorsun!" Evet, bu yüzden bunların doğru olduğunu biliyorum.

Bree, sen her şeye değersin ve daha fazlasına. Bu zamana kadar hayatımda bir sürü şey yaptım ama içlerinde en önemli olanı babanı ve seni sevmekti.

Burnumu sildim ve başka bir temiz kâğıt almak için uzandım. Hissettiklerimi tamamıyla söyleyemezdim ama yapabildiğimin en iyisi buydu. İyi yaşamasında, yetişkinliğinde ve yaşlılığında yardımcı olabilecek ne yazabilirdim? Ona aktarabileceğim ne öğrenmiştim?

Baban gibi birini seç, yazdım. *Her ikisi gibi.* Başımı iki yana salladım – iki adam birbirinden çok farklı değil miydi? Fakat Roger Wakefield'ı düşünerek yazdığımı öylece bıraktım. *Birini seçtiğin zaman sakın onu değiştirmeye çalışma*, yazdım büyük bir dikkatle. *İşe yaramaz. En önemlisi, onun seni değiştirmesine izin verme. O da bunu yapamaz ama erkekler her zaman bunu yapmaya çalışır.*

Kalemin ucunu ısırdım, mürekkebin acı tadını alabiliyordum. Ve son olarak, bildiğim ve yaşlandıkça öğrendiğim en iyi tavsiyeyi yazdım.

Dik dur ve sakın şişmanlamaya çalışma.

Her zaman seni sevecek olan,

Annen

Jamie küpeşteye yaslandığında omuzları titriyordu, kahkahadan mı yoksa diğer duygulardan mı bunu bilemiyordum. Gömleği ay ışığında daha da beyazdı ama yüzü karanlıktaydı. Sonunda döndü ve beni kendine doğru çekti.

"Onun çok iyi bir şekilde her şeyin üstesinden gelebileceğini düşünüyorum," diye fısıldadı. "Zavallı guguk kuşunun ona babalık yapıp yapmaması önemli değil, hiçbir genç kız senin gibi iyi bir anneye sahip olamaz. Öp beni, Sassenach. Seni dünyaya değişmem."

43

Hayali Kol

Fergus, Bay Willoughby, Jamie ve ben İskoçya'dan ayrıldığımızdan beri altı İskoçyalı kaçakçıyı dikkatlice izliyorduk ama birinin bile davranışında şüphe uyandıracak bir şey yoktu ve bir müddet sonra, onlara karşı olan bu temkinli halimin rahatladığını hissettim. Yine de Innes hariç onlara karşı tedbiri elden bırakmıyordum. Hem Fergus'un hem de Jamie'nin neden onu olası bir hain olarak düşünmediklerini sonunda anlamıştım; tek kollu olan Innes, Abroath yolunda vergi memurunu ağaca asamayan tek kaçakçıydı.

Innes sessiz bir adamdı. İskoçlar'ın hiçbiri konuşkan diyebileceğimiz tarzda insanlar değillerdi ama Innes içine kapanık biriydi. Bu yüzden, bir sabah onu ambar kapağının arkasına eğilmiş sessizce yüzünü ekşittiğini gördüğümde şaşırmadım, bir iç savaşla sessizce uğraştığı açıktı.

"Bir yerin mi ağrıyor, Innes?" diye sordum yanında durarak.

"Ahh!" Şaşkınlıkla doğruldu ama sonra yarı çömelir pozisyonda yeniden eğildi, tek koluyla karnını sıkıca tutuyordu.

"Hımm," diye mırıldandı, zayıf yüzü bu halde yakalandığı için kızarmıştı.

"Benimle gel," dedim dirseğinden tutarak. Kurtulmak için çılgınca etrafa bakındı ama ben onu çekiştiriyordum, karşı koyuyordu fakat duyulabilir bir itiraz yoktu. Kamarama geldik, masanın üzerine zorla oturttum ve onu muayene etmek için gömleğini çıkardım.

Zayıf, tüylü karnını elle muayene ediyordum. Bir tarafta ciğerin sağlam ve düzgün parçasını, diğer tarafta midenin yarı şişkin kıvrımını hissediyordum. Ağrı aralıklarla oluşuyor, onun kıvranmasına sebep oluyor ve sonra ağrı geçiyordu. Bu bana onda basit bir gaz sıkışması olduğu fikrini vermişti ama sağlam bir sıkışmasıydı.

Her ihtimale karşı safra kesesini de inceledim, muayene ederken safra kesesi tahrişinde oluşan şiddetli bir ağrı ya da iltihaplı bir apandis olursa ne yapacağımı da merak ediyordum. Gözümün önüne karın boşluğunu

getirdim, sanki önümde açık bir halde duruyordu. Parmaklarım tenin altındaki yumuşak, yumru şekle dokunuyordu – bağırsakların karışık katları yağ tabakası zarının sarı yorgancığıyla yumuşak bir şekilde korunuyorlardı. Ciğerin kaygan, düzgün yuvarlak kısmı, koyu kırmızı renkteydi öyle ki üstteki kalp zarının canlı kırmızı renginden daha koyuydu. Modern ağrı kesici ve antibiyotiklerle bile karın boşluğunu açmak yapılacak en riskli işti. Er ya da geç bunu yapmaya gerek duyacağım bir şeyle karşılaşacağımı biliyordum ama bunun daha sonra olmasını içtenlikle umut ediyordum.

"Nefes al," dedim, ellerim göğsündeydi ve zihnimde sağlıklı bir ciğerin pembe renkteki damarlı yüzeyini görüyordum. "Şimdi ver," ve şimdi rengin maviye döndüğünü hissediyordum. Ne hırıltı ne de kesilme vardı, güzel temiz bir akıntıydı. Stetoskop niyetine kullandığım deri taklidi kalın kâğıda uzandım.

"Bağırsaklarını en son ne zaman boşalttın?" diye sordum kâğıdı tüp şekline sokarken. İskoç'un zayıf yüzü ciğer rengine dönmüştü. Delici bakışlarımla karşılaştığında zar zor fark edilebilen 'dört' kelimesini mırıltıyla söyledi.

"Dört gün önce mi?" dedim, bir elimi göğsüne koyup düz bir şekilde masaya uzanmasını sağlayarak kaçma girişimlerini önlüyordum. "Öyle dur, emin olmak için burayı dinlemem lazım."

Kalp atış sesleri oldukça normaldi; yumuşak dolgun tıkırtılarla kapakçıkların açılıp kapandığını duyabiliyordum, hepsi doğru yerdelerdi. Teşhisten tamamen emindim – aslında ona baktığım ilk andan itibaren emindim. Artık kapı girişinden odaya şüpheyle bakan izleyiciler vardı; Innes'ın arkadaşları, izliyorlardı. Gösteriş için tüp stetoskobumun ucunu biraz daha aşağıya indirdim, karın seslerini dinliyordum.

Tam düşündüğüm gibiydi, kapana kısılmış gaz gürültüsü kalın bağırsakların üst kıvrımından açıkça duyulabiliyordu. Alttaki sigmoid kolon engellenmişti; oradan hiç ses gelmiyordu.

"Gaz sıkışması," dedim, "ve kabızlık."

"Evet, ben de bunu biliyorum," diye mırıldandı Innes, çılgınca gömleğini arıyordu. Aradığı kıyafetin üzerine bir elimi koydum, son yediği yemekler

hakkında onu sorguya çekmeden önce gitmesine mani oldum. Son yediği her zamanki gibi salamura domuz eti ve galetaydı, bu şaşırtıcı değildi.

"Kurumuş bezelye ve yulaf lapasına ne dersin?" diye sordum.

Innes suskundu ama bu soru kapıdaki izleyicilerden açıklamaların ve şikâyetlerin gelmesine sebep olmuştu.

Jamie, Fergus, Marsali ve ben her gün Kaptan Raines ile birlikte akşam yemeği yiyor, Murphy'nin lezzetli yemekleriyle ziyafet çekiyorduk, bu yüzden mürettebatın sofrasındaki yetersizlikten habersizdim. Sorunun Murphy'den kaynaklandığı açıktı; Kaptan'ın sofrası için aşçılık hünerlerini yüksek kalitede tutarken, mürettebatın akşam yemeğini umursamıyor gibiydi. Mürettebatın her zamanki akşam yemeğini çabucak ve tam yapmada ustalaşmıştı. Daha fazla zamana gerek duyulacak ve sıkıntıya sokacak bir menü önerisine tamamen karşı çıkıyordu. Haşlanmış bezelye ve kaynamış yulaf gibi yiyeceklerle sıkıntıya girmeyi kesinlikle reddediyordu.

Zorluğun sebebi ise onun estetik duygularına hitap etmeyen kaba İskoç sofrasına karşı olan ön yargısıydı. Bu konu hakkında onun ne düşündüğünü biliyordum. Jamie, Marsali ve Fergus'un düşkün olduğu İskoç yulaf kahvaltısı kâselerinin bulunduğu tepsiden 'köpek kusmuğu' olarak bahsettiğini duymuştum.

"Bay Murphy salamura domuz etinin ve galetanın otuz yıldır her mürettebata iyi geldiğini söylüyor. Ayrıca elmalı turta ya da kuş üzümlü muhallebi ile Pazar günleri sığır eti yaptığını da söylüyor. Eğer o sığır etiyse ve bize de iyi geliyorsa ben de zenciyim," diye haykırdı Gordon.

İskoçlar'ın yulaf lapasındaki ısrarları onun İrlandalı inatçılığını kabartmıştı ve bu konudaki ufacık, hararetli bir tartışmada büyük tepki veriyordu.

"Yulaf kahvaltısından bahsedildiğini biliyoruz," diye açıklama yapıyordu MacLeod, "çünkü bizden gelmemizi istediğinde Fergus böyle söylemişti. Ama İskoçya'dan ayrıldığımızdan beri et ve kurabiyeden başka bir şey yemiyoruz, eğer buna alışkın değilseniz midenizi pek tutmuyor."

Raeburn, "Böyle bir şey yüzünden Jamie Roy ile sıkıntıya girmek istemiyoruz," diye araya girdi. "Geordie'nin bir kuşağı var ve mürettebat

odasında kendi yulaf lapamızı fenerin üzerinde yapıyorduk. Fakat çantalarımızda getirdiğimiz tahıllar bitti ve kilerin anahtarı da Bay Murphy'de." Kum rengi sarı kirpiklerinin altından utangaç bir şekilde bana göz attı. "Bizim hakkımızda ne düşündüğünü bilmek istemiyoruz."

"'Alçak herifler' sözünün ne demek olduğunu bilemezsiniz, değil mi Bayan Fraser?" diye sordu MacRae, gür kaşlarından tekini kaldırmıştı.

Bu dert yanmaları dinlerken ilaç kutumdan çeşitli bitkiler alıyordum – anason, melekotu, iki büyük tutam köpek otu ve birkaç nane dalı. Kare bir gazlı bezle bunları bağladım, çantamı kapadım ve Innes'a gömleğini verdim.

"Bay Murphy ile konuşacağım," diye söz verdim. "Bu arada," dedim Innes'a, gazlı bez yığınını eline vererek, "bunlardan kendine güzel bir çay demle ve her nöbet değişiminde bir fincan iç. Eğer yarına kadar bir sonuç alamazsak, daha güçlü ilaçlar deneriz."

Buna cevap olarak, arkadaşlarının alaylı gülmeleri eşliğinde Innes'tan yüksek bir ciyaklama gelmişti.

"Bayan Fraser, ondan çıkan pislikten korkarsınız," dedi MacLeod, yüzünde büyük bir gülümseme vardı.

Parçalanmış bir atardamar gibi kırmızı renge bürünen Innes, gazlı bez yığınını alıp ifade edilemeyen bir teşekkürle selam verdi ve hızlıca odadan kaçtı. Diğer kaçakçılar ise yavaşça onu takip ediyordu.

Murphy ile yapılan sert tartışma kan dökmeden son bulmuştu ama bir uzlaşmaya varmıştık; İskoç mürettebatın sabah kahvaltısını hazırlamaktan ben sorumluydum. Tek bir tencere ve kaşık kullanmak şartıyla izin vermişti, yemek yaparken şarkı söylemeyecektim ve kutsal mutfağı kirletmemeye dikkat edecektim.

O gece dar ve soğuk yatağıma huzursuzca kendimi atmıştım, sabahki olayların ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordum. Eğer burası Lallybroch olsaydı ve buradakiler de Jamie'nin İskoç kiracıları olsaydı, bu konu hakkında onun yanına gitmeye çekinmezlerdi. Fakat Jamie zaten sorunun ne olduğunu bilirdi ve durumu düzeltmek için ilk adımlarını atmış olurdu.

Jamie'nin kendi adamlarının samimi ve şüphesiz sadakatlerine alışkın olduğumdan, bu mesafeyi can sıkıcı buluyordum.

Jamie ertesi sabah kaptanın sofrasında değildi, ringa balığı yakalamak için iki denizciyle birlikte küçük bir kayıkla denize açılmıştı ama öğle vakti döndüğünde onu karşıladım. Güneşten yanmıştı, neşeliydi ama olduğu gibi balık pulu ve kanıyla kaplıydı.

"Innes'a ne yaptın, Sassenach?" dedi sırıtarak. "Sancak tarafındaki tuvalette saklanıyor. Dışkısını yapana kadar tuvaletten çıkmaması gerekiyormuş, sen söylemişsin."

"Tam olarak öyle söylemedim," diye açıklama yaptım. "Bu akşama kadar bağırsaklarını boşaltamazsa, ona karaağaç lavmanı vereceğimi söyledim." Jamie omzunun üzerinden tuvalete doğru baktı.

"Evet, sanırım Innes'ın bağırsaklarının düzelmesi için dua edeceğiz, yoksa yolculuğun geri kalan kısmını tuvalette geçirecek diye şüpheleniyorum."

"Ben endişelenmiyorum. Artık o ve diğerleri yulaf kahvaltısına yeniden kavuştu, anlamsız engellemelerim olmadan bağırsakları kendi başlarının çaresine bakabilecek."

Jamie bana bir bakış attı, şaşkındı.

"Yulaf kahvaltılarını geri mi aldı? Ne demek istiyorsun, Sassenach?"

Ellerini temizlemek için bir tas su getirdiğinde, cereyan eden Yulaf Lapası Savaşı'nı ve sonucunu anlatıyordum. Kollarını yukarıya doğru sıyırırken küçük bir kaş çatması kaşlarının birleşmesini sağlamıştı.

"Bu konu için benim yanıma gelmeleri gerekirdi," dedi.

"Er ya da geç geleceklerdi, öyle sanıyorum," dedim. "Ben sadece Innes'ı ambar kapağının arkasında inlerken bulduğumda şans eseri öğrendim."

"Hımm." Parmaklarına bulaşan balık kanını temizlemeye başlamıştı, küçük bir sünger taşıyla ellerine yapışmış pulları ovalıyordu.

"Bu adamlar Lallybroch'taki adamların gibi değiller, öyle mi?" dedim, aklımdan geçen düşünceyi söylemiştim.

"Hayır," dedi sessizce. Parmaklarını leğene soktu, balık pulları olduğu yere küçük parlak daireler bırakıyordu. "Ben onların beyi değilim, sadece onlara ücretlerini ödeyen kişiyim."

"Ama seni seviyorlar," diye itiraz ettim, sonra Fergus'un hikâyesini hatırladım ve cümlemde biraz değişiklik yaptım, "en azından beşi."

Ona havluyu verdim. Başıyla onaylayarak havluyu aldı ve ellerini kuruladı. Havludaki lekelere bakarak başını iki yana salladı.

"Evet, MecLeod ve diğerleri beni yeterince seviyor ya da beşi beni seviyor," dedi dalga geçercesine. "Ve gerekirse benim yanımda da duruyorlar. Ama Innes haricinde onlar beni çok tanımıyor, ben de onları."

Kirli suyu bir tarafa boşalttı ve boş tası kolunun altına soktu, aşağıya gitmek için döndü ve bir kolunu bana uzattı.

"Stuartlar'ın sebep olduğu davada Culloden'da çok ölen oldu, Sassenach," dedi. "Akşam yemeğini şimdi yemek ister misin?"

***

Gelecek haftaya kadar Innes'ın neden farklı olduğunu anlayamamıştım. Belki de ona verdiğim müshilin başarısından cesaret alarak, bir hafta sonra gönüllü olarak benim kamarama geldi.

"Merak ediyorum, bayan," dedi nazikçe, "olmayan bir şey için de ilaç var mı?"

"Ne?" Bu tanımlamaya şaşkınlıkla bakmış olmalıyım ki örnek göstermek için gömleğinin boş kolunu kaldırdı.

"Kolum," diye açıklama yaptı. "Gördüğünüz üzere kolum yok. Fakat böyle olduğu halde bazen çok kötü bir şekilde ağrım oluyor." Hafiften kızardı.

"Birkaç yıl delirip delirmediğimi merak ettim," dedi, sır verircesine kısık bir sesle konuşuyordu. "Ama biraz Bay Murphy ile konuştum ve bana kaybettiği bacağının da böyle olduğunu söyledi. Fergus da olmayan elinin birinin cebine girmiş gibi hissederek bazı geceler uykusundan uyandığını söyledi." Bir anlığına gülümsedi, seyrek bıyıklarının altındaki dişleri

parlıyordu. "Eğer bu genel bir şeyse, yani olmayan bir kolu ya da bacağı hissetmek, belki bir şeyler yapılabilir diye düşünüyorum."

"Anlıyorum." Çenemi ovaladım, düşünüyordum. "Evet, bu genel bir şey. Olmayan kısmında bir şey hissediyorsan buna hayali uzuv denir. Ne yapılması gerektiğine gelince..." Kaşlarımı çattım, böyle bir durumun şifalı bitkilerle iyileştirildiğini duyup duymadığımı düşünmeye çalışıyordum. Zaman kazanmak için sordu sordum, "Kolunu nasıl kaybettin?"

"Ahh, kan zehirlenmesi," dedi sıradan bir şekilde. "Bir gün bir çiviyle elime küçük bir delik açtım ve o da iltihaplandı."

Omuzdan aşağıya boş olan kola baktım. "Sanırım bu yaptı," dedim açıkça.

"Evet. Ancak bir yandan da iyi bir şeydi; bu sayede geri kalanlarla birlikte sürgün edilmekten kurtuldum."

"Geri kalanlar mı?"

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ardsmuir'deki diğer tutuklular. Mac Dubh size bundan bahsetmedi mi? Kalenin hapishane olarak kullanımını durduklarında bütün İskoç tutukluları sözleşmeli işçi olarak Koloniler'e gönderdiler. Sadece Mac Dubh ve ben hariç. Büyük bir adam olduğu için gözlerini ondan ayırmak istemediler ve benim de kolum yoktu ve ağır işlerde iyi değildim. Bu yüzden Mac Dubh başka bir yere götürüldü ve benim de gitmeme izin verildi. Af çıktı ve serbest bırakıldım. Anlayacağınız üzere çok talihli bir kazaydı, elbette bazı geceler gelen ağrılar hariç." Yüzünü buruşturdu ve olmayan kolunu ovarmış gibi yaptı, durdu ve sorunu bana gösterirken omuz silkti.

"Anladım. O zaman sen Jamie ile birlikte hapishanedeydin. Bunu bilmiyordum." İlaç kutuma doğru döndüm, söğüt kabuğu ya da rezeneli köpek otu çayı gibi genel ağrı kesicilerin hayali kol ağrısına da iyi gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

"Ahh, evet." Innes utangaçlığından sıyrılmış ve benimle daha rahat konuşmaya başlamıştı. "Eğer Mac Dubh serbest kaldığında beni bulmaya gelmeseydi, şimdiye kadar açlıktan ölmüş olurdum."

"Seni aramaya mı geldi?" Göz ucuyla mavi bir parıltı gördüm ve kapının önünden geçen Bay Willoughby'yi çağırdım.

"Evet. Şartlı tahliyesinden serbest kaldığı zaman, Amerika'ya götürülen adamlarının izini bulup bulmayacağını ya da onların dönüp dönmediğini araştırmak için geldi." Omuz silkti, olmayan kol bu hareketi abartıyordu. "Ama benim haricimde İskoçya'da kimse yoktu."

"Anladım. Bay Willoughby, bunun için ne yapılacağı hakkında bir fikriniz var mı?" Çinli adama sorunu anlattım ve bir fikri olduğunu duyduğumda çok sevindim. Bir kez daha Innes'ın gömleğini çıkardık. Bay Willoughby parmaklarını sertçe adamın boynuna ve gövdesine bastırıp, elinden geldiği kadarıyla bana açıklama yaparken onu izliyor, dikkatlice not alıyordum.

"Kol hayalet dünyada," diye açıklama yapıyordu. "Beden değil, o buradaki dünyada. Kol yeniden gelmek istiyor, çünkü bedenden ayrılmış gibi değil. Bu *An-mo* baskı bu ağrıyı kesecek. Ayrıca kolun geri gelmeyeceğini de söyleyelim."

"Sen bunu nasıl biliyorsun?" Innes bu yönteme ilgi duymaya başlamıştı. Mürettebatın çoğu Bay Willoughby'nin onlara dokunmasına izin vermiyordu; onu kâfir, pis ve ayaklara düşkün olduğu için sapık olarak kabul ediyorlardı ama Innes son iki yıldır Çinli adamı tanıyor ve onunla birlikte çalışıyordu.

Bay Willoughby başını iki yana salladı, düşüncelerini kelimelere dökmemişti ve benim ilaç kutumu karıştırmaya başlamıştı. Bir şişe kurutulmuş kırmızıbiberle geri döndü ve küçük bir tabağın içine bolca döktü.

"Ateş var mı?" diye sordu. Bende bir çakmak taşı ve bir çelik vardı. Bunlarla kurumuş bitkileri tutuşturmayı başardı. Keskin koku kamarayı doldurdu ve hepimiz tabaktan yükselen küçük beyaz dumanın tabağın üzerinde küçük bir buluta dönüşmesini izledik.

"*Fan jio* elçi dumanını hayalet dünyaya gönder, kolla konuş," diye açıklama yapıyordu Bay Willoughby. Ciğerlerini şişirdi, kirpi balığı gibi yanakları tombullaştı ve kuvvetlice üflediğinde dumanı dağıttı. Sonra döndü ve Innes'ın sakat koluna bolca tükürdü.

"Hey, seni küçük kâfir!" diye bağırdı, gözleri öfkeden büyümüştü. "Bana nasıl tükürmeye cesaret edersin?"

"Hayaletlere tükürmek," diye açıklama yapıyordu Bay Willoughby, üç adımla çabucak kapıya doğru geriledi. "Hayalet tükürükten korkar. Bir daha geri gelmeyecek."

Innes'ı sakinleştirmek için bir elimi sağlam koluna koydum. "Kolun şimdi çok acıyor mu?" diye sordum.

Bunu düşünürken yüzünde beliren öfke ifadesi azalmaya başlamıştı.

"Şey... hayır," diye kabul etti. Sonra kaşlarını çatarak Bay Willoughby'ye baktı. "Ama bu aklına her estiğinde üzerime tüküreceğin anlamına gelmiyor, seni küçük porsuk suratlı solucan!"

"Ahh, hayır," dedi Bay Willoughby soğuk bir sesle. "Ben tükürmeyeceğim. Sen tüküreceksin. Kendi hayaletlerini korkut."

Innes başını kaşıdı, kızsa mı gülse mi bilememişti.

"Evet, lanetleneceğim," dedi sonunda. Başını iki yana sallayarak gömleğini aldı ve giyindi. "Yine de," dedi, "sanırım gelecek sefer sizin çayınızı deneyeceğim, Bayan Fraser."

44

Doğanın Gücü

"Ben bir aptalım," dedi Jamie. Geminin karşı tarafındaki küpeştede koyu bir sohbete dalan Fergus ve Marsali'yi izlerken düşünceli bir şekilde konuşuyordu.

"Seni böyle düşündüren nedir?" diye sordum lakin oldukça iyi bir fikrim vardı. Gerçek şuydu; evli olan bu dört kişinin bekâr gibi yaşaması. Bu durum gerçekten bekâr olan mürettebatın arasında bastırılmış bir eğlence havasının ortaya çıkmasına sebep oluyordu.

"Yirmi senemi yatağımda senin hasretini çekerek geçirdim," dedi, "ve bir ay içinde seni geri kazandım ama öyle bir durum ayarladım ki ambarın arkasında bile korkmadan seni rahatça öpemiyorum. Buna rağmen, ne zaman Fergus'u bulmak için etrafa bakınsam yüzünü aşağıya indirip şaşı gözlerle bana bakıyor, küçük piç kurusu! Ve bunda benim aptallığım dışında kimsenin bir suçu yok. Bunu yaparken ne düşündüm ben?" dedi, tam bir şefkatle birbirlerine sokulan karşı taraftaki çifte kızgınlıkla bakıyordu.

"Evet, Marsali daha on beş yaşında," dedim tatlılıkla. "Sanırım babalık ya da üvey babalık duygularınla hareket etmen gerektiğini düşündün."

"Evet. Böyle düşündüm." İsteksiz bir gülümsemeyle bana baktı. "Şefkatimin ödülü ise kendi karıma dokunamamam!"

"Bana dokunabilirsin," dedim. Bir elini alıp başparmağımla kibarca avcunu okşamaya başladım. "Henüz önlenemez bir şehvetle karşılaşmadın."

Bu sınırlar içerisinde birkaç başarısız girişimde bulunmuştuk, ya mürettebatlardan birinin zamansız ortaya çıkışından ya da gizli olarak düşündüğümüz *Artemis*'in hiç de uygun olmayan kuytu köşelerinden dolayı hepsi de hayal kırıklığıyla sonuçlanmıştı. Bir gece yarısı kıç ambarındaki girişim, koca bir farenin hayvan derisi yığınlarının üzerinden Jamie'nin çıplak omuzlarına atlamasıyla sona ermişti. Bu durum benim sinir krizi geçirmemi ve Jamie'nin de yaptığı işe devam etmesi için bütün isteğinden olmasına neden olmuştu.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bir göz attı, başparmağım hâlâ gizliden onun avcunu okşuyordu. Gözlerini kısarak bana baktı ama devam etmeme izin verdi. Parmaklarını kibarca elime doladı, nabzımda olan başparmağı kuş tüyü gibi hafifti. Bu gibi hareketlerin daha çok hayal kırıklığına sürüklediğini çok iyi bilmemize rağmen, ellerimizi birbirimizden alamadığımız bir gerçekti.

"Evet öyle, kendimi savunmada iyiyim diye düşünüyorum," dedi üzülerek, gözlerimin içine bakarak gülümsüyordu.

"İyi niyet hakkında ne söylendiğini bilirsin."

"Ne söyleniyormuş?" Başparmağı bileğimi bir aşağı bir yukarı yavaşça okşuyor, karnıma doğru küçük titremeler yolluyordu.

"Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir." Elini sıktım ve kendi elimi çekmeye çalıştım ama o buna izin vermedi.

Gözleri Fergus'un üzerindeydi, bir albatros tüyüyle Marsali ile şakalaşıyordu. Kız boşu boşuna uzaklaşmaya çalışırken, o kıza bir koluyla sarılmış çenesinin altını gıdıklıyordu.

"Çok doğru," dedi. "Durum düzeltilemeyecek kadar geç olmadan önce, kızın yapmak üzere olduğu şeyi bir kez daha düşündüğünden emin olmalıyım. Onlara karışmamın sonucu seni düşünmemeye çalışarak gecenin bir yarısı uyanık olmak, kamaranın karşısında Fergus'un şehvetini dinlemek ve sabah kalktığım zamanda beni her gördüklerinde mürettebatın sakallı yüzlerinin ortasında kocaman bir sırıtmayla karşılanmak oluyor." Yanımızdan geçen Maitland'e sert bir bakış attı. Miço şaşkınlıkla baktı ve omzunun üzerinden kızgınlıkla bakarak yanımızdan dikkatlice geçti.

"Birinin şehvetini nasıl duyabiliyorsun?" diye sordum büyülenmişçesine.

Bana bir baktı, biraz şaşırmışa benziyordu.

"Ahh! Şey... sadece..."

Bir müddet durdu sonra sert bir esintiyle kızarmaya başlayan burun kemiğini ovaladı.

"Hapishanedeki erkeklerin uzun süre kadınları olmadan ne yaptıkları hakkında bir fikrin var mı, Sassenach?"

"Tahmin edebiliyorum," dedim, gerçekten ilk ağızdan duymak istemediğimi düşünüyordum. Bana daha önce Ardsmuir'deki zamanını anlatmamıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi basitçe. "Üç seçenek vardır; birbirini kullanma, delirme ya da işini kendi başına halletme, değil mi?"

Denize bakmak için döndü ve bana bakmak için de başını hafiften yana doğru eğdi, dudaklarında belirsiz bir gülümseme vardı.

"Benim delirdiğimi düşündün mü, Sassenach?"

"Çoğu zaman değil," diye cevap verdim dürüstçe. Kahkaha attı ve üzülerek başını iki yana salladı.

"Hayır, bununla başa çıkacakmışım gibi görünmüyordu. Fakat bazen keşke deli olsaydım dedim. Sürekli gelecek sefer ne yapacağını düşünmektense delirmek daha kolay gibi görünüyordu ama bu benim doğama aykırı gibiydi. Anal seks de öyle," diye ekledi, dudağı hafiften seğirmişti.

"Hayır, ben de öyle düşünmüyorum." Çaresiz ihtiyacın haricinde, sürekli başka bir erkeği kullanma düşüncesinden korkarak geri çekilen erkekler kendi işlerini kendileri halledebiliyorlardı. Ama Jamie değil. Jack Randall'ın elindeyken edindiği tecrübeleri bildiğimden, kendi çaresini bulmadan önce muhtemelen onun delirebileceğinden şüpheliydim.

Hafiften omuz silkti ve sessizce durdu, denize bakıyordu. Sonra ellerine baktı, önünde durmuş küpeşteyi tutuyorlardı.

"Onlarla savaştım, yani beni tutuklayan askerlerle. Yapmayacağıma dair Jenny'ye söz vermiştim, onların canımı yakacağını düşünüyordu. Ancak zaman geldiğinde kendime hâkim olamadım." Yeniden omuz silkti ve sağ elini yavaşça açıp kapadı. Sakat olan eliydi, ilk iki eklemine uzanan belirgin yaranın olduğu üçüncü parmağı sakattı, dördüncü parmağının ikinci eklemi de bükülmez bir şekilde kaynamıştı, bu yüzden elini yumruk yapsa bile parmakları beceriksizce ortada kalıyordu.

Parmağını hafifçe sallayarak, "Bir İngiliz askerinin çenesine vururken bunu yeniden kırdım," dedi üzgünce. "Bu üçüncü kez oldu; ikincisi Culloden'da olmuştu. O zaman pek önemsemedim. Fakat beni zincirlere vurdukları zaman çok daha önemsemeye başladım."

"Önemsediğini düşünüyorum." Çok zor bir durumdu. Esnek, güçlü bedenin metallerle baskı altında tutulduğunu, bağlandığını ve aşağılandığını düşünmek şaşılacak derecede acı verici olmalıydı.

"Hapishanede gizlilik yoktu," dedi. "Sanırım bunu zincirlerden daha çok düşünüyordum. Gece gündüz her zaman birinin gözü önündeydim, düşüncelerin için başına dikilmiş bir bekçi yoktu ama düşüncelerini saklamak için uyur gibi yapıyordum. Diğerine gelince..." Bir anlığına homurdandı ve yüzüne düşen bir saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evet, ışığın yok olmasını bekliyordun, çünkü en edepli zamanlar karanlık olduğu vakitlerdi."

Hücreler büyük değildi ve tutuklular gecenin soğuğunda ısınmak için yan yana yatıyorlardı. Karanlığın haricinde hiç utanma yoktu, sessizlik dışında hiç gizlilik yoktu, her biri kendi ihtiyaçlarını giderirken onlara uymamak için bilmezden gelmek imkânsızdı.

"Bir seneden fazla zincirler içinde kaldım, Sassenach," dedi. Kollarını kaldırdı, kırk beş santim bir açıyla iki yana açtı ve dimdik durdu, sanki görünmez bir sınıra uzanıyordu. "Bu kadar uzanabiliyordum, daha fazlası yoktu," dedi hareketsiz ellerine dik dik bakarak. "Ve zincirler ses çıkarmadan ellerimi hareket bile ettiremiyordum."

Utanç ve ihtiyaç arasında yıpranarak karanlıkta bekliyordu, etrafını saran adamların çürük ve bedensel kokularıyla nefes alıyor, arkadaşlarının mırıldanan seslerini dinliyordu ta ki yanındaki bir ses gizlice ona zincirlerinin çıkardığı tıkırtının önemsenmeyeceğini söyleyene kadar.

"Eğer çok iyi bildiğim bir şey varsa, Sassenach," dedi sessizce ve Fergus'a bir bakış attı, "o da bir erkeğin yanında olmayan kadınıyla sevişme sesidir."

Bana baktı sonra hafifçe gülümsedi, alaycı mizahının altında gözlerinin derinliklerinde o karanlık hatıraları görebiliyordum.

Korkunç ihtiyacı da görebiliyordum; arzusu yalnızlığa, yozlaşmaya, bakımsızlığa ve ayrılığa dayanacak kadar güçlüydü.

Hâlâ sessizce durmuş birbirimize bakıyorduk. Yanımızda güverte trafiğinden habersizdik. Jamie düşüncelerini herkesten saklamayı çok iyi biliyordu ama benden saklamıyordu.

İçindeki açlık iliklerine işlemişti. Eli benim elimden birkaç santim uzakta küpeştede duruyordu, parmakları uzun ve güçlüydü... Eğer ona dokunursam, arkasını dönüp hemen burada, güvertenin ortasında beni alır diye düşündüm.

Sanki benim düşüncelerimi duymuş gibi birden elimi tutup kasıklarına bastırdı.

"Bana geri geldiğinden beri kaç kere birlikte olduk?" diye fısıldadı. "Genelevde bir ya da iki kez, süpürge otlarının arasında üç kez. Ve bir kez Lallybroch'ta ve bir kez de Paris'te." Parmakları yavaşça bileğimde geziniyor, nabzım deli gibi atıyordu.

"Her seferinde seni fazla arzulayarak yatağını terk ediyordum. Kendimi hazır hissetmem için yüzüme değip geçen saçlarının kokusundan ya da yemeğe oturduğumuzda bacağıma değen bacağını hissetmekten fazlasına gerek yok. Ve rüzgârın elbiseni sıkıca bedenine sardığı güvertede seni görmek..."

Bana bakarken dudağının köşesi hafiften seğirdi. Boğaz çukurunda güçlü bir şekilde atan nabzını ve şehvetle kızaran yüzünü görebiliyordum.

"Bir bakır peni için verilecek anlar vardır, Sassenach. Seni direğe yaslar, eteğini beline kadar yukarıya sıyırırım ve sana şu noktada sahip olurum. Mürettebatın canı cehenneme!"

Parmaklarım avcunda kıvranıyordu ve o elimi sıkıca tuttu, mutfağa doğru giden topçunun selamına karşılık olarak nazikçe başını salladı.

Kaptan'ın akşam yemeğini haber veren zil sesi geliyordu, tatlı metalik titreşim ayak tabanımdan yukarıya tırmanıyor, içime kadar işliyordu. Fergus ve Marsali oyunlarını bırakıp aşağıya iniyorlardı ve mürettebat da nöbet değişimi için hazırlıklarını yapmaya başlamıştı ama biz küpeştenin yanında öylece durmuş birbirimizin gözlerine bakıyor ve birbirimiz için yanıyorduk.

"Kaptan'ın saygılarını iletmeye geldim, Bay Fraser. Akşam yemeğinde ona eşlik edecek misiniz?" Miço çocuk Maitland'dı bu, mesajını iletirken uzak bir mesafede durmaya özen göstermişti.

Jamie derin bir nefes aldı ve gözlerini benden ayırdı.

"Evet, Bay Maitland, hemen geliyoruz." Bir kez daha nefes alıp ceketini omuzlarına yerleştirdi ve bana bir kolunu uzattı.

"Aşağıya inelim mi, Sassenach?"

"Bekle bir dakika." Aradığım şeyi bularak elimi cebimden çıkardım. Elini tuttum ve bozukluğu avcuna bastırdım.

İlk önce elindeki III. George'un görüntüsüne sonra da bana baktı.

"Ödeştik," dedim. "Hadi gidip yemek yiyelim."

***

Ertesi gün yine kendimizi güvertede bulduk; havanın serin olmasına rağmen soğuk hava kamaraların boğucu havasından daha iyiydi. Her zamanki yolumuzda yürüyorduk, geminin bir yanından aşağıya doğru iniyor diğer yanından yukarıya doğru çıkıyorduk ama sonra Jamie durdu, basımevi hakkında bana kısa hikâyeler anlatırken küpeşteye doğru yaslandı.

Bir metre uzağımızdaki Bay Willoughby ana direğin altında bağdaş kurmuş oturuyordu, terliğinin yanında küçük siyah bir mürekkep kabı ve yerde de büyük beyaz bir kâğıt vardı. Fırçasının ucu bir kelebek gibi kâğıda yavaşça dokunuyor, arkasından enteresan şekiller bırakıyordu.

Büyülenmişçesine onu izlerken yeniden sayfanın başına fırçasını vurmaya başladı. Hızlı çalışıyordu, vuruşlarından emindi.

Güverte görevlilerinden biri tehlikeli bir şekilde sayfanın kenarından geçti, neredeyse koca kirli ayağıyla kar beyazı kâğıda basacaktı. Birkaç dakika sonra başka biri de aynı şeyi yaptı ama aslında geçecek bir sürü yer vardı. Sonra ilk adam geri geldi, bu sefer geçerken küçük siyah mürekkep kabına çarpacak kadar dikkatsizdi.

"Ahh!" diye bağırdı denizci kızgınlıkla. Tertemiz güvertedeki siyah lekeye ayağını sürttü. "Pis kâfir! Şuraya ne yaptığına bir bak!"

Dönen ikinci adam meraklı bir şekilde yanlarında durdu. "Temiz güverteye mi? Kaptan Raines hiç memnun olmayacak, değil mi?" Dalga geçer bir keyifle Bay Willoughby'yi işaret ediyordu. "En iyisi kaptan gelmeden acele et ve şurayı yala, küçük arkadaş."

"Evet, bunu yap. Çabuk ol, hemen!" İlk adam bir adım daha yaklaştı, gölgesi bir benek gibi kâğıda düşüyordu. Bay Willoughby'nin dudakları kenetlenmişti ama kafasını çevirip yukarıya bakmıyordu. İkinci sütunu da tamamlayıp mürekkep kabını düzeltti ve gözlerini kâğıttan ayırmadan fırçasını mürekkebe daldırdı ve üçüncü sütununu yapmaya başladı, elleri kararlı bir biçimde hareket ediyordu.

"Sana dedim ki," diye konuşmaya başladı ilk denizci yüksek sesle ama büyük beyaz bir mendil önündeki yere düşüp, mürekkep lekesini örterken şaşkınlık içinde sustu.

"Affedersiniz, baylar," dedi Jamie. "Sanırım bir şeyimi düşürdüm." Denizcilere samimi bir şekilde başıyla selam vererek aşağıya eğildi ve mendiliyle yeri sildi. Güvertenin üzerinde belirsiz bir lekeden başka bir şey kalmamıştı. Denizciler birbirlerine baktılar, sonra da şüpheyle Jamie'ye. Bir tanesi tatlılıkla gülümseyen yüzdeki buz gibi mavi bakışları yakaladı ve rengi attı. Arkadaşının kolunu çekiştirerek acelece geri döndü.

"Önemli değil, sör," diye mırıldandı. "Hadi gel, Joe, arka güverteden çağrılıyoruz."

Jamie ne giden denizcilere ne de Bay Willoughby'ye baktı ama doğruca yanıma geldi, mendilini yeniden kolunun içerisine sokuyordu.

"Çok güzel bir gün, öyle değil mi, Sassenach?" dedi. Başını geriye doğru itip derin bir nefes aldı. "Ferah bir hava, değil mi?"

"Sanırım diğer günlerden biraz daha ferah," dedim eğlenerek. Güvertenin bu bölgesindeki hava, aşağıdaki ambarda saklanan şaplanmış hayvan derisi kokuyordu.

Yanımdaki küpeşteye yeniden yaslandığında, "Çok kibar bir davranıştı," dedim. "Sence Bay Willoughby'ye yazması için benim kamaramı

kullanmasını teklif etmeli miyim?"

Jamie homurdandı. "Hayır. Ona benim kamaramı kullanmasını ya da yemek saatleri arasında yemekhanedeki masayı kullanmasını söyledim ama o burada yazmayı tercih etti. İnatçı küçük aptal."

Kamburu çıkmış küçük figürü inceliyordum, "Sanırım ışık burada daha iyi," dedim şüpheyle, inatla direğe karşı oturuyordu. Onu izlerken, şiddetli bir rüzgâr kâğıdın kenarını kaldırdı; Bay Willoughby hemen onu tuttu, diğer eliyle kısa vuruşlarını yaparken bir eliyle de sıkıca kâğıdı tutuyordu. "Pek rahat da görünmüyor."

"Evet." Jamie biraz kızgınlıkla parmaklarını saçlarına götürdü. "Mürettebatı kışkırtmak için bunu bilerek yapıyor."

"Eğer peşinde olduğu şey buysa, işini iyi yapıyor," diye yorum yaptım. "Ama ne için?"

Jamie yanımdaki küpeşteye iyice yaslandı ve bir kez daha homurdandı. "Şey, bu biraz karışık. Daha önce bir Çinli ile tanıştın mı?"

"Birkaç tanesiyle ama benim zamanımdakiler biraz farklı sanırım," dedim açıkça. "Birincisi saçlarında ince bir örgü yok ve ipek pijama giymiyorlar, ayrıca leydilerin ayakları ile ilgili de bir saplantıları yok. Eğer varsa bile bana bundan bahsetmediler," dedim.

Jamie kahkaha attı ve biraz daha yanıma yanaştı, böylece küpeşteyi tutan eli benim elime değiyordu.

"Evet, bu ayaklarla ilgili," dedi. "Ya da ilk başta bununla başlamak lazım. Josie, Madam Jeanne'in evindeki fahişelerden biri, Gordon'a bundan bahsetti ve elbette o da herkese anlattı."

"Bu kahrolası ayaklar da neyin nesi?" diye direttim, merakım karşı konulamaz bir hale gelmişti. "O, ayaklarla ne yapıyor?"

Jamie öksürdü ve yanakları hafiften kızardı. "Şey, bu biraz..."

"Kesinlikle beni şaşırtacak bir şey söyleyemezsin," diye ona güvence verdim. "Hayatımda bir sürü şey gördüm, biliyorsun ve işin aslına bakarsak çoğunu da seninle yaşadım."

"Buna şaşıracağını sanıyorum," dedi sırıtarak. "Evet, onun yaptığı pek bir şey yok ama Çin'de soylu leydilerin ayakları sarılır."

"Bunu duydum," dedim bütün bu yaygarayı merak ederek. "Ayakların küçük ve zarif görünmesini sağlamak için yapılıyor."

Jamie yeniden homurdandı. "Zarif, öyle mi? Nasıl yapıldığını biliyor musun?" Ve bana anlatmak için iyice yanıma sokuldu.

"Küçük bir kızı alıyorlar ve ayak parmaklarını topuğuna değene kadar büküyorlar sonra böyle kalması için ayaklarını sıkıca sarıyorlar."

"Oof!" dedim istemeyerek.

"Evet, işte böyle," dedi açıkça. "Dadısı kızın ayaklarını temizlemek için ara sıra sargıları açıyor ama sonra yeniden sarıyor. Bir zaman sonra onun küçük parmakları çürüyor ve küçülüyor. Ve büyüdüğünde zavallı kızın ayakları bacaklarının bitiminde kemik ve deri yumrusundan başka bir şeye benzemiyor, benim yumruğumdan bile daha küçük oluyor." Göstermek için küpeştenin tahtasına doğru yumruğunu yavaşça sıktı. "Ama işte o zaman kızın çok güzel olduğu düşünülüyor," diye sonlandırdı. "Yani senin ifadenle; zarif."

"Bu tamamen iğrenç!" dedim. "Fakat bunu yapmakla ne elde ediyorlar–" Bay Willoughby'ye bir göz attım ama bizi duyduğuna dair bir işaret yoktu. Rüzgâr onun tarafından bize doğru esiyor, sözlerimizi denize taşıyordu.

"Bunun küçük bir kızın ayağı olduğunu söyledim, Sassenach," dedi sağ elini düz bir şekilde uzatarak. "Ayak parmaklarını topuğuna değecek kadar bük, o zaman ne elde edersin?" Göstermek için parmaklarını yavaşça bir yumruk gibi kıvırdı.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Jamie sol elinin orta parmağını uzattı ve oldukça çarpıcı bir hareketle birden yumruğunun ortasına parmağını soktu.

"Bir delik," dedi kısaca.

"Dalga geçiyorsun! Bu yüzden mi yapıyorlar?"

Alnı hafiften kırıştı ve sonra rahatladı. "Ahh, şaka mı yapıyorum? Kesinlikle hayır, Sassenach. O dedi ki," – nazik bir şekilde Bay

Willoughby'yi işaret ediyordu – "bu harika bir his. Erkek için."

"Sapık küçük hayvan!"

Jamie bu kızgınlığıma bir kahkaha attı.

"Evet, mürettebat da böyle düşünüyor. Tabii ki İskoç kadınlardan aynı verimi elde edemedi ama bazen... denediğini sanıyorum."

Küçük Çinli adama karşı olan genel düşmanlığı anlamaya başlamıştım. *Artemis*'in mürettebatıyla olan kısa tanışıklığım, denizcilerin kadınlar söz konusu olunca tam bir centilmen olduklarını öğretmişti – şüphesiz bu da yılın çoğunu kadınlar olmadan geçirdiklerindendi.

"Yaa," dedim şüpheli bir şekilde Bay Willoughby'ye bakarak. "Evet, bu onların neden böyle davrandıklarını açıklıyor, peki o ne düşünüyor?"

"Bu biraz daha karışık bir durum." Jamie'nin ağzı çarpık bir gülüşle yukarıya doğru kıvrıldı. "Bay Yi Tien Cho'ya göre biz barbarız."

"Öyle mi? Sen bile mi?"

"Ahh, evet. Ben pis, kötü kokulu bir *gwao-fe*'yim. Bu onların dilinde yabancı şeytan demek, bilirsin işte sansar kokulu. *Huang-shu-lang*'ın anlamı da yaratık yüzlü demek diye düşünüyorum," diye tamamladı cümlesini neşeli bir şekilde.

"Bunların hepsini sana o mu anlattı?" Birinin hayatını kurtarmaya karşılık tuhaf bir ödül gibi görünüyordu. Jamie tek kaşını yukarıya kaldırarak bana doğru baktı.

"Küçük adamların içtikleri zaman her şeyi anlatacaklarını fark ettin mi?" diye sordu. "Kanyağın onların bedenlerini unutturduğunu düşünüyorum; kendilerini dev kıllı bir canavar ya da ateşli bir kabadayı olarak düşünüyorlar."

Hâlâ resim yapan Bay Willoughby'yi gösterdi. "Sarhoşken biraz daha düşünceli olabiliyor ama bu onun ne düşündüğünü değiştirmiyor. Ben olmadığımda birisi büyük olasılıkla onu başından vuracak ya da gecenin bir yarısı pencereden dışarıya atacaktır ve bunu biliyor."

Oldukça sakin konuşuyordu ama ben yanımızdan geçen denizcilerin yan yan bize baktıklarını kaçırmamıştım ve Jamie'nin benimle birlikte küpeştenin yanında neden gereksiz bir sohbetin içine girdiğini henüz anlamıştım. Eğer birisi Bay Willoughby'nin Jamie'nin koruması altında olduğu hakkında şüpheye düşerse, devamı da gelirdi.

"Sen onun hayatını kurtardın, ona iş verdin ve onu her türlü sıkıntıdan uzak tuttun. Ama o sana hakaret ediyor ve senin cahil bir barbar olduğunu düşünüyor," dedim açıkça. "Sevimli küçük arkadaş."

"Evet, öyle." Rüzgâr hafiften yön değiştirerek Jamie'nin saçını yüzüne doğru getiriyordu. Saçını kulağının arkasına yerleştirdi ve bana doğru eğildi, neredeyse omuzlarımız birbirine değecekti. "Bırak o istediğini söylesin, onu anlayan tek kişi benim."

"Gerçekten mi?" Bir elimi Jamie'nin elinin üzerine koydum.

"Evet, belki tam olarak anladığımı söyleyemem," diye kabul etti. Ayaklarının altındaki güverteye bir göz attı. "Ama şunu çok iyi hatırlıyorum," dedi yumuşak bir sesle, "gurur ve arkadaşlık dışında hiçbir şeyinin olmaması."

Innes'ın dediklerini hatırladım ve tek kollu adamın Jamie'nin zor zamanında en yakın arkadaşı olup olmadığını merak ettim. Onun ne demek istediğini biliyordum; ben de Joe Abernathy'ye sahiptim ve nasıl fark yarattığını çok iyi biliyordum.

"Evet, benim de hastanede bir arkadaşım vardı..." diye başladım ama ayağımın altından gelen korkunç yüksek sesli bağrışlarla sözüm kesildi.

"Lânet olsun! Alevlerle kavrulan Cehennem Tanrısı! Domuzun pislik yiyen oğlu!"

Şaşkınlıkla aşağıya baktım sonra aşağımızdan gelen boğuk sesli küfürleri fark ettim, biz mutfağın hemen üzerinde duruyorduk. Bağrışlar önde çalışan işçilerin dikkatini çekecek kadar yüksekti ve küçük denizci grubu etrafımıza toplandı, aşçısının siyah kepli kafası ambar ağzından çıkıp, öfkeli bir şekilde kalabalığa bakarken büyülenmişçesine olayı izliyorlardı.

"Diken kıçlı herifler!" diye bağırdı. "Neye bakıyorsunuz öyle? Siz ikiniz aptal piç kuruları buraya kıçınızı devirmişsiniz şu pisliği de kenara

atmışsınız! Bu yarım bacakla bütün gün merdiven inip çıkacağımı mı sanıyorsunuz?" Kafa birden kayboldu ve omuz silken Picard aşağıya inmesi için genç denizcilerden birine işaret etti.

Aşağıdan bir anlığına kısa karışık sesler ve büyük bir eşyanın gümleme sesi geldi, sonrada korkunç bir koku burnuma doldu.

"İsa aşkına!" Cebimden bir mendil çıkardım ve burnuma kapadım. Bu, denizde karşılaştığım ilk koku değildi ve önlem olarak cebimde her zaman kuş üzümüyle ıslatılmış bir mendil taşıyordum. "Bu ne böyle?"

"Kokusundan anladığım kadarıyla, ölü bir at. Çok yaşlı bir at ve uzun zaman önce ölmüş." Jamie'nin uzun ince burnunun delikleri hafiften sıkılmış gibi görünüyordu ve etrafımızda bütün denizciler ağızlarını tıkıyor, burunlarını tutuyor ve genel olarak koku hakkında kötü yorumlar yapıyorlardı.

Maitland ve Grosman'ın yüzleri taşıdıkları yükten görünmüyordu ama yine de hafiften yeşile dönmüşlerdi, ambar ağzından güverteye doğru büyük bir fıçıyı itiyorlardı. Fıçının üzeri aralıktı ve ben açıklıktan sarımsı beyaz bir yığını bir anlığına görebildim, güneşte parlıyorlardı. Hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Fıçının üstü olduğu gibi kurt kaynıyordu.

"Iıyy!" İstemeden bir çığlık attım. İki denizci hiçbir şey söylemedi, dudaklarını sıkıca bastırıyorlardı ama ikisi de benimle aynı fikirdeymişler gibi bakıyorlardı. Fıçıyı birlikte küpeştenin kenarına getirdiler ve yukarıya kaldırdılar.

Başka şekilde çalışmayacak olan mürettebat geminin izinde aşağıya yukarı sallanan fıçıyı izlemek için küpeştede toplanmışlardı ve Murphy'nin fıçıyı ona satan gemi satıcısına saydığı küfürlerle eğleniyorlardı. Kalın kırmızı domuz kuyruğu örgülü küçük İtalyan denizci Manzetti, küpeştenin yanında durmuş misket tüfeğini dolduruyordu.

"Köpekbalığı," diye açıklama yaptı bıyıklarının altındaki dişleri parıldayarak, onu izlediğimi görmüştü. "Yemek için çok iyi."

"Çok," diye onayladı onu Sturgis.

İşleri yokmuş gibi davranan mürettebat geminin kıç tarafına toplanmış, izliyorlardı. Köpekbalıkları vardı, biliyordum; Maitland bana bir gece önce

geminin etrafında dolaşıp duran siyah ve esnek şekillerin ikisini göstermişti. Hilal şeklindeki kuyruklarını küçük ve kararlı bir şekilde sallamalarının haricinde çok büyük bir çaba sarf etmeden geminin manevralarına ayak uyduruyorlardı.

"İşte orada!" Fıçı birden suyun içine çekilince birkaç ağızdan aynı anda bağrışlar yükseldi. Bir anlığına herkes durdu ve Manzetti yüzen fıçının yanına dikkatlice namlusunu uzattı. Başka bir çekiş daha oldu, sanki bir şey şiddetle ona vuruyordu.

Su çamurlu gri rengindeydi ama su yüzeyinin altında bir şeylerin hızlıca hareket ettiğini görecek kadar berraktı. Başka bir çekiş daha oldu ve fıçı yan yattı, birden bir yüzgecin keskin kenarı suyun yüzünde belirdi ve bir anlığına gri sırtı ortaya çıktı, yüzgeciyle küçük dalgalar oluşturuyordu.

Yanımdaki misket tüfek, küçük bir gürültü ve barut dumanı eşliğinde ateş aldı. İzleyiciler aynı anda haykırdı ve baruttan dolayı gözlerimin sulanması geçtiğinde, fıçının etrafına doğru yayılan küçük kahverengi bir leke gördüm.

"Köpekbalığını mı yoksa at etini mi vurdu?" diye sordum Jamie'ye kısık bir sesle.

"Fıçıyı," dedi gülümseyerek. "Ama yine de iyi bir atıştı."

Fıçı zıplayarak dans etmeye ve öfkelenen köpekbalıkları çılgınca ona vurmaya başlayınca vahşice birkaç atış daha yapıldı. Kırılan fıçıdan beyaz kahverengi parçalar ile yağ akıyordu, hepsi köpekbalıklarının ziyafetine doğru yayılıyordu. Sanki bir sihirle deniz kuşları da ortaya çıkmıştı, aynı anda bir ya da ikişerli olarak gelip yiyecekler için denize dalıyorlardı.

Tüfeğini aşağıya indirip bir koluyla yüzünü silerken, "Bu iyi değil," dedi sonunda Manzetti. "Çok uzak." Terlemişti ve saç bitiminden boynuna kadar barut isine bulanmıştı; yüzünü silmesiyle gözlerinin etrafı beyazlamış tıpkı bir rakuna benzemişti.

Kaptan Raines, "Bir parça köpekbalığının tadını çıkarmayı isterdim," dedi yan taraftan. Ona doğru döndüğümde küpeştenin üzerinden katliam manzarasına düşünceli bir şekilde baktığını gördüm. "Belki bir kayık indirmeliyiz, Bay Picard."

Baş tayfa hızla döndü ve *Artemis* rüzgârının yönünü değiştirdi, yüzen fıçı kalıntılarının yanına gelmek için küçük bir daire çizdi. Küçük bir kayık indirildi, tüfeğiyle Manzetti, zıpkın ve halatla silahlanan üç denizci de onun içindeydi.

Alana ulaştıkları zaman fıçıdan geriye birkaç tahta parçasının haricinde hiçbir şey kalmamıştı. Fakat yine de bir hayli hareket vardı; su, alt tarafta bulunan köpekbalıklarının çırpınmalarıyla çalkalanıyordu ve bu manzara gürültülü kuşlar sayesinde neredeyse görünmüyordu. İzlerken birden suyun üzerinde bir burun gördüm, ağzını açtı ve kuşlardan birini kaparak dalgaların arasında kayboldu. Bütün bunlar göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu.

"Bunu gördün mü?" dedim, dehşete düşmüştüm. Genel olarak köpekbalıklarının dişlerinin olduğunu biliyordum ama bu kısa gösteri sayısız *National Geographic* fotoğraflarından bile daha çarpıcıydı.

"Vay be, senin nasıl dişlerin varmış öyle!" dedi Jamie, oldukça etkilenmiş gibi konuşarak.

"Ahh, evet öyleler," dedi cana yakın bir ses. Yan tarafıma bir göz attığımda Murphy'nin sırıttığını gördüm, geniş yüzü vahşi bir sevinçle parlıyordu. "Şu aşağılıkların beyinleri bir kurşunla dağıldığında biraz daha iyi olacak!" Bir jambon gibi yumruğunu küpeşteye indirdi ve bağırdı; "Bana bir tane getir, Manzetti! Eğer yaparsan bir şişe ev yapımı kanyak senin!"

"Kişisel bir sorunun mu var, Bay Murphy?" diye sordu Jamie nazikçe. "Yoksa profesyonel bir merak mı?"

Ateşli bir ilgiyle avı izlerken, "İkisi de, Bay Fraser, ikisi de," diye cevapladı aşçı. Tahta bacağıyla yan tarafı tekmeledi, tok bir ses çıkmıştı. "Benim damak tadıma uyuyorlar!" dedi korkunç bir zevkle.

Kayık çırpınan kuş manzarasının arasından neredeyse pek görünmüyordu ve ötüşleri Murphy'nin mücadeleci çığlıklarını duymayı zor hale getiriyordu.

"Hardallı köpekbalığı bifteği!" diye bağırıyordu Murphy, gözlerini intikam hırsıyla kısmıştı. "Acı turşuyla pişirilmiş ciğer! Yüzgeçlerinizden

çorba yapacağım ve şeri şarabına gözlerinizi atacağım, sizi iğrenç piç kuruları!"

Manzetti'yi görüyordum; kayığın ön kısmına diz çökerek tüfeğinin namlusunu doğrultmuş ve ateş ederken tüfeği siyah bir duman çıkarmıştı. Ve sonra da Bay Willoughby'yi gördüm.

Küpeşteden atladığını görmemiştim; kimse görmemişti, herkesin gözü avdaydı. Ama o da oradaydı, kayığın etrafını saran kargaşadan biraz uzaktaydı. Suyun içinde kocaman bir kuşla mücadele ederken tıraşlanmış kafası bir balık gibi parlıyordu, kuşun kanatları ise bir helikopter gibi suyun içinde çırpınıyordu.

Bağırmamla endişelenen Jamie gözlerini avdan ayırdı ve hemen öne doğru fırladı, ben konuşmadan ya da hareket etmeden önce küpeştenin üzerine çıkmıştı bile.

Korku dolu bağrışım Murphy'nin şaşkınlık içindeki bağrışına karıştı ama Jamie çoktan gitmişti, suda Çinli'nin yanına doğru ilerliyordu.

Herkes ne olduğunu fark ettiğinde güvertede çığlıklar ve bağrışlar yükselmeye başladı – ve Murphy'den de bir ciyaklama sesi geldi. Jamie'nin ıslak kızıl saçlı başı Bay Willoughby'nin yanında belirdi ve saniyeler içinde kolunu Çinli'nin boğazına doladı. Bay Willoughby de sıkıca kuşa sarılmıştı ve o an Jamie'nin onu kurtarmak mı yoksa boğmak mı isteyip istemediğini merak ettim ama sonra güçlü bir şekilde kulaç attı ve kuşun çırpınan bedeni ile adamı gemiye doğru çekmeye başladı.

Kayıktan zafer çığlıkları geldi ve suda koyu kırmızı bir halka yayılmaya başladı. Bir köpekbalığı zıpkınla vurulup, kuyruğuna dolanan halatla küçük kayığın arkasından çekildiğinde korkunç bir çarpma sesi geliyordu. Sonra kayıktakiler suda ne olduğunu fark edince her şey birbirine karıştı.

Geminin bir tarafından ve diğer tarafından halatlar çekiliyordu. Mürettebat büyük bir heyecanla bir oraya bir buraya koşuşturuyordu, kurtulanlara mı yoksa köpekbalığına mı yardım edip etmeme konusunda kararsızdılar ama sonunda Jamie ile yükleri sancak tarafına çekildi ve güvertenin üzerine sularını damlatarak yığıldı. O sırada tutulan köpekbalığı da – aç arkadaşları tarafından bedeninden büyük ısırıklar alınmıştı – içeriye alındı, hâlâ zayıf da olsa iskele tarafında çırpınıyordu.

"Yü...ce...İsa," dedi Jamie, göğsü inip kalkıyordu. Güvertenin üzerine uzanmıştı, sudan çıkmış bir balık gibi soluklanıyordu.

"İyi misin?" Yanına diz çöktüm ve eteğimin kenarıyla yüzündeki suları sildim. Çarpık bir şekilde gülümsedi ve başını 'evet' anlamında salladı, hâlâ kesik kesik nefes alıyordu.

"Tanrım," dedi sonunda oturarak. Başını iki yana salladı ve hapşırdı. "Köpekbalıkları tarafından yenileceğimi sandım. Kayıktaki şu aptallar bize doğru gelmeye başladı ve etrafları olduğu gibi köpekbalıklarıyla doluydu, suyun altındaki zıpkınla vurulan balığı yemeğe çalışıyorlardı." Baldırlarını iyice ovmaya başladı. "Şüphesiz bu konuda çok hassasım, Sassenach. Her zaman bir bacağımı kaybetmekten korktum. Bu öldürülmekten çok daha kötü."

"Ben de," dedim açıkça. Titremeye başlıyordu, şalımı çıkarıp omuzlarını sardım, sonra Bay Willoughby için etrafa bakındım.

Küçük Çinli – inatla hâlâ ödülüne sarılıyordu, neredeyse kendi boyu kadar olan yavru bir pelikan kuşuydu – ne Jamie'yi ne de ona doğru savrulan küfürleri umursuyordu. Ayaklarını şapırdatarak aşağıya yürürken üzerinden sular damlıyordu. Esirinin takırdattığı gaga sayesinde fiziksel bir cezalandırmadan korunuyordu. Gaga, adama yaklaşan herkesin cesaretini kırmıştı.

Güvertenin diğer tarafından gelen iğrenç doğrama sesleri ve zafer çığlıkları Murphy'nin ilk güçlü düşmanını doğramak için balta kullandığını gösteriyordu. Denizciler balığın etrafına toplanmış, derisini yüzmek için bıçaklarını çekmişlerdi. Balığı doğramakla iyice coşan Murphy gezinip duruyor, yüzü sevinçten parlıyordu. Bir kolunun altında kuyruğun bir bölümü vardı, bir elinde tuttuğu ağ çantasında da balığın büyük sarı ciğeri bulunuyordu ve omzundan da baltası sarkıyordu.

"Boğulmadın, değil mi?" dedi, boş eliyle Jamie'nin ıslak saçlarını karıştırarak. "Şu küçük herifi kurtarmakla niye kendini derde soktun anlamıyorum ama cesur bir hareket olduğunu söylemem gerek. Üşümen geçsin diye sana kuyruktan güzel bir çorba yapacağım," diye söz verdi, topallayarak yürürken yüksek sesle menüsünü planlıyordu.

"Bunu neden yaptı?" diye sordum. "Yani Bay Willoughby."

Jamie başını iki yana sallayıp gömleğinin eteğine burnunu sildi.

"Bir bilsem. Sanırım kuşu istedi ama nedenini söyleyemem. Belki yemek içindir?"

Murphy buna kulak misafiri oldu ve mutfak merdiveninin başında arkaya döndü.

"Pelikanları yiyemezsin," dedi ve beğenmeyerek başını iki yana salladı. "Ne kadar pişirsen de balık kokarlar. Tanrı bilir burada ne işi vardı, pelikanlar sahil kuşlarıdır. Sanırım bir fırtınaya kapıldı. Hantal yaratıklar." Kel kafası kendi bölgesine gelince kayboldu, kurumuş maydanozdan ve acı biberden mutlu bir şekilde bahsediyordu.

Jamie kahkaha attı ve ayağa kalktı.

"Evet, belki kalem yapmak için tüylerini istemiştir. Hadi aşağıya inelim, Sassenach. Kurumam için bana yardım et."

Esprili konuşmayı kesmişti, ağzından çıkan kelimeleri duyunca yüzü ifadesizleşti. Çabucak iskele tarafına bir göz attı. Mürettebat köpekbalığının kalıntıları üzerinde tartışıp şakalaşırken, Fergus ve Marsali de meraklı bakışlarla köpekbalığının kesilmiş kafasını inceliyorlar ve güvertede ağzı açık bir şekilde duruyorlardı. Sonra gözlerini bana çevirdi, birbirimizi iyi anlamıştık.

Yarım saat sonra aşağıdaki kamarasındaydık. Islak saçlarından akan damlalar omuzlarıma ulaşıyor ve göğsümden aşağıya akıyordu ama ağzı sıcak ve aceleciydi. Sırtının sert kıvrımları onlara yapışan ıslak gömleğinden sıcaklık yayıyordu.

Nefesi kesilerek inledi, pantolonunu birden çekecek kadar nefessiz kalmıştı. "Tanrım, üzerime yapışmışlar! Çıkaramıyorum!"

Kahkahayla homurdanarak bağcıklarını açmaya çalıştı ancak su onları açılmaz bir düğüm haline sokarak sırılsıklam etmişti.

"Hançer!" dedim. "Hançer nerede?" Pantolonundan ıslak gömleğinin eteklerini çıkarmak için uğraştığını görünce, ben de homurdanarak masanın çekmecelerini aramaya başladım. Kâğıt parçalarını, mürekkep şişesini,

enfiye kutusunu, her şeyi çıkardım – ama hançer yoktu. Ona en yakın mektup açacağı vardı.

Jamie'yi belinden yakalayarak birbirine karışmış ipleri görmeye çalışıyordum.

Panikleyerek bir çığlık attı ve geriledi.

"Tanrım, dikkat et Sassenach! Pantolonumu çıkarayım derken beni kısırlaştırman hiç de iyi değil!"

Şevkten yarı delirmiş olduğumuzdan, bu olay bizi gülmekten iki büklüm edecek kadar komik görünmüştü.

"İşte!" Karışık yatağını didik didik arayan Jamie hançerini kaptı ve bir zafer edasıyla salladı. Bir dakika sonra ipler çözüldüğünde sırılsıklam olmuş pantolon yere yığın halinde düştü.

Bana sarıldı ve buruşmuş kâğıtlar ile kırılmış kalemleri önemsemeden beni masaya yatırdı. Eteklerimi belime kadar sıyırıp kalçalarımı tuttu. Bana yaslanmış, sert kasıkları bacaklarımı iki yana açmamı sağlamıştı.

Tıpkı aç gözlü bir kurbağa gibiydi. Sırılsıklam olmuş gömleği çıplak karnıma dokunduğunda nerdeyse çığlık atmıştım, koridorda ayak seslerini duyduğumda kesik kesik nefes alıyordum.

"Dur!" diye fısıldadım kulağına. "Birisi geliyor!"

"Çok geç," dedi, nefesi kesilmiş ama kendinden emindi. "Sana sahip olmalıyım yoksa öleceğim." Sert bir itişle beni bir kez çabucak aldı ve sertçe omzunu ısırdım, gömleğinin tuzlu ve ıslak tadını alıyordum ama ikimiz de ses çıkarmıyorduk. İkinci ve üçüncü vuruştan sonra bacaklarımı onun kalçalarına doladım, çığlığım gömleğinde boğuldu. Kimin geldiğini artık umursamıyordum.

Beni çabucak ve tamamen aldı, kendini can alıcı noktaya itiyor, itiyor ve tekrar itiyordu. Boğazından zafer iniltileri geliyordu, kollarımın arasında titriyor ve sallanıyordu.

İki dakika sonra kamaranın kapısı açıldı. Innes yavaşça odadaki enkaza bakıyordu. Yumuşak kahverengi gözleri altüst olmuş masadan bana

odaklandı, ıslak ve dağılmış bir halde yatağın üzerinde oturuyordum ama tamamen giyiniktim sonra bakışları Jamie'ye odaklandı, sandalyenin üzerinde hâlâ ıslak gömleğiyle oturuyordu, göğsü inip kalkıyordu ve yüzündeki koyu kırmızı renk yavaşça çekilmeye başlamıştı.

Innes düşünceli bir şekilde burnundan soludu ama hiçbir şey demedi. Kamaranın içine girip başıyla beni selamladı ve Fergus'un yatağının altına eğilerek bir kanyak şişesi çıkardı.

"Çinli için," dedi bana. "Üşütmesin diye." Kapıya doğru döndü ve durdu, düşünceli bir şekilde Jamie'ye gözlerini kısarak bakıyordu.

"Bay Murphy'nin senin için yapacağı çorbayı sen de içsen iyi olur, Mac Dubh. Zorlu bir işten sonra üşütmenin tehlikeli olduğu söylenir, değil mi? Sıtmaya yakalanmak istemezsin." Mahzun kahverengi bakışın derinliklerinde belli belirsiz bir parıltı vardı.

Jamie tuzdan karışmış saçlarını geriye doğru iterken yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Evet, öyle. Fakat böyle olacaksa da Innes, en azından mutlu bir adam olarak öleceğim."

***

Ertesi gün Bay Willoughby'nin pelikan kuşunu neden istediğini anladık. Onu kıç güvertesinde buldum, kuş onun yanındaki yelken sandığının üzerindeydi ve kanatları bir bez parçasıyla bedenine doğru sıkıca sarılmıştı. Yuvarlak sarı gözlerle bana baktı ve uyarırcasına koca gagasını açıp kapamaya başladı.

Bay Willoughby bir halatı çekiyordu, ucunda kıvranan küçük mor bir mürekkep balığı vardı. Bunu ayıran Bay Willoughby pelikanın önüne tuttu ve Çince bir şeyler söyledi. Kuş büyük bir merakla ona bakıyordu ama hareket etmiyordu. Küçük adam çabucak üst gagasını tutup çekti ve kuşun kesesine balığı bıraktı. Şaşkınlıkla bakan pelikan sarsılarak balığı yuttu.

"*Hao-liao*," dedi Bay Willoughby beğenerek, kuşun başını okşadı. Onu izlediğimi gördüğünde yanına gelmem için bana işaret etti. Bir gözü dikkatli bir şekilde korkunç gagadaydı, benim de öyle.

"*Ping An*," dedi, pelikanı göstererek. "Çok sakin." Kuş beyaz tepedeki küçük beyaz tüylerini kabarttı sanki tamamen adının söylenmesiyle kulakları çınlamıştı ve ben de kahkaha attım.

"Gerçekten mi? Onunla ne yapacaksın?"

"Ona benim için avlanmasını öğrettim," dedi küçük Çinli sıradan bir şeymiş gibi. "İzle."

İzledim. Birkaç mürekkep balığı ve bir çift küçük balık yakalanıp pelikan beslendikten sonra Bay Willoughby kıyafetinin iç tarafından bir tane yumuşak bir ip çıkardı ve bu iple kuşun boynunu rahatça bağladı.

"Boğmak yok," diye açıklama yaptı. "Balık yutmak yok." Sonra bu tasmayı uzun hafif bir halatla bağlayıp bana geri çekilmemi söyledi ve hızlı bir çekişle kuşun kanatlarını bağlayan ipi çözdü.

Birden gelen özgürlükle şaşıran pelikan dolabın üzerinde bir ileri bir geri paytak paytak dolaşmaya başladı, cılız koca kanatlarını bir ya da iki kez çırptı ve sonra tüy patlaması eşliğinde gökyüzüne yükseldi.

Pelikan yerdeyken çok komik görünüyordu. Her yeri tamamen uygunsuz bir biçimde çıkıntılıydı, geniş ayaklıydı ve hantal bir gagası vardı. Gökyüzüne yükselip suyun üzerinde daireler çizen pelikan ise olağanüstü ve zarifti.

Sakin bir kuş olan *Ping An* ipinin sınırına gelmişti, daha yükseğe uçmak için çabaladı ama sonra durumu kabul etmiş gibi daireler çizmeye başladı. Güneşe doğru neredeyse gözlerini kapatacakmış gibi kısan Bay Willoughby güvertede daireler çizmeye başladı, adeta bir uçurtmaymış gibi pelikanla oynuyordu. Halatlardaki ve güvertedeki bütün işçiler bu gösteriyi büyülenmişçesine izlemek için yaptıkları işi bırakmışlardı.

Yaylı bir tüfekten fırlar gibi pelikan birden kanatlarını kapadı ve suya daldı. Suyun üzerine çıkınca, Bay Willoughby kuşu çekmeye başladı. Bir kez daha gemide olan pelikan, zorla yakaladığı şeyden vazgeçmeye ikna edildi ve sonunda efendisi, dikkatlice davranarak onun kesesindeki güzel iri çipuraya ulaştı.

Bay Willoughby, bön bön bakan Picard'a hafiften gülümsedi. Küçük bir bıçak aldı ve hâlâ yaşayan balığı sırtından aşağıya ince bir şekilde kesti.

Güçlü koluyla kuşu bağlayan küçük adam, diğer eliyle tasmayı gevşetti ve sarkan bir çipura parçasını uzattı, Ping An da parmaklarının arasından hemen onu kaptı ve yuttu.

"Onun," diye açıklama yaptı Bay Willoughby, dikkatsizce pantolonun bacak kısmına balık kanını ve pullarını siliyordu. "Benim," dedi ve dolabın üzerindeki balığı gösterdi, artık cansızdı.

Bir hafta içince pelikan tamamen evcilleşmişti, tasmalı özgürce uçabiliyordu ama bir halata bağlı değildi, efendisinin ayaklarının dibine bir kese dolusu parlak balıkları kusmak için geri dönüyordu. Balık tutmadığı zaman Ping An yelken direklerinin kolları üstünde oturuyordu, aşağıdaki güverteyi temizlemekten sorumlu olan mürettebatın kızgın sözlerine hedef oluyordu. Güvertedeyken Bay Willoughby'yi takip ediyor, tuhaf bir şekilde bir o yana bir bu yana paytak paytak yürüyor, dengede durmak için sekiz adımlık kanatlarını yarı bir şekilde açıyordu.

Ping An'ın balık tutuşundan hem etkilenen hem de büyük gagasından korkan mürettebat, Bay Willoughby'nin yeni arkadaşının sarı gözlerinin altında kendilerini sağlama alıyordu.

Bir gün Bay Willoughby işiyle uğraşırken onu izlemek için durdum, direğin sundurmasının altında gözden uzak olmaya çalışıyordu. Bir müddet oturdu, yüzünde gayet mutlu bir ifade vardı; bitirdiği kâğıdı düşünüyordu. Ne yaptığını elbette göremiyordum ama yaptığı bütün şekiller oldukça hoş görünüyordu.

Sonra çabucak etrafa bir göz attı, sanki birilerinin gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Fırçasını aldı ve büyük bir dikkatle son karakterini kâğıdın üst sol köşesine yazdı. Bunun onun imzası olduğunu biliyordum.

Sonra bir iç çekti ve küpeştenin üzerinden bakmak için yüzünü kaldırdı. Her halükarda anlaşılmaz olmayan ifadesi rüyadaymış gibi sevinçle doluydu ve onun ne gördüğünü biliyordum, ne gemiyi ne de yükselen okyanusu görüyordu.

Sonunda yeniden bir iç çekti ve başını iki yana salladı, sanki kendi kendine konuşuyordu. Ellerini kâğıdın üzerine koyup çabucak, kibarca bir ya da iki kez katladı. Sonra ayağa kalktı, küpeştenin yanına gitti, ellerini suyun üzerine uzattı ve katladığı beyaz şeklin düşmesine izin verdi.

Kâğıt suyun üzerine devrildi. Sonra rüzgâr onu yakaladı ve yukarıya doğru girdap gibi döndürdü. Beyazlık uzaklaştıkça küçüldü, kırıntıları almak için geminin arkasından öten martılara ve deniz kırlangıcına çok benziyordu artık.

Bay Willoughby onu izlemek için kalmadı. Küpeşteden uzaklaştı ve aşağıya indi, küçük yuvarlak yüzünde hâlâ hülyalı bir ifade vardı.

45

Bay Willoughby'nin Hikâyesi

Atlantik döngüsünün merkezini geçip güneye doğru ilerlerken, gündüzler ve geceler ısınmıştı ve işleri biten mürettebat akşam yemeğinden sonra bir süreliğine şarkı söyleyip Brodie Cooper'ın kemanıyla dans etmek ya da hikâyeler dinlemek için üst güverteye toplanmaya başlamışlardı. Ormanda kamp yapan çocukların hayalet hikâyeleri anlatmasını sağlayan aynı içgüdüye sahip olan adamlar, gemi enkazı ile ilgili korkunç hikâyelere ve deniz tehlikelerine düşkün gibi görünüyorlardı.

Biraz daha güneyi geçip Kraken, deniz yılanı ve canavarlar diyarını da geçtiğimizde adamlar onların hikâyelerini dinlemeye başlamıştı.

Bu hikâyelerden sonra bitkin olduğumuz bir günde miço Maitland, her zamanki gibi direğin ayağına çömelerek kupasını göğsünde tutan Bay Willoughby'ye döndü.

"Senin Çin'den gelişin nasıl oldu, Willoughby?" diye sordu Maitland merakla. "Gördüğüm Çinli denizciler bir elimi geçmez ama insanlar Çin'de çok kişinin olduğunu söylüyor. Sakinlerinin ayrılmak istemediği güzel bir yer mi?"

İlk başta karşı çıkan küçük Çinli, sorunun sorulmasına neden olan merak duygusundan ötürü gururlanmıştı. Biraz daha ısrarla vatanından neden ayrıldığını anlatmaya razı oldu – kendi İngilizcesi bu iş için yetersiz olduğundan Jamie'nin onun için tercümanlık yapmasına gerek duymuştu. Jamie bunu hemen kabul edip Bay Willoughby'nin yanına oturdu ve dinlemek için başını kaldırdı.

"Ben bir Mandarin'im," diye konuşmaya başladı Bay Willoughby Jamie'nin sesiyle, "harflerin efendisi, yazıda hünerli biri. Birçok renkle işlenen ipek bir elbise giyerdim ve bunun üzerine de bilginlerin mavi ipeğini, sırtıma ve göğsüme işlenen resmi sembolde ise *feng-huang* yani ateş kuşu figürü vardı."

Jamie, bir kez daha konuşmaya başlayan Bay Willoughby'yi sabırla beklemek için dikkatini ona vermeden önce bir anlığına bana döndüğünde, "Sanırım Zümrüdüanka kuşu demek istiyor," diye ekledi.

"Ben Pekin'de doğdum, Cennetin Oğlu'nun İmparatorluk Şehri'nde."

"Bu hükümdarlarına söyledikleri ad," diye fısıldadı bana Fergus. "Tahminimce krallarını Yüce İsa ile bir tutuyorlar!"

Öfkeli yüzlerini Fergus'a çevirerek, "Şişşt!" diye tısladı birkaç kişi. Fergus, Maxwell Gordon'a kaba bir hareket yaptı ama sonra sessizleşti, dikkatini yeniden direğe yaslanıp oturan küçük figüre vermişti.

"Yazım konusunda hünerli olduğum keşfedildi. Fırça ve mürekkep kullanımında usta değilken, büyük bir gayretle sonunda zihnimde turna kuşları gibi dolaşan fikirlerime benzeyen resimler yapmayı öğrendim. Ve böylece Wu-Xien'in dikkatini çektim, kendisi İmparatorluk Evi'nde olan bir devlet görevlisiydi, beni yanına aldı ve eğitimime odaklandı.

"Erdem ve saygınlık dünyasında hızlıca geliştim, böylece yirmi altıncı yaş günümden önce şapkamın üzerine kırmızı mercan bir küre kondu. Ve sonra korkunç bir rüzgâr geldi, talihsizlik tohumlarını bahçeme saçtı. Belki bir düşman ya da uygun bir şekilde fedakârlık yapmayı ihmal ettiğim kibirim tarafından lanetlenmiştim – elbette atalarıma saygıda kusur etmiyordum, her sene aile mezarlığını ziyaret etmeye ve her zaman Atalar'ın Salonu'nda tütsü yakmaya özen gösteriyordum–"

"Eğer onun bütün yazıları bu kadar uzunsa, şüphesiz Cennet'in Oğlu sabrını kaybetmiş ve onu nehire atmıştır," diye eleştirdi Fergus.

"–ama nasıl olduysa," diye devam ediyordu Jamie'nin sesi, "benim şiirim İmparator'un İkinci Eşi Wan-Mei'nin gözleri önüne serildi. İkinci Eş güçlü bir kadındı, en az dört erkek evlat vermişti ve benim kendi evinden biri olmamı istediğinde bu rica hemen kabul edilmeliydi."

"İyi de bunun nesi yanlıştı?" diye sordu Gordon ilgiyle öne eğilerek. "Dünyanın merkezine gitmek için güzel bir şans?"

Bay Willoughby'nin soruyu anladığı açıktı, çünkü Jamie hikâyeye devam ederken Gordon'a doğru başını 'evet' anlamında sallamıştı.

"Ahh, gurur en kıymetli şeydir; sarayın duvarları içerisinde kendime ait büyük bir evim ve tahtırevanıma eşlik eden askerlerden bir düzine bulunabilirdi. Hatta şapkamda bir tavus kuşu tüyü bile olabilirdi. Adım altın harflerle Erdem'in Kitabı'na yazılabilirdi."

Küçük Çinli durdu, kafasını kaşıyordu. Tıraş ettiği kısımdan saçları çıkmaya başlamıştı, bu tıpkı onun bir tenis topuna benzemesini sağlamıştı.

"Ama yine de İmparatorluk Evi'nde hizmet etme şartı vardı; kraliyet eşlerinin bütün hizmetçileri hadım olmak zorundaydı."

Bunu korku sesleri karşıladı ve peşini tedirgin yorumlar takip etti, "Lanet olası kâfirler!" ve "Sarı piç kuruları!" gibi kötü sözler daha rahat duyuluyordu.

"Hadım olma ne demek?" diye sordu Marsali, şaşırmış görünüyordu.

Bir kolunu kızın omuzlarına koyarak, "Senin endişeleneceğin bir konu değil, *chêrie*," diye rahatlattı onu Fergus. "Bu yüzden mi kaçtın, *mon ami*?" diye sordu Bay Willoughby'ye üzülerek. "Şüphesiz ben de aynı şeyi yapardım!"

Samimi övgü mırıltıları bu fikri pekiştirmişti. Bay Willoughby her nasılsa bu onaylamayla cesaretlenmişe benziyordu.

"İmparator'un hediyesini reddetmek benim için en büyük onursuzluktu. Ama yine de bu iğrenç bir zayıflıktı. Bir kadına âşık olmuştum."

Bu söze candan iç çekişlerle cevap verildi, çoğu denizci romantik bir ruha sahipti ama Bay Willoughby susup Jamie'nin kolunu çekiştirdi ve ona bir şeyler söyledi.

"Ahh, yanılmışım," diye düzeltti Jamie. "Onun dediği tek bir kadının olmadığı, bütün kadınlar ya da genel olarak kadın düşüncesini ima ediyor. Bu, değil mi?" diye sordu, Bay Willoughby'ye bakarak.

Çinli başını 'evet' anlamında salladı, memnun olmuştu ve yeniden oturdu. Ay yükselmişti, dörtte üçü tamamlanmıştı ve konuşurken küçük Mandarin'in yüzünü gösterecek kadar parlaktı.

"Evet," dedi Jamie vasıtasıyla, "kadınların çoğunu düşündüm; zarafetlerini ve güzelliklerini, nilüfer çiçeği gibi açılışlarını, rüzgârda ipek otu gibi süzülüşlerini. Onların sayısız seslerini, bazen pirinç kuşu ya da bülbül gibi şarkı söylüyorlardı, bazen de bir karga gibi ötüyorlardı," diye ekledi gözlerini kırıştıran bir gülümsemeyle ve dinleyicilerini kahkahaya boğdu, "ama yine de onları sevdim."

"Bütün şiirlerimi kadınlar için yazıyordum – bazen bir leydiye bazen de diğerine ama çoğunluğu sadece kadınlaraydı. Kışın uyandığında bir kadının kayısı gibi göğüslerinin tadına bakmak, göbeğinin sıcak kokusunu içine çekmek, elini dolduran şeftali gibi olgun kadınlığının sıcaklığını hissetmek."

Paniğe kapılan Fergus elleriyle Marsali'nin kulaklarını tıkadı ama diğer dinleyiciler yeniliklere oldukça açıktı.

"Bu küçük arkadaşın saygın bir şair olduğuna şüphe yok," dedi Raeburn beğenerek. "Pek bir kâfir ama bunu sevdim."

"Başındaki kırmıza topuza değer," diye fikre katıldı Maitland.

"Neredeyse biraz Çince öğrenmeye de değer," diye araya girdi ustanın yardımcısı, yeni bir ilgiyle Bay Willoughby'yi inceliyordu. "Acaba onda bu şiirlerden çok var mı?"

Jamie izleyicilerini bir işaretle susturdu – şimdiye kadar işleri biten denizcilerle ses artmıştı – ve konuşmaya başladı, "Devam et, Bay Willoughby."

"Fener Gecesi'nde kaçtım," dedi Çinli. "Büyük bir festivaldi ve insanların sokaklara döküldüğü tek festivaldi; bekçiler tarafından fark edilse bile sorun olmazdı. Karanlık çöktükten sonra geçit töreni şehirde toplanınca, ben de bir seyahatçi kılığına büründüm–"

Jamie, "Bu seyyah gibi bir şey," diye araya girdi, "insanlar uzaktaki atalarının mezarlıklarını ziyarete gider ve beyaz kıyafetlerini giyer. Yas tutmak için, anladınız mı?"

"Ve evimden ayrıldım. Zorluk çekmeden kalabalığın arasında ilerledim. İsimsiz küçük bir fener taşıyordum. Bekçiler bambu davullarını çalıyorlardı, büyük evin hizmetçileri de gonkları. Sarayın çatısından bolca

havai fişek atılmaya başlanmıştı." Bunu hatırlarken küçük yuvarlak yüzü eski anılarını yansıtıyordu.

"Bir şair için oldukça uygun bir vedaydı," dedi. "Olağanüstü alkışlar eşliğinde isimsiz biri olarak kaçıyordum. Şehir kapısında garnizon birliklerini geçerken arkama baktım, sarayın çatılarının kırmızı sarı çiçeklerle süslendiğini gördüm. Büyülü bir bahçe gibi görünüyordu ama benim için yasaklıydı."

Yi Tien Cho gece boyunca bir aksilik çıkmadan yoluna devam edebilmişti ama ertesi gün yakalanmıştı.

"Tırnaklarımı unutmuştum," dedi. Bir elini uzattı, küçük ve kısa tırnaklıydı, tırnakları yenmişti. "Bir devlet adamının uzun tırnakları olur, elleriyle çalışmak zorunda olmadığını gösteren bir semboldür ve benim tırnaklarım da parmak eklemlerimin biri kadar uzundu."

Ertesi gün dinlenmek için durduğu yerde evin bir hizmetçisi tırnakları görmüştü ve bekçiye koşmuştu. Yi Tien Cho da kaçmıştı ve en sonunda ıslak bir hendeğe atlayıp çalıların içine saklanarak peşindekileri atlatmayı başarmıştı.

"Orada yatarken tırnaklarımı yedim," dedi. Sağ elinin serçe parmağını oynattı. "Bu tırnağı da yemek zorundaydım, çünkü içinde yerinden oynatamadığım altın bir *da zi* vardı."

Kuruması için asılan bir çalıdan bir köylünün kıyafetlerini çalmış, karşılık olarak da altın karakterli tırnağını bırakmıştı ve yavaşça sahile doğru kasabada ilerlemeye başlamıştı. İlk başta üzerinde bulunan az parayla yemek alabilmişti ama Lulong'un dışında bir grup çeteyle karşılaşmış ve onlar da bütün parasını alıp onu sağ bırakmışlardı.

"Bundan sonra," dedi basitçe, "yiyecek çaldım ve yapamadığım zamanlarda da açlık çektim. Sonunda biraz da olsa talih rüzgârı bana vurdu ve sahilin kenarındaki hekimler festivaline giden bir grup seyahatçi aktara denk geldim. Kulübelerine çizdiğim bayrak ve onların erdemli ilaçlarını öven yazının karşılığı olarak beni yanlarına aldılar."

Sahile ulaştığı zaman rıhtıma gitti ve orada bir denizci gibi yaşamaya çalıştı ama tamamen başarısız olmuştu; fırça ve mürekkeple hünerli olan

parmakları düğüm ve halat konusunda hiçbir şey bilmiyorlardı. Limanda birkaç tane yabancı gemi vardı. Onu en uzağa götürebileceğini düşündüğü gemiyi seçmişti ve şansı yaver giderek, güverte bekçisini geçmiş ve Edinburgh'a giden *Serafina* adlı gemiye binmişti.

"Yani hep ülkeni terk etme niyetinde miydin?" diye sordu Fergus merakla. "Bu çok kötü bir seçimmiş gibi görünüyor."

"İmparator'un eli çok uzundur," diye Bay Willoughby yavaşça İngilizce konuşmaya başlamış, çeviriyi beklememişti. "Ya sürgün olacaktım ya da ölecektim."

Dinleyicileri dehşet içinde kana susamış gücü düşününce topluca bir nefes verdiler. Bir anlığına sessizlik çöktü, Bay Willoughby ihmal ettiği kupasını alıp içkisinin son damlasını içerken yukarıdaki halatların esneme sesi yankılanıyordu.

Bardağını bırakıp dudaklarını yaladı ve bir kez daha elini Jamie'nin koluna koydu.

"Bu çok tuhaf," dedi Bay Willoughby ve sesinin tonlaması mükemmel bir şekilde Jamie tarafından yansıtılıyordu, "ama kadınlar benim neşe kaynağımdı, İkinci Eş bunu görmüştü ve benim kelimelerimi sevmişti. Ama bana ve benim şiirlerime sahip olarak hayran olduğu şeyi sonsuza kadar yok edecekti."

Bay Willoughby kıkırdadı, dalga geçtiği fark edilebilirdi. "Çelişkili hayatımın sonu bu olmadı. Çünkü erkekliğimden vazgeçmeye dayanamazdım, diğer bütün her şeyimi kaybetmiştim; şerefimi, geçim kaynaklarımı ve ülkemi. Bununla demek istediğim sadece Tartary'de yazlarımı geçirdiğim muhteşem köknar ağaçlı yokuşlarıyla, geniş ovalarla kaplı güneyiyle, balıklarla dolu olan nehirleriyle ülkemin kendisini değil. Ben bütün benliğimi de kaybetmiştim. Ailemin şerefi beş paralık oldu, atalarımın mezarları bozuldu ve artık onların resimleri önünde bir tütsü yanmıyor."

"Bütün düzenim, bütün güzelliklerim yok oldu. Şiirlerimin altın harflerinin tavuk sesleriyle karıştırıldığı bir yere geldim. Ertesi günü geçirmemi sağlayacak azıcık bir para için yoldan geçenleri eğlendirdim ve en adi dilencilerden bile daha aşağı muamele gördüm."

Bay Willoughby etrafındaki dinleyicilere baktı, açıkça konuşmaya devam etti.

"Kadınların bir ayı gibi kaba ve iğrenç olduğu bir ülkeye geldim." Çinli'nin sesi şiddetle yükseldi ama Jamie ses tonunu aynı tutuyordu, sözleri söylüyordu ama içindeki hisleri yansıtmıyordu. "Onlar zarafetten yoksun, eğitimsiz, önemsiz, kötü kokulu, köpekler gibi her yerlerinden kıl fışkıran yaratıklar! Ve bana sarı solucan diyerek beni küçümsüyorlar, bu yüzden en aşağılık fahişeler bile benimle yatmıyor.

"Kadını sevmeye gelince hiçbir kadının sevmeye değer olmadığı bir ülkeye geldim!" Bu noktada denizcilerin yüzlerindeki kara bakışları gören Jamie çeviri yapmayı bıraktı ve Çinli'yi sakinleştirmeye çalışmak yerine büyük elini mavi-ipek kaplı omuza koydu.

"Anlıyorum adamım. Seçme şansı verilse buradaki hiçbir adamın da kendi ülkesini terk etmeyeceğine eminim. Öyle değil mi, delikanlılar?" diye sordu, manalı bir şekilde kalkan kaşlarıyla omzunun üzerinden bir bakış attı.

Ahlâki baskısı, gönülsüzce onay veren mırıltıyı koparmada etkili olmuştu ama Bay Willoughby'nin son cümleleri ile kalabalığın ona olan sempatisinin dağılmasına sebep olmuştu. Uçarı, nankör kâfir hakkında sivri yorumlar yapıldı ve erkekler kıç güvertesine doğru giderken birçoğu bana ve Marsali'ye abartılı hayranlık sözleriyle iltifatlar yağdırdı.

Fergus ve Marsali de gitti. Yolda giderken Fergus durdu ve Bay Willoughby'ye Avrupalı kadınlar hakkında daha fazla yorum yapmaya devam ederse saçındaki kuyruğu boynuna dolayıp onu boğarak öldüreceğini söyledi.

Bay Willoughby yorumları ve tehditleri önemsemeyip doğruca önüne bakıyordu. Siyah gözleri anılarla ve içkiyle parlıyordu. Jamie de sonunda ayağa kalktı ve oturduğum fıçıdan aşağıya inmeme yardım etmek için bir elini uzattı. Gitmek için arkamızı döndüğümüzde Çinli bacaklarının arasına ellerini götürdü. Testislerini avuçladı öyle ki yuvarlak yığın ipeğinden belli oluyordu. Avcunun içinde yavaşça onları yuvarlarken derin bir düşünceyle şişliğe bakıyordu.

"Bazen," dedi, sanki kendi kendine konuşuyordu, "buna değmediğini düşünüyorum."

46

Bir Yunusla Karşılaşıyoruz

Günün birinde Marsali'nin benimle konuşmak için sinirlerine hâkim olmaya çalışacağından emindim. Er ya da geç benimle konuşacağını düşünüyordum; bana karşı olan duyguları her ne olursa olsun onun haricinde gemideki tek kadın bendim. Ona yardımcı olmak için, kibarca gülümseyip "Günaydın" diyebilirdim ama ilk adım ondan gelmeliydi.

Sonunda, İskoçya'dan ayrıldıktan bir ay sonra Atlantik Okyanusu'nun ortasında bu konuşmayı yaptı.

Paylaştığımız kamarada yazı yazıyordum, organ kesme – ön güvertede çalışan işçilerden birinin iki ezilmiş parmağıydı – üzerine cerrahi notlar tutuyordum. Cerrahi kısmını bitirdiğim zaman kapıda bir gölge belirdi ve başımı yukarıya kaldırdığım zaman Marsali'nin orada durduğunu gördüm, çenesini hırçın bir şekilde yukarıya kaldırmıştı.

"Bir şeyi öğrenmeye ihtiyacım var," dedi açıkça. "Seni sevmiyorum ve senin de bunu bildiğini düşünüyorum ama babam senin bilge bir kadın olduğunu söylüyor. Her ne kadar fahişe olsan da dürüst olacağını ve bu yüzden istediğimi bana anlatacağını düşünüyorum."

Bu garip duruma uygun bir sürü cevap vardı ama bunları dile getirmekten kaçındım.

"Belki yardımcı olabilirim," dedim kalemimi bırakarak. "Öğrenmek istediğin nedir?"

Benim kızgın olmadığımı görünce kamaraya girdi ve sandalyeye oturdu, tek uygun yerde orasıydı.

"Şey, çocuk yapmakla ilgili," diye açıklama yaptı. "Nasıl oluyor?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Annen sana bebeklerin nereden geldiğini söylemedi mi?"

Sabırsızca homurdanırken seyrek sarı kaşları küçümseyen bir halde birleşti. "Elbette onların nereden geldiğini biliyorum! Bunu her aptal bilir. Bir erkeğin penisinin bacaklarının arasına girmesine izin veriyorsun ve dokuz ay sonra bedelini ödeyeceğin bir şeytan oluyor. Benim bilmek istediğim onlar nasıl olmaz."

"Anladım." Büyük bir ilgiyle ona bakıyordum. "Bir çocuğun olmasını istemiyor musun? Ee... yani uygun bir şekilde evlendiğin zaman? Her kadın bir çocuğu olsun ister."

"Evet," dedi yavaşça, elbisesinin kumaşlarını bükerek. "Bir gün bir bebek isteyebileceğimi düşünüyorum. Yani olsun diye. Belki siyah saçlı olur, Fergus gibi." Hayali yüzüne yansımıştı ama sonra ifadesi bir kez daha sertleşti. "Ama yapamam."

"Neden?"

Dudaklarını dışa doğru itti, düşünüyordu sonra yeniden çekti. "Şey, Fergus yüzünden. Biz daha onunla birlikte olmadık. Ambarın arkasında arada bir öpüşmenin ötesine gidemedik. Hep babamın ve onun lânet fikirleri yüzünden," diye ekledi acıyla.

"Haklısın," dedim küçümseyerek.

"Efendim?"

"Önemli değil." Boş ver dercesine bir elimi salladım. "Bebek yapmamayı öğrenmekle eline ne geçecek?"

"Hoşuma gitsin istiyorum," dedi gerçekçi bir şekilde. "Penisten uzaklaştığımız zaman yani."

"Ben... ee... bunun Fergus ile alakalı olduğunu düşünüyorum ama korkarım bunun bebeklerle alakası yok."

Marsali dikkatlice beni inceledi. Yüzünde düşmanlık ifadesi yoktu, sanki beni inceliyordu.

"Fergus seni seviyor," dedi.

"Ben de onu çok seviyorum," diye cevap verdim merakla, sohbetin nereye varacağından emin değildim. "Uzun zamandır onu tanıyorum, hatta

çocukluğundan beri."

Birden rahatladı, ince omuzlarındaki gerginlik biraz azalmıştı.

"Ahh. O zaman sen bunu biliyorsun. Yani onun nerede doğduğunu?" Birden onun çekingenliğini anlamıştım.

"Paris'teki genelevi mi diyorsun? Evet, bunu biliyorum. O zaman sana da anlattı?"

Başını 'evet' anlamında salladı. "Evet, anlattı. Uzun zaman önce, geçen Yılbaşı Arifesi'nde."

Sanırım on beş yaşındaki bir genç kız için bir sene uzun zaman oluyordu.

"Onu sevdiğimi söylediğim zamandı," diye konuşmasına devam etti. Gözleri eteğine odaklanmıştı ve yanakları hafiften pembeleşmişti. "Ve o da beni sevdiğini fakat annemin bu evliliğe onay vermeyeceğini söyledi. Ben de neden olmasın, Fransız olmada kötü bir şey yok, herkes İskoçyalı olacak diye bir şey de yok dedim. Elinin sorun olacağını da düşünmedim. Ne de olsa Bay Murphy de tahta bacaklıydı ve annem de onu çok sever. Ancak sonra o sorunun bunlar olmadığını söyledi ve bana Paris'i anlattı, yani bir genelevde doğduğunu ve babamla karşılaşana kadar yankesicilik yaptığını söyledi."

Gözlerini kaldırdı, mavi bakışlarda şüphe vardı. "Sanırım benim bunu önemseyeceğimi sandı," dedi merakla. "Uzaklaşmaya çalıştı ve beni bir daha artık görmeyeceğini söyledi." Omuz silkti, yüzüne gelen bir saçını geriye doğru itti, "Tabii sonradan bunu önemsedim." Doğruca gözlerimin içine baktı, sonra ellerini kucağında kavuşturdu.

"Bunu bilmiyorsun diye sana bahsetmek istemiyordum. Fakat... benim endişelendiğim konu Fergus değil. O ne yapacağını bildiğini ve bir ya da iki kez birlikte olduktan sonra benim de hoşuma gideceğini söyledi. Ama annemin bana anlattıkları böyle değildi."

"Sana ne anlattı?" diye sordum, meraklanmıştım.

Seyrek kaşlarının arasında ince bir çizgi oluştu. "Şey..." diye konuşmaya başladı Marsali yavaşça, "söylediği pek bir şey yoktu ama ona Fergus ve

beni anlatınca, onun bana korkunç şeyler yapacağını söyledi, çünkü fahişelerle birlikte yaşamıştı ve annesi de onlardan biriydi."

Yüzü artık gül pembesi rengindeydi ve gözlerini kucağından ayırmazken parmakları eteğinin katlarıyla oynuyordu. Rüzgâr çıkmışa benziyordu; sarı saçlarının küçük bir tutamı nazikçe başından yükseldi ve pencereden gelen esintiyle yana doğru uçuşmaya başladı.

"İlk kez adet olmaya başladığım zaman, annem bana ne yapmam gerektiğini ve bunun Havva Annemiz'in bir laneti olduğunu söyledi. Ben de Havva Annemiz'in lanetinin ne olduğunu sordum. O da bana İncil'den Aziz Paul'ün kadınlar hakkında söylediklerini okudu; Havva Annemiz yüzünden kadınlar ahlâksız günahkârlardı ama acı çekerek ve çocuk doğurarak bu günahlardan kurtuluyorlardı."

"Ben Aziz Paul'ü hiç düşünmedim," diye yorum yaptım ve o da bana şaşkın gözlerle baktı.

"Ama İncil'de var!" dedi.

"Ona bakarsan bir sürü şey var," dedim açıkça. "Gideon ve kızını anlatan hikâyeyi duydun mu? Ya da eşini gönderip haydutlar tarafından tecavüz edilmesine ve öldürülmesine izin veren arkadaşı, böylece onu yakalayamayacaklardı, bunu biliyor musun? Tanrı, Paul gibi erkekleri seçer. Ama sen devam et ve yap."

Bir müddet bana baktı, sonra ağzını kapadı ve başını 'evet' anlamında salladı. Şaşırmıştı.

"Evet. Annem evlenecek yaşa geldiğimde ve evlendiğimde bir kadının, istese de istemese de kocasının her istediğini yapmasının onun görevi olduğunu her zaman hatırlamam gerektiğini söyledi. Ve bana bunu anlattığında çok üzgün görünüyordu... kadının görevi her ne ise korkunçtu ve Aziz Paul'ün acı çekmek ve çocuk doğurmak hakkında söylediklerinin etkisi olduğunu düşündüm..."

Durdu ve iç çekti. Ben sessizce oturuyor, onu bekliyordum. Konuşmaya devam ettiğinde, duraksayarak konuşuyordu sanki kelimeleri seçerken zorlanıyordu.

"Babamı hatırlamıyorum. İngilizler onu götürdüğünde daha üç yaşındaydım. Fakat annem Jamie ile evlendiğinde, onların arasındaki ilişkinin nasıl olduğunu görecek kadar büyüktüm." Dudağını ısırdı, Jamie'ye adıyla hitap etmeye alışkın değildi.

"Jamie çok kibar biri diye düşünüyorum. Her zaman Joan'e ve bana çok iyi davrandı. Ancak elini annemin beline ne zaman koysa annem ondan uzak duruyordu." Bir müddet dudaklarını ısırdı ama sonra devam etti.

"Annemin korktuğunu görebiliyordum. Annem onun ona dokunmasını istemiyordu. Ama onun anneme korkulacak bir şey yaptığını hiç görmemiştim, göremediğimiz kısımları bilmiyorduk tabii. Bu yüzden kendi odalarındayken, yani yalnızken onun anneme bir şey yaptığını düşünüyordum. Joan ve ben ne olabileceğini düşünüp duruyorduk. Annemin ne yüzünde ne de kolunda izler vardı ve yürüdüğü zamanlarda da hiç halsizmiş gibi olmuyordu. Magdalen Wallace gibi değildi, onun kocası çarşı günlerinde içtiği zaman onu hep dövüyordu, bu yüzden babamın onu dövdüğünü düşünmüyorduk."

Marsali dudaklarını yaladı, sıcak tuzlu havadan kurumuşlardı ve ben de su dolu sürahiyi ona doğru ittim. Teşekkür edercesine başını salladı ve bardağı doldurdu.

"Ben de bu yüzden başka bir şey düşünmeye başladım," dedi, gözleri suyun üzerindeki buhardaydı, "annem bizi doğurduğu için böyleydi ve bir daha olursa onun korkunç bir şey olacağını biliyordu. Yani korktuğu için Jamie ile birlikte yatağa gitmek istemiyordu."

Bardağı bir dikişte içti, sonra masaya koydu ve bana baktı, mücadele edercesine çenesini dikleştirdi.

"Seni babamla gördüm," dedi. "O zaman, babam beni görmeden önce. Yatakta sana yaptığı şeylerden hoşlandığını düşünüyorum."

Ağzımı açtım ve yeniden kapadım.

"Şey... evet," dedim sessizce. "Hoşuma gidiyor."

Tatmin olmuşçasına homurdandı. "Ve sana dokunduğu zaman da senin hoşuna gidiyor; bunu gördüm. Senin hiç çocuğun yok. Çocuk sahibi

olmamak için bir sürü yol var, sadece hiç kimse bunun nasıl olduğunu bilmiyor ama sen bilge bir kadın olduğun için bunu bilmelisin."

Başını bir yana eğerken beni inceliyordu.

"Ben bir bebek istiyorum," diye kabul etti, "fakat bebek mi yoksa Fergus'u sevmek mi dersen, o zaman tercihim Fergus. Bebek olmayacak... eğer sen bana şimdi anlatırsan."

Buklelerimi kulağımın arkasına koydum, nereden başlayacağımı merak ediyordum.

Derin bir nefes alarak "Evet," dedim, "ilk başta benim çocuklarım oldu."

Gözleri kocaman oldu ve bunu duyunca döndü. "Oldu mu? Jamie bunu biliyor mu?"

"Evet, elbette biliyor," diye cevap verdim tersçe. "Çocuklar ondan."

"Babamın çocuğu olduğunu hiç duymadım." Açık renkli gözleri şüpheyle kısıldı.

"Sanırım seni ilgilendiren bir şey olduğunu düşünmediğindendir," dedim, sesim gerekenden biraz yüksek çıkmıştı. "Ve zaten ilgilendirmiyor da," diye ekledim ama kaşlarını yukarıya kaldırdı ve hâlâ şüpheyle bakmaya devam ediyordu.

"İlk bebek öldü," dedim teslim olarak. "Fransa'da. Orada gömülü. Benim, yani bizim ikinci kızımız artık bir yetişkin; Culloden'dan sonra doğdu."

"Bu yüzden onu hiç görmedi? Yetişkin olanı yani?" dedi Marsali yavaşça, kaşları hâlâ çatıktı.

Başımı iki yana salladım, bir müddet konuşamadım. Boğazıma bir şey yapmış gibiydi ve suya uzandım. Marsali geminin yön değiştirmesine göre yana eğilerek dalgın bir şekilde sürahiyi bana doğru itti.

"Bu çok üzücü," dedi yumuşak bir sesle, kendi kendine konuşuyordu. Sonra bana baktı, sözlerini toparlamaya çalışırken düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyordu.

"Çocukların oldu ve sende hiçbir değişiklik olmadı, öyle mi? Ama aradan uzun süre geçti. Fransa'dayken başka biriyle evlendin mi?" Alt dudağıyla üst dudağını kapatmıştı, bu hareket onu küçük ve inatçı bir bulldog köpeğine benzetmişti.

"Bu," dedim sertçe, "kesinlikle seni ilgilendirmez. Doğum yapmanın bir değişikliğe sebep olup olmayacağına gelince, muhtemelen bazı kadınlarda oluyor ama çoğunda değil. Fakat olsun ya da olmasın, şu an bir çocuğa sahip olmak istememenin birçok nedeni olmalı."

Suratını asık bir şekilde gösteren alt dudağını indirdi ve oturduğu yerde doğruldu.

"O zaman bir yolu var mı?"

"Birçok yol var ve maalesef birçoğu da işe yaramıyor," diye konuşmaya başladım, güvenilir doğum kontrol haplarım için üzülmeye başlamıştım. Ama yine de yirmi sene önce Paris'te çalıştığım Hôpital des Anges'in tecrübeli ebesi, *maîtresses sage-femme*'nin tavsiyesini çok iyi bir şekilde hatırlıyordum.

Başının üzerindeki kapıları işaret ederek, "Bana şuradaki dolaptan küçük çantayı ver," dedim. "Evet, o."

"Bazı Fransız ebeleri mum ağacı ve kedi otundan bir çay yapıyorlar," dedim ilaç kutumu karıştırırken. "Ama bu çok tehlikeli ve işe yarar olduğunu da sanmıyorum."

"Onu özlüyor musun?" diye sordu Marsali birden. Ona dik dik baktım, şaşkındım. "Kızını?" Yüzü ifadesizdi ve bu sorunun benden daha çok Laoghaire ile alakalı olduğu konusunda şüphelenmeye başladım.

"Evet," dedim kısaca. "Ama o artık büyüdü, onun kendi hayatı var." Boğazımdaki yumru yeniden yerini almıştı ve yüzümü saklamak için ilaç kutuma doğru eğildim. Laoghaire'in Marsali'yi yeniden görme şansı, şu an için benim Brianna'yı yeniden görme şansım kadardı. Bunu düşünmek istemiyordum.

"İşte," dedim temiz süngerden iri bir parça kopararak. Kutunun kapağındaki oyuklara yerleştirilmiş ince ameliyat bıçaklarından bir tanesini aldım ve süngeri dikkatlice birkaç ince parçaya böldüm, yaklaşık yedi

santim kalınlığında kare şeklini verdim. Çantamı yeniden karıştırmaya başladım ve solucan otu yağının bulunduğu küçük şişeyi aldım, bununla Marsali'nin büyülenmiş bakışlarının altında bir kareyi ıslattım.

"İşte oldu," dedim. "Bu senin ne kadar yağı kullanacağını göstermek içindi. Eğer elinde hiç yağ yoksa süngeri biraz sirkeye batır, hatta şarap bile olur. Eşinle yatağa girmeden önce süngeri biraz içine sok– ilk gecede bile bunu yap, yoksa ilk seferde dahi çocuğun olabilir."

Marsali başını 'evet' anlamında salladı, gözleri kocaman olmuştu ve kibarca işaret parmağıyla süngere dokundu. "Bu kadar mı? Peki sonra? Onu yeniden dışarıya çıkaracak mıyım yoksa–"

Yukarıdan korkunç bir bağrış geldi ve Marsali *Artemis*'in birden yana yatmasıyla bu bağrışa uyum sağladı. Yukarıda bir şeyler oluyordu.

"Sana daha sonra anlatırım," dedim, süngeri ve şişeyi ona doğru ittim ve koridora çıktım.

Jamie kıç güvertesinde kaptan ile birlikte duruyor, arkamızdan yaklaşan büyük gemiyi izliyordu. Gemi *Artemis*'in üç katı kadar büyüktü. Üç direkli geminin göz alıcı halatları ve yelkenleri vardı. İçindeki küçük siyah figürler yatak çarşafındaki pireler gibi görünüyorlardı. Gemide beyaz bir duman vardı, yeni ateş ettiği belliydi.

"Bize ateş mi açtı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hayır," dedi Jamie sertçe. "Sadece bir uyarı atışıydı. Bizi durdurmak istiyor."

"Yapabilirler mi?" diye sordum Kaptan Raines'e, her zamankinden daha asık suratlı görünüyordu ve sakallarının arasındaki ağzı iyice sarkmıştı.

"Yapabilirler," dedi. "Açık denizde böyle bir rüzgârda onu geride bırakamayız."

"Ne gemisi bu?" Direk başındaki sancağı dalgalanıyordu ama güneşe doğruydu, bu yüzden tamamen siyah gibi görünüyordu.

Jamie bana bir göz attı, yüzü ifadesizdi. "Bir Britanya savaş gemisi, Sassenach. Yetmiş dört toplu. Belki aşağı gitsen iyi olur."

Bu kötü haberdi. Britanya artık Fransa ile savaşta değildi ama iki ülke arasındaki ilişkiler pek de iyi sayılmazdı. Ve *Artemis* de silahlıydı, sadece dört adet yirmilik topu vardı; küçük korsanları caydırmak için etkiliydi ama bir savaş gemisiyle boy ölçüşemezdi.

Jamie, "Bizden ne istiyorlar?" diye sordu Kaptan Raines'e. Raines başını iki yana salladı, yumuşak tombul yüzü sertti.

"Muhtemelen adam almak," diye cevap verdi. "Mürettebatı az; halatlarından ve ön güverteden bunu anlayabilirsin," diye konuştu beğenmeyerek. Savaş gemisi yanımıza yaklaşırken kaptan Jamie ile göz göze geldi.

"İngiliz gibi görünen her işçiyi alabilirler ki zaten mürettebatın yarısı öyle. Ve sen de buna dâhilsin Bay Fraser, tabii Fransız gibi davranmak istemezsen?"

"Lanet olsun," dedi Jamie kısık sesle. Bana baktı ve kaşlarını çattı. "Sana aşağıya inmeni söylemedim mi?"

"Söyledin," dedim ama gitmiyordum. Ona biraz daha yaklaştım, gözlerim savaş gemisindeydi, şimdi bir filika aşağıya iniyordu. Ceketinde yaldız, şapkasında bağcık olan bir subay yan taraftan aşağıya iniyordu.

"Eğer İngiliz olanları alırlarsa, o zaman onlara ne olur?" diye sordum Kaptan Raines'e.

"*Porpoise* isimli bu gemi için çalışırlar," diye savaş gemisini gösterdi, gemi süs olarak şiş dudaklı bir yunus figürü kullanıyordu. "Kraliyet Donanması'nın bir parçası. Gideceği limana ulaştığında belki el koyduğu işçileri bırakır ya da bırakmaz."

"Ne? Adamlara zorla el koyup kendilerine hizmet ettirmek için istedikleri kadar çalıştıracaklar mı?"

Jamie'nin götürülme düşüncesiyle içimi bir korku kaplamıştı.

"Yapabilirler," dedi kaptan özetle. "Eğer bunu yaparlarsa, Jamaika'ya yarım mürettebatla kendi başımıza ulaşmak zorunda kalırız ve başımıza bir hayli iş alırız." Birden arkasını döndü ve yaklaşan kayığı karşılamak için ön tarafa gitti.

Jamie dirseğimi yakaladı ve sıktı.

"Innes'ı ya da Fergus'u almayacaklar," dedi. "Genç Ian'ı almak için sana yardım edecekler. Eğer bizi alırlarsa," – ani bir sancıyla 'biz' kelimesini fark etmiştim – "Sugar Körfezi'ndeki Jared'ın yerine gideceksin ve orada araştırma yapacaksın." Bana baktı ve hafiften gülümsedi. "Seni orada karşılarım," dedi ve rahatlatırcasına kolumu sıktı. "Ne kadar süreceğini söyleyemem ama senin yanına geleceğim."

"Ama bir Fransız gibi davranabilirsin!" diye itiraz ettim. "Bunu yapabileceğini biliyorsun!"

Bir müddet bana baktı ve başını iki yana salladı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Onların adamlarımı almalarına izin veremem. Bir Fransız adı altında saklanıp öylece kalamam."

"Ama–" diye İskoç kaçakçıların onun adamları olmadığını, ona bağlı kalacaklarına dair yemin vermediklerini söylemeye başlayacaktım ki bunun yararsız olduğunu anlayarak sustum. İskoçlar onun kiracısı ya da akrabası olmayabilirdi, hatta içlerinden biri hain de olabilirdi ama Jamie onları buraya getirmişti ve onlar giderse o da onlarla gidecekti.

"Canını sıkma, Sassenach," dedi yumuşak bir sesle. "Öyle ya da böyle iyi olacağım. Fakat şu an için adımızın Malcolm olarak bilinmesi en iyisi." Elimi okşayıp bıraktı ve öne doğru gitti, her ne geliyorsa onu karşılamak için omuzları dikleşmişti. Çok yavaş bir şekilde onu takip ettim. Filika bir kenara yerleştirilirken Kaptan Raines'ın kaşlarının şaşkınlıkla yukarıya kalktığını görebiliyordum.

Artemis'in küpeştesinin üzerinde bir kafa belirirken, "Tanrı bizi korusun, bu ne böyle?" diye mırıldandı sessizce.

Genç bir adamdı, otuzuna yakın olduğu açıktı ama halsizlikten yüzü çekilmiş, omuzları çökmüştü. Ona çok büyük olan üzerindeki üniforma ceketi kirli bir gömleğin üzerine giyilmişti ve *Artemis*'in güvertesi arkasında yükselirken hafiften tökezlemişti.

"Siz geminin kaptanı mısınız?" İngiliz'in gözleri yorgunluktan kan çanağına dönmüştü ama bir bakışta sert bakışlı işçilerin arasından Raines'ı

seçebilmişti. "Ben Majesteleri'nin *Porpoise* gemisinin geçici kaptanı Thomas Leonard. Tanrı aşkına," dedi, kısık sesle konuşuyordu, "geminizde bir doktor var mı?"

***

Aşağıda dikkatlice verilen bir bardak porto şarabından sonra Kaptan Leonard, *Porpoise*'ta yaklaşık dört hafta önce başlayan salgın bir hastalık olduğunu söyledi.

Kirli sakallı çenesine bulaşan kırmızı bir damlayı silerken, "Mürettebatın yarısı bu hastalığa yakalandı," dedi. "Otuz adamımızı kaybettik ve birçoğunu da kaybedecekmişiz gibi görünüyor."

"Kaptanınızı da mı kaybettiniz?" diye sordu Raines.

Leonard'ın ince yüzü hafiften kızardı. "K–kaptan ve iki teğmen geçen hafta öldü. Hekim ve hekimin yardımcısı da. Ben asteğmenim." Bu onun şaşırtıcı gençliğini ve gergin durumunu açıklıyordu. Aniden büyük bir geminin, altı yüz kişiden oluşan bir mürettebatın kaptanı ve salgın bir hastalıktan sorumlu olmak herkesi şaşırtmaya yeterdi.

"Eğer geminizde tıbbi tecrübesi olan birisi varsa..." Umutlu gözlerle bir Kaptan Raines'a bir masanın yanında, hafiften kaşlarını çatarak duran Jamie'ye bakıyordu.

Kapının girişinde durduğum yerden, "Ben *Artemis*'in doktoruyum, Kaptan Leonard," dedim. "Adamlarınızda ne gibi belirtiler var?"

"Siz mi?" Genç kaptanın başı bana bakmak için yüz seksen derece döndü. Ağzı açık kaldı, pas rengindeki dilini ve tütün çiğnemekten sararmış dişlerini ortaya sermişti.

"Eşim nadir bulunan bir hekimdir, kaptan," dedi Jamie ılımlı bir şekilde. "Eğer yardım istemek için geldiyseniz, onun sorularına cevap vermenizi ve dediklerini yapmanızı tavsiye ederim."

Leonard birkaç kez gözlerini kırptı ama sonra derin bir nefes alıp başını salladı. "Tamam. Evet, şiddetli bir karın ağrısı, korkunç bir akıntı ve

kusmayla başladı. Hastalığa yakalananlar baş ağrısından şikâyetçiler ve oldukça yüksek ateşleri var. Onlar..."

"Bazılarının karınlarında kızarıklık var mı?" diye araya girdim.

Hevesli bir şekilde başını 'evet' anlamında salladı. "Evet. Bazılarının da kıçı kanıyor. Ahh, affedersiniz, madam," dedi, birden yüzü kızarmıştı. "Kusura bakmayın, ben sadece–"

"Sanırım ne olduğunu biliyorum," diye onun özrünü de kestim. İçimde heyecan hissi büyümeye başlamıştı; teşhis hemen ellerimin altındaydı ve bununla nasıl başa çıkacağımı da biliyordum. Eski bir askerin zafer borusu çalıyor diye keyifle düşünüyordum. "Yine de emin olmak için onlara bakmam lazım ama–"

Jamie, "Eşim size tavsiyelerde bulunmaktan hoşnut kalacaktır, kaptan," diye araya girdi sertçe. "Ama korkarım sizin geminize gidemez."

"Emin misiniz?" Kaptan Leonard tek tek hepimize baktı, gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Sadece mürettebatıma bir bakarsa..."

"Hayır," dedi Jamie, aynı zamanda ben de kendi cevabımı vermiştim. "Evet, elbette!" Bir müddet ortalık sessizleşti. Sonra Jamie ayağa kalktı ve kibarca konuşmaya başladı, "Bize biraz izin verir misiniz, Kaptan Leonard?" ve beni kamaradan çıkardı, koridorun aşağısına ve oradan da ambara götürdü.

"Sen deli misin?" diye tısladı, hâlâ kolumdan tutuyordu. "Salgın hastalık olan bir gemiye adım atmayı düşünemezsin! Bir İngiliz sürüsü uğruna kendi hayatını, mürettebatı ve Genç Ian'ı riske mi atıyorsun?"

"Bulaşıcı değil," dedim, kolumu kurtarmaya çalışarak. "Ve kendi hayatımı da riske atmıyorum. Kolumu bırak, seni lanet olası İskoç!"

Bıraktı ama merdivenlerin önünde duruyor, kızgın bir şekilde bana bakıyordu.

"Dinle," dedim sabırlı olmaya çalışarak. "Bu hastalık salgın değil. Bunun tifo ateşi olduğundan neredeyse tamamen eminim, kızarıklar bunu gösteriyor. Ben bu hastalığa yakalanmam, aşılıyım."

Bir anlığına yüzünde şüphe ifadesi vardı. Açıklamalarıma rağmen hâlâ bakterileri ve aşıları, kara büyü ile aynı cümlede düşünmeye çalışıyordu.

"Öyle mi?" dedi şüpheyle. "Evet, belki öyledir ama yine de..."

"Bak," dedim, kelimelerimi toparlamaya çalışıyordum. "Ben bir doktorum. Onlar da hasta ve ben bu hastalık için bir şeyler yapabilirim. Ben... o... şey, bunu yapmak zorundayım, işte bu kadar!" Bu sözler kesinlikle güzel konuşma sanatından yoksundu. Jamie bir kaşını kaldırdı, devam etmem için beni bekliyordu.

Derin bir nefes aldım. Bunu nasıl açıklayabilirdim – bu dokunma ihtiyacını, iyileştirme dürtüsünü? Kendi usulüyle Frank bunu anlamıştı. Jamie'ye bunu anlatmanın mutlaka bir yolu vardı.

"Ben bir yemin ettim," dedim. "Doktor olduğum zaman."

İki kaşını da kaldırdı. "Yemin mi?" diye tekrarladı. "Ne çeşit bir yemin?"

Bir zamanlar bu yemini yüksek sesle okumuştum. Hâlâ ofisimde çerçeveli bir kopyası vardı; Frank tıp okulundan mezun olduğum zaman bana hediye etmişti. Boğazımdaki küçük yumrudan kurtulmak için yutkundum, gözlerimi kapadım ve gözlerimin önüne getirdiğim kâğıdı hatırlayarak yüksek sesle okumaya başladım.

"*Hekim Apollon Aesculapions, Hygia Panacea ve bütün Tanrı ve Tanrıçalar adına! And içerim, onları tanık ve şahit tutarım ki, bu andımı ve verdiğim sözü gücüm kuvvetim yettiği kadar yerine getireceğim;*

Gücüm yettiği kadar tedavimi hiçbir vakit kötülük için değil, yardım için kullanacağım. Benden zehir isteyene onu vermeyeceğim gibi, böyle bir hareket tarzını bile tavsiye etmeyeceğim. Fakat hayatımı tertemiz bir şekilde kullanacağım. Hangi eve girersem gireyim, hastaya yardım için gireceğim. Kasıtlı olan bütün kötülüklerden kaçınacağım. İster hür ister köle olsun erkek ve kadınların vücudunu kötüye kullanmaktan, zarar vermekten sakınacağım. Gerek sanatımın icrası sırasında, gerek sanatımın dışında insanlarla münasebette iken etrafımda olup bitenleri, görüp işittiklerimi bir sır olarak saklayacağım ve kimseye açmayacağım.

Bu anda sadık kalırsam hayatımın ve sanatımın sonuna kadar mutlu yaşayacağım, herkesten saygı göreceğim ama andımdan döner ya da

andımı ihlâl edersem, her şeyin aksi olacağını kabul edeceğim."

Gözlerimi açtığımda Jamie'nin bana düşünceli bir şekilde baktığını gördüm. "Ee... çoğu kısımları gelenek tabii," diye açıklama yaptım.

Ağzının köşesi hafiften seğirdi. "Anlıyorum," dedi. "Evet, ilk kısmı biraz pagan dinini anımsatıyor ama kimseyi kullanmayacağım kısmını sevdim."

"Bunu seveceğini düşünüyordum," dedim sertçe.

Biraz homurdandı ve merdivene doğru yaslanıp bir elini yavaşça saçına doğru götürdü.

"Hekimlerde bu böyle mi oluyor?" diye sordu. "Seni kim çağırırsa çağırsın yardım etmeye mecbur musun, bir düşmana bile mi?"

"Eğer hastalarsa ya da yaralılarsa bu pek bir şey değiştirmez, biliyorsun." Ona baktım, yüzünde anladığını gösteren bir işaret arıyordum.

"Evet, öyle," dedi yavaşça. "Bazen ben de yemin ediyorum ve hiçbiri de hafif olmuyor." Uzandı ve elimi tuttu, parmakları yüzüğümün üzerindeydi. "Hatta bazıları daha ağır oluyor," dedi, o da benim yüzümü inceliyordu.

Bana çok yakın duruyordu. Tepedeki ambarın ağzından gelen güneş ışığı, beyaz parmaklarımda ve evlilik yüzüğümü tutan koyu bronz elinin teninde çizgi çizgiydi.

"Öyle oluyor," dedim yumuşak bir sesle. "Evet, olduğunu biliyorsun." Diğer elimi göğsüne koydum, yüzüğüm güneş ışığında parlıyordu. "Ama tutacağın yemin bir diğerine zarar vermiyorsa..."

İç çekti, göğsündeki elimi hareket ettirecek kadar derindi sonra eğildi ve kibarca beni öptü.

"Evet, ben senin yeminini bozduramam," dedi, doğrulurken ağzı hafiften seğiriyordu.

"Bu aşıyı olduğundan emin misin? İşe yarıyor mu?"

"İşe yarıyor," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

"Belki ben de seninle gelmeliyim–" dedi hafiften kaşlarını çatarak.

"Gelemezsin. Sen aşı olmadın ve tifo feci bulaşıcıdır."

"Leonard'ın söylediklerinden bunun sadece tifo olduğunu düşünüyorsun," diye dikkat çekti. "Bundan tamamen emin değilsin ki."

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama öğrenmenin tek bir yolu var."

***

Baş tayfanın öncülüğüyle *Porpoise*'ın güvertesine geldim, boş havada ve köpüren denizde korku hâkimdi. Rezil ve dağılmış bir halde güverteye indim. Aşağıdaki *Artemis*'in küçük, ufak güvertesi nasıl da uzaktaydı. Cebeli Tarık'ın kayasında durmak gibi bir şeydi burada olmak.

Gemiler arası yolculuk yüzünden saçlarım dağılmıştı; saçlarımı topladım ve elimden geldiğince en iyi şekilde bağlamaya çalıştım, sonra ilaç çantamı almak için uzandım.

"Bana hastaların nerede olduğunu gösterseniz iyi olur," dedim. Rüzgâr sert esiyordu ve iki gemiyi birbirine yakın tutmak için her iki geminin mürettebatının da çok uğraşacağının farkındaydım.

Ara güverte karanlıktı, ışık tavanda asılı olan küçük gaz lambalarıyla (geminin bir aşağı bir yukarı sallanmasıyla onlar da sallanıyorlardı) sınırlı yerleri aydınlatıyordu, bu yüzden sıralanmış asma yataklarda yatan adamlar gölgede kalıyorlardı. Balina sürüsüne ya da uyuyan deniz hayvanlarına benziyorlardı, yan yana yatıyorlar ve alttaki denizin hareketiyle sallanıyorlardı.

Kötü koku bunaltıcıydı. Basit bir havalandırma bölmesinden gelen hava yetersizdi. Yıkanmamış denizcilerden daha kötüsü ise kusmuk kokusu ve asma yataklardan yere sıçrayan kanlı ishal kokusuydu. Hastalar yataklarının altına konulan lazımlıklara uzanamayacak kadar kötüydüler. Ayakkabılarım yere yapışıyordu, dikkatli bir şekilde yürürken ayaklarımın altından iğrenç sesler geliyordu.

Bana eşlik etmesi söylenen kaygılı bakışlı genç adama, "Bana iyi bir ışık getir," dedim sertçe. Yüzüne bir örtü tutuyordu ve hem korkmuş hem de zavallı görünüyordu fakat dediğimi yaptı. Taşıdığı feneri tuttuğunda en yakındaki asma yatağı görebilir hale geldim.

Asma yataktaki kişi inledi ve ışık yüzüne vurunca kafasını çevirdi. Ateşten kıpkırmızıydı ve teni dokunulamayacak kadar sıcaktı. Adamın gömleğini yukarıya sıyırıp karnını incelemeye başladım; çok sıcaktı, teni gerilmiş ve sertti. Karnının bazı yerlerini yoklarken adam acıdan kıvranıyor, yürek parçalarcasına inliyordu.

"Tamam, geçti," dedim rahatlatırcasına. "Evet, sana yardım edeceğim. Yakında iyi olacaksın. Şimdi gözlerine bakmama izin ver. Evet, böyle daha iyi."

Göz kapağını geriye doğru ittim; göz bebeği ışığın etkisiyle küçüldü, hastalıktan kan çanağına dönmüş kahverengi gözlerini ortaya çıkardı.

Başını yan tarafa çevirirken, "Tanrım, ışığı çek!" dedi nefesi kesilerek. "Başım çatlıyor!" Ateş, kusma, şiddetli karın ve baş ağrısı.

"Üşüyor musun?" diye sordum feneri uzaklaştırırken.

Gelen cevap bir kelimeden daha çok iniltiydi ama sorumu teyit ediyordu. Gölgede bile asma yataklarda yatan birçok kişinin battaniyelerine sarıldıklarını görebiliyordum ama burası bunaltacak kadar sıcaktı.

Eğer baş ağrısı olmasaydı, basit bir mide ve bağırsak iltihabı olabilirdi – ama bu çoğu erkekte olmazdı. Gerçekten bulaşıcı bir hastalık vardı ve ben bunun ne olduğundan tamamen emindim. Avrupa'dan Karayipler'e gelen sıtma hastalığı değildi. Muhtemelen tifoydu; insan vücudundaki basit bir bitten yayılıyordu, burası gibi kapalı alanlarda hızlıca yayılması mümkündü ve belirtileri etrafımda gördüklerimle aynıydı – sadece belirgin bir fark vardı.

Ne bu denizcide ne de yan taraftaki hastada bir kızarıklık yoktu ama üçüncü kişide vardı. Açık kırmızı gül gibi leke terli tende belli oluyordu. Bir parmağımı dikkatli bir şekilde lekeye bastırdım ve leke kayboldu, kan deriye geri döndüğünde bir dakika sonra leke de belirdi. Terli bedenlerin her iki tarafımı kuşattığı asma yatakların arasından ilerledim ve Kaptan Leonard ile iki denizcisinin beni beklediği güverteye açılan koridora gittim.

"Tifo," dedim kaptana. Mikroskop ve kan tahlili olmadan olabildiğimce kendimden emindim.

"Yaa?" Gerilmiş yüzü endişeliydi. "Bunun için ne yapacağınızı biliyor musunuz, Bayan Malcolm?"

"Evet ama kolay olmayacak. Hastaların yukarı çıkarılması, düzgünce yıkanması ve yattıkları yerin iyice havalanması gerekiyor. Ayrıca bakımları da çok önemli. Sıvı yiyecek yemeleri gerekiyor ve su, tabii ki kaynamış su, bu çok önemli! Ateşi düşürmek için de beze ihtiyaç olacak. En önemlisi ise diğer mürettebatınızın da bu hastalığa yakalanmasını önlemek. Yapılması gereken birçok şey var–"

"Yapılsın," diye araya girdi. "Size yardımcı olmaları için sağlıklı olanların birçoğuna emir vereceğim. Siz de istediğiniz gibi onlara emir verebilirsiniz."

"Tamam," dedim, etrafa şüpheli gözlerle bakıyordum. "İşe hemen koyulmam gerekecek. Size de nasıl olacağını anlatacağım ama bu büyük bir iş olacak, Kaptan Raines ve eşim yolculuğumuzdan dolayı çok endişelenecekler."

"Bayan Malcolm," dedi kaptan ciddiyetle. "Bize yapacağınız yardımlardan dolayı size gerçekten minnettarım. Hemen Jamaika'ya ulaşmamız gerekiyor ve geri kalan mürettebatım bu kötü hastalıktan kurtulmazsa asla adaya ulaşamayacağız." Oldukça ciddi konuşuyordu ve ona acıdım.

"Tamam," dedim iç çekerek. "İlk önce bana on iki tane sağlıklı adam yollayın."

Subay güvertesine tırmanıp küpeştenin yanına geldim ve *Artemis*'in dümeninin yanında durup yukarıya bakan Jamie'ye el salladım. Aramızdaki mesafeye rağmen yüzünü net bir şekilde görebiliyordum; endişeliydi ama beni gördüğünde kocaman bir gülümsemeyle rahatlamıştı.

"Aşağıya şimdi mi geleceksin?" diye bağırdı.

"Daha değil!" diye bağırdım ben de. "İki saat daha buradayım!" Duymaz diye iki parmağımla işaret yaparak küpeşteden uzaklaştım ama yüzündeki gülümsemenin solduğunu görebilmiştim. Beni duymuştu.

Hastaların kıç güvertesine götürüldüğünü, bir grup işçinin onların kirli çamaşırlarını çıkarıp yıkadıklarını ve pompalanan deniz suyuyla onları

temizlediklerini gördüm. Daha sonra mutfağa gittim, aşçıya ve mutfak çalışanlarına beslenme için alınacak önlemleri açıklıyordum, o sırada ayağımın altındaki güvertenin hareket ettiğini hissettim.

Konuştuğum aşçı bir elini yavaşça çıkardı ve arkasındaki dolabın mandalını pat diye kapadı. Birden ortalığın dağılmaya başlamasıyla aşçı raftan atlayan boş bir tencereyi yakaladı, bir şişe takılı olan büyük bir eti alt dolaba tıktı ve ocağın üstünde kaynayan tencerenin kapağını örtmek için arkasını döndü.

Şaşkınlıkla ona baka kalmıştım. Ne zaman *Artemis* denize açılsa ya da aniden yön değiştirse Murphy'nin de bu tuhaf hareketleri yaptığını görmüştüm.

"Ne–" dedim ama sonra bu sorudan vazgeçtim. Elimden geldiği kadarıyla hızlı bir şekilde subay güvertesine gittim. Hareket hâlindeydik; *Porpoise* büyük ve sağlam olduğu için rüzgârla hızını alan geminin titreşimini hissedebiliyordum.

Birden güverteye çıktığımda yelken bulutlarının üzerimize doğru açıldığını ve hızlıca Artemis'in arkamızda kaldığını gördüm. Usta üstteki denizcilere emirler yağdırırken Kaptan Leonard dümencinin yanındaydı ve *Artemis*'e bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Lanet olası piç kurusu burada neler oluyor?"

Kaptan bana bir göz attı, utandığı belli oluyordu ama inatla çenesini dikleştirdi.

"Acilen ulaştırılması gereken bir nakliyat olduğu için hemen Jamaika'ya gitmek zorundayız," dedi. Sert esen deniz rüzgârından yanakları kızarmıştı ya da utanmıştı. "Üzgünüm, Bayan Malcolm. Bu mecburiyetten dolayı gerçekten çok üzgünüm ama–"

"Aması falan yok!" dedim öfkeyle. "Yön değiştirin! Gemiyi durdurun! Şu lânet olası çapayı atın! Beni böyle götüremezsiniz!"

"Bu mecburiyetten dolayı üzgünüm," dedi yeniden inatla. "Ama gerçekten sizin hizmetlerinizin devam etmesine ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum, Bayan Malcolm. Endişelenmeyin," dedi, güvence vermek için uğraşıyordu

fakat başaramamıştı. Omzumu okşayacakmış gibi uzandı ancak bundan vazgeçerek eli bir yanına düştü.

"*Artemis* Jamaika'ya varana kadar donanmanın size orada konaklama sağlayacağına dair eşinize söz verdim."

Yüzümdeki bakışı görünce geriledi, ona saldırabileceğimden korktuğu açıktı – ve bu sebepsiz de değildi.

"Eşinize söz verdim demekle ne ima ediyorsunuz?" dedim dişlerimin arasından. "Bay Malcolm'ın beni zorla kaçırmanız için size izin verdiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Ee... hayır. Hayır, izin vermedi." Kaptan açıklama yapmak için doğru kelimeleri arıyormuş gibi görünüyordu. Cebinden kirli bir mendil çıkardı ve alnıyla ensesini sildi. "Korkarım, en uzlaşmaz kişi oydu."

"Uzlaşmaz mı? Evet, ben de öyleyim!" Ayağımı güverteye vurdum, ayağına basmayı planlıyordum ama bir saniyeyle kaçırdım, çünkü hemen geri çekildi. "Eğer size yardım etmemi bekliyorsan, lanet olası adam hırsızı, bunu yeniden düşün!"

Kaptan mendilini yerine koyup çenesini dikleştirdi.

"Bayan Malcolm. Eşinize söylediğim şeyleri size anlatmam için beni zorlamayın. *Artemis* bir Fransız bayrağı ve Fransız evrakları altında denize açıldı ama mürettebatının yarısından fazlası ya İngiliz ya da İskoç. O adamların burada hizmet etmesini sağlayabilirdim. Ve onlara da çok ihtiyacım vardı. Fakat ben bunun yerine sizin tıbbi bilgilerinizin karşılığında onları rahat bırakmayı kabul ettim."

"Bunun yerine beni baskı altında tutmaya karar verdiniz. Ve eşim de bu... bu pazarlığı kabul mü etti?"

"Hayır, kabul etmedi," dedi genç adam biraz sertçe. "Ama *Artemis*'in kaptanı savunma gücümü anladı." Bana bir bakış attı, günlerce uykusuz kaldığından gözleri şişmişti ve çok büyük olan ceketi cılız bedeninin etrafında uçuşuyordu. Genç ve sünepe görünmesine rağmen oldukça kibardı.

"Kibar olmayan bu davranıştan ötürü sizin affınıza sığınıyorum, Bayan Malcolm. Lakin gerçek şu ki çaresizim," dedi açıkça. "Siz bizim tek şansımız olabilirsiniz. Ve ben bu şansı değerlendirmek zorundayım."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra kapadım. Öfkeme – ve Jamie'yi yeniden gördüğümde ne söyleyeceğini çok merak etmeme – rağmen delikanlının durumuna karşı da bir sempati hissettim. Yardım olmadan mürettebatının çoğunu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu doğruydu. Benim yardımımla bile birazını kaybedecektik – ancak bu benim düşünmek istediğim bir ihtimal değildi.

"Tamam," dedim dişlerimin arasından. "Tamam!" Küpeşteden *Artemis*'in küçülen yelkenlerine baktım. Deniz beni pek tutmazdı ama gemi – ve Jamie – arkada kaldığı için midemde derin bir boşluk hissediyordum. "Bu durumda pek şansım olduğunu sanmıyorum. Eğer ara güverteyi temizlemek için mümkün olduğunca çok adam görevlendirirseniz... Ahh, gemide hiç alkol var mı?"

Biraz şaşırmıştı. "Alkol mü? Evet, işçiler için rom ve kıdemsiz subay salonundaki dolapta da biraz şarap var. Bunlar işe yarar mı?"

"Eğer elinizdekiler bunlarsa, yaramak zorunda." Duygularımı bir kenara koymaya çalıştım, durumla mücadele etmem oldukça uzun zamanımı almıştı. "Sanırım gemi kâtibi ile konuşmam lazım."

"Evet, elbette. Benimle gelin." Leonard aşağı güverteye inen koridora doğru gitmeye başladı, sonra yüzü kızararak durdu ve benim önden gitmem için beceriksizce işaret etti – sanırım bu hareketi eğer düşersem bacaklarım ortaya çıkmasın diyeydi. Öfke ve keyfin birbirine karıştığı bir duyguyla dudağımı ısırarak önden gittim.

Yukarıdaki karışık sesleri duyduğum zaman merdivenin son basamağına gelmiştim.

"Hayır, kaptanın rahatsız edilemeyeceğini sana söyledim! Her ne söylemek istiyorsan–"

"Bırak geçeyim! Eğer onunla konuşmama izin vermezsen çok geç olacağını sana söyledim!"

Ve sonra Leonard'ın sesi adamı engelleyen kişiye karşı birden sertleşti. "Stevens? Ne oluyor?"

"Önemli değil, sör," dedi ilk ses, birden aşırı itaatkâr olmuştu. "Sadece Tompkins burada ve şu gemideki kırmızı saçlı iri herifi kesinlikle tanıdığını söylüyor. O diyor ki–"

"Zamanım yok," dedi kaptan kısaca. "Tompkins denen arkadaşa bununla sonra ilgileneceğimi söyle."

Bu konuşma yapıldığı sırada doğal olarak merdiveni yeniden yarıya kadar çıkıp, önemli bulduğum yerleri dinledim.

Daha sonra Leonard merdiveni yeniden inmeye başladığında ambar ağzı karardı. Genç adam bana dik dik baktı ama yüzümün ifadesiz olmasına özen gösterdim ve sadece şöyle söyledim, "Daha fazla yiyecek stokunuz var mı, kaptan? Hastaların dikkatlice beslenmesi gerekecek. Gemide süt olacağını sanmıyorum ama–"

"Ahh, süt var," dedi birden neşelenerek. "Aslında altı tane süt veren keçimiz var. Topçunun eşi, Bayan Johansen onlarla çok iyi ilgileniyor. Gemi kâtibini gördükten sonra sizle konuşması için onu yollarım."

Kaptan Leonard, gemi kâtibi Bay Overholt'a beni takdim etti ve sonra mümkün olan her şeyin bana temin edilmesi gerektiği emrini vererek ayrıldı. Kısa boylu, tombul, parlak kel kafalı Bay Overholt bana baktı. Seferin sonuna yakın her şeyin azaldığını ve her şeyin ne kadar talihsiz olduğu hakkında üzgün bir şekilde mırıldanmaya başladı fakat ben ona pek katılacak hâlde değildim. Üst kattan duyduklarımı düşünerek tedirgin olmuştum.

Bu Tompkins kimdi? Sesi tamamen yabancıydı ve bu ismi daha önce duymadığıma emindim. Daha da önemlisi Jamie hakkında ne biliyordu? Ve Kaptan Leonard bu bilgiyle ne yapacaktı? Fakat şu anda kendimi yararsız düşüncelerle meşgul etmeyip hastalar için verebileceğimiz en uygun yiyecekleri Bay Overholt ile kararlaştırmak dışında hiçbir şey yapamazdım.

"Hayır, salamura eti kesinlikle yiyemezler," dedim kararlıca. "Ne de galeta ama kurabiyeleri kaynatılmış sütle yumuşatırsak belki hastalar

iyileşmeye başlayana kadar idare edebiliriz. Tabii ilk başta buğday bitlerini ayırmanız gerekecek," diye ekledim sonradan.

"Balık," diye önerdi Bay Overholt umutlu bir şekilde. "Karayipler'e yaklaştığımız zaman uskumru ve palamut sürüleriyle karşılaşıyoruz."

"Belki bu da işe yarayabilir," dedim, dalgındım. "Kaynamış süt ve su ilk aşamada verilecek ama hastalar iyileşmeye başlayınca, mesela hafif ve besleyici bir çorba içebilirler. Sanırım balık çorbası yapabiliriz, değil mi? Tabii daha uygun bir şey bulamazsanız?"

"Şey..." Bay Overholt oldukça huzursuz görünüyordu. "Az kurumuş incir, dört buçuk kilo şeker, biraz kahve, bolca Napoli kurabiyesi ve büyük bir fıçı Madeira şarabı ama elbette bunu kullanamayız."

"Neden kullanamayız?" Dik dik ona baktım ve o da huzursuzca ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı.

"Bunlar konuğumuz için kullanılıyor," dedi.

"Ne konuğu?" diye sordum boş boş bakarak.

Bay Overholt şaşkın görünüyordu. "Kaptan size söylemedi mi? Jamaika Adası'na yeni valiyi götürüyoruz. Amaç bu, *tek amaç*," – diye düzeltti kendini, sinirli bir şekilde mendille kel kafasını sildi – "acele etmemizin sebebi."

"Eğer o hasta değilse, vali salamura et yiyebilir," dedim kararlı şekilde. "Ona iyi gelmeyeceğinden endişem yok. Şimdi, şarabı mutfağa getirtirseniz iyi olur, yapılacak işlerim var."

***

Bahriyelilerden biri olan kısa boylu, genç Pound'un yardımıyla gemiyi dolaşıp kısıtlı yiyeceklere ve işçilere baktım. Peşimde dolaşan Pound, şaşkın ve kızgın aşçılara, marangozlara, çöpçülere, temizlikçilere, yelkencilere ve ambarcılara sertçe emirler veriyordu ki bunlar benim isteklerimdi – ne kadar mantıksız olması önemli değildi – kaptanın emirleri sayesinde hemen yerine getiriliyorlardı.

Karantina en önemlisiydi. Ara güverteler temizlenip havalanır havalanmaz hastalar yeniden yerlerine götürülecekti fakat asma yatakların arası geniş tutulacaktı – hastalığa yakalanmayan mürettebat ise güvertede uyumak zorunda kalacaktı – ve uygun tuvalet imkânı sağlanacaktı. İşe yarar olduğunu düşündüğüm mutfakta iki büyük tencere görmüştüm. Aklımda tuttuğum listeme hemen bir not düştüm ve baş aşçının Murphy kadar eşyalarına sahip çıkmasını umdum.

Bez olarak kullanabileceğimiz eskimiş yelkenlerin bulunduğu ambara doğru aşağıya inerken, kahverengi buklelerin kırpık kırpık kesildiği Pound'un yuvarlak kafasını takip ettim. Aklımın yarısı listedeydi; diğer yarısı ise tifonun olası çıkış kaynağını düşünüyordu. *Salmonella* familyasındaki bir mikrobun sebep olduğu tifo normalde idrar ya da dışkı ile kirlenen ellerin taşıdığı mikropların bedene girmesiyle yayılıyordu.

Denizcilerin temizlik alışkanlığı olsa bile, mürettebattan bir kişi bu hastalığı taşıyabilirdi. Büyük olasılıkla zanlı yemekten sorumlu olanlardan biriydi; hastalığın yayılmasına ve birden patlak vermesine sebep olmuştu. Kaçının sofralara hizmet ettiğini öğrenmem gerekiyordu ve bir de dört hafta önce birisinin görevini değiştirip değiştirmediğini de öğrenmeliydim – hayır, beş hafta önce diye kendimi düzelttim. Salgın dört hafta önce patlak vermişti ama bir de düşünülmesi gereken hastalığın kuluçka dönemi vardı.

"Bay Pound," diye seslendim ve yuvarlak merdiven basamağından yukarıya doğru bana baktı.

"Evet, madam?"

"Bay Pound, ilk adın ne?" diye sordum.

"Elias, madam," dedi, biraz şaşkın görünüyordu.

"Sana isminle hitap etmemin bir sakıncası olmaz, değil mi?" Merdiven basamağından indim ve ona gülümsedim. O da tereddüt ederek gülümsedi.

"Ee... hayır, madam. Ama kaptan için olabilir," diye ekledi dikkatlice. "Bu gerçekten donanmaya uygun değil, bilirsiniz."

Gülümsememi bastırarak, "Halk arasında çok resmi olurum," diye ona güvence verdim. "Ama eğer benimle çalışacaksan, seni adınla çağırmam daha kolay olacak." İleride nelerin onu beklediğini bilmezken ben

biliyordum – işlerin ve yorgunluğun bizi beklediği saatler, günler, belki de haftalar vardı. Hisler bulanıklaşmaya başladığında bedensel alışkanlık ve kör içgüdüyle (ve bir de yorulmak bilmez şefinin liderliğiyle) hastalığı kontrol altına almak için ayakta duracaktı.

Yorgunluk bana uğramazdı ama göz yanılsaması olacaktı. Bu da bilgi vereceğim iki ya da üç kişinin yardımıyla hallolabilirdi; ellerim ve gözlerim olsun diye onları vekil tayin edecektim, ben dinlenmek zorunda olduğumda onlar benim yerime bakacaktı. Kader – ve Kaptan Leonard – Elias Pound'u yeni sağ elim olarak tayin etmişti; rahat bir şekilde çalışacağım en iyi kişiydi.

"Ne zamandır denizdesin, Elias?" diye sordum, onun arkasından bakmayı kesmiştim, o sırada o da büyük, kötü kokulu zinciri (her bir ilmiğin büyüklüğü yumruğumun iki katı kadardı) tutan bir tahtanın altına dalmıştı. Bu çapa zinciri miydi? Şüpheyle zincire dokunurken merak ediyordum. *Queen Elizabeth* için demir atacak kadar sağlam görünüyordu ki bu rahatlatıcı bir düşünceydi.

"Yedi yaşından beri, madam," dedi, büyük bir sandığı çıkarmaya çalışırken geriye doğru geliyordu. Zorlanma yüzünden yavaşça nefes alarak durdu ve yuvarlak, marifetli görünen yüzünü sildi. "Amcam *Triton*'da yarbaydı bu yüzden bana orada bir yatak ayarlayabildi. Bu yolculukta Edinburgh'un haricinde *Porpoise*'a katılmaya geldim." Bir fiske vurarak sandığın kapağını açtı, ortaya paslı ameliyat aletleri – en azından ben pas olmasını umuyordum – ve ağzı kapalı şişelerden ve kavanozlardan oluşan karışık bir koleksiyon çıktı. Kavanozlardan biri çatlamıştı ve beyaz bir toz bulutu sandıktaki her şeyi kaplamıştı.

"Bu, Doktor Bay Hunter'ın yanında getirdiği sandık, madam," dedi. "Bunları kullanır mısınız?"

"Tanrı bilir," dedim sandığı inceleyerek. "Ancak bir bakarım. Bunu revire götürmesi için birini getir, Elias. Benimle gelip aşçıyla düzgünce konuşmana ihtiyacım var."

***

Ara güvertelerin kaynamış deniz suyuyla fırçalanmasını izlerken aklım birkaç düşünceyle boğuşuyordu.

Birincisi, hastalıkla mücadele etmek için atılması gereken adımları zihnimde tasarlamaya çalışıyordum. Sıvı kaybı ve hâlsizlikle boğuşan iki kişi tahliye sırasında ölmüşlerdi ve şimdi kıç güvertesindeydiler. Onları asma yataklarına koyup sonra da kenarlarını dikmeye başlamışlardı, ikisinin de ayaklarının ucunda bir çift yuvarlak kurşun vardı. Hastalardan dört tanesi geceyi atlatamayabilirdi. Geri kalan kırk beş tanesindeki değişiklikler de mükemmelden en kötü diye sıralanabilirdi; şansın da yardımıyla onların çoğunu kurtarabilirdim. Ancak geri kalan mürettebatın arasında kaç tane tehdit oluşturan ya da fark edilmeyen yeni vaka vardı?

Emrimle bol miktarda su mutfakta kaynıyordu; sıcak deniz suyu temizlik içindi ve kaynamış yeni su ise içmek içindi. Aklımda bulunan listeye bir tik daha attım; geriye sadece yapılacaklar vardı.

Keçilerden sorumlu olan Bayan Johansen'i görmek zorundayım ve temiz olması için de sütü ayarlamam gerekiyor. Bu da tamam.

Görevleri için de mutfak elemanlarıyla konuşmalıydım; eğer hastalığın asıl kaynağı bulunursa ve ayrılırsa, hastalığın daha fazla yayılması da önlenmiş olacaktı. Bu da tamam.

Bay Overholt'un derin korkusu eşliğinde, gemide uygun olan bütün alkoller revirde toplanıyordu. Şimdiki hâliyle kullanılabilirlerdi ama saf alkol olsa daha iyi olacaktı. Acaba damıtılmasının ihtimali var mıydı? Bunu bir gemi kâtibine danış. Bu da tamam.

Sağlıklı işçiler yatmadan önce asma yataklar kaynatılıp kurutulacak. İkinci nöbetçiler dinlenmeye çekilmeden önce bu hemen yapılacak. Çöpçü ve temizlikçi grubu için Elias'ı yolla; çamaşır görevi onların sırasıymış gibi görünüyor. Bu da tamam.

Zihnimdeki listesinin ötesinde gizemli Tompkins'i ve bildiği şeyin ne olduğunu da düşünmeye devam ediyordum. Bu bilgi her neyse, *Artemis*'e dönmek için bir gerekliliğe sebep olmamıştı. Ya Kaptan Leonard bunu ciddiye almamıştı ya da Jamaika'ya gitmesine engel olacak bir şeye izin vermeyecek kadar hevesliydi.

Aklımı toplamak için küpeştenin yanında durdum. Alnıma düşen saçımı geriye doğru itip yüzümü ferahlatıcı rüzgâra doğru kaldırdım. Rüzgârın hastalığın bütün izlerini alıp götürmesine izin veriyordum. Rüzgâr yandaki ambar ağzından gelen kötü kokulu dumanı ve aşağıda devam eden temizliğin kokusunu taşıyordu. Temizliği bitirdiklerinde aşağısı daha iyi olacaktı ama uzun bir süre temiz havadan mahrum kalacaklardı.

Küpeştenin üzerinden uzağa bakmaya çalıştım, belli belirsiz bir yelkeni görmeyi umuyordum ama *Porpoise* tek başınaydı, *Artemis* – ve Jamie – geride kalmıştı.

Ani yalnızlık ve panik duygusunu uzaklaştırdım. Kısa süre içinde Kaptan Leonard ile konuşmak zorundaydım. Beni endişelendiren sorunların en azından ikisinin cevabı onda gizliydi; tifo salgının olası kaynağı ve bilinmeyen Tompkins'in Jamie'nin işlerindeki rolü. Ancak şu an için daha önemli bir iş vardı.

Sesimi duyacağı bir yerde olduğunu bilerek, "Elias!" diye seslendim. "Beni Bayan Johansen'e ve keçilere götür, lütfen."

47

Hastalıklı Gemi

İki gün sonra Kaptan Leonard ile konuşmak için hâlâ fırsat bulamamıştım. İki kez odasına gitmiştim ama genç kaptan ya yoktu ya da uygun değildi (bana söylendiği kadarıyla geminin pozisyonunu ayarlıyor veya rotayı tartışıyordu) yahut biraz denizcilikle ilgili işleri oluyordu.

Bay Overholt hastalıktan korunmak için boynuna bağladığı kurumuş adaçayı ve çördük otu baharat topuyla kendini kamarasına kilitleyerek, benden ve benim doyumsuz isteklerimden kaçınmaya başlamıştı. Sağlıklı mürettebat temizlik ve yer değiştirme işleri için tayin edilmişti, gerçi ilk başta bu işleri uyuşuk ve şüpheli bir hâlde yapıyorlardı ama ben gizlice yanlarına yaklaşıp onları azarlayıp, bağırıp ayaklarımı yere vurarak çığlık atmış ve onların hareket etmesini sağlamıştım. Bu yüzden kendimi doktordan daha çok bir çoban gibi hissediyordum – başlarında bekleyip kızgınca söyleniyor, homurdanıyordum ve şimdi sesim zorlanmadan dolayı kısıktı.

Ne var ki işe yarıyordu; mürettebatın arasında yeni bir umut ve istek hissi doğmuştu – bunu hissedebiliyordum. Bugün dört kişi öldü ve on tane de yeni vaka rapor edildi ama ara güvertedeki huzursuz inleme sesleri iyice azaldı ve sağlıklı yüzlerde bir şeyler yapmanın verdiği iç rahatlama görülüyordu. Bu zamana kadar hastalığın kaynağını bulmada başarısız olmuştum. Eğer bunu bulup yeni salgınları önleyebilseydim, hâlâ *Porpoise*'ın onu yürütebilecek kadar mürettebatı da varken, muhtemelen bir hafta içinde bu salgını durdururdum.

Hayatta kalan mürettebatın çabucak yaptığı bir incelemeyle belediye hapishanesinden alınan iki adam ortaya çıkmıştı, bu adamlar kaçak likör yapmaktan tutuklanmışlardı. Memnun bir hâlde onlara el koydum ve dezenfektan için geminin rom kaynağını (mürettebatın korktuğu şeydi) saf alkole çevirme işini onlara verdim.

Hayatta kalan bahriyelilerden birini revirin girişine diğerini ise mutfağa gönderdim, her ikisini de bir tas saf alkolle silahlandırdım ve kimsenin

bununla ellerini yıkamadan içeri girip çıkmasına izin vermemeleri konusunda talimat verdim.

Topçunun eşi Bayan Johansen, benim için hiç beklenmedik bir ittifaktı. Otuzlu yaşlarında zeki bir kadındı, birkaç kelime İngilizce bilmesine ve benim de hiç İsveççe bilmememe rağmen ne istediğimi anlamış ve yapmıştı.

Elias benim sağ kolumsa Annekje Johansen de sol kolumdu. Hiç yardım almadan tek başına keçi sütünü kaynatma ve sabırlı bir şekilde kurabiyelere karıştırma sorumluluğunu üstlenmişti – bunu yaparken kurabiyelerdeki bitleri de ayıklıyor ve öyle karıştırıyordu, ortaya çıkan karışımı sindirebilecek işçilere veriyordu.

Kadının baş topçu olan kocası tifo kurbanlarından biriydi ama çok şükür ki ağır bir hasta değildi ve onun iyileşebileceğini umuyordum – daha çok eşinin besleme işine kendini adaması ve adamın da cesur yapısı bunda etkiliydi.

"Madam, Ruthven birinin yine saf alkolden içtiğini söylüyor." Elias Pound yanımda bitivermişti. Yuvarlak pembe yüzü çekilmiş ve yorgun görünüyordu, son birkaç günün baskısıyla oldukça zayıflamıştı. Söylediğine karşılık oldukça kötü bir şey söyledim ve kahverengi gözleri büyüdü.

"Affedersin," dedim. Saçımı gözümden çekmeye çalışarak elimin tersiyle alnımı sildim. "Seni utandırmak gibi bir niyetim yoktu, Elias."

"Ahh, bunu daha önceden duymuştum, madam," dedi Elias. "Lakin bir leydiden değil."

"Ben bir leydi değilim, Elias," dedim yorgun bir hâlde. "Ben bir doktorum. Birisini gönder ve gemiyi araştırmasını söyle, şimdiye kadar birileri sızmış olabilir." Başını 'tamam' anlamında salladı ve tek ayağının üzerine döndü.

"Halat bölümüne bakacağım," dedi. "İçki içecekleri zaman çoğunlukla saklandıkları yer orası oluyor."

Son üç günde bu dördüncü vakaydı. Bütün bekçiler damıtıcının ve saf alkolün başında olmasına rağmen, her zamanki günlük içki payının

yarısıyla yaşayan işçiler bu pay için öyle üzgündüler ki dezenfektan için kullanılacak saf tahıl alkolünü almayı bir şekilde başarabiliyorlardı.

"Fazilet, Bayan Malcolm," demişti gemi kâtibi, bu sorunla ilgili şikâyette bulunurken kel kafasını iki yana sallıyordu. "Denizciler her şeyi içer, madam! Bozuk erik kanyağını bile. Ben bir işçinin doktorun odasına girip eski sargı bezini çaldığını ve bir alkol esintisi umuduyla onları ıslattığını biliyorum. Hayır, madam, onlara bunu içerseniz ölün deyin yine de onları durduramazsınız."

Ve öldürmüştü de. Onu içen dört işçiden biri ölmüştü; ikisi ise revirin ayrılan kısımlarında yatıyorlardı ve tamamen bilinçsizdiler. Eğer kurtulsalar bile büyük olasılıkla beyinlerinde ciddi hasar kalacaktı.

Yanımdaki küpeşteye konan bir balıkçıl kuşuna acı bir şekilde, "İşçilerin yarısını korkunç tifodan kurtarmaya çalışmak yetmiyormuş gibi başıma şimdi de benim alkolümle kendini öldürmeye çalışanlar çıktı! Hepsine lanet olsun!" diye açıklama yapıyordum

Balıkçıl kuşu başını kaldırdı ve benim yenilebilir olmadığıma karar verip uçup gitti. Etrafımızı çevreleyen okyanus bomboştu, öylece uzanıp gidiyordu – önümüzdeki Batı Hint Adaları Genç Ian'ın kaderini gizliyordu ve arkamızdaki Jamie ile *Artemis* ise uzun zaman önce gözden kaybolmuşlardı. Ve ben, içki delisi altı yüz İngiliz denizci ve bir ambar dolusu iltihaplı bağırsakla kalmıştım.

Bir müddet sinirli bir hâlde bekledim, sonra kararlı bir şekilde iskeleye döndüm. Kaptan Leonard gemiyi kendisi çekse bile umurumda değildi, benimle konuşacaktı.

***

Kamaraya girdikten sonra öylece durdum. Daha öğlen olmamıştı ama kaptan uyuyordu, başını açık bir kitabın üzerinde duran kollarının üzerine dayamıştı. Kalemi parmaklarından düşmüştü ve cam hokka geminin hareketleriyle yavaşça sallanıyordu. Kaptanın yüzü bir yana dönüktü, yanağı bir koluna dayalıydı. Sakallarının iyice çıkmış olmasına rağmen oldukça genç görünüyordu.

Sonra gelme niyetiyle arkamı döndüm ama bu hareketim dolaba sürtmeme neden oldu. Dolaptaki kitaplar, kâğıt tomarları, deniz seferi araçlarının ve yarı katlanmış çizelgelerin ortasında tehlikeli bir şekilde duruyordu. En üstteki kalın ciltli bir kitap yere *pat* diye düştü.

Ses, inleyen halatların ve geminin gerisinden gelen bağrış sesleri arasından pek duyulmadı ama onu uyandırmaya yetmişti, gözlerini kırptı ve şaşkın şaşkın bana baktı.

"Bayan Fra–Malcolm!" dedi. Bir eliyle yüzünü ovalayıp çabucak başını iki yana salladı, iyice uyanmaya çalışıyordu. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Sizi uyandırmak istemedim," dedim. "Ama daha fazla alkole ihtiyacım var. İşçilerin damıtılmış alkolü içmelerini engellemenin bir yolu olup olmadığını anlamak için onlarla konuşmanız gerekiyor. Bugün yine bir zehirlenme vakasıyla karşılaştık. Ve bir de revire daha fazla temiz hava sağlamanın bir yolu varsa..." Onu bunalttığımı anlayarak sustum.

Gözlerini kırptı ve gerindi, düşüncelerini yavaşça düzene sokmaya çalışıyordu. Kolundaki düğmeler yanağında iki yuvarlak kırmızı iz bırakmışlardı ve saçı bir yanına doğru düzleşmişti.

"Anlıyorum," dedi safça. Sonra uyanmaya başlıyormuş gibi ifadesi açıldı. "Evet. Elbette. Aşağıya biraz daha hava gelmesi için rüzgâr yelkenlerinin yön değiştirmesi konusunda emir vereceğim. Alkole gelince... elimizdeki kaynakların durumunu bilmediğim için gemi katibine danışmak zorundayım." Döndü ve derin bir nefes aldı, sanki seslenecekti ama sonra hizmetçisinin yanında olmayıp artık revirde olduğunu hatırladı. Hemen sonra üst kattan geminin zil sesi duyuldu.

Nezaketi yeniden eline alarak, "İzninizi isteyeceğim, Bayan Malcolm," dedi. "Neredeyse öğlen oldu, gidip pozisyonumuzu ayarlamak zorundayım. Bir müddet burada kalırsanız size gemi kâtibini yollayacağım."

"Teşekkür ederim." Onun kalktığı koltuğa oturdum. Gitmek için kapıya yöneldi, üzerindeki büyük ceketiyle gerinmeye çalışıyordu.

"Kaptan Leonard?" dedim, ani bir dürtüyle hareket etmiştim. Soru sorar bir ifadeyle geri döndü.

"Sorumu mazur görün lütfen... acaba kaç yaşındasınız?"

Gözlerini kırptı ve yüzü gerildi ama bana cevap verdi.

"On dokuz yaşındayım, madam. Hizmetinizdeyim, madam." Ve bununla birlikte kapıdan kayboldu. Koridordan sesini duyabiliyordum, yorgunluktan çatallaşmış sesiyle bağırıyordu.

On dokuz! Öylece kalmıştım, şaşkındım. Onun genç olduğunu düşünmüştüm ama bu kadar genç olmasını beklemiyordum. Yüzü zorluklardan yıpranmıştı, yorgunluk ve uykusuzluktan çizgiler oluşmuştu; en az yirmi yaşlarının ortasındaymış gibi gözüküyordu. Tanrım! Daha bir bebekten farkı yok, diye düşündüm şaşkınlık içinde.

On dokuz. Neredeyse Brianna ile aynı yaştaydı. Ve birden kendini bir geminin komutanı olarak bulmuştu – sadece bir gemi değil bir İngiliz savaş gemisinin ve ayrıca bir tek savaş gemisi de değildi hastalıklı bir gemiydi. Beni kaçırmasını sağlayan zorbalığın ne küstahlıktan ne de tedbirsizlikten kaynaklanmadığını, sadece çaresizlikten olduğunu anlayınca, birkaç gündür çekilmeye başlayan içimdeki korkunun ve öfkenin yeniden kabardığını hissettim.

Yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişti. Evet, haklıydı ve bu yardım bendim. Revirde bıraktığım hastalar gözümün önüne gelince derin bir nefes aldım. Bu yardım bendim ve ben elimden gelenin en iyisini yapmak için yalnızdım.

Kaptan Leonard seyir defterini masanın üzerinde açık bırakmıştı, kaydı yarı tamamlanmıştı. Sayfanın üzerinde küçük bir ıslaklık vardı; uykusunda hafiften salyası akmıştı. Onun bu savunmasızlığını belli eden kanıtı saklama umuduyla biraz tedirgin bir hâlde sayfayı çevirdim.

Gözüm yeni sayfada bir kelimeye takıldı ve durdum, bir şeyi fark edince ensemden aşağıya soğuk sular boşaldı. Onu beklenmedik bir hâlde uyandırdığımda kaptan beni gördüğüne şaşırmış ve daha kendinde değilken 'Bayan Fra– ' demişti. Ve dikkatimi çeken önümdeki sayfada yazılan 'Fraser' yazılı olmasıydı. Kaptan Jamie'nin ve benim kimliklerimizi biliyordu.

Çabucak ayağa kalktım ve kol demirini aşağıya bırakarak kapıyı kapadım. En azından biri gelirse uyarılmış olacaktım. Sonra kaptanın masasına

oturup sayfayı düzelttim ve okumaya başladım.

Üç gün önce *Artemis* ile karşılaşma kaydını bulmak için sayfayı geri çevirdim. Kaptan Leonard'ın kayıtları önceki kaptandan farklıydı ve çoğunlukla çok kısaydı – birçok şeyle uğraştığı için şaşırtıcı değildi. Çoğu kayıt genellikle donanma ile ilgili bilgileri içeriyordu ve bir gün önce ölen adamların isimleri kısaca yazılmıştı. Ama *Artemis* ile karşılaşma da not edilmişti ve ben de.

3 Şubat 1767. Yaklaşık sekiz zilden sonra Artemis *ile karşılaştık, Fransız renkleri altında iki direkli küçük bir gemiydi. Onu selamladık ve geminin doktoru C. Malcolm'dan yardım istedik, şu an gemimizde ve hastalara yardımcı olmak için bizimle kalıyor.*

C. Malcolm mı? Benim kadın olduğum belli edilmemişti. Belki bunun önemsiz olduğunu düşündü ya da kararlarının uygunluğu konusunda bir araştırma yapılmamasını istedi. Diğer kaydı okumaya devam ettim.

4 Şubat 1767. Bugün sağlıklı bir adam olan Harry Tompkins'ten öğrendiğim bilgileri kaydettim; bu bilgi iki direkli Artemis*'in yük memuru James Fraser olarak bilinen bir suçluyla ilgili. Bu şahıs Jamie Roy ve Alexandr Malcolm olarak da bilinmektedir. Bu Fraser saray karşıtı ve adı çıkmış bir kaçakçı, onun yakalanması karşılığında tarafından oldukça iyi bir ödül ortaya konmuş. Bu bilgi* Artemis*'ten ayrıldıktan sonra Tompkins'ten öğrenilmiştir. Konuğumuz sebebiyle olanca hızımızla Jamaika'ya gitmemiz gerektiğinden* Artemis*'i takip etmenin acil olmadığını düşündüm. Fakat* Artemis*'in doktorunu onlara geri vereceğime söz verdiğim için Fraser o zaman da yakalanabilir.*

İki işçi salgından öldü. Artemis'in doktoru bana bu hastalığın tifo olduğunu söyledi.

Denizci; B.Ö.Ö.; Jno. Jaspers.

Aşçı yardımcısı; B.Ö.Ö.; Harty Kepple.

Hepsi bu kadardı. Ertesi günün kaydı tamamen donanmayla sınırlıydı ve altı işçinin ölüm kaydı adlarının yanına 'BÖÖ' eklenerek yazılmıştı. Bunun ne demek olduğunu merak ettim ama bunun için endişelenemeyecek kadar kafam karışıktı.

Koridordan gelen ayak seslerini duydum ve gemi kâtibi kapıyı çalmadan önce kol demirini kaldırdım. Bay Overholt'un özrünü neredeyse duymuyordum, aklım bu açıklamaları anlayamayacak kadar meşguldü.

Bu lanet olası, aptal Tompkins kimdi? Daha önceden ne onu görmüş ne de onunla ilgili bir şey duymuştum, bundan kesinlikle emindim ama onun Jamie'nin işleri ile ilgili tehlikeli şeyler bildiği açıktı. Bu durum iki soruyu beraberinde getiriyordu; bir İngiliz denizci böyle bir bilgiyi nasıl öğrenmişti ve bunu bilen başka biri var mıydı?

"...size ek rom fıçısı vermek için içki takviyesinden biraz daha kestik," diyordu Bay Overholt şüpheli bir şekilde. "İşçiler bundan hoşlanmayacaklardır ama idare etmeliyiz. Jamaika'ya ulaşmak için sadece iki haftamız var."

"İster beğensinler ister beğenmesinler, benim onlardan daha çok alkole ihtiyacım var," diye cevap verdim sertçe. "Eğer daha fazla şikâyet ederlerse, rom almazsam hiçbirinin Jamiaka'ya ulaşamayacağını söyleyin."

Bay Overholt iç çekti ve parlayan alnındaki terleri sildi. "Söyleyeceğim, madam," dedi, itiraz edemeyecek kadar yenik düşmüştü.

"Güzel. Ahh, Bay Overholt?" Soru sorarcasına geri döndü. "BÖÖ kısaltmasının anlamı ne? Kaptanın seyir defterinde gördüm de."

Kamarotun içe çökük gözlerinde ufak bir korku parıltısı belirdi.

"Borcu ödendi ve öldü demek, madam," diye cevap verdi. "Çoğumuz için majestelerinin donanmasından ayrılmamız için tek yol."

***

Hastaların yıkanmasını ve şekerli su ile sütün kaynamasını denetlerken aklım bilinmeyen Tompkins sorunu üzerinde çalışmaya devam ediyordu.

Adamın sesi haricinde hiçbir şeyini bilmiyordum. Belki yukarıdaki suratsız kalabalıktan biriydi; hava almak için güverteye çıktığımda halatlarda duran biri ya da üç adamın yapacağı işi yapmak için koşuşturan kişilerden biriydi.

Eğer hastalanırsa elbette onunla tanışacaktım, revirdeki her hastanın adını biliyordum. Fakat Tompkins'in tifoya yakalanacağı umudunu beklemeye pek tahammülüm yoktu.

Sonunda onu soruşturmaya karar verdim. Elbette mürettebat benim kim olduğumu biliyordu. Onun hakkında soruşturma yaptığımı öğrense bile bu pek zararlı olmayacaktı.

Soruşturmaya başlamak için en doğru yer tabii ki Elias'tı. Onun doğal merakını köreltmek için yorgunluğuna güvenerek günün sonuna kadar bekledim.

"Tompkins mi?" Kısa bir kaş çatmasıyla çocuğun yuvarlak yüzü çekildi. "Ahh, evet madam. Üst güvertedeki işçilerden biri."

"Gemiye nereden gelmiş, sen biliyor musun?" Hiç tanımadığım bir adam hakkında birden meraklanmak hiç iyi değildi ama şansa Elias bunu merak edemeyecek kadar yorgundu.

"Ahh," dedi belli belirsiz. "Spithead'den sanırım. Ya da... hayır! Şimdi hatırladım. Edinburgh'dan geldi." Esnemesini bastırmak için parmaklarıyla burnunun altını ovaladı. "Evet, Edinburgh'dan. El konulan biri ve bundan dolayı da oldukça yaygara çıkarmıştı çok iyi hatırlıyorum. Onu zorla alamayacaklarını, onun koruma altında olduğunu ve gümrük memurluğunda Sör Percival adına çalıştığını söyleyip durmuştu." Esneme onu yendi, Elias iyice esnedi ve sonra da ağzını kapadı. "Ama onda Sör Percival'a ait yazılı bir koruma belgesi yoktu," dedi gözlerini kırpıştırarak, "bu yüzden de yapılacak bir şey yoktu."

"Bir gümrük memuru ajanı mı?" Bu her şeyi açıklığa kavuşturuyordu.

"Evet, madam, öyle demek istedim." Elias'ın uyanık kalmak için çabaladığı açıktı ama parlayan gözleri revirin sonundaki sallanan fenere odaklanmıştı ve o da fenerle birlikte sallanıyordu.

"Sen git yat, Elias," dedim ona acıyarak. "Ben burayı hallederim."

Uykusunu dağıtmaya çalışarak çabucak başını iki yana salladı.

"Ahh, hayır, madam!" Tuttuğum fincanı ve şişeyi almak için beceriksizce uzandı. "Bunları bana verin ve siz dinlenmeye gidin." Hareket etmiyordu

fakat yatağına gitmeden önce inatla son suyu kaynatmada yardım etmişti.

İşimizi bitirdiğimiz zaman en az ben de Elias kadar yorgundum ama uykum gelmiyordu. Ölen doktorun kamarasında yatıyordum. Gözlerimi başımın tepesindeki gölgeli kirişe dikmiş, etrafımı saran geminin çıtırtısını ve homurdanmasını dinliyordum. Merak içindeydim.

Demek ki Tompkins Sör Percival için çalışıyordu. Ve Sör Percival da Jamie'nin bir kaçakçı olduğunu kesinlikle biliyordu. Peki bundan daha fazlası da var mıydı? Tompkins Jamie'nin dış görünüşünü de biliyordu. İyi ama nasıl? Eğer Sör Percival rüşvet karşılığında Jamie'nin yasal olmayan işlerini hoş karşılamaya istekliyse, o zaman – belki bu rüşvetlerin hiç biri Tompkins'in cebine girmemiştir. O hâlde... Abroath koyundaki pusu neydi? Kaçakçılar arasında bir hain var mıydı? Eğer böyleyse...

Düşüncelerim uyumlarını kaybetmişti, zihnimin içinde dönüyorlardı. Sör Percival'ın pudralanmış yüzü, Abroath yolunda asılan gümrük memurunun mor maskesine dönüştü ve patlayan bir fenerin altın ve kırmızı alevleri zihnimdeki çatlakları aydınlattı. Bir yastığı göğsüme doğru çekerek karnımın üstüne yuvarlandım, aklımdaki son düşünce Tompkins'i bulmaktı.

***

Ancak Tompkins beni buldu. İki gün içerisinde revirdeki durum kısıtlı zamanlar haricinde bırakıp gidilmeyecek hâle gelmişti. Ama üçüncü gün durum biraz rahatladı ve öğlen yemeği için zil çalmadan önce yıkanıp biraz dinlenme niyetiyle doktorun kamarasına çekildim.

Kapımın diğer tarafındaki koridordan vurma ve işçilerin sesleri geldiğinde yatakta uzanıyordum, gözlerimde soğuk bir bez vardı. Kapım belli belirsiz çalındı ve tanımadığım bir ses konuşmaya başladı, "Bayan Malcolm? Bir kaza oldu, mümkünse bakabilir misiniz, madam?"

Kapıyı açtığımda iki denizcinin birini tuttuğunu gördüm; adam bir bacağını hafifçe kaldırmıştı, yüzü şoktan ve acıdan bembeyazdı.

Kime baktığımı anlamam için bir bakış yetmişti. Adamın yüzünün bir yarısı kötü bir yanık iziyle kaplıydı ve bu taraftaki buruşmuş kör gözü, süt gibi akan merceğini ortaya sermişti. Kelleşen alnın gerisinden uzayan seyrek saçlar ince bir örgüyle örülmüştü, tek bir omuzdan aşağıya sarkıyor

ve büyük ince kulaklarını ortaya çıkarıyordu. Bu adamın Genç Ian'ın öldürdüğünü sandığı tek gözlü denizci olduğunu anlamam için daha fazla kanıta ihtiyacım yoktu.

"Bay Tompkins," dedim emin bir sesle ve adamın sağlam gözü şaşkınlıktan büyüdü. "Onu şuradaki yere oturtun, lütfen."

İşçiler Tompkins'i duvarın kenarındaki bir sandalyeye oturttular ve işlerine geri döndüler. Kalbim hızla atarak yaralı bacağa bakmak için eğildim.

Elbette o da benim kim olduğumu biliyordu, kapıyı açtığım zaman bunu yüzünden okuyabilmiştim. Elimin altındaki bacak gerginlikten dolayı sertti. Bacağın baldır kısmından aşağıya doğru inen yara feciydi ama ciddi görünmüyordu, uygun bakım yapılmıştı. Bir hayli kanama olmuştu ama atardamar derinden kesilmemişti; birinin gömleğiyle iyice sarılmış ve el yapımı sargıyı açtığımda kanama neredeyse durmuştu.

"Bunu nasıl yaptınız, Bay Tompkins?" diye sordum, doğruldum ve alkol şişesine uzandım. Bana bir göz attı, tek gözü uyanık ve dikkatliydi.

"Kıymık yarası, madam," diye cevap verdi, daha önceden duyduğum genizden bir sesle. "Ben üzerindeyken bir direk kırıldı." Dilinin ucu dışarıya çıktı ve sinsice üst dudağını ıslattı.

"Anlıyorum." Döndüm ve boş ilaç kutumun kapağını açtım, uygun ilaç arıyormuş gibi davranıyordum. Ona yaklaşmanın en uygun yolunu bulmaya çalışırken gözümün ucuyla da onu izliyordum. O da tetikteydi, açıklama yaparak onu kandırmak ya da onun güvenini kazanmak kesinlikle söz konusu değildi.

Bir ilham için gözlerim masayı tarıyordu. Ve buldu. Hekim Aesculapius'un siluetine içimden özür dileyerek geminin en son doktorunun kullandığı kemik testeresini aldım, kırk beş santim uzunluğunda çok kötü bir aletti ve çeliği olduğu gibi pas kaplıydı. Düşünceli bir şekilde ona baktım, sonra arkamı döndüm ve aletin tırtıklı kısmını yaralı bacağa dayadım. Denizcinin korkmuş tek gözüne cazibeli bir şekilde bakarak gülümsedim.

"Bay Tompkins, hadi açıkça konuşalım," dedim.

***

Bir saat sonra güçlü denizci Tompkins asma yatağına götürüldü. Bacağına dikiş atıldı ve sargılandı, her yeri titriyordu ama hâlâ sağlamdı. Bana gelince ben de biraz titrediğimi hissediyordum.

Edinburgh'dan zorla getirilmesine karşı koyan Tompkins, Sör Percival Turner'ın bir ajanıydı. Bu görev için Forth Halici'nde bulunan bütün sevkiyat limanlarındaki rıhtımları ve depoları dolaşıyor, dedikoduları topluyor ve yasadışı olayları yakalamak için o boncuk gözünü açık tutuyordu.

İskoçlar'ın İngiliz vergilerine karşı tutumları bilindiğinden, ihbar edilecek bir hayli olay vardı. Bu ihbarlarla yapılacak şeyler ise oldukça çeşitliydi. Bir ya da iki şişe kaçak rom ve viskiyle suçüstü yakalanan küçük kaçakçılar hemen tutuklanıyor, mahkemede Saray bütün mal varlığına el koyuyor ve kürek mahkûmundan sürgünlüğe kadar bir cezaya çarptırılıyorlardı.

Daha büyük balıklar ise Sör Percival'ın şahsi yargısına bırakılıyordu. Başka bir deyişle kralın kör ajanının gözetimi altında – burada Tompkins yüzünün sakat kısmına dokunarak dalga geçercesine bir kahkaha attı – uygun rüşvet karşılığında işlerine devam etmesine izin veriliyordu.

"Sör Percival hırslı bir adamdır, anladınız mı?" Gözle görülür bir rahatlama olmasa da Tompkins en azından öne eğilecek kadar rahatlamıştı, el kol hareketleriyle durumu anlatırken tek gözünü kısıyordu. "Dundas ve diğerleri ile birlikte işin içindeydi. Her şey iyi gidiyordu ve bir şövalyelik unvanı şu an için olmasa bile bir soylu olabilirdi. Tabii bu da çok para istiyordu."

Bunu sağlayacak tek bir şey vardı o da Saray'a karşı olağanüstü güç ve hizmet gösterisiydi.

"Tutuklamalar bulundukları yerde kalmalarını ve dikkat çekmelerini sağlıyordu. Ooh! Bu çok güzel, hanımefendi. Ne yaptığınızdan emin misiniz?" Tompkins yarayı alkolle temizlediğim yere şüpheli bakışlarla bakıyordu.

"Eminim," dedim. "Devam et. Ne kadar büyük olursa olsun basit bir kaçakçı bunun için yeterli değildi, sanırım?"

Açıkçası değildi. Sör Percival'a önemli bir siyasi suçluyu avcunun arasına alabileceği dedikodusu geldiğinde, yaşlı beyefendi heyecandan neredeyse bayılacak hâle gelmişti.

"Fakat saray karşıtı olmayı kanıtlamak kaçakçılığı kanıtlamaktan daha zordur, değil mi? Kaçak mallarla küçük balıklardan birini yakalarsınız ama onlar sizi daha ileriye götürecek tek bir laf etmezler. Belki saray karşıtı olsalar bile idealistlerdir," dedi Tompkins, tiksintiyle başını iki yana sallayarak. "Biri diğerini asla ispiyonlamaz, kesinlikle bunu yapmazlar."

"Bu yüzden sen kimi aradığını bilmiyordun?" Doğruldum ve kavanozdan bir tane katgüt alıp ipi iğne deliğinden geçirdim. Tompkins'in endişeli bakışını gördüm ama onu yatıştırmak için hiçbir şey söylemedim. Onun endişelenmesini ve konuşmasını istiyordum.

"Hayır, büyük balığın kim olduğunu bilmiyorduk ta ki Sör Percival'ın diğer ajanları Fraser'ın ortaklarından bir tanesini devirme şansını elde edene kadar. Adam Malcolm'ın bir matbaacı olduğunu ve onun gerçek adını söyledi. Böylece her şey açıklığa kavuşmuş oldu."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi atmaya başlamıştı.

"Ortağı kim?" diye sordum. Altı kaçakçının adları ve yüzleri gözümün önüne geldi – küçük balıklardı. Hiçbiri de idealist değildi.

"Bilmiyorum. Hayır, gerçekten hanımefendi. Yemin ederim! Aah!" diye çılgınca konuşurken ben de iğneyi bacağına batırıyordum.

"Senin canını yakmaya çalışmıyorum," dedim, mümkün olduğunca sesimi sakin tutmaya çalışarak, "ama yarayı dikmem gerek."

"Ahh! Oof! Bilmiyorum, kesinlikle bilmiyorum! Tanrı şahidim olsun bilseydim söylerdim!"

"Söyleyeceğinden eminim," dedim dikişime devam ederek.

"Ahh! Lütfen, hanımefendi! Durun! Bir dakika! Tek bildiğim adamın bir İngiliz olduğu! Hepsi bu kadar!"

Durdum ve ona dik dik baktım. "Bir İngiliz mi?" dedim ifadesizce.

"Evet, hanımefendi. Sör Percival'ın söylediği bu." Bana bakıyordu, yaşlar her iki gözündeki kirpiklerde duruyordu. Son dikişimi de mümkün olduğunca yavaş bir şekilde attım ve düğümledim. Konuşmadan ayağa kalktım, gizlediğim şişemden bir bardağa küçük bir yudum kanyak döktüm ve ona verdim.

Minnetle içkiyi içti, biraz daha rahatladığı belli oluyordu. İş bittiği için minnetten mi yoksa rahatlamadan mı bilinmez ama hikâyenin geri kalan kısmını bana anlatmaya devam etti. Saray karşıtı bir olaya delil bulmak için Carfax Geçidi'ndeki basımevine gitmişti.

"Orada ne olduğunu biliyorum," diye ona teminat verdim. Yanık yaralarını incelemek için yüzünü ışığa doğru çevirdim. "Hâlâ acıyor mu?"

"Hayır, hanımefendi ama bir süre oldukça canımı yaktı," dedi. Yaralarından dolayı iyi olmayan Tompkins Arbroath koydaki pusuda yer almamıştı ama olanları duymuştu. "Duydum, bilirsiniz işte," dedi, neler olduğunu belirten zeki bir baş sallamasıyla.

Sör Percival, Jamie'nin onun da işin içinde olduğunu düşünme ve muhtemelen bölgedeki finansal düzenlemenin detaylarının açığa çıkma – ki böyle bir açıklama Sör Percival için zararlı olurdu – şansını azaltmak için Jamie'yi pusu konusunda uyarmıştı.

Aynı zamanda Sör Percival, Jamie'nin ortağı gizemli İngiliz'den Fransız teslimat gemisinin geri çekildiğini öğrenmiş ve Arbroath sahilindeki pusuyu ayarlamıştı.

"Peki yolda öldürülen gümrük memuru?" diye sordum birden. Korkunç yüzü hatırlayınca titremenin beni ele geçirmesine hâkim olamamıştım. "Bunu kim yaptı? Kaçakçıların arasında bunu yapabilecek beş kişi vardı ve hiçbiri de İngiliz değil!"

Tompkins bir eliyle ağzını ovaladı; bana söyleyip söylememe konusunda kendiyle savaşıyor gibi görünüyordu. Kanyak şişesini aldım ve dirseğinin yanına koydum.

"Ahh, size minnettarım, Bayan Fraser! Siz gerçekten dini bütün bir insansınız, hanımefendi ve kim sizi sorarsa böyle söyleyeceğim!"

"Minnet faslını geç," dedim sertçe. "Bana hemen gümrük memuru hakkında ne biliyorsan anlat."

Bardağı doldurdu ve yavaşça yudumlayarak içti. Sonra memnun bir iç çekişle bardağı koydu ve dudaklarını yaladı.

"Bunu ona yapan kaçakçılardan biri değildi, hanımefendi. Onun kendi arkadaşıydı."

"Ne!" diye geri çekildim, şaşkındım ama o başını sallayıp samimi bir tavırla gözünü kırptı.

"Bu doğru, hanımefendi. İki kişilerdi, öyle değil mi? İşte, bir tanesi de talimat almıştı."

Talimatlar şöyleydi; kaçakçılar sahile kurulan pusudan kaçıp yola çıkacaklardı, bundan sonra da gümrük memuru arkadaşının boynuna kement takıp onu çabucak boğup asacaktı ve sonra da kaçakçıların tehlikeli kızgınlığının delili olarak orada bırakacaktı.

"Ama neden?" dedim, şaşkındım ve korkmuştum. "Bunu yapmaktaki amaç neydi?"

"Görmüyor musunuz?" Tompkins şaşkınlık içinde bana bakıyordu, sanki her şey çok açıktı. "Fraser'ın saray karşıtı olduğunu ispat edecek basımevindeki delillerde başarısız olduk ve basımevi tamamen yandı, başka bir şansımız kalmamıştı. Fraser'ı kaçak mallarıyla birlikte suçüstü yakalayamadık, tabii onun için çalışan küçük balıklardan bazıları hariç. Diğer ajanlardan bir tanesi mallarını nerede tuttuğuna dair bir ipucu yakalamıştı ama ona bir şey oldu. Fraser onu yakaladı ya da onu rüşvetle satın aldı, çünkü bir Kasım günü kayboldu ve o günden beri ne onu ne de kaçak malların yerini duyduk."

"Anlıyorum." Genelevin merdiveninde bana sarkıntılık eden adamı düşününce yutkundum. Acaba nane likörü fıçısına ne olmuştu? "Ama–"

"İşte anlatıyorum ya hanımefendi, biraz bekleyin." Tompkins uyarırcasına bir elini kaldırdı. "Sör Percival eşsiz birine sahip olduğunu biliyordu. Karşısındaki bu adam, sadece halicin en büyük kaçakçılarından ve benim gördüğüm birinci sınıf saray karşıtı makalelerin yazarı değil, aynı zamanda

adı bir krallıktan diğer krallıktaki davalara taşınan affedilmiş bir II. James yanlısıydı. Tek sıkıntı ise," – omzunu silkti – "hiç delil olmaması."

Tompkins planı açıklayınca içimde iğrenç bir his oluşmaya başlamıştı. Görev gereği öldürülen gümrük memurunun katili, sadece cezası ölüm olan bir suçlamayla tutuklanmasını sağlamayacak aynı zamanda halkın çoğunluğunun kınayacağı utanç verici bir suça da maruz kalmalarını sağlayacaktı.

"Sizin Sör Percival birinci sınıf bir orospu çocuğuymuş," diye yorum yaptım. Tompkins düşünceli bir hâlde başını salladı, bardağına bakarken gözlerini kırpıştırıyordu.

"Evet, bu konuda haklısınız, hanımefendi. Yanıldığınızı söyleyemem."

"Peki öldürülen gümrük memuru kimdi?"

Tompkins ağzındaki kanyağı etrafa sıçratarak kıs kıs güldü. Tek gözü odaklanma konusunda sıkıntı çekiyor gibi görünüyordu.

"Ahh, en uygun kişiydi hanımefendi, hem de her şekilde. Onun için üzülmeyin. Tom Oakie'nin sallandığını görmekten memnun olan bir çok kişi var."

"Anlıyorum." Bacağını sarmayı bitirdim. Saat oldukça geç olmuştu, birazdan revire geri dönmek zorundaydım.

Dirençsiz elinden neredeyse boşalmış şişeyi alarak, "Yatağına götürmeleri için birilerini çağırsam iyi olacak," dedim. "En az üç gün bacağını dinlendirmen gerek; subayına dikişlerini alana kadar yukarıda çalışmana izin vermediğimi söyle."

"Ben yapabilirim, hanımefendi. Bu zavallı talihsiz denizciye nazik davrandığınız için teşekkür ederim." Tompkins ayağa kalkmak için başarısız bir girişimde bulundu, başarısız olduğu zaman şaşkınlıkla bakındı. Bir elimi koltuk altına koydum ve onu kaldırıp ayakta durmasını sağladım. Yardım çağırma önerimi geri çevirdiği için kapıya kadar eşlik ettim.

"Harry Tompkins için endişelenmenize gerek yok, hanımefendi," dedi koridorda sendeleyerek. Döndü ve bana abartılı bir şekilde göz kırptı. "Ne olursa olsun Yaşlı Harry her şeyin üstesinden gelir." Likörden pembeleşen

uzun burnuna, büyük şeffaf kulaklarına ve sinsi tek gözüne bakarken birden bana neyi hatırlattığını anladım.

"Ne zaman doğdunuz, Bay Tompkins?" diye sordum.

Bir müddet gözlerini kırptı, anlamamıştı ama sonra konuşmaya başladı, "Lordumuzun yılında, 1713'de, hanımefendi. Neden?"

"Bir sebebi yok," dedim ve boş ver dercesine el salladım. Koridordan aşağıya çarparak gidip yulaf lapası torbası gibi gölgesi merdivenlere düştüğünde onu izliyordum. Emin olmak için Bay Willoughby'nin dediklerini hatırlıyordum ama o anda 1713 yılının Fare Yılı olduğuna dair kombinezonumun üzerine bahse girerdim.

48

İnayet Anı

Birkaç gün boyunca rutin işler devam etti, hatta en kötü şartlarda bile böyle oldu ve uzun süre de devam edeceğini kanıtladı. Kanaması kesilen bir yaranın hayat kurtaracağını ya da hızlı bir müdahale ile bir uzvu kurtarabileceğini bilen bir doktor burada kahraman olabilirdi. Ama salgın bir hastalık hiç de bunlar gibi değildi.

Sonra sürekli gözlemlerin ve bakteri âlemine açılan savaşın gerektirdiği uzun günler geldi. Yararı olmayan ama yapılması elzem küçük şeylerin ötesinde bir şey yapılamıyordu, tekrar tekrar aynı şeyler yapılıyordu. Beden saldırganına biraz daha dayanabilir umuduyla görünmeyen düşmanla savaşılıyordu.

İlaç olmadan salgınla savaşmak bir gölgeye karşı koymak gibi bir şeydi; gece gibi engellenemez bir karanlık yayılıyordu. Dokuz gündür bununla savaşıyordum ama kırk altıdan fazla kişi ölmüştü.

Her gün şafakta kalkıyor, kan çanağı olmuş gözlerimin gölgelediği yüzüme su vuruyor ve bir fıçı alkolün haricinde hiçbir silahım olmadan savaş alanına gidiyordum.

Birkaç tane kurtulan da vardı ama bunlar bile ağzımda acı bir tat bırakıyordu. Büyük olasılıkla salgının kaynağını bulmuştum – Howard adında garsonlardan biriydi. İlk başta topçu grubundan biri olarak gemide hizmet eden Howard, altı hafta önce mutfak görevine verilmişti. Salgın birkaç parmağını ezmesine neden olan top aracını geri çekerken oluşan kazanın sonucuydu.

Howard kıdemsiz subay salonuna hizmet etmişti ve hastalığın ilk bilinen vakası – ölen doktor Bay Hunter'ın eksik kayıtlarından anlamıştım – orada yemek yiyen bahriyelilerden biriydi. Dört vaka daha meydana gelmişti ve hepsi de kıdemsiz subay salonundandı. Sonra da yayılmaya başlamıştı, bulaşıcıydı ama hâlâ ayakta tedavi olan hastalar geminin tuvaletlerindeki ölümcül bakterileri bulaştırmaya başlamıştı, oradan bulaşan bakteriler de mürettebatın büyük kısmına geçmişti.

Daha önce hizmet ettiği bir gemide de bu şekilde hastalandığını kabul etmişti Howard. Ancak gemideki herkes gibi işçisi az olan aşçı, 'Lanet olası bir kadının aptal fikri,' yüzünden en iyi işçisini bırakmayı reddediyordu.

Elias onu ikna edemedi ve ben de kaptanın kendisini çağırdım – ama o da durumu tamamen yanlış anladığı için birkaç silahlı bahriyeli ile geldi. Mutfakta hiç hoş olmayan bir manzara vardı ve Howard gemi hapishanesine götürüldü – tek güvenli karantina orasıydı – şaşkınlık içinde bu duruma itiraz ediyor ve suçunu bilmek istediğinde ısrar ediyordu.

Mutfaktan dışarıya çıktığım zaman güneş batı denizini altınla döşeyen bir parıltıyla okyanusta batıyordu. Bir müddet durdum, görüntüye bakakaldım.

Daha önce de birçok kez şahit olmuştum ama bu manzara beni her zaman şaşırtıyordu. Her zaman büyük bir stresin ortasındayken bir pencereden bakar ya da bir kapıyı açar, bir kişinin yüzüne bakardım ve her zaman şüphesiz bir şekilde orada olurdu; bir anlık huzur beni beklerdi.

Işık gökyüzünden gemiye yansıyordu ve geniş ufuk artık boş bir tehdit değil sadece keyifti. Bir anlığına güneşin ortasında yaşıyormuşum gibi oldum, ısınıyor ve arınıyordum, hastalığın bütün kötü kokusu ve görüntüsü yok olup gidiyordu. Kalbimdeki ümitsizlik buharlaşıyordu.

Onu hiç araştırmadım, ona bir isim vermedim ama huzur karşıma çıktığı zaman onu hep bildim. Bu durum bitene kadar sessizce durdum, bunun tuhaf olduğunu ama inayetin de beni burada bulmasının tuhaf olmadığını düşünüyordum.

Sonra ışık yavaşça yön değiştirdi ve o an geçti, varlığının son hissiyle beni her zamanki gibi tek başıma bırakıyordu. İstavroz çıkardım ve aşağıya indim, lekelenmiş silahım belirsizce parlıyordu.

***

Elias Pound dört gün sonra tifodan öldü. Zorlu bir hastalık süreci geçirdi Elias. Ateşi vardı ve ışıktan kaçan gözlerle revire geldi. Altı saat sonra çılgın gibiydi ve yataktan çıkamaz hâle gelmişti. Ertesi sabah kırpılmış saçlı yuvarlak başını göğsüme yasladı ve bana 'Anne,' dedi sonra kollarımın arasında öldü.

Bütün gün boyunca ne yapılması gerekiyorsa onu yaptım ve Kaptan Leonard gün batımında defin törenini yaparken yanına geldim. Bahriyeli Pound'un asma yatağına sarılı bedeni denize atıldı.

Kaptan'ın akşam yemeği davetini geri çevirdim ve onun yerine kıç güvertesinin uzak köşesinde büyük top arabalarının yanında bir yere oturdum, hiç kimseye yüzümü göstermeden suya bakıyordum. Güneş altın rengiyle ve parlaklığıyla batıyor yerini yıldızla kaplı bir geceye bırakıyordu ama hiç 'inayet anı' ve benim için bir huzur belirtisi yoktu.

Karanlık geminin üzerine çökerken geminin bütün hareketleri yavaşladı. Başımı topa dayadım, parlak devasa metal yanağımın altında buz gibiydi. Bir denizci görevinin başına geçmek için hızlıca önümden geçti ve sonra yine tek başıma kaldım.

Her yerim üzüntüden ağrıyordu, başım zonkluyordu, sırtım kaskatıydı ve ayaklarım şişti ama bunların hiçbiri kalbimdeki derin sancıyla boy ölçüşemezdi.

Her doktor hastasını kaybetmekten nefret eder. Ölüm bir düşmandır ve ilgilendiğin birini kara meleğin pençelerinde kaybetmek onun seni mağlup etmesi demekti. Dahası insanların ölüm sonrası hissettiği kayıp ve korku ızdırabının ötesinde zayıflığı da hissetmen anlamına gelir. Bugün şafaktan gün batımına kadar yirmi üç hastamı kaybetmiştim. Elias ilkti.

Birkaçı bedenlerini temizlerken ya da ellerini tutarken ölmüştü. Tek başına asma yataklarında olan diğerleri bir dokunuşla bile huzursuz olmuşçasına ölmüştü, çünkü onlara zamanında yetişememiştim. Bu sefer bu gerçekleri kabul ettiğimi düşünüyordum ama on sekiz yaşındaki bir denizcinin titreyen bedenini tutarken ve bağırsakları kan kusarken, penisilinin hastaların birçoğunu kurtarabileceğini ve benim yanımda o ilaçtan olmadığını bilmek bir ülser kadar yaralayıcıydı ve benim içimi tüketiyordu.

Şırınga ve tüp kutum *Artemis*'in arka tarafında etekliğimin cebindeydi. Eğer yanımda olsaydı bile onu kullanamazdım. Eğer kullansaydım, bir ya da ikisinden fazlasını kurtaramazdım. Ama bunu bilmek bile bu yararsızlık karşısında öfkelenmeme sebep oldu, çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıktım.

Kaynamış süt ve kurabiye dışında hiçbir şey olmadan, bir hastadan bir hastaya koşuşturuyordum ama ellerim hep boş dönüyordum.

Zihnimde ızdıraptan büzüşen ya da ölüm gevşekliğiyle yavaşça rahatlayan yüzler vardı ama hepsi bana bakıyordu. Bana. İşe yaramaz elimi kaldırdım ve sertçe küpeşteye vurdum. Tekrar tekrar vurdum, öfke ve ızdırap nöbetinden delirmiş bir haldeyken elimin acıdığını pek hissetmiyordum bile.

"Kesin şunu!" dedi arkamdan bir ses ve el bileğimi yakalayarak küpeşteye bir daha vurmamı engelledi.

"Bırak!" Çabaladım ama tutuşu çok kuvvetliydi.

"Durun," dedi yeniden, kararlıydı. Diğer kolu belime dolandı ve beni küpeşteden uzaklaştırarak geriye çekti. "Bunu yapmamalısınız," dedi. "Canınızı yakacaksınız."

"Lanet olsun, umurumda bile değil!" Kollarının arasında kıvrandım ama sonra durdum, yenilmiştim. Neler oluyordu?

Adam beni sonra bıraktı ve ben de daha önce hiç görmediğim adamı görmek için arkamı döndüm. Bir denizci değildi. Uzun süredir üzerinde olan kıyafetleri buruşmuş ve kirlenmiş olmasına rağmen aslında oldukça güzellerdi; güvercin grisi bir ceket ve yelek onun cılız bedenine uyum sağlaması için oldukça güzel dikilmişti ve boğazındaki solmuş fırfırlı danteli ise Brüksel işiydi.

"Sen de kimsin?" dedim şaşkınlıkla. Islak yanaklarımı silerek burnumu çektim ve nafile bir çabayla saçımı düzeltmeye çalıştım. Gölgelerin yüzümü saklamasını umuyordum.

Hafiften gülümsedi ve bana bir mendil verdi, buruşmuştu ama temizdi.

"Benim adım Grey," dedi, resmi bir reveransla. "Sanırım siz de meşhur Bayan Malcolm olmalısınız. Kaptan Leonard kahramanlığınıza oldukça minnettar." Buna surat astım ve o da sustu.

"Üzgünüm," dedi. "Yanlış bir şey mi söyledim? Özür dilerim, sizi gücendirmek istememiştim." Endişeli görünüyordu ve ben de başımı iki yana salladım.

"İnsanların öldüğünü görmek kahramanlık değil," dedim. Kelimelerim üzücüydü ve burnumu silmek için sustum. "Sadece buradayım, hepsi o kadar. Mendil için teşekkürler." Kullanılmış mendili ona geri vermek konusunda tereddüt ettim ama o da cebine geri koymak için istememişti. Bir elini 'önemli değil' dercesine sallayarak bu ikilemi çözmüştü.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Bir bardak su? Belki biraz kanyak?" Elini ceketinin içine soktu ve armayla işlenmiş küçük gümüş cep matarasını çıkarıp bana verdi.

Başımı sallayarak aldım ve öksürmemi sağlayacak büyük bir yudum içtim. Boğazımı yakıyordu ama yeniden bir yudum daha aldım, bu sefer dikkatliydim. İçkinin beni ısıttığını, okşadığını ve güçlendirdiğini hissedebiliyordum. Derin bir nefes aldım ve bir daha içtim. İşe yarıyordu.

Matarayı geri verirken, "Teşekkürler," dedim kısık sesle. Bu biraz ani olmuştu ve aceleyle konuşmaya başladım, "Kanyağın güzel bir içecek olduğunu unutmuşum, revirdeki insanları yıkamak için kullanıyordum da." Bu söz ezici bir canlılıkla günün olaylarını hatırlamamı sağladı ve daha önceden oturduğum yere gerileyerek çöktüm.

"Bundan salgının şiddetinin azalmadığını mı çıkarayım?" diye sordu sessizce. Yakındaki fener ışığı onun koyu sarı saçlarını aydınlatıyordu.

"Azaldı." İfade edilemez bir umutsuzluk hissederek gözlerimi kapadım. "Bugün sadece bir yeni hasta ortaya çıktı. Önceki gün dört ve ondan önceki gün de altı."

"Bu kulağa iyi geliyor," diye yorum yaptı. "Hastalığı yeniyor gibisiniz."

Başımı yavaşça iki yana salladım. Başımın güçsüzleştiğini ve top arabasının yanındaki sığ kutuya yerleştirilmiş top güllelerinden bir tanesi gibi ağır olduğunu hissediyordum.

"Hayır. Yaptığımız tek şey daha çok kişinin hastalığa yakalanmasını önlemek. Yakalananlar için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Öyle mi?" Eğildi ve elimi tuttu. Ona izin verdiğim için şaşkındım. Bir başparmağını kaynar sütle yaktığım zaman oluşan kabarcıklara yavaşça sürttü ve sürekli alkolün içinde olduğu için kızaran, çatlayan eklemlerime dokundu.

"Bazıları hiçbir şey yapmazken siz çok çalışıyor gibi görünüyorsunuz, madam," dedi açıkça.

Elimi geri çekerek "Elbette uğraşıyorum!" diye bağırdım. "Ama işe yaramıyor."

"Eminim ki–" diye başladı.

"İşe yaramıyor!" Yumruğumu top arabasına indirdim, sessiz vuruş günün acıyla dolu çaresizliğini temsil ediyor gibiydi. "Bugün kaç tane hastamı kaybettiğimi biliyor musun? Yirmi üç! Şafak söktüğünden beri ayaktayım, dirseklerime kadar pisliğin, kusmuğun içindeyim. Yaptığım hiçbir şey işe yaramadı! Yardım edemiyorum! Beni duyuyor musun? Yardım edemiyorum!"

Yüzünü çevirmişti, karanlığın içindeydi ama omuzları kaskatı kesilmişti.

"Sizi duyuyorum," dedi sessizce. "Beni utandırdınız, madam. Kaptanın emirleri üzerine kamaramdan çıkmıyorum ama durumun sizin tarif ettiğiniz gibi kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, yoksa emin olun size yardıma gelirdim."

"Neden?" dedim ifadesizce. "Bu senin işin değil."

"Sizin işiniz mi?" Bana bakmak için arkasını döndü ve ben de onun otuzlu yaşlarında, hassas güzel yüzlü ve iri mavi gözlü yakışıklı biri olduğunu gördüm.

"Evet," dedim.

Bir müddet yüzümü inceledi ve ifadesi değişti; şaşkınlıktan düşünceli bir hâle büründü.

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun ama bu önemli değil." Parmak uçlarımı baş ağrımı hafifletmek için Bay Willoughby'nin alnımda gösterdiği noktalara bastırıyordum. "Eğer Kaptan kamaranda kalmanı söylediyse o zaman sen de bunu yerine getirmelisin," ellerimi indirerek cümlemi bitirdim.

Küpeşteye doğru yürüdü, benden biraz uzaklaşmıştı ve uzanan karanlık suya baktı, düzensiz bir dalga gibi yıldızlar orada burada parlıyordu.

"Anlıyorum," diye tekrarladı sanki dalgalarla konuşuyordu. "Ben üzüntünüzün sadece kadınlara özgü bir merhametten kaynaklandığını düşünmüştüm ama bunun biraz farklı olduğunu görüyorum." Durdu, elleri küpeştedeydi ve yıldızların altında belirsizdi.

"Ben bir askerim, bir komutanım. Hayatlardan sorumlu olmanın ve onları kaybetmenin nasıl olduğunu bilirim."

Sessizleşmiştim, o da susuyordu. Sonunda o iç çekti ve yeniden bana doğru döndü.

"Ama şunu düşünüyorum; siz Tanrı değilsiniz." Sustu ve sonra yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Ve olmadığınıza üzgünüm."

Gerginliğimin çekildiğini hissederek iç çektim. Serin rüzgâr ensemdeki saçları havalandırıyor ve buklelerimi yüzüme doğru getiriyordu, bir dokunuş kadar nazikti.

"Evet," dedim.

Bir müddet tereddüt etti, sanki ne diyeceğini bilmiyordu. Eğilip elimi tuttu ve samimiyetsizlikten uzak biçimde nazikçe öptü.

"İyi geceler, Bayan Malcolm," dedi ve döndü, güvertedeki ayak sesleri yüksekti.

Koşuşturan bir denizci onu fark edip durduğunda benden birkaç metre uzaktaydı. Bağıran garsonlardan Jones idi.

"Lordum! Kamaranızdan çıkmamanız gerekirdi, sör! Akşam ayazı öldürücüdür ve gemide hâlâ salgın var. Tabii bir de kaptanın emirleri, hizmetçiniz böyle dışarı çıkmanıza izin vermekle ne düşündü acaba?"

Tanıştığım kişi özür dilercesine başını salladı.

"Evet, evet, biliyorum. Yukarı çıkmamalıydım ama kamarada biraz daha kalırsam havasızlıktan öleceğimi düşündüm."

"Havasızlıktan ölmek cereyanda kalıp ölmekten daha iyidir, sör. Böyle dediğim için affedersiniz," dedi Jones sertçe. Tanıştığım kişi buna bir yorum yapmadı, sadece bir şeyler mırıldandı ve kıç güvertesinin karanlığında yok oldu.

Yanımdan geçerken bir elimi uzattım ve Jones'un kolundan tuttum, sessizce çığlık attı.

"Ahh! Bayan Malcolm," dedi, kendine gelerek, güzel eli göğsündeydi. "Tanrım, sizin bir hayalet olduğunuzu düşündüm, affedersiniz."

"Ben özür dilerim," dedim nazikçe. "Sadece şunu öğrenmek istiyorum... konuştuğun adam kimdi?"

"Ahh, o mu?" Jones omuzlarının üzerinden bakmak için arkasına bir göz attı ama Bay Grey adındaki anlayışlı kişi çoktan kaybolmuştu. "O Lord John Grey, madam. Jamaika'nın yeni valisi." Tanıştığım kişinin gittiği yöne bakarak eleştirircesine kaşlarını çattı. "Buraya gelmemeliydi. Zarar görmeden kamarasında güvenli bir şekilde kalması yönünde kaptanın kesin emri var."

Hoşuna gitmeyerek başını iki yana salladı, sonra başıyla reverans yapmak için bana doğru döndü.

"Uyuyacak mısınız, madam? Size güzel bir çay ve kurabiye getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler Jones," dedim. "Uyumadan önce yeniden revire gidip kontrol yapacağım. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Peki, nasıl istersiniz madam. İstediğiniz zaman çağırın. Her zaman. İyi geceler, madam." Alnındaki saçlarına kısaca dokundu ve hemen gitti.

Aşağıya inmeden önce bir müddet daha küpeştenin yanında kaldım, temiz havayı içime çekiyordum. Şafağa daha çok vardı; başımın üstündeki yıldızlar parlak ve berraktı. Birden, geldiği için sessizce dua ettiğim inayet anını hatırladım.

"Haklısınız," dedim sonunda gökyüzüne ve yıldızlara. "Gün batımı yeterli değil. Teşekkürler," diye ekledim ve aşağıya indim.

49

Kara Göründü!

Denizcilerin söyledikleri doğrudur. Karayı görmeden önce onu koklarsınız.

Her şeye rağmen ambardaki keçi ağılı şaşılacak derecede hoş bir yerdi. Taze samanlar bitmişti ve keçilerin toynakları huzursuzca bir ileri bir geri çıplak yerde tıkırdıyorlardı. Ancak her gün gübre yığınları temizleniyor, denize atılması için düzgünce sepetlere koyuluyordu ve her sabah Annekje Johansen yemliği bir kucak dolusu kurumuş samanla dolduruyordu. Ağılda kesif bir keçi kokusu vardı ama kirli denizcilerin pis kokusuna nazaran, bu koku temiz bir hayvan kokusuydu ve oldukça hoştu.

Annekje büktüğü bir avuç dolusu samanla bir yavruyu beslerken, "*Komma, komma, komma, dyrget*," diye mırıldanıyordu. Hayvan dudaklarını dikkatlice uzattığında kadın onu boynundan yakalayıp öne doğru çekti ve yavrunun başını güçlü kolunun altına kıstırdı.

Yardım için öne gelerek "Kene mi?" diye sordum. Annekje bana doğru baktı ve eksik dişleriyle kocaman bir gülümseme verdi.

"*Guten Morgen*, Bayan Claire," dedi. "*Ja*, kene. İşte!" Bir eliyle yavru keçinin sarkık kulağını tuttu ve kanla doymuş kenenin yaban mersini gibi şişmiş halini bana göstermek için kulağın ipek gibi iç kısmını yukarıya doğru kıvırdı, kene hassas deride derin oyuk yapmıştı.

Sabit dursun diye keçiyi sıkıca tuttu. Keçi meleyip debelenirken, bir bükmeyle keneyi çıkardı. Kenenin çıkarıldığı kulaktan biraz kan aktı.

Annekje hayvanı serbest bırakırken, "Bekle," dedim. Bana şüpheyle baktı ancak keçiyi sıkıca tutmaya devam etti ve başını salladı. Bir silah gibi belimde taşıdığım alkol şişesini çıkardım ve kulağın üzerine birkaç damla damlattım. Kulak yumuşak ve hassastı, saten gibi derinin altındaki küçük damarlar görünebiliyordu. Keçinin kare göz bebekli gözleri dışarıya fırladı ve melerken acıyla dilini dışarıya çıkardı.

"Artık acımayacak," diyerek açıklama yaptım ve Annekje bu sözümü beğenerek başını salladı.

Artık keçi serbestti ve sürünün yanına geri döndü, sütle kendini rahatlatmak için çılgınca bir arayış içinde annesinin yan tarafına başıyla tosladı. Annekje çıkarılan kene için etrafa bakınıyordu ve keneyi yerde buldu, şişmiş vücudunu hareket ettirmek için ince bacakları işe yaramıyordu. Annekje yerde küçük ve kara bir iz bırakarak ayakkabısının topuğuyla onu ezdi.

"Karaya yaklaştık mı?" diye sordum ve o da kocaman mutlu bir tebessümle başını salladı. Yukarıdaki ızgaradan güneşin hissedildiği yere doğru el salladı.

"*Ja*. Kokusunu almıyor musun?" dedi örnek verircesine koklayarak. Gözleri parlıyordu. "Kara, *ja*! Su, çimen. Güzel, güzel!"

"Karaya inmem lazım," dedim dikkatlice onu izlerken. "Sessiz ol. Sır. Kimseye söyleme!"

"Ahh?" Annekje'nin gözleri büyüdü ve şüpheli bakışlarla bana baktı. "Kaptana söylememek, *ja*?"

"Hiç kimseye," dedim başımı sallayarak. "Yardım edebilir misin?"

Bir müddet konuşmadı, düşünüyordu. İri yarı uysal kadın, bana keçilerini hatırlatıyordu; sallanan güverteye ve basık ambara rağmen geminin tuhaf yaşamına mutlu bir şekilde ayak uyduruyor, samanın ve sıcaklığın tadını çıkarıyor, sağlığına da iyi bakıyordu.

Her zamanki uyum sağlayan havasıyla bana baktı ve sakince başını 'tamam' anlamında salladı.

"*Ja*, yardım edeceğim."

Bahriyelilerden bir tanesinin bana Watlings Adası dediği yere demir attığımızda saat öğlen vaktini geçiyordu.

Meraklı gözlerle küpeşteden bakıyordum. Geniş beyaz kumsalı ve kısa boylu palmiye ağaçlarıyla bu düz adadan San Salvador diye bahsedilirdi. Geçen yüzyılın nam salmış korsanının şerefine yeniden adlandırılmıştı,

karanın bu kısmı muhtemelen Christopher Columbus'un Yeni Dünya'nın gördüğü ilk kısmıydı.

Columbus'un karanın bu kısmını gördüğünü bilmenin verdiği bir avantaja sahiptim ama yine de denizcilerin küçük tahta yelkenlerini buraya çıkardıkları için sevindiğimi ve içimin rahatladığını hissediyordum.

Sallanan bir gemide uzun zaman durunca karada yürümenin nasıl bir şey olduğunu unutursunuz. Bu yeni duruma alışırken, acı çekmeden bir boyuttan başka bir boyuta geçersiniz. Ancak karanın kokusu ve görüntüsü kara için doğduğunuzu size hatırlatır ve ayaklarınız birden sert zemine değmesiyle uyuşur.

Şu anki sorun ise aslında karaya ayak basamamamdı. Watlings Adası, Jamaika'ya inmeden önce bitmiş su depolarımızı doldurmak için kısa bir moladan başka bir şey değildi. Jamaika'ya gitmek en azından bir hafta daha sürecekti ve hastayla dolu geminin bol sıvıya ihtiyacı vardı.

San Salvador küçük bir adaydı ama hastalarıma dikkatlice sorduğum sorular sayesinde, Cockburn Kasabası'ndaki ana limanda nakliye trafiğinin yoğun olduğunu öğrenmiştim. Belki kaçmak için uygun bir yer değildi ama küçük bile olsa başka fırsatlar karşıma çıkabilirdi. Jamie'nin yakalanması için kurulacak tuzağa hizmet edecek Jamaika'nın yabancı 'düşmanlığının' tadını çıkarma gibi bir niyetim yoktu.

Mürettebat karaya hasret kaldığından, su alacak grubun haricinde kimsenin sahile inmesine izin verilmiyordu. Su alacak grup da demir attığımız Pigeon Körfezi'nde fıçıları yukarıya çekiyordu. Bahriyelilerden biri de aşağıya inme girişimlerini engellemek için iskelenin başında duruyordu.

Su grubuna katılmayan ya da küpeştede nöbet tutmayan mürettebat konuşuyor, şakalaşıyor ya da sadece umutlarını gerçekleştirme hayaliyle hayran hayran adaya bakıyordu. Güvertenin biraz aşağısında uzun sarı saçlar gördüm, esintiyle uçuşuyorlardı. Vali de yalnızlığından ortaya çıkmış, solgun yüzünü tropikal güneşe çevirmişti.

Onunla konuşmak istiyordum ama zaman yoktu. Annekje çoktan keçisini almak için aşağıya inmişti. Ellerimi eteklerime sildim, son hesaplamalarımı yapıyordum. Gemiyle sık palmiye ve çalılıkların arası yaklaşık iki yüz

metreden fazla değildi. İskeleden inip ormana gidebilirsem uzaklaşmak için iyi bir fırsat yakalayacağımı düşünüyordum.

Jamaika'ya gitmek için acele eden Kaptan Leonard beni yakalamaya çalışmak için vakit kaybetmeyecekti. Ve eğer beni yakalarlarsa o zaman kaptan gemiden kaçtığım için beni ağır bir cezaya çarptıramazdı, sonuç itibariyle ne denizciydim ne de yasal bir köleydim.

Annekje neşeli bir tavırla merdivenlerden çıktığında güneş sarı saçlarında parlıyordu, bir yavru keçi de onun geniş göğsündeydi. Yerimi aldığımı görünce iskeleye doğru yöneldi.

Annekje yarı İngilizce yarı İsveççe nöbetçiyle konuşurken ona bir keçisini bir sahili gösteriyordu, onun taze çimen yemesi gerektiğinde ısrar ediyordu. Bahriyeli onu anlamışa benziyordu ama öylece duruyordu.

"Hayır, madam," dedi saygıyla, "su alacak grubun haricinde kimse aşağıya inemez. Kaptanın emri var."

Belli etmeden Annekje'yi izliyordum, keçisini nöbetçinin yüzüne tutarak onun bir adım gerilemesini ve yana kaymasını sağladı, nöbetçinin arkasından kolayca sıvışabilmem için önlem alıyordu. Bir dakika sonra nöbetçi neredeyse yerinde değildi. Annekje nöbetçiyi iskeleden uzaklaştırdığında keçiyi yere bırakacak ve kaçmam için gerekli olan zamanı yaratmak için karışıklık çıkaracaktı.

Endişeden yerimde duramıyordum. Ayaklarım çıplaktı, böylece kumsalda koşmak daha kolay olacaktı. Nöbetçi hareket etti, kırmızı ceketli sırtı tamamen bana dönüktü. Bir adım daha, sadece bir adım daha diye düşünüyordum.

"Ne güzel bir gün, öyle değil mi, Bayan Malcolm?"

Dilimi ısırdım.

"Çok güzel bir gün, Kaptan Leonard," dedim zorlanarak. O konuşmaya başladığında kalbim durmuş gibi görünüyordu. Şimdi kayıp zamanı telafi etmek için her zamankinden hızlı atıyordu.

Kaptan yanıma geldi ve küpeşteden bakmaya başladı, genç yüzü Columbus'un neşesiyle parlıyordu. Onu denize atmayı çok istememe

rağmen onun bu görüntüsüne gönülsüzce gülümsedim.

"Bu kara benim olduğu kadar sizin de zaferiniz, Bayan Malcolm," dedi. "Siz olmasaydınız sanırım *Porpoise*'ı karaya ulaştıramazdık." Utangaç bir şekilde elime dokundu, ben de gönülsüzce gülümsedim.

"Üstesinden geleceğinizden eminim, kaptan," dedim. "Siz çok yetenekli bir denizciye benziyorsunuz."

Kahkaha attı. Karaya ulaşması şerefine tıraş olmuştu, yanakları pespembeydi.

"Mürettebat sayesinde, madam. Onların mertçe hareket ettiklerini söylemeliyim. Onların çabaları ve elbette hekim olarak sizin hünerleriniz sayesinde." Bana baktı, gözleri ciddiyetle parlıyordu.

"Hünerlerinizin ve nezaketinizin bizim için ne demek olduğunu size anlatamam. Ben...ben bunu valiye ve Sör Greville'ye de söyleme niyetindeyim. Sör Greville'nin Antigua'da kralın delegesi olduğunu bilirsiniz. Bizim adımıza sizin ve çabalarınız için bir referans mektubu yazmalıyım. Belki... belki bu yardımcı olur." Gözlerini aşağıya indirdi.

"Neye yardımcı olur, kaptan?" Kalbim hâlâ hızlı hızlı çarpıyordu. Kaptan Leonard dudağını ısırdı sonra bakışlarını yukarıya kaldırdı.

"Size anlatma niyetinde değildim, madam. Ama ben... gerçekten sessiz kalamayacağım. Bayan Fraser, ben sizin adınızı ve eşinizin durumunu biliyorum."

"Gerçekten mi?" dedim duygularımı kontrol altına almaya çalışarak. "Durumu neymiş?"

Çocuk bu soruma şaşkınlıkla baktı. "Şey, madam o bir suçlu." Rengi soldu. "Yani... siz bunu bilmiyor muydunuz?"

"Evet, biliyorum," dedim kuru bir şekilde. "Ancak bunu neden bana söylüyorsunuz?"

Dudaklarını yaladı ama cesurca gözlerime bakabildi. "Eşinizin kişiliğinizi öğrendiğimde bunu geminin seyir defterine yazdım. Şimdi bundan pişmanım ama artık her şey için çok geç; resmi bilgi haline geldi.

Jamaika'ya ulaştığımız zaman oradaki yetkililere onun adını ve yerini vermek zorundayım. Aynı şey Antigua'daki donanma kışlasının komutanı için de geçerli. *Artemis* limana yanaştığı zaman eşiniz tutuklanacak." Yutkundu. "Ve tutuklanırsa–"

Onun bitiremediği cümleyi bitirdim, "Asılacak." Çocuk sadece başını salladı. Ağzını açtı ama sonra yeniden kapadı, söyleyeceklerini arıyordu.

"İnsanların asıldıklarını gördüm," dedi sonunda. "Bayan Fraser, ben sadece... ben..." Sonra yine sustu, kendine hâkim olmak için çabalıyordu ve başardı. Doğruldu ve bana baktı, karaya ulaşma sevinci üzüntüye dönüşmüştü.

"Üzgünüm," dedi kısık bir sesle. "Sizden beni affetmenizi istemeyeceğim. Sadece çok üzgün olduğumu söyleyebilirim."

Döndü ve uzaklaştı. Önünde Annekje ve keçisi duruyordu, hâlâ şiddetli bir şekilde nöbetçiyle tartışıyordu.

"Ne bu?" diye sordu Kaptan Leonard kızarak. "Bu hayvanı hemen güverteden götür! Bay Holford, hâlâ ne düşünüyorsunuz?"

Annekje'nin gözleri kaptandan benim yüzüme döndü, neyin yanlış olduğunu anlamakta ısrarlıydı. Ancak öylece durdu, kaptan azarlarken başını aşağıya eğmişti sonra yavru keçisini kucaklayarak keçi ağılına gitmek için ambar ağzına yürüdü. Giderken büyük mavi gözlerinden biri ciddiyetle göz kırptı. Yeniden deneyecektik. Ama nasıl?

***

Hatalarla eziyet çeken ve ters rüzgârlarla çileden çıkan Kaptan Leonard, Acklin Adası ve Samana Adası'ndan geçerken subay güvertesinde bir yer bulmama engel oluyordu. Bu firarda hava ona yardım etmişti; açıktı ama hafif esintiler ani fırtınalarla yer değiştiriyordu, bu yüzden sürekli yelkenlerin ayarlanması gerekiyordu – az işçisi olan bir gemi için bu zor bir görevdi.

Dört gün sonra Caicos Geçidi'nden geçmek için yön değiştirirken ani bir fırtına vurmuş, gemiyi hazırlıksız yakalamıştı.

Fırtına vurduğunda ben de güvertedeydim. Ani bir sesle eteklerim kabardı ve beni güvertenin aşağısına doğru sürükledi, yukarılarda bir yerde sert ve yüksek bir çatırtı sesi de bunu takip etti. Başımı ön güvertedeki mürettebatlardan biri olan Ramsdell Hodges'a çarptım ve bir yığın halinde yuvarlanıp yere düştük.

Etrafımız karma karışık olmuştu, insanlar koşuşturuyor ve emirler havada uçuşuyordu. Dağılan zihnimi toparlamak için oturdum.

"Bu neydi?" diye sordum Hodges'a, ayağa kalkmaya çalışmış ve beni kaldırmak için elini uzatmıştı. "Ne oldu?"

"Lanet olası ana direk kırıldı," dedi kısaca. "Affedersiniz, madam. Olan bu. Ve bu da uğursuzluktur."

***

Porpoise yavaşça güneye doğru aksayarak gidiyordu, ana direk olmadan geçidin sahillerinden ve kıyılarından geçme riskini almamıştı. Bunun yerine Kaptan Leonard onarım için en uygun yere demir attı, Kuzey Caicos Adası'nın sahili Bottle Körfezi'ne.

Bu sefer sahile inmemize izin verilmişti ama bunun pek yararı yoktu. Birkaç su kaynağıyla küçük kuru Turks ve Caicos Adaları fırtınalardan korunmayı sağlayabilecek bir yığın küçük koydan başka bir şey sağlamıyordu. Yemek ve su olmadan beni gemiye götürecek uygun bir fırtınayı beklemek hiç de akıllıca değildi.

Annekje'ye göre ise bu durum yeni bir plan ortaya çıkarmıştı.

"Bu adaları biliyorum," dedi akıllıca başını sallayarak. "Şimdi buradan döneceğiz, Grand Turk ve Mouchoir'den. Caicos'dan değil."

Şüpheyle ona baktım ve o da çömeldi, kısa işaret parmağıyla sarı kuma bir şeyler çiziyordu.

"Bak, burası Caicos Geçidi," dedi iki tane çizgi çizerek. İki çizginin en üstüne küçük bir yelken çizdi. Caicoss Geçidi'ni göstererek, "İçinden geçmek ama ana direk yok," dedi. Geçidin sağ tarafına doğru düzensiz çizgiler çizmeye başladı. "Kuzey Caicos, Güney Caicos, Caicos, Grand

Turk," dedi sırasıyla her daireyi parmağıyla gösteriyordu. "Kayalıkları dönmek. Mouchoir." Ve bir tane daha iki çizgi çizdi, Grand Turk Adası'nın güneydoğusuna doğru olan bir geçidi gösteriyordu.

"Mouchoir Geçidi mi?" Denizcilerin bundan bahsettiğini duymuştum ama *Porpoise*'tan olası kaçışımda burayı kullanacağımı düşünmemiştim.

Annekje gözleri parlayarak başını salladı, sonra önceki çizdiği geçidin biraz aşağısına uzun eğri bir çizgi çekti. Gururla orayı gösteriyordu. "Hispanyola. St. Domingue. Büyük ada, orada kasabalar, bir sürü gemiler var."

Kaşlarımı yukarıya kaldırdım, hâlâ şaşkındım. Anlamadığımı görerek iç çekti. Bir an düşündü, üzerindeki kumları silkeleyerek ayağa kalktı. Derin olmayan bir kaba kayalardan topladığımız deniz salyangozunu koymuştuk. Bunu aldı, salyangozları çıkardı ve içini deniz suyuyla doldurdu. Sonra onu kabı kuma koydu ve izlemem için bana bir işaret yaptı.

Dairesel hareketle dikkatlice suyu döndürüyordu sonra salyangozun mor kanıyla lekelenen parmağını kaldırdı. Su hareket etmeye devam ediyordu, kabın kenarlarından girdap gibi geçiyordu.

Annekje eteğinin sökülmüş kenarından küçük bir iplik koparttı ve suyun içine attı. Kabın kenarlarına çarpan halkaların arasında o da dönüyordu.

"Sen," dedi ipi göstererek. "Su seni götürecek." Kumda çizdiği yeri işaret ediyordu. Mouchoir Geçidi'nde yeni bir yelkendi bu. Küçük yelkenin sol tarafından aşağıya inen çizgi geminin hareketini gösteriyordu. Ve beni temsil eden mavi iplik batmaktan kurtuldu. Annekje ipi *Porpoise*'ı temsil eden küçük yelkenin yanına koydu sonra Hispanyola sahiline doğru geçidin aşağısına çekti.

"Atla," dedi basitçe.

"Sen delisin!" dedim korkuyla.

Anladığım için derin bir memnuniyetle kıkırdadı. "*Ja*," dedi. "Ama işe yarayacak. Su seni taşıyacak." Mouchoir Geçidi'ni, Hispanyola sahilini gösterdi ve bir kez daha tavadaki suyu hareket ettirdi. Yan yana durmuş, yaptığı dalgaların yok oluşunu izliyorduk.

Annekje düşünceli bir şekilde yandan bana baktı. "Boğulmamaya çalış, *ja*?"

Derin bir nefes aldım ve gözümün önüne gelen saçları geriye doğru ittim.

"*Ja*," dedim. "Denerim."

50

Bir Pederle Tanışıyorum

Açık denizlere göre buranın suyu oldukça sıcaktı, İskoçya'nın buz gibi dalgalarına kıyasla sıcak su banyosu gibiydi. Diğer yandan bir hayli nemliydi. Atlamamdan iki ya da üç saat geçtikten sonra bile ayaklarım uyuşuktu ve iki boş fıçıdan yapılan can kurtarıcımın halatlarına yapışan parmaklarım buz gibiydi.

Topçunun eşinin sözleri doğru çıkmıştı. *Porpoise*'tan gördüğüm uzun karartı şekil gittikçe yakınlaşıyordu, alçak tepeleri gümüş gökyüzüne karşı kadife gibi siyahtı. Hispanyola yani Haiti.

Saati söylememin bir yolu yoktu ama gemideki zil sesleri ve nöbet değişimlerinin yardımıyla her bir akşam saatini fark edebilir hale gelmiştim. Sanırım *Porpoise*'tan ayrıldığımda saat gece yarısına geliyordu, şimdi ise muhtemelen sabahın dördüydü ve hâlâ kıyıya bir milden fazla vardı. Okyanus akıntıları güçlüydü ama yine de zaman alıyordu.

Çalışmaktan ve endişeden perişan bir hâlde emniyet bağlarımdan kaymamak için bir halatı beceriksizce bileğime sardım, alnımı fıçıya dayadım ve burun deliklerimi dolduran güçlü rom kokusuyla uykuya daldım.

Ayağımın altına sert bir şeyin sürtmesiyle opal bir şafağa uyandım; deniz ve gökyüzü deniz kabuğun içindeki renklerle parıldıyorlardı. Ayaklarımı soğuk kuma indirmemle beni sürükleyen akıntının gücünü hissedebildim, fıçıları çekiyordu.

Omuzlarımda koyu kırmızı çukurlar vardı. Halata doladığım bileğim morarmak üzereydi; üşüyordum, yorgundum, susamıştım ve bacaklarım haşlanmış mürekkep balığının kolları gibi amaçsızca sallanıyordu.

Diğer taraftan arkamda kalan deniz boştu, *Porpoise* görünürde yoktu. Kaçmıştım. Şimdi tek yapılması gereken kıyıya çıkmak, su aramak, Jamaika'ya en çabuk gidecek gemiyi ve muhtemelen Kraliyet Donanması'ndan daha önce gelecek olan Jamie ile *Artemis*'i bulmaktı.

Karayipler ile ilgili kartpostallardan ve turist broşürlerinden öğrendiklerimi hatırlamaya çalıştım. Bu, beyaz kumlu kumsalları ve kristal denizkulaklarını düşünmemi sağlamıştı. Aslında yaygın olan manzara kahverengi yapışkan çamurun içine gömülmüş sık bitki örtüsüydü.

Kalın çalı gibi bitkiler mangrovlar olmalıydı. Her tarafa yayılmışlardı, onlara tırmanmaktan başka seçeneğim yoktu. Kökleri büyük yumrular halinde çamurdan fışkırmışlardı, parmak kemikleri gibi çıkan soluk renkli yumuşak ince dalları geçerken saçlarıma takılıyorlardı.

Küçük mor yengeç sürüsü yaklaşmamla birlikte sıkıntıyla kaçıştı. Ayaklarım bileklerime kadar çamura batıyordu ve ıslak olmasına rağmen ayakkabılarımı giymenin iyi olacağını düşündüm. Ayakkabılarımı ıslak eteklerimden aşağıya atıp giydim, eteklerimi dizlerime kadar yukarıya çektim ve her duruma karşı Annekje'nin bana verdiği bıçağı aldım. Korkutan bir şey yoktu ama elimde bir silah olması kendimi iyi hissettiriyordu.

Omuzlarımın üzerinden yükselen güneş ilk başta rahatlatıcıydı, üşüyen bedenimi ısıtmış ve kıyafetlerimi kurutmuştu. Ama bir saat sonra bir bulutun arkasında kalması için dua eder hale geldim. Güneş yükseldikçe iyice terlemeye başladım, dizlerim yarıya kadar kuru balçıkla kaplanmıştı ve çok susamıştım.

Mangrovların nereye kadar uzandığını görmeye çalıştım ama başımın üstünde yükseliyorlardı.

Aralarında zorla yürürken, "Bu lanet olası ada olduğu gibi mangrovlarla dolu olamaz," diye mırıldandım. "Mutlaka düzgün bir alan olmalı." Ve su diye umut ettim.

Yakınımdan gelen top güllesi gibi bir gürültü beni öyle şaşırttı ki bıçağımı yere düşürdüm. Çamurun içinde çılgınca bıçağı aradım, sonra büyük bir şey az bir farkla başımın yanından geçtiğinde kendimi yüz üstü yere attım.

Büyük bir hışırtı meydana geldi, sonra da sohbet eder gibi bir ses.

"Gaavk?"

"Ne?" diye ciyakladım. Dikkatlice oturdum, bıçağım elimdeydi ve diğer elimle ıslak çamurlu buklelerimi yüzümden çektim. Yaklaşık iki metre

ötemde büyük, siyah bir kuş bir mangrovun üzerinde duruyor, şüpheli bakışlarla beni inceliyordu.

Başını eğip gagasıyla düzgünce parlak siyah tüylerini temizledi, sanki kendi temiz görüntüsüyle benim dağınıklığımı karşılaştırıyordu.

"Evet, züppe," dedim eleştirircesine. "Senin kanatların var."

Kuş kendini temizlemeyi bıraktı ve eleştirircesine beni incelemeye başladı. Sonra gagasını yukarıya kaldırdı, göğsünü kabarttı ve birden parlak kırmızı tenli büyük kesesi şişti; bu kese boynunun aşağısından bedeninin yarısına kadar uzanıyordu.

"Booom!" dedi, daha önceden beni şaşırtan top güllesi sesini tekrarlayarak. Bu ses yeniden beni şaşırttı ama o kadar çok değil.

"Yapma şunu," dedim sinirli bir şekilde. Bu dediğimi önemsemeden kuş yavaşça kanatlarını çırptı, dalına yeniden kondu ve tekrar aynı sesi çıkardı.

Tepeden ani bir ciyaklama geldi ve yüksek sesli kanat çırpmasıyla iki büyük siyah kuş daha ortaya çıktı ve birkaç metre ötedeki bir mangrova kondu. Arkadaşlarından cesaret alan ilk kuş, aralıklarla *bom* diye seslenmeye devam ederken kesesinin derisi heyecanla kabarıyordu. Dakikalar içinde üç siyah şekil daha tepede belirdi.

Onların akbaba olmadığından kesinlikle emindim fakat burada kalmaya niyetli de değildim. Uyumadan ya da Jamie'yi bulmadan önce gitmem gereken millerce yol vardı. Zamanında onu bulma şansı üzerinde düşünmeyi tercih etmediğim bir konuydu.

Dudaklarım çatlamış ve kurumuştu. Su düşüncesi Jamie dâhil aklımdaki her şeyden daha baskındı. Bitmeyecekmiş gibi görünen mangrovlardan kurtulmaya çalışıyordum ama hâlâ okyanusun sesini duyabiliyordum. Mangrov köklerinin arasında ilerlerken, her dalgayla parmaklarımın arasından çamurla beraber deniz suyu da yükseliyordu.

"Su, her yer su," dedim üzülerek, "ama içme suyu yok."

Çamurdaki küçük bir hareket gözüme takıldı. Aşağıya eğildiğimde daha önce hiç görmediğim birkaç küçük balık gördüm. Çırpınıp nefes almak için

soluyan balıklar dimdik duruyor göğüslerindeki yüzgece dayanıyorlardı, sanki suyun dışında olmaları hiç de önemli değildi.

Büyülenmişçesine onları incelemek için biraz daha eğildim. Bir ya da ikisi yüzgeçlerin üzerinde yön değiştirdi ama bakmaya değerlerdi. Ciddiyetle yandan bana bakıyorlardı, gözleri dışa doğru çıkıntı halindeydi. Daha yakından baktığımda, her balığın iki değil dört gözü olduğunu gördüm.

Bir müddet daha inceledim, göğüslerimin arasından ince bir terin aktığını hissediyordum.

"Ya halüsinasyon görüyorum," dedim sohbet edercesine, "ya da siz gerçeksiniz."

Balık cevap vermedi fakat birden sıçrayıp yerden birkaç santim yükseklikte olan bir dala yerleşti. Belki bir şey hissetmişti, bir dakika sonra başka bir dalga daha geldi ve bu sefer ki bileklerime kadar çıkmıştı.

Birden ani hoş bir serinlik beni kapladı. Güneş söz dinlercesine bir bulutun arkasında kaybolmuştu, ansızın bütün mangrov ormanı değişti.

Birden rüzgâr çıktığında gri yapraklar hışırdamaya başladı. Bütün küçük yengeçler, balıklar ve deniz sinekleri sanki sihirli bir elle yok oldular. Onların benim bilmediğim bir şeyi bildikleri açıktı ve ben onların gidişinin hayra alamet olmadığını anladım.

Güneşin arkasında kaybolduğu buluta bir göz attım ve nefesim kesildi. Kaynayan kocaman mor bir bulut yığını tepelerin arkasından öyle hızlı geliyordu ki bulut yığınına öncülük eden kısmı rahatlıkla görebiliyordum. Bulut bana doğru geliyordu.

Bir sonraki dalga daha öncekinden birkaç santim daha yüksekti ve geri çekilmesi de uzun sürdü. Ben ne bir balıktım ne de yengeç ama şu an bir fırtınanın yaklaştığını ve şaşırtıcı bir hızla hareket ettiğini anlamıştım.

Etrafa bakındım ama uçsuz bucaksız mangrovlardan başka bir şey göremedim. Sığınmak için kullanılacak bir şey yoktu. Lakin yağmur fırtınasına yakalanmak bu şartlar altında olabilecek en kötü şey de sayılmazdı. Dilim damağım kurumuştu ve yapış yapıştı. Yüzüme düşecek serin tatlı yağmuru düşününce dudaklarımı yaladım.

Bacaklarımın yarısına gelen sonraki dalganın sesi, birden benim ıslanmaktan daha büyük bir tehlike altında olduğumu fark etmemi sağlamıştı. Mangrovların üst dallarına baktığımda su yosunlarının dallarını ve gövdeleri sardığını gördüm, akıntı yüksek seviyeye ulaşabiliyordu ve bu seviye başımın çok üstündeydi.

Anlık bir paniğe kapıldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Eğer burada sükûnetimi kaybedersem mahvolurdum. "Dayan, Beauchamp," diye mırıldandım kendi kendime. Stajyerken öğrendiğim küçük bir tavsiyeyi hatırladım: 'Kalp krizinde yapmanız gereken ilk şey kendi nabzınızı saymaktır.' Bu anıya gülümsediğimde paniğin geri çekildiğini anladım. Hemen kendi nabzımı saydım; biraz hızlıydı ama güçlü ve düzenliydi.

Tamam ama hangi yoldan? Dağa doğru; mangrov yığını arasından görebildiğim tek şey orasıydı. Eteklerimin yırtılmasını ve bacaklarıma vuran her dalganın yükselmesini önemsemeden, elimden geldiğince hızlı bir şekilde dalların arasından ilerlemeye başladım. Rüzgâr arkamdaki denizden geliyor, dalgaların yükselmesini sağlıyordu. Saçlarım her yanımda uçuşuyordu, tekrar tekrar onları geriye doğru itiyor ve bir ses duymanın verdiği rahatlıkla yüksek sesle küfür ediyordum fakat daha sonra boğazım öyle çok kurudu ki konuşamayacak kadar acır hale geldi.

Suda yürüyordum. Eteklerim belimden aşağıya çekiliyordu ve bir yerde ayakkabımı düşürdüm, dizlerimin üzerine gelen kaynayan köpüklü suda hemen kayboldu. Bu önemli görünmedi.

Yağmur vurduğu zaman akıntı baldırlarımın yarısındaydı. Yaprakların hışırtısını boğan bir gürültüyle yağmur indi ve dakikalar içerisinde de beni sırılsıklam etti. Başımı geriye doğru atıp susuzluğumu gidermek için ağzımı açtım. Sonra mantığım yeniden devreye girdi; omuzlarıma sardığım şalımı çıkardım, yağmurda yıkadım ve arta kalan deniz tuzunu temizlemek için birkaç kez sıktım. Sonra bir kez daha yağmura tuttum, şal tamamen ıslandığında ağzıma götürüp sıkarak içtim. Ter, su yosunu ve işlenmiş pamuk tadı vardı. Lezzetliydi.

Yürümeye devam etmiştim ama hâlâ mangrovun dalları arasındaydım. Gelen dalga neredeyse belime ulaşıyordu, hareket etmek oldukça zorlaşmıştı. Anlık da olsa susuzluğum geçmişti, başımı öne eğdim ve olabildiğimce hızlı bir şekilde yürümeye başladım.

Dağların tepesinden bir şimşek çaktı ve bir dakika sonra da gök gürültüsü duyuldu. Artık akıntı o kadar güçlüydü ki her gelen dalgada ilerleyebiliyordum, yarı koşar gibi su beni ileri itiyor, su geri çekilip bacaklarımı sürüklerken en yakın bir mangrovun dalına tutunuyordum.

Kaptan Leonard'ı ve *Porpoise*'ı terk etmede çok acele ettiğimi düşünmeye başlamıştım. Rüzgâr hâlâ artmaya devam ediyor, yağmur yüzüme çarpıyordu öyle ki önümü zar zor görebiliyordum. Denizciler her yedinci dalgada yükselme olduğunu söylerler. Bata çıka ilerlerken kendi kendime bunu saydığımı fark ettim. Bir dala tutunamadan beni omuzlarımdan vurup yere seren dokuzuncu dalga oldu.

Çaresizce çırpınmaya başladım, kum ve suyun içinde boğuluyordum. Nihayet dengemi sağlayabildim ve yeniden ayağa kalktım. Dalga beni neredeyse boğacak gibiydi, yönüm de değişmişti. Artık dağa doğru gidemiyordum fakat koca bir ağaçla yüz yüzeydim, aramızda en fazla altı metre vardı.

Dört dalgadan, dört kez daha ileri atılmadan, güçlü akıntı beni geri çekmeye çalışırken dört kez daha bir yere tutunduktan sonra küçük bir koyun çamurlu sahiline geldim, küçük bir ırmak mangrovlardan denize akıyordu. Bana hoş geldin diyen ağaca tırmanırken kayıyor, bocalıyordum.

Altı metre yükseklikten arkamda suyun içine batan mangrovları ve daha da ötesindeki denizi görebiliyordum. *Porpoise*'tan ayrılma konusundaki fikrimi bir kez daha düşündüm; burada ne kadar korkunç şeyler olursa olsun gemidekinden sadece biraz kötüydü.

Rüzgâr ve akıntı dalgaları kontrol altına almaya çalışırken, kaynayan suyun üzerine bir şimşek çaktı. Daha uzakta Mouchoir Geçidi'nde kabarma daha fazlaydı, tepeler yuvarlanıyor gibi gözüküyordu. Rüzgâr artık yanımdan geçerken çığlık atacak ve ıslak elbiselerimin içinde beni üşütecek kadar sert esiyordu. Fırtına üzerimden geçerken şimşek gök gürültüsüyle birlikte çakıyordu.

Artemis savaş gemisinden daha yavaş hareket edebilirdi; Atlantik'ten çıkıp güvenle hareket edecek kadar yavaş olsun diye umut ediyordum.

Yüz metre ilerde sağlam bir mangrov çalısı gördüm. Kollarımı ağacın gövdesine doladım, yüzümü ona dayayıp dua ettim. Jamie ve *Artemis* için.

Porpoise, Annekje Johansen, Tom Leonard ve vali için. Ve kendim için.

***

Uyandığımda gün tamamen aydınlanmıştı. Bacaklarım iki dalın arasında sıkışmış, dizlerimden aşağısı uyuşmuştu. Bulunduğum yerden zorlukla hareket ederek koyun sığ suyuna indim. Bir avuç dolusu suyu alıp içtim ve tükürdüm. Tuzlu değildi ama içmek için acıydı.

Elbiselerim nemliydi ama kavruluyordum. Fırtına çoktan geçmişti; kararan mangrovların dışında etrafımdaki her şey huzurlu ve normaldi. Uzaktan büyük kara kuşların seslerini duyabiliyordum.

Buradaki acı suyun varlığı yukarılarda tatlı suyun olduğuna dair bir işaretti. Bacaklarımı ovaladım, karıncalanmayı ve batmayı dağıtmaya çalışıyordum, topallayarak sahile indim. Bitki örtüsü, gri-yeşil mangrovlardan sık yeşil çalılıklara ve suda yürümemi sağlayan yosunsu bitkilere dönüşmeye başlamıştı. Yorgun olduğum ve susadığımdan, bir yere oturup dinlenmeden önce kısa bir mesafe yürüyebildim. Oturduğum yerde birkaç küçük tuhaf balık sudan fırlıyor, sanki meraklı gözlerle bakıyorlardı.

"Evet, ben de senin çok tuhaf göründüğünü düşünüyorum," dedim bir tanesine.

"İngiliz misiniz?" dedi bir balık kuşkuyla. Alice Harikalar Diyarında sandım bir an kendimi ve aptal aptal gözlerimi kırptım. Sonra hemen başımı yukarı kaldırdım ve benimle konuşan adamın yüzüne baktım.

Yüzü çatlamış ve maun renginde yanmıştı ama alnından geriye uzanan kıvırcık siyah saçlar gür ve siyahtı. Bodur çalının arkasından çıktı ve beni ürkütmekten çekiniyormuş gibi dikkatlice ilerledi.

Orta boyun biraz üzerinde sağlam yapılı biriydi, geniş ve cesur bir yüzü vardı. Sıcak kanlı görüntüsüne rağmen ihtiyatlıydı. Eski püskü giyinmişti, omzunda keten bir çanta asılıydı – ve belinde de keçi derisinden yapılmış bir su matarası vardı.

"*Vous êtes anglaise*?" diye sordu, bu sefer ilk sorusunu Fransızca olarak soruyordu. "*Comment ça va*?"

"Evet, İngilizim. Biraz su alabilir miyim lütfen?" Gözleri açıldı – elâ rengindeydiler – ama bir şey söylemedi, sadece deri çantayı belinden çıkardı ve bana verdi.

Bıçağımı dizime ulaşabileceğim yakınlıkta bir yere koydum ve su içmeye başladım, yudumlarım çok hızlıydı.

"Dikkat edin," dedi. "Bu kadar hızlı içmek tehlikeli."

"Biliyorum," dedim, matarayı indirirken hafiften nefessiz kalmıştım. "Ben doktorum." Matarayı kaldırdım ve yeniden içmeye başladım ama bu sefer daha yavaş içmek için kendimi zorladım.

Kurtarıcım dikkatlice beni inceliyordu – ve biraz da merakla sanırım. Deniz suyuyla ıslanmış ama güneşte kurumuş, her yeri çamur kaplanmış ve terden yapış yapış olmuş, saçlarım yüzüme dağılmış bir hâlde dilenciye benziyordum. Aslında şu noktada büyük olasılıkla bir deliye...

"Bir doktor?" dedi İngilizce, düşüncelerinin benim endişelendiğim yere doğru gittiğini gösteriyordu. Daha önceden tanıştığım büyük siyah kuşu andıran bir tavırla yakından beni inceledi. "Ne doktoru olduğunuzu sorabilir miyim?"

Yudumlarımın arasında bir an durarak, "Tıp," dedim.

Siyah kaşlarını iyice yukarı kaldırmıştı. Neredeyse saç bitimine yapışmışlardı. "Gerçekten mi?" dedi fark edilir bir sürenin ardından.

"Gerçekten," dedim onun konuştuğu ses tonuyla ve kahkaha attı.

Resmi bir reveransla bana doğru başını eğdi. "O hâlde benim de kendimi tanıtmama izin verir misiniz, Hekim Hanım? Lawrence Stern, Münih Doğa Bilimleri Felsefesi Cemiyeti'nden Doğa Filozofu Doktoru."

Gözlerimi kırparak ona baktım.

"Bir doğa bilimci," diye açıklama yaptı, omuzlarının üzerindeki keten çantayı göstererek. "Firkateyn kuşlarının üreme şekillerini inceleme umuduyla onlara doğru gidiyordum ve sizi duyduğumda siz, eee..."

"Bir balıkla konuşuyordum," diye cümleyi tamamladım. "Evet, şey... gerçekten onların dört gözü mü var?" diye sordum konuyu değiştirme

umuduyla.

"Evet ya da öyle görünüyor." Aşağıdaki balığa bir göz attı, mest olmuş bir ilgiyle sohbeti takip ediyor gibi görünüyordu. "Suyun içindeyken bu tuhaf şekilli gözleri kullanıyorlar. Üstteki gözleri suyun yüzeyindeki olayları inceleyebiliyor ve alttaki gözleri de suyun altını."

Belirsiz bir gülümsemeyle bana baktı. "Adınızı öğrenme şerefine nail olabilir miyim, Hekim Hanım?"

Duraksadım, ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Diğer uygun isimleri düşündüm ama doğruyu söylemeye karar verdim.

"Fraser," dedim. "Claire Fraser. Bayan James Fraser," diye ekledim önlem için, dış görünüşümden olmasa da evlilik durumumun daha saygın görüneceğini hissediyordum. Sol gözüme takılan buklemi geriye doğru ittim.

"Hizmetinizdeyim, madam," dedi nazik bir reveransla. Bana bakarken düşünceli bir hâlde burun kemiğini ovaladı.

"Bir kazazede misiniz?" diye sormaya teşebbüs etti. Varlığımın açıklaması için – sadece bu olmasa da – oldukça mantıklı görünüyordu ve ben de başımı salladım.

"Jamaika'ya gitmenin bir yolunu bulmam lazım," dedim. "Bana yardım eder misiniz?"

Hafiften kaşlarını çatarak bana baktı, sanki hangi sınıfa koyacağına karar veremediği bir türdüm ama sonra başını 'evet' anlamında salladı. Geniş ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı, gülmek için yaratılmış gibi görünüyordu ve ayağa kalkmama yardımcı olmak için bir elini uzattı.

"Evet," dedi. "Yardım edebilirim. Ancak önce size biraz yiyecek ve giyecek bulmamız gerektiğini düşünüyorum? Burada bir arkadaşım var, oturduğu yer fazla uzakta değiliz. Sizi oraya götüreceğim, izin verir misiniz?"

Susuzluktan kavrulduğumdan ve olanların genel baskısından dolayı midemin isteklerine pek kulak asmamıştım. Fakat yemek sözü hemen onu gürültülü bir şekilde canlandırmıştı.

Yüksek sesle guruldamayı bastırmak umuduyla, "Bu gerçekten çok iyi olur," dedim. Bir dalın altından geçerken mümkün olduğunca saçlarımı geriye doğru ittim ve kurtarıcımı takip etmeye başladım.

***

Bir palmiye korusundan çıkıp bir çayıra geçtik, sonra önümüzde geniş bir tepe yükseldi. Tepenin zirvesinde bir ev – ya da en azından bir harabe vardı. Sarı sıvalı duvarları çatlaktı ve pembe begonvillerle ve yer yer guavalarla kaplıydı. Teneke çatısında birkaç tane görünen delik vardı ve bu üzgün bir hava veriyordu.

"Hacienda de la Fuente," dedi yeni tanıştığım arkadaşım orayı işaret ederek. "Tepeyi çıkmaya dayanabilir misiniz yoksa–" Duraksadı, sanki ağırlığımı hesaplar gibi beni inceliyordu. Sesinde şüphe belirtisi olmadan, "Sanırım sizi taşıyabilirim," dedi.

"İdare edebilirim," dedim. Ayaklarım ezilmiş ve acıyorlardı, düşen palmiye yapraklarıyla da delinmişlerdi ama önümüzde uzanan yol oldukça düzgün görünüyordu.

Eve giden yamacın şekli belli belirsiz koyun izleriyle kaplıydı. Bu hayvanlardan da bir sürü vardı, sıcak Hispanyola güneşinin altında huzurlu bir şekilde otluyorlardı. Ağaçları arkamızda bıraktığımızda bir koyun bizi gördü ve kısa bir şekilde meledi. Saat düzeneği gibi yamaçtaki her koyun aynı anda başını kaldırdı ve bize baktı.

Bu şüpheli gözlerin altında biraz utandığımı hissederek çamurlu eteklerimi topladım ve birçok koyun tarafından çiğnenmiş ana yola doğru Dr. Stern'i takip ettim.

Güzel güneşli bir gündü. Portakal ve beyaz renkli kelebek sürüsü etrafta uçuşuyor, oraya buraya dağılmış çiçeklere konuyorlardı.

Az koyun ve güneşten kavrulmuş toz kokusuyla birlikte çimenlerin ve çiçeklerin güzel kokusunu içime çektim. Bir an kolumda kahverengi bir nokta parıldadı, kanatlarındaki kadife gibi beneklerini ve kıvrılmış küçük hortumunu görecek kadar uzun durmuştu. Kanat çırpışıyla nefes alırken ince karnı atıyordu.

Yardım, su, kelebekler ya da üçü umut verici olabilirdi ama uzun zamandır altında ezildiğim korku ve yorgunluk yükü daha yeni hafiflemeye başlamıştı. Jamaika'ya gitmek için gemi bulma problemiyle yüzleşmek zorunda olduğum doğruydu ama susuzluğumun azalması, bir arkadaş ve az sonra yiyeceğim muhtemel öğle yemeği ile bu görev mangrovlardaki kadar imkânsız görünmüyordu.

"İşte orada!" Lawrence durdu, yolda onun yanına gelebilmem için beni bekliyordu. Bize doğru tepeden aşağıya dikkatlice inen sırım gibi birini işaret etti.

Bir koyuna doğru giden figüre gözlerimi kısarak baktım.

"Yüce İsa!" dedim, "Bu Assisilli Aziz Francesco."

Lawrence şaşkınlıkla bana baktı.

"Hayır, değil. Size onun bir İngiliz olduğunu söyledim." Bir kolunu kaldırdı ve bağırdı. "*Hola*! Senyor Fogden!"

Gri cübbeli kişi meraklı bir şekilde durdu, bir eli korurcasına yanından geçen bir kuzuya tutundu.

"*Quien es*?"

"Stern!" diye bağırdı Lawrence. "Lawrence Stern! Gel hadi," dedi ve üstteki koyun yoluna giden dik bayıra beni çekmek için elini uzattı. Kuzu, gelişimizle dikkati dağılan koruyucusundan kurtulmak için inatla çabalıyordu. Benden biraz uzun olan zayıf adam ince ve uzun bir yüze sahipti, çenesinin her tarafına toz yığını gibi yayılan kırmızımsı sakalı olmasaydı yakışıklı bir adamdı. Uzun dağınık saçları yer yer grilere bürünmüş ve iyice gözlerinin önüne düşmüştü. Onun yanına geldiğimiz zaman portakal renkli bir kelebek başından uçmaya başladı.

"Stern?" dedi, boş eliyle saçını geriye doğru itti ve güneş ışığında baykuş gibi gözlerini kırptı. "Ben hiç... ahh, sensin!" Zayıf yüzü aydınlandı. "Neden bana bok kurtlarıyla uğraşan adam olduğunu söylemiyorsun? O zaman hemen tanırdım!"

Stern biraz utanmış görünüyordu ve özür dilercesine bana baktı. "Ben... eee... son ziyaretimde Bay Fogden'in koyunlarının dışkısında oluşan birkaç

parazit toplamıştım da," diye açıklama yaptı.

"Korkunç büyük kurtlardı!" dedi Peder Fogden, sesi gök gürültüsü gibi çıkmıştı. "Bazıları en azından bir ayak uzunluğundaydı!"

"Yirmi santimden fazla değillerdi," diye düzeltti Stern gülümseyerek. Yakındaki koyuna baktı, sanki bilime daha fazla yardım etmeyi bekliyor gibiydi. "Önerdiğim ilaç iyi geldi mi?"

Peder Fogden şüpheyle baktı, ilacın ne olduğunu hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

"Neft yağı," diye yardımcı oldu doğa bilimci.

"Ahh, evet!" Güneş pederin zayıf yüzüne çarptı ve peder şefkatle ışık saçmaya başladı. "Elbette, elbette! Evet, çok işe yaradı. Birkaç tanesi öldü ama geri kalanı iyileşti. Harika, gerçekten harika!"

Birden Peder Fogden misafirperver olmadığını fark etti.

"Ama içeri girin!" dedi. "Ben de tam öğlen yemeğini yiyecektim, bana eşlik etmeniz de ısrar ediyorum." Peder bana döndü. "Bu hanımefendi Bayan Stern, değil mi?"

Yirmi santimlik bağırsak kurtlarından bahsedilince açlığım anlık da olsa bastırılmıştı ama yemek sözü yeniden güçlü bir şekilde karnımın guruldamasını sağladı.

"Hayır fakat sana eşlik etmekten memnun oluruz," diye cevap verdi Stern kibarca. "Arkadaşımı seninle tanıştırmama izin ver. Bayan Fraser, hemşerin."

Bunu duyunca Fogden'in gözleri kocaman açıldı. Parlak güneşte suya dönük açık mavi olan gözleri meraklı bakışlarla bana döndü.

"Bir İngiliz hanımefendisi mi?" dedi inanamayarak. "Burada?" Yuvarlak gözler benim çamurla, tuzla kaplanmış kırışık elbisemi ve genel dağınıklığımı inceledi. Bir müddet gözlerini kırpıştırdı, bir adım öne geldi ve reverans yapıp elimi öptü.

"Hizmetinizdeyim, madam," dedi. Doğruldu ve tepedeki harabeyi gösterdi. "*Mi casa es su casa*." Keskin bir ıslık çaldı ve Spanyel cinsi küçük

bir köpek merakla yabani otlardan başını çıkardı.

"Bir misafirimiz var, Ludo," dedi peder, gözleri ışıl ışıldı. "Çok güzel, değil mi?" Bir elimi dikkatlice dirseğine yerleştirerek koyununun yumağından tuttu ve bizi Haciende de la Fuente'ye doğru götürmeye başladı, Stern de hemen arkamızdan geliyordu.

Bu adın konma sebebi yıkık harabeye girdiğimiz zaman belli oldu; küçük bir yusufçuk sürüsü köşedeki yosun bağlamış fıskiyenin üzerinde uçuşuyorlardı. En azından bir düzine av kuşu kırılmış taşlardan kalktı ve çılgınca ayaklarımızın dibinde uçuşmaya başladı, arkalarında küçük bir toz ve tüy bulutu bırakmışlardı. Arkada kalan diğer delillerden, terastan sarkan ağaçların onların geleneksel yeri olduğunu ve uzun zamandır burada oldukları sonucuna vardım.

"Mangrovların arasında Bayan Fraser ile tanıştığım için oldukça şanslı olduğumu düşünüyorum," diye açıklamasını bitirdi Stern. "Düşünüyorum da belki siz de... ahh, şu güzelliğe bakın! Mükemmel bir kızböceği!"

Bu son cümlede şaşkınlığa karışmış bir sevinç vardı. Stern palmiye sazlarıyla kaplı avlunun çatı gölgesini incelemek için kabaca bizi iterek öne geçti, en azından on santimlik koca bir yusufçuk bir ileri bir geri uçuşuyor, mavi bedeni eski çatının arasından gelen güneş ışıklarıyla parlıyordu.

"Ahh, bunu ister misin? Nasıl istersen." Ev sahibimiz yusufçuğa kibarca bir el salladı. "İşte, Becky, oraya koş bakalım. Senin toynağınla sonra ilgileneceğim." Poposuna bir şaplak atarak kuzusunu avluya bıraktı. Kuzusu homurdandı ve birkaç metre dörtnala koştu ama eski duvara sarılmış büyük guava meyvelerine göz gezdirmek için durdu.

Avlunun etrafındaki ağaçların dalları her yerden çıkabilecek şekilde büyümüştü. Bütün avlu bunlarla örtülmüştü, yaprakla kaplı bir çeşit tünel gibiydi ve evin girişine kadar böyle devam ediyordu.

Toz ve begonvillerin pembe, kâğıt gibi ince yaprakları eşikteydi ama bunun ötesinde kara tahtadan döşenmiş yer cilalanmış ve tertemizdi. Parlak güneş ışığından sonra içerisi karanlıktı ama gözlerim çabucak etrafa uyum sağladı ve ben de merakla bakınmaya başladım.

Çok sade bir odaydı, karanlık ve serindi, içinde pek fazla eşya yoktu; uzun bir masa, birkaç sandalye, küçük bir servis masası, onun üzerindeki duvarda İspanyol sitili iğrenç bir tablo asılıydı – keçi sakallı üzüntüden rengi atmış zayıf bir Hıristiyan, iskelet gibi bir eliyle göğsünde hızla atan kanlı kalbini gösteriyordu.

Bu korkunç tablo odada başka birinin olduğunu fark etmeden önce gözüme ilişmişti. Oldukça kötü bir ifade takınmış küçük ve yuvarlak bir yüzü olan odadaki kişi odanın bir köşesindeki gölgelerle bütünleşmişti. Gözlerimi kırptım ve bir adım geriledim. Bayan bir adım öne çıktı, siyah gözleri bana odaklıydı; bir koyun gibi gözlerini kırpmadan bakıyordu.

Boyu bir buçuk metreden fazla değildi ve vücudu o kadar kalındı ki sağlam bir bina gibi görünüyordu. Başı küçük bir yumru gibiydi, seyrek gri saçları sıkıca toplanmış topuz haline getirilmişti. Güneşten mi yoksa kendi renginin mi böyle olduğundan emin olmadığım bronz teniyle tahta bir bebeğe benziyordu. Çirkin bir kukla gibiydi.

Oyulmuş nesneyle İspanyolca konuşarak, "Mamacita," dedi peder, "ne kadar güzel değil mi! Bizimle birlikte yemeğe eşlik edecek misafirlerimiz var. Senyor Stern'i hatırladın mı?" diye ekledi Lawrence'ı göstererek.

Belirgin tahta dudaklarının arasından, "*Si, claro*," dedi nesne. "İsa Katili. Peki bu *puta alba*[3] kim?"

"Ve bu da Senyorita Fraser," diye devam etti Peder Fogden, sanki kadın hiç kötü bir şey dememiş gibi gözleri neşe saçıyordu. "Zavallı leydi bir gemi kazasından kurtulmuş, elimizden geldiğince ona yardım etmeliyiz."

Mamacita beni yavaşça tepeden tırnağa süzdü. Hiçbir şey söylemedi ancak geniş burun delikleri tam bir aşağılamayla kabarıp iniyordu.

"Yemeğiniz hazır," dedi ve gitti.

"Harika!" diye bağırdı peder mutlu bir şekilde. "Mamacita sizi iyi karşıladı, bize yemek getirecek. Oturmaz mısınız?"

Büyük çatlamış bir tabak ve tahta bir kaşıkla masa çoktan hazırdı. Peder büfeden iki tane daha tabak, kaşık aldı ve oturmamız için kibarca bize yer göstererek onları rastgele masaya yerleştirdi.

Kahverengi, büyük bir hindistancevizi masanın başucunda duruyordu. Peder yavaşça onu aldı ve tabağın yanına koydu. İplikli kabuk zamanla kararmıştı ve tüyleri lekeliydi, pek parlak bir görüntüsü yoktu; peder bunu uzun zamandır saklıyor, diye düşündüm.

"Merhaba," dedi şefkatle cevizini okşayarak. "Bu güzel günde nasılsın bakalım, Coco?"

Stern'e baktım ama o İsa portresini inceliyordu, kalın siyah kaşlarının arasında ufak bir çizgi vardı. Sanırım sohbeti açmak bana düşüyordu.

"Burada yalnız mı yaşıyorsunuz, Bay... Peder Fogden?" diye sordum ev sahibimize. "Siz ve... Mamacita?"

"Evet, korkarım öyle. Bu yüzden sizi gördüğüme çok sevindim. Ludo ve Coco'dan başka bir arkadaşım yok," diye açıklama yaptı, bir kez daha hindistancevizini okşayarak.

"Coco?" dedim nazikçe, bu kadar yakınında tuttuğu için artık Coco'nun sadece bir meyve olmadığını düşünüyordum. Stern'e bir kez daha göz attım, biraz şaşırmış gibi görünüyordu ama paniklemiş gibi de değildi.

Peder, "İspanyolca Coco umacı demek," diye açıklama yaptı. "Bir cin. Küçük düğme burnunu ve küçük kara gözlerini görüyor musunuz?" Fogden göstermek için iki uzun cılız parmağıyla hindistancevizinin başına hızla vurdu ve kıkırdayarak aynı hızla parmaklarını geriye çekti.

"Ahh!" diye bağırdı. "Coco'ya öyle dik dik bakmamalısın, bilirsiniz bu kalabalıktır!"

Açık mavi gözler delercesine bana bir bakış attı ve zorlukla alt dudağıma geçirdiğim dişlerimi çektim.

"Ne hoş bir leydi," dedi sanki kendi kendine konuşuyordu. "Benim Ermenegilda'm gibi değil ama yine de hoş bir leydi, değil mi, Ludo?"

Bahsedilen köpek beni önemsemedi ama mutlu bir şekilde efendisine zıplamaya başlayıp başını pederin elinin altına değdirip havladı. Peder köpeğin kulaklarını sevgiyle kaşıdı ve dikkatini yine bana çevirdi.

"Acaba Ermenegilda'nın elbiselerinden biri size uyar mı?"

Buna cevap verip vermeyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden kibarca gülümsedim ve düşündüğümün yüzüme yansımamış olmasını umdum. Çok şükür bu esnada Mamacita geri geldi, havlulara sarılı buharı tüten bir güveç tutuyordu. Her tabağa kepçe dolusu güvecin içindekinden koydu ve sonra yine gitti. Mamacita'nın ayakları – eğer ayakları varsa – biçimsiz eteğinin altında görünmez bir şekilde hareket ediyorlardı.

Tabağımdaki yiyeceği incelemeye koyuldum, aslında bir sebze gibi görünüyordu. Yemekten dikkatlice bir kaşık aldım ve şaşılacak derecede tadını güzel buldum.

Benim halimi görerek, "Manyok ve kırmızı barbunya ile kızartılmış muz," diye açıklama yaptı Lawrence. Buharı tüten lapadan dolu dolu bir kaşık aldı ve soğumasını beklemeden yedi.

Benim bulunma sebebim, kim olduğum ve olasılıklarla ilgili bir sorgulama beklemiştim ama Peder Fogden lokmalarının arasından kaşığıyla tempo tutarak kısık bir sesle şarkı söylüyordu.

Kaşlarımı yukarıya kaldırarak Lawrence'a bir göz attım. O sadece gülümseyip hafiften omzunu silkti ve yemeğine döndü.

Mamacita gülümsemeden tabakları toplayıp yerine meyve tabağı, üç kupa ve kocaman bir testiyi masaya koyana kadar yemekte düzgün bir sohbet olmamıştı.

"Hiç sangria içtiniz mi, Bayan Fraser?"

Tam ağzımı 'Evet' demek için açtım ama bundan vazgeçerek "Hayır, o nedir?" demeyi tercih ettim. Sangria 1960'lı yılların popüler içeceğiydi, ben fakülte ve hastanenin dernek partilerinde birçok kez içmiştim. Ama şu zamana baktığımda bu içeceğin İngiltere ve İskoçya'da bilinmediğinden emindim; Edinburgh'lu Bayan Fraser sangriayı hiç duymamış olmalıydı.

"Kırmızı şarap, portakal ve limon suyunun karışımı," diye açıkladı Lawrence Stern. "Baharatlarla kaynatılır ve havanın durumuna bağlı olarak sıcak ya da soğuk servis edilir. En rahatlatıcı ve sağlıklı meşrubat. Öyle değil mi, Fogden?"

"Ahh, evet. Evet. Çok rahatlatıcı." Benim tadına bakmamı beklemeden peder kendi kupasını içti ve ben daha ilk yudumu almadan testiye uzandı.

Tadı aynıydı; aynı tatlı, boğazı yakan tat. Kendimi bir anlığına da olsa esrarkeş mezun bir öğrenci ve bir botanik profesörüyle birlikte bunu ilk içtiğim partide bulmuştum.

Bu görüntü, koleksiyonlarını anlatan Stern'in konuşması ve Peder Fogden'in tavırlarıyla güçlenmişti. Birkaç kupa sangriadan sonra peder ayağa kalkmış, büfeyi altüst etmiş ve balçıktan yapılmış büyük piposunu çıkarmıştı. Bunu kâğıda sarılı kokulu bitkilerle doldurup içmeye başlamıştı.

"Hint keneviri mi?" diye sordu Stern. "Bunun sindirimi rahatlattığını düşünüyor musun? Böyle olduğunu duydum ama bu bitki birçok Avrupa ülkesinde bulunmuyor ve haliyle de bunun etkilerini birinci ağızdan duyamadım."

"Ahh, midenin can dostu ve çok da rahatlatıcı," dedi Peder Fogden. Piposundan derin bir nefes aldı, nefesini tuttu ve hayaller âlemindeymiş gibi nefesini bıraktı, yoğun beyaz duman odanın alçak tavanına doğru süzülmeye başladı. "Sevgili dostum, eve gideceğin zaman sana bir paket veririm. Şimdi anlat bakalım, kurtardığın bu kazazede leydiyle ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Stern planını açıkladı; bir gecelik dinlenmeden sonra St. Luid du Nord köyüne mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yürüyecektik, oradan bizi otuz mil uzaklıktaki Cap-Haitien'e götürecek bir balıkçı kayığı bulup bulamayacağımıza bakacaktık. Eğer yoksa kara yolundan en yakın liman olan Le Cap'e gitmek zorunda kalacaktık.

Peder'in seyrek kaşları dumana karşı çatıldı.

"Evet, sanırım pek fazla seçenek yok, değil mi? Ancak dikkatli olmak zorundasınız, özellikle Le Cap üzerinden gideceksiniz. Biliyorsun Maronlar."

"Maronlar?" Şüpheli bir bakışla Stern'e baktım, kaşlarını çatarak başını 'evet' anlamında sallıyordu.

"Bu doğru. Artibonite vadisinden kuzeye doğru gelirken iki ya da üçlü kişilik bir grupla karşılaştım. Maronlar kaçak kölelerdir," diye açıkladı. "Efendilerinin işkencesinden kaçıp, ormanın onları saklayabileceği uzak tepelere sığınıyorlar."

"Muhtemelen size sıkıntı vermezler," dedi Peder Fogden. Hafifçe piposundan bir nefes çekti, tadını iyice alabilmek için uzunca tuttu ve gönülsüzce bıraktı. Gözleri kan çanağına dönmeye başlamıştı. Bir gözünü kapadı ve diğer kızarık gözüyle beni inceledi. "Pek soymaya değer gibi görünmüyor, gerçekten."

Stern bana bakarak gülümsedi, sonra bunun düşüncesizce olduğunu anlayarak bu gülümseme çabucak silindi. Öksürdü ve sangriadan bir yudum daha aldı. Pederin gözleri piponun üzerinden parlıyorlardı, dağ gelinciği gibi kıpkırmızıydılar.

"Sanırım temiz havaya ihtiyacım var," dedim sandalyemi geriye doğru iterek. "Ve yıkanmak için de biraz suya?"

"Ahh, elbette, elbette!" diye haykırdı Peder Fogden. Hafiften sendeleyerek ayağa kalktı ve piposundaki külleri umursamazca silkti. "Benimle gelin."

Avludaki hava içerideki havaya kıyasla boğucu olmasına rağmen rahatlatıcı ve canlandırıcıydı. Peder Fogden köşedeki çeşmeden bir kova taşırken onu ilgiyle izleyerek derin nefes aldım.

"Bu su nereden geliyor?" diye sordum. "Bir kaynak suyu mu?" Taş yalak yeşil yosunlarla kaplıydı ve onların hafiften hareket ettiğini görebiliyordum; bir çeşit akıntı olduğu açıktı.

Soruma cevap veren Stern oldu.

"Evet, böyle yüzlerce kaynak var. Bazılarında içinde yaşayan ruhlar olduğu söylenir. Tabii sizin böyle batıl inançlarınız olduğunu sanmıyorum, sör?"

Peder Fogden bunu düşünüyormuş gibi görünüyordu. Yarı dolu kovayı fıskiyenin kenarındaki taşa koydu ve gözlerini kısarak suya baktı, içinde yüzen birkaç küçük gümüş balıktan bir tanesine odaklanmaya çalışıyordu.

"Ahh," dedi belli belirsiz. "Şey, hayır. Ruh yok. Ama... bak unutuyordum. Sana göstermek istediğim bir şey vardı." Duvara yerleştirilen bir dolabın yanına gidip çatlamış tahta kapağı açtı ve kaba bir bez yığınını çıkarıp dikkatlice Stern'in avcuna yerleştirdi.

"Geçen ay kaynaktan çıktı," dedi. "Öğlen güneş vurduğu zaman da öldü ve ben de onu çıkardım. Gerçi diğer balıklar onu biraz yemiş," diye konuştu özür dilercesine, "ama yine de ona bakabilirsin."

Bezin ortasında kurumuş küçük bir balık vardı, kaynakta yüzen diğer balıklara çok benziyordu ama bu kar beyazı rengindeydi. Ayrıca kördü. Başının her iki tarafında gözünün olması gereken yerde küçük bir şişlik vardı ama hepsi bu kadardı.

"Bunun bir hayalet balık olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu peder. "Ruhlardan bahsedince aklıma geldi. Fakat yine de bir balığın böyle dolaşmasına mahkûm olması için kendini adayacağı bir günah aklıma gelmiyor, böyle kör olmasını diyorum. İnsanlar balıkların ruhları olduğunu düşünmez ama ruhları yoksa nasıl hayalet olabiliyorlar?"

"Bence hayalet değiller," diye onu rahatlatmaya çalıştım. Stern'in bir doğa bilimciye özgü olarak hayranlıkla incelediği balığa yakından bakıyordum. Derisi çok inceydi ve öyle şeffaftı ki iç organları, omurgasının yumru şekli açıkça görülebiliyordu ama yine de yarı saydam şeklinde pulları vardı.

Saygıyla onun küçük kör başını okşayarak, "Bu kör bir mağara balığı," dedi Stern. "Daha önceden Abandawe denilen bir mağarada görmüştüm. Lakin onu yakından inceleyemeden kaçmıştı." Pedere döndü, gözleri heyecandan parlıyordu. "Sevgili dostum, bunu alabilir miyim?"

"Elbette, elbette." Peder bir elini salladı. "Benim işime yaramaz. Mamacita pişirmeye kalksa bile, gerçi yapmadı ya, yemek için çok küçük." Geçen bir tavuğu dalgınlıkla kovalayarak avluya göz attı. "Mamacita nerede?"

Ağır kötü bir koku belli belirsiz burnuma dolduruyordu ve burun deliklerim itiraz edercesine titriyordu. Peder de bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü "Ahh, endişelenmeyin, sadece zavallı Arabella," dedi.

"Arabella?"

"Evet, burada." Peder avlunun bir köşesine gerilmiş eski çuval bezi perdesinin kenarını tutup açtı ve ben de arkama baktım.

Bel yüksekliğinde bir raf taşın dışında duruyordu. Üzerinde uzun bir dizi koyunun kafatasları vardı. Hepsi mat beyaz ve parlaktılar.

"Anlarsınız ya onlardan ayrılamıyorum." Peder Fogden bir kafatasının derin kıvrımlarını şefkatle okşadı. "Bu Beatriz, öyle tatlı öyle nazikti ki. Daha bir yavruyken öldü, zavallı şey." Peder onun yanındaki iki küçük kafatasını daha gösterdi, hepsi aynı şekilde ve parlaklıktaydılar.

"Arabella bir koyun mu?" diye sordum. Buradaki koku daha güçlüydü ve bu kokunun nereden geldiğini gerçekten bilmek istemediğimi düşündüm.

"Evet, sürümün bir üyesiydi." Peder tuhaf parlak gözlerini bana çevirdi, oldukça sinirli bakıyordu. "O öldürüldü! Zavallı Arabella, öyle nazik ve inançlı bir ruha sahipti ki. Dünyevi zevk uğruna böyle masum bir yaratığa nasıl bu kötülüğü yapabildiler!"

"Ahh, canım," dedim, bu söz biraz yetersizdi. "Bunu duyduğuma gerçekten çok üzgünüm. Onu kim öldürdü?"

"Denizciler, ahlaksız kâfirler! Onu kumsalda öldürdüler ve St. Lawrence Martyr gibi bir ızgaranın üzerinde zavallı bedenini kızarttılar."

"Tanrım," dedim.

"Evet, Tanrı'yı hiç unutmuyorum. Çünkü bizim Tanrımız bir serçeyi bile gözetir, Arabella'yı da gözetmede pek başarısız olamaz. En azından kırk kilo ağırlığındaydı, öyle güzel otlardı ki zavallı yavrucak."

"Ahh," dedim, hem şefkat hem de korku ifadesini aynı anda göstermeye çalışarak. Lakin pederin bana söylediği sonradan aklıma geldi.

"Denizciler mi?" diye sordum. "Bu üzücü olay ne zaman oldu dediniz?" *Porpoise* olamaz diye düşündüm. Kaptan Leonard beni takip etmek için gemisini adaya yakınlaştırıp riske atacak kadar önemli olduğumu kesinlikle düşünmüyordur? Ama ellerim bunu düşünürken bile terledi ve belli etmeden ellerimi elbiseme sildim.

"Bu sabah," diye cevap verdi peder, okşamak için aldığı kuzunun kafatasını geri koyuyordu. "Ne var ki," diye ekledi, düşünceleri biraz daha aydınlanmıştı, "şunu söylemek zorundayım; iyi gelişme gösterdiler. Çoğunlukla bir haftadan fazla sürer ama şunu görebilirsiniz..."

Dolabı yeniden açtı, birkaç ıslak çuval beziyle örtülmüş büyük bir parça çıkardı. Koku şimdi daha güçlüydü ve bir sürü küçük kahverengi böcek

ışıktan dolayı kaçışmaya başladı.

"Bunlar Kınkanatlılar cinsinden değil mi, Fogden?" Mağara balığını ispirtolu kavanozuna özenle koyan Lawrence Stern de yanımıza gelmişti. Omuzlarımın üzerinden böceklere bakıyordu, güneşten yanmış yüzü ilgiyle kırışmıştı.

Dolabın içindeki böceklerin beyaz kurtçukları iş başındaydı, Arabella'nın kafatasını parlatıyorlardı. Gözlerden başlayarak iyi bir başlangıç yapmışlardı. Midemdeki yiyecek de hareket etmeye başlamıştı.

"Onların adı bu mu? Ben onlara doymak bilmez küçük sevimli arkadaşlar diyorum." Peder dolabın bir kapağına tutunarak birden kenara çekildi. Bunu yaptığında yaşlı kadını fark etti; her iki elinde bir kova vardı ve dik dik pedere bakıyordu.

"Ahh, tamamen unutmuşum! Üstünüzü değiştirmeniz lazım, değil mi Bayan Fraser?"

Üzerimdeki elbiseme ve kombinezonuma bir göz attım; birçok yerden yırtılmıştı, ter ve çamur kaplıydı. Peder Fogden ve Lawrence Stern gibi gösterişsiz arkadaşların karşısında bile buna tahammül edemezdim.

Peder Fogden kadına doğru baktı. "Bu zavallı leydinin giyebilmesi için bir şeyimiz yok mu, Mamacita?" diye sordu İspanyolca. Hafiften sendelerken tereddütlü gibi görünüyordu. "Belki elbiselerden biri–"

Kadın bana dişlerini gösterdi. "Böyle bir dana için onlar çok küçük," dedi, elbette İspanyolca konuşuyordu. "Eğer istiyorsan eski cübbeni ver." Karmakarışık saçıma ve çamura bulanmış yüzüme iğrenerek baktı. "Gel," dedi İngilizce, arkasını bana dönerek konuşuyordu. "Yıkan."

Beni evin arkasındaki küçük bir avluya götürdü. Bana iki kova soğuk temiz su, eski keten el havlusu ve küllü su kokulu küçük yumuşak bir kalıp sabun getirdi. Ve bol, gri bir cübbe getirerek yeniden bana dişlerini gösterdi ve İspanyolca yorum yaparak gitti. "Ellerindeki kanları iyice yıka, seni İsa katili fahişe."

O gittikten sonra derin bir iç rahatlığıyla avlu kapısını kapadım, üzerimdeki kirli elbiselerimi çıkardım ve soğuk su ile tarak olmadan banyomu yaptım.

Biraz tuhaf olsa da Peder Fogden'in cübbesini giydim, tuhaf ev sahibimi düşünürken ıslak saçlarımı parmaklarımla taradım. Pederin bu garipliğinin bunaklıktan mı yoksa, uzun zamandır tükettiği alkol ve kenevirden mi kaynaklandığından emin değildim ama yine de kibar ve iyi huylu görünüyordu. Hizmetçisi Mamacita – eğer öyleyse – başlı başına bir sorundu.

Bay Stern banyo yapmak için sahil kenarına gideceğini söylemişti ve ben o dönene kadar evin arka tarafına gitmeye gönüllü değildim. Geriye bolca sangria kalmıştı ve bu sefer Peder Fogden'in – eğer hâlâ ayıksa – kadının şahmeran bakışlarına karşı beni koruyacağından şüpheliydim.

Elbette bütün öğleden sonrasını dışarıda geçiremezdim; çok yorgundum ve artık dinlenmek istiyordum. Benim küçük avlumdan evin içine açılan bir kapı vardı; kapıyı açtım ve karanlık yere girdim.

Küçük bir yatak odasındaydım. Şaşkınlıkla etrafa bakınmaya başladım; sade salon ve dağınık avluya nazaran evin diğer kısımlarına benzemiyordu. Yatakta kuş tüyü yastıklar vardı ve üzerine yumuşak kırmızı bir yün battaniye serilmişti. Kireçli duvarların karşısına parlak kanatlar gibi dört büyük desenli pervane yerleştirilmişti ve masanın üzerinde balmumu olan pirinçten yapılmış kollu şamdan duruyordu.

Özenle hazırlanmış sade mobilyalar zeytinyağıyla parlak olsun diye ovulmuştu. Pamuklu çizgili bir perde odanın sonuna asılmıştı. Perde aralıktı ve ben arkasındaki askılıkta dizilen elbiseleri görebiliyordum, ipek renkleriyle gökkuşağı gibiydiler.

Bunlar Peder Fogden'in bahsettiği Ermenegilda'nın elbiseleri olmalıydı. Çıplak ayaklarımla onlara bakmak için yürüdüm. Oda tertemiz ama çok sessizdi, birinin orada olduğunu belirten ne koku ne de bir hareket vardı. Bu odada artık kimse yaşamıyordu.

Elbiseler çok güzeldi; hepsi ipekten, kadifeden ya da yarı şeffaf kumaştandı. Askılarında öylece durmalarına rağmen parlak ve güzeldiler.

Mor kadifeden bir korsaja dokundum, ortası incilerle süslenmiş gümüş alacalı menekşeler işlenmişti. Bu Ermenegilda küçük ve zayıf yapılı olmalıydı – elbiselerin birkaçında fırfır vardı ve göğüs dekoltesini zenginleştirmek için korsajın içine vatkalar dikilmişti. Oda lüks olmamasına

rağmen rahattı ve elbiseler harikaydı. Bütün kıyafetler Madrid Sarayı'nda giyilecek düzeydeydiler.

Ermenegilda yoktu ama oda hâlâ sahipli gibi görünüyordu. Veda edercesine bir elbisenin tavus kuşu desenli koluna dokundum ve elbiseleri geride bırakarak parmak uçlarımın üzerinde odadan çıktım.

Lawrence Stern'i evin arkasındaki verandada buldum, aloe ve guava kaplı yokuşa doğru bakıyordu. Uzaktan küçük tümsekli ada, parlayan turkuvaz mavisi denizin ortasına çökmüş gibi görünüyordu. Lawrence saygıyla ayağa kalkıp zarif bir reverans yaptı, oldukça şaşkın görünüyordu.

"Bayan Fraser! Harika göründüğünüzü söylemeliyim. Pederin cübbesi size çok yakışmış." Bana gülümsedi, ela gözleri hayranlıkla parlıyordu.

Bana sunduğu sandalyeye otururken, "Sanırım çamurların olmayışı bunda etkili," dedim. "İçecek bir şey var mı?" Sandalyelerin ortasında sallanan tahta masanın üzerinde bir testi vardı; yanları nemden terlemişti ve cezbedici bir şekilde damlalar testinin kenarlarından süzülüyordu. Öyle uzun süre susuz kalmıştım ki bu görüntü kontrolümü kaybetmeme yetmişti.

"Bolca sangria var," dedi Stern. İkimiz için küçük kupaları doldurdu ve büyük bir keyifle kendininkini yudumlamaya başladı. "Umarım benim içkiye düşkün biri olduğumu düşünmezsiniz, Bayan Fraser fakat aylarca bütün ülkeyi dolaşıp su ve kölelerin ham romundan başka bir şey içmedim." Gözlerini keyifle kapadı. "Harika."

Bu sözlerine ben de katılıyordum.

"Eee... Peder Fogden?" Duraksadım, ev sahibimizin durumu ile ilgili daha nazik sorular düşünmeye çalışıyordum. Ama dert etmeme gerek kalmamıştı.

"İçki," dedi Stern açıkça. "Bir kurt gibi güçsüz, odadaki masada sızıp kaldı. Güneş battığında her zaman sızmış olur," diye ekledi.

"Anlıyorum." Kendi sangriamı içerek sandalyeme kuruldum. "Peder Fogden'i uzun zamandır mı tanıyorsunuz?"

Stern düşünürken bir eliyle alnını ovalıyordu. "Ahh, birkaç yıldır." Bana bir göz attı. "Merak ediyorum da siz Edinburgh'da James Fraser diye birini

tanıyor musunuz? Bunun yaygın bir isim olduğunu düşünüyorum – ahh, tanıyor musunuz?"

Konuşmamıştım ama yalan söylemeye kendimi alıştıramadığımdan tabii ki yüzüm beni ele vermişti.

"Eşimin adı James Fraser," dedim.

Stern'in yüzü ilgiyle aydınlandı. "Gerçekten mi?" diye bağırdı. "Çok iri bir arkadaş–"

"Kızıl saçlı," diye tamamladım sözünü. "Evet, bu Jamie." Aklıma bir şey gelmişti. "Bana Edinburgh'da bir doğa filozofuyla tanıştığını ve çeşitli şeyler hakkında... çok ilginç bir sohbete dâhil olduğunu söylemişti." Benim merak ettiğim Stern'in Jamie'nin gerçek adını nereden bildiğiydi. Edinburgh'daki çoğu kişi onu 'Jamie Roy' ya da Carfax Geçidi'nin saygın matbaacısı 'Alexander Malcolm' olarak tanırdı. Ağır Alman aksanı ile Dr. Stern, Tompkins'in bahsettiği 'İngiliz' olamazdı.

Stern birden "Örümceklerden," dedi. "Evet, çok iyi hatırlıyorum. Örümceklerden ve mağaralardan konuştuk. Biz bir..." Yüzü bir anlığına ifadesizleşti. Sonra hatasını kapamak için öksürdü. "Bir şeyde, tavernada tanıştık. Eee, bayan çalışanlardan biri tavanda iri bir örümcekle karşılaşmıştı. Örümcek, kızın benimle... sohbet ettiği odanın tavanındaydı. Sonuç olarak çok korktuğu için çığlık atarak koridora fırladı." Stern rahatlamak için sangriasından büyük bir yudum aldı, anısının oldukça stresli olduğu açıktı.

"Hayvanı yakalayıp numune kavanozuma koymayı başarmıştım ki o sırada Bay Fraser elindeki bir çeşit silahı bana doğrultarak odaya girdi–" Stern iyice öksürmeye başladı, şiddetle göğsüne vuruyordu.

"Eeehh! Bu testi biraz daha güçlü sanki, değil mi Bayan Fraser? Sanırım yaşlı kadın biraz daha limon koymuş." Eğer elinde olsa Mamacita'nın siyanür ekleyeceğinden şüphem yoktu fakat sangria kesinlikle çok lezzetliydi.

"Fark etmedim," dedim içkimi yudumlayarak. "Lütfen devam edin. Jamie silahla içeriye girdi ve dedi ki–"

"Ahh, evet, aslında tam olarak ne dediğini söyleyemem. Örümcekten daha çok benim yaptığım bir hareket ya da söylediğim bir sözle leydinin bağırdığını düşündüğünden büyük bir yanlış anlama oldu. Çok şükür ki ona hayvanı gösterebildim ve o da durumun kızın korkmuş olmasından kaynaklandığını anladı."

"Anlıyorum," dedim. Önemli bir nokta haricinde sahneyi gözümde canlandırabiliyordum. "Onun ne giydiğini hatırlıyor musunuz? Jamie'nin?"

Lawrence Stern öylece bakakaldı. "Ne giydiğini mi? Neden... hayır. Hatırladığım ev elbisesinden daha çok dışarısı için giyinik olduğuydu ama–"

"Tamam, bu kadarı yeterli," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Sadece merak ettim de." 'Kıyafet' önemli bir kelimeydi. "Ve kendini size tanıttı?"

Stern bir elini siyah kıvırcık saçlarına götürürken kaşlarını çattı. "Tanıttığını sanmıyorum. Hatırladığım şey, leydinin ona Bay Fraser dediği. Biraz dinlenmemiz işe yaramıştı ve şafak sökene kadar sohbet ettik, anlarsınız ya arkadaşlığımız oldukça ilginç olmuştu. Daha sonra bana adını söyledi." Alaylı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Kısa bir tanışma üzerine böyle davranmamı aşırı yakın bulmadığınızı düşünüyorum?"

"Yo, hayır. Kesinlikle hayır." Konuyu değiştirmek isteyerek konuşmaya devam ettim. "Örümceklerden ve mağaralardan bahsettiğinizi söylediniz. Neden mağaralar?"

"Robert Bruce ve hikâyesi sayesinde. Bu hikâye İskoçya tahtı için arayışlarına devam etmesini sağlayan fikirleri ile ilgilidir. Bruce düşmanları onu takip ettiği için bir mağarada saklanır ve–"

"Evet, hikâyeyi biliyorum," diye sözünü kestim.

"İnsanların yaşadığı yerde çoğunlukla örümceklerin olmadığı Jamie'nin fikriydi, aslında ben de onunla hem fikirdim ama buradaki gibi büyük mağaraları düşününce–"

"Burada mağaralar var mı?" Şaşırmıştım ama sonra kendimi aptal gibi hissettim. "Elbette olmalı, kaynaktaki gibi mağara balıkları varsa kesinlikle vardır. Ben her zaman Karayip adalarının mercandan oluştuğunu düşünüyordum. Mercandan oluşan mağaralar bulacağınızı düşünemedim."

"Evet, mümkün ama ihtimali düşük," diye cevap verdi Stern akıllıca. "Ama Hispanyola adası sadece bir mercan adası değil, aynı zamanda temelinde bir volkanik oluşuma da sahip; kristalli yapılar, eski uygarlıklara ait fosil kaynakları ve yaygın kireçtaşları da cabası. Kireçtaşı bazı yerlerde oldukça karstik yapılara sahip."

"Bahsetmemiştiniz." Baharatlı şaraptan bir bardak daha aldım.

"Ahh, evet." Lawrence verandada yerde duran çantasını almak için eğildi. Bir defter çıkararak bir sayfa kopardı ve elinde buruşturdu.

"İşte," dedi elini açarak. Kâğıt yavaşça kendiliğinden açılıyor, kırışık ve engebeli tepeleri oluşturan labirent gibi bir şekil ortaya çıkarıyordu. "İşte ada buna benziyor. Peder Fogden'in bahsettiği Maronları hatırlıyor musunuz? Bu tepelere sığınan kaçak köleleri? Efendileri onları takip edemiyor, etseler kaybolurlar. Bu adada hiç kimsenin ayak basmadığı birçok yer var. Bilinmeyen tepelerde birçok bilinmeyen mağara var. Belki burada oturan yerli halkın haricinde varlıklarından kimsenin haberi yoktu, zaten yerlileri de çoktan öldü Bayan Fraser."

Düşünceli bir şekilde ekledi, "Böyle bir mağara görmüştüm. 'Abandawe', Maronlar böyle söylüyordu oraya. Onlar o mağaranın en uğursuz en kutsal yer olduğunu düşünüyorlar ama nedenini bilmiyorum."

Benim ilgimden cesaretlenerek sangriasından bir yudum daha aldı ve doğa tarihi dersine devam etti.

"Şimdi şu küçük ada" – uzaktaki denizde görünen adayı işaret ediyordu – "orası Ile de la Tortue yani Tortuga. Orası gerçek bir mercan adası, mercanlar sayesinde lagünleri uzun zamandır dolmuş. Oranın bir zamanlar korsanların ini olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu, karstik ve kristalli şekillerden daha ilgi çekecek bir şeylerle dersine devam etmek istediği açıktı.

"Gerçek korsanlar mı? Deniz eşkıyası mı demek istiyorsunuz?" İlgiyle küçük adayı izlemeye başladım. "Bu çok romantik."

Stern kahkaha attı ve ben de şaşkınlık içinde ona baktım.

"Size gülmüyorum, Bayan Fraser," dedi. Ile de la Tortue'yu gösterirken bir tebessüm dudaklarında asılı kalmıştı. "Sadece bir keresinde, Kingston'ın

yaşlı bir yerlisiyle Port Royal kasabasının yakınlarında bir yeri mesken tutan deniz eşkıyalarının alışkanlıkları hakkında konuşma fırsatı yakalamıştım da."

Dudaklarını kenetledi, ne söyleyeceğine karar verdi ama sonra fikir değiştirdi ve yandan bana bakarak söylemeye cesaret etti. "Kabalığımdan dolayı beni affedin, Bayan Fraser fakat evli bir kadın olduğunuz için de bunu anlarım, tıp konusunda da bilgileriniz var–" Sustu ve burada konuşmayı kesebilirdi ancak testinin üçte ikisini içmişti; geniş hoş yüzü oldukça kızarıktı.

Utanmışçasına bakarak, "Belki siz bu tiksindirici cinsel sapkınlık olayını duymuşsunuzdur?" diye sordu.

"Duydum," dedim. "Sizin demek istediğiniz–"

"Sizi temin ederim," dedi amirane bir baş sallamasıyla. "Bana bilgi veren yaşlı yerli, deniz eşkıyalarının alışkanlıkları hakkında çok tutarsız şeyler anlattı. Bir erkeğe karşı cinsel yaklaşım gibi," dedi başını iki yana sallayarak.

"Ne?"

"Halk böyle söylüyor," dedi. "Yerli bana Port Royal altmış sene önce denize gömüldüğünde, bunun bu rezil insanların yaptıkları kepazelik yüzünden ilahi bir adalet olduğunu anlatmıştı."

"Bağışlayıcı Tanrım," dedim.

Bir baykuş gibi görkemli bir tavırla başını salladı.

"Fırtına çıktığında Port Royal'in suya batmış kiliselerinin çanı duyulabilirmiş, bu lanetli korsanların ruhları için çalınırmış hepsi."

Hakkında daha fazla soru düşünüyordum ki bu noktada Mamacita verandada belirdi ve kabaca "Yemek," dedi ve yeniden kayboldu.

Saçlarımı geriye doğru atarken, "Peder Fogden'in *onu* hangi mağarada bulduğunu merak ediyorum," dedim.

Stern şaşkınlıkla bana baktı. "Onu bulmak mı? Evet, unuttum," dedi, yüzü normale dönmüştü, "siz tabii bilmiyorsunuz." Yaşlı kadının kaybolduğu

açık kapıya bir göz attı lakin evin içi sessizdi ve bir mağara kadar karanlıktı.

"Habana'da buldu," dedi ve hikâyeyi anlatmaya başladı. Peder Fogden on yıldır rahipti, on beş yıl önce Küba'ya geldiğinde St. Anselm'in emirlerini takip eden bir misyonerdi. Kendini fakirlerin ihtiyaçlarına adamıştı, acı çekmenin rahatlığı ve Tanrı aşkı dışında hiçbir şeyi düşünmeden, birkaç yıl Habana'nın kenar mahalleleri ve genelevlerinin arasında çalışmıştı ta ki pazar yerinde Ermenegilda Ruiz Alcantara y Meroz ile tanışana kadar.

"Şimdi bile bunun nasıl olduğu hakkında bir fikri olduğunu sanmıyorum," dedi Stern. Bardağının kenarından akan bir şarap damlasını sildi ve yeniden içti. "Belki bayan da bilmiyordu ya da pederi ilk gördüğü andan itibaren planını yapmıştı."

Her durumda, altı ay sonra Habana kasabası Don Armando Alcantara'nın genç eşinin bir pederle kaçtığı haberleriyle çalkalanmıştı.

"Ve annesi," dedim kısık bir sesle ama o beni duydu ve hafiften gülümsedi.

"Ermenegilda asla Mamacita'sını arkada bırakmayacaktı," dedi. "Ne de köpeği Ludo'yu."

Don Armando güçlü biri olduğu için kaçmayı asla başaramazlardı ama İngilizler Küba Adası'nı istila etmek için onların kaçacağı günü seçmişti. Don Armando kaçan genç karısından çok daha fazla endişelenecek soruna sahipti.

Bayamo'ya çabucak geldikten sonra – ki bu yolculuk Ermenegilda'nın vazgeçemediği elbiseleri yüzünden oldukça engellenmişti – orada bir balıkçı teknesi kiralamışlardı ve güvenli bir şekilde Hispanyola'ya gelmişlerdi.

"İki sene sonra öldü," dedi Stern birden. Bardağını masaya koydu ve testiden biraz daha doldurdu. "Peder onu begonvillerin altına gömdü."

"Ve o zamandan beri de onlar burada yaşıyor," dedim. "Peder, Ludo ve Mamacita."

"Ahh, evet." Stern gözlerini kapadı, batan güneşe karşı yüzü karanlıktı. "Ermenegilda Mamacita'yı hiç bırakmayacaktı ve Mamacita da Ermenegilda'yı."

Bardağındaki kalan içkiyi de başına dikti.

"Kimse buraya gelmez," dedi. "Köylüler bu tepeye ayak basmazlar. Onlar Ermenegilda'nın hayaletinden korkarlar. Lanetli bir kâfir, ahlaksız bir peder tarafından bu kutsanmış yere gömülmüştü."

Deniz rüzgârı ensemi serinletiyordu. Arkamızdaki ev, avludaki tavuklar bile çöken alacakaranlıkla sessizleşmişlerdi. Hacienda de la Fuente sessizdi.

"Siz geldiniz," dedim ve o da gülümsedi. Portakal kokusu ellerimin arasındaki boş bardaktan yayılıyordu, gelin çiçekleri gibi tatlıydı.

"Ahh, evet," dedi. "Ben bir bilim adamıyım. Hayaletlere inanmam." Biraz titrek bir tavırla bir elini bana uzattı. "Yemeğe gidelim mi, Bayan Fraser?"

***

Ertesi sabah, kahvaltıdan sonra Stern St. Luis için gitmeye hazırdı. Ancak ayrılmadan önce pederin bahsettiği gemi hakkında bir ya da iki sorum olacaktı; eğer bu gemi *Porpoise* ise bunu teyit etmeye ihtiyacım vardı.

Kahvaltı için kızartılmış muzun yanında içmek için bir bardağa keçi sütü koyarken, "Ne tarz bir gemiydi?" diye sordum.

Bir gün önceki aşırılığına rağmen kötü görünmeyen Peder Fogden, Hindistan cevizini okşuyor ve hayal âlemindeymiş gibi kendi kendine mırıldanıyordu.

"Ne?" dedi, Stern'in onu kaburgasından dürtmesiyle dalgınlığından kurtulmuştu. Sabırlı bir şekilde sorumu yeniden tekrarladım.

"Ahh." Derin bir düşünceyle gözlerini kıstı ve sonra yüzü gevşedi. "Tahta olanlardan."

Lawrence gülümsemesini saklamak için geniş yüzünü tabağına eğdi. Derin bir nefes aldım ve yeniden sordum.

"Arabella'yı öldüren denizcileri gördünüz mü?"

Seyrek kaşlarını yukarıya kaldırdı.

"Evet, elbette onları gördüm. Başka türlü bunu ona yaptıklarını nasıl bilebilirim ki?" Mantıklı olduğunu bu sorusundan anlamıştım.

"Tabii ki. Peki ne giydiklerini gördünüz mü? Yani bir çeşit üniforma mı giyiyorlardı?" *Porpoise*'ın mürettebatı törensel bir görev olmadığı sürece, denizcilerin giydiği bol pantolonları giyerlerdi ama bu kaba kıyafetler bile üniforma biçimindeydi; kirli beyaz renginde ve hepsinin kesimleri aynıydı.

Peder Fogden bardağını masaya koydu, dudaklarının üstünde sütten bir bıyık oluşmuştu. Kaşlarını çatıp başını iki yana sallarken elinin tersiyle ağzını sildi.

"Hayır, sanmıyorum. Hatırladığım tek şey liderlerinin kancalı olduğu, yani bir eli yok demek istiyorum." Bana anlatmak için iki uzun parmağını sallamıştı.

Bardağımı düşürdüm, masanın üzerinde patlayıvermişti. Stern bir çığlık atarak ayağa fırladı ama peder öylece oturuyordu, ince beyaz sızıntı masanın karşısına kucağına doğru akarken şaşkınlıkla bunu izliyordu.

"Bunu neden yaptınız?" diyerek beni ayıpladı.

"Özür dilerim," dedim. Ellerim öyle titriyordu ki kırılan bardağın parçalarını toplayamıyordum bile. Diğer soruyu sormaya korkuyordum. "Peder... gemi denize açıldı mı?"

Islanan cüppesinden şaşkınlıkla bana bakarak konuştu, "Yo, hayır. Nasıl çıkabilir ki? Kumsalda."

***

Peder Fogden önden gidiyordu, cübbesini baldırlarına kadar çektiğinden zayıf bacakları beyaz beyaz parlıyordu. Ben de aynısını yapmak zorundaydım, çünkü evin yukarısındaki tepede çimler ve dikenli çalılar vardı, ödünç aldığım cübbenin kaba yün eteklerine takılıyorlardı.

Koyun yolları tepede belli oluyordu ama bu seferkiler dardı ve pek belirgin değildi, ağaçların altında kayboluyor ve yoğun kırların arasında

görünmüyorlardı. Ancak peder rahatça hareket edebiliyordu, hiç ardına bakmadan öç almak için acele ediyordu.

Lawrence Stern yolumdaki çalıları kenara çekip, dik yokuşları çıkmak için kolumu tutarak kibarca bana yardım etmesine rağmen tepenin sırtına ulaştığımızda güçlükle nefes alıyordum.

"Gerçekten bir gemi olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordum ona alçak sesle, o sırada tepeye yaklaşmıştık. Ev sahibimizin bu zamana kadarki davranışlarından hayal görmüş olabileceğini de düşünüyordum.

Stern bronzlaşmış yanaklarından akan ter damlalarını silerek omuz silkti. "Orada bir şey olduğunu sanıyorum," diye cevap verdi. "Ne de olsa ölü bir koyun var."

Arabella'nın son görüntüsüyle endişelenmiştim. Birisi koyunu öldürmüştü ve ben tepeye yaklaşırken mümkün olduğunca sessizce yürümeye gayret ediyordum. Bu gemi *Porpoise* olamazdı, komutanlarının ya da işçilerinin hiç birinde kanca yoktu. Bunun *Artemis* olamayacağını da düşünüyordum ama tepedeki devasa sabır otunun yanına vardığımızda kalbim hızla atıyordu.

Körpe dalların arasından Karayip'in parlak mavi denizini ve dar çizgi halindeki beyaz kumsalını görebiliyordum. Peder Fogden durmuştu, bizi yanına çağırıyordu.

"İşte oradalar, ahlaksız yaratıklar," diye mırıldandı. Mavi gözleri öfkeden parlıyordu ve seyrek saçları da diken diken olmuştu. "Katiller!" diye tısladı ama öfkeliydi, sanki kendi kendine konuşuyordu. "Yamyamlar!"

Ona şaşkınlıkla baktım ama sonra Lawrence Stern iki ağacın arasından daha iyi görebilmem için beni kenara çekti.

"İşte! Gemi orada," dedi.

Oradaydı. Bir yana yatmış duruyordu, yarıya kadar kuma gömülüydü. Direkleri yerinden çıkmıştı, yükleri, yelkenleri, su fıçıları olduğu gibi her yere saçılmıştı. İşçileri karınca sürüsü gibi sahile çekilmiş gemi enkazının üzerindeydiler. Bağrışlar ve çekiç sesleri silah sesi gibi yankılanıyordu ve havada yoğun, sıcak yulaf lapası kokusu vardı.

Boşaltılan yük güneş altında parlıyordu; bakır ve kalay, deniz havasından biraz donuklaşmıştı. Tabaklaşmış hayvan derileri kumsala seriliydi, kahverengi lekeler güneşte kurutulmaya bırakılmıştı.

"Bunlar onlar!" Geminin yanında, güneşte parlayan sarı ipekli gösterişli bir örtüyü başına takmış tek bacağıyla çömelmiş biri görününce resim tamamlandı.

"Murphy!" diye bağırmaya başladım. "Fergus! Jamie!" Stern'in tutuşundan kurtuldum ve tepeden aşağıya koşmaya başladım, *Artemis*'i görmenin heyecanıyla onun uyarılarını umursamadım.

Murphy bağrışımla ayağa kalktı ama yolumdan çekilemedi. Yuvarlanan bir yük gibi hızla koştuğumdan ona çarptım ve yere düşürdüm.

"Murphy!" dedim ve heyecana kapılarak onu öptüm.

"Hey!" dedi şaşkınlıkla. Altımdan kurtulmak için çılgınca debeleniyordu.

"Leydim!" Fergus yanımda bitivermişti, üstü başı kırışıktı ama hayat doluydu, güzel gülüşü bronzlaşmış yüzünde baş döndürücüydü. "Leydim!" Murphy'nin üzerinden kalkmam için bana yardım etti, sonra kaburgalarımı kıracak bir kucaklamayla bana sarıldı. Marsali de arkasındaydı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"*Merci aux saints*!" diye bağırıyordu Fergus kulağımın içine. "Sizi bir daha göremeyeceğim diye öyle korktum ki!" Beni hem yanaklarımdan hem de dudaklarımdan candan bir şekilde öptü ve sonunda bıraktı.

Karaya oturmuş bir böcek gibi kumsalda yan yatan *Artemis*'e bir göz attım. "Neler oldu?"

Fergus ve Marsali bakıştılar. Soruların sorulduğu ve cevaplandırıldığı çok kısa bir bakıştı; ikisinden de aynı samimiyeti görmek beni şaşırtmıştı. Fergus derin bir nefes aldı ve bana baktı.

"Kaptan Raines öldü," dedi.

Mangrovların arasında geçirdiğim gece yakalandığım fırtına *Artemis*'i de vurmuştu. Esen rüzgârla yoldan çıkıp kayalıklara doğru sürüklenmişti ve alt katında kocaman bir delik açılmıştı.

Kıç tarafı hemen suyla dolmaya başladığında yakınlarındaki küçük adaya doğru ilerliyorlardı.

"Kaza olduğu zaman kıyıyla aramızda üç yüz metre kadar vardı," dedi Fergus. Gemi birden yan yatmıştı, kıç ambarındakiler ters devrilip suda sürüklenmeye başlamışlardı. Ve sonra denizden gelen koca bir dalga yan yatan gemiye çarpmıştı, ön güverteyi vuran sular Kaptan Raines'ı ve onunla birlikte dört denizciyi de alıp götürmüştü.

"Kıyı çok yakındı!" dedi Marsali yüzünü üzüntüden buruşturarak. "On dakika sonra orada olacaktık! Keşke–"

Fergus elini onun koluna koyarak onu susturdu.

"Tanrı'nın işini bilemeyiz," dedi. "Bin mil uzaklıkta da olsak aynı şey olacaktı, sadece onları uygun bir şekilde gömemedik." Ormana yakın kumsalın sonunu işaret etti. Başlarında dallardan yapılmış haçlar bulunan beş küçük tepecik vardı. Boğulanların ebedi uyku yerleriydi.

"Bende sadece babamın Paris'te Notre Dame'dan getirdiği kutsal su vardı," dedi Marsali çatlamış dudaklarını yalayarak. "Küçük bir şişedeydi. Bir dua okudum ve mezarlarının üzerine serptim. Sence yaptığım işe yaramış mıdır?"

Sesindeki titremeyi fark ettim ve soğukkanlılığının son iki gündür onu büyük bir çileye mahkûm ettiğini fark ettim. Yüzünde üzgün bir ifade vardı, saçları dağınıktı ve gözlerindeki sertliğin yerini hüzün almıştı.

"İşe yaradığından eminim," dedim kibarca ve onun kolunu okşadım. Etrafıma toplanan yüzlere baktım, orada olmadığını anladığım halde Jamie'nin iri bedeninin ve alev rengindeki saçlarını arıyordum.

"Jamie nerede?" dedim. Tepeden aşağıya koştuğum için yüzümü ateş basmıştı. Korku hissi damarlarımda yükselmeye başladığından yanaklarımdaki kanın çekildiğini hissediyordum.

Fergus öylece bana baktı, zayıf yüzü yüzümü yansıtıyordu.

"Sizinle değil mi?" dedi.

"Hayır. Nasıl olabilir ki?" Güneş yakıcıydı ama ben tenimin buz kestiğini hissediyordum. Sıcaklığın bedenime çarpıyordu ama etkisi yoktu. Dudaklarım öyle üşüyordu ki sorumu zar zor sorabildim.

"O nerede?"

Fergus korkuyla başını salladı.

"Bilmiyorum."

51

Jamie Hile Kokusunu Alıyor

Jamie Fraser *Porpoise*'ın filikasının altında yatıyor, göğsü zorlanmayla inip kalkıyordu. Görünmeden savaş gemisine binmek hiç de kolay bir iş değildi; parmaklıklarda asılı kalıp kendini küpeşteye doğru yukarı çekerken geminin sert dış yüzeyine çarpmasıyla sağ tarafı ezilmişti. Kolları yerinden çıkmış gibi hissediyordu ve bir elinde kocaman bir kıymık vardı. Ama o buradaydı ve bu zamana kadar kimse onu görmemişti.

Dişleriyle kıymığın ucunu yakalamaya çalışarak avcunu çiğnemeye başladı, bir yandan da gemide hangi yöne gideceğine karar veriyordu. Savaş gemisinde hizmet etmiş *Artemis* işçileri olan Russo ve Stone, büyük geminin yapısını, güvertelerini ve revirinin nerede olduğunu ona anlatmak için saatlerini harcamışlardı. Fakat tarif edilenle geminin içindeyken kendi yolunu bulmak bambaşka şeylerdi. En azından bu berbat şey *Artemis*'ten daha az sallanıyordu ama yine de midesinin kabardığını hissedebiliyordu.

Sonunda kıymığın ucunu yakaladı; dişleriyle onu ısırıp yavaşça çekti ve güverteye tükürdü. Kanın tadını alarak küçük yarayı emmeye başladı ve dikkatlice filikanın altından dışarıya kaydı, yaklaşan ayak seslerini duymak için kulaklarını dikmişti.

Güverte ilerideki koridorun aşağısındaydı. Komutanların güvertesi orada olmalıydı ve şanslıysa doktorunki de. Odasında olamazdı, Claire hastalığı tedavi etmeye oldukça özen gösteriyor olmalıydı – muhtemelen hastalarıylaydı.

Robbie MacRae'nin onu kayıkla götürmesi için karanlığın çökmesini beklemek zorunda kalmıştı. Raines ona *Porpoise*'ın muhtemelen akşam akıntısıyla iki saat sonra demir alacağını söylemişti. Eğer Claire'i bulup gemi demir almadan önce yan taraftan kaçabilirlerse – kolaylıkla onunla birlikte kıyıya yüzebilirdi – *Artemis* onları bekliyor olacaktı, Caicos Adası'nın diğer tarafındaki küçük bir koyda gizleniyordu. Eğer bulamazsa – evet, o noktaya geldiği zaman bunu düşünürdü.

Artemis'in sıkışık küçük dünyasına göre *Porpoise*'ın alt güvertesi kocaman ve geniş görünüyordu; burası loş bir ağıldı. Öylece durdu, ciğerlerine pis kokulu havayı dikkatlice çekerken burun delikleri kabarıp iniyordu. Uzun zamandır denizde olan bir gemi ile bağlantılı bütün kötü kokular vardı; belli belirsiz dışkı ve kusmuk kokusu havayı kaplamıştı.

Sol tarafa döndü ve yavaşça yürümeye başladı, uzun burnu seğiriyordu. Hastalık kokusunun en güçlü olduğu yerde Claire'i bulacaktı.

***

Dört saat sonra, büyük bir hayal kırıklığıyla üçüncü kez geminin arka tarafında dolaşıyordu. Bütün gemiyi aramıştı – biraz zor da olsa gözlerden uzak kalabilmişti – ve Claire'i hiçbir yerde bulamamıştı.

"Lanet olası kadın!" diye söylenmeye başladı kısık sesle. "Nereye gittin, seni inatçı küçük şıllık?"

Küçük bir şüphe kurdu kalbini kemirmeye başlamıştı. Claire ona aşının onu hastalıktan koruyacağını söylemişti ama yanılmış olabilir miydi? Ölümcül hastalık yüzünden savaş gemisinin mürettebatının azaldığını kendi gözleriyle görmüştü – aşı olsun ya da olmasın, dizlerine kadar hastalığa battığından bakteriler ona da saldırmış olmalıydı.

Jamie bakterilerin bir kurtçuk boyutunda küçük ve kör hayvanlar olduğunu ama köpek balıklarınınki gibi keskin dişlere sahip olduğunu düşünüyordu. Küçük bir sürünün Claire'e saldırdığını, onu öldürdüğünü ve hayatını bedeninden aldığını hemen hayal edebilmişti. Bu görüntü, Claire'den faydalanıp onu geri vereceklerine dair söz vererek gözlerinin önünde karısını çalan saygısız İngiliz heriflerden kanlı bir intikam almak için *Porpoise*'ı takip etmesini sağlamıştı.

Onu savunmasız bir halde onların elinde mi bırakacaktı?

"Tabii ki hayır," diye söylendi kısık sesle karanlık bir yük ambarına girerken. Elbette Claire böyle bir yerde olamazdı fakat ne yapması gerektiğini düşünmeliydi. Burası halat toplama yeri miydi, arka taraftaki ambar ağzı mıydı? İleriden gelen bu kötü koku da neyin nesiydi? Ahh, gemilerden nefret ediyordu!

Derin bir nefes aldı ve durdu, şaşkındı. Burada hayvanlar vardı; keçiler. Onların kokusunu rahatça alabiliyordu. Bölmenin kenarında belli belirsiz bir görüntü ile mırıldanmalar vardı. Bunlardan bir tanesi kadın sesi miydi?

Dinlemek için öne doğru geldi. Üstündeki güvertede ayak sesleri vardı. Patırtı ve güm seslerini algılayabiliyordu; birileri halatların üzerinden atlıyordu. Yukarıda birisi onu görmüş müydü? Ya görmüşlerse? Bildiği kadarıyla bir adamın eşini araması suç değildi.

Porpoise denize açılıyordu; yelkenlerin gıcırdamasını hissedebiliyordu, gemi rüzgârı yakalarken geminin direkleri arasından boylu boyunca geçiyorlardı. *Artemis* ile olan randevularını çoktan kaçırmışlardı.

Durum böyle olduğundan, cesurca kaptanın karşısına çıkıp Claire'i görmek istediğini söylemekten başka çaresi kalmamıştı. Ama belki o buradaydı – bir kadının sesi geliyordu.

Fener ışığında karartı gibi görünen bir kadın vardı ama o Claire değildi. Kadının saçındaki ışık parıltısını görünce neredeyse kalbi yerinden çıkacaktı ama sonra, kadının keçi ağılının yanındaki kalın kare şeklini fark ettiğinde bu sevinci söndü. Kadının yanında bir adam da vardı. Jamie onları izlerken adam eğildi ve sepeti aldı. Arkasını döndü ve Jamie'ye doğru gelmeye başladı.

Jamie denizcinin yolunu kesmek için bölmenin arasındaki dar koridora çıktı.

"Ahh, buradasın, sen ne yapmaya–" diye konuşmaya başladı adam ama sonra bakışlarını Jamie'nin yüzüne çevirdi. Olduğu yerde durdu, güçlükle nefes alıyordu. Korkunç bir an bir gözü ona odaklandı; diğer gözü ise pörsümüş gözkapağının altında mavi-beyaz renkli hilâl şeklindeydi.

"Tanrı bizi korusun!" dedi denizci. "Sen burada ne yapıyorsun?" Denizcinin yüzü loş ışıkta solgun ve endişeli görünüyordu.

"Sen beni tanıyor musun?" Jamie'nin kalbi kaburgalarından çıkacak gibiydi ama sesini aynı seviyede tutabilmişti. "Ben senin adını bildiğimi sanmıyorum?"

"Eğer itirazın yoksa ben bu durumun aynı kalmasını tercih ederim." Tek gözlü denizci kenara çekilip gitmeye çalıştı ama hemen engellendi. Jamie

onu kolundan yakalamıştı, adamın küçük bir çığlık atmasını sağlayacak kadar sertti.

"Bu kadar çabuk değil. Bayan Malcolm yani doktor nerede?" Endişeli görünmek denizci için oldukça zor olmalıydı ama bu soruyla olmuştu.

"Bilmiyorum!" dedi.

"Biliyorsun!" diye sertçe cevap verdi Jamie. "Hemen söyle yoksa boynunu kırarım."

"İyi, eğer boynumu kırarsan sana hiçbir şey söyleyemem, değil mi?" diye dikkat çekti denizci, sinirine hâkim olmaya başlamıştı. Gübre sepetinin üstünden çenesini hırçınlıkla yukarıya kaldırdı. "Şimdi, beni hemen bırak yoksa–" Büyük bir el boynuna yapışıp onu sıkmaya başlayınca sözlerinin gerisi de bir ciyaklamayla kesildi. Sepet yere düştü ve keçi gübreleri bir şarapnel gibi etrafa saçıldı.

"Ahh!" Harry Tompkins'in bacakları çılgınca debeleniyor, keçi gübrelerini her yere saçıyordu. Güçsüzce Jamie'nin kolunu yakalarken yüzü pancara dönmüştü. Tarafsızca durumun sonucunu düşünen Jamie, adamın gözleri yerinden fırlamaya başlayınca adamı bıraktı. Avuçlarında hissettiği adamın kaygan terini beğenmeyerek pantolonuna sildi. Tompkins yerde yatmış belirsizce inliyordu.

"Çok haklısın," dedi Jamie. "Ama kolunu kırarsam yine de benimle konuşabileceğini sanıyorum?" Eğildi, adamın zayıf kolunu yakaladı ve hemen onu ayağa kaldırıp adamın sırtına doğru kolu sertçe bükmeye başladı.

"Söyleyeceğim, söyleyeceğim!" Denizci çılgınca kıvranıyordu, paniklemişti. "Lanet olsun, sen de onun olduğu kadar acımasızsın!"

"Onun olduğu kadar mı? Ne demek istiyorsun?" Jamie'nin göğsü sıkıştı ve adamın kolunu istediğinden çok daha fazla çekti. Tompkins acı bir çığlık attı ve Jamie baskısını biraz azalttı.

"Bırak! Söyleyeceğim ama Tanrı aşkına bırak!" Jamie tutuşunu biraz daha gevşetti ama bırakmadı.

Harry Tompkins'ten daha güçlü adamları bile dizlerinin üzerine çökertecek bir ses tonuyla, "Karımın nerede olduğunu söyle!" dedi.

Adam birden, "Kayboldu!" dedi. "Gemiden atladı!"

"Ne!" O kadar şaşkındı ki kolu bıraktı. Adam hemen ondan sıyrıldı. "Denize atladı. Gemiden denize atladı. Kayboldu."

"Ne zaman?" diye sordu. "Nasıl? Lanet olsun, bana neler olduğunu anlat!" Yumruklarını sıkarak denizciye doğru ilerliyordu.

Adam nefes nefese kolunu ovalayarak geriledi, bir gözünde şüphe uyandıran bir bakış vardı.

"Endişelenmeyin, bayım," dedi tuhaf ve alaycı bir ses tonuyla. "Uzun süre yalnız kalmayacaksın. Sen de birkaç gün içinde onun yanına gideceksin. Kingston Limanı'nda direğin ucunda sallanacaksın!"

Jamie arkadan gelen ayak seslerini duymak için çok geç kalmıştı. Darbe inmeden önce başını arkaya çevirmeye zamanı olmadı.

***

Kafasına öyle sert vurulmuştu ki başı dönüyor ve her kalp atışıyla göz kapaklarının arkasında ışık çakıyordu. Bunlar durana kadar mantığının işlemeyeceğini biliyordu. Sonra oturdu ve acı onun kusmasını sağlayacaktı.

Güverte bir inip bir kalkıyordu. Jamie ise gözlerini sıkıca kapalı tutuyor, midesini düşünmemek için kafatasındaki ağrıyan yere odaklanmaya çalışıyordu.

Gemi. Bir gemide olmalıydı. Evet ama yanağının altındaki yüzey sert, tahta zemindi, onun yatağı değildi. Ve koku, bu koku da yanlıştı, bu...

Birden doğruldu, hafızası canlanmıştı. Onu saran karanlık rahatsız ediciydi, renkli ışıklarla gözlerini kırptı ve midesi kalktı. Gözlerini yeniden kapadı ve şişlenmiş bir koyun gibi beynini yaran tek korkunç düşünceye odaklanmaya çalışarak zorlukla yutkundu.

Claire. Kayıp. Boğuldu. Öldü.

Yana doğru eğildi ve kustu. Öğürüyor ve öksürüyordu, sanki bedeni bu düşünceyi zorla kovmaya çalışıyordu. Sonunda arkasındaki bölmeye yaslanıp durduğunda, bu düşünce hâlâ onunla birlikteydi. Nefes almak canını yakıyordu ve yumruklarını sıktı, yaprak gibi titriyordu.

O sırada kapı açıldı ve parlak bir ışık tokat gibi gözlerine vurdu. İrkilmişti, fener ışığına karşı gözlerini kapadı.

"Bay Fraser," diye seslendi yumuşak ve kibar bir ses. "Ben... gerçekten üzgünüm. En azından bunu bilmenizi isterim."

Araladığı tek gözüyle, genç Leonard'ın çökmüş ve rahatsız olmuş yüzünü gördü – Claire'i alan adam. Adamın yüzünde pişmanlık ifadesi vardı. Pişman! Onu öldürdüğü için pişman.

Bitkin olmasına rağmen öfke onu ayağa kaldırdı ve güvertede öne doğru atılmasını sağladı. Leonard'a vurup onu koridora doğru iterken bir çığlık koptu, sağlam bir *güm* sesi gelmişti! Namussuz herifin başı yere çarpmıştı. Denizciler bağırıyordu ve fenerler sallanırken etrafındaki gölgeler çılgınca zıplayıp duruyordu ama o bunların hiç birini önemsemiyordu.

İlk başta sert bir vuruşla Lenonard'ın çenesine yumruk attı, ikincisi burnunaydı. Bitkinliği artık önemli değildi. Bütün gücünü harcayıp burada mutlu bir şekilde ölebilirdi fakat şimdi onu yumruklamasına ve sakat bırakmasına izin verilmeliydi. Onun kemiklerinin kırıldığını ve yumruklarında kanın sıcaklığını, kayganlığını hissetmeliydi. Yüce Tanrı, Claire'in intikamını almak için ona izin vermeliydi!

Üzerinde eller vardı, onu yakalıyorlar çekiştiriyorlardı ama hiçbir işe yaramıyorlardı. Beni şimdi öldürecekler, diye düşündü ama bu da önemli değildi. Altındaki beden titredi, bacaklarının arasında seğirdi ve öylece kaldı.

İkinci darbe geldiğinde Jamie memnuniyetle karanlığı kucakladı.

***

Yüzündeki hafif dokunuşlar onu uyandırdı. Claire'in elini tutmak için uyuşuk bir halde uzandı ve dokundu...

"Aaaahh!"

İçgüdüsel bir tiksintiyle ayağa fırladı. Büyük bir örümcek – neredeyse hayvan da onun kadar korkmuştu – hızla çalılıkların arasına daldı; uzun tüylü bacakları bir karartıdan farksızdı.

Arkasında bir kıkırdama meydana geldi. Arkasını döndü, kalbi bir davul gibi güm güm atıyordu. Büyük, yeşil bir ağacın dallarında tüneyen altı tane çocuk gördü, hepsi de ona tütün sarısı dişleriyle sırıtarak bakıyorlardı.

Başının döndüğünü ve bacaklarının da lastik gibi olduğunu hissederek reverans yaptı, onu yakalayan korku şimdi damarlarında azalmaya başlamıştı.

"Matmazel, mösyö," dedi ama bir yandan da beyninin Fransızca konuşmasını sağlayan şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Uykudayken onları duymuş muydu?

Fransızlardı çünkü onlar da aynı dille ona cevap vermişlerdi, daha önceden hiç duymadığı Batı Hint Adaları'na özgü bir aksan vardı.

"*Vous êtes matelot*?" diye sordu büyük çocuk merakla onu izleyerek.

Dizleri boşaldı ve yere oturdu, öyle ani olmuştu ki çocuklar yeniden kahkahaya boğulmuşlardı.

"*Non,*" diye cevap verdi, dilini döndürmeye çalışarak. "*Je suis guerrier*."

Ağzı kuruydu ve başı ağrıdan çatlıyordu.

"Bir asker!" diye bağırdı küçük çocuklardan biri. Gözleri yuvarlaktı ve yaban eriği gibi siyahtı. "Senin kılıcınla tabancan nerede?"

"Aptal olma," diye bağırdı çocuğa büyük kız yüksek sesle. "Tabancayla nasıl yüzebilir ki? Bozulmuştur. Daha iyisini düşünemedin mi, taş kafa?"

"Bana öyle deme!" diye bağırdı küçük çocuk, yüzü öfkeden kırışmıştı. "Tezek suratlı!"

"Kurbağa bağırsaklı!"

"Aptal kafa!"

Çocuklar maymunlar gibi dallara tırmanıyor, birbirlerine bağırıyor ve birbirlerini kovalıyorlardı. Jamie düşünmeye çalışarak bir eliyle yüzünü ovaladı.

"Matmazel!" Büyük kızı gördü ve onu yanına çağırdı. Kız bir müddet duraksadı ama sonra olgun bir meyve gibi küçük sarı bir toz bulutu bırakarak daldan aşağıya onun önüne düştü. Ayakları çıplaktı, üzerinde muslin bir elbise ve siyah kıvırcık saçlarını örten de renkli bir başörtüsü vardı.

"Mösyö?"

"Sen bilgili bir bayana benziyorsun, matmazel," dedi. "Lütfen bana bu yerin adını söyler misin?"

Kız hemen, "Cap-Haitien," diye cevap verdi. Merakla Jamie'yi inceliyordu. "Çok komik konuşuyorsun," dedi.

"Susadım. Yakınlarda su var mı?" Cap-Haitien. O zaman Hispanyola adasındaydı. Aklı yeniden yavaşça çalışmaya başlıyordu; köpüren dalgaların arasından kurtulmak için zorla yüzdüğünü ve başını suyun yukarısında mı yoksa altında mı tuttuğunu umursamadığını, yüzüne sertçe çarpan yağmuru belli belirsiz hatırlıyordu. Peki başka ne vardı?

"Bu taraftan, bu taraftan!" Diğer çocuklar da ağaçtan aşağıya atlamıştı ve küçük kız Jamie'nin onları takip etmesi için onun kolunu çekiştiriyordu.

Küçük bir akarsuyun yanına diz çöktü. Yüzüne su vurup lezzetli suyu içerken çocuklar da birbirlerini çamur yağmuruna tutarak kayalardan atlayıp zıplıyorlardı.

Şimdi hatırlıyordu – fare suratlı bir denizci ve Leonard'ın şaşkın genç yüzü, kan kırmızısı bir öfke ve yumruklarının altında ezdiği kemikleri hissetmesiyle oluşan tatmin duygusu.

Ve Claire. Hafızası korkunun iç rahatlamasına karışmasıyla geri gelmişti. Ne olmuştu? Yaptığı şeyi bıraktı, etrafındaki çocukların ona sorduğu soruları duymuyordu.

"Sen kaçak mısın?" diye sordu çocuklardan biri. "Bir savaşta bulundun mu?" Çocuğun gözleri Jamie'nin ellerine odaklanmıştı. Eklemleri kesik ve

şişti, elleri de korkunç derecede sızlıyordu; dördüncü parmağını sanki yeniden kırmış gibi hissediyordu.

"Evet," dedi dalgınlıkla, zihni çok karışıktı. Her şey yavaşça geri geliyordu; gemi hapishanesi karanlık ve boğucuydu, onu uyandırmışlardı ve Claire'in öldüğü düşüncesini geri getirecek korkunç bir uyanıştı. Yere kusmuştu, ilk başta geminin inip kalkışlarını, zindanında bile yankılanan halatların gıcırdama sesini fark edemeyecek kadar ızdıraptan titremişti.

Ne var ki bir müddet sonra hareket ve gürültü onun keder bulutuna işleyecek kadar artmıştı. Şiddetli fırtınanın sesini, yukarıdaki bağrışları ve koşuşturmaları duymuştu sonra hiçbir şey düşünememişti.

Küçük odada ondan başka hiçbir şey yoktu. Kurumuş bir bezelye gibi duvardan duvara çarpmıştı, karanlıkta aşağıdan yukarıya mı yoksa sağdan sola mı gittiğini fark edememişti ama bunu önemsememişti, deniz tutması bedenini çoktan sarmıştı. Ölümden başka hiçbir şeyi düşünmemişti ve bunu özlemle karşılayacaktı.

Hücresinin kapısı açılıp burun delikleri yoğun keçi kokusuyla dolduğunda neredeyse kendinde değildi. Kadının onu güverteye giden merdivene nasıl ve neden çıkardığı hakkında bir fikri yoktu. Kadın onu yukarı çekip, Jamie yağmurdan ıslanmış güvertede tökezleyip kayarken onu tutarak bozuk İngilizcesiyle ona bir şeyler dediğini yarım yamalak hatırlıyordu.

Kadın onu kıç güvertesine doğru iterken kadının en son dediği şeyi hatırladı.

Kadın, "O ölmedi," demişti. "Oraya gitti," – kokmuş denizi gösteriyordu – "sen de git. Bul onu!" demiş ve sonra kadın eğilmişti. Kadın bir elini Jamie'nin kasıklarının arasına sokup omzunu bacaklarının arasına geçirmiş, Jamie'yi küpeştenin üzerine kaldırmış ve çalkalanan denize atmıştı.

"Sen İngiliz değilsin," diyordu çocuk, "ama o bir İngiliz gemisi, değil mi?"

Çocuğun gösterdiği yere bakmak için başını çevirdi ve *Porpoise*'ı gördü, sığ koyun açıklarında demir almıştı. Diğer gemiler liman boyunca dağınık bir halde duruyorlardı, hepsi kasabanın dışındaki tepeden görünebiliyordu.

"Evet," dedi çocuğa. "Bir İngiliz gemisi."

"Bu da benim için!" diye bağırdı çocuk sevinçle. Başka bir delikanlıya bağırmak için arkasını döndü. "Jacques! Ben haklıyım! İngiliz! Dördü bana, bu ay sen sadece ikisini alacaksın!"

"Üç!" diye itiraz etti öfkeyle Jacques. "İspanyol ve Portekiz'i de ben bildim. *Bruja* Portekiz'di bu yüzden bunu da hesaba katıyorum!"

Jamie uzandı ve büyük çocuğun kolunu yakaladı. "Pardon, mösyö," dedi. "Arkadaşın *Bruja* mı dedi?"

"Evet, geçen hafta buradaydı," diye cevap verdi çocuk. "*Bruja* Portekiz adı, değil mi? İspanyol mu Portekiz mi karar veremedik de."

"Denizcilerden bazıları benim *mamanın* tavernasındaydı," diye lafa karıştı küçük kızlardan biri. "İspanyolca konuşuyor gibiydiler ama Geraldo Amca'nın konuştuğu gibi değildi."

"Sanırım *mamanla* konuşsam iyi olacak, *chêrie*," dedi küçük kıza. "Buradan *Bruja*'nın nereye gittiğini bileniniz var mı?"

Büyük kız birden, "Bridgetown," diye lafa karıştı, onun ilgisini yeniden kazanmaya çalışıyordu. "Tezgâhtarın garnizona böyle dediğini duydum."

"Garnizon mu?"

"Kışla benim *mamanın* tavernasının hemen yanında," diye araya girdi küçük kız onun kolunu çekiştirerek. "Denizciler içki içerken gemi kaptanları da evraklarıyla uğraşır. Gel, gel! Eğer ben ona anlatırsam *maman* sana yemek verir."

Bir eliyle çenesindeki uzamış sakallarını sıvazlayarak, "Sanırım *maman* beni kapı dışarı edecek," dedi kıza. "Berduşa benziyorum." Öyleydi. Yüzmesine rağmen kıyafetlerinde kan ve kusmuk lekesi vardı. Yüzünün ezildiğini, gözlerinin kan çanağına döndüğünü de hissedebiliyordu.

Küçük kız, "*Maman* senden daha kötülerini de gördü," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Gel haydi!"

Jamie kıza gülümseyip teşekkür etti ve çocukların onu tepeden aşağıya götürmesine izin verdi. Hafiften sendeliyordu, bacakları daha karaya

alışamamıştı. Çocukların ondan korkmamasını hem tuhaf hem de rahatlatıcı bulmuştu, ne kadar korkunç göründüğünün bilincindeydi...

Keçili kadın ne demek istemişti? Claire bu adaya yüzerek gelmiş miydi? Kavrulmuş boğazından akan su gibi kalbini de rahatlatan bir umudun yeşerdiğini hissediyordu. Claire inatçıydı, düşüncesizdi ve bir kadına göre çok fazla cesaretliydi ama kazara bir savaş gemisinden düşecek kadar aptal değildi.

Ve *Bruja* – ve Ian – yakındaydılar! O zaman ikisini de bulabilirdi. Ayakları çıplaktı, beş parasızdı ve Kraliyet Donanması'ndan kaçmıştı ama hiçbirinin önemi yoktu. Aklı ve elleri vardı, bir kez daha ayaklarının altında toprağı hissedebiliyordu. Artık her şey mümkündü.

52

Bir Düğün

En hızlı biçimde *Artemis*'i onarıp, Jamaika'ya gitmek için onu hazırlamaktan başka yapacak bir şey yoktu. Jamie için endişelerimi dizginlemeyi başarmam zaman aldı ama iki gün doğru düzgün bir şey yemedim; mideme oturan bir buz kütlesi yüzünden iştahım kesilmişti.

Dikkat dağıtmak için Marsali'yi tepedeki eve götürdüm. Keneleri yok etmek için İskoçlar'ın koyun temizleme ilacını hazırlayarak Peder Fogden'nin kalbini kazanmayı başarabilmiştim.

Stern tamir işine yardım ediyordu ve beni numune çantasına bakmam için görevlendirmişti. Ayrıca benden yakındaki balta girmemiş ormana gitmemi ve şifalı bitkileri araştırırken ilginç örümcek türlerine de bakmamı istemişti. Şahsen, çıplak ellerden daha çok sağlam bir çizmeyle örümceklerle karşılaşmayı tercih etsem de bu görevi de kabul ettim. Bu küçük dünyada renkli parlak kurbağaları ve örümcekleri bulmak için etrafa bakmaya başladım.

Üçüncü günün öğleden sonrasında yine böyle bir deneyimden dönüyordum, ellerim büyük birkaç zambak kökü, taze mantar ve alışılmamış türde yosunlarla doluydu. Dahası denizcilerden birinin yün beresiyle canlı bir tarantulayı tuzağa düşürebilmiştim, öyle büyük öyle tüylüydü ki Lawrence'ı sevinç krizine sokmaya yetmişti.

Ormanın kenarına geldiğim zaman bayağı bir aşama kaydettiğimizi görebiliyordum; *Artemis* artık yan yatmıyordu. Halatlarla ve kamalarla kumun üzerinde dik bir pozisyonda durabiliyordu.

Kamaların yerleşimi konusunda mürettebatına talimat verirken Fergus'a, "Neredeyse bitti mi?" diye sordum, geminin kıç tarafında durmuş bağırıyordu. Bana doğru döndü, bir yandan sırıtıyor bir yandan da alnındaki terleri siliyordu.

"Evet, leydim! Kalafatlama tamamlandı. Bay Warren hava serinleyip zift sertleştiğinde akşama doğru gemiyle açılabileceğimizi söylüyor."

"Bu harika!" Boynumu yukarı kaldırıp, üzerimde yükselen direğe baktım. "Yelkenlerimiz var mı?"

"Ahh, evet," diyerek bana güvence verdi. "Aslında her şeyimiz tam sadece–"

MacLeod'dan gelen sesleniş Fergus'un lafını yarıda kesti. Güneşin vurduğu palmiyelere doğru bakmak için arkamı döndüm.

"Askerler!" Fergus herkesten hızlı davranarak iskeleden atladı ve yanımdaki kuma pat diye düştü. "Çabuk, leydim! Ormana! Marsali!" diye bağırdı, kızı bulmak için etrafa bakınıyordu.

Üst dudağındaki teri yaladı, gözleri yaklaşan askerlere bakıyordu. "Marsali!" diye bağırdı bir kez daha.

Marsali geminin diğer tarafından çıktı, yüzü solgun ve şaşkındı. Fergus onu kolundan tuttuğu gibi bana doğru itti. "Leydimle git! Koşun!" Marsali'nin elini tuttum ve ayaklarımızın altındaki kumu etrafa saçarak ormana doğru koşmaya başladım. Arkamızdan bağrışlar geliyordu ve bir atış sesi duymuştuk.

On adım, beş adım derken artık ormandaydık. Dikenli bir çalılığın arkasına sığındım, elbisemin yan dikişi canımı acıtmasına rağmen nefes almaya çalışıyordum. Marsali de benim yanıma çömeldi, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Nedir bu?" dedi nefes almaya çalışarak. "Kim bunlar? Ne yapacaklar Fergus'a? Neler oluyor?"

"Bilmiyorum." Hâlâ ağır ağır nefes alıyordum, sedir fidanını tuttum ve dizime kadar eğildim. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde durarak çalılıkların arasından bakıyor, askerlerin gemiye ulaştığını görebiliyordum.

Ağaçların altı serin ve nemliydi fakat dudağım pamuk gibi kuruydu, tükürük salgısını çalıştırmak için yanağımın içini ısırdım.

"Her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorum." Rahatlatıcı olmaya çalışarak Marsali'nin omzunu okşadım. "Bak, sadece on kişiler," diye fısıldadım palmiye korusundan çıkan son askeri de hesaplayarak. "Fransızlar; *Artemis*'in de Fransız evrakları var. Sorun çıkmayacaktır."

Belki de çıkabilirdi. Karaya oturmuş, terk edilmiş bir geminin kanunen enkaz olarak kabul edildiğinin tamamen farkındaydım. Gemi ıssız bir adadaydı. Ve askerlerle büyük ödülün arasında duran tek şey *Artemis*'in mürettebatıydı.

Denizcilerin birkaçının yanında silah vardı ama çoğunda kendilerini korumak için sadece bıçak vardı. Ne var ki askerler tepeden tırnağa tüfekle, kılıçla ve tabancayla silahlanmışlardı. Eğer bir çatışma olursa kanlı bir çatışma olacaktı ama kazanma ihtimali atlı askerlerden yanaydı.

Geminin yanındaki adamlar sessizdi, bir sözcü olarak omuzları dik ve zalim görünüşlü Fergus'un arkasına toplanmışlardı. Fergus'un kancasıyla saçını geriye doğru ittiğini ve ayaklarını kuma sapladığını görebiliyordum, ne olursa olsun her duruma hazırdı. Koşum takımlarının gıcırtısı ve şangırtısı nemli sıcak havada pek ses çıkarmıyormuş gibi görünüyordu.

Askerler küçük denizci grubunun üç metre ilerisinde durdu. Komutanları gibi görünen büyük bir adam durmaları için emir vererek bir elini kaldırdı ve kendi atından aşağıya indi.

Ben askerlerden daha çok Fergus'u izliyordum. Yüzünün değiştiğini, sonra donuklaştığını ve bronzlaşmış tenin altında beyazladığını görebiliyordum. Hemen gözlerimi ona doğru gelen askere çevirdim ve benim de kanımın donduğunu hissettim.

"*Silence, mes amis*," dedi büyük adam hoş bir amirane bir sesle. "*Silence, et restez, s'il vous plaît*." Sessiz olun arkadaşlar ve lütfen hareket etmeyin.

Eğer ellerimin ve dizlerimin üzerinde duruyor olmasaydım çoktan yere düşmüştüm. Sessiz bir duayla şükrederek gözlerimi kapadım.

Yanımda duran Marsali'nin de nefesi kesilmişti. Gözlerimi açtım ve bir elimle ağzını kapadım.

Komutan şapkasını çıkardı ve terden ıslanmış kalın kumral saçlarını salladı. Sonra Fergus'a sırıttı, dişleri beyazdı ve kısa kıvırcık kızıl sakallarının arasında vahşi görünüyorlardı.

"Buradan sen mi sorumlusun?" dedi Jamie Fransızca. "Sen, benimle gel." Mürettebatı işaret etti, içlerinden birkaç tanesi ona şaşkın gözlerle

bakıyordu "Diğerleri olduğunuz yerde kalın. Konuşmayın," diye ekledi kabaca.

Marsali birden kolumdan kurtulmaya çalıştı ve anca o zaman onu ne kadar sıkı tuttuğumu anladım.

Gözlerimi kumsaldan ayırmadan, "Affedersin," diye fısıldadım ve kolunu bıraktım.

"O ne yapıyor?" diye Marsali kulağıma fısıldadı. Yüzü heyecandan solmuştu ama güneşten oluşan küçük çilleri burnunda duruyordu.

"Bilmiyorum! Tanrı aşkına sessiz ol!"

Artemis mürettebatı birbirlerine bakıp kaşlarını oynatıyor ve birbirlerini dürtüyorlardı ama çok şükür verilen emirlere uyup konuşmuyorlardı.

Jamie ve Fergus alçak sesle konuşarak sahile doğru yürüdü. Bu konuşma sona erdiğinde Fergus kararlı bir ifadeyle geminin yanına döndü, Jamie ise attan inip yanına gelmeleri için askerlerini çağırdı.

Jamie'nin askerlere ne dediğini duyamıyordum ama Fergus'u duyabilecek kadar yakındaydık.

"Bunlar Cap-Haitien garnizonunun askerleri," diye bilgilendirdi mürettebatını. "Komutanları Albay Alessandro," dedi kaşlarını kaldırarak ve ismi vurgulamak için ürkütücü biçimde yüzünü astı. "*Artemis*'i denize indirmekte bize yardımcı olacaklarını söyledi." Bu haber kimileri tarafından neşeyle kimilerince de şaşkın bakışlarla karşılandı.

Royce, "Ama Bay Fraser nasıl..." diye başladı, geç anlayan bir denizciydi ve kalın kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Fergus soru sormaya fırsat vermeden mürettebatın arasına dalıp Royce'un omuzlarına bir kolunu koyarak onu iskeleye doğru çekti ve hoş olmayan yorumları bastırmak için yüksek sesle konuşmaya devam etti.

"Evet, bu çok hayırlı bir kaza oldu, değil mi?" dedi yüksek sesle. Sağlam eliyle Royce'un kulağını çektiğini görebiliyordum. "Gerçekten çok hayırlı! Albay Alessandro, korusundan geçen bir *sakinin* karaya oturan gemiyi gördüğünü ve garnizona haber verdiğini söyledi. Büyük bir yardımla hiç

zaman kaybetmeden *Artemis*'i denize indirebileceğiz." Royce'u bıraktı ve elini sertçe bacağına vurdu.

"Hadi, hadi, hemen işe koyuluyoruz! Manzetti sen yukarı! MacLeod, MacGregor, siz de çekiçlerinizi alın! Maitland!" Kumsalda öylece durmuş aval aval Jamie'ye bakan Maitland'a bağırıyordu. Fergus döndü ve miçonun sırtından yakalayıp öyle sertçe çekti ki zavallı tökezledi.

"Maitland, *mon enfant*! İşimizi çabuklaştırmak için bize şarkı söyle!" Şaşıran Maitland 'Kumral Kız' adlı şarkıyı söylemeye başladı. Denizcilerden birkaçı omuzlarının üzerinden şaşkınlıkla bakarak iskeleye tırmanıyordu.

"Siz de söyleyin!" diye bağırdı Fergus ters ters onlara bakarak. Bunu oldukça komik bulmuşa benzeyen Murphy, terleyen kırmızı yüzünü sildi ve emre uyarak şarkıya katıldı. Murphy'nin hırıltılı bas sesi Maitland'ın berrak yorumunu güçlendiriyordu.

Fergus geminin bir aşağısına bir yukarısına gidiyor, işçileri uyarıyor, yönlendiriyor, işe teşvik ediyordu ve bir yandan da Jamie'ye doğru imalı bakışlar atıyordu. Çekiçlerin vurma sesi yeniden başlamıştı.

Bu arada Jamie de askerlerini dikkatlice yönlendiriyordu. O konuşurken bir Fransız'ın birçok kez *Artemis*'e baktığını gördüm. Askerler yardım etmek için o kadar da gönüllü değillerdi belki de.

Ama yine de askerler deri, dar kesim yeleklerini çıkarıp, silahlarının çoğunu bir kenara bırakarak istekli bir şekilde yardım etmeye gittiler. Askerlerden üçünün çalışmaya katılmadığını ama silahlı bir şekilde nöbette kalıp denizcilerin her hareketini gözlediklerini fark ettim. Jamie de tek başına kalıp uzaktan her şeyi izliyordu.

"Dışarı çıkmalı mıyız?" diye kulağıma fısıldadı Marsali. "Güvenli görünüyor."

"Hayır," dedim. Gözlerim Jamie'ye odaklıydı. Uzun bir palmiye ağacının gölgesinde duruyordu, rahattı ama tetikteydi. Alışık olmadığım sakallarının arkasındaki ifade okunmuyordu ama iki bükülmez parmağı bir kez baldırına vururken yan tarafındaki hareketi görebildim.

"Hayır," dedim yeniden. "Daha değil."

***

Çalışma öğleden sonra da devam etti. Tahta makara yığınları yerleştirilmişti, kereste kesimi bittiğinde havada keskin bir bitki kokusu vardı. Fergus'un sesi kısılmıştı ve gömleği olduğu gibi ter içindeydi. Ayakları zincirli olan atlar ormanın kenarında yavaşça dolaşıyor, etrafı izliyorlardı. Denizciler artık şarkı söylemeyi bırakmış ve kollarını kavuşturmuş, gölgede duran Albay Alessandro'nun durduğu palmiyeye doğru ara sıra bakarak işlerine devam etmişlerdi.

Ağaçların yanındaki nöbetçi bir aşağı bir yukarı yürüyordu, tüfeği hazırdaydı ve tetikte olan bir gözü serin yeşil gölgelerdeydi. Omuzlarına doğru uzanan siyah, yağlı kıvırcık saçlarını ve tombul yanaklarındaki çiçek bozuğu lekelerini görecek kadar yakınımızda tur atmıştı. Yürürken silahları gıcırdıyor ve şangırdıyordu. Mahmuzlarından biri yoktu. Oldukça öfkeli bakıyordu.

Sonsuz gibi görünen bir bekleyişten sonra, Jamie'nin bir nöbetçiye işaret ettiğini ve kumsaldan ağaçlara gittiğini gördüm. Ben de Marsali'ye beklemesini söyledim ve kalın çalılıkları önemsemeden dalların altından daldım, onun gittiği yere doğru delicesine bir hızla gidiyordum.

Tam pantolonun bağacıklarını bağladığında nefessiz bir halde bir çalının arkasından fırlayıverdim. Jamie sesin geldiği yöne doğru hemen başını kaldırdı, gözleri büyüdü ve öyle bir çığlık attı ki nöbetçi bir yana koyun Arabella'yı bile ölüm uykusundan çağırmaya yeterdi.

Bizim tarafımıza doğru çizme ve soru soran bağrışlar geldiğinde hemen saklanmak için eğildim.

"*C'est bien*!" diye bağırdı Jamie. Sesi biraz titriyordu. "*Ce n'est qu'un serpent*!"

Nöbetçi tuhaf bir Fransız şivesiyle konuşuyordu ama yılanın tehlikeli olup olmadığını endişeli bir şekilde soruyor gibiydi.

"*Non, c'est innocent*," diye cevap verdi Jamie. Nöbetçiye elini salladı, başını görebildiğim nöbetçi meraklı bir biçimde çalılara bakıyordu. Neyse ki nöbetçi hemen görevinin başına gitmek için ortadan kayboldu.

Hiç tereddüt etmeden Jamie çalıların arasına daldı.

"Claire!" Beni kendine doğru çekerek göğsüne yapıştırdı. Sonra omuzlarımdan tuttu ve sertçe sarsmaya başladı.

"Lanet olsun sana!" dedi fısıltıyla. "Senin öldüğünü sandım! Gecenin bir yarısı gemiden atlamakla nasıl bir aptallık yaptın? Senin hiç aklın yok mu?"

"Bırak beni!" dedim dişlerimin arasından. Sarsması dudağımı ısırmamı sağlamıştı. "Sana bırak beni dedim! Nasıl bir aptallık yaptın demekle ne kast ediyorsun? Seni hödük ne akla hizmet beni takip etmeye kalktın ki?"

"Ne hakla mı?" diye tekrarladı. "Tanrı aşkına, sen benim karımsın! Elbette senin peşine düşecektim. Neden beni beklemedin ki? Tanrım, eğer zamanım olsa, ben..." Zaman sözü ona pek fazla zamanımız olmadığını hatırlatmıştı ve belirgin bir çabayla yorumlarını yutmak zorunda kalmıştı. Benim de söyleyeceğim çok şey vardı ama zorla da olsa bu sözleri yuttum.

Onun yerine, "Sen burada ne yapıyorsun peki?" diye sordum.

Bana yabancı olmayan sakallarının arasında belirsiz bir gülümseme ortaya çıktı.

"Ben albayım, fark etmedin mi?"

"Evet, fark ettim! Albay Alessandro'ymuş, yok ya! Ne yapmaya çalışıyorsun?" Cevap vermek yerine beni bir kez daha salladı ve bir bana bir de soru sorarcasına başını uzatan Marsali'ye baktı.

"Burada kalın, ikiniz de ve sakın dışarıya bir adım atmayın, yoksa çok fena döverim."

Cevap beklemeden döndü ve kumsala gitmek için ağaçların arasına daldı. Marsali ve ben birbirimize bakakaldık, bu bakışmamız Jamie'nin nefes nefese bir halde küçük alana fırlamasıyla sona erdi. Gitmeden evvel beni kollarımdan tuttu ve dudaklarıma kısa ama yoğun bir öpücük kondurdu.

"Unutmadan. Seni seviyorum," dedi ve önemini belirtmek için bir kez daha sarstı. "Ve ölmediğine çok sevindim. Bunu bir daha yapma!" Beni bıraktı ve çalıların arasına dalarak kayboldu.

Nefesim kesilmişti ve hafiften titriyordum ancak inanılmaz mutluydum.

Marsali'nin gözlerini hayretle açmıştı.

"Ne yapacağız?" diye sordu. "Babam ne yapacak?"

"Bilmiyorum," dedim. Yanaklarım yanıyordu, hâlâ dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyordum ve yüzümde sakallarının, bıyıklarının bıraktığı tuhaf bir karıncalanma hissi vardı. Dilim hafiften karıncalanan dudağıma dokundu. "Onun ne yapacağını bilmiyorum," diye tekrarladım. "Sanırım bekleyip görmemiz gerek."

Uzun bir bekleyişti. Akşamüstü Marsali omzuma elini koyup beni uyandırdığında, büyük bir ağacın gövdesine yaslanmış uyuyordum.

"Gemiyi denize indiriyorlar!" dedi coşkulu bir fısıltıyla.

Nöbetçilerin gözetimi altında geri kalan askerler ve *Artemis*'in mürettebatı makaraları ve halatları çekiyorlardı, böylece gemi kumsaldan koyun sularına hareket edecekti.

Güneş batıyordu; parlak büyük bir portakal rengindeki küre, mor kabarcıklı denizin üzerinde göz kamaştırıyordu. Denizciler ve askerler ışığa karşı karanlık bir siluet gibi duruyorlardı, tıpkı Mısırlı köleleri anlatan bir duvar resmi gibiydiler ve ağır yüklerini çekmek için halatlara asılmışlardı.

Baş tayfanın tek düze "Çekin!" haykırışı, *Artemis* kıyıdan birkaç metre daha halatlarla çekilip kayınca amacına ulaşmıştı.

Jamie geminin yanına gelip merdivenden yukarıya tırmanıyordu, kızıl saçlarının uçuştuğunu ve onu takip eden askerlerin silahlarının parladığını görebiliyordum. Birlikte yan yana duruyorlardı, ip merdivenin başında kırmızı ve siyah benekler gibi görünüyorlardı. *Artemis*'in mürettebatı ise filikalara binip kürek çekerek merdivene gelmiş, geri kalan Fransız askerlerinin arasına karışmışlardı.

Son adam da merdivende kayboldu. Filikalardaki adamlar küreklerinin başında durmuş yukarıya bakıyorlardı, gergin ve tetikteydiler.

Yanımda Marsali'nin kızgınlıkla soluduğunu duyabiliyordum ve ben de uzun zamandır nefesini tuttuğumu fark ettim.

"Ne yapıyorlar?" dedi kızgınlıkla.

Sanki buna cevap verirmiş gibi Artemis'ten uzun ve kızgın bir ateş sesi geldi. Filikalardaki adamlar birden irkildi ve gemiye binmeye hazırlandılar. Ancak başka bir işaret gelmedi. *Artemis* huzurlu bir şekilde koyun sularında yüzüyordu, yağlı bir tablo gibi harika görünüyordu.

"Yeterince bekledim," dedim birden Marsali'ye. "Bu lanet olası askerler ne yaparlarsa yapsınlar. Gel hadi."

Serin akşam havasını içime çektim ve ağaçların dışına çıktım, Marsali de arkamdaydı. Kumsala çıktığımız zaman zayıf, siyah bir figür geminin yanından atladı ve sığ suda koşturmaya başladı.

"*Mo chridhe chérie*!" Fergus sularını damlatarak yanımıza geldi, yüzü neşe saçıyordu ve Marsali'yi coşkuyla kucakladı.

"Oldu!" diye haykırdı. "Ateşlemede bir sorun olmadan hem de! Kaz gibi bağlandı ve ambardaki tuzlanmış ringa balığı gibi paketlendi!" Marsali'yi şevkle öptü, sonra onu kuma bıraktı ve bana doğru döndü, hayali bir şapkayı çıkarıyormuş gibi yaparak resmi bir şekilde reverans yaptı.

"Leydim, *Artemis*'in kaptanı akşam yemeğinde ona eşlik ederek onu onurlandırmanızı istiyor."

***

Artemis'in yeni kaptanı odanın ortasında duruyordu, gözleri kapalı ve tamamen çıplaktı; keyifle kasıklarını kaşıyordu.

"Ehem," dedim bu manzarayla karşılaşınca. Gözleri birden açıldı ve yüzü neşeyle doldu. Sonra beni kucakladı, yüzümü kırmızı-altın rengindeki kıvırcık tüylü göğsüne bastırdı.

Bir müddet hiç konuşmadık. Üstteki güverteden gelen ayak seslerini, mürettebatın bağrışlarını, kurtuluşun neşeli çınlamalarını ve çekilen yelkenlerin çıtırtısını duyabiliyordum. *Artemis* yeniden hayata dönmüştü.

Yüzüm sıcaktı, sakallarının batmasından dolayı kaşınıyordu. Ona sarılırken birden kendimi yabancı ve utanmış hissettim. Karşımda çırılçıplaktı ve ben de Peder Fogden'in kırışık cübbesinin altında çıplaktım.

Bedenime bastırdığı bedenin boyundan aşağısı aynıydı ama yüzü yabancıydı, bir Viking eşkıyası gibiydi. Yüzünü saran sakalların ötesinde farklı da kokuyordu, kendi ter kokusu yemeklik yağa, biraya, kötü kokulu bir parfüme ve alışık olmadığım baharat kokusuna karışmıştı.

Onu bıraktım ve geriledim.

"Giyinmeyecek misin?" diye sordum. "Bu manzaradan hoşlanmadığım için değil," diye ekledim, kendimi tutmama rağmen kızarmıştım. "Ben... sakallarını sevdiğimi düşünüyorum. Belki," diye ekledim onu inceleyerek.

"Ben sevmem," dedi çenesini kaşıyarak. "Her yerimi bitler sardı ve beni bir uyuz gibi kaşındırıyor."

"Iıyy!" *Pediculus humanus*'a ben alışıktım ama yine de altı ayaklı yaratıkların saçlarının arasından zıplayıp kafamı kaşındırdığını hayal ederek, endişeli şekilde elimi saçlarıma götürdüm.

Bana sırıtıyordu, beyaz dişleri kestane rengindeki sakallarının arasında ışıl ışıldı.

"Canını sıkma, Sassenach," diye beni rahatlatmaya çalıştı. "Çoktan bir ustura ve sıcak su istedim."

"Gerçekten mi? Bu şekilde tıraş olman çok yazık." Bitlere rağmen sakallarına bakmak için yanaştım. "Saçların gibi, hepsi farklı renkte. Gerçekten çok güzel."

Dikkatlice ona dokunmaya başladım. Kıllar tuhaftı; saçlarının yoğun yumuşaklığının aksine kalın fırça gibiydiler ve kıvırcıktılar. Kıllar her yerden çok renkli bir şekilde çıkmışlardı; bakır, altın, kehribar, tarçın. En şaşırtıcı olanı ise alt dudağından çenesine olan çizgide yoğun gümüş renklerin hâkim olmasıydı.

"Bu çok komik," dedim çizgiyi takip ederken. "Saçlarında bir tane bile beyaz yok ama tam şurada var."

"Var mı?" Bir elini çenesine götürdü, şaşkın görünüyordu ve ben birden onun nasıl göründüğü hakkında hiçbir fikri olmadığını anladım. Sonra çarpık bir şekilde gülümsedi ve dağılmış kıyafetleri yerden almak için eğildi.

"Evet. Bu arada, bu ay yaşadığım onca şeyden sonra kendi saçlarımın nasıl tamamen beyazlamadığını da merak ediyorum." Durdu, pamuklu beyaz pantolonunu aldı.

"Bundan bahsetmişken, Sassenach. Ormanda söylediklerime–"

"Evet, bunu anlatıyordun," diye sözünü kestim. "Tanrı aşkına sen ne yaptın?"

"Ahh, askerleri mi diyorsun?" Düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Şey, bu çok basit. Askerlere gemiyi suya indirir indirmez herkesi güvertede toplayacağımızı ve benim işaretimle mürettebata saldırıp onları ambara tıkacağımızı söyledim."

Sakallarının arasında kocaman bir gülümseme oluştu. "Sadece Fergus bunu mürettebata anlattı. Böylece her asker gemiye bindiğinde mürettebatlardan ikisi onu kollarından tutarken üçüncüsü onun ağzını ve ellerini bağlayıp silahlarını aldı. Sonra onların *hepsini* ambara tıktık. Hepsi bu." Omuz silkti, oldukça soğukkanlıydı.

"Tamam," diyerek soluk verdim. "Peki buraya nasıl geldiğine..."

Bu noktada kamaranın kapısı belirsizce tıkırdayınca sözüm yarım kaldı.

"Bay Fraser? Eee... kaptan iyi misiniz?" Maitland'ın genç sevimsiz yüzü kapı pervazında belirdi, buharı çıkan bir tasın üzerinden endişeli bir şekilde bakıyordu.

"Bay Murphy fırını yaktı ve övgüleriyle birlikte istediğiniz sıcak suyu gönderdi."

"Bay Fraser iyi," diye ona güvence verdi Jamie, bir eliyle sıcak su tası ve ustura bulunan tepsiyi alarak. "Denize dayanıklı olmayan bir kaptan düşünülemez." Sustu, üst kattan gelen ayak seslerini dinliyordu.

"Ama yine de *ben* bir kaptanım," dedi yavaşça. "Sanırım bu ne zaman denize açılacağımızı ve ne zaman duracağımızı söylemem anlamına geliyor?"

"Evet, sör, kaptanın yaptığı işlerden bir tanesi bu," dedi Maitland. Yardımcı olmak için şunları eklemeyi de unutmadı, "Ayrıca kaptan işçilerin

ne zaman yiyecek ve bira alacaklarını da söyler."

"Anlıyorum." Sakalı olsa da Jamie'nin üst dudağındaki gerginlik görülebiliyordu. "Maitland anlat bakalım, sence denizciler ne kadar içki içer ve kaç kere yelkenleri indirirler?"

"Ahh, oldukça çok, sör," dedi Maitland ciddiyetle. Düşünürken kaşları çatıldı. "Belki her iki ekstra yemekte bir."

Jamie bir kaşını kaldırdı. "Kanyak?"

"Ahh, hayır, sör!" Maitland şaşkındı. "Bira. Eğer kanyak varsa, yarım yemek verilir yoksa denizciler yerlerde sürünür."

"O zaman çift bira." Jamie resmi bir tavırla Maitland'e reverans yaptı, gayet rahattı ama hâlâ tamamen çıplaktı. "Öyle yapın, Bay Maitland. Ve ben yemeğimi bitirene kadar demir almayacağız."

"Emredersiniz, sör!" Maitland de reverans yaptı. "Demir aldıktan sonra size eşlik etmesi için Çinli'yi çağırayım mı?"

"Ondan önce bir ara çağırırsın, teşekkürler Bay Maitland."

Maitland, Jamie'nin yara izlerine hayran hayran bakarak gitmek için arkasını döndü ama bu sefer onu ben durdurdum.

"Bir şey daha, Maitland," dedim.

"Evet, madam?"

"Mutfağa gidip Bay Murphy'den en güçlü sirkesini göndermesini ister misin? Ve sonra da ilaç kutum nereye kaldırıldıysa bulup bana getirir misin?"

İnce kaşları şaşkınlıkla çatıldı fakat başını 'evet' anlamında salladı. "Ahh, elbette madam. Hemen."

Maitland çıktığında, "Sirkeyle ne yapmayı planlıyorsun, Sassenach?" diye sordu Jamie alçak sesle.

"Bitlerini öldürmek için seni yıkayacağım," dedim. "Bir haşarat yuvasıyla uyumaya niyetim yok."

"Yaa," dedi, dalgın bir halde boynunun yan tarafını kaşıdı. "Benimle uyumak istiyorsun, öyle mi?" Yatağa bir göz attı, duvarla bütünleşik yatak hiç de çekici görünmüyordu.

"Bilmiyorum nerede ama evet istiyorum," dedim kararlıca. Tuttuğu tepsiyi masaya koymak için eğilirken, "Ve sakallarını kesmeni de istemiyorum," diye ekledim.

"Neden?" Bana bir göz attı, yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Şey... bu biraz... farklı."

"Öyle mi?" Doğruldu ve bana doğru bir adım attı. Dar kamarada güvertede olduğundan daha iri – ve çok daha çıplak – görünüyordu.

Koyu mavi gözler keyiften kısılmıştı.

"Nasıl farklı?" diye sordu.

"Şey, o..." Parmaklarımı yanan yanaklarıma götürdüm. "Farklı hissettiriyor. Beni öptüğünde. Benim... tenimde."

Gözlerini bana dikti. Hareket etmemişti ama çok yakınımdaymış gibi görünüyordu.

"Çok güzel bir tenin var, Sassenach," dedi kısık bir sesle. "İnci gibi, opal gibi." Bir parmağını uzattı ve kibarca çene çizgimde gezindi. Sonra boynuma, sırtıma ve daha aşağıya indi, bu kıvrımlı yavaş hareket pederin cübbesinin arkasında saklanan göğüs uçlarımın dikleşmesini sağlamıştı. "Çok *çok* güzel bir tenin var, Sassenach," diye ekledi. Bir kaşını yukarıya kaldırdı. "Eğer düşündüğün şey buysa?"

Yutkundum ve dudaklarımı yaladım ama başka bir yere bakmadım.

"Aşağı yukarı düşündüğüm şey bu, evet."

Parmağını çekti ve buharı tüten suya bir göz attı.

"Evet. Suyu israf etmek kötü olacak. Çorba yapması için suyu Murphy'ye geri mi yollayayım yoksa içeyim mi?"

Bir kahkaha attım, bir seferde hem gerginlik hem de yabancılık hissi yok olup gitmişti.

"Otur ve yıkan. Leş gibi kokuyorsun," dedim.

"Bende öyle koktuğumu sanıyorum," dedi kaşınarak. "Askerlerin içki içip kâğıt oynadığı tavernanın üst katı vardı." Sabunu aldı ve sıcak suya koydu.

"Üst kat mı?" dedim.

"Evet, bazen kızlar aşağı kata geliyordu," diye açıklama yaptı. "Ne de olsa kucağına oturmaya çalışırken onları durdurmak kibarca olmazdı."

"Tabii annen seni böyle kibarlıklara sahip ol diye yetiştirdi," dedim sertçe.

"Bak aklıma bir şey geldi, sanırım bu gece buraya demir atabiliriz," dedi, bana bakarken oldukça düşünceliydi.

"Yapabilir miyiz?"

"Odası olan bir yerde uyuruz?"

"*Ne* için oda?" diye sordum, merakla ona bakıyordum.

"Evet, bunu planladım," dedi iki eliyle yüzüne su çarparak.

"Neyi planladın?" diye sordum. Homurdandı ve cevap vermeden önce sakallarındaki suyu atmak için başını salladı.

"Bunu bir aydır düşünüyorum," dedi beklentimi sezerek. "Her gece fındık kabuğu kadar bir yatakta yatıp Fergus'un homurdanışlarını dinledim. Ne yapacağımı adam akıllı düşündüm; hiç kimse duymadan rahatça çıplak tenine sahip olmayı ve sana uygun bir hizmet sunabileceğim odayı." Sabunu avuçlarının arasında iyice köpürttü ve yüzüne sürdü.

"Evet, ben de isterim," dedim, meraklanmıştım. "Oda tamam. Çıplak olmaya gelince..."

"Ben bunu halledeceğim," dedi. "Bu da planımın bir parçası. Seni gizli bir yere götüreceğim, uzanman için bir yorgan sereceğim ve ilk başta senin yanına oturmakla işe başlayacağım."

"Tamam, başlangıcı da yaptın. Sonra?" Onun yanına yatağa oturdum. Yanıma yanaştı ve nazikçe kulak mememi ısırdı.

"Sonrasına gelince seni kucağıma alıp öpeceğim." Anlatmayı bıraktı, kollarımı öyle sıkı tutuyordu ki hareket edemiyordum. Bir dakika sonra beni bıraktı, dudaklarımda bira, sabun ve Jamie'nin tadı vardı.

Ağzımdaki sabun kalıntılarını silerek, "Başlangıç için çok fazla," dedim. "Sonra?"

"Sonra seni yorganın üzerine yatıracağım. Buklelerinle oynayacağım ve dudaklarımla yüzünün, boynunun, kulaklarının ve göğsünün tadına bakacağım," dedi. "Sen ciyaklayana kadar bunu yapacağımı sanıyorum."

"Ben ciyaklamam!"

"Evet, yaparsın," dedi. "Şuradaki havluyu bana verir misin?"

"Sonra," diye devam etti neşeli bir tavırla. "Diğer tarafa yönelmeyi düşünüyorum. Eteğini yukarıya sıyıracağım ve–"

Yüzü havlunun içinde kaybolmuştu

"Ve ne?" diye sordum, çok meraklanmıştım.

"Ve teninin yumuşacık olduğu bacaklarının arasını öpeceğim. Sakallar belki orada da işe yarar, değil mi?" Düşünürken çenesini ovalıyordu.

"Olabilir," dedim belirsizce. "Peki sen bunları yaparken ben ne yapacağım?"

"Evet, eğer istersen beni cesaretlendirmek için biraz inleyebilirsin ama istemezsen öylece yat."

Cesaretlenmeye ihtiyacı varmış gibi konuşmuyordu. Havluyla işini bitirdiğinde elleri kalçama kaydı ve sıktı.

Sakallarının arasında beyaz dişleri göründü.

Bir eli popomu tutarken "Greyfurt gibi," dedi. "Hayır, su kabağı. Greyfurt çok küçük."

"Su kabağı mı?" dedim merakla.

"Evet, yabani su kabakları bazen daha iri oluyor," dedi. Bir kez daha sıktı, sonra diğer koltuk altını yıkamak için elini çekti. "Sırtüstü yatacağım ve

seni üzerime alacağım, böylece kalçalarını tutup onları rahatça okşayacağım." Bana ne düşündüğünü küçük bir örnekle göstermek için yıkanmayı bıraktı ve ben de istem dışı şekilde iç çektim.

"Şimdi," dedi yıkanmasını sürdürürken, "eğer biraz bacaklarını tekmeler ya da kalçalarınla şehvetli hareketler yaparsan ve bu süre içerisinde kulağıma hızlı hızlı solursan benim bir itirazım olmaz."

"Hızlı hızlı solumam!"

"Evet, yaparsın. Şimdi göğüslerine gelelim–"

"Aaa, ben onları unuttuğunu sandım."

"Asla," dedi. "Hayır, bunu elbiseni çıkarıp üzerinde kombinezonla kaldığın zaman yapacağım," diye neşeyle konuşmaya devam etti.

"Kombinezon giymedim."

"Ya? Olsun, önemli değil," dedi bunu boş vererek. "Ağzımda göğüs uçların sertleşene kadar ince pamuğun üzerinden seni emmek istiyordum, sonra da elbiseni çıkaracaktım ama bu o kadar önemli değil; o olmadan da ben işimi görürüm. O zaman kombinezonun olmadığından sen hafiften mırıldanana kadar göğüslerinle ilgileneceğim."

"Mırıldanma–"

"Ve sonra," dedi sözümü keserek, "plana göre çıplak olacaksın ve bu zamana kadar işimi doğru yaptığımdan, büyük olasılıkla istekli olacaksın..."

"Büyük olasılıkla?" dedim. Hâlbuki dudaklarım birinci adımdan itibaren karıncalanmaya başlamıştı bile.

"...sonra bacaklarını iki yana açacağım, pantolonumu aşağıya indireceğim ve–" Durdu, bekliyordu.

"Ve?" dedim ona uyum sağlayarak.

Gülümsemesi iyice genişlemişti.

"Ve o zaman yapmam dediğin sesleri çıkarıp çıkaramayacağını göreceğiz, Sassenach."

Arkamdaki kapıdan bir öksürük sesi geldi.

"Ahh, affedersiniz Bay Willoughby," diye özür diledi Jamie. "Ben bu kadar çabuk gelmenizi beklemiyordum. Belki gidip yemeğinizi yeseniz iyi olur? Ve gitmişken şunları da alın ve Murphy'ye onları fırında yakmasını söyleyin." Üniformasından geri kalanını Bay Willoughby'ye attı ve kitli sandığa eğilerek temiz elbise aramaya başladı.

Karışmış çamaşırları eşelerken, "Bir daha Lawrence Stern ile karşılaşacağımı hiç sanmıyordum," diye yorum yaptı. "O buraya nasıl gelmiş?"

"Ahh, o bana anlattığın Yahudi doğa filozofu mu?"

"Evet. Büyük bir karışıklık yaratacak kadar çok Yahudi filozof olduğunu sanmıyorum."

Mangrovlarda Stern ile nasıl tanıştığımı anlattım, "...ve sonra beni pederin evine götürdü," dedim ve durdum, birden aklıma bir şey gelmişti. "Ahh, tamamen unutmuşum! Arabella'nın karşılığında pedere iki sterlin borçlusun."

"Borçlu muyum?" Jamie bana bir göz attı, şaşkındı ve ellerinde bir gömlek vardı.

"Evet. Lawrence'a elçi olmak isteyip istemediğini sorsan iyi olur. Peder onunla iyi anlaşıyor."

"Tamam. Fakat bu Arabella'ya ne oldu? Mürettebatlardan biri onu ayarttı mı?"

"Sanırım böyle de diyebilirsin." Daha fazlasını anlatmak için derin bir nefes aldım ama ben konuşmadan önce kapı bir kez daha çalındı.

"Bir insan huzur içinde giyinemez mi?" diye söylendi Jamie kızarak. "İçeri gir!"

Kapıyı açan Marsali'ydi, üvey babasını çıplak görünce şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırdı. Jamie aceleyle elindeki gömleği beline sardı ve içeri gelmesi için ona işaret etti, soğukkanlılığı tamamen bozulmuştu.

"Marsali, kızım. Sana bir şey olmadığına çok sevindim. Bir şey mi istiyordun?"

Kız odaya girdi, masa ve sandığın arasında duruyordu.

"Evet istiyorum," dedi. Güneşten yanmıştı ve burnu soyulmaya başlamıştı ama ben yine de onun solgun olduğunu düşünüyordum. Her iki yanında ellerini yumruk yaptı ve mücadeleye hazırlanır gibi çenesini yukarıya kaldırdı.

"Senden sözünü tutmanı rica ediyorum," dedi.

"Öyle mi?" Jamie temkinli görünüyordu.

"Hint Adaları'na gelir gelmez Fergus ile benim evlenmeme izin vereceğine söz vermiştin." Sarı kaşlarının arasında hafiften bir çizgi oluşmuştu. "Hispanyola Batı Hint Adaları'nda değil mi? Yahudi böyle söyledi."

Jamie gönülsüzce bakarak sakalını kaşıdı.

"Öyle," dedi. "Ve evet, sanırım eğer ben... öyle. Söz verdim. Ancak siz ikiniz hâlâ emin misiniz?" Marsali çenesini biraz daha yukarı kaldırdı, kararlıydı.

"Evet."

Jamie bir kaşını kaldırdı. "Fergus nerede?"

"Yükü yerleştirmeye yardım ediyor. Birazdan yola çıkacağımızı biliyorum, bu yüzden sana gelip sormam gerektiğini düşündüm."

"Evet. İyi." Jamie kaşlarını çattı, sonra kabul etmişçesine iç çekti. "Evet, söz verdim. Lakin bir pederin karşısında kutsanmanız gerektiğini de söyledim, değil mi? Yakındaki Bayamo Adası haricinde etrafta bir peder yok ve oraya gitmek de üç gün sürer. Ama belki Jamaika'da..."

"Hayır, unutuyorsun!" diye bağırdı Marsali zafer kazanmışçasına. "Tam burada bir pederimiz var. Peder Fogden bizi evlendirebilir."

Ağzımın açık kaldığını hissettim ve hemen kapadım. Jamie kaşlarını çatmış Marsali'ye bakıyordu. "Yarın sabah ilk iş buradan ayrılıyoruz!"

"Uzun sürmez ki," dedi. "Ne de olsa birkaç kelime. Zaten kanunen evliyiz. Sadece kilise tarafından onaylanmamız gerekecek o kadar, değil mi?" Ellerini kombinezonunun altında tuttuğu evlilik sözleşmesine yapıştırmıştı.

"Ama annen..." Jamie çaresizce destek bulmak için bana baktı. Omuz silktim, ben de çaresizdim. Peder Fogden'i Jamie'ye anlatmaya çalışmak ya da Marsali'yi caydırmak benim dışımda bir şeydi.

"Ama bunu yapmak istemeyecektir." Jamie ani bir iç rahatlamasıyla bu itiraza sarıldı. "Mürettebat onun Arabella adındaki cemiyet üyelerinden birini hor görmüş. Korkarım bize yardım etmek istemeyecektir."

"Evet, edecek! Benim için bunu yapar. Beni seviyor!" Marsali parmak uçlarında havaya kalkmıştı.

Jamie uzun bir süre ona baktı; gözleri kızın gözlerine odaklıydı, yüzünü inceliyordu. Nasıl da gençti.

"Peki emin misin, hayatım?" dedi son kez Jamie, çok kibardı. "Bunu istiyor musun?"

Marsali derin bir nefes aldı, yüzünde bir parıltı vardı.

"Evet, baba. Gerçekten istiyorum. Fergus'u istiyorum! Onu seviyorum!"

Jamie bir an duraksadı, sonra elini saçına götürdü ve başını salladı.

"Tamam. Git ve Bay Stern'i bana yolla, sonra da Fergus'u getir ve hazırlanmasını söyle."

"Ahh, baba! Teşekkürler, teşekkürler!" Marsali Jamie'ye atıldı ve öptü. Jamie bir koluyla ona sarıldı, diğer eli beline sardığı gömleği tutuyordu. Sonra o da kızı alnından öptü ve kibarca itti.

"Dikkat et," dedi gülerek, "gelinliğinin bitlerle dolmasını istemezsin."

"Ayy!" Bu ona bir şey hatırlatmıştı. Terden karışmış ve düzensiz bir bağlamayla boynundan aşağıya sarkan sarı buklelerine elini götürerek bana baktı ve yüzü kızardı.

"Claire anne," dedi utanarak, "merak ediyorum da papatyayla yaptığın özel sabunundan biraz ödünç alabilir miyim? Ben... eğer zaman varsa," diye ekledi, hemen Jamie'ye bir göz attı, "saçlarımı yıkamak istiyorum."

"Elbette," dedim ve gülümsedim. "Gel hadi, seni düğününe hazırlayalım." Parlayan yuvarlak yüzünden kirli çıplak ayaklarına gözlerimi indirdim. Deniz suyuna bulanmış kırışık muslin elbisesi göğüslerden sıkıyordu ve kumlu bileklerinin biraz üzerinde kirli çaputlar sarkıyordu.

Aklıma birden bir şey geldi ve Jamie'ye döndüm. "Düğününde güzel bir elbise giymeli," dedim.

"Sassenach," dedi sabrını kontrol etmeye çalıştığı açıktı, "biz hiç–"

"Hayır, ama peder halledebilir," diye sözünü kestim. "Lawrence'a Peder Fogden'in onun elbiselerinden birini bize ödünç verip veremeyeceğini sormasını söyle. Ermenegilda'nın elbiselerinden birini. Neredeyse ölçüleri aynı diye düşünüyorum."

Sakallar içindeki Jamie'nin yüzü tamamen şaşkınlık içindeydi.

"Ermenegilda?" dedi. "Arabella? Elbiseler?" Gözlerini kısarak bana baktı. "Nasıl bir peder bu böyle, Sassenach?"

Kapının önünde durdum, Marsali sabırsızlıkla koridorda bekliyordu.

"Şey, biraz içiyor. Koyunlara çok düşkün. Ama düğün töreninde söyleyeceklerini hatırlar," dedim.

***

Katıldığım en tuhaf düğünlerden bir tanesiydi. Bütün hazırlıklar yapıldığında güneş çoktan batmıştı. Gemi ustası Bay Warren'ın üzülmesine karşı Jamie, genç evliler kıyıda özel bir gece geçirsin diye ertesi güne kadar yola çıkamayacağımızı bildirdi.

"Şu kahrolası hastalıklı yataklardan birinde bir evliliğin tamamlanmasına izin verseydim lanetlenirdim," diye söylendi gizliden. "İlk başta orada yatarlarsa onlara hiç karışamayız. Ve bir hamakta ilk gece durumunu düşününce–"

"Elbette," dedim. Tebessüm ederek başına biraz daha sirke döktüm. "Çok düşüncelisin."

Şimdi Jamie yoğun sirke kokusuyla kumsalda yanımda duruyordu ama arkadan toplanıp bağlanmış saçıyla mavi ceketinin, temiz fırfırlı fular ve gömleğinin, kalçalardan bol dizlere doğru daralan gri pantolonunun içinde oldukça yakışıklı ve şık görünüyordu. Vahşi kızıl sakalı biraz farklı duruyordu, onun dışında uyumlu bir kıyafetti ama sakalı da düzgünce kısaltılıp sirkeyle iyice taranmıştı ve ayaklarında da temiz çorapları vardı. Bir gelin babası olarak iyi bir haldeydi.

Baş tanık olarak Murphy ve ikinci tanık olarak da Maitland pek çekici değillerdi neyse ki Murphy ellerini ve Maitland da yüzünü yıkamıştı. Fergus şahit olarak Lawrence Stern'i ve Marsali de beni istemişti ama ikisi de geri çevrildi; ilk olarak Stern'in Katolik olması bir yana Hıristiyan bile değildi ve benim inançlı olmama rağmen Laoghaire durumu öğrendiğinde hoş olmayacaktı.

Kumsalda devam eden hazırlıkları izlerken Jamie, "Marsali'ye evlendiğini söylemesi için annesini mektup yazması gerektiğini söyledim," diye mırıldandı. "Ancak belki de ona detay vermemesini söylemeliyim."

Onun neden böyle dediğini anlayabiliyordum; Laoghaire büyük kızının kendinden on beş yaş büyük, tek elli eski bir yankesici ile evlendiğini duyunca hiç mutlu olmayacaktı. Laoghaire evliliğin, yirmi beş denizci, on at, kurdeleler takılmış küçük bir koyun sürüsü ve her fırsatta Murphy'nin tahta bacağıyla çiftleşmeye çalışan bir köpeğin şahitliğinde, yüz karası bir papaz tarafından ve gecenin bir yarısı Batı Hint Adaları kumsalında yapıldığını duyduğunda kesinlikle hoşnut olmayacaktı. Laoghaire açısından en kötü şey ise törene benim de katıldığımı öğrenmek olacaktı.

Kumda durmaları için kazıklara bağlanmış birkaç meşale kumsalı aydınlatıyordu. Alevler kırmızı kıvılcımlarıyla denize doğru uçuşuyorlar, kadife gibi siyah geceyi aralıyorlardı. Karayip'in göz alıcı yıldızları cennet ışıkları gibi üstümüzde parlıyordu. Kilise olmasa bile daha önce birkaç gelin daha nikâhlarını burada kıymıştı.

Lawrence ikna etmek için ne yapmıştı bilmiyorum ama Peder Fogden oradaydı, bir hayalet gibi zayıf ve dayanıksızdı, sadece mavi gözleri hayatta

olduğunu işaret ediyordu. Teni cübbesi gibi griydi ve dua kitabının yıpranmış deri kapağının üzerinde duran elleri titriyordu.

Jamie ona sertçe bir bakış attı ve bir şey söyleyecek gibi oldu lakin sonra alçak sesle Gaelce bir şeyler mırıldanıp dudaklarını birbirine kenetledi. Peder Fogden'den sangrianın yoğun baharat kokusu yayılıyordu ama en azından kumsala kendi başına gelebilmişti. İki meşale arasında sallanarak duruyordu, sahilden esen hafif rüzgâr kitabının sayfalarını parmaklarının arasından uçuştururken zorla sayfaları çevirmeye çalışıyordu.

Sonunda vazgeçti ve küçük bir *pat* sesiyle kitabı kuma düşürdü.

"Hımm," dedi ve geğirdi. Etrafına bakındı ve bize bir evliya gibi hafiften gülümsedi. "Sevgili Tanrı âşıkları."

Bu sözlerle, mırıldanarak gelen izleyiciler törenin başladığını fark etti ve dikkatlerini pedere verdiler.

"Bu kadını sen mi alacaksın?" diye sordu Peder Fogden birden, yırtıcı bakışları Murphy'nin üzerindeydi.

"Hayır!" dedi aşçı, şaşkındı. "Ben kadınlarla anlaşamam. Pasaklı yaratıklar."

"Sen değil misin?" Peder Fogden bir gözünü kapadı, diğer merceği parlak ve suçlayıcıydı. Maitland'a baktı.

"Bu kadını sen mi alacaksın?"

"Ben değil, sör, hayır. Hoşlanmayacağımdan değil," diye ekledi acelece. "Damat o." Maitland Fergus'u gösterdi, miçonun yanında öfkeli gözlerle pedere bakıyordu.

"O mu? Emin misin? Onun bir eli yok," dedi Peder Fogden şüpheyle. "Kız bunu önemsemeyecek mi?"

"Hayır!" Marsali Fergus'un yanındaydı. Ermenegilda'nın düşük yakalı ve altın işlemeli mavi ipek elbisenin içinde oldukça otoriter duruyordu. Saçları taranmış ve omuzlarından aşağıya açık bırakılmıştı, taze saman gibi temiz parlak saçlarıyla oldukça sevimli görünüyordu. Ayrıca çok da sinirli.

"Devam et!" Ayağını yere vurdu, kumda hiç ses çıkmamıştı ama pederi şaşırtmışa benziyordu.

"Ahh, evet," dedi sinirlice, bir adım gerileyerek. "Evet, ben bunun engel olacağını sanmıyorum. Yani penisini kaybetmediği sürece. Var, değil mi?" Peder endişeli bir halde sordu, sanki bir ihtimal aklına gelmişti. "Eğer penisi yoksa sizi evlendiremem. Buna izin verilmiyor."

Meşale ışığında görünen Marsali'nin yüzü çoktan kırmızıya dönmüştü. Yüzündeki bu ifade bana annesinin Lallybroch'ta beni gördüğü zamanki ifadesini hatırlattı. Fergus'un omuzlarındaki titremeyi görebiliyordum, öfkeden mi yoksa gülmekten mi bunu anlayamamıştım.

Jamie uzun adımlarla çiftin gitti ve ellerini Fergus ile Marsali'nin omzuna koyarak başlayan isyanı bastırdı.

"Bu adam," dedi Fergus'u göstererek, "ve bu kadın," bu seferde Marsali'yi gösterdi. "Onları evlendirin, peder. Şimdi. Lütfen," diye ekledi sanki sonradan aklına gelmişti ve geri çekildi, karanlık bakışlarla izleyicilere emirlerini vermeye devam ediyordu.

"Ahh, elbette. Elbette," diye cevap verdi Peder Fogden, hafiften sallanıyordu. "Elbette, elbette." Uzun bir süre sustu, o sırada gözlerini kısarak Marsali'ye bakmıştı. "İsim," dedi birden. "İsim almak zorundayım. İsim olmadan evlendiremem. Tıpkı penis gibi. İsim olmadan evlendiremem; isim olmadan evl–"

"Marsali Jane MacKimmie Joyce!" dedi Marsali yüksek sesle pederin sesini bastırarak.

"Evet, evet," dedi acelece. "Elbette, evet. Marsali. Mar–sa–lee. İşte böyle. Evet, sen Mar–sa–lee bu adamı, eli ve muhtemelen diğer bölümü de olmadığı halde, kocan olarak kabul ediyor musun? Bugünden itibaren sevip sayacağına..." Bu noktada sesi giderek azaldı, ilgisi fener ışığında dolaşıp çizgili bir yün çorabı iştahla çiğneyen koyunlarından birine gitmişti.

"Ediyorum!"

Peder Fogden kendine gelerek gözlerini kırptı. Yeniden geğirmesini önlemek için başarısız bir girişimde bulundu ve parlak mavi bakışları Fergus'a yöneldi.

"Senin bir adın var mı? Ve bir penisin?"

"Evet," dedi Fergus, özel olmaması için genel bir cevap seçerek. "Fergus."

Peder hafiften kaşlarını çattı. "Fergus mu?" dedi. "Fergus. Fergus. Evet, Fergus, tamam. Bu kadar mı? Başka bir adın daha yok mu? Başka bir ad daha olmalı."

"Fergus," diye tekrarladı Fergus, sesinde bir zorlanma olduğu belliydi. Fergus sahip olduğu tek isimdi – orijinal Fransız ismi Claudel idi. Jamie yirmi sene önce tanıştıkları zaman ona Fergus adını vermişti. Ama doğal olarak genelevde doğan bir piçin eşine verecek bir soyadı yoktu.

"Fraser," diye cevapladı yanımdaki derin, kendinden emin ses. Fergus ve Marsali şaşkınlıkla bakışlarını arkaya çevirdiler ve Jamie başını salladı. Gözleri Fergus'un gözleriyle buluştu ve belirsizce gülümsedi.

"Fergus Claudel Fraser," dedi yavaş ve açıkça. Fergus'a bakarken bir kaşını kaldırdı.

Fergus donakalmıştı. Ağzı açık kalmıştı ve gözleri simsiyahtı. Sonra hafifçe başını salladı ve yüzü ışıldadı, sanki içinde etrafı aydınlatan bir mum vardı.

"Fraser," dedi pedere. Sesi kısıldı ve boğazını temizledi. "Fergus Claudel Fraser."

Peder Fogden başını yana eğdi, gökyüzünü izliyordu. Hilâl biçimindeki ay ağaçların üzerine yükselmişti, ayın diğer kısımları karanlıktı. Fergus'a bakmak için başını eğdi, rüyadaymış gibi görünüyordu.

"Ahh, bu çok güzel," dedi. "Değil mi?"

Maitland'ın onu hafifçe kaburgalarından dürtmesiyle sorumluluklarının farkına vardı.

"Ayy! Evet. Karı ve koca. Evet, ben bildiriyorum ki siz... hayır, bu doğru değil, kadını kabul edip etmediğini söylemedin," diye ekledi yardım edercesine.

"Ediyorum," dedi Fergus. Marsali'nin elini tutmuştu; şimdi bıraktı ve aceleyle elini cebine attı, ortaya altın bir yüzük çıktı. Bunu İskoçya'dan

aldığını anladım ve o zamandan bu yana yüzüğü saklamıştı, evlilikleri resmileşene kadar ortaya çıkarmak istememişti. Bu kutsama peder tarafından değil Jamie tarafından yapılacaktı.

Fergus yüzüğü kızın parmağına takarken kumsal sessizleşti, bütün gözler küçük altın halkada ve üzerindeki yan yana duran başlardaydı, biri sarı biri siyahtı.

Böylece kız yüzüğü takmış oldu. On beş yaşındaki kızın mücadele için inadından başka bir şeyi yoktu ve kazanmıştı. "Onu istiyorum," demişti. Ve sözünün arkasında durmuştu, annesinin itirazlarına, Jamie'nin engellemelerine, Fergus'un vicdanına, kendi korkularına, yurt özlemine, zorluğa, okyanus fırtınalarına ve gemi kazasına rağmen.

Yüzünü yukarıya kaldırdı, kendi yüzünü Fergus'un gözlerinde görebiliyordu. Birbirlerine baktıklarını görüyordum ve gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Onu istiyorum." Evlendiğimiz zaman bunu Jamie'ye söylememiştim; o zaman onu istemiyordum. Ama ondan sonra üç kez bunu söylemiştim; Craigh na Dun'da iki kez ve Lallybroch'ta de bir kez.

"Onu istiyorum." Hâlâ onu istiyordum ve artık hiçbir şey aramıza giremezdi.

Jamie bana bakıyordu, bakışlarını hissedebiliyordum; koyu mavi ve şafaktaki deniz gibi berraktılar.

"Ne düşünüyorsun, *mo cridhe*?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Gözyaşlarımı önlemek için gözlerimi kırptım ve ona gülümsedim. Ellerimin üzerindeki elleri sıcacıktı.

"Sana üç kez söylediğim şey doğru," dedim. Ve parmak uçlarımda yükselerek onu öptüm, o sırada denizciler neşeyle kutlamaya başlamışlardı.

Bölüm 9

Bilinmeyen Dünyalar

53

Yarasa Guanosu

Yarasa guanosu[4] yaşken siyah-yeşil renkte, kuruyken oldukça açık kahverengiydi. Her iki şekilde de göz yakan misk, amonyak ve çürük kokuyordu.

Yüzümün yarısını örttüğüm bezin içinden, "Bundan ne kadar alacağız demiştin?" diye sordum.

"On ton," diye cevap verdi Jamie, onun da kelimeleri aynı şekilde boğuk çıkıyordu. Köleler kötü kokulu yığınla dolu el arabalarını güverte iskelesinden aşağıya ve oradan yukarıdaki kıç ambarının ağzına götürürken, üst güvertede durmuş onları izliyorduk.

Kurumuş guano tanecikleri el arabalarından savruluyor, aldatıcı güzel sarı bulutlar halinde etrafımızda uçuşuyor ve öğle güneşinde parlıyorlardı. Erkeklerin bedenleri de bununla kaplanmıştı; küçük ter dereleri çıplak bedenlerindeki tozlarla birleşip siyah yağ gibi görünüyordu, bu yüzden siyah altın çizgileri olan egzotik zebralara benziyorlardı.

Rüzgâr hafiften bize doğru estiğinde Jamie sulanan gözlerini ovalıyordu. "Birisi fena halde azarlanacak, Sassenach."

"Aklındaki isim Fergus ise, seninleyim. Jamaika ne kadar uzaklıkta?" Bridgetown'un pazar yerinde araştırma yapıp *Artemis*'e ticaret ve nakliye gemisi olarak ilk görevini kazandıran Fergus idi; çiftçi Bay Grey'in şeker tarlasına kullanılacak gübre için on tonluk yarasa guanoları Barbados'tan Jamaika'ya kadar götürülecekti.

Kurumuş büyük guano balyalarının yüklenmesiyle Fergus bizzat kendisi ilgileniyordu, gübre paketleri arabalardan alınıyor ve tek tek ambara taşınıyordu. Onun yanından hiç ayrılmayan Marsali, bu durumdan olabildiğince uzakta ön güvertede Fergus'un ona aldığı güzel şalıyla yüzünü örterek portakal dolu kasanın üzerinde oturuyordu.

"Ticaret gemisi olarak görevlendirildik, değil mi?" diye tartışmıştı Fergus. "Doldurulması gereken boş bir ambarımız var. Ayrıca," diye mantıklı olarak konuşmaya devam ederek, "Mösyö Grey bize gerektiğinden fazla ödeme yapacak."

"Ne kadar uzaklıkta acaba?" Jamie gözlerini kısarak ufuk çizgisine bakıyordu, sanki kabaran dalgalardan karayı görmeye çalışıyordu. Bay Willoughby'nin sihirli iğneleri onun deniz tutma hastalığını azaltıyordu ama Jamie bu işleme istemeyerek devam ediyordu. "Warren üç ya da dört gün sürer diyor," diye bir iç çekti, "o da hava açık olursa."

"Belki koku açık denizde hafifler," dedim.

"Ahh, evet leydim," dedi Fergus geçerken başını uzatarak. "Malın sahibi, kurumuş gübre konulduğu yerden kaldırıldığında kokunun dağılacağını söyledi." Halatlara zıpladı ve kancasına rağmen bir maymun gibi yukarıya tırmandı. En üstteki halata ulaştığında Fergus, kıyıdaki kölelerin gemiye binmesini işaret eden kırmızı bezi astı.

"Fergus bu nakliyeyle oldukça ilgili gibi görünüyor," diye yorum yaptım.

"Evet, öyle. O da hissedar," dedi Jamie. "Eğer bakman gereken bir karın varsa, bunu nasıl yapacağını da düşünmen gerek dedim. Yeniden basım işine dönmek için bayağı bir zamanımız olduğundan önündeki teklifi değerlendirmek zorunda kaldı. Bu nakliyede, söz verdiğim çeyize karşılık, Marsali'nin ve onun yarı hissesi var," diye ekledi alayla ve ben de kahkaha attım.

"Marsali'nin annesine yollayacağı mektubu gerçekten çok merak ediyorum."

"Laoghaire o mektubu okuduğunda İskoçya'ya bir daha adım atamam," dedi Jamie ama yine de gülümsüyordu. "Yeni kazancınla ne yapacağını düşündün mü?"

"Hatırlatma," dedim zalimce. "Bu arada o nerede?"

"Aşağılarda bir yerde," dedi Jamie, dikkatini iskeleden aşağıya bize doğru gelen bir adama vermişti. "Murphy ona yemek verdi ve Innes da onun için yer bakacaktı. Affedersin, Sassenach, sanırım bu beni arayan kişi."

Küpeşteden atladı ve iskele tahtasından aşağıya inerken guano yüklü bir el arabasıyla gelen kölenin yanından zorlukla geçebildi.

Adamı karşıladığında onu izliyordum, adam düzgün kıyafetli ve uzun boylu bir sömürgeciydi. Yıpranmış, kırmızı bir yüzü vardı ve adada uzun yıllar yaşadığını gösteren bir dille konuşuyordu. Bir elini resmi bir karşılamayla sıkan Jamie'ye uzattı. Jamie bir şeyler söyledi ve adam da cevapladı, yüzündeki ciddi ifade içtenliğe dönüşüyordu.

Bu, Jamie'nin Bridgetown'daki mason evine yaptığı ziyaretin sonucu olmalıydı. Jared'ın önerisiyle bir gün önce karaya indiğimizde hemen oraya gitmişti. Kendini kardeşliğin bir üyesi olarak tanıtmış ve evin üstadına Genç Ian'ı tarif edip, çocukla ya da *Bruja* adlı gemi ile ilgili bir şey bilip bilmediklerini sormuştu. Üstat, köle pazarı ve nakliye güvertelerine haber yollayacağına dair söz vermişti. Bu buluşma verdiği sözün meyvesiydi.

Çiftçi elini ceketinin cebine soktu ve bir kâğıt çıkardı, kâğıdı açıp Jamie'ye gösterirken dikkatlice onları izliyordum, adamın bir açıklama yaptığı açıktı. Jamie'nin yüzü istekliydi, kızıl kaşları düşünürken birleşmiş ama ifadesinde ne sevinç ne de hayal kırıklığı vardı. Belki Ian ile ilgili bir haber değildi. Bir gün önce köle pazarına gidişimizden sonra, umudun olmayışına inanır bir haldeydim.

***

Jamie mason evine gittiğinde, Lawrence, Fergus, Marsali ve ben huysuz Murphy'nin gözetimi altında köle pazarına gitmiştik. Köle pazarı iskeleye çok yakındı. Meyve, kahve, kurumuş balık, hindistancevizi ve yerelması satılan tozlu yolun aşağısındaydı.

Emir verme aşkıyla dolu Murphy, Marsali'ye ve bana güneş şemsiyesi konusunda ısrar etmiş ve Fergus'u yol kenarındaki satıcıdan iki tane almaya zorlamıştı.

Sertçe şemsiyelerden bir tanesini elime tutuşturmaya çalışırken, "Bridgetown'daki bütün beyaz kadınlar güneş şemsiyesi taşırlar," dedi.

"Şemsiyeye ihtiyacım yok," dedim, sonunda Ian'ı bulmaya yaklaşmışken tenim gibi önemsiz bir konudan konuşmaya dayanamıyordum. "Güneş o kadar yakmıyor. Bırak!"

Murphy ters ters bana baktı, öfkelenmişti.

"Tenine yeterince iyi bakmadığın için insanların seni itibarsız olarak düşünmesini istemezsin!"

"Buradan bir ev almayı planlamıyorum," dedim sertçe. "Onların ne düşündüğü umurumda değil." Tartışmayı kesmeden yolun aşağısına doğru yürümeye başlamıştım, gelen seslerden köle pazarının orada olabileceğini düşünüyordum.

"Yüzün... kızaracak!" dedi Murphy, yanımda öfkeyle söylenip topallayarak yürürken şemsiyeyi açmaya çalışıyordu.

"Ahh, benim yazgım ölümden de betermiş!" dedim. Neyle karşılaşacağımızı düşündükçe sinirlerim gerilmişti. "Tamam, tamam, ver şu lanet olasıca şeyi!" Şemsiyeyi elinden kaptığım gibi açtım ve sinirli bir halde omzuma dayadım.

Birkaç dakika içinde Murphy'nin inatçılığına minnettardım. Yol uzun palmiye ağaçlarıyla gölgelenirken, köle pazarı bir gölgelik olmadan taş döşeli büyük bir yerde kuruluydu. Sadece üstü teneke saclarla ve palmiye ağaçlarıyla örtülü yıkık dökük kulübeler gölgedeydi, onlar da köle satıcılarının ve mezatçıların güneşten korunması içindi. Köleler halka açık bir şekilde meydanın kenarındaki büyük çitlerin içinde tutuluyorlardı.

Güneş açıklıkta yakıcıydı ve açık renkli taşlardan yansıyan ışık göz kamaştırıcıydı. Gözlerimi kırpıştırdım, sulanmışlardı ve hemen şemsiyemi ayarladım. Dizili insan sırasını hayretle izliyordum, ya çırılçıplaklardı ya da ona yakınlardı, renkleri sütlü kahveden koyu mavi-siyaha göre ayrılmışlardı. Çiftçi sahiplerinin ve hizmetlilerinin mallara bakmak için toplandığı açık arttırma tezgâhının önündeki rengârenk açmış çiçek buketleri, siyah ve beyazların ortasında capcanlı duruyorlardı.

Edinburgh'un iğrenç kokusuna ve *Porpoise*'ın ara güvertesinin kötü kokusuna alışkın olsam da bu yerin kokusu sersemleticiydi. Terli insanların dışkı yığınları köle ağıllarının köşesinde duruyor, üzerinde sinekler uçuşuyordu ve havada iğrenç, yoğun bir koku vardı ama asıl tamamlayıcı koku ise güneşte kavrulmuş çıplak insan etinin kötü kokusuydu.

Fergus, "Tanrım," diye yanımda mırıldandı. Siyah gözleri bir sağa bir sola şok içinde bakıyordu. "Burası Montmarte'deki kenar mahallelerden bile daha kötü." Marsali tek kelime bile etmedi ama onun yanına yanaştı, burnunun üstü kırışmıştı.

Lawrence daha soğukkanlıydı; sanırım ada keşifleri sırasında birçok kez köle pazarı görmüş olmalıydı.

Meydanın uzağını göstererek "Beyazlar pazarın sonunda," dedi. "Gelin, son zamanlarda satılan genç çocukları soracağız." Sırtımın ortasına kare şeklindeki büyük elini koydu ve beni kalabalığa doğru nazikçe itti.

Pazarın sonuna yakın bir yerde yaşlı, zenci bir kadın yere çömelmiş, küçük mangalı kömürle dolduruyordu. Biz ona yaklaşırken küçük bir grup yanına geldi; bir çiftçi ve pamuklu kaba gömlek ve pantolon giymiş iki zenci de ona eşlik ediyordu, onun hizmetçileri oldukları belliydi. Onlardan bir tanesi yeni satın alınmış köle kızın kolunu tutuyordu; diğer iki kız da küçük kumaş parçalarıyla belli bölgelerinin sarılması haricinde çıplaklardı ve boyunlarına bir ip geçirilmişti.

Çiftçi eğildi ve yaşlı kadına bir bozukluk verdi. Kadın arkasını döndü ve yerden birkaç tane kısa pirinç çubuk aldı, adam bunları incelesin diye ona doğru tutuyordu. Çiftçi bir müddet çubukları inceledi, ikisini de aldı ve doğrulttu. Dağlama demirlerini hizmetçilerinden birine verdi ve o da demirlerin uçlarını yaşlı kadının mangalına batırdı.

Diğer hizmetçi, kızın arkasında durdu ve kollarını bağladı. İlk adam demirleri ateşten alıp ikisini birden kızın sağ göğsünün üzerine yapıştırdı. Kız yakınlardaki birkaç kişinin dönüp bakmasını sağlayacak kadar yüksek sesle çığlık attı. Demirler çekildiğinde, ham pembe ette *HB* harfleri vardı.

Bu manzara karşısında kalakalmıştım. Bizimkilerle birlikte olmadığımı fark edene kadar onlar çoktan gitmişti. Lawrence'ın ya da Fergus'un izine rastlamak için etrafıma bakındım. Kalabalıkta Jamie'yi bulmak zor değildi, onun parlak başı herkesin üzerinden görülürdü. Ama Fergus kısa boylu bir adamdı, Murphy de uzun boylu değildi ve Lawrence da orta boyluydu, Marsali'nin sarı şemsiyesi bile meydandaki kalabalıkta yok olmuştu.

Titreyerek mangalın yanından uzaklaştım, arkamdan bağırma ve ağlama seslerini duyuyordum ama bakmak için dönmedim. Birkaç tane açık

arttırma tezgâhını hızlıca geçtim, gözlerim tetikteydi ama sonra yavaşladım ve önümde yoğunlaşan kalabalık yüzünden durdum.

Yolumu kesen erkekler ve kadınlar mezatçıyı dinliyordu. Adam, incelenmesi için tezgâhın üzerinde çıplak duran tek kollu kölenin erdemlerini anlatarak müşteri toplamaya çalışıyordu. Köle kısa boylu, sağlam bacaklı, güçlü göğüslü ve iri yapılı bir adamdı. Olmayan kolu dirseğin üzerinden kabaca kesilmişti, dirseğin ucundan ter damlıyordu.

"Tarla işi için uygun değil, bu doğru," diye itiraf etti mezatçı. "Ama üreme için sağlam bir yatırım. Şu bacaklara bir bakın!" Elinde uzun bir sopası vardı, bununla kölenin baldırlarına vurdu ve kalabalığa arsızca sırıttı.

"İktidarı için garanti verir misin?" diye bağırdı arkamda duran adam eleştirir bir sesle. Kalabalık buna kıkırdadı ve mezatçı buna gücenmiş gibi yaptı.

"Garanti mi?" dedi. Bir eliyle çenesini abartılı bir şekilde sildi, avcunda yağlı terini topluyordu. "O zaman kendi gözlerinizle görün, şüpheci beyefendi!" Hafiften eğilerek kölenin penisini yakaladı ve kuvvetlice ona masaj yapmaya başladı.

Adam şaşkınlıkla inledi ve geri çekilmek için çabaladı ama mezatçının yardımcısı tarafından engellendi, adam onu tek kolundan sıkıca tutuyordu. Kalabalıktan büyük bir kahkaha patlaması geldi ve yumuşak kara et sertleşip şişmeye başlayınca birkaç övgü iniltisi yükseldi.

Bu pazardan, çıplaklıktan, kaba sözlerden ve bu rezaletten tiksinip burada olduğum için kendime öfkelenerek ne yapacağımı düşünemiyordum ama bir şey yapmaya karar verdim. Kendimi her şeyden azade hissediyordum, sanki olaylara dışarıdan bakıyor ve izliyor gibiydim.

"Kes şunu!" dedim yüksek sesle, neredeyse kendi sesimi tanıyamamıştım. Mezatçı baktı, şaşkındı ve sevimli şekilde bana gülümsedi. Tanıdık pis bir sırıtmayla direk gözlerimin içine baktı.

"Sağlam bir üreme malı, madam," dedi. "Gördüğünüz gibi garantili."

Şemsiyemi katlayıp aşağıya indirdim ve elimden geldiğince sert bir şekilde adamın karnına sapladım. Adam birden geri çekildi, gözleri

şaşkınlık içinde dışarıya fırladı. Şemsiyeyi geri kaldırdım ve onunla başına vurdum sonra şemsiyeyi yere attım ve adamı sertçe tekmeledim.

İçimde bir yerlerde bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini, işe yaramayacağını, zarardan başka bir şeye sebep olmayacağını biliyordum. Ama yine de kendime hâkim olamamıştım, sessiz kalmaya dayanamamamıştım. Bu, dağlanan kızlar ve tezgâhtaki adam için değildi, bunu hiçbiri için yapmıyordum. Bunu kendim için yapıyordum.

Etrafımdaki gürültü artmıştı ve işçiler beni yakalayıp mezatçıdan uzaklaştırmışlardı. Adam ilk şokundan hemen kurtulup aynı yapış yapış sırıtmasıyla bana bakarak hedefini belirledi ve kölenin yüzüne sertçe bir tokat indirdi.

Destek için etrafıma bakındım ve Fergus'u gördüm. Yüzü öfke saçıyordu, kalabalığı yarıp mezatçıya doğru atıldı. Onun tarafında bir bağrış koptu ve birkaç adam o tarafa yöneldi. İnsanlar birbirini itmeye ve dürtmeye başlamıştı. Biri bana çelme taktı ve sertçe yere oturdum.

Toz bulutunun arasında yaklaşık iki metre öteden Murphy'yi gördüm. Kırmızı yüzündeki boyun eğmiş ifadeye rağmen eğilip tahta bacağını çıkardı, doğruldu ve dikkatli bir şekilde hoplayarak öne doğru geldi ve mezatçının başına bununla sertçe vurdu. Kalabalık yoldan çekilmeye çalışıp gerilerken adam sendeledi ve yere düştü.

Avına şaşkınlıkla bakan Fergus, düşen adamın yanında durmak için yana kaydı ve etrafa yırtıcı bir şekilde bakındı. Esmer, zalim ifadeli iri Lawrence, eli belindeki geniş ağızlı bıçağında diğer taraftan kalabalığı yararak geliyordu.

Yerde oturuyor, titriyordum. Artık kendimi yabancılaşmış hissetmiyordum. Ne kadar aptalca hareket ettiğimi fark ederek midemin bulandığını ve korktuğumu hissediyordum. Daha kötü bir şey olmasa bile muhtemelen Fergus, Lawrence ve Murphy benim yüzümden dayak yiyeceklerdi.

Ve sonra Jamie ortaya çıktı.

"Ayağa kalk, Sassenach," dedi sessizce, elini bana uzatmıştı. Ayağa kalkmaya çalıştım, dizlerim titriyordu. Bir yanda uzun bıyıkları seğiren

Raeburn'u ve arkasında MacLeod'u gördüm. İskoçlar'ın onun yanında olduğunu fark ettim. Sonra dizlerim boşaldı ama Jamie beni kollarının arasına almıştı.

"Bir şey yap," dedim, göğsünde boğuk çıkan sesimle. "Lütfen, bir şey yap."

***

Yapmıştı. Her zamanki akıllı davranışlarıyla isyanı bastıracak ve zararı önleyecek tek şeyi yapmıştı. Tek kollu adamı satın almıştı. Ve duygularımla hareket etmemin ironik bir sonucu olarak, tek kollu ama sağlıklı ve iktidarı garantili Gineli, zeki bir erkek kölenin sahibi olarak dehşete düşmüştüm.

Adamı düşünmemeye çalışarak iç çektim, muhtemelen şu anda ambarda bir yerdeydi, karnı toktu ve – öyle umuyordum – giyinikti. Dokunmayı bile ret ettiğim mülkiyet evraklarında Doğu Guyana zencisi olduğu, Barbuda'da bir Fransız çiftçisi tarafından satıldığı, tek kollu olduğu ve sol omzunda Fransız zambak çiçeği ile süslü 'A' harfli bir mühürle dağlandığı ve adının Temeraire olduğu yazılıydı. Bunun anlamı cesurdu. Tabii bu evraklar bana onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikir vermiyordu.

Jamie, mason arkadaşının getirdiği evrakları incelemeyi bitirmişti – geminin küpeştesinden görebildiğim kadarıyla Temeraire için kabul ettiğim evraklarla aynıydı. Jamie teşekkür ederek evrakları ona verdi, hafiften kaşlarını çatmıştı. Adamlar birkaç kelime daha edip el sallayarak ayrılmışlardı.

İskeleye adımını atarken "Herkes gemide mi?" diye sordu Jamie. Hafif bir rüzgâr vardı; atkuyruğu saçlarındaki mavi kurdele uçuşuyordu.

"Evet, sör," dedi Warren ve ani bir şekilde başını eğdi. "Yelkenleri açalım mı?"

"Lütfen. Teşekkürler Bay Warren." Kısa bir selamlamayla Jamie onu geçti ve benim yanıma geldi.

"Yok," dedi sessizce. Yüzü sakindi ama ondaki hayal kırıklığını hissedebiliyordum. İki gün önce köle pazarında beyaz işçilerle ilgilenen iki

kişiyle olan görüşmesinde yararlı bir bilgi elde edememişti – mason çiftçi son umuduydu.

Onu rahatlatmak için söylenecek bir şey yoktu. Bir elimi küpeştenin üzerine koyduğu elinin üzerine koydum ve hafifçe sıktım. Jamie bana baktı ve gülümsedi. Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi.

"Evet. En azından bir şey öğrenebildim. O Bay Villiers idi, burada büyük bir şeker tarlası var. Üç gün önce *Bruja* gemisinin kaptanından altı tane köle satın almış ama hiç biri Ian değil."

"Üç gün mü?" Şaşırmıştım. "Ama... *Bruja* Hispanyola'dan yaklaşık üç hafta önce ayrıldı!"

Yanaklarını ovalayarak başını salladı. Halk soruşturmasına başlamadan önce tıraş olmuştu ve kar beyazı fularının üzerindeki teni kıpkırmızı parlıyordu.

"Evet. Ve buraya çarşamba günü gelmiş, beş gün önce."

"O zaman Barbados'a gelmeden önce başka bir yere gitmiş! Nereye gittiğini biliyor muyuz?"

Başını iki yana salladı.

"Villiers bilmiyor. *Bruja*'nın kaptanı ile konuştuğunu ve adamın nerede olduğu ya da ne yaptığı konusunda pek sır vermeyen bir tip gibi göründüğünü söyledi. Villiers, *Bruja*'nın sahtekâr bir gemi olarak ün saldığını bildiği ve kaptanın da köleleri iyi bir fiyata satmaya gönüllü olduğunu gördüğü için bunu düşünmenin pek de yararlı olacağını sanmıyor."

"Ama," – hafiften yüzü aydınlandı – "Villiers bana aldığı kölelerin evraklarını gösterdi. Senin kölende de bunları görmüşsündür?"

"Ona böyle demeni istemiyorum," dedim. "Ama evet. Senin gördüklerinle aynı mı?"

"Tam olarak değil. Evrakların üçünde önceki sahibin adı yok ama Villiers onların Afrikalı olmadığını söylüyor. Hepsi birkaç kelime İngilizce biliyormuş. Bir listede önceki sahibin adı vardı ama isim de karalanmıştı,

bu yüzden okuyamadım. Diğer ikisinde önceki sahip olarak Jamaika'dan Rose Hall'lı Bayan Abernathy yazılmış."

"Jamaika mı? Ne kadar uza–"

"Bilmiyorum," diye sözümü kesti. "Ama Bay Warren bilir. Her şey yoluna girecek. Her durumda ilk başta Jamaika'ya gitmek zorundayız, en azından bu iğrenç kokudan ölmeden önce nakliyeyi boşaltmak için." Titizlikle uzun burnu kırıştı ve ben de bir kahkaha attım.

"Böyle yaptığın zaman karıncayiyene benziyorsun," dedim.

Dikkatini dağıtma girişimim başarıyla sonuçlanmıştı, geniş ağzının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı.

"Ahh, öyle mi? Karıncaları yiyen bir hayvan da mı var?" Barbados iskelesine sırtını dönerek şakaya en iyi şekilde cevap verdi. Küpeşteye yaslandı ve bana gülümsedi. "Doyurucu olduklarını sanmıyorum."

"Sanırım bir sürü karınca yiyordur. Ne de olsa yahniden daha kötü olamazlar." Devam etmeden önce derin bir nefes aldım ama öksürerek çabucak nefesi geri verdim. "Tanrım, bu ne?"

Artemis yük iskelesinden ayrılmış limandan çıkmaya başlamıştı. Rüzgâra çıktığımız zaman, yoğun, keskin bir koku gemiyi doldurdu. Rıhtım yanı, ölü kaya midyesi, ıslak odun, çürümüş su yosunu ve tropikal bitki kokuyordu.

Mendilimle ağzımı ve burnumu sıkıca kapadım. "Bu ne böyle?"

Sorumu duyan Maitland, "Köle pazarının çıkışında bulunan yakma alanından geçiriyoruz, madam," diye açıklama yaptı. Kıyıyı işaret ediyordu, mum ağacının arkasından yoğun beyaz bir duman yükseliyordu. "Afrika'yı geçerken hayatını kaybeden köleleri yakıyorlar," diye açıkladı. "İlk başta yükü boşaltıyorlar sonra gemiyi temizliyorlar, bedenleri ayırıp kasabaya hastalık yaymasın diye şuradaki odun yığınlarına atıp yakıyorlar."

Jamie'ye baktım ve korku dolu ifadeyi yüzünde gördüm.

"Bedenleri ne zaman yakıyorlar?" diye sordum. "Her gün mü?"

"Bilmiyorum, madam ama sanmıyorum. Belki haftada bir kez." Maitland omuz silkti ve görevinin başının döndü.

"Bakmak zorundayız," dedim. Sesim kulaklarıma tuhaf gelmişti, sakin ve netti. Hiçbir şey hissedemiyordum.

Jamie'nin rengi attı. Yeniden arkasını döndü ve gözlerini dumanın yükseldiği yere odakladı, duman palmiye ağaçlarının arkasında oldukça yoğun ve beyazdı.

Dudaklarını bastırdı ve çenesini dikleştirdi.

"Evet," tek dediği buydu ve geminin yönünü değiştirmek için Bay Warren'a talimat vermeye gitti.

***

Ateşe bakan kişi (fark edilemeyen bir rengi ve şivesi vardı, yüzü oldukça kırışıktı) bir leydinin yakma yerine girme fikrine şaşkınlıkla itiraz etti ama Jamie kabaca onu kenara itti. Jamie onun peşinden gelmemi engellemeye çalışmadı ya da peşinden gelip gelmediğime bakmadı; onu yalnız bırakmayacağımı biliyordu.

Ağaçların arkasına kurulan küçük bir çukurdu, nehre uzanan küçük iskeleye uyumluydu. Karamış zift varilleri ve kuru odun yığınları, parlak yeşilliklerin ve cennet ağaçlarının ortasında yapışkan bir yığın halinde duruyorlardı. Sağ tarafta üzerinde tahta bir platformla büyük bir odun yığını vardı, onun üzerine de kölelerin bedenleri atılmıştı ve etraflarından zift akıyordu.

Ateş kısa süre önce yakılmıştı. Bedenleri yoğun duman kaplıyordu, uzuvların korkunç görüntüsünü engelleyen kalın bir örtü gibi bedenleri örtmüştü.

Jamie yığınlara bakmayı bıraktı. Dumanı ve kavrulmayı önemsemeden platforma atladı ve bedenleri kenara çekip beden kalıntılarını eşelemeye başladı.

Gri küllerden küçük bir yığın ve mat beyaz, çürümüş bir kemiğin kırık parçaları kenarda duruyordu. Kafatasının arka kıvrımı yığınların en

üstündeydi, bir yumurta kabuğu gibi kırılgan ve kusursuzdu.

"İyi hasat," dedi ateşi besleyen yanımdaki is kaplı küçük yaratık, mükâfat beklediğini belirten bir açıklamaydı bu.

Duman bir anlığına Jamie'nin bedenini örtmüştü ve onun yığınların üzerine düşüp yandığı gibi korkunç bir hisse kapıldım. Kızarmış etin korkunç kokusu havayı dolduruyordu. Kusacağımı düşünmeye başlamıştım.

Jamie!" diye seslendim. "Jamie!"

Cevap vermedi ama ateşin ortasından derin ve acı dolu bir öksürük sesi duydum. Birkaç dakika sonra da duman perdesi ikiye ayrıldı ve öksürerek Jamie ortaya çıktı.

Platformdan aşağıya indi ve iki büklüm durdu, ciğerleri dışarı çıkacak gibi öksürüyordu. Olduğu gibi isle kaplanmıştı, elleri ve kıyafetleri zift içindeydi. Dumandan kör olmuştu, gözyaşları yanaklarından akıyordu.

Ateşin başında duran adama birkaç kuruş verdim ve gözlerini açamayıp öksüren Jamie'yi kolundan tutarak ölüm vadisinden dışarıya çıkardım.

Ona yardım etmeye çalıştığımda, "Dokunma bana," diye soluyarak konuştu Jamie. Tekrar tekrar öğürdü ama sonunda durdu, sallanıyordu. Sonra yavaşça doğruldu.

"Dokunma bana," dedi yeniden. Dumandan ve kusmaktan kalınlaşan sesi bir yabancıya ait gibiydi.

Rıhtımın kenarına gitti, ceketini ve ayakkabılarını çıkardı, tamamen giyinik bir halde suya daldı. Bir müddet bekledim sonra eğildim ve uzağımda tutmaya dikkat ederek ceketi ile ayakkabılarını aldım. Ceketinin cebinde Brianna'nın resimlerinin bulunduğu dikdörtgen şekli belli belirsiz görebiliyordum.

Jamie sudan çıkıp, etrafa suları damlatarak geri gelene kadar bekledim. Zift lekeleri hâlâ duruyordu ama isin çoğu ve ateş kokusu gitmişti. İskeleye oturdu, başını dizlerine dayadı, zorla nefes alıyordu. Meraklı yüzler *Artemis*'in küpeştesine sıralanmış bize bakıyordu.

Ne yapacağımı bilemeden eğildim ve elimi omzuna koydum. Jamie başını kaldırmadan elini uzattı ve elimi sıktı.

"Orada değildi," dedi boğuk bir sesle.

Rüzgâr rahatlatıcıydı; omuzlarına dökülen ıslak saçlarının uçlarını hareket ettiriyordu. Küçük vadiden yükselen beyaz dumanın siyaha dönüştüğünü görerek arkama baktım. Duman yassılaşmış ve denize doğru gelmeye başlamıştı, ölü kölelerin külleri rüzgârda uçuşup Afrika'ya geri dönüyordu.

54

"Zorlu Korsan"

Lamba ışığında önüme dağılmış kâğıtlara sevimsizce bakarak, "Ben kimsenin sahibi olamam, Jamie," dedim. "Yapamam. Bu hiç doğru değil."

"Ben de seninle aynı fikirdeyim, Sassenach. Ama biz bu arkadaşla ne yapacağız?" Jamie yatağa yanıma oturdu, omzumun üzerinden mülkiyet evraklarını görecek kadar yakındı. Kaşlarını çatmış bir eliyle saçıyla oynuyordu.

"Onu serbest bırakabiliriz, en doğru görünen bu. Ancak böyle yaparsak, o zaman ne yapacak?" Öne doğru eğildi, kâğıtları okumak için gözlerini kısıyordu. "Fransızca ve İngilizce pek bilmiyor. Onu serbest bıraksak ve biraz para versek bile kendi başına hayatını sürdürebilecek mi?"

Murphy'nin peynirli ekmeklerinden bir tanesini düşünceli bir şekilde yavaşça yiyordum. Tadı güzeldi ama lambanın yanık yağ kokusu peynirin hoş kokusuna karışıyordu, kokuların temelinde gemiye yayılan yarasa guanosunun kokusu da vardı.

"Bilmiyorum," dedim. "Lawrence bana Hispanyola'da bir sürü serbest zenci olduğunu söyledi. Avrupalı göçmenler, melezler ve daha birçok kişi kendi işlerini yapabiliyorlarmış. Jamaika da böyle değil mi?"

Jamie başını iki yana salladı ve tepsideki ekmeğe uzandı.

"Ben öyle düşünmüyorum. Doğru, çalışıp kendi paralarını kazanan bazı serbest zenciler var ama bunlar terzilik, balıkçılık gibi ya da bu tarz işlere elverişli olan insanlar. Bu konuyu Temeraire ile biraz konuştum. Kolunu kaybedene kadar şeker kamışı kesiyormuş ve ondan başka da bir iş bilmiyormuş."

Sadece tadına bakarak ekmeği bıraktım ve kaşlarımı çatarak üzgün bir şekilde kâğıtlara bakmaya başladım. Bir köleye sahip olma fikri bile beni korkutuyor ve tiksindiriyordu ancak bu sorumluluktan kolay kolay sıyrılamayacağımı da anlamaya başlıyordum.

Adam beş yıl önce Gine sahilinde biri tarafından alınmıştı. Aklıma gelen ilk düşünce onu evine geri göndermekti ama bu da imkânsızdı; yolcu olarak onu kabul edebilecek Afrika'ya giden bir gemi bulunsa bile, büyük olasılıkla onu kabul eden gemi ya da Batı Afrika limanlarındaki diğer köleler tarafından adam yeniden köleleştirilecekti.

Tek başına seyahat ettiği, tek kollu ve cahil olduğu için kendini hiç de savunamayacaktı. Ve bir mucize eseri güvenli bir şekilde Afrika'ya ulaşıp, kendini hem Avrupa hem de Afrika kölelerinin ellerinden kurtarsa bile kendi köyüne gitme gibi bir şansı yoktu. Eğer böyle yaparsa – Lawrence nazikçe bana durumu anlatmıştı – kendi halkı onu artık hayalet olarak kabul ettiğinden ve onlara zarar vereceğini düşüneceğinden, muhtemelen onu ya öldürecekti ya da sürgün edecekti.

Jamie tek kaşını kaldırarak, "Onu satmayı düşünmüyorsun, değil mi?" diye nazikçe sordu. "Yani ona kibar davranacağını düşüneceğimiz birine?"

Artan baş ağrımı yatıştırmak için iki parmağımla kaşlarımın arasını ovalıyordum.

"Ona sahip çıkmaktan başka iyi bir yol göremiyorum," diye itiraz ettim. "Diğer türlüsü muhtemelen daha kötü olabilir, çünkü yeni sahiplerinin ona ne yapacaklarını bilemeyeceğiz."

Jamie iç çekti. Günün çoğunu Fergus ile birlikte siyah, kötü kokulu yük ambarına tırmanıp Jamaika'ya ulaştığımızda kolaylık olsun diye yük envanterini oluşturarak geçirmişti ve oldukça yorgundu.

"Evet, anlıyorum," dedi. "Ne var ki açlıktan öleceğini bilerek onu serbest bırakmak da hiç nazikçe değil."

"Hayır." Tek kollu bir köleye hiç de uygun görmediğim bu kaba isteğe karşı koymuştum. Eğer bu isteğe karşı koymasam benim için büyük rahatlık olurdu – ama o köle için olmazdı.

Jamie yataktan kalktı ve gerindi. Masaya uzandı ve omuzlarını rahatlatmak için onları esnetti. Eğildi ve beni iki kaşımın ortasından öptü.

"Sen canını sıkma, Sassenach. Jared'ın tarla yöneticisiyle konuşurum. Belki onun yapabileceği bir iş bulur ya da belki başka bir şe–"

Yukarıdan gelen bir uyarı onun sözünü kesti.

"Gemi geliyor, heeey! Sallanmayın, aşağıya inin! Ön taraftan çekilin!" Gözcünün bağırışı ısrarcıydı ve işçiler ortaya çıkmaya başladığında birden ani bir gürültü ve hareketlenme meydana geldi. Sonra *Artemis* yelkenlerini kaldırdığından daha fazla bağrış, ani bir titreme oldu.

"Tanrı aşkına ne–" diye başladı Jamie. Ezici bir çarpma onun sözünü yarıda kesti ve yana kaydı, gözleri panik içindeydi. Oturduğum sandalyeden düşüp yere çarptım. Gaz lambası tutacından kurtuldu ve neyse ki yere düşmeden önce kendiliğinden söndü, oda zifiri karanlığa bürünmüştü.

"Sassenach! İyi misin?" Jamie'nin yakından gelen sesi üzgün ve endişeliydi.

Masanın altından dışarıya çıkarken, "Evet," dedim. "Ya sen? Neler oluyor? Birileri bize mi çarptı?"

Bu sorulara cevap vermeyi beklemeyen Jamie gitti ve kapıyı açtı. Üstteki güverteden bağrışlara karışan düşme ve küçük patlama sesleri geliyordu.

"Korsanlar," dedi kısaca. "Kıstırıldık." Gözlerim karanlığa alışmaya başlıyordu; gölgesinin çekmecedeki tabancasını almak için masaya atıldığını görebiliyordum. Yatak yastığının altındaki kamasını da almak için durdu ve kapıya gitti, elbette giderken talimatlarını vermeyi de unutmadı.

"Marsali'yi al ve aşağıya git, Sassenach. Hızlı bir şekilde kıç tarafına, guano paketlerinin olduğu büyük ambara gidin. Arkasına saklanın ve oradan da çıkmayın." Sonra da gitti.

Valide Hildegarde'nin Paris'te onu görmeye gittiğim zaman bana verdiği kutuyu bulmak için yatak dolabına gitmek için uğraştım. Korsanlara karşı kullanılacak bir neşter yetersiz olabilirdi ama ne kadar küçük de olsa kendimi savunabileceğim bir silahımın olduğunu bilmek kendimi iyi hissettiriyordu.

"Claire anne?" Marsali'nin sesi kapıdan geliyordu, yüksek ve korku doluydu.

"Buradayım," dedim. Marsali hareket ederken açık renkli elbisesinin pamuklu kumaşını görebildim ve eline fildişi mektup açacağını

tutuşturdum. "İşte, al bunu. Her duruma karşı yanında olsun. Gel hadi, aşağıya gitmeliyiz."

Bir elimde uzun saplı ampütasyon (organ kesme) bıçağı ve diğer elimde bir neşter kümesiyle geminin kıç ambarına doğru yola koyuldum. Üsteki güvertede ayak sesleri gümbürdüyor, küfürler ve bağrışlar geceyi dolduruyordu. Bu seslere *Artemis*'e çarpan bilinmeyen geminin sebep olduğunu düşündüğüm inleyen sürtünme sesleri karışıyordu.

Ambarın havası zift gibi karanlık ve keskin kokuyla ağırdı. Öksürerek yavaşça ambarın arkasına gittik.

"Onlar kim?" diye sordu Marsali. Sesi tuhaf bir şekilde alçak çıkmıştı, ambarın yankısı etrafımızı saran guano yığınlarıyla azalmıştı. "Sence korsanlar mı?"

"Öyle olduğunu sanıyorum." Lawrence bize Karayipler'in korsan gemileri için zengin bir av bölgesi olduğunu söylemişti ama yükümüz değerli olmadığı için bize bir sıkıntı olacağını sanmıyorduk. "Sanırım onlar pek koku almıyorlar."

"Ne?"

"Yok bir şey," dedim. "Gel aşağıya otur; beklemekten başka yapacak bir şey yok."

Tecrübelerime dayanarak, erkekler savaşırken beklemenin hayatta en zor şey olduğunu biliyordum ama mantıklı bir seçenek de yoktu.

Aşağıya gelen kavga sesleri uzaktan düşme sesi gibi geliyordu ancak sürekli çarpan tahtaların inleyişi bütün gemiyi sarıyordu.

Marsali etrafı dinlerken, "Tanrım, Fergus," diye fısıldadı, sesi acı doluydu. "Yüce Meryem, onu koru!"

Ben de sessizce yukarıdaki kaosta bir yerlerde olan Jamie için aynı duayı ettim. Birkaç dakika önce kaşlarımın arasında öptüğü küçük noktaya dokunarak istavroz çıkardım, en son dokunuşu olduğunu düşünmek istemiyordum.

Ansızın yukarıda bir patlama oldu, oturduğumuz yeri bile titreten bir gümbürtüydü.

"Bizi bombalıyorlar!" Marsali panikleyerek ayağa fırladı. "Bizi batıracaklar! Dışarı çıkmalıyız! Burada boğulacağız!"

"Bekle!" diye seslendim. "Sadece top gülleleri!" Fakat o durmadı. Panikleyerek sendelediğini, guano balyaları arasında ağlayarak ilerlediğini duyabiliyordum.

"Marsali! Geri gel!" Ambarda hiç ışık yoktu; kızın seslerini duymaya çalışarak boğucu atmosferde birkaç adım attım ama parçalanan paketlerin sesleri onun varlığını benden saklıyordu. Üst kattan bir patlama sesi geldi ve üçüncüsü neredeyse gemiyi yana yatıracaktı. Ortalık tozla kaplandı. Öksürmeye başlamıştım, gözlerim sulanmıştı.

Kolumla gözlerimi sildim. Ambarda bir ışık vardı, yakınımdaki balyanın kenarını aydınlatan loş bir ışıktı.

"Marsali!" diye seslendim. "Neredesin?"

Işığın tarafından gelen cevap korkunç bir çığlıktı. Hemen balyanın etrafını dolaştım ve diğer ikisini kenara ittim. Marsali'yi merdivenin yanında yarı çıplak bir adamın pençeleri arasında buldum.

İri yarı, kat kat yağları olan adamın boynunda bozuk paralar ve düğmelerden oluşan bir zincir vardı. Marsali bağırarak adama vurdu ama adam bu darbelerden sakınmıştı.

Sonra beni gördü ve gözleri açıldı. Geniş basık bir yüzü ve siyah saçlarını bağlayan kapkara bir kurdelesi vardı. Eksik dişlerini göstererek pis pis bana sırıttı ve kulağa İspanyolca gibi gelen sözlerle küfürlü bir şeyler söyledi.

"Bırak onu!" diye bağırdım. "*Basta, cabrón* !" Bu hatırlayabildiğim en İspanyolca sözdü. Bunu komik bulmuşa benziyordu, çünkü daha çok güldü. Marsali'yi bıraktı ve bana doğru döndü. Ben de neşterlerimden bir tanesini ona fırlattım.

Kafasını sıyırıp geçmişti, adam şaşkındı ve başını hemen yana çekti. Marsali onun yanından kurtulup merdivene atıldı.

Korsan bir ona bir bana bakarak bir şeyler geveledi fakat sonra merdivene döndü, kilosuna rağmen büyük bir çeviklikle birkaç basamak çıktı. Marsali ambar ağzına doğru çıkarken adam onu ayağından yakaladı ve Marsali bağırmaya başladı.

Alçak sesle küfürler savurarak merdivene doğru koştum ve uzanarak uzun saplı ampütasyon bıçağımı elimden geldiğince sert bir şekilde adamın ayağına batırdım. Korsan acıyla haykırdı. Başımın yanından bir şey düştü ve yanağıma oluk oluk kan akmaya başladı.

Şaşkınlık içinde geri çekildim, düşen şeyin ne olduğunu görmek için yere bakındım. Küçük kahverengi bir ayak parmağıydı, nasırlı, siyah tırnaklı ve kir içindeydi. Korsan yeri titreten bir gümbürdemeyle yanıma düştü ve bana doğru atıldı. Hemen kenara çekilmiştim ama o elbisemin kolunu yakalayabilmişti. Elbisemin yırtılmasını umursamayarak kolumu hızla çektim ve elimdeki bıçağı adamın yüzüne sapladım.

Şaşkınlıkla geri çekilen adam kendi kanının üzerinde kaydı ve yere düştü. Hemen merdivene atladım ve neşteri yere düşürerek hayatımı kurtarmak için yukarıya tırmanmaya başladım.

Adam arkamdan hızla gelmiş ve elbisemin kenarını tutabilmişti. Eteğimi ondan kurtardım ve yukarıya tırmanmaya devam ettim, boğucu ambarın tozlu havası ciğerlerimi yakıyordu. Adam bilmediğim bir dille arkamdan bağırıp duruyordu. Beynimin bir kısmı bu dilin Portekizce olduğunu düşünüyordu.

Ambardan güverteye çıktığımda kendimi kaosun ortasında buldum. Havada barut kokusu vardı ve erkeklerden oluşan küçük bir grup itişip kakışıyor, küfürler edip güvertede yuvarlanıyorlardı.

Etrafa bakınmak için zamanım yoktu; arkamdaki ambarın ağzından ürkütücü bir ses geldi. Hemen küpeşteye atıldım. Bir müddet duraksadım, dar tahtanın üzerinde dengemi sağlamaya çalışıyordum. Aşağıdaki deniz baş döndürücü bir şekilde simsiyah çalkalanıyordu. Halatlara tutundum ve hemen tırmanmaya başladım.

Bu bir hataydı; bunu en başından biliyordum. Adam bir denizciydi ama ben değildim. Ve o adamın onu engelleyen bir elbisesi de yoktu.

Tutunduğum halatlar dans ediyor, titriyorlar ve aşağıda arkamdan gelen adamın ağırlığıyla sarsılıyorlardı.

Ben üst halatlardan yavaşça ilerlerken, adam bir şebek gibi tırmanıp alt halatlardan yukarıya geliyordu. Alttan yanıma yanaştı ve suratıma bir tokat attı. Ben ise tırmanmaya devam ettim, çaresizlikle ilerliyordum çünkü başka yapacak bir şeyim yoktu. Adam lanet dişlerini gösterip sırıtarak bana bir şeyler söylerken, kolayca bana ayak uydurabiliyordu. Onun hangi dili konuştuğu önemli değildi; adamın niyeti belliydi. Tek eliyle halata tutunarak kuşağından denizci kamasını çıkardı ve kıl payı beni ıskalayan sert bir darbe savurdu.

Bağıramayacak kadar çok korkuyordum. Gidebileceğim hiçbir yer yoktu, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gözlerimi sıkıca kapadım ve ne olacaksa hemen olsun istedim.

Olmuştu. Sert bir güm sesi, acı bir inleme ve güçlü bir balık kokusu ortalığı kaplamıştı. Gözlerimi açtım. Korsan yoktu. Bay Willoughby'nin evcil kuşu Ping An direğin üzerinde bir metre uzağımda duruyordu, dengede durmak için kanatları yarı açıktı ve göğsü sinirden inip kalkıyordu.

"Guaa!" diye öttü sertçe. Küçük boncuk gibi bir sarı gözünü bana dikti ve uyarırcasına gagasını açıp kapadı. Ping An gürültüden ve kargaşadan nefret ederdi. Portekizli korsanları da sevmediği açıktı.

Gözlerimin önünde benekler uçuşmaya başlamıştı ve başımın döndüğünü hissediyordum. Yeniden hareket edebilene kadar halatı sıkıca tuttum, titriyordum. Aşağıdaki gürültü artık durgunlaşmıştı ve bağrışların gidişatı değişmişti. Bir şey olmuştu; artık savaşın bittiğini düşünüyordum.

Birden yelkenlerin açıldığını belirten yeni bir ses ve sıkıca tuttuğum halatın titremesiyle uzun bir gıcırdama meydana geldi. Evet, bitmişti; korsan gemisi uzaklaşıyordu. *Artemis*'in uzağında korsan gemisinin ana direğinin ve halatlarının hareket ettiğini görebiliyordum, Karayip'in gümüş gökyüzüne karşı simsiyah duruyordu. Çok ama çok yavaşça uzun yolu yeniden inmeye başladım.

Aşağıdaki fenerler hâlâ yanıyordu. Barut dumanı her şeyi kaplamıştı ve orada burada yatan kişiler vardı. Aşağıya inerken bakışlarım onların

üzerinde geziyor, kızıl saçlı birini arıyordu. Onu bulmuştum. Kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Jamie dümenin yanında bir fıçının üzerinde oturuyordu. Başı arkaya doğru yatıktı, gözleri kapalıydı, kaşına bir bez parçası bastırılmıştı ve elinde bir viski bardağı vardı. Bay Willoughby onun yanında dizlerinin üzerine çömelmiş, ilkyardım amaçlı bir viskiyi de pruva direğinin oraya oturmuş iyi görünmeyen MacLeod'a veriyordu.

Zorlandığım ve karşılık verdiğim için tamamen titriyordum. Başım dönüyor ve hafiften üşüyordum. Bunun sebebi hiç şüphesiz şoktu. Ben de bir yudum viskiyle kendime gelebilirdim.

Küpeştenin üzerindeki küçük halatlara tutundum ve ellerimin soyulmasını önemsemeden güverteye giden geri kalan yolu kayarak inmeye başladım.

Jamie'nin birden doğrulup gözlerini açmasını sağlayan bir güm sesiyle beceriksizce yere indim. Gözlerindeki ferahlayan bakış beni ona doğru çekmişti. Sıcak sert omzuna dokunmamla kendimi daha iyi hissettim.

Bakmak için ona eğilerek "İyi misin?" diye sordum,.

"Evet, küçük bir sıyrık o kadar," dedi bana gülümserken. Saç bitiminde küçük bir kesik vardı, bir şey ona çarpmıştı ama kan çoktan pıhtılaşmıştı. Gömleğinin önünde kurumuş koyu bir kan lekesi vardı ama kolu da kan içindeydi. Aslında kolu yeni akan parlak bir kanla sırılsıklam olmuştu.

"Jamie!" Omzunu tuttum, gözlerim bulanıklaşmaya başlamıştı. "Sen iyi değilsin. Bak, hâlâ kanaman var!"

Ellerim ve ayaklarım uyuşmuştu. Jamie ani bir korkuyla birden ayağa kalktığında kollarımdaki tutuşunu neredeyse hissetmiyordum.

"Tanrım!" dedi korku dolu bir sesle, gözlerim artık kararıyordu. "Bu benim kanım değil, Sassenach. Bu senin kanın!"

***

"Ölmeyeceğim," dedim öfkeyle, "ateşin verdiği bitkinlik olmadığı sürece sorun yok. Çek şu lanet olası şeyleri üzerimden!"

Ölmemem için gözyaşları içinde yalvararak bana bakan Marsali, bu bağırışımla biraz rahatlamış görünüyordu. Ağlamayı kesti ve umutla burnunu çekti fakat sıkıca sarıldığım örtüleri, ceketleri, battaniyeleri ve diğer eşyaları kaldırmak için bir şey yapmadı.

"Ahh, bunu yapamam, Claire anne!" dedi. "Babam sıcak tutulman gerektiğini söyledi!"

"Sıcak mı? Canlı canlı burada haşlanıyorum!" Kaptanın kamarasındaydım ve arka pencereler tamamen açık olmasına rağmen alt güvertedeki hava güneşin sıcağı ve yükün keskin kokusuyla boğucuydu.

Örtülerimin altından kalkmak için çabaladım ama sağ koluma bir şimşek çarpmadan önce birkaç santim yerimden kımıldayabildim. Küçük parlak zikzaklarla gözlerim kararmıştı.

"Kımıldama," dedi sert bir İskoç sesi. Omuzlarımın altında bir kol belirdi ve büyük bir el başımı kucakladı. "Evet, böyle daha iyi. Koluma yat bakalım. Şimdi iyi misin, Sassenach?"

"Hayır," dedim, gözkapaklarımda renkli fırıldaklar görüyordum. "Kusacağım."

Kustum da. Her kasılmada sağ koluma sıcak bıçaklar batırılıyormuş hissi veren iğrenç bir süreçti.

"Ahh, Yüce Tanrım!" dedim sonunda soluk soluğa.

"Bitti mi?" Jamie dikkatlice beni yatırdı ve başımı yastığa koydu.

"Eğer ölmemi kastediyorsan, ne yazık ki cevabım hayır." Bir gözümü araladım. Yatağımın yanına diz çöküp oturmuştu, başının etrafına sarılan kanlı bezle ve hâlâ üzerinde olan kanlı gömleğiyle korsana benziyordu.

Öylece duruyor ve kamarada hareket etmiyordu, bu yüzden diğer gözümü de açtım. Jamie hafiften bana gülümsedi.

"Hayır, ölmedin. Fergus bunu duyduğuna çok sevinecek."

Sanki bu işaretmiş gibi Fergus'un başı endişeli bir şekilde kamaranın kapısında belirdi. Beni uyanık görünce yüzüne baş döndüren bir gülümseme yayıldı ve hemen kayboldu. Üst kattan sesini duyabiliyordum, yüksek sesle

mürettebata kurtulduğumu söylüyordu. Benim utanmama rağmen haberler üst güvertede neşeyle karşılandı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ne mi oldu?" Bir kupaya su koyan Jamie durdu ve kupanın kenarından ters ters bana bakmaya başladı. Yanıma diz çökerek oturdu ve su içmem için başımı kaldırdı.

"Bir de ne oldu diye soruyor! Gerçekten ne mi oldu? Sana Marsali ile birlikte güvenli bir şekilde aşağıda kalmanı söyledim. Ama sonra senin gökyüzünden ayaklarımın dibine düştüğünü ve kanlar içinde olduğunu gördüm!"

Yüzünü yatağa yakınlaştırdı ve öfkeyle bana baktı. Uzaktan tıraşlı ve normal görünürken on beş santimlik mesafeden oldukça gaddar, kirli sakallı, kana bulanmış ve öfkeli görünüyordu. Hemen yeniden gözlerimi kapadım.

"Bana bak!" dedi aynı anda ve verdiğim kararın doğru olmasına rağmen ben de baktım.

Mavi gözleri gözlerime odaklıydı ve öfkeden kısılmışlardı.

"Ölüme ne kadar yakınlaştığını biliyor musun?" diye sordu. "Kolunda koltuk altından dirseğine kadar derin bir kesik var ve ben zamanında kolunu sarmasaydım oracıkta köpekbalıklarına yem olacaktın!"

Büyük bir yumruk yatağımın yanına inmişti, şaşkındım. Bu hareket kolumu acıtmıştı ama sesimi çıkaramadım.

"Sana lanet olsun, kadın! Sen hiç sana denileni yapmayacak mısın?"

"Muhtemelen hayır," diye uysalca cevap verdim.

Sertçe kaşlarını çatarak bana döndü fakat ben bakır rengi sakallarının arasındaki ağzının hafiften seğirdiğini görebiliyordum.

Yeniden homurdandı ve yüzünü yataktan çevirdi.

"Bay Willoughby!" diye bağırdı. Kısa sürede Bay Willoughby bir demlik çay ve bir şişe kanyak tepsisiyle içeriye girdi; yüzü sevinçle parlıyordu.

"Çay!" Oturmaya çalışarak soluklandım. "Harika." Kamaranın boğucu havasına rağmen ihtiyacım olan tek şey sıcak çaydı. Kanyak katılmış leziz tat boğazımdan aşağıya kaydı ve titreyen midemde yerini buldu.

"Hiç kimse çayı İngilizler'den daha iyi yapamaz," dedim, çayın kokusunu içime çekerek. "Tabii Çinliler hariç."

Bay Willoughby'nin gözleri ışıldadı ve memnuniyetle başını salladı. Jamie yeniden homurdandı, böylece bu öğleden sonra toplam üç kez homurdanmış oldu.

"Öyle mi? İyi, vaktin varken bunun tadını çıkar."

Bu kulağa pek hoş gelmiyordu. Fincanımın üzerinden dik dik ona baktım. "Bununla ne demek istedin?" diye sordum.

"Çayını bitirdiğinde koluna bakacağım," dedi. Demliği aldı ve içine baktı.

"Bir insan vücudunda ne kadar kanın olduğunu bana söyler misin?" diye sordu.

"Yaklaşık yedi buçuk litre kadar," dedim, şaşkındım. "Ne oldu ki?"

Demliği indirdi ve öfkeyle bana baktı.

"Çünkü," dedi, sesi oldukça sertti, "güvertede bıraktıklarını da hesaba katarsak kanının yarısını kaybetmiş olabilirsin. Al, biraz daha iç." Fincanı yeniden doldurdu, demliği masaya koydu ve uzun adımlarla yürüyerek dışarı çıktı.

"Sanırım Jamie bana çok kızgın," diye üzülerek Bay Willoughby ile konuşmaya başladım.

"Kızgın değil," dedi rahatlatırcasına. "Tsei–mi çok korktu." Küçük Çinli bir elini sağ omzuma koydu, bir kelebek gibi nazikti. "Bu acıtıyor mu?"

Bir iç çektim. "Dürüst olmak gerekirse, evet acıtıyor," diye cevap verdim.

Bay Willoughby gülümsedi ve kibarca omzumu okşadı. "Yardım edeceğim," dedi teselli edercesine. "Sonra."

Kolumun sızlamasına rağmen mürettebata bakacak kadar kendimi iyi hissediyordum. Bay Willoughby'nin dediğine göre onların yaraları kesikler,

ezikler, beyin sarsıntısı ve küçük bir kol çatlağından ibaretti.

Koridordaki gürültü Jamie'nin geldiğini haber veriyordu. Fergus da yanındaydı, kolunun altında benim ilaç kutum ve bir elinde de kanyak şişesi vardı.

"Tamam," dedim kabul ederek. "Bir bakalım."

Kötü yaralara yabancı değildim ve teknik konuşacak olursak bu pek de kötü değildi. Diğer yandan söz konusu olan benim kendi kolumdu ve ben teknik olmaya hiç niyetli değildim.

"Ahh," dedim belirsizce. Yara renkli olmasına rağmen Jamie haklıydı. Uzun temiz bir kesikti; omzumda ön kol kasımın altından başlayıp dirsek ekleminin birkaç santim üzerinde bitiyordu. Kol kemiğimi tam olarak göremesem de hiç şüphesiz oldukça derin bir yarıktı ve kenarları da açıktı.

Sıkıca sarılı olmasına rağmen kolum hâlâ kanıyordu ama sızıntı hafifti; ana damarlar kesilmiş gibi görünmüyordu.

Jamie ilaç kutumu açmıştı ve büyük işaret parmağıyla dalgın bir şekilde karıştırıyordu.

"İplik ve iğne bulman gerek," dedim, kanyak haricinde bir anestezi olmadan koluma otuz ya da kırk dikiş atılacağını fark ederek birden korkuya kapılmıştım.

Jamie kaşlarını çatarak kutuya bakarken, "Afyon ruhu yok mu?" diye sordu. Onun da aynı şeyleri düşündüğü açıktı.

"Hayır. Hepsini *Porpoise*'ta kullandım." Sol elimin titremesini kontrol etmeye çalışarak boş çay fincanına biraz daha kanyak koydum ve büyük bir yudum içtim.

İçkimi yudumlarken yeni kanyak şişesini göstererek, "Çok düşüncelisin, Fergus," dedim, "ama iki şişe gideceğini sanmıyorum." Jared'ın Fransız kanyağı güçlü olduğundan bir çay fincanından fazlası gerekli değildi.

Bir seferde uykuya götürecek kadar içki içsem mi, yoksa operasyonu gözetlemek için yarı ayık kalsam mı diye düşünüyordum. Kendime dikiş atma gibi bir şansım yoktu, sol elim bir yaprak gibi titriyordu ve Fergus da

tek elle bunu yapamazdı. Evet, Jamie'nin büyük elleri bazı işlerde çok hafif olabiliyordu ama...

Jamie başını iki yana sallayıp ikinci şişeyi alırken düşüncelerimi böldü.

"İçmen için değil, Sassenach. Bu yarayı temizlemek için."

"Ne!" Şoktan yaranın dezenfekte edilmesi gerektiğini tamamen unutmuştum. Normalde yaraları suyla seyrelttiğim damıtılmış tahıl alkolüyle temizlerdim ama savaş gemisiyle karşılaştığımızda bunun tamamını kullanmıştım.

Dudaklarımın hafiften uyuştuğunu hissedebiliyordum ve bu içtiğim kanyağın etkisi değildi. Kuzey İskoçyalılar çok soğukkanlı, sabırlı savaşçılardı ve denizciler de öyleydi. Kırılan kemikleri düzeltirken, küçük ameliyatlarımı yaparken, dikişleri dikip işimi başarıyla bitirirken erkeklerin öylece yattığına birçok kez şahit olmuştum ama iş alkolle dezenfekte etmeye gelince bu en zor kısımdı – çığlıklar millerce öteden duyulabilirdi.

"Eee... bekle bir dakika," dedim, "belki biraz kaynamış su gerekebilir."

Jamie sevimsiz bir ifadeyle beni izliyordu.

"Beklemek işi kolaylaştırmıyor, Sassenach," dedi. "Fergus, şişeyi al." Ve ben itiraz etmeden önce Jamie beni yataktan kaldırdı ve beni kucağına alarak yatağa oturdu. Beni sıkıca kendine doğru bastırıp sol kolumu sabitlerken, sağ bileğimi sıkıca tutarak kolun açıkta kalmasını sağladı.

'Acıdan öldüğünüzü sanırsınız ama maalesef ölmemişsinizdir.' Sanırım bunu söyleyen Ernest Hemingway'di. Buna cevap olarak söyleyebileceğim tek şey; ya Ernest bilinç durumu ile ilgili iyi bir ayrıma sahipti ya da hiç kimse onun yaralı etine bolca kanyak dökmemişti.

Açık olmak gerekirse tamamen bilincimi kaybetmiş olamazdım, çünkü Fergus'un, "Lütfen, leydim! Böyle çığlık atmayın. Adamları üzüyorsunuz," dediğini fark etmiştim.

Fergus'un da üzüldüğü açıktı; zayıf yüzü solgundu ve terler çenesinden aşağıya akıyordu. Fergus çok haklıydı, birkaç kişi kapıdan ve camdan içeriye bakıyordu. Hepsinin yüzünde de endişe ve korku ifadesi vardı.

Onlara selam vermek için aklımı toplayabildim. Jamie'nin kolları hâlâ beni sıkıca sarıyordu. Bu yüzden hangimizin titrediğine karar veremiyordum, sanırım ikimiz de titriyorduk.

Büyük bir yardımla kaptanın koltuğuna oturdum. Titriyordum ve kolum da hâlâ yanıyordu.

Duruma müdahale edip Jamie'nin ellerinden sessizce iğneyi alan Bay Willoughby idi.

"Ben yaparım," dedi otoriter bir sesle. "Bir dakika." Ve kayboldu, bir şey getireceği açıktı.

Jamie itiraz etmedi, ben de öyle. İkimiz de aynı anda iç çektik ve bu benim kahkaha atmama neden oldu.

"Düşünüyorum da," dedim. "Bir keresinde Brianna'ya iri adamların kibar ve nazik olduklarını, kısa boylu adamların ise kaba olduklarını söylemiştim."

"Evet, sanırım istisnalar kaideyi bozmuyor, değil mi?" Islak bir bezle kibarca terleyen yüzümü sildi.

"Bunu nasıl yaptığını bilmek istemiyorum," dedi iç çekerek, "ama Tanrı aşkına, Sassenach, bir daha bunu yapma!"

"Ben bir şey yapmaya çalışmıyorum..." diye başladım ama Bay Willoughby'nin gelişiyle sözüm yarıda kaldı. Jamie'yi tedavi ettiği zaman gördüğüm küçük yeşil ipek kumaş kutuyu tutuyordu.

"Ahh, küçük şişleri mi getirdin?" Jamie ilgiyle küçük altın iğnelere baktı ve bana gülümsedi. "Endişelenme, Sassenach. Bunlar can yakmıyor... ya da çok fazla değil," dedi.

Bay Willoughby'nin parmakları sağ avcumu inceliyor, oraya buraya dokunuyordu. Sonra her bir parmağımı tutup büktü ve yavaşça çekti, eklemlerimin çıtladığını hissedebiliyordum. Sonra iki parmağımı aldı ve bileğime doğru uzattı. Radyus ile dirsek kemiği arasındaki noktaya baskı yapıyordu.

"Burası Vicdan Kapısı," dedi yavaşça. "Burası sakin. Burası huzur." Haklı olduğunu düşünüyordum. Küçük altın iğnelerden bir tanesini alarak işaretlediği yere yerleştirdi.

İğne yerimden sıçramama sebep oldu ama Bay Willoughby elimi sıkıca tuttu, sıcacık dokunuşuyla yeniden rahatladım.

Üç iğneyi bileğime yerleştirdi, gösterişsiz bir kirpi oku gibiydiler, sanki sağ omzuma sprey sıkılmış gibi bir his veriyorlardı. Kobay durumunda olmama rağmen gittikçe meraklanıyordum. İğnelerin bulunduğu yerin sızlaması dışında aslında o kadar rahatsızlık vermiyorlardı. Bay Willoughby kısık rahatlatıcı bir sesle mırıldanıyor, boynuma ve omzuma hafifçe vurup, baskı yapıyordu.

Dürüst olmak gerekirse sağ kolumun uyuştuğunu ya da yapılanlardan dolayı dikkatimin dağıldığını tam olarak söyleyemiyordum ama en azından bu canımı çok acıtmıyordu – en azından iğneyi alıp dikiş atmaya başlayana kadar.

Jamie sol yanımda bir sandalyede oturuyordu. Yüzüme bakarken sol elimi tutuyordu. Bir dakika sonra sertçe söylenmeye başladı, "Nefesini bırak Sassenach. Daha kötüsü olmayacak."

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım ve onun bana dediğini anladım. Acıdan korktuğum için sandalyede kaskatı oturuyordum. Dikiş atılması hoş değildi ama dayanamayacağım bir şey de değildi.

Dikkatlice nefesimi bıraktım ve Jamie'ye gülmeye çalıştım. Bay Willoughby kısık sesle Çince bir şarkı söylüyordu. Jamie bir hafta önce bana bu şarkının tercümesini yapmıştı; bir gencin, sevgilisinin hareketlerini tek tek anlattığı bir şarkıydı. Bay Willoughby'nin ayağa kalkmadan önce dikiş atmayı bitirmesini umuyordum.

"Bu çok kötü bir kesik," dedi Jamie, gözleri Bay Willoughby'nin işindeydi. Ben ise bakmamayı tercih ediyordum. "Bir pala ya da denizci kamasıyla yapılmış olabilir."

"Sanırım denizci kamasıydı," dedim. "Aslında bundan eminim. Adam arkamdan geldi..."

"Niye bize saldırdıklarını merak ediyorum," dedi Jamie, benim söylediğime dikkat etmemişti. Kaşlarını çattı. "Yük yüzünden olacağını sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum," dedim. "Ama belki ne taşıdığımızı bilmiyorlardı?" Bu tamamen imkânsız görünüyordu; yüz metre yakınımıza gelen her gemi zehir gibi etrafımızı saran yarasa guanosunun kötü amonyak kokusunu alabilirdi.

"Belki gemiyi kolayca elde edebileceklerini sandılar. *Artemis*'in değerli yük taşıyıp taşımaması önemli değildi."

Bay Willoughby şarkısını bitirip düğüm attığında gözlerimi kırptım. Ben onun daha dikişin yarısında olduğunu düşünüyordum ama buna dikkat etmemiştim.

"Korsan gemisinin adını biliyor muyuz?" diye sordum. "Tamam, bu sularda birçok korsan var ama *Bruja*'nın üç gün önce bu çevrede olduğunu biliyoruz ve–"

"Merak ettiğimde bu," dedi. "Karanlıkta gemiyi çok fazla göremedim ama *Bruja* bu geniş İspanyol gemisi ile aynı büyüklükteydi."

"Evet, benim peşimde olan korsan konuş–" diye başladım ama koridordan gelen sesler beni susturdu.

Fergus içeri girdi, konuşmayı yarıda kestiği için utanıyordu ama heyecandan kavrulduğu da açıktı. Bir elinde parlak şıngırdayan bir şey vardı.

"Lordum," dedi, "Maitland ön güvertede ölü bir korsan buldu."

Jamie kızıl kaşlarını yukarıya kaldırdı ve bakışlarını Fergus'tan bana çevirdi. "Ölü mü?"

"Tamamen ölü, lordum," dedi Fergus hafiften ürpererek. Maitland etrafı gözetliyordu, zaferini anlatmada oldukça endişeliydi. "Ahh, evet lordum," dedi Jamie'ye ciddiyetle. "Tamamen ölü. Başına sert bir şeyle vurulmuş."

Üç adam da döndü ve bana baktı. Ben de hafiften onlara gülümsedim. Jamie bir eliyle yüzünü sıvazladı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve

kulağının ön kısmında kan pıhtısı vardı.

"Sassenach," diye başladı ölçülü bir tonla.

"Sana anlatmaya çalıştım," dedim nazikçe. Şoktan, kanyaktan ve hayatta zorlukla kaldığımı yeni anladığımdan hafiften başımın döndüğünü hissediyordum. Bay Willoughby'nin son yaptıklarını neredeyse fark etmemiştim bile.

"Üzerinde bu vardı, lordum." Fergus bir adım öne çıktı ve korsanın kolyesini önümüzdeki masaya koydu. Bir derinin üzerinde askeri üniformanın gümüş düğmeleri, parlak *kona* fındıkları, birkaç iri köpek balığı dişi, parlak denizkulağı parçaları, iri inciler ve bolca büyük kuruşlar diziliydi.

"Sanırım buna bakmanız gerek, lordum," diye devam etti Fergus. Elini uzattı ve parlak paralardan birini kaldırdı. Gümüş lekesiz kanyak rengindeydi, bir yüzünde Alexander'ın ikiz başını görebiliyordum. *M.Ö.* dördüncü yüzyıl üçlü dramıydı. Yepyeniydi.

***

Öğleden sonra olan olaylardan dolayı çok yorulduğum için hemen uykuya dalmıştım, kolumdaki acı ise kanyakla hafiflemişti. Şimdi ortalık kararmıştı ve kanyak da etkisini kaybetmeye başlamıştı. Kolum şişmiş ve her kalp atışıyla sızlıyormuş gibi görünüyordu. Ufacık bir hareket bile kolumu sızlatmaya yetiyordu. Kendimi çok sıcak hissediyordum muhtemelen ateşten kaynaklanıyordu.

Kamaranın diğer tarafındaki dolapta su sürahisi vardı. Ayaklarımı yataktan yere indirdiğimde bitkin ve başımın döndüğünü hissettim. Kolum da sızlamıştı. Biraz gürültü çıkarmış olmalıyım, çünkü kamaranın karanlık zemini birden hareketlendi ve Jamie'nin uykulu sesi geldi.

"Canın acıyor mu, Sassenach?"

"Biraz," dedim, bu durum hakkında dramatik olmak istemiyordum. Dudaklarımı kenetledim ve sol kolumla sağ kolumu tutarak neredeyse düşecek gibi ayağa kalktım.

"İyi," dedi.

"İyi mi?" dedim, sesim öfkeyle yüksek çıkmıştı.

Karanlıkta hafiften kıkırdayarak oturduğunda başı birden ay ışığında beliriverdi. "Evet, öyle," dedi. "Bir yara canını yakmaya başladığı zaman iyileştiği anlamına gelir. Yaralandığında onu hissetmiyordun, değil mi?"

"Hayır," diye kabul ettim. Ancak şimdi bunu hissedebiliyordum. Açık denizde hava oldukça serindi ve pencereden gelen rüzgârı yüzümde hissedebiliyordum. Terden ıslanmıştım ve yapış yapıştım, ince kombinezon göğüslerimde toplanmıştı.

"Hissetmediğini anlayabiliyordum. Bu da beni korkutuyordu. Ölümcül bir yarayı asla hissedemezsin, Sassenach," dedi kısık sesle.

Kısa bir kahkaha attım ama bu ani hareket kolumu sarsmıştı.

Sol elimle bardağa su koymaya çalışırken, "Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordum. "İlk elden öğrenebileceğin bir şey değil yani."

"Murtagh anlattı."

Su sessizce bardağa akıyor gibi görünüyordu, dökülen suyun sesi dışarıdaki burun dalgasında kayboluyordu. Sürahiyi masaya koydum ve bardağı kaldırdım, su ay ışığında siyah görünüyordu. Jamie geri geldiğim günden bu yana Murtagh'ın adını anmamıştı. Murtagh'ı Fergus'a sormuştum, onun Culloden'da öldüğünü söylemişti ama bu gerçek dışında başka hiçbir şey bilmiyordu.

"Culloden'da." Jamie'nin sesi kalasların çatırdaması ve bizi saran rüzgârın inlemesinden duyulacak kadar yüksek çıkıyordu. "Oradaki bedenleri yaktıklarını biliyor musun? Onları dinlerken sıra bana geldiğinde ateşin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordum." Geminin inlemesi arasında Jamie'nin zar zor yutkunduğunu duyabildim. "Bu sabah anladım."

Ay ışığı yüzünün derinliklerini ve renklerini göstermiyordu; yanaklarının geniş berrak yüzeyiyle, çenesinin beyazlığı ve boş göz çukurlarıyla adeta bir kurukafaya benziyordu.

"Culloden'a ölme niyetiyle gittim," dedi, sesi fısıltı gibi çıkıyordu. "Diğerleri gibi değildim. Bir misket kurşunuyla ölsem mutlu olurdum ama diğer taraftaki adamlar parçalara bölünürken, ben arazinin karşı tarafına gidip yarı yoldan geri döndüm." Ayağa kalktı, bana bakıyordu.

"Neden?" dedi. "Neden, Claire? Neden ben hayattayım da onlar değil?"

"Bilmiyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Belki kız kardeşin ve ailen içindir? Belki benim içindir?"

"Onların da ailesi vardı," dedi. "Eşleri, sevgilileri vardı. Onların yasını tutacak çocukları vardı. Fakat hepsi öldü. Ve ben hâlâ buradayım."

"Bilmiyorum, Jamie," dedim sonunda. Yanağına dokundum, çıkmaya başlayan sakallarıyla çoktan sertleşmişti, canlı olduğunun kanıtıydılar. "Sen de asla bilmeyeceksin."

Bir iç çekti ve bir anlığına yanağını avcuma bastırdı.

"Evet, bunu çok iyi biliyorum. Ama yine de onları düşündüğümde, özellikle Murtagh'ı düşündüğümde bunu kendime sormadan edemiyorum." Huzursuzca başını diğer yöne çevirdi, gözleri boşluktaydı. Onun hayaletlerle birlikte Drumossie Kırı'nda gezindiğini biliyordum.

"Çok yakında gidecektik. Adamlar aç halde saatlerdir Majesteleri'nin hücum emrini bekliyorlardı."

Savaş çizgisinin arkasında bir kayanın üzerinde güvenle oturup, ilk kez ordusunun emirlerini verecek olan Charles Stuart kararsızdı ve gecikmişti. İngiliz top gülleleri düzensiz Kuzey İskoçlar'ı yeterince beklemiş ve sonunda ateş açmıştı.

"Sanırım bu bir rahatlamaydı," dedi Jamie yumuşak bir sesle. "Arazideki herkes davanın kaybedildiğini ve hepimizin öleceğini biliyordu. Fakat yine de orada duruyor, İngiliz toplarının gelmesini ve siyah topların önümüze düşmesini bekliyorduk. Hiç kimse konuşmuyordu. Rüzgârın ve diğer taraftaki İngiliz askerlerinin bağrışları haricinde hiçbir şeyi duyamıyordum."

Ve sonra toplar atılmış ve adamlar düşmüştü. Geç kalınmış düzensiz bir emirle yeniden toplanan ayakta kalanlar ise kılıçlarını çekmiş ve düşmana

saldırmışlardı. İskoç sesleri topların sesiyle rüzgârda kayboluyordu.

"Duman çok yoğundu, bu yüzden birkaç metre ilerisini göremiyordum. Ayakkabılarımı çıkardım ve ben de bağırarak koşmaya başladım." Kanı çekilmiş dudakları hafiften yukarıya doğru kıvrılmıştı.

"Mutluydum," dedi, şaşkınlıkla konuşuyor gibiydi. "Hiç korkmuyordum. Yani ölmekten; yaralı kalmak ve bir seferde ölmeme haricinde hiçbir şeyden korkmuyordum. Ölecektim ve sonra her şey bitecekti. Seni yeniden bulacaktım ve her şey yoluna girecekti."

Ona yakınlaştım. Jamie elimi tutmak için gölgelerin arasından elini uzattı.

"Yanımdaki adamlar düşüyorlardı, ben de başımın yanından arı gibi vızıldayarak geçen top güllelerini ve kurşunları duyabiliyordum. Ancak hiçbiri bana dokunmuyordu." Sağ salim İngiliz sınırına ulaşmıştı, birkaç Kuzey İskoç Culloden Arazisi'nin karşı tarafına geçebilmeyi başarmıştı. Bir İngiliz topçu grubu, şaşkınlıkla palası yağmur ve kanla parlayan bir şeytan gibi dumanların arasından çıkan uzun İskoç'a şaşkınlıkla bakıyorlardı.

"Beynimin küçük bir kısmı neden onları öldürdüğümü soruyordu," dedi düşünceli bir şekilde. "Çünkü kaybettiğimizi ve kesinlikle kazanamayacağımızı biliyordum. Fakat öldürme isteğim vardı, nasıl bir şey bu bilir misin?" Parmakları soru sorarcasına elimi sıktı ve ben de 'evet' dercesine onun elini sıktım.

"Duramıyordum ya da duramayacaktım." Sesi kısıldı, ne acı ne de suçlama vardı. "Bunun çok tuhaf bir his olduğunu düşünüyorum, yani seninle birlikte düşmanını da mezara götürme isteğinin. Sıcak kırmızılığı göğsümde ve karnımda hissedebiliyordum. Sonra... kendimi ölüme verdim," diye bitirdi.

Dört kişi top arabasına yönelmişti, hiç birinde tabanca ve bıçaktan başka silah yoktu. Hiç biri bu kadar yakından bir saldırı beklemiyordu. Jamie'nin çılgına dönmüş gücü karşısında hepsi çaresizce duruyordu ve o hepsini öldürmüştü.

"Ayağımın altındaki yer sallanıyordu ve ben gürültüden neredeyse sağır olacaktım. Düşünemiyordum. Sonra İngiliz top güllesinin arkasında

olduğumu anladım." Yerden hafif bir kıkırdama sesi geldi. "Ölmeye çalışmak için çok kötü bir yer değil mi?"

Böylece Kuzey İskoçya ölülerine katılmak için yeniden kırın karşı tarafına gitmişti. "Arazinin ortasına yakın bir yerde çalılığa karşı oturuyordu. Yani Murtagh. Başında korkunç bir yara vardı. Onun öldüğünü biliyordum."

Ama aslında ölmemişti; Jamie vaftiz babasının yanına gelip küçük bedenini kollarının arasına aldığında Murtagh gözlerini açmıştı. "Beni gördü. Ve gülümsedi." Sonra yaşlı adamın eli Jamie'nin yanağına dokundu. "Korkma, *a bhalaich*," demişti Murtagh. "Ölmek can yakmıyor."

Jamie'nin elini tutarak bir müddet konuşmadım. Sonra iç çekti ve diğer eliyle çok ama çok kibarca yaralı koluma dokundu.

"Beni tanıdıkları için birçok kişi öldü ya da acı çekti, Sassenach. Anlık bir acıdan seni kurtarmak için bütün hayatımı veririm. Ama elimi şimdi sıksam, seni acıyla bağırtacağımı ve seni öldüremeyeceğimi de bilirim."

Göğsüne bir öpücük kondurmak için öne eğildim. Sıcak olduğu için çıplak yatıyordu.

"Beni öldürmeyeceksin. Murtagh'ı öldürmedin. Ve Ian'ı bulacağız. Beni yatağa götür, Jamie."

Bir müddet sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Laoghaire'e yani eve nadiren giderdim, biliyorsun" dedi uykulu bir halde. "Ama gittiğim zaman, en azından onu hep bıraktığım gibi buluyordum."

Başımı yan tarafa çevirdim, karanlık zeminden yumuşak nefesi geliyordu. "Yaa? Peki senin istediğin eş böyle mi olmalı? Yani olduğu yerde mi durmalı?"

Kıkırdamayla öksürük arası bir ses çıkardı ama cevap vermedi. Birkaç dakika sonra nefes alış verişi horlamaya dönüştü.

55

Ishmael

Hiç rahat uyuyamadım ve başımı zonklatan bir baş ağrısıyla geç vakitlerde ateşler içinde uyandım. Marsali alnıma bezleri koyduğunda ona itiraz edemeyecek kadar halsizdim ama oldukça rahatlamıştım ve zonklayan şakaklarıma konan serin sirkeli bezin tadını çıkararak gözlerimi kapatmıştım.

O kadar rahatlamıştım ki Marsali gittikten sonra yeniden uykuya dalmıştım. Rüyamda karanlık maden kuyularını ve kömürleşmiş kireç beyazı kemikleri gördüğüm sırada yataktan birden fırladım ve başımı sertçe bir şeye çarptım.

"Ne oluyor?" diye bağırdım ve başımı ellerimin arasına aldım, sanki bu hareket başımın düşmesini engelleyecekti. "Bu ne?" Işık beni rahatsız etmesin diye pencere örtülüydü, bu yüzden gözlerimin loşluğa alışması birkaç dakikamı aldı.

Kamaranın karşı tarafında büyük bir figür benim taklidimi yapıyordu, o da aynı acıyla başına yapışmıştı. Sonra yaylım ateşi gibi Çince, Fransızca ve Gaelce küfürler etmeye başladı.

"Lanet olsun!" dedi, bağrışları İngilizceye dönmüştü. "Cehenneme kadar yolun var, kahrolası!" Jamie pencerenin oradan kalktı, hâlâ dolabımın kenarına çarptığı başını ovalıyordu. Örtüyü kenara çekti ve pencereyi açtı, baş döndürücü bir ışıkla temiz hava içeriye doldu.

"Sen burada ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordum zorlanarak. İçeriye gelen ışık, hassas göz kapaklarıma iğne gibi batıyordu, yetmezmiş gibi başımın acısı da var. Tüm bu hengâme kolumdaki dikişler için de iyi olmamıştı.

"İlaç kutunu arıyordum," diye cevap verdi, başındaki ağrıyı hissedince yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, kafamı deldim. Şuna bak!" Hafiften kana bulanan iki parmağını gözüme tutuyordu. Sirkeli bezi parmakların üzerine koydum ve yeniden kendimi yastığa bıraktım.

"Niçin ilaç kutumu arıyordun ve şişeye kapatılmış böcek gibi sağa sola çarpmak yerine neden bana sormadın?" diye söylendim.

"Seni uyandırmak istemedim," dedi, öyle mahcup konuşmuştu ki vücudumun çeşitli yerleri zonklamasına rağmen kahkaha attım.

"Tamam. Dalga geçmiyorum," dedim. "Niye ilaç kutumu arıyordun? Biri mi yaralandı?"

Bezle başının tepesini dikkatlice ovalayıp sonucuna bakarak, "Evet, ben," dedi. "Başıma bakmak istemiyor musun?"

Cevabım hayır olacaktı fakat eğilmesi için işaret ettim. Gür saçının altında pervazın sebep olduğu küçük kesikle büyük bir şişlik vardı ama yara beyin sarsıntısına sebep olacakmış gibi görünmüyordu.

"Çatlak yok," dedim. "Gördüğüm en kalın kafatasına sahipsin." Annelik içgüdülerimle hareket edip öne eğildim ve şişliği nazikçe öptüm. Başını kaldırdı, gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

"Sanırım bu iyi gelir," dedim. Dudağının köşesinde bir tebessüm belirdi.

"Ahh, evet." Eğildi ve yaralı kolumun sargı bezini kibarca öptü.

"İyi mi?" diye sordu doğrulurken.

"Çok."

Kahkaha attı ve sürahiye uzanıp bir bardağa viski koyup bana verdi.

"Sıyrık gibi yaraları temizlemek için kullandığın ilacı arıyordum da," diye açıklama yaptı, kendine de viski koyarken.

"Akdiken losyonu. Elimde hazır yok çünkü saklanamıyor," dedim doğrularak. "Ancak acilse biraz demleyebilirim. Yapımı fazla sürmez." Ayağa kalkıp mutfağa gitme düşüncesi göz korkutucuydu ama belki bir kez hareket ettim mi kendimi iyi hissedebilirdim.

"Yok, acil değil," dedi. "Ambarda bir tutuklu var da biraz tartaklanmış."

Gözlerimi kırparak bardağımı indirdim.

"Bir tutuklu mu? Bir tutukluyu nereden bulduk?"

"Korsan gemisinden." Kaşlarını çatarak viskisine baktı. "Ama onun bir korsan olduğunu sanmıyorum."

"Neyin nesi peki?"

Bir dikişte viskisini içti ve başını iki yana salladı. "Bir bilsem. Sırtındaki izlere bakacak olursak kaçak bir köle gibi görünüyor ama öyleyse de niye böyle yaptığını bilmiyorum."

"Ne yaptı?"

"*Bruja*'dan denize atladı. MacGregor atladığını görmüş. *Bruja* denize açılınca adamın dalgalar arasında batıp çıktığını görmüş ve ona bir halat atmış."

"Evet, bu komik. Neden bunu yapmış ki?" diye sordum. Meraklanmaya başlamıştım ve viskimi yudumladıkça da başımın zonklaması azalıyor gibi görünüyordu.

Jamie parmaklarını saçına götürdü ve irkilerek durdu.

"Bilmiyorum, Sassenach," dedi, dikkatlice başının tepesini ovalıyordu. "Ama bizden kaçmaya çalışmıyorsa demek ki onlardan kaçmak istedi, değil mi?"

Viskinin son altın damlaları da boğazımdan kaydı. Jared'ın özel bir karşımıydı, son şişeden bir öncekiydi ve Jared'ın ona verdiği adın tamamen hakkını veriyordu – *Ceó Gheasacach*. 'Büyülü Buğu.' Kendimi tazelenmiş hissederek doğruldum.

Yataktan ayaklarımı çıkararak, "Eğer yaralıysa, ona bir baksam iyi olur," diye önerdim.

Jamie'nin bir önceki tavırlarını düşününce, beni yatağa yatıracağını ve Marsali'yi çağırıp göğsüme oturmasını söyleyeceğini umuyordum. Fakat bunun yerine düşünceli bir halde bana baktı ve başını salladı.

"Tamam. Ayağa kalkabilecek misin, Sassenach?"

Emin değildim ama deneyebilirdim. Ayağa kalktığım zaman oda yana yattı ve gözlerimin önünde siyah-sarı noktalar dans etmeye başladı ama

Jamie'nin kolundan tutarak ayakta durdum. Bir dakika sonra benekler uzaklaştı. Jamie'nin endişeyle yüzüme baktığını gördüm.

Derin bir nefes alarak "Tamam," dedim. "Hadi gidelim."

Tutuklu, mürettebatın tavlun dediği çeşitli yükler için ayrılan en alt güvertedeydi. Küçük ahşap bir alandı, pruvadan bir duvarla ayrılmıştı. Bazen buraya sarhoş ya da asi denizciler kapatılırdı.

Geminin iç kısımları karanlık ve havasızdı. Fener ışığı eşliğinde Jamie'nin arkasından yavaşça yürürken yeniden başımın döndüğünü hissediyordum.

Jamie kilitli kapıyı açtığında, ilk başta hapishaneden başka bir şey görmedim. Sonra Jamie feneriyle girmek için başını eğdiğinde, adamın gözlerindeki ışıltı orada olduğunu belli etti. Karanlık tahtaların arasından yüzünü gördüğümde, karışık aklımda beliren ilk düşünce 'Maça ası gibi siyah' oldu.

Jamie'nin adamı kaçak bir köle olarak düşünmesi çok normaldi. Adam Afrikalı gibi görünüyordu, adada doğmamıştı. Tenindeki koyu kırmızı-siyah renklerin haricinde, davranışı bir köle olarak büyümüş bir adama da benzemiyordu. Adam bir fıçının üzerinde oturuyordu, elleri arkadan sıkıca bağlanmıştı, ayakları da bağlıydı ama Jamie içeriye girdiğinde adamın başını kaldırdığını ve omuzlarını dikleştirdiğini görebilmiştim. Çok zayıftı ama kaslıydı, yırtık bir pantolon haricinde üzerinde hiçbir şey yoktu. Bedeninin hatları belli oluyordu; saldırıya ya da savunmaya hazırdı ama teslimiyet yoktu.

Jamie de bunu gördü ve bana duvarın orada kalmam için işaret etti. Feneri bir fıçının üzerine koydu ve kölenin önünde çömelerek oturdu, göz gözeydiler.

"*Amiki*," dedi boş ellerini iki yana açarak, avuçları yukarıya doğruydu.

"*Amiki*. *Bene bene*." Arkadaş. İyi. Bu *taki-taki* idi; Barbados'tan Trinidad'a olan limanlardaki ticaret gemilerinde konuşulan karma bir dildi.

Adam bir anlığına Jamie'ye öylece baktı, gözleri simsiyahtı. Sonra tek kaşını kaldırdı ve bağlı ayaklarını önüne uzattı.

Alaylı bir tonla bunun hangi dil olduğunu sorarcasına, "*Bene–bene amiki*?" dedi. İyi, arkadaş?

Jamie gülümseyerek homurdandı ve bir parmağıyla burnunu ovaladı.

"Bu önemli bir nokta," dedi İngilizce.

"İngilizce ya da Fransızca konuşabiliyor mu?" Biraz yanına yanaştım. Esirin gözleri bir anlığına bana odaklandı sonra uzaklaştı, yine aynı donuk ifadeye kavuştu.

"Eğer biliyorsa da bunu kabul etmeyecektir. Picard ve Fergus geçen gece onunla konuşmaya çalıştı. Tek kelime bile etmemiş sadece öylece bakmış. Gemiye geldiğinde bir kez konuştu o kadar. *¿Habla Español*?" dedi birden tutukluya. Cevap yoktu. Adam Jamie'ye bile bakmadı, sadece arkamda açık olan kapıya sakince bakıyordu.

"Ee, *sprechen Sie Deutsche*?" dedim deneme amaçlı. Adam yine cevap vermedi böylece Almanca ihtimali de ortadan kalkmış oldu. "Sanırım Hollandalı da değil."

Jamie dalga geçercesine bana baktı. "Pek fazla bir şey söyleyemeyeceğim, Sassenach ama onun Hollandalı olmadığından eminim."

"Eleuthere'da da köleler var, değil mi? Orası bir Hollanda adası," dedim sinirlenerek. "Ya da St. Croix, orası da Hollanda adası, değil mi?" Aklım yavaşça çalışmaya başlayınca esirin, korsanların ve Ian'ın yeri için tek şansımız olduğunu da fark ettim. "Ona Ian ile ilgili soru sormak için yeterince taki–taki biliyor musun?"

Jamie başını iki yana salladı, gözleri tutukludaydı. "Hayır. Ona söylediğim şeyin dışında sadece 'İyi değil', 'Ne kadar?', 'Onu bana ver' ve 'Bırak şunu piç kurusu' demeyi biliyorum, onlar da şu an pek işe yaramaz."

Bir an konuşmadık, sadece öylece tutukluya baktık.

"Hay canı cehenneme," dedi Jamie birden. Belinden kamasını çekip fıçının arkasına geçti ve tutuklunun bileklerindeki ipi kesti.

Ayaklarındaki ipi de kesti ve sonra çömelerek oturdu, bıçağı bacağında duruyordu.

"Arkadaş," dedi sertçe *taki–taki* dilinde. "İyi mi?"

Tutuklu bir şey söylemedi ama bir müddet sonra yavaşça başını 'evet' anlamında salladı, ifadesi şaşırtıcıydı.

"Köşede bir lazımlık var," dedi Jamie İngilizce, ayağa kalkıp kamasını kınına koyarken. "Onu kullanırsın. Sonra eşim senin yaralarına bakacak."

Adamın yüzü hafif bir sevinçle aydınlandı. Başını bir kez daha salladı, bu sefer yenik düştüğünü kabul ediyordu. Yavaşça fıçıdan kalktı ve döndü, kaba elleri pantolonunu yokluyordu. Böyle yapınca göz ucuyla Jamie'ye baktım.

"Bu şekilde bağlanmak çok kötü," diye açıklama yaptı sakince. "Rahatça işeyemiyorsun."

"Anladım," dedim, bunu nasıl bildiğini düşünmek istemiyordum.

"Omzun," dedi Jamie. "Ona dokunurken dikkatli ol, Sassenach." Sesindeki uyarı belirgindi, ben de başımı 'tamam' anlamında salladım.

Hafiften başımın döndüğünü hissedebiliyordum. Odadaki basık hava başımın yeniden zonklamasını sağlamıştı ama ben tutuklu kadar kötü değildim, adam epeyce dövülmüştü.

Dövülmüş olmasına rağmen yaralarının çoğu yüzeyseldi. Alnında bir şişlik vardı ve derin bir sıyrık da omzunda koyu kırmızı bir leke gibi duruyordu. Şüphesiz birçok yerinde ezik vardı ama teninin koyuluğundan nerede olduklarını göremiyordum.

El ve ayak bileklerinde iplerden kaynaklanan derin sıyrıklar vardı. Elimde hiç akdiken losyonu yoktu fakat yılan otu merhemini yanımda getirmiştim. Yanına yavaşça çömeldim ama beni hiç fark etmemiş gibi yaptı, hatta soğuk mavi kremi yaralarına sürerken bile.

Taze yaraların haricinde asıl ilginç olanı eski yaralarıydı. Yakından üç tane paralel hafif beyazlamış izi görebiliyordum; her bir elmacık kemiğinin aşağısına doğru uzanıyorlardı. Yüksek dar alnında ve kaşlarının arasında da üç tane kısa dikey çizgi vardı. Kabile izleri. Kesinlikle Afrika doğumluydu; böyle izler dinsel ayinlerde erkeklere büyüme çağında yapılıyordu. Bunu bana Murphy anlatmıştı.

Parmaklarımın altındaki teni sıcak ve yumuşaktı, terden kayganlaşmıştı. Ben de ateşimin yükseldiğini hissediyordum; terlemiş ve huzursuzdum. Altımdaki güverte hafiften kabarıp iniyordu bu yüzden dengemi sağlamak için elimi adamın sırtına koydum. İyileşmiş kırbaç izlerinin ince kaba çizgileri omuzlarını kaplamıştı, teninin altında küçük kurtlar var gibiydi. Onları hissetmeyi beklemiyordum; aynı Jamie'nin sırtındaki izler gibiydiler. Midemin bulandığını hissederek yutkundum ama tedavime devam ettim.

Acıtacağını bildiğim yerlere dokunsam bile adam beni hiç umursamıyordu. Gözleri Jamie'deydi. O da aynı merakla tutukluyu izliyordu.

Sorun açıktı. Adamın kaçak bir köle olduğundan neredeyse emindik. Bizimle konuşmak istememişti, çünkü konuşmasının kendi adasını ele vereceğinden ve bizim de onun sahibini bulup onu tutsaklığına geri göndereceğimizden korkmuştu.

Şimdi onun konuşabileceğini ya da en azından İngilizce anladığını biliyorduk. Bu onun uyanıklığına bağlıydı. Niyetimizin ne onu sahibine geri vermek ne de onu kendimize köle etmek olduğunu anlatsak bile, büyük olasılıkla bize güvenmeyecekti. Bu şartlar altında onu suçlayamazdım.

Diğer yandan, bu adam *Bruja*'daki Ian Murray'ye ne olduğunu bulmamızda bize yardımcı olacak en iyi ve muhtemelen de tek şansımızdı.

Adamın el ve ayak bileklerini sardığımda, Jamie ayağa kalkmamda bana yardım etti ve sonra tutukluyla konuşmaya başladı.

"Sanırım açsındır," dedi. "Kamaraya gel de yemek yiyelim." Cevap beklemeden Jamie sağlam kolumu tuttu ve kapıya doğru yürümeye başladı. Koridorda yürüdüğümüz zaman arkamızdan hiç ses gelmiyordu fakat arkama baktığımda kölenin uzak mesafeden bizi takip ettiğini gördüm.

Jamie bizi benim kamarama götürdü. Yürürken denizcilerin endişeli bakışlarını önemsememişti, sadece Fergus'a mutfaktan yiyecek ve içecek getirmesini söylemek için durmuştu.

Kamaraya geldiğimizde, "Sen yatağına git, Sassenach," dedi sertçe. Bir şey demedim. Hem kolum hem de başım ağrıyordu ve gözlerimden ateşler çıktığını hissedebiliyordum. Her şeyi boş verip kendim için biraz penisilin

kullanmam gerekiyor gibi görünüyordu. Vücudumun enfeksiyonu atması için hâlâ bir şans vardı ama ben bu kadar beklemeye dayanamazdım.

Jamie benim ve misafirimiz için birer viski koydu. Adam dikkatlice viskiyi kabul etti ve bir yudum aldı, gözleri hayretle açılmıştı. Sanırım İskoç viskisi onun için bir yenilikti.

Jamie, köleye masanın karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret ederek kendine de bir bardak doldurdu.

"Benim adım Fraser," dedi. "Bu geminin kaptanıyım. Bu da eşim," diye ekledi yatağımı göstererek.

Tutuklu tereddüt etti ama sonra kararlılıkla bardağını masaya koydu. "Bana Ishmael derler," dedi hoş bir sesle. "Ben korsan değilim. Bir aşçıyım."

"Murphy bunu sevecek," diye yorum yaptım ama Jamie beni önemsemedi. Konuşmasına devam ederken kızıl kaşlarının arasında hafif bir çizgi oluştu.

"Gemi aşçısı mı?" diye sordu, sesini normal tonda tutmaya dikkat ediyordu. Ama baldırının üzerindeki iki bükülmez parmağı ona ihanet ediyordu – ve sadece bunu ben fark edebiliyordum.

"Hayır, mösyö, benim o gemiyle hiçbir alakam yok!" Ishmael öfkeliydi. "Beni kıyıdan aldılar ve öldüreceklerini söylediler, çünkü onlara ayak uydurmadım. Ben korsan değilim!" diye tekrarladı. Adam korsan sanılmak istemiyordu – öyle olsun ya da olmasın. Korsanlığın cezası asılmaktı fakat bizim de Kraliyet Donanması tarafından korsan olarak görülmeye hevesli olmadığımızı bilmiyordu.

"Evet, anlıyorum." Jamie hem sakin hem de eleştirel yaklaşarak tam dengeyi sağlayabiliyordu.

Adam büyük sırtlı sandalyeye yavaşça yaslandı. "O zaman *Bruja* seni nereden esir aldı diyeceksinizdir? Nereden olduğunu söylemeyeceğim," diye ekledi çabucak, tutuklunun yüzünde bir panik ifadesi belirmişti.

"Bana nereden geldiğini söylemek zorunda değilsin. Beni ilgilendirmiyor. Ben sadece onların eline nasıl düştüğünü ve ne zamandır onlarla birlikte

olduğunu öğrenmek istiyorum. Çünkü seninde söylediğin gibi sen onlardan biri değilsin." İma anlaşılacak kadar açıktı. Onu sahibine geri verme gibi bir niyetimiz yoktu ama söyledikleri uyuşmazsa bir korsan olarak onu Saray'a teslim edebilirdik.

Tutuklunun gözleri karardı, aptal değildi ve durumu hemen anlamıştı. Başını yana doğru eğdi ve gözlerini kıstı.

"Nehir kenarında balık tutuyordum," dedi. "Büyük gemi nehre doğru yavaşça geliyordu, küçük kayıkları onu çekiyordu. Kayıktakiler beni gördüler ve bana bağırmaya başladılar. Balığı attım ve kaçmaya başladım ama onlar çok yakındaydılar. Adamlar kayıktan atladılar, şeker kamışı tarlasında beni yakaladılar. Beni satacaklardı. Hepsi bu, mösyö." Hikâyesinin sonu olduğunu belli edercesine omuz silkti.

"Evet, anlıyorum." Jamie'nin gözleri merakla tutukluya bakıyordu. Tereddütlüydü, nehrin nerede olduğunu sormak istiyordu ama adam yeniden susar korkusuyla sormaya cesaret edemiyordu. "Gemideyken, mürettebatın ya da tutukluların arasında çocuk gördün mü? Çocuk, genç delikanlılar?"

Adam gözlerini kıstı, bunu beklemiyordu. Sustu ama sonra gözlerinde belirsiz bir gülüşle başını salladı. "Evet, mösyö, çocuklar vardı. Niçin? Bir tane istiyor musunuz?" Tek kaşını kaldırarak bakışlarını bir bana bir Jamie'ye doğrulttu.

Jamie birden başını kaldırdı, bu imayla yanakları kızarmıştı.

"Evet," dedi sakince. "Korsanlar tarafından kaçırılan genç bir akrabamı arıyorum. Onu bulmamda birinin bana yardımcı olmasına ihtiyacım var." Jamie de tek kaşını kaldırdı.

Tutuklu hafifçe homurdandı, burun delikleri inip kabarıyordu.

"Çocuğu bulmada size yardımcı olursam benim için ne yapacaksınız?"

"İyi bir parayla istediğin kıyıya seni bırakırım," diye cevap verdi Jamie. "Tabii yeğenimin nerede olduğunu bildiğine dair kanıta ihtiyacım var."

"Hımm." Tutuklu hâlâ dikkatliydi ama rahatlamaya başlamıştı. "Çocuğu bana tarif eder misiniz, mösyö?"

Jamie bir an tereddüt etti, tutukluyu inceliyordu ama sonra başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi düşünceliydi. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Siz *bana* korsan gemisinde gördüğünüz delikanlıları tarif edin."

Tutuklu bir müddet Jamie'yi inceledi, sonra gür bir kahkaha attı.

"Hiç de aptal biri değilsiniz, mösyö," dedi. "Bunu biliyor musunuz?"

"Evet, biliyorum," dedi Jamie sertçe. "Tıpkı senin bildiğin gibi. Hadi bana anlat."

Ishmael biraz homurdandı ama anlatmaya razı oldu, sadece Fergus'un getirdiği yemek tepsisinden yerken susuyordu. Fergus da kapıya yaslandı ve kısık gözlerle tutukluyu izlemeye başladı.

"Sizin gibi tuhaf konuşan on iki tane delikanlı var."

Jamie kaşlarını kaldırdı ve şaşkınlıkla bana baktı. On iki mi?

"Benim gibi mi?" dedi. "Beyaz çocuklar mı? İngiliz mi yoksa İskoç mu demek istiyorsun?"

Ishmael anlamayarak başını iki yana salladı; 'İskoç' onun kelime dağarcığında yoktu.

"Kavga eden köpekler gibi konuşuyorlar," diye açıklama yaptı. "Hrrrr! Haavv!" Bir kediyi kovalayan köpek gibi davranıp başını iki yana sallayarak havladı. Fergus'un bastırılmış bir kahkahayla omuzlarının titrediğini görebiliyordum.

"Kesinlikle İskoç," dedim gülmemeye çalışarak. O anda Jamie bana pis bir bakış attı, sonra ilgisini yeniden Ishmael'e verdi.

Her zamanki gibi 'R' harflerini bastırarak, "O zaman harika," dedi. "On iki İskoçyalı. Tipleri nasıldı?"

Ishmael tepsideki mangoyu yerken şüpheyle gözlerini kıstı. Dudağının köşesindeki meyve suyunu sildi ve başını iki yana salladı.

"Onları sadece bir kere gördüm. Ancak yine de bütün gördüklerimi size anlatacağım." Gözlerini kapadı ve kaşlarını çattı, kaşlarının arasında derin

bir çizgi oluşmuştu.

"Dördü sarı saçlı, altısı kumral ve ikisi de siyah saçlıydı. İkisi benden kısaydı, biri şuradaki Grifon türü köpeğin boyundaydı," – bu benzetmeye oldukça sinirlenen Fergus'u işaret ediyordu – "biri uzun boyluydu, ama sizin kadar değil..."

"Tamam, peki üzerlerinde ne vardı?" Jamie yavaşça ve dikkatlice tiplerini öğreniyor, detayları sorarak kıyaslama istiyordu – Ishmael ile muhabbeti ilerlettikçe merakını da gizlemeye çalışıyordu.

Başımın dönmesi durmuştu ama bitkinlik hâlâ devam ediyordu. Gözlerimi kapadım, sesler sayesinde oldukça rahatlamıştım. Jamie bastırdığı 'R' harfleri ve sessiz harfleri yutmasıyla iri öfkeli bir köpeğe benziyor, diye düşündüm.

"Hav," diye kısık sesle mırıldandım ve karnım bağdaştırdığım ellerimin altında hafifçe titredi.

Ishmael'in sesi derinden geliyordu ancak sakinleştirici ve hafifti, kremalı sıcak çikolata gibi yoğundu. Sesin etkisiyle sakinleşmeye başladım.

Uykulu bir haldeyken, sesi otopsi raporunu açıklayan Joe Abernathy'ye benziyor, diye düşündüm; iştah kaçırıcı fiziksel detayları ninni gibi sesiyle açıklardı.

Aklımda Joe'nun ellerini görebiliyordum; kazazedenin beyaz teninde siyahtılar, ses kayıt cihazına sözlü notlarını kaydederken elleri yavaşça hareket ediyordu.

"Ölü uzun bir kişi, yaklaşık bir seksen boyunda ve ince yapılı..."

Uzun zayıf bir adam.

"...biri uzun boylu zayıf..."

Birden kendime geldim, yüreğim ağzımda atıyordu. Joe'nun sesinin birkaç metre uzağımdaki masadan yankılandığını duyabiliyordum.

"Hayır!" dedim sessizce. Üç adam da durdu ve şaşkınlıkla bana baktı. Islanmış saçlarımı geriye doğru ittim ve onlara boş verin dercesine elimi saldım.

"Beni boş verin. Sanırım bir rüya gördüm."

Sohbetlerine geri döndüler ve ben de uzandım, gözlerim yarı kapalıydı ama uyumuyordum.

Aralarında fiziksel bir benzerlik yoktu. Joe kısa boyluydu ve yapılıydı; Ishmael ise zayıftı ama oldukça güçlü olduğunu gösteren omuzları kaslıydı.

Joe'nun yüzü geniş ve cana yakındı; bu adamın ise dar ve tilki gibiydi. Joe'nun teni taze kahve gibiydi, Ishmael'in ise bir kor gibi koyu kırmızı-siyahtı. Stern bana Gine sahillerindeki kölelerin genel özelliklerinden biri olduğunu söylemişti; mavi-siyah Senegalliler gibi değerli değillerdi ama sarı-kahverengi Yaga ve Congoleseliler kadar değerliydiler.

Gözlerimi kapadığımda Joe'nun konuştuğunu duyar gibiydim, bir kölenin Karayip ezgisini İngilizce söylemesi gibiydi. Gözlerimi araladım ve benzerlik var mı diye dikkatlice incelemeye başladım. Benzerlik yoktu ama önceden görmüş olduğum bir şeyi görmüştüm. Hırpalanmış bedende diğer izlerin ve işaretlerin arasındaydı. Omzun hemen aşağısında, kabaca kesilmiş geniş koyu renkli bozulmuş bir yaraydı. İşaretin olduğu deri soyulmuş ve pembe renkteydi, yeni iyileşmişti. Tavlun karanlık olmasa onu hemen fark ederdim, çünkü yaranın kendisi soyulmuştu.

Hatırlamaya çalışarak öylece yattım. "Köle ismi değil," demişti Joe alayla, oğlunun kendini vaftiz etmesiyle alakalı olarak. Ishmael yakalanma riskine karşı kendi kimliğini saklamak için sahibinin işaretini yok ettiği açıktı. Ama kimin? Ishmael adı rastlantıdan ibaret değildi.

Belki de fazla düşünmeye gerek yoktu; Ishmael adamın gerçek ismi değildi. 'Bana *Ishmael* derler,' demişti. Öyle ya da böyle bir sahibin ona verdiği bir köle ismiydi. Eğer genç Lenny soyağacını araştırdıysa, sembol olarak verilen atalarının isimlerinden birini seçme ihtimali var mıydı? Eğer öyleyse. O zaman...

Yatağın alçak tavanına bakarken, varsayımlar aklımda cirit atıyordu. Bu adamın Joe ile bağlantısı olsun ya da olmasın bu ihtimal bana bir şey hatırlatmıştı.

Jamie adamı *Bruja*'nın işçileri ve yapısı hakkında sorguya çekiyordu – çünkü bize saldıran gemiydi – ancak ben dikkatimi onlara vermiyordum.

Başımın dönmemesi için dikkatlice yataktan kalktım ve Fergus'u çağırdım.

"Temiz hava almaya ihtiyacım var," dedim. "Güverteye çıkmama yardım edersin, değil mi?" Jamie endişeyle bana bir göz attı fakat ben onu rahatlatmak için gülümsedim ve Fergus'un koluna girdim.

Kamaradan çıkar çıkmaz, "Barbados'tan satın aldığımız kölenin evrakları nerede?" diye sordum. "Ve köle nerede?"

Fergus merakla bana baktı ama hemen ceketinin ceplerini yoklamaya başladı.

Kâğıtları bana verirken, "Evraklar burada, leydim," dedi. "Köleye gelince o da mürettebat odasında sanırım. Neden?" diye ekledi merakını dizginleyemeyerek.

Tiksindirici kâğıt parçalarını kurcalarken sorusunu önemsememiştim.

Jamie'nin bana okuduğu şeyi bularak, "İşte burada!" dedim. "Abernathy! Abernathy'ydi! Sol omzunda bir zambak işareti var. Bu işareti fark ettin mi Fergus?"

Başını iki yana salladı, biraz şaşkın görünüyordu. "Hayır, leydim."

"O zaman gel benimle," dedim mürettebat odasına doğru giderken. "İşaretin ne kadar büyük olduğunu görmek istiyorum."

İşaret yaklaşık yedi santim uzunluğunda ve genişliğindeydi; bir çiçek işaretiydi, 'A' harfi omzun biraz aşağısına işlenmişti. Ishmael'in yarasıyla aynı boyutta ve aynı yerdeydi. Ama çiçek zambak değildi, bu dikkatsiz bir yazıcının hatası olmalıydı. Charles Stuart'ın II. James amblemi olan on altılı gül yaprağıydı. Bunu görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Hangi yurtsever sürgün, yenik Stuartlar'a bağlılıklarını bu şekilde göstermeyi seçerdi ki?

"Leydim, sanırım yatağınıza dönseniz iyi olur," dedi Fergus. İnceleme esnasında taş gibi duran Temeraire'in üzerine eğildiğimde kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Renginiz kaz bokuna döndü ve güvertede düşmenize müsaade edersem lordum bundan hoşnut kalmayacak."

"Düşmeyeceğim," dedim. "Ve ne renkte olduğum da umurumda değil. Turnayı gözünden vurduğumuzu düşünüyorum. Dinle, Fergus, benim için bir şey yapmanı isteyeceğim."

"Ne isterseniz, leydim," dedi, rüzgârla yön değiştirip birden eğilen güvertede sendelerken dirseğimi tutuyordu. "Ama hayır," diye ekledi kararlıca, "yatağınıza geri dönmezseniz, hayır."

Kendimi iyi hissetmeyerek kamarama geri götürmesine izin verdim, tabii talimatlarımı vermeden önce değil. Kamaraya girdiğimiz zaman Jamie bizi karşılamak için masadan kalktı.

Kaşlarını çatarak bana bakarken "İşte geldin, Sassenach! İyi misin?" diye sordu. "Rengin bozuk muhallebi gibi olmuş."

"Ben gayet iyiyim," dedim dişlerimin arasından, kolumu sarsmadan yatağa yatmaya çalışıyordum.

"Bay Ishmael ile sohbetinizi bitirdiniz mi?"

Jamie tutukluya bir göz attı ve ben de onun bakışlarına kilitlenen siyah bakışları gördüm. Aralarındaki atmosfer düşmanca değildi ama biraz değişmişti. Jamie beğenmeyerek başını 'evet' anlamında salladı.

"Bitirdim... şimdilik," dedi. Fergus'a döndü, "Misafirimizi aşağıya indir, Fergus. Karnının doyurulmasına ve üzerini giymesine de yardımcı ol," dedi. Fergus'un kanatları altında Ishmael odadan çıkana kadar bekledi. Sonra yatağıma oturdu ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Korkunç görünüyorsun," dedi. "Çantanı getirip kuvvet verici bir şeyler içireyim mi?"

"Hayır," dedim. "Jamie, dinle. Arkadaşımız Ishmael'in nereli olduğunu bildiğimi sanıyorum."

Bir kaşını kaldırdı.

"Biliyor musun?"

Ishmael'in yarasını ve bu yaranın köle Temeraire'deki işaretle uyuştuğunu ona anlattım.

"Adım kadar eminim ki ikisi de aynı yerden. Jamaika'daki şu Bayan Abernathy'den," dedim.

"Haklı olabilirsin, Sassenach. Umarım öyledir. Kurnaz zenci piç nereden geldiğini söylemedi. Onu suçladığımdan değil," dedi açıkça. "Tanrım, eğer şu hayattan göçüp gidersem dünyadaki hiçbir güç bir daha beni geri getiremez!" Oldukça öfkeli konuşuyordu.

"Hayır, ben de onu suçlamıyorum," dedim. "Peki sana çocuklar hakkında ne söyledi? Genç Ian'ı görmüş mü?"

Kaşlarının arasındaki çizgi yok oldu.

"Evet, gördüğünden neredeyse tamamen eminim." Bir yumruğunu sıktı. "Tarif ettiği delikanlılardan ikisi Ian olabilir. Ve geminin *Bruja* olduğunu bildiğim için başka bir olasılığı düşünemiyorum. Eğer sen de onun nereden geldiği konusunda haklıysan, Sassenach, onu bulabiliriz. Sonunda onu bulabiliriz!" Ishmael, *Bruja*'nın onu nereden aldığı konusunda bir ipucu vermezken, on iki çocuğun – bütün tutukluların – onun esir alınışından sonra gemiden çıkarıldığını söyleyecek kadar ileriye gitmişti.

"On iki çocuk," diye tekrarladı Jamie, anlık heyecanı yeniden kaş çatmasına dönmüştü. "Tanrı aşkına, neden birileri İskoçya'dan on iki çocuk kaçırmak istesin ki?"

"Belki bir koleksiyoncudur," dedim başımın döndüğünü hissederek. "Paralar, mücevherler ve İskoçyalı çocuklar."

"Ian'ı kaçıran kişiyle hazineyi alan kişinin aynı olduğunu mu düşünüyorsun?" Merakla bana bir göz attı.

"Bilmiyorum," dedim, birden kendimi çok yorgun hissederek iyice esnedim. "Ama Ishmael konusunda eminiz. Fergus'a Temeraire'in ona bir bakmasını söyledim. Eğer ikisi aynı yerdense..." Yine esnedim, kan kaybından dolayı bedenim daha fazla oksijen arıyordu.

Benim mantıklı olduğuma şaşırır bir tonla, "Bu çok mantıklı, Sassenach," dedi Jamie. Aslında şu durumda ben de kendime şaşırıyordum; düşüncelerim bölük pörçüktü ama mantıklı konuşmaya devam ediyordum.

Jamie bunu gördü. Elimi okşadı ve ayağa kalktı.

"Şimdi bunları düşünüp canını sıkma, Sassenach. Dinlen. Ben de sana çay getirmesi için Marsali'yi göndereyim."

"Viski," dedim ve Jamie kahkaha attı.

"Tamam, viski," diye kabul etti. Yatağa eğilip saçlarımı geriye doğru itti ve sıcak alnıma bir öpücük kondurdu.

"Daha iyi mi?" diye sordu gülümseyerek.

"Çok." Ben de gülümsedim ve gözlerimi kapadım.

56

Kaplumbağa Çorbası

Akşamüzeri uyandığımda yine her yerim ağrıyordu. Uykumda üzerimdeki bütün örtüleri fırlatıp atmıştım ve kombinezonumla yatmıştım. Yumuşak havada tenim ateş gibi ve kuruydu. Kolum çok kötü ağrıyordu ve Bay Willoughby'nin attığı kırk üç dikişin alev alev yandığını hissedebiliyordum.

Hiçbir şey fayda etmiyordu; penisilin kullanmak zorundaydım. On sekizinci yüzyılın çiçek hastalığına, tifoya ve nezlesine alışkın olabilirdim ama ölümsüz değildim. Tanrı bilir, o Portekizli palasını bana saplamadan önce hangi pis işlerle uğraşmıştı.

Odanın karşısındaki dolaba gitmek kıyafetlerimin terden sırılsıklam olmasına ve benim de titrememe sebep olmuştu.

"Sassenach! İyi misin?" Jamie kapıdan başını uzattı, endişeli görünüyordu.

"Hayır," dedim. "Bir dakika buraya gelebilir misin? Bir şey yapmanı isteyeceğim."

"Şarap? Kurabiye? Murphy senin için et suyu çorbası yapmış, sana özel." Hemen yanıma geldi, sıcak yanaklarımdaki eli soğuktu. "Tanrım, yanıyorsun!"

"Evet, biliyorum," dedim. "Ama endişelenme. Bunun için ilacım var."

Bir elimle eteğimin cebini karıştırdım ve şırıngalar ile tüplerin bulunduğu küçük kutuyu çıkardım. Sağ kolum her harekette dişlerimi sıkmamı sağlayacak kadar acıyordu.

Masaya koyduğum kutuyu Jamie'ye doğru iterek, "Sıra sende," dedim alayla. "İşte öç almak için bir fırsat, tabii istersen."

Boş boş kutuya sonra da bana baktı.

"Ne?" dedi. "Bu çivilerle seni hançerlememi mi istiyorsun?"

"Böyle demeni istemezdim ama evet."

"Popondan mı?" Dudakları seğirdi.

"Evet, lanet olasıca!"

Bir müddet bana baktı, dudağının bir köşesi yukarıya doğru kıvrıldı. Sonra başını kutuya doğru eğdi, pencereden gelen güneş ışığıyla kızıl saçları ışıl ışıldı.

"O zaman ne yapacağımı anlat," dedi.

Hazırlıkları ve şırınganın doldurulmasını anlatarak dikkatlice onu yönlendirdim, sonra sol elimle beceriksizce hava kabarcıklarını kontrol ettim. İğneyi ona verip yatağa uzandığımda durum hakkında şaka yapmayı bıraktı.

"Bunu yapmamı istediğinden emin misin?" dedi şüpheyle. "El yeteneği gerektiren işlerde pek iyi değilim."

Kolumun zonklamasına rağmen buna kahkaha attım. Bu ellerle tay doğurttuğunu, duvar ördüğünü, geyik derisi yüzdüğünü ve birçok şeyi düzgünce yaptığını görmüştüm. Hepsinde de aynı hafif ve usta dokunuşlar vardı.

"Evet, eminim," dedim sorusuna cevap olarak.

"Ama bu farklı bir şey. Bir adamı karnından hançerlemek bunun gibi bir şey ama böyle bir şeyi sana yapmak biraz tuhaf, Sassenach."

Omzumun üzerinden ona baktım; şüpheyle alt dudağını kemiriyordu, bir elinde kanyakla ıslatılmış bez ve diğer elinde de şırınga vardı.

"Bak, bunu ben sana yaptım. Nasıl olduğunu biliyorsun. O kadar kötü değildi, ne dersin?" dedim. Beni sinirlendirmeye başlamıştı.

Dudaklarını birleştirerek yatağın yanına çöktü ve iğne yapacağı yeri soğuk ıslak bezle nazikçe sildi. "Bu iyi mi?"

"Çok iyi. İğneyi açıyla tut, yani dik batırma. İğnenin meyilli olduğunu görmen lazım. Batıracağım diye de korkma, deri senin tahmin ettiğinden daha sağlamdır. Batırdıktan sonra yavaşça pompayı it ama sakın hızlı itme."

Gözlerimi kapadım ve bekledim. Bir dakika sonra gözlerimi açtım ve arkaya baktım. Jamie'nin yüzü solgundu ve yanakları hafiften terlemişti.

"Önemli değil." Başımın dönmesine dayanarak doğruldum. "Tamam, ver şunu bana." Kanyakla ıslatılmış bezi onun elinden aldım ve bacağımı sildim. Ateşten elim titriyordu.

"Ama–"

"Kapa çeneni!" Şırıngayı aldım ve sol elimle yapabildiğim kadar eğimli tutmaya çalıştım sonra da kasa batırdım.

Canım acımıştı. Pompayı bastırdığımda canım acıdı ve bacağım büküldü. Sonra Jamie elini koyup bacağımı tuttu. Diğer eli de iğnedeydi, tüpteki beyaz sıvının son damlası akana kadar yavaşça pompayı itti. İğneyi çıkardığı zaman derin bir nefes aldım.

"Teşekkürler," dedim bir dakika sonra.

Bir müddet sonra usulca, "Üzgünüm," dedi. Elini sırtıma koydu ve yatağa yatırdı.

"Tamam." Gözlerimi kapadım. Göz kapaklarımın içinde renkli desenler vardı. Bana çocukken sahip olduğum bir oyuncak çantayı hatırlatmışlardı; siyah rengin üzerinde, küçük pembe gümüş yıldızları vardı. "Unutmuşum. İlk seferinde bunu yapmak çok zordur. Sanırım birini hançerle deşmek daha *kolay*. Ne de olsa onların canını acıtacağım diye endişelenmiyorsun," dedim.

Jamie hiçbir şey söylemedi ama güçlü bir nefes aldı. Odada dolaştığını duyabiliyordum, şırıngaları kutuya koydu. İğne yerini, derimin altına atılmış bir düğüm gibi hissettiriyordu.

"Üzgünüm," dedim. "Öyle demek istemedim."

"Evet, dedin," dedi ciddiyetle. "Kendi hayatını kurtarmak için birinin canını yakmak, birinin hayatını kurtarmak için canını yakmaktan daha *kolay*. Sen benden daha cesursun. Bunu söylediğin için üzülmedim."

Gözlerimi açtım ve ona baktım.

"Hiç üzülmedin."

Dik dik bana baktı, gözleri kısılmıştı. Dudağının bir köşesi yukarıya doğru kıvrıldı.

"Hiç üzülmedim," dedi.

Kahkaha attım ama bu benim canımı yaktı.

"Üzülmedim ve sen de üzülmedin. Ben de öyle demek istemedim, neyse," dedim ve yeniden gözlerimi kapadım.

Yukarıdaki güverteden ayak seslerini ve Bay Warren'ın sabırsızca bağırış sesini duyabiliyordum. Geceleyin Büyük Abaco ve Eleuthera adalarını geçmiştik. Rüzgâr arkamızdaydı, artık güneye Jamaika'ya doğru ilerliyorduk.

"Eğer bir seçenek varsa vurulmak, dayak yemek ya da asılmak gibi risklere girmem," dedim.

"Ben de," dedi açıkça.

"Ama sen–" diye başladım ve sonra sustum. Merakla ona bakıyordum. "Bunu gerçekten düşünüyorsun," dedim yavaşça. "Bunun için bir şansın yok. Değil mi?"

Yavaşça döndü, gözleri limandaydı. Güneş uzun düz burun kemiğini aydınlatıyordu ve bir parmağıyla bir aşağı bir yukarı burnunu ovalıyordu. Geniş omuzları hafiften kalktı ve sonra düştü.

"Ben erkeğim, Sassenach," dedi alçak bir sesle. "Eğer bir şans olduğunu düşünürsem... belki bunu yapmayabilirim. Yardım edemeyeceğin şeyleri bilirsen bu kadar cesaretli olmana da gerek yoktur, değil mi?" Sonra belirsiz bir gülümsemeyle bana baktı. "Tıpkı çocuk doğuran bir kadın gibi. Bunu yapmak zorundasındır ve korksan da korkmasan da bunun hiçbir şeye faydası yoktur."

Bir müddet onu izleyerek öylece uzandım. Jamie gözlerini kapayıp sandalyesine yaslanmıştı, kestane rengi uzun çocuksu kirpikleri yanaklarına değiyordu. Gözlerinin altındaki torbalarla ve köşelerinde oluşan derin çizgilerle uyumlu değillerdi. Çok yorgundu, korsan gemisi ortaya çıktığından beri neredeyse hiç uyumamıştı.

"Sana Graham Menzies'i anlatmamıştım, değil mi?" dedim sonunda. Mavi gözleri hemen açıldı.

"Hayır. Kim o?"

"Bir hastam. Boston'daki hastaneden."

Graham onunla tanıştığım zaman neredeyse yetmiş yaşındaydı. Yaklaşık kırk yıldır Boston'da yaşamış olmasına rağmen 'R' harfini bastırarak söylemeyi unutmayan bir İskoçyalıydı. Bir balıkçıydı ya da bir zamanlar öyleydi. Onunla tanıştığımda birkaç tane ıstakoz botu vardı ve onun için ava çıkmalarına izin veriyordu.

Prestonpans ve Falkirk'te gördüğüm İskoçyalı askerlere çok benziyordu; hem sabırlı hem de espriliydi. Canının çok yanmasına rağmen her daim şakalaşmayı seven biriydi.

Kanserli bacağını keserken ona uygun anestezi miktarının ayarlanmasını izlerken, bana söylediği son şey şuydu; 'Dikkatli ol, kızım. Doğru tarafı aldığından emin ol.' Bir yandan da sağ bacağını işaret ediyordu.

Çarşafın üzerinde duran buruşuk elini okşayarak, "Endişelenme," dedim. "Doğru tarafı alacağım."

"Öyle mi?" Gözlerini korkuyla açmıştı. "Hâlbuki ben sol bacağımın kötü olduğunu sanıyordum!" Gaz maskesi yüzüne takılırken bile astımlı gibi kıkırdamaya devam ediyordu.

Ampütasyon iyi geçmişti. Graham iyileşmiş ve evine gitmişti ama altı ay sonra yeniden onu gördüğüme hiç de şaşırmamıştım. Asıl tümörün laboratuar raporları şüpheliydi ve şimdi şüpheler doğrulanmıştı; tümör kasıktaki lenf bezlerine kadar yayılmıştı.

Kanserli bezleri aldım. Radyoterapi uygulandı. Yani Kobalt. Ameliyatın boşa olduğunu bilmeme rağmen hastalığın sıçradığı dalağı da aldım fakat vazgeçmek istemiyordum.

Üzerimdeki kalaslara bakarak, "Hasta olan sen değilsen vazgeçmemek çok daha kolay oluyor," dedim.

"Peki o vazgeçti mi?" diye sordu Jamie.

"Tam olarak böyle diyeceğimi sanmıyorum."

"*Düşünüyorum," dedi Graham. Sesi stetoskobumun kulaklığından yankılanıyordu.*

"Öyle mi?" dedim. "Evet, ben burayı dinleyene kadar ses çıkarma delikanlı."

Kısa bir kahkaha attı ama stetoskobun ucunu kaburgalarından göğüs kafesine hareket ettirip göğsünü dinlerken sessizce durdu.

Kulaklıkları kulağımdan çıkarıp omzuma bıraktım. "Tamam," dedim sonunda. "Ne düşündün?"

"Kendimi öldürmeyi."

Mücadeleye hazır bir halde gözlerini gözlerime dikti. Hemşirenin gittiğinden emin olmak için arkama baktım, sonra plastik mavi ziyaretçi koltuğunu çektim ve onun yanına oturdum.

"Ağrılar gittikçe daha mı kötü oluyor?" diye sordum. "Yapabileceğimiz şeyler var, biliyorsun. Sadece istemen yeterli." Son cümleyi söylemeye çekindim. İlaca ihtiyacı olduğu halde rahatsızlığından hiç bahsetmemişti. Bunu kendime itiraf etmek ise onun mahremiyetine saygısızlık gibi görünüyordu; dudağının hafiften kasıldığını görebiliyordum.

"Bir kızım var," dedi. "Ve iki tane da erkek torunum, ikisi de yakışıklı. Fakat unuttum ya, sen onları geçen hafta görmüştün değil mi?"

Görmüştüm. En azından haftada bir kez onu görmeye geliyorlardı. Büyükbabalarına göstermek için yanlarında karalanmış okul defterlerini ve imzalı beysbol toplarını getiriyorlardı.

"Ve Canterbury'deki huzurevinde kalan bir annem var," dedi düşünceli bir şekilde. "Oldukça pahalı bir yer ama temiz ve yemekleri de iyi."

İsteksizce yatak örtülerine bir göz attı ve kesik bacağını kaldırdı.

"Sence bir ay mı? Dört? Üç?"

"Belki üç," dedim."Şansımız varsa," diye ekledim aptalca bir şekilde.

Homurdandı ve başucunda asılı olan ve damar içine enjekte edilen ilaca bakmak için başını yukarıya kaldırdı.

"Peh! Düşmanımın bile başına gelmesini istemeyeceğim kötü bir şans." Etrafını kuşatan bütün cihazlara bir göz attı; solunum aygıtına, kalp cihazına ve tıp teknolojisinin bütün ıvır zıvırlarına. "Beni burada tutmak için neredeyse günde yüz dolar harcanıyor," dedi. "Tanrı bilir üç ayda bu on bin doları geçer!" Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı.

"Kötü bir pazarlık olduğunu söylemeliyim. Buna değmez." Soluk gri gözleri birden bana bakarken parıldadı. "Ben İskoçyalıyım, biliyorsun. Tutumlu biri olarak doğdum ve şimdi de bundan vazgeçemem."

"İşte bunu onun için yaptım," dedim, hâlâ yukarıya bakarak. "Ya da birlikte yaptık. Ağrısını kesmesi için sınırlı morfin alıyordu – bu afyon ruhu gibi bir şey ama daha güçlü. Her tüpün yarısını aldım ve suyla karıştırdım. Bu yaklaşık yirmi dört saat ilaç almaması demekti ancak riske girmeden fazla ilaç vermenin en güvenilir yoluydu."

"İlk başta üzerinde çalıştığım botanik ilaçların birini kullanalım dedik. İlacı ölümcül hale getirmeyi biliyordum ama acısız olacağından şüpheliydim ve o da benim suçlanmamı istemiyordu. Çünkü eğer biri şüphelenir adli tıp incelemede bulunursa geride iz bırakırdı." Jamie'nin kaşlarını kaldırdığını gördüm ve boş ver dercesine elimi salladım. "Önemli bir şey değil. Birinin nasıl öldüğünü anlamanın bir yolu."

"Ahh. Sorgu yargıcı gibi mi?"

"Biraz. Neyse, kanına morfin enjekte edilecekti ve bu hiçbir şeyi kanıtlayamazdı. Biz de öyle yaptık."

Derin bir nefes aldım.

"Eğer iğneyi yapıp oradan ayrılsaydım hiçbir sıkıntı olmayacaktı. Benden yapmamı istediği de buydu."

Jamie sessizdi, ilgiyle bana bakıyordu.

"Ama ben böyle yapmadım." Sol elime baktım, balıkçılıkla uğraşan birinin eli gibi büyük ve eklemleri şişti, bileklerimi de kalın yeşil damarlar sarmıştı.

"İğneyi batırdım," dedim. Bir parmağımla bileğimde atan büyük damarı okşuyordum. "Ama pompaya basamıyordum."

Gözlerimin önüne Graham Menzies'in elinin kalktığı, pompaya bastığı ve elinin elimin üzerine kapandığı gelmişti. Çok güçlü değildi ama bunu yapabilmişti.

"O ölene kadar onun elini tutarak orada oturdum." Başparmağımın altındaki nabzının düzenli atışlarını hissedebiliyordum. Elini tutarken gittikçe yavaşladı sonra bir atış daha bekledim ama gelmedi.

Anıdan uyanarak Jamie'ye baktım.

"Sonra hemşire geldi." Genç hemşirelerden biriydi – saftirik, telaşlı bir kızdı. Çok tecrübeli değildi fakat birini gördüğünde adamın öldüğünü söyleyecek kadar bilgisi vardı. Tabii benim orada hiçbir şey yapmadan öylece oturduğumu, doktor gibi davranmadığımı ve yanımdaki masada duran boş şırıngayı da anlatacak biriydi.

"Tabii ki gördüklerini anlattı," dedim.

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Ama hemşire gittikten sonra şırıngayı çöp yakma yerine atacak kadar aklım başımdaydı. Kızın sözleri benim aleyhimeydi ama durum reddedildi."

Dudaklarım yukarıya doğru kıvrıldı. "Ama gelecek hafta beni bölüm başkanı olarak atadılar. Bu çok önemliydi. Odam hastanenin altıncı katında hastalardan uzak, kimseyi öldüremeyeceğim güvenli bir yerdi."

Dalgın bir halde hâlâ parmağımla bileğimi ovalıyordum. Jamie uzandı ve elini elimin üzerine koyarak bunu yapmamı engelledi.

"Bu ne zaman oldu, Sassenach?" diye sordu nazikçe.

"Bree'yi alıp İskoçya'ya gelmeden önce. Aslında bu yüzden oraya gittim; çok çalıştığımı ve bir izni hak ettiğimi söyleyerek bana süresiz izin verdiler." Sesimdeki alay tonunu saklamaya çalışmadım.

"Anlıyorum." Ateşim olmasına rağmen elimdeki eli sıcacıktı. "Eğer bu olmasaydı, işini kaybetmeseydin... yine gelir miydin, Sassenach? Sadece İskoçya'ya değil. Bana?"

Ona baktım ve derin bir nefes alarak elini sıktım.

"Bilmiyorum," dedim. "Gerçekten bilmiyorum. Eğer İskoçya'ya gelmeseydim, Roger Wakefield ile tanışmasaydım, seni aramasaydım–" Durdum ve yutkundum, şaşkına dönmüştüm. Hafiften boğulduğumu hissederek, "Beni İskoçya'ya gönderen Graham'di," dedim sonunda. "Bana günün birinde... Aberdeen'e gidip ondan selam söylememi istedi." Birden Jamie'ye baktım.

"Yapmadım! Aberdeen'e hiç gitmedim."

"Endişelenme, Sassenach." Jamie elimi sıktı. "Ben seni götürürüm. Yani geri gittiğimiz zaman," dedi.

***

Kamara gittikçe boğucu oluyordu. Jamie ayağa kalktı ve arka pencerelerden birini açtı.

"Jamie," dedim, sırtına bakarken, "ne istiyorsun?"

Düşünürken kaşlarını çatarak etrafa bakındı.

"Ahh, bir portakal iyi olurdu," dedi. "Masanın çekmecesinde vardı, değil mi?" Cevap almayı beklemeden masanın çekmecesini açtı, ortaya küçük bir portakal kâsesi, tüy kalem ve kâğıt ortaya çıktı. "Sen de bir tane ister misin?"

"Tamam," dedim gülümseyerek. "Aslında demek istediğim bu değildi. Ben Ian'ı bulduğumuzda ne yapmak istiyorsun demek istemiştim."

"Hımm." Elinde bir portakalla yatağın kenarına oturdu ve bir müddet ona baktı.

"Biliyor musun," dedi sonunda, "hiç kimsenin bana bunu soracağını düşünmemiştim, yani ne yapmak istediğimi." Şaşırmış gibi konuşuyordu.

"Bu konuyla ilgili pek şansın olmadığı için olabilir mi?" dedim kuru bir şekilde. "Ama artık biliyorsun."

"Evet, bu doğru." Portakalı ellerinin arasında yuvarlıyordu. "Muhtemelen İskoçya'ya geri dönemeyeceğimizi senin de anladığını sanıyorum, yani en

azından bir süre," dedi. Elbette Tompkins'in Sör Percival ve onun tuzağı ile ilgili açıklamalarını ona anlatmıştım ama bu durumu ya da sonuçlarını tartışmak için pek zamanımız olmamıştı.

"Evet," dedim. "Bu yüzden sordum."

Buna karar vermesini bekleyerek sustum. Uzun bir süre sürgün olarak yaşamış, gizlenme ve takma adlar sayesinde bir kimlikten başka bir kimliğe bürünerek kanundan kaçabilmişti. Ama artık hepsi biliniyordu; önceki aktivitelerini sürdürmesinin, hatta İskoçya'da görünmesinin bile imkânı yoktu.

Son sığınağı her zaman Lallybroch olmuştu ama artık o da onun değildi, oranın yeni bir beyi vardı. Malikâne Jenny'nin ailesine geçtiği için mutsuz olmadığını biliyordum ama o da bir insan olduğu için mirasını kaybettiğinden dolayı üzüntü duyuyor olmalıydı.

Belli belirsiz homurtulardan, onun da benim düşündüğüm şeyi düşündüğünü anladım.

"Tom Leonard ve Kraliyet Donanması şu an ikimizin de öldüğünü düşünüyor ama uzun süre Jamaika'da kalırsak bunun aksi olduğunu fark edeceklerdir."

"Hiç Amerika'yı düşündün mü?" diye sordum kibarca. "Yani Koloniler'i diyorum."

Dalgın bir halde burnunu ovaladı.

"Hayır. Bunu hiç düşünmemiştim. Saray'dan uzakta orada güvenli olabileceğimiz doğru ama..." Sesi giderek azaldı ve kaşları çatıldı. Hançerini alıp çabuk ve düzgün bir şekilde portakalı çizdi ve soymaya başladı.

"Seni orada kimse yakalayamaz. Sör Percival şu anda peşinde değil, tabii seni yakalayarak avantaj sağlayacağı İskoçya'da olmadığından. Britanya Donanması karada seni takip edemez ve Batı Hint Adaları'nın valileri Koloniler'de neler olduğunu söyleyecek durumda değil."

"Bu doğru," dedi yavaşça. "Ama Koloniler..." Soyulmuş bir portakalı eline aldı. "Bu çok ilkel, Sassenach," dedi. "Vahşilik, değil mi? Seni

tehlikeye atmak hoşuma gitmiyor."

Bu beni güldürdü ve Jamie bana sertçe bir baktı, sonra düşüncemi anlayarak üzgün bir halde gülümsedi.

"Evet, tamam. Sanırım seni denize sürükleyip kaçırılmana ve vebalı gemiye hapsedilmene izin vermek yeterince tehlikeli. Ama en azından yamyamlar tarafından yenmene izin veremem."

Yeniden kahkaha atmak istiyordum ama onun sesinde dudaklarımı ısırmamı sağlayan bir acı vardı.

"Amerika'da hiç yamyam yok," dedim.

"Var!" dedi, öfkeliydi. "Katolik misyonerler cemiyetine, kuzeyde bulunan kâfir Kızılderili Iroguoisleri anlatan bir kitap bastım. Esirlerini bağlayıp onları doğruyorlar ve sonra kalplerini söküp gözlerinin önünde yiyorlar!"

"İlk başta kalbi sonra gözleri mi yiyorlar?" dedim ve kendimi tutmama rağmen kahkaha attım. "Tamam," dedim kaşlarını çattığını görünce, "üzgünüm. Ancak birincisi her okuduğun şeye inanamazsın, ikincisi–" Cümlemi bitirememiştim. Öne doğru eğildi ve sağlam kolumu beni bağırttıracak kadar sıktı, şaşırmıştım.

"Lanet olasıca dinle beni!" dedi. "Bu basit bir konu değil!"

"Evet... yani hayır, basit olduğunu sanmıyorum," dedim belirsizce. "Seninle dalga geçme niyetinde değildim ama Jamie, ben yirmi sene Boston'da yaşadım. Sen Amerika'ya ayak bile basmadın!"

"Doğru," dedi ciddiyetle. "Ama sen yaşadığın yerin şimdikiyle aynı olduğunu mu sanıyorsun, Sassenach?"

"Şey–" diye başladım sonra sustum. Boston Common'un yakınlarında gördüğüm tarihi binalar küçük pirinç levhalarıyla eski olduklarını belli ederken, çoğu 1770'den sonra yapılmıştı; hatta çok daha sonra.

"Şey, hayır," diye kabul ettim. "Aynı değil. Aynı olmadığını biliyorum. Fakat bu kadar vahşi olduğunu da düşünmüyorum. Şu anda orada şehirler ve kasabalar var; bunu biliyorum."

Kolumu bıraktı ve arkasına yaslandı. Diğer elinde hâlâ portakal vardı.

"Ben de öyle olduğunu sanıyorum," dedi yavaşça. "Kasabaların çoğunu duymadım, çünkü çok yabani yerler ama çok da güzeller. Ne var ki ben aptal değilim, Sassenach." Sesi hafiften sertleşti ve başparmağını portakalın ortasına batırıp onu ikiye böldü.

"Sırf birileri kitaba birkaç kelime yazdı diye bunlara inanmıyorum. Tanrı aşkına, bu lanet olası şeyleri ben bastım! Ben şarlatan ve aptal yazarları da çok iyi biliyorum, onları gördüm! Ve hayal ile gerçek arasındaki farkı da çok iyi biliyorum!"

"Tamam," dedim. "Ama baskıda hayal ile gerçek arasındaki farkı söylemenin bu kadar kolay olduğunu sanmıyorum. Yine de bu Iroquois hakkındakiler doğru olsa bile, bütün kıta kana susamış değil. Ben de bunu çok iyi biliyorum. Çok büyük bir yer olduğunu sen de biliyorsun," diye ekledim nazikçe.

"Yaa," dedi, inanamadığı belliydi. Dikkati hâlâ portakaldaydı ve şimdi portakalı dilimlere ayırıyordu.

"Bu çok komik," dedim üzülerek. "Geri gelmeye karar verdiğim zaman bu dönemdeki İngiltere, İskoçya ve Fransa hakkında bulabildiğim her şeyi okudum. Tahmin yürütecek kadar çok bilgiye sahiptim. Ama şimdi hakkında hiçbir şey bilmediğim bir yerdeyiz, çünkü seni deniz tuttuğundan okyanusu aşacağımız hiç aklıma gelmemişti."

Gönülsüzce de olsa bu onu güldürdü.

"Yapmak zorunda olana kadar asla ne yapacağını bilemezsin. İnan bana, Sassenach, Ian'ı sağ salim geri alayım bir daha asla bu lanet olası yüzen şeye ayak basmayacağım. Tabii güvenli olduğunda İskoçya'ya dönmek haricinde," diye ekledi sonradan aklına gelmişçesine. Bir dilim portakal uzattı ve ben de aldım, bu barış amaçlı bir hediyeydi.

"İskoçya'dan bahsetmişken, baskı makinen hâlâ Edinburgh'da duruyor," dedim. "Eğer büyük Amerikan şehirlerinden birine yerleşirsek onun yollanmasını sağlayabiliriz."

Şaşkınlıkla bana baktı.

"Matbaacılıkla para kazanabileceğimizi düşünüyor musun? Orada o kadar çok insan var mı? Biliyorsun, bir yayıncıya ya da kitapçıya ihtiyaç olunması

için şehrin çok kalabalık olması lazım."

"Yapabileceğinden eminim. Boston, Philadelphia olabilir. New York için henüz erken. Williamsburg, belki? Hangisi olur bilmiyorum ama sevkiyat limanları olduğu için basıma ihtiyaç duyacak kadar birkaç büyük yer var." Le Havre'deki tavernaların duvarlarını süsleyen geminin yükleme ve varış tarihini, malların satımını ve denizci alımını gösteren ilanları hatırlıyordum.

"Hımm." Bu düşünceli bir sesti. "Evet, eğer bunu yapabilirsek..."

Meyve dilimini ağzına attı ve yavaşça yemeye başladı. "Peki sen?" dedi birden.

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Bana ne olmuş?"

Gözleri bana odaklıydı, yüzümü inceliyordu.

"Böyle bir yere gitmek senin için uygun mu?" Meyvenin diğer yarısını dikkatlice dilimlemek için başını eğdi. "Yani senin de yapman gereken bir işin var, değil mi?" Bana baktı ve tebessüm etti.

"Yaptığın şeyden seni vazgeçiremeyeceğimi Paris'teyken anladım. Ve Menzies'in ölümü seni durdurmasaydı, büyük ihtimalle gelmeyeceğini de sen kendin söyledin. Koloniler'de bir şifacı olabileceğini düşünüyor musun?"

"Olabileceğimi umuyorum," diye cevap verdim yavaşça. "Ne de olsa her gittiğin yerde hasta ya da yaralı insan oluyor." Merakla ona baktım.

"Sen çok tuhaf bir adamsın, Jamie Fraser."

Kahkaha attı ve portakalın geri kalanını da yuttu. "Ahh, öyle miyim? Peki bununla ne demek istedin?"

"Frank beni sevdi," dedim yavaşça. "Ama bende... onun ne yapacağını bilemediği parçalar vardı. Benimle ilgili anlayamadığı ya da belki de korktuğu şeyler." Jamie'ye bir göz attım. "Ancak sen böyle değilsin."

Dikkatini ikinci portakala vermişti. Hançeriyle portakalı çizerken elleri yavaşça hareket ediyordu ama ben dudağının köşesindeki belirsiz

gülümsemeyi görebildim.

"Hayır, Sassenach, sen beni korkutmuyorsun. Dikkatsizlikten kendini öldürebileceğini düşündüğümü katarsak endişelendiriyorsun."

Hafiften homurdandım.

"Aynı sebepten sen de beni çok korkutuyorsun fakat bununla ilgili yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum."

Kıkırdaması derinden ve rahattı.

"Ve bununla ilgili benim de bir şey yapamayacağımı düşünüyorsun, o zaman endişelenmeme gerek yok mu?"

"Endişelenmene gerek yok demedim. Sen benim endişelenmediğimi mi sanıyorsun? Ama hayır, muhtemelen benim için bir şey yapamazsın."

İtiraz etmek için ağzını açtığını gördüm fakat sonra fikrini değiştirdi ve yeniden kahkaha attı. Bana doğru uzandı ve ağzıma bir portakal dilimi tıktı.

"Belki hayır, belki evet, Sassenach. Ancak seni bu kadar çok sevdiğim sürece, bunun önemli olmadığını düşünecek kadar uzun yaşadım."

Portakaldan dolayı konuşamadığım için şaşkınlıkla ona baktım.

"Ve yaparım," dedi yavaşça. Yatağa eğildi ve beni öptü, ağzı sıcak ve tatlıydı. Sonra geri çekildi ve nazikçe yanağıma dokundu. "Dinlen şimdi," dedi. "Sana biraz çorba getireceğim."

***

Birkaç saat uyudum ve hâlâ ateşler içinde ama aç olarak uyandım. Jamie bana Murphy'nin et suyu çorbasını getirmişti; bol yeşil renkli, yağlı ve kokulu bir çorbaydı. İtirazlarıma rağmen bana yedirmeye kalktı.

"Çok sağlam bir elim var," dedim öfkeyle.

"Evet, öyle," diye cevapladı kaşığı ustaca ağzıma tıkarken.

Açtım, çorbayı içtikçe kızgınlığım sıcaklıkla yok oluyor ve sersemlemeye başlıyordum. Kolumun ağrısı haricinde hiçbir şeyi önemsemiyordum ama

boş midem rahatladıkça az çok bunu önemsemeyi de bıraktım.

"Bir kâse daha ister misin?" diye sordu Jamie son kaşığımı da içerken. "Gücünü toplaman gerek." Cevap almayı beklemeden Murphy'nin gönderdiği küçük çorba tenceresinin kapağını açtı ve kâseyi doldurdu.

Bu kısa boşluktan yararlanarak, "Ishmael nerede?" diye sordum.

"Kıç güvertesinde. Aşağı güvertede pek rahat görünmüyordu. Bridgetown'daki köleleri gördükten sonra onu kınadığımı söyleyemem. Maitland'e ona bir hamak ayarlamasını söyledim."

"Onu böyle serbest bırakmanın doğru olduğunu düşünüyor musun? Ayrıca bu ne çorbası?" Son kaşık damağımda lezzetli bir tat bırakmıştı.

"Kaplumbağa. Stern geçen gece bir tane büyük şahin gagalı kaplumbağa yakaladı. Saçların için de sana bir tane deniz kabuğu ayırdığını söyledi." Jamie hafiften kaşlarını çattı; Lawrence Stern'in nezaketinden mi yoksa Ishmael konusundan dolayı mı emin olamamıştım. "Zenciye gelince, serbest değil. Fergus onu gözetliyor."

"Fergus balayında," diye itiraz ettim. "Ondan bunu yapmasını isteyemezsin. Gerçekten kaplumbağa çorbası mı? Daha önce hiç içmemiştim. Nefismiş." Jamie Fergus'un hassas durumu karşısında istifini bozmamıştı.

"Evet, öyle. Zaten uzun zaman evli kalacak," dedi duygusuzca. "Bir gece pantolonunu üzerinde tutmaktan zarar gelmez. Hem uzaklığın kalbi de dayanıklı hale getirdiği söylenir, değil mi?"

"Uzaklık," dedim bir an kaşıktan kurtularak. "Ve sevgi. Uzaklıktan dolayı sertleşecek bir yer varsa, o kalp değildir."

Kaşığı ağzıma tıkarken, "Saygın evli bir kadın için ne kadar terbiyesiz bir konuşma," dedi Jamie azarlayarak. "Ve çok da düşüncesiz."

Yutkundum. "Düşüncesiz mi?"

"Ben de şu an biraz dayanıklıyım," diye cevap verdi ciddiyetle, bir yandan çorbadan kaşıkla alıyordu. "Karşıma geçmiş saçların açık ve kiraz gibi olmuş göğüs uçlarını gözüme sokar halde oturuyorsun."

Gayri ihtiyari aşağıya bir göz attım ve kaşık burnuma çarptı. Jamie dilini şaklattı ve bir örtü alıp bununla hemen göğsümü örttü. Kombinezonum neredeyse şeffaftı ve kuruyken bile içimi gösteriyordu.

"Sanki onları daha önce hiç görmedin," dedim gülerek. Örtüyü aşağıya indirdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Sütten kesildiğim günden beri her gün su içiyorum," dedi. "Ama bu susamadığım anlamına gelmiyor." Kaşığı aldı. "Biraz daha içer misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Ben senin şu dayanıklılığını öğrenmek istiyorum."

"Hayır, öğrenemeyeceksin. Hastasın."

"Kendimi çok iyi hissediyorum," diye onu rahatlattım. "Bir bakabilir miyim?" Üzerinde denizcilerin giydiği şalvar pantolonlardan vardı ve içine üç ya da dört ölü kefal saklanabilirdi.

"Hayır," dedi şaşırmış gibi bakarken. "Birisi içeri girebilir. Ve senin bakmanın da ona yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Ben ona bakana kadar bunu söyleyemezsin, değil mi?" dedim. "Ayrıca, kapıyı da sürgüleyebilirsin."

"Kapıyı sürgülemek mi? Ne yapacağımı sanıyorsun? Yaralı, ateşler içinde ve aynı zamanda sarhoş bir kadından yararlanacak bir adama mı benziyorum?" diye sordu. Ama yine de ayağa kalktı.

"Ben sarhoş değilim," dedim kızarak. "Kaplumbağa çorbasından sarhoş olunmaz!" Yine de midemde büyüyen sıcaklığın aşağılara inip, kasıklarımın arasına yerleştiğini hissedebiliyordum ve hafif baş dönmemin ateşten olmadığının farkındaydım.

"Eğer Aloysius O'Shaugnessy Murphy tarafından yapılan kaplumbağa çorbasını içersen olursun," dedi. "Hatta kokusundan bile, en azından bir şişe şeriyi tencerenin içine boşalttı. Ahh, şu içki düşkünü İrlandalılar."

"Olsun, ben yine de sarhoş değilim." Elimden geldiğince yastıklardan doğrulmaya çalıştım. "Bir keresinde bana ayakta durabilirsen sarhoş değilsindir demiştin."

"Ayağa kalkmıyorsun," dedi.

"Ancak sen ayaktasın. Ve ben de yapabileceğimi biliyorum. Konuyu değiştirmeye kalkma. Burada senin dayanıklılığından bahsediyoruz."

"Hemen bu konuşmayı kesiyorsun çünkü–" Sol elimle sıkıca onun organını yakaladığımda küçük bir çığlık attı.

"Sakarım, öyle mi?" dedim büyük bir memnuniyetle. "Ahh, Tanrım, bir sorunun yok, değil mi?"

Çılgınca kapıya göz atarken, "Beni bırakacak mısın?" dedi dişlerinin arasından. "Her an biri gelebilir!"

"Sana kapıyı sürgüle demiştim," dedim onu bırakmayarak. Ölü bir kefale göre elimdeki oldukça canlıydı.

Gözlerini kısmış bana bakarken burnundan soludu.

"Hasta bir kadına zor kullanamam," dedi dişlerinin arasından, "ama hasta olan bir insana göre oldukça sağlam bir tutuşun var, Sassenach. Eğer sen–"

"Sana iyi hissettiğimi söylemiştim," diye lafını kestim, "fakat seninle bir anlaşma yapacağım; sen kapıyı sürgüle ben de sana sarhoş olmadığımı göstereyim." İnancımı göstermek için istemeyerek de olsa onu serbest bıraktım. Sıktığım organını dalgın bir halde ovalarken dik dik bana bakıyordu. Sonra kızıl kaşlarından birini kaldırdı, döndü ve kapıyı sürgüledi.

Arkasını döndüğü sırada ben de yataktan kalktım ve yatağa dayanarak dik durdum, hafiften titriyordum ama bu önemli değildi.

"Bu işe yaramaz, Sassenach," dedi başını iki yana sallayarak. Biraz üzgün görünüyordu. "Bu gece dalga bu kadar şiddetliyken asla ayakta duramayız. Ve seninle yatmak bir yana şu yatağa sığamadığımı sen de biliyorsun."

Ayaklarımın altındaki tahtaların hafiften titrediğini hissedebiliyordum ve Jamie'nin haklı olduğunu da biliyordum. En azından o deniz tutması hastalığını düşünemeyecek kadar dalgındı.

"Ama zemin var," diye önerdim umutla.

Yere baktı ve kaşlarını çattı. "Evet, var. Fakat yılanlar gibi davranmak zorunda kalırdık, Sassenach. Birbirimize sarılırken masanın bacaklarına dolanırız."

"Önemli değil."

"Hayır," dedi başını sallayarak, "bu kolunu acıtır." Parmağıyla alt dudağını ovaladı, düşünüyordu. Gözleri bedenimde dolandı, kalçalarıma bakıyordu sonra gözlerini çevirdi ve yeniden odaklandı. Bu kombinezonun tahmin ettiğimden daha da şeffaf olduğunu düşünmeye başladım.

Duruma el atmam gerektiğini düşünerek, yatağa dayanmayı bıraktım ve ona ulaşmak için sallanarak iki adım atmaya çalıştım. Geminin yana yatmasıyla kendimi Jamie'nin kollarının arasında buldum ve belimden sıkıca tutarken zorlukla dengede durmaya çalıştı.

"Tanrım!" dedi, sendeledi ve eğilip beni öptü.

Bu çok şaşırtıcıydı. Beni saran sıcaklığına alışkındım ama şimdi dokunulamayacak kadar sıcak olan ben ve soğuk olanda oydu. Bu yenilik benim hoşuma gittiği kadar onun da hoşuna gitmişti.

Hafiften başım dönüyordu ama bunu düşünmeyerek boynunun yan tarafını dişledim, yüzümden yayılan sıcaklığın onun boğazını titrettiğini hissedebiliyordum.

"Tanrım, kor gibi sıcaksın!" Elleri daha aşağıya kaydı ve beni kendine bastırdı.

"Dayanıklı, ha?" dedim, kendimi biraz uzaklaştırarak. "Çıkar şunları." Aşağıya kaydım ve onun önünde diz çökerek oturdum, pantolonunun bağcıklarını arıyordum. Jamie hızla bağcıkları çözdü ve pantolonu balon gibi puflayarak aşağıya indi.

Onun gömleğini çıkarmasını beklemedim; gömleğini biraz yukarıya kaldırdım ve onu aldım. Jamie boğuk bir ses çıkardı ve ellerini başıma uzattı, sanki beni durdurmak istiyor gibiydi ama buna gücü yetmedi.

"Ahh, Tanrım!" dedi. Saçlarımdaki elleri sertleşti ama beni uzaklaştırmaya çalışmadı. "Cehennemde sevişmek böyle olmalı," diye fısıldadı. "Ateşli bir şeytanla."

Bir kahkaha attım, gerçi bu şartlar altında biraz zordu. Nefesim kesilmişti, bu yüzden bir müddet kendimi geriye çektim.

"Dişi şeytanın yaptığı gibi bir şey mi?"

"Evet, bir an bile bundan şüphe etmedim," dedi. Elleri hâlâ saçlarımdaydı, devam etmemi istiyordu.

Birden kapı çaldı ve Jamie olduğu yerde kaldı. Aslında kapı sürgülü olduğu için rahat olmam gerekirdi ama değildim.

"Evet? Kim o?" dedi, bu durumdaki bir adam için oldukça sakin bir sesle sormuştu.

"Fraser?" Kapının diğer tarafından Lawrence Stern'in sesi geliyordu. "Fransız, zencinin uyuduğunu söyledi. Kendisi de şimdi yatmaya gidebilir mi?"

"Hayır," dedi Jamie kısaca. "Ona olduğu yerde kalmasını söyle. Ben birazdan gelir onun nöbetini devralırım."

"Ahh." Stern'in sesi tereddütlü gibiydi. "Tamam ama onun... eşi... çocuğun hemen aşağıya inmesini istiyor."

Jamie derin bir iç çekti.

"Ona de ki," dedi, sesinden zorlandığı belli oluyordu, "Fergus birazdan orada... olacak."

"Söylerim." Stern Marsali'nin bu haberi nasıl karşılayacağı hakkında şüpheleri varmış gibi konuşmuştu ancak sonra sesi berraklaştı. "Ahh... Bayan Fraser'da bir gelişme var mı?"

"Oldukça," dedi Jamie.

"Kaplumbağa çorbasını sevdi mi?"

"Evet. Teşekkür ederim." Başımın üstündeki elleri titriyordu.

"Ona deniz kabuğu ayırdığımı söylediniz mi? Güzel bir şahin gagalı kaplumbağaydı, çok harika bir hayvandı."

"Evet. Evet, söyledim." Duyulabilir bir soluklanmayla Jamie kendini geriye çekti ve beni ayağa kaldırmak için aşağıya eğildi.

"İyi geceler, Bay Stern!" diye seslendi. Beni yatağa doğru götürüyordu; altımızdaki zemin hareket ederken masa ve sandalyelere çarpmamak için mücadele ediyorduk.

"Ahh." Lawrence biraz hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyordu. "Sanırım Bayan Fraser uyuyor?"

"Gül de boğazını sıkayım," diye fısıldadı kulağıma Jamie. "Evet, Bay Stern," diye seslendi. "İyi dileklerinizi ona yarın sabah iletirim, olur mu?"

"Onun dinlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu gece deniz çok sert görünüyor."

"Fark... ettim, Bay Stern." Yatağın kenarına dizlerimin üzerinde durmamı sağlayıp, arkama geçip diz çöktü ve eteğimi yukarıya sıyırmaya başladı. Açık camdan gelen soğuk esinti çıplak kalçalarıma çarpıp titrememe neden oldu.

"Siz ya da Bayan Fraser bundan rahatsız olursanız ben de çok etkili bir ilaç var; misk otu, yarasa gübresi ve mangrov meyvesi karışımından elde ettim. İstemeniz yeterli, biliyorsunuz."

Jamie bir müddet buna cevap vermedi.

"Ahh, Tanrım!" diye fısıldadı. Ben de yorganları ısırıyordum.

"Bay Fraser!"

"Teşekkürler dedim!" diye cevap verdi Jamie, sesini yükselterek.

"O zaman size iyi geceler diliyorum."

Jamie uzun bir titremeyle nefes verdi. Bu bir inleme değildi.

"Bay Fraser?"

"İyi geceler, Bay Stern!" diye bağırdı Jamie.

"Ah! Eee... iyi geceler."

Stern'in ayak sesleri koridorda azaldı ve gemiye çarpan dalga seslerinin arasında kayboldu. Ben de yorganı ısırmayı bıraktım.

"Ahh... Tanrım!"

Sıcak tenimdeki Jamie'nin elleri büyük, sert ve soğuktu.

"Gördüğüm en yuvarlak popoya sahipsin!"

Artemis'in sallanması onun çabalarına da hoş olmayan bir şekilde yardım edince, ben de yüksek sesle bağırmak zorunda kaldım.

"Şşşt!" Bir eliyle ağzımı kapadı ve üzerime eğildi böylece üzerimde yatabiliyordu. Dalgalanan gömleği beni sarıyor, ağırlığı beni yatakta tutuyordu. Ateşten deliye dönen tenim en hassas dokunuşlara bile duyarlıydı ve ben kollarının arasında titriyordum. Jamie içimde hareket ederken içimdeki ateş de dışarıya çıkıyordu.

Sonra elleri göğüslerimi sardı, son sınırlarımı da kaybettim ve erimeye başladım. En küçük mantıklı düşünce bile bu duygular karmaşasında yok olup gitti. Ateşim tatmin olmuş arzunun damlalarında sönerken altımdaki kırışmış örtülerin sıcaklığı, serin deniz rüzgârı ve etrafımızı saran haşin denizin dalgaları, Jamie'nin sıcak nefesinin ensemdeki dokunuşları, karıncalanma hepsi yok olup gitmişti.

Jamie sırtımda öylece durdu. Sıcak ve rahatlatıcıydı. Bir müddet sonra nefesi normale döndü ve üzerimden kalktı. İnce kombinezonum ıslaktı ve rüzgâr tenime çarptığında titrememe neden oldu.

Jamie çabuk bir hareketle camı kapadı, sonra eğildi ve beni bir bebek gibi kaldırdı. Yatağıma yatırıp üzerime yorganı çekti.

"Kolun nasıl?" diye sordu.

"Ne kolu?" diye mırıldandım uykulu bir halde. Kendimi eritilmiş ve bir kalıba dökülmüş gibi hissediyordum.

"Güzel," dedi, sesine keyif hâkimdi. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Çin'deki bütün çaylar için bile hayır."

"Murphy'ye çorbayı sevdiğini söyleyeceğim." Eli bir müddet soğuk alnımda kaldı, hafif bir dokunuşla yanağımın kıvrımlarında dolaştı ve sonra kayboldu. Jamie'nin gittiğini duymadım.

57

Vadedilen Topraklar

"Bu bir işkence!" diye söylendi Jamie öfkeyle. Arkamda durmuş *Artemis*'in küpeştesinden bakıyordu. Sabah ışığında Kingston Limanı sol tarafımızda safir gibi uzanıyordu. Yarı yarıya ormana gizlenmiş fildişi ve gül pembesi rengindeki kasaba, zümrüdün yeşiline hapsolmuştu. Ve aşağıdaki gök mavisi denizin koynunda üç büyük direkli, martı kanadı gibi beyaz yelkenli, top rampalı gemi güneşin altında harika görünüyordu. Bu gemi Majesteleri'nin savaş gemisi *Porpoise*'tı.

"Bu iğrenç gemi beni takip ediyor," dedi ona bakarak, o sırada biz de liman ağzının dışında güvenli bir yere gitmeye çalışıyorduk. "Nereye gitsem orada. Bak işte yine gelmiş!"

Bir kahkaha attım, aslında *Porpoise*'ı görmek benim de sinirimi bozmuştu.

"Bunun kişisel olduğunu sanmıyorum," dedim ona. "Kaptan Leonard Jamaika'ya gittiklerini söylemişti."

"Evet ama sen onları bu kadar sıkıntıda bırakmışken, neden direk donanma kışlalarının ve tersanelerinin bulunduğu Antigua'ya gitmiyorlar?" Elleriyle gözlerini siper edip *Porpoise*'a baktı. Bu mesafeden bile halatlardaki küçük figürler görülüyordu, tamir yapıyorlardı.

"İlk başta buraya gelmek zorundaydılar," diye açıklama yaptım. "Koloni için yeni valiyi getiriyorlardı." Birden içimde küpeştenin arkasına saklanmak gibi bir his belirdi ama bu mesafeden Jamie'nin kızıl saçlarının bile görünmeyeceğini biliyordum.

"Öyle mi? Kimmiş, merak ettim?" dedi Jamie, oldukça dalgındı; en fazla bir saat sonra Jared'ın Sugar Körfezi'ndeki çiftlik evinde olacaktık ve aklının Genç Ian'ı bulmak için planlarla dolu olduğunu biliyordum.

"Adı Grey," dedim küpeşteye sırtımı verirken. "Hoş adam. Gemide tanıştım ama kısa bir tanışmaydı."

"Grey mi?" Jamie şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Şansa bir de Lord John Grey çıkarmış?"

"Evet, adı bu. Ne oldu?" Merakla ona baktım. O da yeni bir ilgiyle *Porpoise*'a baktı.

"Ne oldu?" Sorumu ikinci kez tekrarladığım zaman beni duydu ve gülümseyerek bana baktı.

"Ahh. Lord John'u tanıyorum. O benim arkadaşım."

"Gerçekten mi?" Çok şaşkındım. Jamie'nin arkadaşları İskoç dilenciler ve Fransız yankesicilerle birlikte, Fransız ekonomi bakanı ve Charles Stuart'tan ibaretti. Tanıdıklarının arasındaki İngiliz aristokratların, Kuzey İskoçyalı kaçakçılar ve İrlandalı aşçılar gibi değersiz olduğunu düşünüyordum.

"Ahh, şanslıyız o zaman," dedim. "Ya da öyle olduğumuzu umuyorum. Bu Lord John'u nereden tanıyorsun?"

"Ardsmuir Hapishanesi'nin müdürüydü." diye cevap verdi ki bu beni daha çok şaşırtmıştı. Gözleri hâlâ *Porpoise*'taydı ve gözlerini kısarak bakıyordu.

"Ve senin arkadaşın?" Başımı iki yana salladım. "Erkekleri hiç anlamıyorum."

Sonunda gözlerini İngiliz gemisinden alarak bana döndü ve gülümsedi.

"Evet, arkadaşlar onları bulduğun yerdedir, Sassenach," dedi. Elleriyle gözlerini siper ederek sahile baktı. "Umalım da bu Bayan Abernathy de onlardan biri olsun."

***

Burundan dönmeye başladığımızda, siyah bir figür küpeştenin yanına geldi. Yaralarını denizci kıyafetleriyle saklayan Ishmael bir köleden daha çok korsana benziyordu. Bize anlattıklarının ne kadarının doğru olup olmadığını bir kez daha merak ettim.

"Ben şimdi gitmek istiyorum," dedi birden.

Jamie bir kaşını kaldırdı ve küpeştenin üzerinden mavi derinliğe bir göz attı. "Seni engelleyemem," dedi nazikçe. "Ama bir kayık alsan iyi olmaz

mı?"

Bir an zencinin gözlerinde sevinç parıltısı belirdi ama yüzündeki ciddiyet bozulmadı.

"Bana çocukları anlatmam karşılığında, hangi kıyıyı istersem oraya bırakacağınızı söylemiştiniz," dedi. Adayı işaret ediyordu; geniş ormanlar sığ suyu kucaklarcasına tepeden aşağıya doğru iniyordu. "Burası gitmek istediğim yer."

Jamie düşünceli bir halde ıssız sahilden Ishmael'e baktı ve sonra başını 'tamam' anlamında salladı.

"Bir kayık indirteceğim." Kamarasına gitmek için döndü. "Bir de sana altın sözüm vardı, değil mi?"

"Altın istemiyorum, mösyö." Ishmael'in sözleri kadar ses tonu da Jamie'yi durdurmuştu. Çekinerek ve merakla zenciye baktı.

"Aklında başka bir şey mi var?"

Ishmael hemen başını salladı. Dışarıdan endişeli görünmüyordu ama ben soğukkanlı görünmesine rağmen şakaklarının hafiften terlediğini görebiliyordum.

"Tek kollu zenciyi istiyorum." Konuşurken Jamie'ye cesurca bakabiliyordu ama rahat yüzünün altında bir mahcubiyet vardı.

"Temeraire'i mi?" Şaşkınlıktan hemen lafa karışmıştım. "Neden?"

Ishmael bana bir bakış attı ama sözlerini Jamie'ye söyledi. Yarı çekingen, yarı cesurdu.

"O sizin işinize yaramaz, mösyö. Tek kollu olduğundan ne tarlada ne de gemide çalışabilir."

Jamie hemen cevap vermedi ama bir müddet Ishmael'e öylece baktı. Sonra döndü ve tek kollu köleyi getirmesi için Fergus'u çağırdı. Güverteye getirilen Temeraire bir tahta parçası gibi öylece duruyor, sadece güneşte gözlerini kırpıyordu. O da denizci kıyafeti giymişti ama Ishmael'in abartılı şıklığından yoksundu. Birisinin, kıyafetleri kuruması için üzerine serdiği kütüğe benziyordu.

Jamie yavaş ve dikkatlice Fransızca konuşarak, "Bu adam şuradaki adaya seninle birlikte gitmek istiyor," dedi Temeraire'e. "Bunu yapmak istiyor musun?"

Temeraire gözlerini kırptı, çok şaşırmıştı. Hiç kimsenin ona yıllarca – ya da hiç – ne istediğini sormadığını anlamıştım. Temeraire bir Jamie'ye bir Ishmael'e tekrar tekrar baktı ama tek kelime etmedi.

Jamie yeniden denedi.

"Bu adamla gitmek zorunda değilsin," diye köleyi rahatlatmaya çalıştı. "Bizimle gelebilirsin. Biz sana bakarız. Kimse canını yakamaz. Ancak istersen onunla da gidebilirsin."

Köle hâlâ tereddüt ediyordu, gözleri bir sağa bir sola bakıp duruyordu. Beklenmeyen durum onu şaşkına döndürmüştü. Ve duruma karar veren Ishmael oldu. Sesli harflerin ve hecelerin davul sesi gibi tekrarlandığı tuhaf bir dille adama bir şeyler söyledi.

Temeraire soluk verip diz çöktü ve alnını Ishmael'in ayakucuna koydu. Güvertedeki herkes şaşkınlıkla bir ona, bir meydan okurcasına kollarını kavuşturan Ishmael'e bakıyordu.

"O benimle geliyor," dedi.

Ve öyle de oldu. Picard iki zenciyi küçük bir kayıkla kıyıya kadar götürdü ve ormanın kenarındaki kayalara bıraktı. Zencilerin üzerinde erzak dolu birer çanta ve her birinde de bıçak vardı.

İki küçük figürün ağaçlık yokuşu yavaşça tırmanışını izlerken merakla sordum. "Neden orası? Yakınlarda hiç kasaba yok, değil mi? Ya da tarla?" Buradan bakınca sahil bozulmamış geniş ormanı gözler önüne seriyordu.

"Ahh, tarlalar var," diye bana güvence verdi Lawrence. "Tepelerin yükseklerinde. Orada kahve ve çivit otu yetiştiriyorlar. Şeker kamışları daha çok sahile yakın yerlerde yetiştiriliyor." İki zencinin gözden kaybolduğu sahile gözlerini kısmış bakıyordu. "Muhtemelen onlar da Maronlara katılmaya gitti."

"Hispanyola'da olduğu gibi Jamaika'da da Maronlar var mı?" diye sordu Fergus merakla.

Lawrence biraz vahşice gülümsedi.

"Köleler olduğu sürece Maronlar da var, dostum," dedi. "Esir olarak yaşamaktansa hayvanlar gibi ölmeyi tercih eden insanlar her zaman vardır."

Jamie Lawrence'a sert bir bakış attı ama hiçbir şey demedi.

***

Jared'ın Sugar Körfezi'ndeki büyük çiftliğine Mavi Dağ Evi deniyordu; evin adı, muhtemelen, bir mil arkasında çam ağaçları ve uzaktan mavi gibi görünen alçak puslu zirveden kaynaklanıyordu. Evin kendisi körfezin sığ kıvrımındaki sahile yakın bir yere kurulmuştu. Aslında evin bir bölümünü kaplayan veranda küçük bir lagünün üzerindeydi. Yapı, midyeler ve yosunlarla kaplı sudan yükselen sağlam kazıkların üzerine yapılmıştı.

Gelişimiz bekleniyordu; Jared *Artemis*'ten bir hafta önce Le Havre'den ayrılan bir gemiyle mektup göndermişti. Hispanyola'daki gecikmemiz yüzünden mektup bizim gelişimizden yaklaşık bir ay önce ulaşmıştı ve çiftlik kâhyası ile karısına – MacIvers adında İskoçyalı bir çift idi – bizi karşılamaları söylenmişti.

"Kışın sizi engellediğini düşündüm," dedi Kenneth MacIver dördüncü kez başını iki yana sallayarak. Kel bir adamdı, uzun yıllar tropikal güneşe maruz kaldığından başının tepesi pullanmıştı ve çilleri vardı. Eşi ise tombul, cana yakın ve büyükanne gibi davranan bir kadındı ama benden sadece beş yaş küçük olmasına şaşırmıştım. Kadın, Marsali'yi ve beni yemekten önce banyo yaptırıp uyumamız için odalarımıza götürürken, Fergus ve Jamie Bay MacIver ile *Artemis*'in yükünü boşaltmaya ve denizcilerin kalacağı yeri belirlemeye gitmişlerdi.

Banyoya gitmek için çok hevesliydim; kolum hafif sargıya ihtiyaç duyacak kadar iyileşmişken, alışkın olduğum şekilde banyo yapmama engel olmuştu. Banyo yapmadan bir hafta *Artemis*'te bulunduktan sonra, neredeyse açlık gibi hasret duyduğum temiz suyu ve çarşafları dört gözle bekliyordum.

Bacaklarım daha karaya alışmamıştı. Çiftlik evinin eskimiş tahta döşemesi ayağımın altında inip kalkıyor gibi görünüyordu, bu yüzden

koridordan aşağıya inerken Bayan MacIver'ı duvarlara çarparak takip ediyordum.

Evin küçük balkonunda gerçek bir banyo teknesi vardı. Tahtadandı ama sıcak su ile doluydu ve bu beni çok şaşırtmıştı. Sular iki zenci köle kadın tarafından avludaki ateşte kazanlarla ısıtılıyordu. Bu kölelik işinden dolayı suçluluk duymam gerekirdi ama duymadım, banyo yapacaktım. Banyo teknesinin içinde yuvarlanıp lif kabağıyla tenimdeki tuz ve kiri ovaladım ve Bayan MacIver tarafından yapılan papatya, ıtır yağı, sabun karşımı şampuanla saçlarımı yıkadım.

Güzel kokulu parlak saçlarımla ve sıcaklığın verdiği mayışmayla bana gösterilen yatağa kendimi attım. Uyumadan önce böyle boylu boyunca yatmanın ne kadar hoş olduğunu düşünmek için vaktim olmuştu.

Uyandığım zaman yatak odamın açık Fransız kapılarından görünen veranda kararmaya başlamıştı ve Jamie yanımda çıplak yatıyordu, ellerini karnının üzerine kenetlemiş ağır ağır nefes alıp veriyordu.

Ona baktığımı hissetti ve gözlerini açtı. Uykulu halde bana gülümsedi ve elini uzatıp beni kendine doğru çekti. O da banyo yapmıştı; sabun ve dağ selvisi kokuyordu. Onu uzunca öptüm, dilimi geniş dudaklarının kıvrımlarında gezdirip davet edercesine diliyle buluştum.

Sonunda bıraktım ve havayı içime çekmek için kalktım. Oda dışarıdaki lagünün etkisiyle yeşile boyanmıştı, sanki oda suyun altındaydı. Hava ılık ve tazeleyiciydi, teni okşayan küçük esintilerle deniz ve yağmur kokuyordu.

"Çok tatlı kokuyorsun, Sassenach," diye mırıldandı, sesi uyumaktan kısılmıştı. Gülümsedi ve parmaklarını saçlarıma dolamak için uzandı. "Bana gel, kıvırcığım."

Tokalardan kurtulan yeni yıkanmış saçlarım, Medusa'nın kıvırcık saçları gibi omuzlarımdan aşağıya akıyordu. Saçımı geriye itmek için uzandım ama Jamie kibarca bunu durdurup beni üzerine çekti, böylece kahverengi, altın ve gümüş saçlar yüzüne döküldü.

Yarı yatışmış saç bulutları eşliğinde onu öptüm ve üzerine uzanarak göğüslerimin göğsünü ezmesine izin verdim. Jamie hafiften hareket edip beni okşuyor ve zevkten iç çekiyordu.

Elleri kalçalarımdaydı, beni almak için biraz daha yukarıya çekmeye çalışıyordu.

"Daha değil," diye fısıldadım. Kalçalarımı sallayarak aşağıya doğru bastırdım ve karnımın altındaki sertliğin tadını çıkarmaya başladım. Bu sırada Jamie küçük iniltiler çıkarıyordu.

"Aylardır bir odamız ya da düzgünce aşk yapabileceğimiz zamanımız olmadı. Bu yüzden bu zamanı iyi değerlendirmek lazım, değil mi?"

"Benden faydalanamıyorsun, Sassenach," diye fısıldadı kulağıma. Altımda kıvranıyor, baskı yapıyordu. "Gelecek sefer zamanımız olacağını düşünmüyor musun?"

"Hayır, olmayabilir," dedim açıkça. "Şimdi. Yavaş ol. Hareket etme."

Boğazından hırıltılı bir ses çıkardı ama elleri iki yana düşerek rahatladı. Ben ise üzerinde kıvranıyor, onun iç çekmesini sağlayıp göğüs uçlarını öpüyordum.

Dilimle nazikçe küçük yuvarlağı yalıyor, sertleşmesini sağlayarak etrafını çevreleyen kestane rengi tüylerle oynuyordum. Jamie'nin altımda sertleştiğini hissedebiliyordum. Bu yüzden öylece kalabilmesi için ellerimi kollarına bastırdım ve işime devam ettim, onu hafifçe ısırıyor ve yalıyordum.

Birkaç dakika sonra başımı kaldırıp bir elimle saçlarımı geriye doğru ittim, "Bu söylediğin nedir?" diye sordum.

Jamie tek gözünü açtı.

"Tespih duası," diye beni bilgilendirdi. "Dayanabilmemin tek yolu bu." Gözlerini kapadı ve Latince mırıldanmaya devam etti. "*Ave Maria, gratia plena*..."

Homurdandım ve diğer elimle işime devam ettim.

"Sözünü unuttun," dedim bir daha kafamı kaldırarak. "Bir seferde üç kez Tanrı'nın duasını okudun."

"Hâlâ mantıklı sesler çıkarabildiğime şaşırıyorum." Gözlerini kapadı. Elmacık yanaklarında ıslaklık vardı. Artan sabırsızlıkla kalçalarını hareket

ettirdi. "Şimdi?"

"Daha değil." Daha aşağılara indim ve göbeğine pufladım. Jamie kıvrandı ve kıkırdama diyebileceğim bir ses çıkardı.

"Yapma şunu!"

"İstediğimi yaparım," dedim ve yeniden yaptım. "Bree gibi ses çıkarıyorsun," dedim. "Bebekken ona da böyle yapıyordum. Bunu çok severdi."

"Farkındaysan ben küçük bir çocuk değilim," dedi biraz tersçe. "Eğer böyle yapmak istiyorsan biraz daha aşağıya inebilirsin?"

Ve ben de yaptım.

"Kasıklarında hiç kıl yok," dedim, oradaki yumuşak beyaz tene hayranlıkla bakarak. "Sence neden böyle?"

"En son benden yararlanan canlı bir inek olduğundan orayı yaladı," dedi dişlerinin arasından. "Tanrı aşkına, Sassenach!"

Kahkaha attım ve devam ettim. Sonunda durdum ve dirseklerimin üzerine doğruldum.

Gözlerimin önündeki saçları geri çekerek "Sanırım bu sana yeter," dedim. "Son birkaç dakikadır 'Yüce İsa'dan başka bir şey söylemedin."

İmayı yakalayarak hemen doğruldu ve beni sırtüstü yatağa atarak üzerime çıktı.

"Bundan pişman olacak kadar yaşayacaksın, Sassenach," dedi korkunç bir ifadeyle.

Pişman olmayan bir tavırla ona gülümsedim.

"Öyle mi?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Zamanımı alırsın, ha? Seninle işimi bitirmeden önce bunun için bana yalvaracaksın."

Hapsolmuş bileklerimi güçsüzce çektim ve beklentiyle altında kıvranmaya başladım.

"Ahh, merhamet et. Seni hayvan."

Hafiften homurdandı ve su yeşili loş ışıkta inci gibi beyaz görünen göğsümü almak için başını eğdi.

Gözlerimi kapadım ve kendimi yastıklara bıraktım.

"*Pater noster, qui es in coelis*..." Yemeğe çok geç kalmıştık.

***

Jamie akşam yemeğinde Rose Hall'lı Bayan Abernathy hakkında soru sormak için zaman kaybetmedi.

"Abernathy?" MacIver kaşlarını çatıp düşünmeye yardımcı olsun diye bıçağını masada tıkırdatıyordu. "Evet, adı duydum gibi ama tam hatırlayamıyorum."

Eşi pudingin hazırlanması için hizmetçiye talimat vermeyi bırakarak, "Ahh, Abernathy'yi çok iyi tanıyorsun," diye lafa karıştı. "Dağların arasında Yallahs Nehri'nin üzerindeki yer. Çoğunlukla şekerkamışı yetiştiriliyor biraz da kahve."

"Tabii ya!" diye bağırdı eşi. "Sen de ne hafıza var, Rosie!" Sevgiyle eşine bakıyordu.

"Önemsenmek için bunları aklımda tutmuyorum," dedi alçakgönüllü bir halde. "Rahip de geçen hafta New Grace kilisesinde Bayan Abernathy'yi sormuştu."

Zenci bir hizmetçi tarafından sunulan büyük tabaktan dilimlenmiş kızarmış tavuk alırken, "Bu rahip kim, madam?" diye sordu Jamie.

"Ne kadar iştahlısınız, Bay Fraser!" Bayan MacIver onun dolu tabağını görünce hayranlıkla bağırdı. "Ada havası sanırım."

Ve böylece Jamie'nin kulak uçları pembeye döndü.

"Sanırım," dedi, bana bakmamaya çalışarak. "Bu rahip...?"

"Ahh, evet. Campbell, adı Archi Campbell." Şaşkınlığımı görünce kadın da bana şüpheyle baktı. "Tanıyor musunuz?"

Salamura mantarı yutarken başımı salladım. "Sadece Edindburgh'da tanışmıştım."

"Ahh. Evet, misyonerlik için buraya geldi ve Tanrı için buradaki kâfir zencileri günahlarından kurtarıyor." Kadın hayranlıkla konuşuyordu ama kocası homurdanınca dik dik ona baktı. "Şimdi Katolik yorumlarını yapmaya kalkışma, Kenny! Papaz Efendi Campbell çok kutsal bir adam ve çok da bilgili. Ben de bağımsız kiliseye mensubum da," dedi bana yanaşarak. "Ailem, Kenny ile evlenince beni reddetti ama onlara onun er ya da geç ışığı göreceğinden emin olduğumu söyledim..."

"Çok çok sonra," diye yorum yaptı kocası, tabağındaki eti alırken. Burun kıvırıp hikâyesini anlatmaya devam eden karısına sırıtıyordu.

"Papaz efendi büyük bir âlim olduğu için Bayan Abernathy, papaz efendi Edinburgh'dayken soru sormak için ona mektup yazmış. Ve papaz efendi buraya gelince de gidip bayanı görmek istemiş. Ancak Myra Dalrymple ve Papaz Efendi Davis'in ona anlattıklarından sonra adamın kadının mülküne ayak basacağından şüphe ederim," dedi ciddiyetle.

Kenny MacIver elinde büyük bir tabakla kapıdan gelen hizmetçiyi çağırırken homurdanıyordu.

"Şahsen ben Papaz Efendi Davis'in söylediklerine pek inanmıyorum," dedi. "Adam sıçmak için bile çok kutsal. Ama Myra Dalrymple çok mantıklı bir kadın. Ahh!" Eşi kaşıkla adamın parmaklarına vurunca hemen onları geri çekti ve emdi.

"Matmazel Dalrymple Bayan Abernathy hakkında ne söylemiş?" diye sordu Jamie hızla, muhtemel bir tartışmanın ortasında kalmak istemiyordu. Bayan MacIver'in rengi kızarmıştı fakat Jamie'ye cevap vermek için dönünce kaş çatması yatıştı.

"Şey, çoğunluğu kötü bir dedikodudan başka bir şey değil," dedi. "Halk kadının yalnız yaşadığını, bu yüzden erkek köleleriyle ilişkiye girdiğini söylüyor."

Kenny, "Ama kocası öldüğü zaman da başka bir söylenti ortaya çıkmıştı," diye araya girdi. Hizmetçinin onun önünde tuttuğu tabaktan gökkuşağı

rengindeki küçük balıklardan birkaç tane aldı. "Şimdi ismi düşününce çok iyi hatırladım."

Barnabas Abernathy İskoçya'dan gelmişti ve beş sene önce Rose Hall'ı satın almıştı. Yeri güzel işletiyor, şeker ve kahveden küçük bir kâr elde ediyordu. İki sene önce kimsenin tanımadığı bir kadınla evlenmiş, kadını Guadeloup'a yaptığı bir geziden getirmişti.

Bayan MacIver, "Ve altı ay sonra da öldü," diyerek hikâyeyi kötü bir şekilde sonlandırdı.

"Bayan Abernathy ile ilgili söylenti bununla ilgili mi?" Birçok tropikal hastalığı Batı Hint Adaları'ndaki Avrupalılar'a bulaştığı fikrine rağmen, ben bile bunu düşünmüştüm. Barnabos Abernathy kolaylıkla sıtma ya da fil hastalığından ölebilirdi ama Rosie MacIver haklıydı – insanlar biraz dedikoducuydu.

"Zehir," dedi Rosie kısık sesle, mutfak kapısına doğru hemen gözünü dikti. "Onu gören doktor öyle söylemiş. Köle kadınlardan biri de olabilir tabii. Barnabas ve onun köle kadınları ile ilgili bir söylenti de vardı. Mutfakta görevli kızın yemeğe bir şey katması gibi söylentiler halk arasında çok yaygındır ama–" Kristal tencere taşıyan başka bir hizmetçinin odaya girmesiyle sözü kesildi. Hizmetçi tencereyi masaya bırakıp hanımını diz kırarak selamlayana kadar herkes sessizliğini korudu.

Benim kadının arkasından şüpheyle baktığımı görünce, "Endişelenmeyin," dedi Bayan MacIver rahatlatırcasına. "Yemekler servis edilmeden önce her şeyin tadına bakan bir çocuk var. Tamamen güvenli."

Ağzımdaki balığı zorla yuttum.

Jamie, "Peki Papaz Efendi Campbell Bayan Abernathy'yi görmeye gitti mi?" diyerek lafa karıştı.

Rosie fırfırlı masa örtüsünün dantellerini sarsacak kadar şiddetle başını iki yana salladı.

"Emin değilim, çünkü hemen ertesi gün kız kardeşi ile ilgili bir olay oldu."

Ian ve *Bruja*'nın izini yakalama heyecanıyla Margaret Jane Campbell'ı tamamen unutmuştum.

"Kız kardeşine ne oldu?" diye sordum merakla.

"O kayboldu!" Bayan MacIver'ın gözleri durumun önemini anlatmak istercesine kocaman açılmıştı. Mavi Dağ Evi, Kingston'ın on mil ötesindeydi ve varlığımız dedikodu yapmak için eşi benzeri olmayan bir fırsat sunmuştu.

"Ne?" Fergus azimli bir sadakatle kendini tabağına vermişti ama şimdi şaşkınlıktan gözlerini kırparak bakıyordu. "Kaybolmak mı? Nerede?"

Kenny sözü eşinden alarak, "Bütün ada bununla çalkalanıyor," diye araya girdi. "Papaz efendi kız kardeşine bakması için bir hizmetçi tutmuştu ama kadın yolda ateşten ölmüş."

"Ahh, bu çok kötü!" Geniş, hoş yüzlü Nellie Cowden için gerçekten üzülmüştüm.

"Evet." Kenny nezaketsizce başını salladı. "Evet, bu yüzden papaz efendi de kız kardeşinin kalabileceği bir yer buldu. Sanırım kadında geri zekalılık var?" Bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"Bunun gibi bir şey."

"Evet, kız sessiz ve uysal görünüyormuş. Onun konakladığı evin sahibi Bayan Forrest serin bir günde verandada onu dışarıda oturmaya çıkarmış. O salı günü, bir çocuk doğum yapan kız kardeşine gelip hemen bakması için Bayan Forrest'ı çağırmış. Ve Bayan Forrest da telaşlanmış, Matmazel Campbell'ı verandada unutarak hemen çocukla gitmiş. Sonra bunu hatırlayınca ona bakması için birini göndermiş ama Matmazel Campbell yokmuş. Papaz efendinin yeri göğü inletmesine rağmen o günden beri kızdan haber yok." MacIver güneşten yanmış yanaklarını şişirerek sandalyesine yaslandı.

Bayan MacIver da üzülerek başını iki yana sallıyordu.

"Myra Dalrymple papaz efendiye kızı bulması için validen yardım istemesini söyledi. Ama vali yeni yerleştiği için daha hiç kimseyi kabul etmedi. Önümüzdeki perşembe günü adanın ileri gelenleriyle tanışmak için

büyük bir kabul günü ayarladı. Myra papaz efendiye oraya gidip vali ile konuşması gerektiğini söyledi ama dünyevi bir durum olduğu için onun bunu yapmaya pek gönlü yok gibi."

"Bir kabul günü mü?" Jamie Bayan MacIver'a ilgiyle bakarken kaşığını bıraktı. "Davetiyeli bir kabul mü, biliyor musunuz?"

"Ahh, hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "İsteyen herkes gidebilir ya da ben öyle duydum."

"Öyle mi?" Jamie gülümseyerek bana bir göz attı. "Sen ne düşünüyorsun, Sassenach? Valinin yanına gitmemem için beni durduracak mısın?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Düşündüğüm en son şey onun halk arasında görünmek istemesiydi. Ve ilk fırsatta Rose Hall'ı ziyaretini erteleme işine de şaşırmıştım.

"Ian'ı soruşturmak için de iyi bir fırsat, değil mi?" diye açıkladı. "Ne de olsa Rose Hall'da olmayabilir ama adanın herhangi bir yerinde olabilir."

"Evet ama şey benim giyecek bir şeyim yok..." Gerçekten onun ne yapmak istediğini anlamaya çalışarak durumu savsakladım.

"Ahh, bu önemli değil," diye beni rahatlatmaya çalıştı Bayan MacIver. "Adada çok zeki bir terzi tanıyorum. Hiç zaman kaybetmeden size bir şey uydurur."

Jamie düşünceli bir halde başını salladı. Gülümsüyordu, mum ışığının üzerinden bana bakarken gözleri yana yatıktı.

"Mor ipek güzel olur diye düşünüyorum," dedi. Kılçığı balığından ayırdı ve tabağının kenarına koydu. "Diğer konuya gelince endişelenme, Sassenach. Aklımda bir şey var. Göreceksin."

58

Kızıl Ölümün Maskeli Oyunu

"'*Ahh, bilekleri kelepçeli bu genç günahkâr da kim?*

Şu inleyen ve yumruklarını sallayanlardan sonra hâli nasıl olur?

Bu yüzden mi vicdan azabı çeken bir havaya bürünüyor?

Yoksa saçlarının renginden mi hapse götürülüyor?'"

Jamie peruğu aldı ve aynadan bana bakarak tek kaşını kaldırdı. Ona gülümsedim ve el kol hareketleriyle şiirime devam ettim.

"'*Böyle bir renk büyük bir insanlık ayıbı,*

Eski zamanlarda olsa bu renkten asılırdı.

Ama asılmak yeterince kötü değil ve kırbaçlanmak ise daha adil,

Saçları utanç verici derecede tiksindirici, işte budur sebebi!'"

"Bana doktorum dememiş miydin, Sassenach?" dedi. "Yoksa şair misin?"

Atkısını düzeltmek için yanına gelerek, "Benim değil," dedim. "Bu dizeler A.E. Housman'a ait."

"Etkileyiciymiş," dedi Jamie kuru bir şekilde. "Görüşlerinin niteliğini düşününce." Elindeki peruğu başına yerleştirdi ve pudrayı sürerken küçük toz bulutları yükseldi. "Bu Bay Housman senin bir tanıdığın mı?"

"Öyle de diyebilirsin." Onu izlemek için yatağa oturdum. "Çalıştığım hastanenin doktor salonunda Housman'ın eserlerinin bir kopyası vardı. Çağrılar arasında roman okumaya zaman yoktu ama şiirler okunabiliyordu. Housman'ın şiirlerinin çoğunu bildiğimi rahatlıkla söyleyebilirim."

Dikkatlice bana baktı, sanki benden bir şiir patlaması daha bekliyordu fakat ben sadece ona gülümsedim ve o da işine döndü. Hayranlıkla onun dönüşümünü izliyordum.

Kırmızı topuklu ayakkabılar ve siyah ipek çoraplar. Gümüş diz kopçalı, gri satenden dar pantolon. Manşetlerinde ve fırfırlarında bulunan on santimlik Brüksel danteliyle, kar beyazı gömlek. Mavi saten manşetli ve göğsü gümüş düğmeli koyu gri harika bir ceket ise kapının arkasındaki askıda sırasını bekliyordu.

Jamie dikkatle yüzünü pudralamayı bitirdi ve bir parmağının ucunu yalayıp Arap sakızına batırdı ve dudağının köşesine düzgünce bastırdı, böylece sahte bir beni oldu.

"İşte tamam," dedi ve bana bakmak için pufun üzerinden döndü. "Kızıl kafalı İskoç kaçakçıya benziyor muyum?"

Uzun peruğundan kırmızı topuklu ayakkabılarına kadar onu baştan aşağıya inceledim.

"Bence bir yaratığa benziyorsun," dedim. Yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. Beyaz pudrayla çevrelenmiş dudakları haddinden fazla kırmızı görünüyordu, ağzı ise her zamankinden geniş ve etkileyiciydi.

"Hayır!" dedi Fergus öfkeyle, sözlerimi duyarak içeri girmişti. "Bir Fransız'a benziyor."

"Aynı şey," dedi Jamie ve hapşırdı. Bir mendille burnunu silerek genç adamdan özür diledi. "Affedersin Fergus." Ayağa kalktı ve ceketine uzanıp giydi. Yedi santimlik topuklarla boyu iki metre olmuştu. Başı neredeyse alçı tavana değecekti.

"Bilmiyorum," dedim şüpheyle ona bakarak. "Ben bu boyda Fransız görmedim hiç."

Jamie omuz silkti ve ceketi sonbahar yaprakları gibi hışırdadı. "Evet, öyle. Boyumu gizleyemiyorum. Ama saçlarımı gizlediğim sürece sorun yok diye düşünüyorum. Ayrıca," diye ekledi ve beni süzerek, "insanlar bana bakmayacak. Ayağa kalk da bir sana bakayım."

Ayağa kalktım ve geniş dalgalı parlak mor ipek eteğimi göstermek için yavaşça etrafımda döndüm. Elbisenin ön kısmı düşük yakalıydı. Dekoltesi kat kat V şeklinde yayılan kabarık dantellerle doldurulmuş bileklerimi açıkta bırakan dirsekten bol elbise, kolundaki kat kat şelale gibi beyaz dantellere uyum sağlamıştı.

"Annenin incilerinin yanımda olmaması ne kötü," diye yorum yaptım. Ama olmadıklarından dolayı pişman değildim; incileri, fotoğraf ve aile evraklarının olduğu kutuyla birlikte Brianna'ya bırakmıştım. Yakası çok düşük ve saçlarım da topuz olduğundan, aynada mor elbisenin üzerinde yükselen boynum ve göğsüm oldukça boş görünüyordu.

"Bunu da düşündüm." Bir sihirbaz havasıyla Jamie cebinden küçük bir kutu çıkardı ve kutuyu Versay tarzıyla yere kadar eğilip selam vererek bana verdi.

İçinde, siyah taşın üzerine yerleştirilmiş küçük ve parlak bir balık vardı, pullarının kenarları ise altınla süslenmişti.

"Süs iğnesi," diye açıklama yaptı. "Onu beyaz bir kurdeleyle boynuna takabilirsin."

"Bu çok güzel!" dedim sevinerek. "Abanoz taşından mı yapılmış?"

"Siyah mercan," dedi. "Dün Fergus ile birlikte Montego Körfezi'ndeyken aldım." O ve Fergus, yarasa guanosu yükünü boşaltıp sahibine teslim etmek için *Artemis* ile adanın etrafında dolaşmışlardı.

Saten beyaz bir kurdele buldum ve Jamie kolyeyi boynuma takıp aynadaki yansımamı görmek için omzumun üzerinden eğildi.

"Hayır, bana bakmayacaklar," dedi. "İnsanların yarısı sana bakacak, Sassenach ve diğer yarısı da Bay Willoughby'ye."

"Bay Willoughby? Bu güvenli olur mu? Yani–" Küçük Çinli adama bir göz attım; bir sandalyenin üzerine bağdaş kurup oturmuş temiz mavi ipeğinin içinde parlıyordu, bu yüzden sesimi alçaltarak konuşmaya devam ettim. "Yani onlar şarap içecek, değil mi?"

Jamie başını 'evet' anlamında salladı. "Ve viski, kırmızı şaraplı kokteyl, porto şarabı, şampanya ve en iyi Fransız şarabından küçük bir fıçı. Mösyö Etienne Marcel de Provac Alexandre'ın da katkısı olsun tabii." Bir elini göğsüne koydu ve kahkaha atmamı sağlayan bir abartıyla yeniden reverans yaptı. "Endişelenme," dedi doğrularak. "Terbiyeli davranacak, yoksa onun mercan küresini geri alırım. Duydun mu beni, seni küçük kâfir?" diye ekledi Bay Willoughby'ye sırıtarak.

Çinli âlim büyük bir nezaketle başını salladı. İşlemeli siyah ipek kepi küçük kırmızı mercanla süslenmişti – o buna rozet diyordu. Montego iskelesinde karşılaşılan bir mercan satıcısı ve Jamie'nin iyi niyeti sayesinde bu yenilenmişti.

"Gitmek zorunda olduğumuza emin misin?" Kalbimin sıkışmasının bir kısmı korsemin çok sıkmasından, büyük çoğunluğu ise Jamie'nin peruğunu düşürüp Kraliyet Donanması'nın önünde saçlarının açığa çıkmasını hayal etmekten kaynaklanıyordu.

"Evet, gitmeliyiz." Rahatlatırcasına bana gülümsedi. "Endişelenme, Sassenach. Eğer *Porpoise*'tan birileri varsa beni tanımayacaklardır, en azından bu halde."

"Umarım. Gemiden birilerinin orada olacağını düşünüyor musun?"

"Şüpheliyim." Peruğunun sol tarafını şiddetle kaşımaya başladı. "Bu şeyi nereden aldın, Fergus? Sanırım bunda bit var."

"Ahh, hayır lordum," diye onu rahatlatmaya çalıştı Fergus. "Onu aldığım perukçu bana, bitin gelmesini önlemek için onu çördük otu ve at otu ile temizlediğini söyledi." Fergus peruk takmamıştı ama saçlarını iyice pudralamıştı ve yeni koyu mavi kadife takımının içinde çok yakışıklıydı – tabii Jamie kadar değil.

Kapı belirsizce çalındı ve Marsali içeriye girdi. O da gardırobunu yenilemişti ve gül rengi fularıyla uçuk pembe bir elbisenin içinde ışıl ışıldı.

Aslında o elbisenin içinde benim düşündüğümden daha çok parlıyordu. Duvarlara sürtmesin diye eteklerimizi toplayıp, dar koridordan at arabasına giderken öne doğru eğildim ve onun kulağına fısıldamaya başladım.

"Solucan otu yağını kullanıyor musun?"

Fergus reverans yapıp onun için araba kapısını açarken kızın gözleri ondaydı. "Ne demiştin?"

"Önemli değil," dedim. Şu an için bu endişeleneceğimiz en son şeydi.

***

Hükümet Konağı ışıl ışıldı. Fenerler verandanın düşük duvarlarına yerleştirilmiş ve süslenmiş bahçe yolundaki ağaçlara asılmıştı. Güzel giyimli insanlar, ezilmiş deniz kabuğu yolundaki arabalarından iniyorlar ve devasa Fransız kapılardan eve geçiyorlardı.

Biz kendi – daha doğrusu Jared'ın – arabasıyla gelmiştik ama bir müddet yolda durup biraz yatışmayı bekledik. Jamie endişeliydi – tabii kendisi için; parmakları ara sıra seğiriyordu ama dışarıdan oldukça sakindi.

Giriş salonunda kısa bir kabul sırası vardı; adanın ileri gelenlerinden birkaçı valinin kabul gününe davet edilmişti. Gülümseyip etraftakilere selam vererek Jamie'nin önünden sıraya geçtim. Bir sonraki sırada amirali görünce az da olsa cesaretim kırıldı, yaldızlı ceketi ve apoletleriyle harika görünüyordu. Fakat amiral bana eşlik eden dev Fransız ve küçük Çinli ile el sıkışırken yüzünde şaşkınlık ifadesinden başka bir şey yoktu.

Elbette benim *Porpoise*'tan tanıdığım kişi de oradaydı; Lord John'un sarı saçları bu gece için bir perukla saklanmıştı ancak o güzel temiz yüzü ve kaslı bedeni hemen tanımıştım. Lord diğer soylulardan biraz uzakta ve yalnızdı. Dedikodulara göre, valinin eşi onun bu görevine eşlik etmeyi kabul etmediğinden Edinburgh'da kalmayı tercih etmişti.

Beni karşılamak için döndü, yüzünde resmi bir nezaket ifadesi vardı. Bana baktı, gözlerini kırptı ama sonra yüzünde sıcak ve sevimli bir gülümseme belirdi.

"Bayan Malcolm!" diye bağırdı ellerimi tutarak. "Sizi gördüğüme çok ama çok sevindim!"

"Hislerimiz karşılıklı," dedim ona gülümseyerek. "İlk tanışmamızda sizin vali olduğunuzu bilmiyordum. Korkarım biraz ölçüsüz davrandım."

Bir kahkaha attı, yüzü duvar saksılarına yerleştirilen mum ışığıyla aydınlanıyordu. İlk kez onu ışıkta görmemle birlikte onun ne kadar yakışıklı olduğunu anladım.

"Sanırım kendinizi bir özür borçlu hissediyorsunuz," dedi ve dikkatlice beni inceledi. "Bu akşam çok güzel göründüğünüzü söyleyebilir miyim? Ada havasının size hastalıklı bir geminin havasından daha iyi geldiği belli oluyor. *Porpoise*'tan ayrılmadan önce sizinle yeniden görüşmeyi ümit

etmiştim ama Bay Leonard bana sizin iyi olmadığınızı söyledi. Umarım tamamen iyileşmişsinizdir?"

"Ahh, evet," dedim keyiflenerek. Tom Leonard'ın beni kaybettiğini kabul etmek istemediği açıktı. Leonard'ın kayboluşumu seyir defterine yazıp yazmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Size eşimi takdim edebilir miyim?" Jamie'ye el sallamak için arkama döndüm. Jamie amiralle koyu bir sohbete dalmıştı ama şimdi Bay Willoughby eşliğinde bize doğru geliyordu. Yeniden arkamı döndüğümde valinin renginin kıpkırmızı olduğunu gördüm. Bir Jamie'ye bir bana bakıp durdu, sanki iki hayaletle karşılaşıyormuş gibi yüzü solmuştu.

Jamie gelip yanımda durdu ve abartılı bir şekilde valiyi selamladı.

"John," dedi sessizce, "seni yeniden görmek ne güzel adamım."

Vali ağzını açtı ama bir şey söylemeden yeniden kapadı.

"Biraz sonra seninle konuşalım," diye mırıldandı Jamie. "Ama şimdilik benim adım Etienne Alexandre." Kolumu tuttu ve resmi bir reverans yaptı. Hemen Fransızca konuşmaya geçerek, "Size eşimi takdim etmeme izin verin, Claire," dedi yüksek sesle.

"Claire?" Vali şaşkınlıkla bana baktı. "*Claire*?"

"Eee, evet," dedim valinin bayılmamasını umarak. Hıristiyanlar arasında yaygın bir ismin onu niye bu kadar etkilediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Diğer gelenler yoldan çekilmemiz için sabırsızlıkla bizi bekliyorlardı. Yelpazemi sallayarak reverans yaptım ve konağın ana salonuna geçtik. Valiye bakmak için arkama döndüm, yeni gelenlerin ellerini sıkarken arkamızdan bize baktığında yüzü kâğıt gibi beyazdı.

Salon düşük tavanlı ve kocamandı. Tıpkı kafesteki papağanlar gibi gürültülü ve rengârenk insanlarla doluydu. Bu manzarayla içim biraz rahatladı. Bu kalabalığın arasında Jamie boyuna rağmen belli olmazdı.

Odanın yan tarafındaki teras kapılarının yakınında küçük bir orkestra çalıyordu. Çoğu kişinin o tarafta dolandığını görüyordum. Hava almak ya

da gizlice sohbet etmek için oraya gidiyorlardı. Odanın diğer tarafında ise dinlenme odalarının bulunduğu kısa koridora açılan kapılar vardı.

Burada kimseyi tanımıyorduk ve bizi tanıştıracak birileri de yoktu. Ancak Jamie'nin önsezileri sayesinde buna ihtiyacımız da yoktu. İçeriye girdikten birkaç dakika sonra kadınlar etrafımıza toplanmaya başlamışlardı. Bay Willoughby'den etkilendikleri belli oluyordu.

"Arkadaşım, Bay Yi Tien Cho," diye onu dar sarı elbiseli şişman genç bir kıza takdim etti Jamie. "Kutsal Çin Krallığı'dan, madam."

"Aah!" Genç leydi büyülenerek yelpazesini sallıyordu. "Gerçekten Çinli mi? Ne kadar uzak bir mesafeden gelmiş öyle! Küçük adamıza hoş geldiniz dememe izin verin, Bay Cho?" Genç kız ona elini uzattı. Öpülmeyi beklediği açıktı.

Bay Willoughby elleri kollarının içinde derin bir selam verip Çince bir şeyler söyledi. Genç kadın oldukça heyecanlı görünüyordu. Jamie bir anlığına şaşırmışçasına baktı ama sonra eski haline büründü. Ben ise Bay Willoughby'nin parlak siyah gözlerinin elbisenin kenarından görünen leydinin ayakkabısına takıldığını gördüm ve küçük Çinli adamın kıza ne dediğini merak ettim.

Jamie bu fırsattan yararlanarak leydinin elini tutup reverans yaptı.

"Hizmetinizdeyim, madam," dedi sert aksanlı biçimde. "Etienne Alexandre. Size eşimi takdim edeyim, Claire."

"Ahh, çok memnun oldum!" Heyecandan yüzü kızaran genç bayan elimi tutup sıktı. "Ben de Marcelline Williams. Belki ağabeyimi tanıyorsunuzdur, Judah? On İki Ağaçlar'ın sahibi, büyük kahve tarlasını bilir misiniz? Sezon için onun yanına geldim ve bu zamana kadar harika vakit geçirdim!"

"Hayır, maalesef biz burada kimseyi tanımıyoruz," dedim özür dileyerek. "Martinique'ten daha yeni geldik. Orada eşimin şeker işletmesi var da."

"Ahh," diye çığlık attı Matmazel Williams ve gözleri açıldı. "O zaman sizi benim özel arkadaşlarım Stephenslar ile tanıştırmam için bana izin vermelisiniz! Onlar da bir keresinde Martinique'i ziyaret etmişlerdi. Georgina Stephens çok büyüleyici bir kadındır. Sizi temin ederim, çok seveceksiniz!"

Ve böylece her şey olması gerektiği gibi oldu. Bir saat içinde birçok insanla tanıştırılmış, odada yavaşça dolaştırılmış, bir gruptan diğer gruba sürüklenmiş ve Matmazel Williams'ın eşliğinde birçok kişiyle el sıkışmıştım.

Odanın karşısında Jamie'yi görebiliyordum, insanların başlarının ve omuzlarının üzerinden açıkça belli oluyordu. Tam bir aristokrat tablosu çiziyordu. Bir grup erkekle içtenlikle sohbet ediyordu. Hepsi de Fransız şeker ticaretiyle bağlantı kurmayı sağlayabilecek zengin iş adamıyla tanışmaya çok hevesliydiler. Geçerken onun bakışını yakaladım ve o da bana harika bir şekilde gülümseyip Fransız usulü bir reverans yaptı. Hâlâ onun ne yapmak istediğini merak ediyordum ancak bunu boş verdim. Nasıl olsa kendini hazır hissettiğinde bana her şeyi anlatacaktı.

Her zamanki gibi kendilerinden başka kimseye ihtiyaçları olmayan Fergus ve Marsali, odanın sonunda dans ediyorlardı. Marsali'nin parlak pembe yüzü Fergus sayesinde parlıyordu. Bu gece için Fergus kancasından vazgeçmişti, onun yerine buğday kepeğinden yapılmış siyah deri bir eldiven takılmış ve ceket koluna iğnelenmişti. Bu el Marsali'nin belindeydi, çok sert görünüyordu ve gerçek olmadığı aşikârdı.

Carstairs adında kısa boylu şişman bir İngiliz'in kollarının arasında dans ederek onların yanından geçtim. Boyu koynuma gelen İngiliz sürekli şaka yapıyordu, yüzü ise terden kızarmıştı.

Bay Willoughby'ye gelince, eşsiz zaferin tadını çıkarıyordu. Tatlılıkla sohbet edip ona yiyecekler sunan bir grup leydinin ilgi odağıydı. Gözleri parlak ve sarı yanakları hafiften kızarmıştı.

Bay Carstairs beni dansın sonunda bir grup leydiye emanet etti ve kırmızı şarap getirmeye gitti. Ben de bunu fırsat bilip hemen bu akşamki işe koyuldum. Onlara tanışmam için önerilen Abernathy ailesini tanıyıp tanımadıklarını sordum.

"Abernathy?" Genç başhemşire Bayan Hall yelpazesini sallayıp boş boş baktı. "Hayır, onlarla tanıştığımı söyleyemem. Cemiyette önemli bir yere sahip olduklarını biliyor musun?"

"Ahh, hayır Joan!" Arkadaşı Bayan Yoakum önceki ilginç yoruma şaşırmış gibi bakıyordu. "Kesinlikle Abernathy adını duydun! Hatırlasana,

Yallahs Nehri'nin üzerindeki Rose Hall'ı alan kişi."

"Ahh, eveet!" Bayan Hall'ın gözleri birden açılıverdi. "Onu satın aldıktan bir müddet sonra ölen kişi, değil mi?"

Konuşulanları duyarak, "Evet, işte o," diye araya girdi bir başka bayan. "Sıtmaymış, öyle söylüyorlar ama ben o adama bakan doktorla konuştum. Annemin hasta bacağına bakmaya gelmişti, biliyorsun onda ödem oluşuyor ve doktor da bana gizliden söyledi..."

Rosie MacIver sadık bir anlatıcıydı; onun bütün anlattığı hikâye ve daha fazlası buradaydı. Sohbet ipinin bir ucunu tuttum ve başka bir konuya geçmek için çektim.

"Bayan Abernathy'nin köleler gibi sözleşmeli işçileri de olduğunu biliyor musunuz?"

Bu oldukça kafaları karıştırmıştı. Bazı düşünceler onda birçok sözleşmeli işçi olduğuna dairdi, diğerleri ise bir ya da iki kişi olduğunu söylüyordu – bu aralar hiç kimse Rose Hall'a ayak basmamıştı ama elbette insanlar konuşuyordu...

Birkaç dakika sonra dedikodu canlanmış ve yeni papaz yardımcısı Bay Jones'un dul Bayan Mina Alcott'a karşı olan tuhaf tavırlarına geçilmişti. Kadının şerefine ne olacaktı, elbette genç adamın bir suçu yoktu ve kadın ondan çok büyüktü, elbette Takdim Merasimi'ndeki birinin yüksek standartlarda olması bekleniyordu... Özür dileyip leydilerin dinlenme odasına gitmeye koyuldum, çünkü artık kulaklarım çınlıyordu.

Geçerken Jamie'yi gördüm, yiyecek masasının yanında duruyordu. İşlemeli bir elbise giyen uzun boylu ve kızıl saçlı bir kızla konuşuyordu. Jamie genç kıza bakarken gözlerinden özlem ifadesi okunabiliyordu. Genç kız ise onun bu ilgisine içtenlikle gülümsüyordu. Bu manzara karşısında genç leydinin ne düşündüğünü merak ediyordum. Acaba genç kız aslında Jamie'nin ona bakmadığını, sadece hiç görmediği kızının hayalini kurduğunu anlayabiliyor muydu?

Dışarıdaki dinlenme odasında bulunan aynanın önüne geçtim. Dans ettiğimden buklelerim gevşemiş ve birkaç yerden çıkmışlardı. Hem böylece geçici sessizliğin de tadını çıkardım. Dinlenme odası oldukça büyüktü,

aslında üç bölümden oluşuyordu. Benim bulunduğum ana odaya açılan şapkaların, şalların ve yedek kıyafetlerin bulunduğu küçük bir oda daha vardı. Burada sadece bir duvar aynası ve tam donanımlı makyaj masası yoktu, ayrıca kırmızı kadife kaplı bir dinlenme koltuğu da bulunuyordu. Biraz özlemle bu koltuğu inceledim – giydiğim pabuçlar çok kötü ayağımı sıkıyordu ama maalesef görev beni çağırıyordu.

Bu zamana kadar Abernathy çiftliği hakkında bildiğimizin ötesinde bir şey duymamıştım ama sözleşmeli işçilerin çalıştığı Kingston yakınlarında bulunan diğer birkaç çiftliği aklıma yazmıştım. Ian'ı arama konusunda Jamie'nin vali arkadaşından yardım isteyip istemeyeceğini merak ediyordum.

Ama Lord John'un benim adımı öğrendiğinde verdiği tepki hem şaşırtıcı hem de rahatsız ediciydi; sanki adam bir hayalet görmüştü. Gözlerimi kısarak aynadaki yansımama baktım. Boynumdaki siyah ve sarı balığın parlaklığını hayranlıkla izledim ama görünüşümde bir tuhaflık bulamadım. Saçlarım tokalarla toplanmış, inci ve pırlantalarla süslenmişti. Bayan MacIver'ın makyaj malzemeleri sayesinde göz kapaklarım hafiften kararmış ve yanaklarım da aşırıya kaçmadan kızarmıştı. En azından ben kendim için bu yorumu yapabilirdim.

Omuz silktim ve aynadaki yansımama cazibeli bir şekilde göz kırptım, sonra saçlarımı tekrar düzeltip salona döndüm.

Uzun yiyecek masasının yanına gittim. Burası kekler, pastalar, meyveler, şekerler, çörekler ve daha adını koyamadığım bir sürü yiyecekle doluydu. Elimde meyve tabağıyla dalgın bir halde yiyecek masasının yanından uzaklaşırken siyah yelekli birine çarptım. Dalgın bir halde kişiden özür dilerken Papaz Efendi Archibald Campbell'ın asık suratına baktığımı anladım.

"Bayan Malcolm!" diye bağırdı şaşkınlıkla.

"Eee... Papaz Efendi Campbell," diye cevapladım sessizce. "Bu ne sürpriz." Gayri ihtiyari karnındaki mango lekesine dokunacaktım ama geriledi ve ben de vazgeçtim.

Dekolte elbiseme biraz soğuk bakıyordu.

"İyi olduğunuzu düşünüyorum, Bayan Malcolm?" dedi.

"Evet, teşekkürler," dedim. Madam Alexandre olarak tanıştırıldığım kişiler onu duymadan önce bana Bayan Malcolm demeyi bıraksın diye dua ediyordum.

"Kız kardeşinizi duyunca çok üzüldüm," dedim onun dikkatini dağıtmayı umarak. "Ondan bir haber alabildiniz mi?"

İyi niyetimi kabul ederek başını eğdi.

"Hayır. Benim arama çabalarım oldukça sınırlı," dedi. "Benim bulunduğum kiliseye mensup olan bir aile bana durumu valiye anlatmam ve kız kardeşim için ondan yardım istemem gerektiğini söyledi. Bu yüzden ben de onlarla geldim. Sizi temin ederim Bayan Malcolm, yoksa böyle bir yere ayak basmazdım."

Yanda kahkaha atan bir gruba hoşlanmayarak bir göz attı. Gençler bir grup genç kızla kahkaha atarak kadeh tokuşturuyorlar, kızlar da kıkırdayarak karşılık veriyorlardı.

"Talihsizliğinizden dolayı gerçekten çok üzgünüm, papaz efendi," dedim yana kayarak. "Bana kız kardeşinizin durumundan bahsedildi. Eğer yardım edebilirse–"

"Hiç kimse yardım edemez," diye sözümü kesti. Gözlerinde hüzün vardı. "Bu tahtı almaya çalışan Papacı Stuartlar'ın ve onları takip eden şehvet düşkünü Kuzey İskoçyalılar'ın suçu. Hayır, Tanrı haricinde hiç kimse yardım edemez. Ulu Tanrım Stuartlar'ın evini yok etti. Fraser denen adamı da yok edecektir ve o gün kız kardeşim iyileşecektir."

"Fraser?" Sohbetin gidişatı beni rahatsız ediyordu. Hemen odanın karşı tarafına bir göz attım ama şansa Jamie ortalıklarda görünmüyordu.

"Margaret'ı ailesinden ve bağlılığından kopmasını sağlayan kişinin adı. Ona doğrudan bir şey yapmadı fakat onun yüzünden kız kardeşim evi terk etti ve kendini tehlikeye attı. Evet, Tanrı James Fraser'a hak ettiğini verecektir!" Bu cümleyi büyük bir inançla söylemişti.

"Evet, eminim verecektir," diye mırıldandım. "Eğer bana izin verirseniz, bir arkadaşımı gördüm de..." Kaçmaya çalıştım ama yemekleri taşıyan bir

uşak alayı yolumu kesti.

Yüce Tanrı'nın emirlerinin kendi görüşleriyle uyuştuğunu hissederek, "Tanrı ahlaksızlığa göz yummayacaktır," diye devam ediyordu papaz efendi. Küçük gri gözleri yandaki gruba eleştiricesine bakıyordu. Birkaç leydi Bay Willoughby'nin etrafını sarmıştı, fenerin etrafında uçuşan parlak kelebeklere benziyorlardı.

Bay Willoughby de parlıyordu. Tiz sesli kıkırdaması hanımların gülüşüne on basıyordu. Onun sallanarak geçen bir uşağa doğru yürürken neredeyse dondurmalı meyve kupalarını düşüreceğini gördüm.

"Bütün kadınlar ciddi olmayı öğrenmeli," dedi papaz efendi, "bütün gösterişli elbiselerden ve sarı saçlardan kaçınılmalı." Can alıcı vuruşunu yapıyor gibiydi; şüphesiz gelecek seferde Sodom ve Gomora'dan bahsedecekti. "Kocası olmayan bir kadın kendini Tanrı işlerine adamalıdır, bu tarz yerlerde eğlenmemelidir. Bayan Alcott'ı görüyor musunuz? O dini işlerle uğraşması gereken bir dul!"

Onun kaşlarını çatarak baktığı yere baktım ve bukleleri toplanmış açık kahve saçlı otuzlarında tombul neşeli bir kadın gördüm. Kadın Bay Willoughby'ye gülüyordu. Onu ilgiyle izlemeye başladım. Demek bu kadın Kingston'ın adı çıkmış neşeli duluydu!

Küçük Çinli şimdi ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi. Yerde emekliyor düşen bir küpeyi arıyor gibi yapıyordu. Bayan Alcott da ayaklarına yapılan bu atılımdan gülerek kurtulmaya çalışıyordu. Hemen Fergus'u bulup daha fazla ileri gitmeden Bay Willoughby'yi alıp götürmesinin en iyisi olacağını düşündüm.

Bu manzaraya çok kızmış olacak ki papaz efendi tuttuğu limon ezmesi kupasını masaya çarparak bıraktı ve dönüp kalabalığı iterek terasa çıktı.

İçim rahatlayarak derin bir nefes aldım. Papaz efendi ile sohbet etmek cellâtla konuşmak gibi bir şeydi ama önceden tanıdığım bir cellâdın sohbeti papaz efendiden daha iyiydi.

Bu sırada birden Jamie'nin uzun boyunu gördüm, odanın diğer tarafındaki kapıya doğru gidiyordu. Sanırım valinin özel odası o taraftaydı. Şimdi Lord

John ile konuşmaya gidiyor olmalıydı. Merakla hareket ederek ona eşlik etmeye karar verdim.

Salon o kadar kalabalıktı ki zorla diğer tarafa geçebildim. Jamie'nin gittiği kapıya ulaştığımda o çoktan kaybolmuştu fakat ben yine de yürümeye devam ettim.

Uzun bir koridordaydım. Mumlarla loş bir aydınlatma elde edilmişti ve uzun pencereler vardı. Terastaki meşale ışıklarının kırmızılığı camdan yansıyıp duvardaki metal süslere çarpıyordu. Bunlar çoğunlukla askeri silahlardı; süslü tabancalar, bıçaklar, kalkanlar ve kılıçlar. Acaba bunlar Lord John'un kendi yadigârları mıydı, yoksa konağın kendisine mi aitti?

Salonun gürültüsüne nazaran burası oldukça sessizdi. Koridorun aşağısına doğru yürümeye devam ettim, adımlarım Türk halısında boğuluyordu.

İleriden gelen erkek seslerini duyabiliyordum. Buradan kısa bir koridora doğru geçtim ve ışığın koridora yansıdığı aralık bir kapı gördüm – valinin özel ofisi olmalıydı. İçeriden Jamie'nin sesini duyabiliyordum.

"Ahh, Tanrım John!" diyordu.

Ölü gibi öylece kaldım, beni etkileyen söylenen sözlerden daha çok ses tonuydu – ondan nadiren duyduğum buruk bir duygu ifadesi vardı. Sessizce yürüyüp kapıya yanaştım. Aralık kapıdan Jamie görünüyordu. Lord John Grey'i ateşli bir kucaklamayla sararken başı eğikti. Öylece kaldım, ne hareket etmeye ne de konuşmaya cesaretim vardı. Ben onları izlerken ayrıldılar. Jamie'nin sırtı bana dönüktü ama Lord John'un yüzü görülüyordu. Eğer kapıya bir baksa beni görebilirdi. Ama koridora bakmıyor, sadece öylece Jamie'ye bakıyordu ve yüzünde tam bir açlık ifadesi vardı, öyle ki bunu görünce benim bile yanaklarım kızardı.

Bu yüzden yelpazemi düşürdüm. Valinin başını çevirdiğini gördüm, sesten şaşkına dönmüştü. Sonra koridordan koşup salona geri döndüm. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Salonun kapısını kapadım ve saksılı palmiye ağacının arkasına saklandım. Kalbim hâlâ bir davul gibi çarpıyordu. Ferforje şamdanlar kalındı ve üzerlerinde bal mumları vardı. Duvarlarda meşaleler vardı ama yine de odanın köşe kısımları karanlıktı. Gölgeye gizlendim, titriyordum.

Ellerim buz gibiydi ve midem bulanacakmış gibi hissediyordum. Tanrı aşkına orada neler oluyordu?

Benim Jamie'nin karısı olduğumu öğrendiğinde valinin yüzündeki şok kısmen açıklanmıştı; bu acı ve özlem dolu bakış, bana onun tarafında neler olduğunu açıklamıştı. Jamie ise başlı başına bir problemdi.

O Ardsmuir Hapishanesi'nin müdürüydü, demişti sıradan bir şekilde. Ve daha önce de; *Erkeklerin hapishanede ne yaptıklarını biliyor musun?*

Biliyordum ama Jamie'nin yapmadığına dair Brianna üzerine yemin edebilirdim; yapmamıştı, yapamazdı, ne koşulda olursa olsun. En azından bunun üzerine bir gece öncesine kadar yemin edebilirdim. Gözlerimi kapadım, göğsüm sıkışıyordu. Gördüklerimi düşünmemeye çalışıyordum.

Elbette yapamıyordum. Ve hâlâ düşünüyordum, tamamen imkânsız görünüyordu. Jack Randall'ın anısı bıraktığı fiziksel yaralarla birlikte solup gitmiş olmalıydı ama Jamie için başka bir adamın fiziksel temasına katlanacak kadar bu anının yok olup gideceğine inanamıyordum.

Fakat gördüklerimin aralarındakinin arkadaşlıktan ileri geldiğini düşündürecek kadar Grey ile samimiyse, o zaman neden bana daha önce hiç ondan bahsetmedi? Neden Grey'in Jamaika'da olduğunu öğrenir öğrenmez adamı görmeye geldi? Midem bir kez daha kötü oldu ve kusma hissi yeniden ortaya çıktı. Hemen oturmaya ihtiyacım vardı.

Titreyerek duvara yaslanırken valinin odasının kapısı açıldı ve vali partisine dönmek için dışarı çıktı. Yüzü kızarmıştı ve gözleri de parlıyordu. Eğer toka haricinde elimde daha öldürücü bir silah olsaydı hemen şuracıkta onu öldürebilirdim. Birkaç dakika sonra kapı yeniden açıldı ve Jamie dışarı çıktı, birkaç metre uzağımdaydı. Soğukkanlı maskesi yeniden yüzüne yerleşmişti ama o maskenin altındaki yoğun duyguyu anlayacak kadar onu tanıyordum. Ama bunu görmeme rağmen bir açıklama yapamıyordum. Heyecan mı? Endişe, korku ve neşe mi? Yoksa başka bir şey mi? Daha önce onu hiç böyle görmemiştim.

Sohbet ya da yemek istemiyordu sadece odada dolanıyordu, birisini aradığı belliydi. Beni.

Zorla yutkundum. Bu kalabalıkta onunla yüz yüze gelemezdim. Olduğum yerde durdum ve onu izledim ta ki o terasa gidene kadar. Sonra saklandığım yerden çıktım ve çabucak odanın karşısına geçip sığınmak için dinlenme odasına geçtim. En azından bir anlığına da olsa orada oturabilirdim.

Ağır kapıyı açtım ve içeriye girdim. Etrafımı saran parfüm ve pudra kokusuyla hemen rahatladım. Sonra başka bir koku daha etrafımı sardı. Bu kokuyu da biliyordum ama burada olmaması gerekirdi.

Dinlenme odası oldukça sessizdi; salondaki gürültü birden mırıldanmaya dönüşmüştü, uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibiydi. Ancak artık bir sığınak değildi.

Mina Alcott kadife kaplı koltuğa yayılarak uzanmıştı. Başı geriye doğru düşmüş, etekleri boynuna dolanmıştı. Gözleri şaşkınlıktan açık kalmıştı. Kesilmiş boğazından akan kan altındaki kadife gibi kırmızıydı ve başının altındaki büyük havuza damlıyordu. Açık kahverengi saçları dağılmış ve kan birikintisine doğru sallanıyordu.

Öylece kaldım, yardım çağıramayacak kadar şoka girmiştim. Sonra dışarıdaki koridordan sesler gelmeye başladı ve kapı açıldı. Arkamdaki kadın bu manzarayı gördüğünde bir anlık sessizlik oldu.

Koridordan gelen ışık odayı aydınlattı ve çığlıklar başlamadan önce pencereye doğru uzanan ayak izlerini gördüm – küçük ayak izleri kanla çevrelenmişti.

59

Her Şey Ortaya Çıkıyor

Onlar Jamie'yi bir yere götürmüşlerdi. Titriyordum. Sanki benimle dalga geçerlermiş gibi Marsali ile ben valinin özel ofisine getirilmiştim. Marsali ise karşı koymama rağmen ıslak havluyla yüzümü silmede ısrar ediyordu.

"Babamın bu işle ilgisi olduğunu düşünemezler!" dedi beşinci kez Marsali.

"Evet." Sonunda onunla konuşacak kadar kendimi toplayabildim. "Ama Bay Willoughby'nin yaptığını düşünebilirler ve onu buraya Jamie getirdi."

Bana öylece baktı, gözlerini korku bürümüştü. "Bay Willoughby? Ama o bunu yapamaz!"

"Ben pek öyle düşünmüyorum." Kendimi sanki sopayla dövülmüş gibi hissediyordum, her yerim ağrıyordu. İki kişilik küçük kadife koltuğa oturup kaldım. Ellerimin arasında kanyak bardağını döndürüyor ama içemiyordum.

Akşamın karışık olayları şöyle dursun, ne hissettiğime karar bile veremiyordum. Aklımda dinlenme odasında gördüğüm manzara vardı ve ondan bir yarım saat önce de bu odada gördüklerim.

Valinin büyük çalışma masasına bakıyordum. Hâlâ ikisini – Jamie ile Lord John'u – görebiliyordum, sanki önümdeki duvara çizilmişlerdi.

"Buna hâlâ inanamıyorum," dedim yüksek sesle ve rahatladığımı hissettim.

"Ben de," dedi Marsali. Odada dolanıp duruyordu. "O bunu yapamaz! Onun bir kâfir olduğunu biliyorum ama biz bu adamla yaşadık! Onu tanıyoruz!"

Tanıyor muyuz? Peki ben Jamie'yi tanıyor muyum? Tanıdığıma yemin edebilirdim fakat şimdi... Genelevdeki ilk gecemizde bana söylediklerini hatırlıyordum. *Beni kabul edecek misin ve tanıdığın adam uğruna şu anki*

halimi göze alacak mısın? O zamandan beri pek fark olduğunu düşünmemiştim. Ama ya yanılıyorsam?

Elimdeki bardağı sıkarak, "Hayır, yanılmıyorum!" diye mırıldandım. "Hayır!" Eğer Jamie Lord John Grey'i aşığı olarak kabul ettiyse, o zaman tanıdığım adamla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Hayır, kesinlikle başka bir açıklaması vardı. *O sana Laoghaire'i de söylemedi,* diyordu aklımdaki ses.

"Bu farklı bir durum," dedim sertçe.

"Nasıl farklı?" Marsali şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Bilmiyorum, sen bana aldırma." Düşünceleri ve yorgunluğu uzaklaştırmaya çalışarak bir elimle yüzümü ovaladım. "Jamie'yi götürmelerinden bu yana uzun zaman geçti."

Ceviz ağacından yapılan saat sabahın ikisini gösterdiğinde kapı açıldı ve kötü bakışlı bir askerin eşliğinde Fergus içeri girdi. Fergus berbat haldeydi; saçındaki pudranın çoğu gitmiş, koyu mavi ceketinin omuzlarında kepek gibi görünüyordu ama geri kalanlar ise saçlarının beyazlamış gibi görünmesini sağlıyordu, sanki bir gecede yirmi yaş yaşlanmıştı. Buna şaşmamak gerekirdi, ben de öyle hissediyordum.

"Artık gidebiliriz, *cherie*," dedi Marsali'ye sessizce. Sonra bana döndü. "Bizimle gelecek misiniz, leydim yoksa lordumu mu bekleyeceksiniz?"

"Ben bekleyeceğim," dedim. Jamie'yi görene kadar uyumaya niyetim yoktu, burada daha ne kadar tutulduğu önemli değildi.

"Sizin için arabayı geri yollarım," dedi ve bir elini Marsali'nin sırtına koyarak dışarı çıkmasını sağladı.

Asker onlar geçerken kısık sesle bir şeyler söyledi. Tam duyamadım ama Fergus anlamıştı. Kaskatı kesildi, gözlerini kıstı ve adama doğru döndü. Asker dimdik duruyordu. Kötü bir şekilde gülümsedi ve bir şey olsun diye bekliyordu. Fergus'un ona vurmasını beklediği açıktı. Ama Fergus harika parlak kare dişlerini göstererek gülümsedi.

"Teşekkürler, *mon ami*," dedi, "bu yorucu işte bize yardımcı olduğun için." Siyah eldivenli elini askere uzattı ve asker de bunu şaşkınlıkla tuttu.

Sonra Fergus birden kolunu geriye çekti. Kısa bir sökük sesi geldi ve buğday kepeğinin birazı yere döküldü.

"Bunu sakla," dedi askere. "Minnettarlığımın küçük bir armağanı." Ve gittiler. Ağzı açık kalan adam tuttuğu kopmuş ele bakıyordu.

***

Kapı yeniden açılmadan önce bir saat daha geçti. Bu sefer gelen valiydi. Hâlâ yakışıklıydı ve beyaz kamelya kadar temizdi. Hiç dokunmadığım kanyak dolu bardağımı koydum ve ayağa kalktım.

"Jamie nerede?"

"Hâlâ Milis Kuvvet Komutanı Albay Jacobs tarafından sorguya çekiliyor." Koltuğuna oturdu, oldukça şaşırmışa benziyordu. "Onun Fransızca'yı bu kadar iyi konuştuğunu bilmiyordum."

"Ben onu çok iyi tanıdığınızı sanmıyorum," dedim soğuk şekilde. Öğrenmek istediğim onun Jamie hakkında ne bildiğiydi. Ama o buna cevap vermedi, sadece peruğunu çıkarıp kenara koydu. Rahatlamak için bir elini nemli sarı saçlarına götürdü.

"Sizce bu taklidi devam ettirebilecek mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. Onun katili ve Jamie'yi düşündüğünü, benim dediğimi dikkate almadığını anlamıştım.

"Evet," dedim kısaca. "Onu nerede tutuyorlar?" Kapıya gitmek için ayağa kalktım.

"Resmi salonda," dedi. "Ama ben sizin–"

Onu dinlemeyi beklemeden kapıyı açtım ve başımı koridora uzattım sonra hemen başımı içeriye çekerek kapıyı kapadım.

Koridorun aşağısından kabul sırasında tanıştığım amiral geliyordu, yüz hatları yer çekimine uyum sağlamıştı. Amirallerle başa çıkabilirdim ama ona küçük bir filo eşlik ediyordu ve aralarında tanıdığım bir yüzü görmüştüm ama o kaptanın büyük ceketi yerine bu defa asteğmen üniforması giymişti.

Tıraş olmuş ve zindeydi ama yüzü şiş ve rengi soluktu; uzak geçmişte birilerinin onu dövdüğü çok belli oluyordu. Görünüşündeki değişikliklere rağmen Thomas Leonard'ı hemen tanımıştım. Üzerimde bu mor elbise olsun ya da olmasın onun da beni hemen tanıyacağından şüphem yoktu.

Çılgınca odanın içinde saklanacak yer arıyordum fakat masanın altı emeklenemeyecek kadar dardı ve başka saklanacak yer de yoktu. Vali şaşkınlıktan kaşlarını yukarıya kaldırarak beni izliyordu.

"Ne–" diye başladı ama arkama dönüp ona bir sus işareti yaptım.

"Eğer Jamie'nin hayatına değer veriyorsanız sakın beni ele vermeyin!" diye duygusal bir şekilde konuştum ve hemen kendimi iki kişilik koltuğa atıp büyük bir hızla ıslak havluyu yüzüme örttüm – kollarım ve bacaklarım uyuşmaya başlamıştı.

Kapının açıldığını ve amiralin yüksek tiz sesini duydum.

"Lord John–" diye başladı ancak sonra benim sırtüstü yatan bedenimi görmüş olacak ki sesini alçalttı ve konuşmaya devam etti. "Ahh! Sanırım meşgulsünüz?"

"Tam olarak değil, amiral." Grey'in reflekslerinin hızlı olduğunu söyleyebilirim; çok soğukkanlı bir tavırla konuşuyordu, sanki şuuru yerinde olmayan bayanlara alışkın gibiydi. "Leydi bulunan cesedin şokunda da."

"Ahh!" dedi amiral yeniden, bu sefer sesinde sempati vardı. "Anlıyorum. Kesinlikle bir hanım için çok şok edici." Tereddüt etti, sonra fısıldar gibi konuşmaya devam etti, "Sizce uyumuş mudur?"

"Öyle sanıyorum," diye onu rahatlattı vali. "Bir atı devirecek kadar kanyak içti." Parmaklarım seğirdi ama yine de öylece yatmaya devam ettim.

Paslı menteşe gibi sesiyle, "Ahh, evet. Şok için en iyisi kanyaktır," dedi amiral. "Kasabayı aramak için senin emrine Antigua'dan ek birlik yollayacağımı söylemek istedim, tabii eğer askerler onu hemen bulamazlarsa," diye ekledi.

"Umarım bulamazlar," dedi komutanların arasından kararlı hırçın bir ses. "O sarı herifi ben kendim bulmak istiyorum. İnanın bana o asılmaktan başka bir şeyi hak etmiyor!"

Bu fikri onaylayan mırıltılar yükselmişti ki amiralin sert sesi onları bastırdı.

"Düşüncelerin güven veriyor," dedi, "ama kanunlara saygıyla uyulmalı. Emrindeki askerlere bunu söyle. O vicdansız yakalandığı zaman derhal valiye getirilecek ve sizi temin ederim adalet yerini bulacaktır." Bu son sözü beğenmemiştim ama onun komutanları bunu yetersiz görmüştü.

Emirlerini veren amiral ayrılırken sesini yeniden fısıltıya indirdi.

"MacAdams'ın Oteli'nde kasabada kalacağım," diye mırıldandı. "Yardım için bana her konuda haber yollamakta tereddüt etmeyin, ekselansları."

Uyuduğumdan donanma komutanları ayrılırken sözlerini mırıldanarak söylediler. Sonra tek bir ayak sesi duyuldu ve birinin koltuğa çökme sesi. Bir an ortalık sessizleşti.

Sonra Lord John, "Eğer isterseniz kalkabilirsiniz. Şoktan perişan olmadığınızı umuyorum," dedi alayla. "Bir katilin, elleriyle tifo salgınıyla mücadele eden bir kadını şaşırtacağını hiç sanmıyorum."

Havluyu yüzümden çektim ve ayaklarımı koltuktan sarkıtarak dik oturdum. Vali masasına yaslanmış, elleri çenesinde bana bakıyordu. "Bir şok vardır," dedim açıkça, ıslak buklelerimi geriye itip direk ona bakıyordum, "ve bir de diğer türlü şok vardır. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır."

Şaşırmış gibi bakıyordu ama sonra ifadesinden anladığı belli oluyordu. Masasının çekmecesine uzandı ve mor ipek işlemeli beyaz yelpazemi çıkardı.

"Sanırım bu sizin? Koridorda buldum da." Bana bakarken dudakları hafiften seğirdi. "Anlıyorum. Sanırım bu akşam sizi görmemin ben de nasıl bir etki yarattığını anlamışsınızdır."

"Bundan şüpheliyim," dedim. Parmaklarım hâlâ soğuktu ve boğazımda büyük bir buz parçası varmış gibi hissediyordum. Onu yutmak için derin bir nefes aldım ancak işe yaramadı. "Jamie'nin evli olduğunu bilmiyor muydunuz?"

Gözlerini kırptı ama ondaki acı bakışı görmemi engelleyemedi, sanki birisi birden yüzüne tokat atmıştı.

"Onun *bir zamanlar* evli olduğunu biliyordum," diye düzeltti. Çenesini kaldırdı ve ellerini masasındaki küçük eşyalara götürmeye başladı. "O bana sizin öldüğünüzü söyledi ya da en azından böyle anlamamı sağladı."

Grey küçük gümüş bir kâğıt ağırlığı eline aldı ve çevirmeye başladı, gözleri parlayan yüzeydeydi. Üzerinde büyük mavi bir safir vardı, mum ışığında mavi mavi parlıyordu.

"Benden hiç bahsetti mi?" diye sordu kısık bir sesle. Sesinde acının ya da öfkenin olup olmadığını anlayamadım. Düşüncelerime rağmen ona karşı acımaya başlamıştım.

"Evet, bahsetti," dedim. "Sizin onun bir arkadaşı olduğunuzu söyledi." Hemen bir bakış attı, yüzü biraz aydınlanmıştı.

"Öyle mi?"

"Anlamak zorundasınız," dedim. "O... ben... biz ayaklanma yüzünden ayrı kaldık. Her ikimiz de birbirimizin öldüğünü düşündük. Ve ben onu yeniden buldum, hem de sadece dört ay önce." Hayrete düşmüştüm, sanki Edinburgh'daki basımevinin kapısını açıp A. Malcolm'ı baskı makinesinin üzerine eğilirken bulduğum zamanın üzerinden çok yıllar geçmişti.

Grey'in yüzündeki gergin çizgiler biraz daha rahatlamıştı.

"Anlıyorum," dedi yavaşça. "Bu yüzden, o zamandan beri onu görmediniz. Tanrım, bu yirmi sene eder!" Bana öylece bakakaldı, kafası tamamen karışmıştı. "Dört ay mı? Neden... nasıl..." Bu soruları uzaklaştırarak başını iki yana salladı.

"Evet, şimdi bunun pek bir önemi yok. O zaman size anlatmadı. Yani size Willie'den bahsetti mi?"

Öylece ona baktım.

"Willie kim?"

Açıklama yapmak yerine eğildi ve masa çekmecesini çekti. Küçük bir şey çıkarıp masaya koydu ve beni çağırdı.

Etrafı işlemeli tahta çerçeveli bir resimdi. Resme baktım ve birden oturdum, dizlerim boşalmıştı. Grey'in yüzünü fark etmiyordum bile. Resmi aldım ve yeniden baktım.

İlk düşüncem bu Bree'nin kardeşi oldu. İkincisi ise karın boşluğuma yumruk atar gibi bir etki yaratmıştı. "Tanrım, bu Bree'nin erkek kardeşi!"

Buna hiç şüphe yoktu. Resimdeki çocuk dokuz ya da on yaşlarındaydı. Yüzünde çocuksu bir ifade vardı, saçları açık kestane rengindeydi ama kızıl değildi. Ancak yana yatık mavi gözler, hafiften uzun olan düz burnun üzerinden cesurca bakıyorlardı ve geniş Viking elmacık kemikleri açık teninde göze çarpıyordu. Kafasının eğimi ona yüzünü veren adamınkiyle aynıydı.

Ellerim öyle titremeye başlamıştı ki neredeyse onu düşürüyordum. Resmi yeniden masaya koydum ama elim onun üzerindeydi, sanki çocuk oradan çıkıp beni ısıracaktı. Grey sevimsiz bir halde beni izliyordu.

"Bilmiyor muydunuz?" dedi.

"Kim–" Sesim şoktan kısık çıkmıştı ve susup boğazımı temizledim. "Annesi kim?"

Grey tereddütlüydü, beni yakından inceliyordu sonra hafiften omuz silkti. "O öldü."

"Kimdi?" Şokun dalgaları midemden yayılmaya başlamış, tepemden aşağıya uyuşmamı sağlamıştı ama en azından sesimi kontrol edebiliyordum. Jenny'nin söyledikleri kulağımda çınlıyordu, *O yalnız uyuyacak bir adam değil*. Öyle olmadığı belliydi.

"Adı Geneva Dunsany idi," dedi Grey. "Eşimin ablası."

Aklım anlamada zorluk çekiyordu. Sanırım artık pek nazik olamayacaktım.

"Eşin mi?" dedim, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Grey kızardı ve bakışlarını benden çevirdi. Eğer Jamie'ye bakarken gördüğüm o bakışı için şüphelerim varsa bile artık yoktu.

"Bana hemen Jamie ile ne yaptığını, Geneva'yı ve bu çocuğu anlatacaksın," dedim resmi bir kez daha alarak.

Tek kaşını kaldırdı, oldukça sakindi ama aynı zamanda şoktaydı da. Yine de şokun üstesinden gelebiliyordu.

"Bir açıklama yapmak zorunda olduğumu sanmıyorum," dedi. Yüzünü tırnaklamamak için kendimi zor tutuyordum ama bu istek yüzümde belli olmuş olacak ki koltuğunu geriye itti, kaçmaya hazırdı. Dikkatlice beni izliyordu.

Birkaç kez derin nefes alıp yumruklarımı açtım ve olabildiğimce sakin bir şekilde konuşmaya başladım.

"Haklısınız. Zorunda değilsiniz. Tabii eğer anlatırsanız çok memnun olurum. Ve eğer bilmemi istemiyorsanız niye bana resmi gösterdiniz?" diye de ekledim. "Geri kalanını Jamie'den kesinlikle öğreneceğim. Şimdi siz bana bildiklerinizi anlatacaksınız." Pencereye bir göz attım; yarı açık pencerelerden gökyüzü görünüyordu ve hâlâ karanlıktı. "Daha zaman var."

Derin bir nefes alıp kağıt ağırlığını bıraktı. "Sanırım evet."

Başıyla sürahiyi işaret etti. "Kanyak alır mısınız?"

"Evet," dedim açıkça, "ve sizin de almanızı şiddetle öneririm. Benim ihtiyacım olduğu kadar sizin de olacak."

Dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. "Bu tıbbi bir öneri, değil mi, Bayan Malcolm?" diye sertçe sordu.

"Kesinlikle," dedim.

Anlaşmıştık. Arkasına yaslandı ve ellerinin arasında kanyak bardağını döndürmeye başladı.

"Jamie'nin size benden bahsettiğini söylediniz," dedi. Jamie'nin adını kullandığında ürkmüş olmalıyım ki kaşlarını çatarak bana baktı. "Soyadını kullanmamı mı tercih ederdiniz?" dedi soğukça. "Bu şartlar altında hangisinin kullanılacağını bilemiyorum."

"Hayır." Önemli değil dercesine elimi salladım ve kanyaktan bir yudum aldım. "Evet, sizden bahsetti. Ardsmuir Hapishanesi'nin müdürü ve onun da

bir arkadaşı olduğunuzu... size güvendiğini söyledi," diye ekledim isteksizce. Muhtemelen Jamie Lord John Grey'e güvenebileceğini hissediyordu ama ben umutlu değildim.

Bu seferki gülümsemesi o kadar kısa sürmedi.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Grey. Bardağındaki kehribar rengindeki sıvıya bakıp bir yudum aldı, sonra kararlılıkla masaya koydu.

"Onun da dediği gibi onunla Ardsmuir'de tanıştım," diye başladı. "Ve hapishane kapatılıp mahkûmlar Amerika'ya sözleşmeli olarak satılmaya başlandığında Jamie'ye bir şartlı tahliye ayarlayıp ailemin arkadaşlarının sahibi olduğu İngiltere'deki Helwater denen yere götürdüm." Tereddütle bana baktı sonra hemen ekledi; "Onu bir daha görmemeye dayanabileceğimi sanmıyordum, anlarsınız işte."

Birkaç kısa cümleyle bana Geneva'nın ölümünü ve Willie'nin doğumunu anlattı.

"Ona âşık mıydı?" diye sordum. Kanyak az da olsa ellerimi ve ayaklarımı ısıttı ama midemdeki soğuk nesneye etki etmiyordu.

"Bana hiç Geneva'dan bahsetmedi," dedi Grey. Kanyağının son yudumunu içerken öksürdü ve başka bir tane daha almak için sürahiye uzandı. Bunu yaptıktan sonra bana baktı ve konuşmaya başladı. "Ama ona sahip olduğu hakkında şüphelerim vardı." Dudakları hafiften seğirdi.

"Bana hiç Willie'den de bahsetmedi ama Geneva ve yaşlı Lord Ellesmere hakkında bir dedikodu vardı. Çocuk da dört-beş yaşlarına geldiği zaman benzerlik onun babasının kim olduğunu belli ediyordu. Dikkatli olan biri bunu hemen anlayabilirdi." Kanyağından bir yudum daha aldı. "Sanırım kayınvalidem bunu biliyordu ama elbette bu konu hakkında tek kelime bile etmedi."

"Etmedi mi?"

Bardağının üzerinden dik dik bana baktı.

"Hayır, siz eder miydiniz? Torununuzun Ellesmere'in dokuzuncu kontu ve İngiltere'nin en zengin malikânesinin sahibi olmasını mı, yoksa İskoçyalı bir suçlunun beş parasız piçi olmasını mı tercih ederdiniz?"

"Anlıyorum." Geneva adındaki genç kız ile Jamie'yi ve nasıl yaptıklarını hayal etmeye çalışarak kanyağımdan biraz daha içtim.

"Elbette," dedi Grey, "Jamie de bunu fark etti. Ve hiç kimse bunu anlamadan Helwater'dan ayrılmak için düzenlemelerin yapılmasını isteyecek kadar da akıllıydı."

"Burası da senin hikâyeye geri döndüğün kısım, değil mi?" diye sordum.

Başını 'evet' anlamında salladı ve gözlerini kapadı. Ev sessizdi fakat içimde insanların hâlâ burada olduğuna dair bir his vardı.

"Çok doğru," dedi. "Jamie çocuğu bana verdi."

Ellesmere ahırı oldukça sağlamdı; kışın sıcak, yazları ise serin oluyordu. Büyük damızlık at yanından geçen sinek yüzünden kulaklarını oynatıyordu ama öylece duruyor, seyisinin ilgisinin tadını çıkarıyordu.

"Isobel sana çok kırgın," dedi Grey.

"Öyle mi?" Jamie'nin sesi normaldi. Artık Dunsanyler'in kırgınlıklarını düşünmesine gerek yoktu.

"Willie'ye ayrılacağını söylediğini ve çocuğun çok üzüldüğünü söyledi. Bütün gün ağlayıp durmuş."

Jamie'nin yüzü ata dönüktü ancak Grey onun gerginleştiğini görebiliyordu. Gerileyerek ahıra yaslandı ve Jamie'nin atı tımarlamasını, her vuruşta tüylerin nasıl parladığını izledi.

"Çocuğa hiçbir şey söylememek daha kolay olmaz mıydı?" dedi Grey sessizce.

"Sanırım olurdu. Tabii Leydi Isobel için." Fraser tımarı koymak için arkasını döndü ve atın kıçına işin bittiğini belli etmek için bir şaplak attı. Grey de bu hareketiyle işin bittiğini anladı; Jamie yarın gidecekti. Kendi boğazının hafiften zorlandığını hissedip yutkundu. Ayağa kalktı ve ahırın kapısına doğru Jamie'yi takip etti.

Fraser'ın omzuna elini koyarak, "Jamie–" dedi. İskoçyalı arkasını döndü, yüzü soğukkanlı görünüyordu ama gözlerindeki hüzün belliydi. İngiliz'e bakarak öylece kaldı.

"Gitmekte çok haklısın," dedi Grey. Fraser'ın gözlerindeki korku çabucak uyanıklığa dönüşmüştü.

"Öyle mi?" dedi.

"Tek gözlü biri bile bunu fark edebilir," dedi Grey açıkça. "Eğer birileri seyise baktıysa, çok önceden bunu fark etmiştir." Hemen damızlık ata bir göz attı ve kaşını kaldırdı. "Bazıları babalarının küçük birer kopyasıdır. Senin çocuklarının da öyle olacağını biliyorum."

Jamie hiçbir şey söylemedi ama Grey yüzünün her zamankinden daha solgun olduğunu anladı.

"Bunu sen de görebilirsin, belki de göremezsin," diye düzeltti kendini. "Kendine aynada baktığını sanmıyorum."

Jamie başını iki yana salladı. "Hayır," dedi dalgınlıkla. "Yalaktaki yansımama baktım." Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

"Evet, anlıyorum," dedi. Fransız kapılarının çimenliğe açıldığı eve doğru baktı.

Fraser ani bir kararla ona döndü. "Benimle biraz yürür müsün?" dedi.

Cevap beklemeden ahırdan çıkıp otlağa açıldığı yola döndü. Gölün kenarındaki söğütlüğün yanında bulunan güneşli alanda durmadan çeyrek mil yürüdüler.

Grey bu hızlı yürüyüşten dolayı oflayıp pofluyor, kendi kendine söyleniyordu. Fraser ise havanın sıcak olmasına rağmen terlememişti bile.

Bir giriş olmadan hemen Grey'e döndü. "Senden bir iyilik yapmanı isteyeceğim," dedi Jamie. Yana yatık mavi gözleri doğruca adama bakıyordu.

"Eğer birilerine söyleyeceğimi düşünüyorsan..." diye başladı Grey sonra başını iki yana salladı. "Böyle bir şey yapabileceğimi kesinlikle düşünmemen gerek. Ne de olsa en azından bir süredir beni tanıyorsun."

"Hayır." Jamie'nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, "Hayır, böyle yapacağını sanmıyorum. Ama senden bir şey..."

"Evet," dedi Grey hemen.

"İlk önce ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?"

"Bildiğimi sanıyorum. Benden Willie'ye göz kulak olmamı isteyeceksin, belki de onun sağlığı ile ilgili haber vermemi."

Jamie başını 'evet' anlamında salladı.

"Evet, bu." Akçaağaçlarla perdelenmiş eve doğru baktı. "Ara sıra Londra'dan buraya gelip onu görmeni istemek biraz fazla olur."

Grey,"Hiç de değil," diyerek araya girdi."Bugün sana kendimle ilgili bazı haberler vermek için geldim. Ben evleniyorum."

"Evlenmek mi?" Fraser'ın şaşırdığı yüzünden belli oluyordu. "Bir kadınla mı?"

"Sanırım başka seçenek yok," diye cevapladı Grey sertçe. "Ama evet, madem sordun, bir kadınla. Leydi Isobel ile."

"Yüce Tanrım, adamım bunu yapamazsın!"

"Yapabilirim," diye güvence verdi Grey ve yüzünü astı. "Londra'da kendimi zorladım ve ona iyi bir koca olacağımdan kesinlikle eminim. Sevinmiş gibi yapmana gerek yok, yoksa zaten bunun farkında mıydın?"

Jamie'nin gözlerinin köşesi hafiften seğirdi ama gözlerini Grey'den kaçırmadı ve o da bunu gördü. Jamie ağzını açıp kapadı, sonra başını iki yana salladı; ne diyeceğini bulmaya çalıştığı belliydi.

"Dunsany malikânenin işlerini yürütemeyecek kadar yaşlandı," diye dikkat çekti Grey. "Gordon öldü. Isobel ve annesi bu yeri tek başlarına çekip çeviremez. Ailelerimiz yüz yıllardır birbirlerini tanıyorlar. Bu çok uygun bir eşleşme."

"Öyle mi?" Jamie'nin sesindeki alay belli oluyordu. Grey ona döndü, cevap verdiğinde yüzü çoktan kızarmıştı.

"Öyle. Evlenmek için dünyevi aşktan daha fazlasına gerek var. Hem de çok daha fazlasına."

Fraser hemen arkasını döndü. Gölün kenarına yürüdü ve durdu, çizmeleri çamura batmıştı. Bir müddet göldeki hafif dalgaları izledi. Grey sabırla beklerken kurdelesini çözüp sarı saçlarını yeniden topladı.

Uzun bir süre sonra Fraser yavaşça yürüyerek geri geldi. Başı öne eğikti, sanki hâlâ düşünüyordu. Yeniden Grey ile yüz yüzeydiler.

"Haklısın," dedi çabucak. "Leydinin şerefini kirletme niyetinde değilsen senin hakkında kötü düşünmek bana düşmez."

"Tabii ki hayır," dedi Grey. "Ayrıca, bu sürekli Willie'ye göz kulak olacağım anlamına geliyor," diye ekledi neşelenerek.

"Yani istediğimi yapacak mısın?" Fraser bakır rengi kaşını kaldırdı.

"Evet," dedi Grey. Üzgün bir halde gülümsedi."Bu bir şekilde içimin rahatlamasını sağlayacak. Sanırım artık ordu hayatında olamayacağım."

Fraser düşünüyor gibiydi. "Ben... çok memnun olurum," dedi, "eğer oğluma babalık yaparsan." Daha önce bu kelimeyi hiç yüksek sesle söyleyememişti ve bu onu şaşırtmışa benziyordu. "Ben... sana minnettarım." Jamie gömleğinin yakası onu sıkıyormuş gibi konuşuyordu. Grey merakla ona baktı ve Fraser'ın yüzünün acıyla kızardığını gördü.

"Karşılığında... eğer istersen... yani ben gönüllüyüm..."

Grey gülmemek için kendini zor tuttu. Bir elini İskoç adamın omzuna koydu ve Jamie'nin bu dokunuşla irkilmemeye çalıştığını fark etti.

"Ahh, sevgili Jamie," dedi gülmenin öfkeye karıştığı bir tonla. "Willie'ye bakma sözüm karşılığında bana kendi bedenini mi sunuyorsun?"

Fraser'ın yüzü kıpkırmızıydı.

"Evet," dedi açıkça. "İstiyor musun yoksa istemiyor musun?"

Grey buna bir kahkaha attı, hatta dayanamayıp sonunda kendini çimenlere atıp gülmeye öyle devam etti.

"Yüce Tanrım," dedi sonunda gözlerini silerek. "Sırf bu teklifi duymak için bile sonsuza kadar yaşayabilirdim!"

Fraser öylece durup aşağıya bakıyordu. Sabah ışığıyla bir siluet gibi görünüyordu, açık mavi gökyüzüne karşı saçları alev alevdi. Grey, kızarmış yüzdeki bu geniş ağzın seğirdiğini sandı. Jamie'nin içi rahatlamıştı.

"O zaman beni istemiyor musun?"

Grey ayağa kalkıp pantolonunun tozunu silkeledi. "Öleceğimi bilmesem bile seni isterim," dedi soğukkanlılıkla. "Ama her ne kadar büyülenmiş olsam da–" Ellerindeki çimenleri temizleyerek başını iki yana salladı. "Böyle bir hizmet için bir karşılık kabul edeceğimi ya da isteyeceğimi gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu. "Bu teklifle şerefimin aşağılandığını hissediyorum ama bunun arkasındaki nedeni de biliyorum."

"Evet," diye mırıldandı Jamie. "Ben seni aşağılamak istemedim."

Grey bu noktada gülse mi ağlasa mı bilemedi. Onun yerine bir elini uzatıp Jamie'nin normal rengine dönen yanağına dokundu. Çok sessizce, "Ayrıca sahip olmadığın bir şeyi bana veremezsin," dedi.

Grey karşısındaki uzun bedeninin gevşediğini görmekten daha çok hissedebiliyordu.

"Arkadaşlığım her zaman senindir," dedi Jamie yumuşak bir sesle, "eğer senin için bir değeri varsa."

"Hem de çok değerli." İki adam bir müddet konuşmadılar, sonra Grey iç çekip güneşe baktı. "Geç oluyor. Sanırım bugün yapacak çok işin var?"

Jamie boğazını temizledi. "Evet. Sanırım işlerimi halletsem iyi olacak."

"Evet, bence de."

Grey yeleğini düzeltti, gitmek için hazırdı. Ancak Jamie gitmeye gönülsüz gibi duruyordu, sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi bir adım atıp başını eğdi ve Grey'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Grey tenindeki ellerin sıcaklığını hissedebiliyordu, kartal tüyü gibi hafif ve güçlüydü. Sonra Jamie Fraser'ın yumuşak dudakları Grey'in dudaklarına dokundu. Dudaklarında şefkat vardı ve güçlüydü, bira ve taze pişmiş ekmeğin tadındaydı. Sonra dudaklar çekildi ve John Grey gözlerini kırptı.

"Ahh," dedi.

Jamie utangaç ve çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Evet," dedi. "Sanırım zehirlenmem." Sonra döndü ve söğütlerin arasında kayboldu. Lord John Grey göl kenarında yalnız kalmıştı.

Vali bir müddet konuşmadı. Sonra üzgün bir şekilde gülümsedi.

"İlk kez bana o zaman isteyerek dokundu," dedi sessizce. "Ve sonuncusu da... bu akşam oldu. Bu resmin bir kopyasını ona verdiğim için."

Öylece oturuyordum, kanyak bardağı ellerimde kalmıştı. Ne hissettiğimi bilmiyordum; şok, öfke, korku, kıskançlık ve acıma. Hepsi de bütün bedenimi sarıyor, duygularım birbirine karışıyordu.

Son birkaç saat içinde bir kadın ölmüştü. Ama dinlenme odasındakiler bu anlatılanlarla karşılaştırıldığında gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Küçük önemsiz bir resim kırmızının bütün renklerini taşıyordu. Şu an için ne Lord John ne de ben suçla ya da adaletle ilgileniyorduk – ne de aramızda bulunan şeylerle.

Vali dalgınlıkla yüzümü inceliyordu.

"Sizi gemide tanımam gerekirdi," dedi. "Ama o zamanlar sizin çoktan öldüğünüzü düşünüyordum."

"Ee, hava karanlıktı," dedim safça. Bir elimi buklelerime götürdüm, kanyaktan sersemlediğimi ve uykumun geldiğini hissedebiliyordum. Sonra onun ne demek istediğini anladım.

"Beni tanımak mı? Ama biz sizinle hiç tanışmadık ki!"

Bir an duraksadı, sonra başını 'evet' anlamında salladı.

"Yirmi sene önce Kuzey İskoçya'da Carryarrick'in yanındaki karanlık ormanı hatırlıyor musunuz? Ve kolu kırılan genç çocuğu? Kolumu siz tedavi etmiştiniz." Göstermek için bir kolunu kaldırdı.

"Yüce İsa aşkına!" Kanyağı aldım ve bir yudum daha içtim ama öksürmüş ve nefessiz kalmıştım. Gözlerimi kırparak ona baktım, çünkü gözlerim sulanmıştı. Şimdi onun kim olduğunu çıkarmıştım, o zamanlar zayıf yapılı ve kırılgan bir hali vardı.

"Gördüğüm ilk kadın göğsü sizinkiydi," dedi alayla. "Oldukça şok ediciydi."

"Bundan sizin iyileştiğinizi anlıyorum," dedim soğukça. "Jamie'nin kolunuzu kırmasını ve sizi öldürmekle tehdit etmesini affetmişe benziyorsunuz."

Hafiften kızardı ve bardağını masaya koydu.

"Ben... şey... evet," dedi birden.

Bir müddet sessizce oturduk. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Birkaç kez derin nefes aldı, sanki bir şey söylemek istiyordu ama sonra vazgeçti. Sonunda gözlerini kapadı, adeta ruhunu Tanrı'ya emanet ediyordu ve sonunda gözlerini açıp bana baktı.

"Biliyor musunuz–" diye başladı sonra yine sustu. Bana değil, kenetlenmiş ellerine bakıyordu. Mavi bir taş parmağında parıldıyordu, gözyaşı kadar parlaktı.

"Birine âşık olmanın," dedi yeniden, ellerine bakıyordu, "hiçbir zaman huzur, sevinç ve mutluluk nedir bilmemenin ne demek olduğunu, bilir misiniz?"

Sonra bana baktı, gözleri acıyla doluydu. "Sırf sizin ya da onların hataları yüzünden değil, aynı zamanda onlar için doğru kişi olarak doğmadığınızdan onları mutlu edemeyeceğinizi bilmek nasıldır, bilir misiniz?"

Sessizce oturdum. Onu görmüyordum ama başka birinin yakışıklı yüzünü görüyordum; bu yüz sarışın değil esmerdi. Buradaki tropikal akşam havasını değil Boston'ın bir kış gecesini hissediyordum. Hastane nevresimlerinin soğuk kar beyazına karşı yayılan kan gibi kırmızı bir ışığı görüyordum.

...onlar için doğru kişi olarak doğmadığınızdan.

"Biliyorum," diye fısıldadım ellerimi kucağımda kavuşturarak. Frank'ten beni bırakmasını istemiştim ama o bunu yapmamıştı. Ben artık onu sevemiyordum, çünkü eşimi başka bir yerde bulmuştum.

Ahh, Frank, dedim sessizce. Ne olur beni affet.

"Kadere inanır mısınız?" diye devam etti Lord John. Yüzünde tebessüm vardı. "Siz ve diğer tüm insanlar, inanmaya çok uygun görünüyorsunuz."

"Siz böyle düşünüyorsunuz," dedim sevimsizce. "Ama ben de sizin kadar bilmiyorum."

Başını iki yana salladı, sonra uzanıp küçük resmi aldı.

"Sanırım ben düşündüğümden de şanslıyım," dedi sessizce. "Onun benden aldığı tek bir şey vardı." Ellerinin arasında tuttuğu çocuğun fotoğrafına bakarken yüzündeki ifade yumuşadı. "Ve karşılığında bana çok değerli bir şeyi verdi."

Düşünmeden ellerimi karnıma götürdüm. Jamie de bana aynı değerde bir hediye vermişti – ve kendi de aynı değerde bir bedel ödemişti.

Koridordan gelen ayak sesleri halıda boğuluyordu. Kapı bir kez çalındı ve bir asker başını içeriye uzattı. "Leydi kendine geldi mi?" diye sordu. "Albay Jacobs sorgusunu bitirdi ve Mösyö Alexandre'ın arabası da döndü."

Hemen ayağa kalktım.

"Evet, iyiyim." Valiye döndüm. Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Ben... bunun için... teşekkür ederim."

Beni yolculamak için masadan kalktı ve resmi bir tavırla reverans yaptı.

"Böyle sarsıcı bir olayla karşı karşıya kaldığınız için gerçekten çok üzgünüm, madam," dedi, sesinde diplomatik bir üzüntüden başka bir şey yoktu. Her zamanki tavrını sürdürmeye devam etmişti; parke döşemeli yerler gibi yumuşak ve parlaktı.

Askeri takip ettim ancak kapıda birden arkama döndüm.

"*Porpoise*'ta tanıştığımız o gece, beni tanımadığınıza çok sevindim. Ben... sizi sevmiştim. O zaman."

Bir müddet öylece kaldı, nazik ve mesafeliydi. Ama sonra maskesi düştü. "Ben de sizi sevmiştim," dedi sessizce. "O zaman."

***

Sanki bir yabancının yanında gidiyormuşum gibi hissediyordum. Işık kısa bir süre sonra şafağın doğacağını belli ediyordu ve arabanın loş ışığında bile, karşımda oturan Jamie'nin yorgunluktan yüzünün çekildiğini görebiliyordum. Hükümet Konağı'ndan uzaklaşır uzaklaşmaz komik peruğunu hemen çıkarmıştı. Kibar Fransız bir adamdan perişan bir İskoç'a dönüşmüştü. Bağlı olmayan saçları omuzlarına geliyor, şafak öncesi ışıkta siyah gibi duruyordu.

Sırf bir şey söylemek için, "Onun bunu yaptığını düşünüyor musun?" diye sordum. Gözleri kapalıydı. Bu soruyla birlikte gözlerini açtı ve hafiften omuz silkti.

"Bilmiyorum," dedi. Sesi yorgun geliyordu. "Bunu bu gece bin kez kendime sordum ve bir o kadar da bana sordular." Sertçe alnını ovaladı.

"Böyle bir şeyi yapacak birini hayal edemiyorum bile. Ama... çok içtiği zaman onun neler yapabileceğini sen de biliyorsun. Ve daha önce de birini öldürdü ve o zaman da içkiliydi. Genelevdeki gümrük memurunu hatırlıyor musun?" Başımı 'evet' anlamında salladım. Öne doğru eğildi, dirseklerini dizine dayayıp başını ellerinin arasına aldı.

"Ama bu çok farklı," dedi. "Düşünemiyorum. Gemideyken kadınlar hakkında ne söylediğini sen de duydun. Eğer Bayan Alcott onunla oynadıysa–"

"Yaptı," dedim. "Onu gördüm."

Bana bakmadan başını salladı. "Birçok kişi de bunu görmüş. Belki de kadın bundan daha fazlasını istediğini düşündürüp sonra da onu baştan savmıştır, belki de onunla dalga geçmiştir... ve o da sarhoş olduğu için öfkeden deliye dönmüştür. Duvarlardaki bıçaklardan birini alıp..." İç çekti ve doğruldu.

"Tanrı bilir," dedi soğukça, "ben bilemem." Bir elini saçlarının arkasına götürüp kendini rahatlatmaya çalıştı.

"Başka bir şey daha var. Onlara Bay Willoughby'yi pek tanımadığımı söylemek zorunda kaldım. Onunla Martinique'ten gelen bir posta gemisinde tanıştığımı, iyi birisi gibi göründüğünü ama gerçekte nereden geldiğini ve dürüst bir insan olup olmadığını bilmediğimi söyledim."

"Buna inandılar mı?"

Alaylı bir ifadeyle bana baktı.

"Şimdilik evet. Ama posta gemisi altı gün içinde yeniden gelecek. Geldiğinde de kaptana soracaklar ve o da küçük sarı katil iblis şöyle dursun, Mösyö Etienne Alexandre ve eşini bile görmediğini söyleyecektir."

Fergus ve askeri düşünerek, "Bu pek uygun görünmüyor," diye yorum yaptım. "Zaten Bay Willoughby yüzünden pek sevilmiyoruz."

"Eğer altı gün geçer de onu bulamazlarsa bize pek bir şey olmaz," dedi. "Ama bu altı gün MacIver'in ziyaretçileri sayesinde, dedikodunun Mavi Dağ Evi'nden Kingston'a yayılması için oldukça uzun bir süre. Senin de bildiğin üzere oradaki hizmetçilerin hepsi bizim kim olduğumuzu biliyor."

"Lanet olsun."

Hafiften gülümsedi ve kalbim alabora oldu.

"Doğru dedin, Sassenach. Evet, aynen öyle. Bu demek oluyor ki Ian'ı altı gün içinde bulmak zorundayız. İlk başta Rose Hall'a gideceğim fakat işe koyulmadan önce biraz dinlensem iyi olacak." Elini ağzına koyarak iyice esnedi ve gözlerini kırparak başını iki yana salladı.

Mavi Dağ Evi'ne gelene kadar hiç konuşmadık ve herkes uyuduğu için parmak uçlarımızda yürüyerek odamıza gittik.

Giyinme odasında üzerimi değiştirdim. Bir iç rahatlamasıyla ağır korsemi ve saçlarımdaki bütün tokaları çıkardım. İpek kombinezonu giyip yatak odasına geldim. Jamie üzerinde gömleğiyle Fransız kapının yanında durmuş dışarıya bakıyordu.

İçeri geldiğimi duyunca arkasını döndü ve bana sus işareti yaparak yanına çağırdı. "Gel de bak," diye fısıldadı.

Lagünde küçük bir deniz ayısı sürüsü vardı. Büyük gri bedenler siyah kristal suyun altına kayıyor, düzgün ıslak kayalar gibi parlayarak yükseliyorlardı. Kuşlar evin yanındaki ağaçlardan ötmeye başlamıştı. Bunun ötesinde ayı balıklarının nefes alış veriş sesleri de vardı, bazen birbirlerini çağırdıklarında inleme gibi ürkütücü bir ses çıkarıyorlardı.

Jamie ve ben yan yana durup hiç ses çıkarmadan onları izliyorduk. Lagün güneşin ilk ışıklarıyla yeşile dönmeye başlamıştı. Bu yorgunlukla her hissin olağandışı bir halde yoğunlaştığının farkındaydım. Sanki Jamie'ye dokunuyor gibiydim.

John Grey'in açıklamaları korkularımın ve şüphelerimin çoğunluğunu gidermişti. Ama yine de bir gerçek vardı; Jamie bana oğlundan bahsetmemişti. Elbette sebepleri vardı – hem de çok iyi sebepler – ancak bu sırrını saklamak için bana güvenmiyor muydu? Belki de çocuğun annesi yüzünden sessiz kalmayı tercih etmişti. Grey'in açıklamalarına rağmen belki de o kızı sevmişti.

Kız ölmüştü. Sevse bile bu önemli miydi? Cevabının 'evet önemli' olması ise can sıkıcıydı. Yirmi senedir Jamie'yi öldü diye düşünmüştüm ancak bu ona olan hislerimi hiç değiştirmemişti. Ya bu genç İngiliz kıza da âşık olduysa? Ona sormak için cesaretimi toplamaya çalışarak yutkundum.

Jamie dalgındı. Lagünün güzelliğine rağmen kaşlarının arası hafiften derinleşmişti.

Gerçeği sormaya korkarak "Ne düşünüyorsun?" diye sordum sonunda.

"Sadece aklımda bir şey var," diye cevap verdi, hâlâ ayı balıklarına bakıyordu. "Bay Willoughby ile ilgili."

Gecenin olayları çok uzak ve önemsiz görünüyordu.

"Ne peki?"

"Şey, ilk başta Bay Willoughby'nin böyle bir şeyi yapamayacağını düşündüm. Hangi adam böyle bir şey yapabilir?" Sustu. Bir parmağıyla camın buğusuna dokundu. "Ama..." Bu sefer bana bakıyordu.

"Sanırım anlamaya başladım." Yüzü sıkıntı içindeydi. "O yalnızdı hem de çok."

Şiirleri hatırlayarak, "Yabancı diyarda bir yabancı," dedim sessizce. Bay Willoughby siyah mürekkeple yazdığı beyaz kâğıtları özlediği evine doğru denize bırakmıştı.

"Evet." Düşünmeyi bıraktı ve bir elini saçlarına götürdü, yeni doğan gün ışığıyla kızıl saçları parlıyordu. "Ve bir adam böyle yalnız olduğunda. Yani bunu söylemek pek uygun değil ama bir kadınla sevişmek, kısa bir süre de olsa ona her şeyi unutturmayı sağlayan tek şey."

Aşağıya baktı ve sol elinin işaret parmağıyla yaralı orta parmağını ovalamaya başladı.

"Ben de bu yüzden Laoghaire ile evlendim," dedi sessizce. "Jenny'nin dırdırları yüzünden değil. Onun küçük kızlarına acıdığım için değil. Ya da sancıyan hayalarım yüzünden değil." Dudağının bir köşesi hafiften yukarıya doğru kıvrıldı ama sonra rahatladı. "Sadece yalnız olduğumu unutmak için," diye ekledi usulca.

Sırtını cama vererek huzursuzca döndü.

"Bu yüzden küçük Çinli'nin sırf bu nedenle kadına yanaştığını ve kadının da onu istemediğini düşünüyorum..." Lagünün soğuk yeşil rengine bakarak omuz silkti. "Evet, belki de bu yüzden bunu yaptı," dedi.

Jamie'nin yanında duruyordum. Lagünün ortasında bir deniz ayısı tembelce yüzeyde yuvarlandı, sonra sırtını dönüp göğsündeki bebeğini güneşe doğru tuttu.

Jamie bir müddet konuşmadı, ben de konuşmadım. Konuşmayı Hükümet Konağı'nda gördüklerime ve duyduklarıma nasıl getireceğimi bilmiyordum. Jamie'nin yutkunduğunu ve pencereden bana doğru döndüğünü hissettim. Yüzünde yorgunluk izleri vardı ama ifadesi kararlıydı.

"Claire," dedi ve o anda kaskatı kesildim. Çok ciddi olduğu zaman beni adımla çağırırdı.

"Claire, sana bir şey söylemek zorundayım."

"Nedir?" Nasıl soracağım diye düşünüyordum ama şimdi bunu duymak bile istemiyordum. Ondan biraz uzaklaşmaya çalıştım ama kolumu yakalamıştı.

Avcunda bir şey tutuyordu. Dirençsiz elimi tuttu ve avcuma bir şey koydu. Bakmadan onun ne olduğunu biliyordum; güzel oval çerçevenin kıvrımını ve boyalı yüzeyin yumuşaklığını hissedebiliyordum.

"Claire." Yutkunurken boğazının kasıldığını görebiliyordum. "Claire, sana söylemek zorundayım. Benim bir oğlum var."

Hiçbir şey söylemedim sadece elimi açtım. Oradaydı; Grey'in ofisinde gördüğüm aynı yüz, önümde duran adamın çocuksu ve kibirli haliydi.

"Sana daha önceden söylemeliydim." Hislerimi anlamak için yüzümü inceliyordu ama ilk kez duygularımı dışarıya vurmuyordum. "Ben sadece–" Devam etmek için derin bir nefes aldı. "Ondan kimseye bahsetmedim," dedi. "Jenny'ye bile." Bu konuşmamı sağlayacak kadar beni şaşırtmıştı.

"Jenny bilmiyor mu?"

Başını iki yana salladı ve deniz ayılarını izlemek için cama döndü. Seslerimizden ürken hayvanlar biraz uzaklaşmıştı ancak şimdi yeniden aynı yerlerine gelmiş, lagünün kenarındaki yosunları yiyorlardı.

"İngiltere'de oldu. Onun benim olduğunu söyleyemedim. O bir piç." Yanaklarının kızarması doğan güneşten de olabilirdi. Dudaklarını ısırdı ve konuşmaya devam etti.

"Çocukluğundan beri onu görmedim. Onu bir daha da göremeyeceğim, elimde duran bu resim hariç." Küçük resmi benden aldı ve bir bebekmiş gibi onu okşamaya başladı. Gözlerini kırpıp başını öne eğdi.

"Sana söylemeye korktum," dedi alçak sesle. "Eğer bir çocuğum daha olduğunu öğrenirsen, belki düzinelerce çocuğum olduğunu düşünürsün diye korktum... Brianna'yı önemsemediğimi düşünürsün diye korktum. Ama önemsiyorum, Claire. Hem de sana söyleyemediğimden çok daha fazla." Başını kaldırdı ve bana baktı.

"Beni affedecek misin?"

"Sen–" Sözlerim neredeyse beni boğacaktı fakat söylemek zorundaydım. "O kızı sevdin mi?"

Yüzünden çok üzgün olduğu belli oluyordu ama gözlerini benden kaçırmadı.

"Hayır," dedi yavaşça. "O... beni istedi. Bir yolunu bulmalıydım, onu durdurmalıydım ama durduramadım. Onunla yatmamı istedi. Ve ben de

yaptım... o bundan dolayı öldü." Sonra bakışlarını aşağıya devirdi, uzun kirpikleri gözlerini gizliyordu. "Tanrı huzurunda onun ölümünden ben sorumluyum. Belki de onu sevmediğim için daha çok suçluyum."

Hiçbir şey söylemedim, sadece bir elimi yanağına koydum. O da elini elime bastırdı ve gözlerini kapadı. Yanımızdaki duvarda bir kertenkele vardı ve neredeyse arkasındaki sarı alçıyla aynı renkteydi, artan ışıkla parıldamaya başlamıştı.

"Nasıl biri?" diye sordum yavaşça. "Oğlun?" Gözlerini açmadan hafifçe gülümsedi.

"Şımarık ve inatçı," dedi kısık bir sesle. "Kötü huylu. Yaygaracı." Yutkundu. "Ve yakışıklı, neşeli ve güçlü," dedi öyle alçak sesle konuşmuştu ki onu zor duymuştum.

"Ve senin," dedim. Elimi sıkıca tutup yumuşak yanağına bastırdı.

"Ve benim," dedi. Derin bir nefes aldı ve ben kapalı gözkapağının altından bir gözyaşının aktığını görebildim.

"Bana güvenmeliydin," dedim sonunda. Yavaşça başını salladı ve gözlerini açtı, hâlâ elimi tutuyordu.

"Belki güvenmeliydim," dedi sessizce. "Ama sana her şeyi nasıl anlatacaktım ki? Geneva'yı, Willie'yi ve John'u. Sen John'u biliyor musun?" Hafiften kaşlarını çattı ama ben başımı sallayınca rahatladı.

"O bana her şeyi anlattı." Kaşlarını kaldırdı ama konuşmaya devam etti.

"Özellikle sen Laoghaire'i öğrendikten sonra, nasıl bunu sana anlatıp aradaki farkı anlamını isteyebilirdim ki?"

"Ne farkı?"

"Geneva – Willie'nin annesi – benim bedenimi istedi," dedi yavaşça, yanda ilerleyen kertenkeleye bakıyordu. "Laoghaire benim soyadımı ve işlerini yürütüp küçük kızlarına bakmamı istedi." Sonra başını çevirdi, koyu mavi gözleri bana bakıyordu. "Ve John." Omuzları kalktı ve sonra düştü. "Onun benden istediğini ben ona veremedim ve o bunu istemeyecek kadar iyi bir arkadaş. Sana bütün bunları nasıl açıklayacaktım?" dedi, dudakları

seğirmişti. "Ve sana tek seni sevdiğimi nasıl söyleyecektim? Bana nasıl inanacaktın ki?"

Soru aramızda asılı kalmıştı.

"Eğer anlatsaydın, sana inanırdım," dedim.

"İnanır mıydın?" Şaşırmış gibi konuşuyordu. "Neden?"

"Çünkü sen dürüst bir adamsın, Jamie Fraser," dedim ve ağlamamak için gülümsedim. "Ve Tanrı sana merhamet edecektir."

"Sadece sen," dedi, öyle zorlukla söyledi ki güçlükle duydum. "Bedenimle sana tapıp, sana bütün hizmetimi sunmak istiyorum. Sana adımı, kalbimi ve ruhumu vermek istiyorum. Sadece sana. Çünkü sen yalan söylememe izin vermiyorsun ve beni olduğum gibi seviyorsun."

Ona dokundum.

"Jamie," dedim yavaşça ve elimi koluna koydum. "Sen artık yalnız değilsin."

Bana döndü ve kollarımı tutup yüzüme baktı.

"Sana yemin ettim," dedim. "Evlendiğimiz zaman. O zaman bunu önemsememiştim ama yemin ettim. Ve artık bunu önemsiyorum." Elini ellerimin arasına aldım. Bileğinin ince yumuşak tenini, parmaklarımın altında atan nabzını hissediyordum. Hemen yukarısında bıçak izi vardı, kanımın kanına karıştığı yara izi.

Bileğimi onun bileğine bastırdım. Kalp atışlarımız birdi. "Kanımın... kanı," diye fısıldadım.

"Canımın canı." Fısıltısı derin ve buğuluydu. Birden önüme diz çöktü ve ellerini ellerimin üzerine koydu; bu, Kuzey İskoçlar'ın klan beylerine bağlılık sunma ritüeliydi.

"Sana ruhumu veriyorum," dedi ve başını ellerimizin üzerine koydu.

"Ta ki ölene dek," dedim yavaşça. "Ama daha bitmedi, Jamie, değil mi?"

Sonra ayağa kalktı ve kombinezonumu çıkardı. Dar yatağa yatıp yumuşak sarı ışıkta onu kendime çektim ve onu tekrar tekrar bedenime aldım. Artık

yalnız değildik.

60

Mücevher Kokusu

Rose Hall Kingston'ın on mil ötesindeydi. Dik ve kızıl tozlu yol, mavi dağların içinden gidiyordu. Yolu otlar sarmıştı, öyle dardı ki yolun çoğunu tek sıra halinde almak zorunda kalmıştık. Yaklaşık otuz metre yüksekliğindeki ağaçların oluşturduğu karanlık sedir kokulu mağaraların içinden Jamie'yi takip ederek geçiyordum.

Her şey sessizdi, yalnızca çalılıkların arasında öten kuşların sesleri vardı – onlar da biz geçerken sessizliğe bürünüyorlardı. Jamie'nin atı birden durup gerilemeye ve kişnemeye başladı; küçük yeşil bir yılanın yolun karşısına geçip ormana karışmasını bekledik. Sonra yine her şey serin yeşil gölgelere büründü. Bay Willoughby'nin de bu yoldan gelmesini ve kimsenin onu böyle bir yerde bulamayacağını umdum.

Askerler kasabayı aramalarına rağmen Çinli adamı bulamamışlardı. Antigua kışlasından beklenen bahriye birlikleri büyük ihtimalle yarın gelecekti. Bu süre zarfında Kingston'daki her ev banka kasası gibi kapatılacak ve sahipleri sorguya çekilecekti.

Kasaba halkı da oldukça tehlikeliydi. Tıpkı donanma komutanları gibi; Çinli bulunduğunda asılana kadar yaşarsa iyi, diye yorum yapmıştı albay.

Albay Jacobs cinayetin işlendiği gece konaktan çıkana kadar bize eşlik ederken, "Umarım parçalara ayrılır," demişti. "Belki hayalarını koparıp boğazına tıkarım," diye de büyük bir memnuniyetle eklemişti.

Bay Willoughby sorununun hâlâ onu rahatsız ettiğini biliyordum, çünkü yol boyunca sessizliğini korumuştu ve çok düşünceliydi. Ama yine de bizim yapabileceğimiz bir şey yoktu. Küçük Çinli masum olsa bile onu kurtaramazdık, suçluysa bile onunla ilişkimizi de kesemezdik. Herkes için en iyisi onun bulunmamasıydı.

Ve bu arada Ian'ı bulmamız için beş günümüz vardı. Eğer Rose Hall'daysa her şey harika olacaktı. Eğer değilse...

***

Bir çit ve küçük bir kapı, etrafı saran ormanın arasında çiftlik evinin girişi belli ediyordu. İçerisi temizdi, şeker kamışı ile kahve ekilmişti. Evin biraz ötesinde büyük, sadece çamurla sıvalı bir bina vardı ve çatısı palmiyelerle kaplıydı. Zenci insanlar bu binaya bir girip bir çıkıyorlardı ve şeker kamışlarının belli belirsiz tiksindirici yanık kokusu ortalığı kaplamıştı.

Şeker fabrikasının altında – ya da ben o binayı öyle sandım – büyük bir şeker makinesi vardı. Oldukça ilkel görünüyordu; büyük kalaslardan yapılmıştı ve X şeklindeydi. Büyük bir makaranın üzerine kurulmuştu. İki ya da üç adam makinenin üzerine tırmanıyordu ama makine şu an çalışmıyordu; onu süren öküzler biraz uzakta bağlıydılar ve otluyorlardı.

"Şekeri buradan aşağıya nasıl götürüyorlar?" diye sordum merakla, geldiğimiz dar yolu düşünerek. "Katırlarla mı?" Kendimi toparlamaya çalışarak ceketimin üzerindeki sedir yaprağını aldım.

"Hayır," diye cevap verdi Jamie. "Mavnalarla nehre götürüyorlar. Nehir hemen şurada, evin ötesindeki küçük geçidin hemen aşağısında." Çenesiyle işaret ederken bir eliyle dizginleri tutuyordu. Diğer eliyle de ceketinin tozlarını temizliyordu.

"Hazır mısın, Sassenach?"

"Her zamanki gibi."

Rose Hall iki katlı taş bir binaydı. Büyük ve şekli hoştu, çatısı diğer çiftçi evlerininki gibi teneke kaplı değildi. Büyük bir veranda evin bir bölümünü kaplıyordu, uzun pencereler ve Fransız kapılar buraya açılıyordu.

Kapının önünde büyük bir sarı gül çalısı vardı, bahçe demirlerini sarmış yürümüş çatıya kadar uzanmıştı. Kokusu nefes almayı güçleştirecek kadar yoğundu ya da ben sadece heyecandan kesik kesik nefes alıyordum. Kapının açılmasını beklerken, yakındaki şeker fabrikasının üzerinde beyaz tenli birini görme umuduyla etrafa bakınıyordum.

"Evet, sör?" Orta yaşlı köle kadın kapıyı açmış bize merakla bakıyordu. Bedeni genişti. Üzerinde beyaz bir önlük ve başında da kırmızı bir başlık vardı. Teni ise bahçedeki çiçekler gibi koyu altın sarısıydı.

"Biz Bay ve Bayan Malcolm. Lütfen Bayan Abernathy'yi çağırır mısınız?" dedi Jamie hemen. Kadın biraz şaşırmıştı ama bir müddet sonra başını 'tamam' anlamında sallayıp kapıyı iyice açarak bizi içeriye kabul etti.

"Siz salonda bekleyin, sör," dedi, 'salon' kelimesini lirik bir şekilde telaffuz etmişti. "Hanımıma sizin geldiğinizi söyleyeceğim."

Büyük geniş bir odaydı, bir tarafta bulunan büyük pencere sayesinde içerisi aydınlıktı. Odanın diğer tarafında, neredeyse bir duvar yüksekliğinde taştan yapılmış büyük bir şömine vardı. İçerisinde hiç zorluk çekmeden bir öküz kızartılabilirdi ve şömineden de anlaşıldığı üzere sahibi böyle şeyler yapıyordu.

Köle bize bir hasır koltuk göstermiş ve oturmak isteyip istemediğimizi sormuştu. Ben etrafa bakınarak oturdum fakat Jamie odada gezinip evin aşağısındaki şeker tarlasını gösteren büyük pencereden dışarıya baktı.

Tuhaf bir odaydı; mobilyalar hasır ve bambudan yapılmış, üzerleri yumuşak yastıklarla döşenmişti. Küçük tuhaf biblolar da vardı. Bir pencere kenarında küçükten büyüğe doğru sıralanmış gümüş ziller vardı. Taş ve çömlekten yapılan birkaç figür yanımdaki masada duruyordu; bunların bazıları ilkel putlar ve heykelciklerdi.

Hepsi de kadın şeklindeydi; hamilelerdi, kocaman yuvarlak göğüsleri ve kalçaları vardı. Hepsi de bedenlerini gözler önüne seriyordu. Pek de edepli bir çağ değil, diye düşündüm ama bu devirde, bir salonda böyle bir şeyi görmeyi de ummuyordum.

Her nasılsa, ev sahibinin de II. James yanlısı olduğunu belirten eşyalar da vardı. Gümüş enfiye kutusu, cam sürahi, süslü bir yelpaze, büyük servis tabağı ve hatta yerdeki büyük yün halı; hepsinde de Stuartlar'ın beyaz gül amblemi vardı. Aslında bu çok da tuhaf değildi – Culloden'dan sonra İskoçya'dan kaçan çoğu II. James yanlısı, hayatlarını düzenlemek için Batı Hint Adaları'na gelmişlerdi. Bu manzarayı cesaret verici bulmuştum. II. James yanlısı bir ev sahibi belki hoşgörülü bir İskoçyalıydı ve Ian'ı bırakmaya gönüllü olurdu. Eğer Ian buradaysa, diyordu aklımdaki ses.

Evin içinden ayak sesleri duyuldu ve şöminenin yanındaki kapı açıldı. Jamie küçük bir ses çıkardı, sanki biri ona tokat atmıştı. Hemen odaya giren ev sahibine bakmak için o tarafa döndüm.

Onu görmemle birlikte ayağa fırladım ve elimdeki küçük gümüş fincanı yere düşürdüm.

"Hâlâ bir genç kız gibisin, Claire." Başını yana eğdi, yeşil gözleri zevkten parlıyordu.

Cevap veremeyecek kadar kafam karışmıştı, onun da aynı göründüğünü söylemiyordum.

Geillis Duncan'ın her zaman dolgun göğüsleri ve göz alıcı kalçaları vardı. Hâlâ teni pürüzsüz olmasına rağmen biraz şişmanlamıştı. Üzerinde bol bir muslin elbise vardı ve o yürürken yumuşak kumaşlar salınıyordu. Yüzünün harika kemikleri tombulluğundan pek belli olmuyordu ancak parlak yeşil gözleri aynıydı; içinde fesatlık ve alay vardı.

Derin bir nefes aldım ve konuşmaya başladım.

"Umarım bunu yanlış anlamazsın," dedim yeniden hasır koltuğa oturarak, "ama sen neden ölü değilsin?"

Bir kahkaha attı, gümüşi sesi bir genç kızınki kadar berraktı.

"Öyle olmamı mı umuyordun? Evet, sen ilk değilsin. Ve şunu da söyleyebilirim ki ilk de olmayacaksın."

Gözlerinin içi gülüyordu. O da bir koltuğa oturdu ve Jamie'ye de oturması için işaret etti. Sonra ellerini çırparak bir hizmetçi çağırdı. "Çay içeriz, değil mi?" diye sordu bana. "İç de sonra sana yapraklarından fal bakayım. Falcı olarak bir üne sahibim de. Geleceği bilen en iyi falcıyım." Bir daha kahkaha attı, tombul yanakları gülmekten pembeleşmişti. Benim kadar o da beni gördüğüne şaşırsa bile hemen bunu gizleyebiliyordu.

"Çay," dedi, çağrısına cevap veren zenci hizmetçiye. "Özel mavi fincanlarla servis et. Bir de fındıklı küçük keklerden getirin."

"Bir şeyler yersiniz, değil mi?" diye sordu yeniden bana dönerek. "Ne de olsa bu özel bir durum," dedi, martı yakalayan bir balık gibi başını yan tarafına eğmişti. "Cranesmuir'den sonra bir daha yollarımızın kesişip kesişmeyeceğini merak ediyordum."

Kalbim yavaş atmaya başlamıştı. Merakım şoku yenmişti. Aklımda bir sürü soru vardı ve içlerinden bir tanesini sordum.

"Cranesmuir'deyken beni anlamış mıydın?" diye sordum.

Başını iki yana salladı, birkaç beyaz saçı tokasından kurtulup boynuna kaydı. Beni incelerken hemen topuzunu düzeltti.

"Hayır, ilk başta değil. Lakin emindim, sen de bir tuhaflık olduğunun farkındaydım. Zaten bunu düşünen tek ben değildim. Taşlardan geçerken hazırlıklı değildin, değil mi? Yani bu amaçla gelmedin demek istiyorum."

"O zaman değil," sözlerini yuttum ve onun yerine, "Hayır, sadece bir kazaydı. Ancak sen 1967 yılından bu amaçla geldin değil mi?" dedim.

Merakla beni inceleyerek başını salladı. Kaşlarının arası kırıştı ve kırışıklık bana bakarken daha da arttı.

"Evet, Prens Tearlach'a yardım etmek için." Dudakları seğirdi, sanki kötü bir tat almıştı ve birden başını çevirip tükürdü. Tükrük duyulabilir bir sesle parlak tahta zemine yapıştı.

"*An gealtaire salach Atailteach*!" dedi. "Ahlaksız korkak İtalyan!" Gözleri karardı ve korkunç bir şekilde parladı. "Eğer bilseydim, zaman varken hemen Roma'ya gider onu öldürürdüm. Erkek kardeşi Henry de daha iyi değildi, o da zırlayan bir pederdi. İşe yaramazdı. Zaten Culloden'dan sonra bütün Stuartlar işe yaramaz."

İç çekip ağırlığını başka yere verirken altındaki koltuk gacırdadı. Sonra Stuartlar'ı kovarcasına bir elini salladı.

"Artık bunun bir önemi yok. Sen kazara geldin. Ateş Festivali'ne yakın bir zamanda mı taşlardan geçtin? Genelde böyle oluyor."

"Evet," dedim şaşırarak. "Beltane zamanıydı. Ama 'genellikle böyle olur' derken ne demek istedin? Bizim... gibi birçok kişiyle mi tanıştın?" diye sordum.

Dalgın bir halde başını iki yana salladı. "Çok değil." Bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordu fakat belki de içeceğinin gelmemesinden kaynaklanıyordu; zili alıp çılgınca çalmaya başladı.

"Lanet olsun Clotilda! Bizim gibi mi?" dedi en son sözümü hatırlayarak. "Hayır, tanışmadım. Senin haricinde bir kişi. Kolundaki aşı izini görüp, senin de benim gibi olduğunu anladığım zaman şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım." Kolunun üst kısmına dokundu, küçük aşı izi beyaz elbisenin kabarık koluna gizlenmişti. Yeniden başını yana çevirip parlak yeşil gözünü bana dikti.

"Genellikle böyle olur, demekle taşların durumunu kastettim. İnsanlar perili ya da taş halkadan o zaman kayboluyorlar. Çoğunlukla Beltane ya da Cadılar Bayramı'nda; birkaçı Güneş Festivali'nde, yaz ya da kış dönümünde."

"Bunlar listede yazılanlar!" dedim birden, Roger Wakefield'a bıraktığım gri defteri hatırlayarak. "Sen tarihleri ve açıklamalarını listelemişsin – neredeyse iki yüz tane vardı. Onların ne olduklarını bilmiyordum ama tarihlerin Nisan sonunu, Mayıs başını ya da Ekim sonunu gösterdiğini fark etmiştim."

"Evet, doğru." Başını salladı, gözleri hâlâ bana odaklıydı. "Demek ki defterimi sen buldun? Bu yüzden Craigh na Dun'a gelip bana baktın? O sendin, değil mi? Taşlara adımımı atmadan önce bağıran sendin değil mi?"

"Gillian," dedim, yüzü sakin görünmesine rağmen bir zamanlar kullandığı adı duyunca göz bebekleri büyüdü. "Gillian Edgars. Evet, bendim. Karanlıkta beni görüp görmediğini bilmiyordum." O geceyi hatırlayabiliyordum; siyah taş halka, ortasında yanan bir beden ve onun yanında duran zayıf bir genç kız.

"Seni görmedim," dedi. "Cadılık davasında bana seslendiğinde, bu sesi daha önce duyduğumu anladım. Ve sonra kolundaki izi görünce..." Bir omuz silkti. Arkasına yaslandığında elbisesi omuzlarından sıkmaya başlamıştı. "O gece yanındakiler kimdi?" diye sordu merakla. "Orada iki kişi gördüm, biri yakışıklı bir delikanlı ve diğeri de genç bir kızdı."

Düşünmeye çalışarak gözlerini kapadı, sonra açıp doğruca bana baktı.

"Sonradan onu tanıdığımı düşündüm ne var ki adı aklıma gelmedi. Ancak onu gördüğüme yemin edebilirim. Kimdi o kız?"

Jamie bir adım öne gelip onu selamlayarak, "Artık Bayan Duncan mı, yoksa Bayan Abernathy misiniz?" diye araya girdi. İlk şoku atlatmıştı ama yüzü hâlâ solgundu.

Geilie onu inceledi, sanki onu ilk kez görüyor gibiydi.

"Ahh, bu küçük yavru tilki!" dedi eğlenerek. Yukarıdan aşağıya Jamie'yi süzüp görünüşündeki her detayı inceliyordu.

"Yakışıklı bir adam olmuşsun," dedi. Ağırlığıyla inleyen koltuğa iyice yaslanıp Jamie'yi beğenen bakışlarla süzüyordu. "Sende MacKenzie bakışları var, delikanlı. Her zaman öyleydi ama artık yaşlanmışsın ve yüzünde her iki dayının da bakışları var."

"Onları bu kadar iyi hatırladığınız için hem Dougal hem de Colum eminim çok memnun olurlardı." Jamie'nin gözleri de kadına odaklıydı. Jamie asla ondan hoşlanmamıştı – şimdi de fikirlerini değiştirmeye niyeti yoktu – ama onu kızdırmaya niyeti yoktu, çünkü Ian buralarda bir yerlerde olabilirdi.

Geilie ona her ne cevap verecekse çayların gelişiyle yarıda kesildi. Jamie yanıma gelip koltuğa oturdu, o sırada Geilie dikkatlice çayları koyup bize veriyor ve tıpkı çay partisindeki bir ev sahibi gibi davranıyordu. Şeker ve süt uzatıp sohbete geri dönmek için yeniden oturdu.

"Sormamı mazur görmezseniz, Bayan Abernathy," dedi Jamie, "bu yere nasıl geldiniz?" Aslında bu kibar sorunun altında şu yatıyordu: Cadılık suçundan yanmaktan nasıl kurtuldun?

Uzun kirpikli gözlerini devirerek kahkaha attı. "Evet, Cranesmuir'deyken hamile olduğumu belki hatırlarsınız?"

"Hatırlar gibiyim." Jamie çayından bir yudum aldı ve kulak uçları hafiften pembeye döndü. Bunu oldukça iyi hatırlıyordu; Geilie cadılık davasının ortasında kıyafetlerini yırtıp, geçici de olsa hayatını kurtaracak gizini ortaya çıkarmıştı.

"Senin çocuğun var mı?" diye sordu, kaşını kaldırarak bana baktı.

"Evet."

"Korkunç bir şey, değil mi? Rezil bir biçimde sürünüyorsun ve boğulmuş sıçan gibi bir şey için parçalanıyorsun." İğrenen bir ses çıkararak başını iki yana salladı. "Ama annelik güzel, değil mi? Bundan şikâyet edemem, o küçük fare benim hayatımı kurtardı. Çocuk doğurup sefil olmak, kazıkların üzerinde yanmaktan daha iyidir."

"Sanırım," dedim, "ama ikincisine gelince bunun için bir şey diyemem."

Geilie elbisesine çayları püskürterek öksürdü ve keyifle bana bakarken dikkatsizce önünü temizledi.

"Evet, ben de yapmadım zaten ama yandığını gördüm... kuklamın. Sanırım çamurlu çukurun içinde karnının şişmesini görmek de iyi."

"Bu süre içinde seni hırsızların çukurunda mı tuttular?" Elimdeki gümüş kaşık soğuktu ama avcum Cranesmuir'deki çukuru hatırlayınca terlemeye başlamıştı. Cadılık yüzünden Geillis Duncan ile birlikte üç günümü orada geçirmiştim. Acaba orada ne kadar kalmıştı?

"Üç ay," dedi dalgınlıkla çayına bakarak. "Upuzun ve berbat bir üç ay. Ayaklarım dondu, fareler kemirdi. Yiyecekler korkunçtu ve mezar çukuru iğrenç kokuyordu."

Keyifle dudakları yukarıya doğru kıvrılarak bana baktı. "Neyse ki sonunda çocuğu doğurdum. Sancılarım başlayınca beni çukurdan aldılar. Kaçmak için küçük bir şanstı ama denedim ve bebek benim yatak odamda doğdu. Yani savcının evinde."

Gözleri hafiften buğulanmıştı ve ben onun çayında başka bir şeyin olup olmadığını merak ettim.

"Baklava desenli pencere camlarımı hatırlıyor musun? Mor, yeşil ve beyaz. Orası kasabadaki en iyi evdi." Evini hatırlayarak gülümsedi. "Bebeği kucağıma verdiklerinde yeşil ışık onun yüzüne vuruyordu. Sanki onun içinde boğulmuş gibi görünüyordu. Onun bir ceset gibi soğuk olduğunu düşündüm ama o sıcacıktı. Babasının hayaları gibi sıcaktı." Birden korkunç bir kahkaha atmaya başladı.

"Niye erkekler bu kadar aptal? Bir süre onları penisleriyle yönlendiriyorsun, sonra onlara bir oğlan doğuruyorsun ve yine onların

hayalarını eline alıyorsun. Ancak onlar için sen sadece busun, girip çıkabilecekleri bir deliğin olsun yeter."

Koltuğuna yaslandı ve dalga geçercesine bacaklarını ikiye ayırıp kasıklarına doğru fincanını kaldırdı. Gözlerini kısarak şişen karnının aşağısına bakıyordu.

"Dünyadaki en güçlü şeye! En azından zenciler bunun değerini biliyorlar." Çayından büyük bir yudum aldı. "Küçük heykelcikler yapıyorlar. Hepsinde de şişik karınlar, göğüsler ve kalçalar var. Tıpkı bizim geldiğimiz yerdeki erkekler gibi, yani senin ve benim." Gözlerini kısarak bana baktı ve yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. "Erkeklerin tezgâhların altından sattıkları ahlaksız dergileri görmüşsündür sanırım?"

Kan çanağına dönen yeşil gözler Jamie'ye odaklandı. "Ve sen de şimdi Paris'te erkeklerin birbirlerine verdikleri resimleri ve kitapları biliyorsundur, değil mi tilki? Hepsi aynı işte." Bir elini salladı ve yeniden içti. "Aralarındaki tek fark, zenciler buna tapacak kadar iffetli."

"Çok zekilermiş," dedi Jamie soğukça. Koltuğuna yaslanıp rahatlamayla bacaklarını uzattı ama fincanını tutan parmaklarının hâlâ gergin olduğunu görebiliyordum. "Peki Paris'teki erkeklerin böyle resimlere baktıklarını nereden biliyorsunuz, Bayan Abernathy?"

Geilie çakır keyifti ama kendindeydi. Jamie'nin ses tonundaki imayı hemen yakalayıp gülümsedi.

"Ahh, Bayan Abernathy daha iyi olur. Paris'teyken başka bir adım vardı; Madam Melisande Robicheaux. Bunu beğendin mi? Pek asil değil gibi ama bu ismi bana dayın Dougal verdi, bu yüzden bunu kullandım."

Eteklerimin altında elimi yumruk yaptım. Paris'te yaşadığımız zaman Madam Melisande'yı ben de duymuştum. Cemiyetin ileri gelenlerinden değildi ama geleceği görme ile ilgili bir ünü vardı; sarayın hanımları aşkları, yatırımları ve hamilelikleri için ona danışıyorlardı.

"Leydilere ilginç şeyler anlattığını hayal edebiliyorum," dedim soğukça.

Bu seferki gülüşü gerçekten keyiftendi. "Ahh, evet! Ancak nadiren. Bilirsin, insanlar çoğunlukla doğruya para vermezler. Jean-Paul Marat'ın annesinin ona Rudolphe adını vermek istediğini biliyor muydun? Ona,

Rudolphe'un uğursuzluk getireceğini söyledim. Bazen merak ediyorum da Rudolphe gibi bir isimle devrimci olarak mı büyüyecek, yoksa kendini şiir yazmaya mı adayacak? Sence isim bir fark yaratır mı, tilki?" Gözlerini Jamie'ye dikmişti.

"Çoğunlukla," dedi Jamie ve fincanını masaya koydu. "O zaman sizi Cranesmuir'den kurtaran Dougal oldu?"

Hafiften geğirerek başıyla onayladı. "Öyle oldu. Birileri bebeğin babasının o olduğunu anlar korkusuyla çocuğu almaya geldi. Buna izin vermedim. Ve onu benden zorla almaya çalıştığında belindeki hançeri çektim ve çocuğun boğazına dayadım." Güzel dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Beni kurtaracağına kardeşinin ve kendi üzerine yemin etmezse bebeği öldüreceğimi söyledim."

"Peki sana inandı mı?" Yalandan olsa bile, bir annenin yeni doğmuş bebeğinin boğazına bıçak dayadığını düşününce midemin bulandığını hissettim.

Bakışları yeniden bana döndü. "Ahh, evet," dedi sessizce. Gülümsemesi daha da büyümüştü. "Dougal beni tanıyordu."

Aralık ayının soğuğunda bile terleyip gözlerini küçük oğlundan ayıramayan Dougal bunu kabul etmişti.

"Çocuğu almak için eğildiğinde aslında onun boğazını deşmek istedim," dedi hatırlayarak, "fakat bu durumu daha çok zorlaştıracaktı, bu yüzden yapmadım."

Jamie'nin ifadesi değişmedi ancak çayını yudumlamaya başladı.

Dougal ertesi sabah John MacRae adındaki cellâdı ve kilise mezarcısını çağırıp, rüşvetle Geillis Duncan'a ait olmayan figürün yakılmasını sağlamıştı.

"Onların saman kullanacağını sandım," dedi, "ama o çok zeki bir adamdı. Yaşlı Joan MacKenzie üç gün önce ölmüştü ve aynı gün yakılacaktı. Onun tabutunun içine birkaç kaya parçası atıp sıkıca kapatmışlardı. Bob senin

dayındı değil mi? Gerçekten yanmaya müsait bir bedeni vardı." Bir kez daha kahkaha attı ve içeceğinin son yudumunu da içti.

"Herkes kendi cenazesini göremez. Lakin birkaçı kendi infazını görebilir, değil mi?"

Korkunç bir kış günüydü ve kasabanın dışındaki küçük üvez ağacı korusu yapraklarını dökmüştü. Kurumuş meyveleri kan lekesi gibi sağa sola dağılmıştı.

Karın yağacağını belli eden soğuk bir gündü fakat bütün kasaba yine de dışarıdaydı; bir cadının yanması kaçırılacak bir olay değildi. Kasaba papazı Peder Bain'in kendisi boğaz iltihabından üç ay önce ölmüştü lakin cenaze için yakın bir kasabadan yeni bir peder getirilmişti. Etrafı tütsüleyen peder ilahi söyleyerek yakım yerine gelmişti. Hemen arkasında cellât ve iki yardımcısı vardı. Onlar da düz bir tahtaya bağlı siyah cübbeli yığını çekiyorlardı.

"Sanırım Yaşlı Joan çok mutlu olmuştur," dedi Geilie dişlerini göstererek. "Kendi cenazesine dört ya da beş kişiden fazlasını beklemiyordu ama bütün kasaba izlemeye geldi ve tütsülerle özel dualarla uğurlandı!"

MacRae bedeni alıp hazırda bekleyen yakım tahtalarının yanına getirmişti.

"Saray merhamet ederek, ben yakılmadan önce öldürülmem için emir vermişti," dedi Geilie alayla. "Bu yüzden beden ölüydü, yani boğulmuştum hesapta. Şüphe çekecek sadece bir şey vardı; ben yeni doğum yaptığımdan Yaşlı Joan benim yarı ağırlığım kadardı ama kimse MacRae'nin taşıdığı kişinin hafif olmasına dikkat etmedi."

"Sen orada mıydın?" diye sordum.

Başını 'evet' anlamında salladı. "Ahh, elbette. Üzerimde pelerinim vardı. Kış ayında olduğumuz için herkes pelerinliydi ve ben bunu kaçıramazdım."

Peder cadı için yaptığı duayı bitirdiğinde, MacRae yardımcısından meşaleyi alıp öne çıkmıştı.

"Tanrım, senin sözünden sapan bu kadını ve kendini adadığı şeytanları cezalandır," demiş ve odun yığınlarını ateşe vermişti.

"Tahmin ettiğimden daha hızlı oldu," dedi Geilie, şaşırmışa benziyordu. "Ateş birden harlanarak yanmaya başladı ve kalabalık sevince boğuldu. Ateşten başka hiçbir şey görünmüyordu, yukarısındaki üvez ağacının dallarına değecek kadar yüksekti."

Ama ateş bir dakika içinde azalmıştı ve karanlık figür alevlerin arasından görülebiliyordu. Başlık ve saçlar ilk alevlenmeyle yanmış ve yüz tanınmaz hale gelmişti. Birkaç dakika sonra eriyen etlerden kemikler ortaya çıkmaya başlamıştı ve havada kızarmış et kokusu vardı.

"Sadece gözlerinin olduğu çukurlar kalmıştı," dedi. Yosun yeşili gözlerini bana çevirdi, buğulanmışlardı. "Onun bana baktığını düşündüm. Ama sonra kafatası patladı ve yok oldu. Artık insanlar da dağılmaya başlamıştı, sadece hatıra niyetine kemik almayı bekleyen birkaç kişi vardı."

Ayağa kalktı ve pencerenin yanındaki küçük masaya geldi. Gümüş zili alıp sertçe çalmaya başladı.

"Evet," dedi, sırtı bize dönüktü. "Çocuk doğurmak daha iyi."

"Böylece Dougal sizi Fransa'ya kaçırdı," dedi Jamie. Sağ elinin parmakları hafiften seğiriyordu. "Peki Batı Hint Adaları'na nasıl geldiniz?"

"Ahh, bu çok sonra oldu," dedi. "Culloden'dan sonra." Sonra bize doğru dönüp Jamie'ye ve bana gülümsedi.

"Peki sizi bu yere getiren nedir? Elbette tatlı sohbetim için gelmediniz?"

Jamie'ye bir göz attım. Doğrularak oturduğunda sırtının gerildiğini fark ettim. Dışarıdan sakin görünüyordu ama gözleri tetikteydi.

"Benim genç akrabamı aramaya geldik," dedi. "Yeğenim, Ian Murray. Buraya satıldığına dair bazı sebeplerimiz var."

Geilie'nin sarı kaşları kalktı.

"Ian Murray?" dedi ve şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Burada sözleşmeyle çalışan beyaz köle yok. Hatta hiç beyaz yok. Bu yerde serbest olan tek kişi çiftlik kâhyası ve o da melez."

Benim aksime Geillis Duncan çok iyi bir yalancıydı. Onun daha önce Ian Murray ismini duyup duymadığını ifadesinden anlamak çok zordu ancak

yalan söylüyordu ve ben de bunu biliyordum.

Jamie de biliyordu, çünkü gözlerindeki parıltı hayal kırıklığından değildi aksine öfkedendi ama bunu çabucak bastırabilmişti.

"Öyle mi?" dedi nazikçe. "Peki kasabadan bu kadar uzakta yalnız başınıza kölelerle birlikte burada yaşamaktan korkmuyor musunuz?"

"Ahh, hayır. Hem de hiç."

Ona gülümseyip iki kat olmuş çenesiyle Jamie'nin arkasındaki terası işaret etti. Başımı arkaya çevirdim ve kapının tamamen iri bir zenciyle kapatıldığını gördüm. Jamie'den birkaç santim daha uzundu ve gömlek kolundan kat kat olmuş kasları belli oluyordu.

"Herkül ile tanışın," dedi Geilie gülerek. "Bir de onun ikiz kardeşi var."

"Yoksa adı Atlas mı?" diye sordum alayla.

"Doğru bildin! Pek bir zeki değil mi, tilki?" Jamie'ye bir göz kırptı, yuvarlak yanakları bu hareketle titremişti. Başını çevirdiğinde ışık yan tarafına vurdu, alt çenesine yuva yapan kırmızı örümcek ağı gibi kesik kılcal damarları görebildim.

Herkül buna dikkat etmiyor gibiydi, aslında hiçbir şeye dikkat etmiyordu. Geniş yüzü durgun ve ifadesizdi. Gözlerinde ise yaşam belirtisi yoktu. Ona bakınca içim huzursuz olmuştu. Bu sırf görüntüsünden kaynaklanmıyordu, ona bakmak perili bir köşkün yanından geçmek gibi bir şeydi.

"Tamam, Herkül. Şimdi çalışmaya gidebilirsin." Geilie gümüş zili nazikçe bir kez daha çaldı. Tek kelime etmeyen dev döndü ve verandanın aşağısına hantalca yürüyerek gitti. "Kölelerden korkmuyorum," diye açıklama yaptı. "Onlar benden korkuyor, çünkü cadı olduğumu düşünüyorlar. Düşününce çok komik değil mi?" Şiş göz kapaklarının altındaki gözleri seğirdi.

"Geilie... bu adam." Sustum, böyle bir soruyu sormaya pek gönüllü değildim. "O bir zombi mi?"

Buna iyi bir kahkaha atarak beni alkışladı.

"Tanrım, zombi mi? Ahh, Claire!" Neşeyle kıkırdamaya devam ediyordu, yüzü tamamen pembeleşmişti.

"Şey, evet pek zeki birisi değil," dedi sonunda nefesi kesilerek. "Ama bir ölü de değil!" Kahkaha atmaya devam ediyordu.

Jamie şaşkınlıkla bana baktı. "Zombi?"

"Boş ver," dedim, benim yüzüm de Geilie'ninki kadar pembeleşmişti. Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Burada kaç tane kölen var?" diye sordum.

"Ahh, yüz civarı. Üç yüz dönüm şeker kamışı arazisi var ve üst yokuşta da küçük bir kahve arazisi."

Cebinden dantel kenarlı bir mendil çıkardı ve nemli yüzünü ve burnunu sildi. Artık kendindeydi. Jamie'nin de gerildiğini hissedebiliyordum. Benim kadar o da Geilie'nin Ian Murray hakkında bir şeyler bildiğine inanıyordu. Eğer bir şey bilmeseydi bizi gördüğüne şaşırırdı. Birileri ona bizden bahsetmişti ve bu Ian'dan başkası değildi.

Daha fazla bilgi almak için bir kadını tehdit etmek Jamie'nin doğasında yoktu ancak bu benim için geçerli değildi. Ne yazık ki ikiz devlerin varlığı bu düşünceme mani oluyordu. En iyisi çocuğun izini bulmak için evi ve araziyi aramaktı.

Geilie'nin bana soru sorduğunu fark edince düşüncelerimden sıyrıldım.

"Efendim?"

"Dedim ki," diye tekrarladı sabırla, "seninle İskoçya'da tanıştığım zaman şifa konusunda oldukça iyiydin. Belki artık daha iyisindir."

"Öyle olduğumu umuyorum." Merakla ona baktım. Acaba bunu kendisi için mi soruyordu? Pek sağlıklı görünmüyordu; benekli teni ve gözlerinin altındaki morluk bunun kanıtıydı. Ama çok hasta mıydı?

"Benim için değil," dedi bakışlarımı fark ederek. "En azından şimdilik. Hastalanan kölelerim var da. Belki onlara bakmak istersin?"

Jamie'ye bir göz attım, o da belli etmeden başını 'tamam' anlamında salladı. Bu, kölelerin yerine girip Ian'a bakmak için iyi bir fırsattı.

Jamie hemen ayağa kalkarak, "İçeriye girdiğimizde şeker makinesinde bir sorun olduğunu gördüm," dedi. Geilie'ye soğuk bir bakış attı. "Siz ve eşim hastalarla ilgilenirken ben de gidip ona baksam iyi olur." Cevap

beklemeden ceketini çıkarıp kapının yanındaki askılığa astı. Gömleğinin kollarını sıvayarak verandadan çıktı, saçları güneş ışığında parlıyordu.

"Pek marifetliymiş!" Geilie keyifle ona bakıyordu. "Kocam Barnabas da böyleydi. Kendini makinelerden alamazdı. Bir de köle kızlardan," diye ekledi. "Hadi gel, hastalardan bir tanesi mutfağın arkasında."

Mutfak ayrı küçük bir binaydı, yasemin çiçekleriyle kaplı bir yolla eve bağlanıyordu. Bu yolda yürümek parfüm şişesinin içinden geçmek gibi bir şeydi ama etrafta bir sürü arı vardı ve gayda gibi ses çıkarıyorlardı.

"Seni hiç arı soktu mu?" Geilie havada uçuşan kızgın bedenleri uzaklaştırmak için elini sallayıp duruyordu.

"Bazen."

"Beni de," dedi. "Tenimdeki kırmızı şeritten kötüsü yok. Geçtiğimiz ilkbaharda, bu küçük yaratıklardan biri mutfak kölelerinden bir tanesini soktu ve hizmetçi kız bir kurbağa gibi şişip gözlerimin önünde öldü!" Bana bakıyordu, gözleri alay edercesine büyümüştü. "Tabii bu ünüme ün kattı. Köleler benim kızı büyülediğimi sandı. Yaktığı kek yüzünden onu büyülemişim. O zamandan beri yanık bir tencerem bile yok." Başını sallayarak başka bir arıyı daha uzaklaştırdı.

Onun duyarsızlığından dehşete düşerek, az da olsa hikâyeyle rahatlamıştım. Valinin balosunda duyduğum diğer dedikodular belki de uydurmaydı.

Yasemin çiçeklerinin arasında, aşağıdaki şeker tarlasına bakmak için durdum. Jamie şeker makinesinin yanındaydı. Çiftlik kâhyası diye düşündüğüm adam ona açıklama yaparken, o da makinenin dev kol demirini inceliyordu. Onlara bakarken Jamie el kol hareketleriyle bir şeyler söylüyor ve kâhyada başını sallayıp aynı şekilde cevap veriyordu. Eğer ben mutfak bölümünde Ian ile ilgili bir şey bulamazsam, belki Jamie kâhyadan bir şeyler öğrenebilirdi. Geilie'nin inkârlarına rağmen bütün hislerim çocuğun buralarda bir yerlerde olduğunu söylüyordu.

Mutfakta ondan bir iz yoktu, sadece üç ya da dört kadın vardı. Biz içeriye girdiğimizde ekmek yoğuruyor ve bezelye ayıklıyorlardı. Genç bir kızın bana baktığını gördüm ve ona selam verip gülümsedim; belki daha sonra

gelip onunla konuşma imkânım olurdu. Kızın şaşkınlıktan gözleri kocaman oldu ve hemen başını eğdi, gözleri kucağındaki bezelye kabuğu tasındaydı. Uzun odadan geçerken hemen ona bir göz attım ve yeni hamile kaldığını gösteren küçük şişliği gördüm.

İlk hasta köle mutfağın dışındaki küçük kilerdeydi, bezle sarılı peynirlerin bulunduğu rafların üzerindeki tahtada yatıyordu. Yirmi yaşlarında genç bir delikanlı olan hasta, kapıyı açmamla içeriye giren ışıkla gözlerini kırparak oturdu.

"Nesi var?" Yanına oturdum ve tenine dokundum. Ilıktı ve terliydi ancak ateşi yoktu. Huzursuz gibi de görünmüyordu, sadece ben onu incelerken uykulu bir halde gözlerini kırpıyordu.

"Kurtçuk var."

Şaşkınlıkla Geilie'ye baktım. Bu zamana kadar adada duyduklarımdan ve gördüklerimden, zencilerin dörtte üçünün ve birkaç beyazın bağırsak parazitlerinden şikâyetçi olduğunu düşünüyordum. Bu kirli ve zayıf olduklarından kaynaklanıyordu ama en çok çocukları ve yaşlıları etkilerdi.

"Belki birden daha fazla vardır," dedim. Köleyi yavaşça sırt üstü yatırdım ve karnını muayene etmeye başladım. Dalak yumuşaktı ve hafiften genişlemişti ama iyi görünüyordu. Karında bağırsak kurtlarının olduğunu gösteren bir emare yoktu. "Oldukça sağlıklı görünüyor. Niye onu karanlıkta tutuyorsun?"

Sanki bu soruma cevap vermek istercesine köle birden elimden kurtuldu ve çığlık atıp iki büklüm oldu. Kendini bir ileri bir geri atıyor, başını duvara vuruyordu. Sonra birden rahatladı ve genç adam yatakta öylece kaldı, terden sırılsıklam halde ağır ağır nefes alıyordu.

"Yüce Tanrım!" dedim. "Bu neydi böyle?"

Verdiğim tepkiyle eğlenerek, "*Loa-loa* kurdu," dedi Geilie. "Gözde yaşarlar hemen zarın altında. Bir gözden bir göze geçiş yaptıkları ve burun kemiğinden geçerken çok acı verdikleri söylenmişti." Köleyi işaret etti, delikanlı hâlâ hafiften titriyordu.

"Karanlık onların hareket etmesini engelliyor," diye açıkladı. "Andros'tan bir arkadaşım bana bir gözden onun alınabileceğini söyledi, çünkü yüzeye

yakın oluyormuş ve büyük bir iğneyle alınabiliyormuş. Eğer beklersen derine doğru hareket ediyorlarmış ve sen de onları yakalayamıyormuşsun." Mutfağa doğru döndü ve ışık getirilmesi için bağırdı.

"İşte, her duruma karşı ben iğne getirdim." Cebinden yedi santim uzunluğunda bir iğne çıkardı ve mutlu bir şekilde bana verdi.

"Sen aklını mı kaçırdın?" Şaşkınlıkla ona dik dik bakıyordum.

"Hayır. Sen iyi bir şifacı olduğunu söylemedin mi?" diye sordu.

"Evet, ama–" Tereddütle köleye bir göz attım, sonra hizmetçi kızın tuttuğu mumu kaptım.

"Bana biraz kanyak ve küçük keskin bir bıçak getirin," dedim. "Bıçağı ve iğneyi kanyağa batırıp uçlarını bir dakikalığına ateşe tutun. Sonra soğutun ama sakın dokunmayın." Konuşurken bir yandan da bir göz kapağını yavaşça açıyordum. Delikanlının gözü bana bakıyordu, kan çanağına dönmüş göz akındaki kahverengi iris lekeliydi. Göz bebeğini görecek kadar mumu yakınlaştırdım sonra çektim. Hiçbir şey yoktu.

Diğer göze bakmaya koyuldum ve o anda neredeyse mumu düşürecektim. Küçük şeffaf iplik gibi bir şey göz dış zarının altında hareket ediyordu. Bu manzara karşısında hafiften öğürdüm ama kendimi kontrol ederek sterilize edilmiş bıçağa uzandım, hâlâ göz kapağını tutuyordum.

"Omuzlarından tut," dedim Geilie'ye. "Sakın hareket etmesine izin verme, yoksa onu kör edebilirim."

Operasyon düşünmek için korkunç, uygulamak içinse oldukça basitti. Hemen göz dış zarının köşesine küçük bir kesik atıp, iğnenin ucuyla zarı hafiften kaldırdım ve kurtçuk tembelce açık yerden çıkmaya çalıştığında iğnenin ucuyla onu alıp dışarıya doğru çektim.

İğrendiğimi belli etmeyerek kurtçuğu attım, ıslak bir *pıt* sesiyle duvara çarptı ve peynirlerin altından kayboldu. Gözde kan yoktu, delikanlının kendi gözyaşıyla kesiğin iyileşmesi gerektiğine karar verdim. Böyle daha iyi iyileşecekti. İyi bir dikiş ipliğim yoktu ama bu küçük kesiğe bir ya da iki dikiş atmak gerekirdi.

Temiz bir bezle kölenin başını sararak gözü kapadım ve oturdum, tropikal adada ilk işimi yaptığım için oldukça mutluydum.

"Güzel," dedim saçlarımı geriye doğru iterek. "Diğeri nerede?"

Diğer hasta mutfağın dışındaki ahırdaydı ve ölmüştü. Bedenin yanına diz çöktüm, orta yaşlarda kır saçlı bir adamdı. Bunu görünce hem acıdığımı hem de öfkelendiğimi hissediyordum.

Ölüm sebebi çok açıktı; düğümlenmiş bağırsak fıtığı. Düğümlenmiş kangren bağırsak, karnın bir tarafından fırlamıştı. Teni çoktan yeşile dönmüştü ama beden neredeyse hayattaymış gibi sıcaktı. Istırap ifadesi geniş yüz hatlarından okunabiliyordu ve kol ile bacaklar ise kıvrılmıştı, bu ölümün oldukça sancılı olduğunu gösteriyordu.

"Neden bekledin?" Ayağa kalkıp öfkeyle Geilie'ye baktım. "Tanrı aşkına, bütün bunlar olurken bana çay ikram edip benimle sohbet ettin. Yaklaşık bir saat önce ölmüş ama uzun zaman bu sıkıntıyı çekmiş! Niye beni hemen buraya getirmedin?"

Sinirlenmemi önemsemeyerek, "Bu sabah ölmüş görünüyordu," dedi. Omuz silkti. "Bunları daha önceden de gördüm. Senin bir şey yapabileceğini düşünmedim. Acele etmeye gerek yoktu."

Onu suçlamayı bıraktım. Haklıydı; önceden gelseydim onu tedavi edebilirdim ama bu çok düşük bir ihtimaldi. Bu şartlar altında fıtık operasyonuyla başa çıkamazdım. Şişkin bağırsağı geri itip kopmuş bağırsakları dikmekten başka bir şey yapılamazdı; enfeksiyon çok tehlikeliydi. Bir kez bağırsak düğümlendi mi kan dolaşımı kesilir ve o yer çürümeye başlardı, kişinin ölümden başka kurtuluşu yoktu.

Ne var ki bir adamın böyle bir ahırda tek başına ölmesine izin vermek... Belki ona yardım etmeye çalışan, beyaz bir kadının ellerinin arasında ölmek ona huzur verebilirdi. Kendimi başarısız hissediyordum, her ölüm vakasında böyle olurdu. Duygularıma hâkim olmaya çalışarak ellerimi yavaşça kanyakla ıslatılmış bezle sildim. En azından hâlâ Ian bulunabilirdi.

"Hazır buradayken diğer kölelere de baksam iyi olur," diye önerdim. "Bilirsin önlem için."

"Ahh, hepsi iyi." Geilie boş ver dercesine elini salladı. "Ama zaman geçirmek istiyorsan sen bilirsin. Elbette sonra. Bu öğleden sonra bir misafirim gelecek. İlk önce seninle konuşmak istiyorum. Hadi şimdi eve gidelim. Birileri bununla ilgilenir." Başıyla işaret ettiği 'bu' dediği ölen köle oluyordu. Koluma girerek beni ahırdan çıkarıp mutfağa doğru götürdü.

Mutfakta onun kolundan çıkıp hamile kıza yöneldim. Şimdi kız diz çökmüş şömine taşlarını siliyordu.

"Sen git. Ben bu kıza bakmak istiyorum. Bana biraz hasta geldi. Kızın düşük yapmasını istemezsin, değil mi?"

Geilie şüpheyle bana baktı ama sonra omuz silkti.

"İki kez zorluk çekmeden yavruladı ama doktor sensin. Tamam, bundan mutluysan işine bak. Ancak fazla oyalanma. Bu peder saat dörtte geleceğini söyledi."

Geilie çiçekli yoldan uzaklaşana kadar şaşkınlıkla bana bakan kızı muayene ettim.

"Bak, ben Ian adında genç beyaz bir çocuğu arıyorum. Ben onun yengesiyim. Onun nerede olabileceğini biliyor musun?"

Kız – daha on yedi ya da on sekizindeydi – şaşkınlıkla bana bakıyordu. Gözlerini kırptı ve kendi işiyle uğraşan yaşlı bir kadına baktı. Kadın neler olduğunu anlamak için bizim yanımıza geldi.

"Hayır, madam," dedi yaşlı kadın başını iki yana sallayarak. "Burada hiç beyaz çocuk yok. Hem de hiç."

"Hayır, madam," diye tekrarladı genç kız. "Sizin çocuğunuz hakkında biz hiçbir şey bilmiyoruz." Ama kız önce bana cevap vermemişti ve şimdi de gözlerime bakmıyordu.

Yaşlı kadın ona yardıma gelen diğer iki hizmetçinin yanına gitti. Etrafım önemsenmediğimi belirten kalın bir duvarla çevrelenmişti ve bu duvarı kırmanın hiçbir yolu yoktu. Aynı zamanda kadınların arasında bir şeyler olduğunu da fark ettim – dikkatli ve tetikteydiler. Bu, yabancı bir beyazın bulunmasından kaynaklanabilirdi – belki de daha fazlası vardı.

Artık burada duramazdım. Geilie bana bakmak için her an geri gelebilirdi. Hemen elimi cebime atıp gümüş bir şilin çıkardım ve kızın eline tutuşturdum.

"Eğer Ian'ı görürsen ona dayısının onu almaya geldiğini söyle." Cevap beklemeden döndüm ve alelacele mutfaktan çıktım.

Çiçekli yoldan geçerken aşağıdaki şeker kamışı arazisine baktım. Şeker makinesinin yanında kimsecikler yoktu, öküzler alanın kenarında otluyorlardı. Ne Jamie ne de kâhya ortalıktaydı. Acaba eve geri mi dönmüştü?

Salona girdiğimde bir an kaldım. Geilie koltuğuna oturmuştu, bir kolunda Jamie'nin ceketi ve kucağında Brianna'nın resimleri vardı. Ayak seslerimi duyunca bana baktı ve gülümseyip bir kaşını kaldırdı.

"Ne kadar güzel bir kız. Adı ne?"

"Brianna." Gerilmiştim. Elindeki resimleri kapıp kaçmamak için kendimle mücadele ederek yavaşça ona doğru yürüdüm.

"Babasına çok benziyor, değil mi? O gece Craigh na Dun'da, bu uzun boylu kızıl saçlı kızı gördüğümde bana çok tanıdık gelmişti. O, kızın babası değil mi?" Başıyla Jamie'nin gittiği kapıyı gösteriyordu.

"Evet. Ver onları bana." Bu bir şeyi değiştirmezdi; çoktan resimleri görmüştü. Fakat yine de bu beyaz parmakların Brianna'nın yüzünde dolaşmasına katlanamıyordum.

İtiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama onları düzenleyip itiraz etmeden bana verdi. Onlarla ne yapacağımı bilemeden bir müddet resimleri göğsüme bastırdım, sonra eteğimin cebine koydum.

"Otursana, Claire. Kahveler geldi." Küçük masayı ve yanındaki koltuğu gösterdi. Ben koltuğa otururken gözleri beni takip ediyordu, hesap yaptığı belliydi.

Kahveleri koymam için başıyla bana işaret verdi ve tek kelime bile etmeden kendi fincanını aldı. Bir müddet sessizce kahvelerimizi içtik. Ellerimdeki fincan titredi ve sıcak kahve bileğime döküldü. Fincanı masaya koyup elimi eteğime sildim ve neden korktuğumu merak etmeye başladım.

"İki kez!" dedi birden. Korkuya benzer bir ifadeyle bana bakıyordu. "Tanrım, iki kez geçtin! Ahh, hayır, üç kez olmalı çünkü sen buradasın." Gözlerini benden ayırmadan başını salladı, çok şaşkındı.

"Nasıl?" diye sordu. "Nasıl bunu yapabildin ve nasıl hâlâ hayattasın?"

"Bilmiyorum." Gözlerindeki şüpheli bakışı gördüm ve kendimi savunurcasına cevap verdim. "Bilmiyorum! Sadece geçtim o kadar."

"Sende de aynı olmadı mı?" Yeşil gözler düşünceyle kısılmıştı. "Geçit nasıldı? Sen de korkmadın mı? O sesten, kafatasını, beynini parçalayan o sesten?"

"Evet, aynen böyle oldu." Bununla ilgili konuşmak istemiyordum. Zaman geçidini düşünmek bile istemiyordum. Ölüm sesini, beni de içine alan kopma hissini beynimin derinliklerine gömmüştüm.

"Seni koruması için kan ya da taş kullandın mı? Senin kan kullanacağını sanmıyorum ama belki ben yanılıyorumdur. Üç kez geçip yaşadığına göre, sen benim düşündüğümden de güçlüsün."

"Kan mı?" Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. "Hayır. Hiçbir şey. Sana söyledim. Sadece... geçtim. Hepsi bu." Sonra onun 1968 yılında taşlardan geçtiği geceyi hatırladım; Craigh na Dun'daki ateşi ve ateşin ortasında yanan bükülmüş kömürleşen şekli. "Greg Edgars," dedim. Bu onun ilk kocasının adıydı. "Sen onu hemen öldürmedin, çünkü o seni buldu ve durdurmak istedi, değil mi? O..."

"Kan, evet." Merakla beni inceliyordu. "Geçidin kan olmadan işe yarayacağını düşünmedim." Şaşkınlıkla konuşuyor gibiydi. "Eskiler, her zaman kan kullanırmış. Kanı ve ateşi. Büyük bir cadı kafesi yapıp içine esirlerini koyarlarmış ve halkanın ortasında ateşe verirlermiş. Ben geçidin böyle açıldığını düşündüm."

Ellerim ve dudaklarım buz kesmişti, bu yüzden fincanı yeniden aldım. Tanrı aşkına Jamie neredeydi?

"Peki taşta mı kullanmadın?"

Başımı iki yana salladım. "Ne taşı?"

Bir müddet bana baktı, kendiyle savaşıyor gibiydi. Küçük pembe diliyle üst dudağına dokundu ve sonra karar vererek başını salladı. Küçük bir inlemeyle koltuğundan kalktı ve beni de çağırarak odanın sonundaki büyük şöminenin yanına gitti.

Şömine rafının bir karış üstündeki yeşilimsi taşa hafifçe bastırdı. Dikkatlice arduvaz taşı kaydırıp yana koyarken, "Yaylı mekanizma," diye açıklama yaptı Geilie. "St. Croix'li Leiven adındaki bir Danimarkalı arkadaşım yaptı."

Alttaki oyuğa uzandı ve pek küçük olmayan tahta bir sandık çıkardı. Tahta yüzeyde kahverengi lekeler vardı ve sanki bir müddet deniz suyunda kalmış gibi görünüyordu. Bunu görünce dudaklarımı ısırdım ve yüzümün beni ele vermemesi için dua ettim. Eğer Ian'ın burada olduğuyla ilgili şüphelerim varsa artık yoktu – eğer yanılmıyorsam bu sandık fok balıklarının hazinesiydi. Şansa Geilie bana değil sandığa bakıyordu.

"Bir yerliden, kızılderili değil, Kalkütalı bir Hindu'dan taşlar hakkında bilgi aldım," diye açıklama yapıyordu. "Şeytan elması bulmak için bana gelmişti ve bana mücevher taşlarından nasıl ilaç yapıldığını anlattı."

Omzumun üzerinden Jamie'ye baktım ama hâlâ ortalarda yoktu. Bu adam hangi cehennemdeydi? Acaba çiftlikte bir yerde Ian'ı mı bulmuştu?

Kayan kapağı koyarken kaşlarını çatarak, "Londra'daki aktarlardan toz taşları bulabilirsin," dedi. "Ancak onlar pek kaliteli değil ve *bhasmas* da işe yaramıyor. En azından ikinci kalitede taşların olması iyi, onlara *nagina* taşı deniyor. İyi boyutta bir taştır ve parlaktır. Birinci kalite taş, kesme taştır ve kusursuzdur. Ama çoğu kişinin kül için bu taşları yakmaya parası yetmiyor. Taş küllerine *bhasmas* deniyor," diye açıkladı bana bakarak. "Bu senin ilaçlarda kullandığın şey. Şu lanet olası şeye bir bakar mısın? Deniz suyundan şişmiş ve ne zaman hava nemlense biraz daha şişiyor. Yılın bu mevsimi hava nemli olur da," diye ekledi, aşağıdaki körfezin üzerinde yoğunlaşan bulutlara bakıyordu.

Geilie sandığı bana verip zorlukla ayağa kalktı.

Bu gördüğüm Çin bulmaca kutusuydu, tabii basit olanından, bunda ana kapağı kilitleyen küçük kızaklı bir tahta vardı. Ama bu küçük tahta şişmişti ve açılmıyordu.

Geilie çabalarımı izleyerek, "Bunu kırmak uğursuzluktur," diye yorum yaptı. "Onu ezip öyle açıyordum. Al şunu, belki bu işe yarar." Elbisesinin iç cebinden inci kaplı bir çakı çıkardı ve bana verdi, sonra pencerenin yanına gidip gümüş zillerinden bir tanesini aldı.

Bıçağın ucuyla sandıkla uğraşmaya başladım. Tahtanın kazıldığını hissediyordum, hafiften oynamaya başlamıştı. Azar azar küçük tahta aralanmaya başladı, nihayet başparmağım ve işaret parmağımla onu kaydırıp açtım.

"İşte, al bakalım," dedim, biraz gönülsüzce sandığı ona uzattım. Sandık ağırdı ve vermek için onu eğdiğimde içinde bir şıngırdama olmuştu.

"Teşekkürler." Sandığı tam aldığı sırada çağırılan zenci hizmetçi içeri girdi. Geilie yeni pişen tartlardan getirmesi için kıza emir verdiğinde, sandığı eteklerinin altına sakladığını gördüm.

"Yaygaracı yaratıklar," dedi giden hizmetçiye kaşlarını çatarak. "Kölelerle olmanın zor bir yanı sır saklayamamaları." Sandığı masaya koydu ve kapağını açtı.

Elini sandığa daldırıp avcunu kapatarak dışarıya çıkardı. Muzır bir gülümsemeyle bana bakıp konuşmaya başladı. "Küçük Jackie Horner köşede oturup Yılbaşı turtasını yiyormuş. Başparmağını içine batırmış ve çektiğinde mor olmuş," – elini iyice açtı – "'Ben ne kadar iyi bir kızım!' demiş."

Elbette bunları bekliyordum ama yine de etkilenmiştim. Mücevherin aslı tarif edildiğinden daha güzel ve şaşırtıcıydı. Avcunun içinde altı ya da yedi tane mücevher parlıyordu, ateşin kırmızılığıyla, buzun beyazlığıyla, denizin maviliğiyle ve altının sarısıyla ışıl ışıldılar.

Farkında olmadan elindekilere bakmak için yakınlaştım, tamamen büyülenmiştim. "Yeterince büyükler," diye anlatmıştı Jamie, İskoç hikâyelerine özgü olan bir şekilde. Sanırım ekmek kutusundan biraz daha küçüklerdi.

"Onları ayaklanmayı başlatmak için aldım," dedi Geilie. "Çünkü taşınması altın ya da gümüşten daha kolay olacaktı. Yani o zamanlar farklı kullanımları olduğunu bilmiyordum."

"Ne, yani *bhasmas* olarak mı?" Bu fevkalade şeylerin küle çevirmek için yakılma fikri tamamen saygısızlıktı.

"Ahh, hayır bunlar değil." Avcunu kapatıp, taşları cebine koydu ve biraz daha almak için sandığa döndü. Aldığı taşları da cebine koydu ve beğenerek cebini okşadı. "Hayır, bunun için daha küçük taşlarım var. Bunlar başka bir şey için."

Şüpheyle bana baktı, sonra başıyla odanın sonundaki kapıyı gösterdi.

"Benim çalışma odama gidelim," dedi. "İlgini çekecek birkaç şey göstermek istiyorum."

'İlginç' kelimesi bunu biraz açıklıyor diye düşündüm.

Uzun aydınlık bir odadaydı, bir tarafında tezgâh vardı. Yukarıdaki askıda demet demet kurutulmuş bitkiler ve duvarda da üzerileri bezle örtülmüş raflar vardı. Duvarın geri kalan kısmında ise çekmeceli dolaplar ve odanın sonunda da ön yüzü camlı küçük bir kitaplık bulunuyordu.

Bu odayı bir yerden hatırladığımı sanıyordum. Bir müddet sonra Geilie'nin Cranesmuir'de ilk kocasının evindeki çalışma odasına çok benzediğini anladım – ahh, hayır ilk değil, ikinci kocası. İlk kocası Greg Edgard'dı.

"Kaç kere evlendin?" diye sordum merakla. İkinci kocasıyla zengin bir hayata adım atmıştı. Kocası yaşadıkları yerin temsili savcısıydı ve Geilie para için onun imzasını taklit etmiş ve onu öldürmüştü. Bu yöntemde başarılı olduğu için bunu yeniden denemişti; öldürmek onun doğasında vardı, o Geilie Duncan'dı.

Hesap yapmak için durdu. "Sanırım beş. Buraya geldiğimden beri," diye sıradan bir şekilde ekledi.

"Beş mi?" dedim belirsizce. Pek de alışkanlık değilmiş.

"Tropikal bölgenin havası İngilizler'e yaramıyor," dedi ve bana gülümsedi.

"Ateşlenme, ülser, iltihaplı mideler. Ufacık bir şey bile olsa her şeyden etkileniyorlar." Kendi ağız sağlığına ise çok dikkat ediyordu; dişleri hâlâ iyi

durumdaydı.

Geilie en alt rafta duran küçük bir şişeye uzanıp aldı. Üzerinde etiketi yoktu ama onun işlenmemiş sıçanotu olduğunu görmüştüm. Aslında hiçbir şey yemediğime çok mutluydum.

"Ahh, bu ilgini çekecektir," dedi üst raftaki kavanoza bakarak. Hafiften homurdanarak ayak parmaklarının üzerine yükselip kavanozu aldı ve bana verdi.

İçinde iri taneler vardı, kahverengi, sarı ve siyah renkteydiler.

"Nedir bu?"

"Zombi zehri," dedi ve kahkaha attı. "Bunu görmek isteyeceğini düşündüm."

"Ne?" dedim soğukça. "Bana böyle bir şeyin olmadığını söylemiştin."

"Hayır," diye düzeltti gülerek. "Sana Herkül'ün ölü olmadığını söyledim ve değil de zaten." Kavanozu benden aldı ve yerine koydu. "Ancak haftada bir kez yediği tahıla bunu karıştırınca, daha kontrol edilebilir olduğunu inkâr edemem."

"Tanrı aşkına nedir bu?"

Omuz silkti. "Şöyle baktığımda bir balık gibi görünüyor, üzerinde benekleri falan var. Çok komik, değil mi? Deriyi ve ciğeri alıp kurutuyorsun. Fakat içine birkaç şey daha katılıyor. Ne olduğunu bilmeyi ben de çok isterdim," diye ekledi.

"İçindekinin ne olduğunu bilmiyor musun?" Şaşkınlıkla ona bakıyordum. "Bunu sen yapmadın mı?"

"Hayır. Bir aşçım yaptı," dedi Geilie, "ya da en azından o bana kendisini aşçı diye tanıttı ama onun mutfaktan getirdiği şeyleri yeseydim lanetlenirdim. Kurnaz zenci iblis. O bir Vudu büyücüsüydü."

"Bir ne?"

"Vudu, zencilerin iyileştirme yöntemi. Ishmael'in kendisine bitki doktoru dendiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Ishmael mi?" Kurumuş dudaklarımı yaladım. "O bu isimle mi geldi?"

"Ahh, hayır. Altı heceli kâfir bir ismi vardı, onu satan adam ona 'Jimmy' diyordu. Ve mezatçı da 'Hayvan Jimmy'. Ama ben ona satıcının anlattığı hikâye yüzünden Ishmael adını verdim."

Ishmael Afrika sahilindeki bir barok tarafından alınmıştı. Nijerya ve Gana köylerinden toplanan altı yüz köle, Antigua'ya bağlı *Persephone* gemisinin bir güvertesine yerleştirilmişlerdi. Caicos Geçidi'ne gelen *Persephone* fırtınaya yakalanmış ve Büyük Inagua adasının Hogsty Kayalığı koyuna sürüklenmişti. Gemi hasar görmüştü ve mürettebatın kurtulması için de çok az bir zaman vardı.

Zincirlenen ve çaresizce ara güvertede bekleyen kölelerin hepsi boğulmuştu. İçlerinden sadece mutfağa yardımcı olarak alınan kişi kurtulmuştu. Gemi mürettebatını arkasında bırakan bu adam, bir içki fıçısına sarılması sayesinde iki gün sonra Büyük Inagua sahiline vurmuştu.

Kazazedeyi bulan balıkçılar, kölenin kurtulmasından daha çok onun kurtulma yöntemiyle ilgilenmişlerdi. Ancak fıçıyı kıran balıkçılar, fıçının içinde bir adamın olduğunu görünce dehşete düşmüşlerdi; içinde ölü adamın bedeni, nasıl olduysa, alkol sayesinde korunmuştu.

"Onların o nane likörünü içip içmediğini merak ettim," diye mırıldandım. Bay Overhalt'in denizcilerin alkole düşkün oldukları hakkında yaptığı yorumların ne kadar doğru olduğunu düşündüm.

"Belki," dedi Geilie hikâyesinin yarıda kesilmesine biraz kızarak. "İşte bunu duyduğumda ben de ona Ishmael adını verdim. Yüzen tabuttan dolayı."

"Çok zekice," diye onu onayladım. "Eee... fıçıdaki adamın kim olduğunu buldular mı?"

"Sanmıyorum." Umarsızca omuz silkti. "Onu Jamaika Valisi'ne verdiler. O da böyle şeylere meraklı olduğundan, onu içki dolu cam bir sandığa koydu.

"Ne?" dedim inanamayarak.

"Sadece adam yüzünden değil, aynı zamanda onun üzerinde oluşan mantar yüzünden de," dedi Geilie. "Valinin böyle şeylere ilgisi var. Yani eski vali demek istedim. Şimdi yeni bir valinin olduğunu duydum."

"Evet," dedim, midemin bulandığını hissediyordum.

Geilie çekmeceleri açıp içlerini karıştırırken sırtı bana dönüktü. Derin bir nefes aldım ve sesimin normal çıkması için dua ettim.

"Bu Ishmael çok ilginç biri sanırım. O hâlâ burada mı?"

"Hayır," dedi ilgisizce. "Zenci piç kaçtı. Bana zombi zehrini yapan tek kişi oydu. Ona ne kadar ısrar etsem de bana nasıl yapıldığını anlatmadı," diye ekledi kötü bir kahkahayla ve benim de aklıma Ishmael'in sırtındaki yaralar geldi. "O bu ilacı kadınların yapamadığını, sadece erkeklerin yapabildiğini söyledi. Ya da âdetten kesilen çok yaşlı kadınların."

Mırıldandı ve elini cebine atıp bir avuç taş çıkardı. "Her neyse, sana göstermek istediğim şey bu değil."

Geilie dikkatlice tezgâhın üzerine beş taşı kabaca çember şeklinde dizdi. Sonra eski bir deriyle bağlanmış kalın kapaklı bir kitap buldu. "Almanca okuyabiliyor musun?" diye sordu, dikkatlice kitabı açarken.

"Pek fazla değil," diye yanıtladım onu. Kitaba bakmak için yanına gittim. *Hexenhammer*, diyordu güzel el yazısı.

"Cadı Tokmağı?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Büyü? Sihir?" Sesimdeki şüphe belli olmuş olacak ki Geilie bana bir göz attı.

"Bak, aptal," dedi. "Sen kimsin? Ya da nesin?"

"Ben ne miyim?" dedim şaşırarak.

"Evet." Döndü ve tezgâha yaslandı, kısık gözlerle beni inceliyordu. "Sen nesin? Ya da ben? Biz neyiz?" Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra kapadım.

"Bu doğru," dedi kısık bir sesle. "Taşlardan herkes geçemiyor, değil mi? Neden biz?"

"Bilmiyorum," dedim. "Sen de bilemezsin. Ama bu bizim cadı olduğumuz anlamına gelmez!"

"Gelmez mi?" Bir kaşını kaldırdı ve kitaptan birkaç sayfa çevirdi.

"Bazı insanlar bedenlerini terk edip çok uzaklara giderler," dedi düşünceli bir halde sayfaya bakarak. "Diğerleri ise onların dışarıda dolaştıklarını görür ve onları fark ederler. Ancak aynı zamanda onların yataklarında uyuduklarını da kanıtlayabilirsin. Ben bunları gören bütün tanıkların kayıtlarını okudum. Bazı kişilerde senin görebildiğin ya da dokunabildiğin izler vardır. Ben böyle birini gördüm. Ama bu herkes de yok, belirli kişilerde var."

Başka bir sayfa çevirdi. "Eğer bunu herkes yapıyorsa bu bilimdir. Fakat birkaç kişi yapıyorsa bu cadılıktır ya da olağanüstü güçtür, artık ne isim koyuyorsan," dedi. "Ama bu gerçek." Başını kaldırıp bana baktı, parçalanmış kitabın üstünden bakan yeşil gözleri bir yılanınki gibi parlaktı. "Biz gerçeğiz, Claire. Sen ve ben. Ve özeliz. Hiç 'neden ben' diye kendine sordun mu?"

Sormuştum. Hem de birçok kez ve hiç tatmin edici bir cevap da alamadım. Lakin Geilie'nin bir cevabı olduğu açıktı.

Yeniden tezgâha dizdiği taşlara döndü ve sırayla her birini göstermeye başladı. "Korunma taşları; ametist, zümrüt, turkuvaz, lapis lazuli ve erkek yakut."

"Erkek yakut mu?"

"Pliny yakutların cinsiyeti olduğunu söyler. Sence ben buna itiraz edebilir miyim?" dedi sabırsızca. "Kullanabileceğin taş erkek taştır. Dişileri işe yaramaz."

Yakutların cinsiyetinin nasıl belirlendiğini sormamak için kendimi zor tuttum ve onun yerine, "Ne için işe yarayacak ki?" diye sordum.

"Gitmek için," dedi merakla bana bakarak. "Taş halkadan. Onlar seni... orada ne varsa ondan koruyacak." Gözleri zaman geçidi düşüncesiyle hafiften buğulandı ve ben onun çok korktuğunu fark ettim. Bunda şaşırılacak bir şey yoktu; ben de korkuyordum.

"Ne zaman geldin? Yani ilk gelişin?" Gözleri merakla bana bakıyordu.

"1945'ten," dedim yavaşça. "1743'e geldim, eğer demek istediğin buysa." Ona daha fazlasını anlatmak istemiyordum ama yine de merakım beni yeniyordu. Geilie bir konuda haklıydı; o ve ben farklıydık. Onun ne yaptığını öğrenmek için başka birine sorma şansım yoktu. Bu yüzden onunla ne kadar çok konuşursam Jamie de o kadar Ian'ı araştırabilirdi.

"Yaa." Memnun bir halde mırıldandı. "Oldukça yakın. Kuzey İskoçya hikâyelerinde iki yüz yıldan bahsedilir. Halk, kadim halkla bütün gece dans edip perili yerde uyuduğunda, kendi zamanlarının iki yüz yıl sonrasına uyanır."

"Ama sen değil. Sen 1968 yılından geldin ama ben oraya gitmeden birkaç sene önce Cranesmuir'deydin."

"Beş yıl, evet." Başını salladı, oldukça dalgın görünüyordu. "Evet, bu kan işte."

"Kan mı?"

"Yani, kurban etmek," dedi birden sabırsızca. "Bu sana çeşitlilik veriyor. Yani kontrol etme gibi bir şey, bu yüzden sen ne kadar uzağa gidebileceğine karar verebiliyorsun. Sen kan olmadan üç kez nasıl gidip geldin?"

"Ben... sadece geldim." Elimden geldiğince durumu anlama ihtiyacı, benim çok az şey bildiğimi ortaya çıkarıyordu. "Ben... sadece bunun gitmek istediğin zamandaki insana odaklanmakla alakalı olduğunu düşünüyorum." Gözleri merakla bana odaklanmıştı.

"Gerçekten mi?" dedi yavaşça. "Sen bunu mu düşündün?" Yavaşça başını iki yana salladı, anlamaya çalışıyordu. "O adamı. Belki böyle de olabilir. Fakat hikâyeler de işe yarıyor. Farklı mücevherlerle şekil çıkarabilirsin, biliyorsun."

Cebinden bir avuç dolusu daha taş çıkardı ve onları ezerek tahta yüzeye yaydı.

"Koruma taşları beş köşeli yıldızın uçlarıdır," diye açıklama yapıyordu, "ama yıldızın içine farklı taşlarla şekil çiziyorsun, tabii bu da senin hangi yoldan ve ne kadar uzağa gideceğine bağlı. Ve aralarına cıva döküp büyü

sözlerini söylemeye başlıyorsun. Ve elbette beş köşeli yıldıza elmas tozu serpiyorsun."

"Elbette," diye mırıldandım büyülenmişçesine.

"Kokusunu alabiliyor musun?" diye sordu bir an bakıp havayı koklayarak. "Taşların kokusu olduğunu düşünemiyorsun, değil mi? Ama toz haline getirdiğinde oluyor."

Derin bir nefes aldım ve kurumuş bitki kokularının arasından hafif bir koku aldım. Kuru ve hoş bir kokuydu ama tam anlatılamıyordu – taşların kokusu.

Zafer nidasıyla bir taşı aldı.

"İşte bu! İhtiyacım olan bu taş. Adanın hiçbir yerinde bulamadım ama sonra İskoçya'da bıraktığım sandıkta olduğunu düşündüm." Tuttuğu taş siyah kristal gibiydi, pencereden gelen ışık ona çarpıyor ve Geilie'nin parmaklarının arasında parıldıyordu.

"Bu nedir?"

"Adamant taşı; siyah elmas. Eski simyacılar bunları kullanırdı. Kitap diyor ki; adamant taşını takmak sana her konuda mutluluk verirmiş." Her zamanki cazibesinden mahrum kısa bir kahkaha attı. "Eğer taş geçitte mutluluğu sağlayacak bir şey varsa kesinlikle bunu istiyorum!"

Aklım sonradan çalışmaya başlamıştı. Geç anlamamın sebebini hem Geilie'yi dinleyip hem de Jamie'nin gelip gelmediğini kontrol etmekten kaynaklandığına yordum.

"Yani sen geri mi gitmek istiyorsun?" diye sordum elimden geldiğince normal davranarak.

"Evet." Dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Artık ihtiyacım olan her şeye sahibim. Claire, bunu riske atamam." Dik dik bana bakıp başını iki yana salladı. "Kan olmadan üç kez," diye mırıldandı. "O zaman bu da olacaktır."

"Artık aşağıya insek iyi olur," dedi, aceleyle taşları alıp cebine atarken. "Tilki geri gelmiş olmalı. Adı Fraser'dı değil mi? Clotilda'nın başka bir şey

söylediğini hatırlıyorum ama muhtemelen aptal kaltak yanlış anlamıştır."

Uzun çalışma odasından tam çıkarken küçük kahverengi bir şey önüme çıktı. Geilie hızlı hareket edip ben tepki vermeden önce çıyanı ayağıyla ezdi.

Bir müddet yerde kıvranan bedeni izledi, sonra eğilip küçük bir kâğıda aldı. Sonra onu cam bir kavanoza attı.

"Cadılara, zombilere ya da gecenin bir yarısı ortaya çıkan şeylere inanmak istemiyorsun, değil mi?" dedi küçük bir gülümsemeyle bana bakarak. Kavanozun içinde çılgınca çırpınan hayvanı işaret etti. "Evet, efsaneler çok bacaklı hayvanlardan bahsederler, değil mi? Hepsinde bir gerçeklik payı vardır."

Açık kahverengi cam kavanozu alıp çıyanın kavanozunun içine bir sıvı döktü. Alkolün keskin kokusu hemen havayı doldurdu. Dalgalarla boğuşan çıyan bir müddet çırpındı ama bacakları düzensizce hareket ederken kavanozun dibine çöktü. Geilie kavanozu düzgünce kapadı ve gitmeye yöneldi.

"Bana taş halkadan neden geçtiğimi sordun," dedim arkasından. "Sen nedenini biliyor musun, Geilie?"

Bana bir baktı sonra, "Neden mi, tabii ki olayları değiştirmek için," dedi şaşkınlıkla konuşarak. "Başka ne olabilir ki? Hadi gel, eşinin aşağıda olduğunu duyuyorum."

***

Jamie her ne yaptıysa oldukça uğraştırıcı olduğu belli oluyordu; gömleği terden sırılsıklam olmuş omuzlarına yapışmıştı. Biz salona girdiğimiz zaman arkasını döndü ve ben onun Geilie'nin masanın üstünde bıraktığı tahta sandığa baktığını gördüm. Yüzündeki ifadeden tahminlerimin doğru olduğu anlaşılıyordu – o, Jamie'nin ipeklilerin adasında bulduğu sandıktı.

"Sanırım şeker makinenizi onarmayı başardım, bayan," dedi Geilie'ye nazikçe reverans yaparak. "Sorun çatlak bir silindirden kaynaklanıyordu ancak kâhyanızla birlikte bunu halettik. Yine de yakın bir zamanda yeni bir makine almanız gerekecek."

Geilie keyifle kaşlarını kaldırdı.

"Çok teşekkür ederim, Bay Fraser. Bu zorlu işten sonra size bir şeyler ikram edeyim?" Eli tam zil sırasına uzanmıştı ki Jamie koltuktan ceketini alırken başını iki yana salladı.

"Teşekkürler bayan ama gitsek iyi olur. Kingston'a gitmek biraz uzun sürüyor. Karanlık çökmeden önce yola çıkmak en iyisi." Yüzü birden donuklaştı ve ceketinin cebini yoklayıp fotoğrafların olmadığını anladığını fark ettim.

Hemen bana bir göz attı ve ben de eteğimin cebine dokunarak başımı salladım.

"Her şey için teşekkürler," dedim ve şapkamı alıp hevesle kapıya yöneldim. Şimdi Jamie arkamdaydı ama ben Rose Hall ve ev sahibinden hemen uzaklaşmak istiyordum. Jamie ise oyalanıyordu.

"Bayan Abernathy, Paris'te kaldığınız zamanlarda benim bir arkadaşımla tanışıp tanışmadığınızı merak ettim. Acaba Sandringham Dükü'nü tanıyor musunuz?"

Geilie soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı fakat Jamie bir şey söylemedi ve o da başını salladı.

"Evet, tanıyorum. Neden?"

Jamie en cazibeli gülüşünü sergileyerek, "Özel bir sebebi yok bayan, sadece merak," dedi.

Kapıdan çıktığımız zaman gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve ıslanmadan Kingston'a gitmek imkânsızdı. Bu şartlar altında bu umrumda değildi.

"Brianna'nın fotoğraflarını aldın mı?" Jamie'nin ilk sorduğu bu olmuştu.

"Evet, burada," diyerek cebimi okşadım. "Ian'ın izini bulabildin mi?"

"Ne kâhyadan ne de kölelerden bir şey öğrenebildim. Hepsi kadından çok korkuyor. Açıkçası, onları kınadığımı söyleyemem. Ama Ian'ın nerede olduğunu biliyorum." Büyük bir memnuniyetle konuşuyordu.

"Nerede? İçeriye girip onu alabilir miyiz?" Arkama bakmak için hafiften eyerimde yükseldim. Rose Hall ağaçların arasından görülebiliyordu. Ne sebeple olursa olsun, bir daha oraya ayak basmak istemiyordum – elbette Ian için hariç.

"Şimdi değil." Jamie atımın yularını yakaladı ve kendi atıyla birlikte başını yola çevirdi. "Yardıma ihtiyacım olacak."

Jamie, şeker makinesini onarmak için malzeme bakma bahanesiyle çiftliğin çoğunu görebilmişti; köle kulübelerini, ahırları, kullanılmayan tütün yerini ve şeker fabrikası binasını. Her gittiği yerde meraklı ve düşmanca bakışlarla karşılaşmıştı – şeker binası hariç.

"Verandaya gelen iri zenci herif dışarıda oturuyordu," dedi. "Ona yakınlaştığım zaman kâhya çok endişelendi ve ona çok fazla yaklaşmamam için beni uyardı."

"Gerçekten bu harika fikirmiş," dedim hafiften omuz silkerek. "Ona yaklaşmamak yani. Ama sen onun Ian ile bir ilgisi olduğunu düşündün."

"Adam yere açılan küçük bir kapının önünde oturuyordu, Sassenach," Jamie ustalıkla atını yola düşen bir kütüğün etrafından geçirdi. "Orası fabrikanın altındaki kiler olmalı." Jamie şeker fabrikasının etrafında dolanırken, adam bir santim bile yerinden kımıldamamıştı. "Eğer Ian oradaysa, orası da tutulduğu yerdir."

"Kesinlikle ben de onun orada olduğunu düşünüyorum." Ben de hizmetçi kızla yaptığım konuşma dâhil, kısa ziyaretimin bütün detaylarını ona anlattım. "Ama ne yapacağız?" dedim en sonunda. "Ian'ı orada bırakamayız! Gerçi Geilie'nin onunla ne yapacağını bilmiyoruz ama Ian'ın orada olduğunu kabul etmedi ve bu kulağa pek de inandırıcı gelmiyor, değil mi?"

"Hem de hiç," diye onayladı, öfkeliydi. "Kâhya bana Ian'dan bahsetmedi ama bana saçlarını bile diken diken edecek korkunç şeyler anlattı." Bana bir göz attı ve huzursuz olmasına rağmen hafiften gülümsedi.

"Saçlarının durumunu göz önüne alırsak, Sassenach, çok yakında yağmurun yağacağını söyleyebilirim."

Şapkamın altından çıkan buklelerimi yeniden içine sokmaya çalışarak, "Ne kadar iyi bir gözlemcisin böyle," dedim alayla. "Gerçek şu ki gökyüzü simsiyah ve havada şimşek kokusu var, yani senin çıkarımlarının bununla ilgisi yok."

Fırtına dağ tarafından yaklaşırken, etrafımızdaki ağaçların yaprakları hışırdıyordu. Bulunduğumuz küçük tepeden fırtınanın aşağıdaki körfezden geldiğini görebiliyordum.

Jamie etrafa bakmak için eyerinden yükseldi. Benim gözlemime göre etrafımızda ormandan başka bir şey yoktu ama yedi yılını mağarada geçiren biri olarak çevresini farklı bir şekilde görüyordu.

"Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde sığınak bulsak iyi olacak, Sassenach. Beni takip et."

Atlara öncülük edip yürüyerek yoldan çıktık ve ormana girdik. Jamie'nin bir yaban domuzu yolu dediği yoldan ilerliyorduk. Birkaç dakika içinde Jamie aradığını bulmuştu; orman yolunu kesen küçük bir ırmaktı, etrafı eğrelti otlarıyla çevriliydi ve aralarında körpe ağaçlar vardı.

Bana eğrelti otlarını toplamamı söylemişti. Her bir eğrelti otu benim kolum kadardı ve taşıyabildiğim kadar çok eğreltiotuyla geri döndüğümde, Jamie sığınağın iskeletini tamamlamıştı. Körpe ağaç dalları düşmüş bir kütüğe bağlanmış ve üzeri yandaki çalılıktan toplanan dallarla kapatılmıştı. Hemen topladığım eğrelti otlarıyla da çatısını kapatmıştı, tamamen su geçirmez değildi ama kesinlikle dışarıda yağmura maruz kalmaktan çok daha iyiydi.

Fırtına geldiğinde ortalık bir an sessizleşti. Ne kuşlar ötüyor ne de böcekler şarkı söylüyordu; onlar da yağmurdan korunmaya gitmişlerdi. Birkaç büyük yağmur damlası düşüp yapraklardan sıçramaya başladı. Nihayet fırtına patlak verdi.

Karayip yağmurları ani ve şiddetli olurdu. Havadaki nem Edinburgh'daki gibi değildi. Gökyüzü siyaha kesilir ve bardaktan boşalırcasına yağmur yağardı. Yağmur geçene kadar konuşmak imkânsızdı ve buhar gibi yerden hafif bir sis kalkardı ve yere düşen damlaların etkisiyle bu daha da artardı.

Yağmur üzerimize yağıyor ve belirsiz bir sis yeşil barınağımızı örtüyordu. Yağmurun gürültüsü ve tepelerde patlayan gök gürültüsü yüzünden konuşmak imkânsızdı. Hava soğuk değildi ama çatımızda bir sızıntı vardı ve ensemden içeriye su girmişti. Korunacak başka bir yer yoktu; Jamie ceketini çıkarıp beni sardı, sonra fırtınanın durmasını beklerken kolunu belime doladı. Dışarıdaki korkunç gürültüye rağmen, kendimi son birkaç saattin hatta son birkaç günün etkisinden kurtulmuş güvende ve huzurlu hissediyordum. Burada bize kimse dokunamazdı.

Jamie'nin elini tuttum ve o da bana gülümsedi ve nazikçe beni öptü. Temiz ve toprak kokuyordu, kestiği dallarla kendi ter kokusu birbirine karışmıştı.

Neredeyse bitmek üzere diye düşündüm. Ian'ı bulmuştuk ve Tanrı'nın izniyle çok yakında onu sağ salim geri alacaktık. Peki sonra? Jamaika'dan ayrılmak zorundaydık. Gidecek bir sürü yer vardı ve dünya büyüktü. Martinique ve Grenada'da Fransız kolonileri, Hollandalılar'ın Eleuthera adası vardı. Belki en uzak kıtaya, hatta yamyamların kıtasına bile gidebilirdik. Jamie yanımda olduğu sürece hiçbir şeyden korkmuyordum.

Yağmur başladığı gibi ansızın kesildi. Yağmur ağaç dallarından damlıyor, kulağımda çınlayan fırtına gürültüsünü yansıtıyordu. Hafif temiz bir esinti, oluşan sisi yok edip nemi uzaklara taşıyor ve hoş serinliğiyle ensemdeki saçları havalandırıyordu. Kuşlar ve böcekler ilk başta sessiz sonra sesli bir şekilde ötüp şarkılarını söylemeye, hava da bu yeşil hayatla yeniden dans etmeye başladı.

Hareket edip iç çektim ve doğrularak Jamie'nin ceketini düzelttim.

"Geilie bana adamant denilen siyah bir elmas gösterdi; özel bir taşmış," dedim. "Simyacıların kullandığı bir taşmış ve her konuda mutlu olmayı sağlıyormuş. Sanırım şu anı ona borçluyum." Jamie bana bakıp gülümsedi.

"Hiç şaşırmadım, Sassenach," dedi. "Yüzün olduğu gibi ıslanmış."

Mendil almak için ceketine uzandı ancak durdu. "Brianna'nın resimleri," dedi birden.

"Ahh, unuttum." Cebimden resimleri çıkarıp ona verdim. Resimleri aldı ve hızlı hızlı bakmaya başladı, sonra durdu ve yeniden bu sefer yavaşça

resimlere bakmaya başladı.

"Sorun ne?" diye sordum birden korkarak.

"Bir tanesi yok," dedi sessizce. Midemde tarif edilemez bir his oluşmaya başlamıştı ve anlık mutluluk yok olup gitmişti.

"Emin misin?"

"Senin yüzünü bildiğim gibi bu resimleri iyi biliyorum, Sassenach," dedi. "Evet, eminim. Ateşin yanında durduğu resim yok."

Söz konusu olan resmi çok iyi hatırlıyordum; Brianna'nın yetişkin olduğu resimdi, kamp ateşinin yanında bir kayanın üzerinde oturuyordu. Dirseklerini dizlerine dayayarak oturmuş ve objektife bakmıştı ama çekildiğinin farkında değildi, yüzü hülyalıydı ve saçları rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu.

"Geilie almış olmalı. Ben mutfaktayken ceketinde resimleri bulmuştu. Ondan resimleri aldım ama demek ki bir tanesini çalmış"

"Lanet olasıca kadın!" Jamie birden dönüp yola doğru baktı, gözlerini öfke bürümüştü. Elindeki resimleri sıkıca tutuyordu. "Onunla ne yapacak ki?"

"Belki sadece meraktandır," dedim ama içimdeki his yok olmamıştı. "Yani bir resimle ne yapabilir ki? Onu hiç kimseye gösteremez de. Buraya kim gelir?"

Sanki bu soruma cevapmış gibi Jamie birden başını kaldırdı ve sessiz olmam için kolumu sıktı. Biraz aşağıda sarımsı çamura dönüşmüş yol şeridi görülüyordu. Yolda at üstünde bir adam vardı, siyahlara bürünmüş küçük figür uzaktan bir karınca gibi görünüyordu.

Sonradan Geilie'nin bana dediklerini hatırladım. *Bir ziyaretçim gelecek*. Ve sonra da, *bu peder saat dörtte geleceğini söyledi*.

"Bu giden peder olmalı," dedim. "Geilie onu beklediğini söylemişti."

"Bu giden kişi Archie Campbell," dedi Jamie endişeyle. "Eğer öyleyse işini bıraktı demek." Uğursuz figür ağaçların arasında kayboldu, Jamie emin olduktan ancak birkaç dakika sonra yola çıkmamız için izin verdi.

"Ian için ne planlıyorsun?" diye sordum yolda giderken.

"Yardıma ihtiyacım var," diye yanıt verdi kısaca. "Innes, MecLeod ve diğerleriyle nehir üzerinden gelmeyi planlıyorum. Orada bir yer var, şeker fabrikasına yakın. Kayığı orada bırakıp sahile çıkacağız ve gerekirse Herkül ve Atlas ile mücadele edeceğiz, tabii çok zorluk çıkarırlarsa. Sonra kileri açıp Ian'ı alacağız ve gideceğiz. İki gün içinde ay karanlığı çökecek. Umarım bu daha erken olur. Ama uygun kayığı ve silahları bulmak biraz zaman alacak sanırım."

"Peki para yerine ne kullanacaksın?" diye sordum birden. Jamie'nin yarasa guanosundan kazandığının çoğu yeni elbiselere ve ayakkabılara gitmişti. Geriye kalan anca bizi birkaç hafta idare edebilirdi ve eğer uygun bir kayık bulunursa bir ya da iki güne iniyordu bu sayı. Yine de iyi kalite silah almaya para yoktu.

Adada ne tabanca ne de kılıç yapılıyordu; bütün silahlar Avrupa'dan geliyordu ve hepsi de çok pahalıydı. Jamie'nin Kaptan Raines'den kalma iki tabancası vardı. İskoçlar'ın ise balık bıçaklarından başka silahları yoktu – silahlı bir baskın için hiç de uygun değillerdi.

Jamie hafiften yüz asıp yan yan bana baktı.

"John'dan yardım istemek zorundayım," dedi açıkça. "İstemeyeyim mi?"

Bir müddet sessizce at sürdüm, sonra başımı 'evet' anlamında salladım.

"Sanırım istemek zorundasın." Bu hiç hoşuma gitmiyordu fakat benim itiraz etmem söz konusu olamazdı; önemli olan Ian'ın hayatıydı. "Ama bir şartım var Jamie–"

"Evet, biliyorum," dedi kabul ederek. "Sen de benimle gelmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim gülümseyerek. "Yani Ian incinmiş olabilir, hasta olabilir ya da–"

"Tamam, geliyorsun!" dedi aksice. "Lakin bana bir iyilik yapacaksın, Sassenach. Kendini öldürtmeye ya da parçalara ayırtmamaya çalış?"

"Denerim," dedim düşünceli bir tavırla. Ve atımı onunkine yanaştırıp Kingston'a doğru yan yana sürmeye devam ettik.

61

Timsah Ateşi

O gece nehir trafiği şaşılacak derecede yoğundu. Bize eşlik etmede ısrar eden Lawrence Stern, bana tepelerdeki çiftçilerin çoğunun Kingston'a ve limana gitmek için nehri kullandıklarını söyledi. Yollar, yeni mevsim yağmurları yüzünden neredeyse yok olmuştu.

Ben ise nehrin ıssız olacağını sanmıştım ama bizim yelkenli küçük teknemizle tırmanırken, iki küçük gemi ve bir mavna nehrin aşağısına yol alıyorlardı. Fıçılar ve balyalarla yüklü kara mavna adeta bir buzdağı gibi yanımızdan geçti; büyük, hörgüçlü ve ürkütücüydü. İçindeki kölelerin kısık sesli konuşmaları yankılanıyor, farklı bir dil konuştuklarını belli ediyordu.

"Bizimle gelmen çok kibar bir davranış, Lawrence," dedi Jamie. Tek direkli küçük teknede benimle birlikte Jamie, altı İskoç kaçakçı ve Stern vardı. Kalabalık olmamıza rağmen Stern'in bizimle gelmesinden oldukça memnundum; güçlü ve soğukkanlı görüntüsü bu şartlar altında oldukça rahatlatıcıydı.

"Evet, ben bir şey itiraf etmek istiyorum," dedi Stern terli bedenini serinletmek için gömleğinin önünü açarken. Karanlıkta onu beyaz bir leke gibi görüyordum. "Ben o leydiyle daha önceden tanıştım."

"Bayan Abernathy ile mi?" Sustum ve sonra nazikçe konuşmaya devam ettim. "Eee... onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ahh... o çok hoş bir hanımefendi. Aslında harika biri."

Karanlık olduğundan onun yüzünü göremiyordum fakat sesinde bir tuhaflık vardı, yarı mutlu yarı utançtı duyduğum. Öyle görünüyordu ki Stern, dul Abernathy'yi oldukça çekici buluyordu. Benim bundan çıkardığım sonuç ise Geillis doğa filozofundan bir şey istemişti; kendi çıkarları haricinde, onun hiçbir erkeğe iyi davranmayacağını çok iyi biliyordum.

"Onunla nerede tanıştın? Kendi evinde mi?" Valinin balosundaki katılımcılara göre Bayan Abernathy çiftliğinden pek çıkmıyordu.

"Evet, Rose Hall'da. Bir çeşit böcek toplamak için ondan izin istemiştim. Burunlu böceklerden onun çiftliğinde bolca vardı da. O da beni içeriye davet etti ve... oldukça iyi karşıladı." Bu sefer sesinde tam bir memnuniyet vardı. Yanımda tekneyi kullanan Jamie bunu duydu ve homurdandı.

"Senden ne istedi?" diye sordu Jamie, Geilie'nin hareketlerinden ve davranışlarından o da aynı sonuca varmıştı.

"Ahh, adada bulduğum bitki ve hayvan türleriyle oldukça ilgilendi. Bana çeşitli bitkilerin yerlerini ve özelliklerini sordu. Eee, bir de benim başka hangi yerleri gezdiğimi. Tabii Hispanyola hikâyelerime ayrı bir ilgisi vardı." Biraz üzülerek iç çekti. "Böyle hoş bir bayanın senin anlattığın gibi kötü davranışlarda bulunmasına gerçekten inanamıyorum, James."

"Hoş mu?" Jamie keyifle konuşmaya başlamıştı. "Yoksa sen ona vuruldun mu, Lawrence?"

Lawrence'ın sesi Jamie'nin gülüşüne uyum sağlıyordu. "İncelediğim bir etçil sinek türü vardı, dostum James. Kur yapacağı dişiyi seçen erkek sinek, dişiye bir parça et ya da başka bir av getirmeye ve bunu, ipek örümcek ağına sarılı bir şekilde sunmaya özen gösterir. Dişi yiyeceğini açmakla uğraşırken, erkek de onun üzerine çıkıp çiftleşme görevlerini yerine getirerek hemen uzaklaşır. Eğer dişi yemeğini erkeğin işinden önce bitirir ya da erkek ona uygun yiyecek getirmezse dişi erkeği yer." Karanlıkta yumuşak bir kahkaha yankılandı. "Hayır, bu ilginç bir tecrübeydi ama sanırım bir daha Bayan Abernathy'den bahsetmemem gerek."

"Şanslıysak, hayır," diye onay verdi Jamie.

***

Erkekler tekneye bakmam için beni kıyıda bırakıp karanlığa karıştılar ama tabii Jamie olduğum yerde kalmam konusunda bana talimat verip öyle gitti. Yanımda dolu bir tabanca vardı fakat tabanca ayağıma sıkmamam şartıyla verilmişti. Silahın ağırlığı rahatlatıcıydı ama karanlık sessizlikte dakikalar ilerledikçe, etrafı bunaltıcı bulmaya başlamıştım.

Durduğum yerden evi görebiliyordum; üç uzun pencerede ışık vardı ve sanırım bu salonunkiydi. Köleler ortalarda görünmüyordu ve nedenini merak etmeye başlamıştım. Evi izlerken aydınlık pencerenin önünden birinin geçtiğini gördüğümde yüreğim ağzıma geldi. Bu Geilie'nin gölgesi değildi; uzun, zayıf ve hantal yapılı biriydi.

Seslenmek için etrafa bakınmaya başladım ama her şey için çok geçti. Adamlar çoktan şeker fabrikasına doğru gitmişlerdi. Bir an duraksadım fakat yapacak başka bir şeyim yoktu. Eteklerimi topladım ve karanlığa daldım.

Verandaya adım attığım anda terden sırılsıklam oldum, kalbim diğer sesleri boğacak kadar sesli atıyordu. Görünmeden içeriye bakma umuduyla sessizce en yakın pencerenin yanına geldim.

Her şey sessiz ve düzenli görünüyordu. Şöminede küçük bir ateş vardı ve cilalı zeminde ateş parlıyordu. Geilie'nin gül ağacından yapılan küçük yazı masası katlıydı ve çalışma masası el yazması kâğıtlarla doluydu, bir çeşit kitap gibi görünüyorlardı. İçeride kimseyi göremiyordum, gerçi odanın tamamını da inceleyemiyordum.

Ölü bakışlı Herkül'ün karanlıkta arkamdan gelip ağzımı kapatmasını hayal ederken tüylerim diken diken oldu. Her adımda arkama bakarak verandada biraz daha ilerledim.

Bu akşam bu yer terk edilmiş gibi görünüyordu. Daha önceki ziyaretimde olduğu gibi işlerini yapan kölelerin birbirleriyle fısıldaşma sesleri yoktu. Bu bana pek anlamlı gelmiyordu. Kölelerin çoğu akşam olunca işlerini bitirip odalarına çekilebilirlerdi. Ancak yine de evde mutfaktan bir şeyler getiren hizmetçilerin olması gerekmez miydi?

Ön kapı açıktı. Sarı gül ağacının dökülmüş yaprakları kapı eşiğinde duruyor, girişten yansıyan ışıkla altın gibi parlıyorlardı.

Dinlemek için olduğum yerde durdum. İçerideki salondan belli belirsiz bir ses duyduğumu sandım, sanki biri bir kitabın sayfalarını çeviriyordu ama emin değildim. Cesaretimi toplayarak eşikten içeriye girdim.

Terk edilmiş hissi burada daha fazlaydı. Birinin görünme ihtimali yok gibi bir şeydi; sandığın parlak yüzeyinde solmuş çiçeklerin bulunduğu bir vazo,

yanındaki masada bir fincan çay ve tabağı vardı, fincanın dibinde ise kurumuş tortuların kahverengi lekesi. Herkes neredeydi?

Girişten salona geçtim ve yeniden etrafı dinlemeye başladım. Ateşin çıtırtısını ve bir kez daha sayfa çevirme seslerini duydum. Başımı pervazın kenarından uzattım ve yazı masasının önünde birinin oturduğunu gördüm. Bu uzun boylu, dar omuzlu, siyah saçlı bir erkekti.

"Ian!" diye fısıldadım. "Ian!"

Figür şaşırarak oturduğu sandalyeyi geriye itip hemen ayağa fırladı ve gözlerini kırparak bakmaya başladı.

"Yüce Tanrım!"

"Bayan Malcolm!" dedi Papaz Efendi Archibald Campbell şaşırarak.

Boğazımda atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak yutkundum. Papaz efendi de en az benim kadar şaşırmışa benziyordu ama bu sadece bir dakika sürdü. Sonra yüzü sertleşti ve kapıya doğru bir adım attı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Eşimin yeğenini arıyorum," dedim, yalan söylemek manasızdı belki o Ian'ın nerede olduğunu biliyordu. Hemen odaya bir göz attım ama papaz efendinin ve kullandığı küçük lambanın dışında oda boştu. "Bayan Abernathy nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi kaşlarını çatarak. "Gitmişe benziyor. Eşinizin yeğeni demekle ne ima ediyorsunuz?"

"Gitti mi?" Gözlerimi kırparak ona baktım. "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum." Kaşlarını ağzını sımsıkı kapadı. "Bu sabah kalktığımda evde yoktu ve bütün hizmetçileri de. Davet edilen bir misafiri ne de iyi ağırlıyorlar!"

Endişelenmeme rağmen rahatlamıştım. En azından Geilie'den kaçmayacaktım. Papaz Efendi Campbell ile başa çıkabilirdim.

"Ahh," dedim. "Evet, pek misafirperver bir davranış değil. Sanırım siz de on beş yaşlarında, uzun boylu, zayıf ve kahverengi saçlı bir çocuk

görmediniz? Hayır, gördüğünüzü sanmıyorum. Bu durumda ben de gitsem iyi olac–"

"Durun!" Beni kolumdan yakaladı ve ben de durdum, şaşkındım ve tutuşundan dolayı da rahatsızdım.

"Eşinizin gerçek adı ne?" diye sordu.

"Ee, Alexander Malcolm," dedim kolumu elinden kurtarmaya çalışarak. "Bunu biliyorsunuz."

"Öyle mi? Peki ben Bayan Abernathy'ye sizden bahsettiğim zaman neden o bana sizin soyadınızın Fraser ve eşinizin de James Fraser olduğunu söyledi?"

"Yaa." Mantıklı bir şey bulmaya çalışarak derin bir nefes aldım ama başarısız oldum. Ben anında yalan uyduracak bir kişi değildim.

"Kocan nerede kadın?" diye sordu kibarlığı bırakarak.

"Bakın," dedim kolumu elinden kurtarmaya çalışırken, "Jamie hakkında yanılıyorsunuz. Onun kız kardeşinizle bir alakası yok, o bana anlattı. O–"

"Ona Margaret'tan mı bahsettin?" Kolumu iyice sıktı. Hafiften bağırdım ve kolumu birden çekmeye çalıştım.

"Evet. O, bahsedilenin kendisi olmadığını ve kız kardeşinin Culloden'a görmek için gittiği adam olmadığını söyledi. O kişi arkadaşı Ewan Cameron'mış."

"Yalan söylüyorsun," dedi. "Ya da o söylüyor. Bu bir şey değiştirmez. O nerede?" Beni hafiften sarstı ve onun tutuşundan kurtulmak için çabalıyordum.

"Sana söyledim, kız kardeşinin başına gelenlerle onun hiçbir ilgisi yok!" Jamie'nin yerini söylemeden ondan nasıl kurtulacağımı merak ederek geri çekiliyordum. Kurtulmak için gürültü yapmak pek yararlı olmazdı. Sekiz adam Herkül ikizleriyle başa çıkabilirdi ama yüzlerce köleyle değil.

"Nerede?" Papaz efendi gözlerime bakarak bana doğru ilerledi.

"Kingston'da!" dedim. Yan tarafıma bir göz attım. Verandaya açılan Fransız kapının yanında duruyordum. Beni yakalamadan kaçabileceğimi düşünüyordum ama sonra ne olacaktı? Beni kovalaması burada onunla konuşmaktan daha kötüydü.

Onu görmüştüm. Verandanın tırabzanında büyük kocaman beyaz bir pelikan vardı. Gagasını arkaya çevirmiş tüylerini kabartıyordu. *Ping An*'ın tüyleri girişten yansıyan ışıkla gecenin karanlığında parıldıyordu.

"O ne?" diye sordu Papaz Efendi Campbell. "Kim var orada? Dışarıdaki kim?"

"Sadece bir kuş," dedim ona arkamı dönerek. Kalbim hızlı hızlı atıyordu. Bay Willoughby yakınlarda bir yerlerdeydi. Pelikanlar nehir ağızlarında ve sahil kıyılarında yaygındı ama buralarda onlara hiç rastlamamıştım. Ya Bay Willoughby yakınlarda bir yerde gizleniyorsa, o zaman ne yapacaktım?

"Kocanın Kingston'da olduğuna pek inanmıyorum," dedi papaz efendi, gözlerini kısmış şüpheyle bana bakıyordu. "Öyleyse bile seni almak için buraya gelecektir."

"Ahh, hayır!" dedim.

Elimden geldiğince inandırıcı olmaya çalışarak, "Hayır," diye tekrarladım. "Jamie buraya gelmeyecek. Geillis'i, yani Bayan Abernathy'yi ziyaret etmeye ben tek geldim."

Bana inanmamıştı ama yapacak bir şeyi de yoktu. Ağzı küçük bir rozet gibi büzüldü. "Burada mı kalıyorsunuz?" diye sordu kibarlığı yeniden ele alarak.

"Evet," dedim, misafir sanılacak kadar evin yapısını bildiğime memnundum. Eğer hizmetçiler de gittiyse burada kalmadığımı söyleyecek kimse de yoktu.

Uzun bir süre beni inceledi. Sonra çenesi kasıldı ve gönülsüzce başını 'tamam' anlamında salladı.

"Öyle olsun. O zaman ev sahibimizin nereye gittiği ve ne zaman döneceği hakkında bir fikriniz vardır?"

Onun ne zaman döneceği şöyle dursun, nereye gittiği hakkında ufacık bir fikrim yoktu. Geillis Abernathy gitmişti fakat Papaz Efendi Campbell'e bunu söylemeyi uygun görmemişti.

"Hayır, ne yazık ki bilmiyorum," dedim. "Ben... ahh, ben dün komşu çiftliği ziyaret etmeye gittim ve daha yeni geldim." Papaz efendi beni incelemeye koyuldu ama üzerimde binici kıyafetlerim vardı, çünkü mor balo kıyafeti ve iki muslin elbise haricinde en uygun kıyafetim buydu ve hikâyeme de gayet uygundu.

"Anlıyorum," dedi. "Hımm. Tamam, o zaman." Papaz efendi bir türlü rahat duramıyordu, parmaklarını açıp kapatıyor, sanki onlarla ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

"Ben sizi rahatsız etmeyeyim," dedim gülümseyerek ve masayı gösterdim. "Eminim yapmanız gereken önemli işleriniz vardır."

Dudaklarını kötü bir şekilde büzdü, bu sefer tombul bir fareye bakan baykuş gibiydi. "İşim bitti. Bayan Abernathy'nin istediği evrakın bir kopyasını hazırlıyordum."

Birkaç dakikalık sohbetten sonra odama çekilmeyi bahane edip kaçmayı düşünerek, "Ne ilginç," dedim. Nasıl olsa birinci kattaki bütün odalar verandaya açılıyordu ve Jamie ile buluşmak için karanlıkta kaybolmak çok kolay olacaktı.

"Belki siz de ev sahibimiz ve benim gibi İskoçya tarihi ve âlimleri ile ilgilisinizdir?" Bakışları sertleşti. Gözlerindeki araştırma tutkusunu görebilmiştim. Bunu çok iyi tanıyordum.

"Evet, eminim çok ilginçtir," dedim kapıya yanaşarak, "ama şunu söylemeliyim ki ben pek faz..."

Bu bir soyağacıydı. Frank ile yaşadığım süre zarfından bunlardan çok görmüştüm ama bu farklıydı. Bu Fraser ailesinin soyağacıydı – lanet olası belgenin başında 'Lovatlı Fraser' yazıyordu. Buradan görebildiğim kadarıyla 1400'lerde başlıyor ve bu zamana kadar devam ediyordu. Simon'ı (son II. James yanlısıydı ama ne yazık ki bazı bölgelerde yası tutulmamıştı, Charles Stuart Ayaklanması'nda yer aldığı için infaz edilmişti) ve oğullarını görebiliyordum. Ve bir köşede de, gayri meşru olduğu belirtilen Brian

Fraser, yani Jamie'nin babası vardı. Ve hemen onun altında da siyah el yazısıyla *James A. Fraser* yazıyordu.

Buz kestiğimi hissedebiliyordum. Papaz efendi bu tepkimi fark etmişti ve keyifle beni izliyordu.

"Evet, Fraser ailesiyle ilgili olması çok ilginç, değil mi?"

"Bu... Fraserlar ile neyin ilgisi var?"

"Elbette kehanetin," dedi biraz şaşkınlıkla bakarak. "Bunu bilmiyor musunuz? Ama belki eşinizin gayri meşru bir soydan olduğu..."

"Bilmiyorum, hayır."

"Ahh." Papaz efendi beni bilgilendirme fırsatını yakaladığı için oldukça mutlu görünüyordu. "Bayan Abernathy'nin size bundan bahsettiğini sanmıştım. Ben Edinburgh'dayken bana bu konuyla ilgili mektup yollamıştı." Kâğıt yığınlarını karıştırıp Gaelce yazıldığı belli olan bir sayfa gösterdi.

"Bu kehanetin orijinal dili," dedi sayfayı gözüme sokarak. "Brahan Seer tarafından yazılmış. Brahan Seer'i duymuşsunuzdur?" Sesinde pek umut yoktu ama Brahan Seer'i duymuştum – İskoçyalı, Nostradamus'un çizgisini takip eden on altıncı yüzyılda yaşamış eski bir kâhindi.

"Lovatlı Fraser, evet. Bayan Abernathy'ye de söylediğim gibi dili şairane ama ifadeler oldukça açık." Her ne kadar benle ilgili şüpheleri olsa da anlattıkça daha bir keyifleniyordu. "Kehanet, İskoçya'nın yeni hükümdarının Lovat soyundan geleceğini gösteriyor. Tabii bu Papacı Stuartlar ile alakalı olarak beyaz gül krallarının başarısızlıklarından sonra gelecek." Bunu derken halıdaki beyaz gülü göstermişti. "Ama kehanetteki kaynaklarda gizem söz konusu; bu zamanın ne zaman olacağı ya da kral mı yoksa kraliçe mi olacağı belli değil. Bunu açıklamak zor..."

Papaz efendi konuşmaya devam ediyordu ancak ben dinlemiyordum. Geilie'nin nereye gittiği hakkında şüphelerim olsa bile, oldukça hızlı bir biçimde yok olmuştu. İskoçya'nın geleceğiyle ilgilendiğinden, en iyi on yılını Stuartlar için çalışarak geçirmişti. Bu girişimi Culloden'da başarısızlığa uğramıştı ve bundan dolayı bütün Stuartlar'ı küçümsemişti. Daha sonrasından ne olacağını bildiğiyle pek ilgilenmiyordum.

Lakin nereye gidecekti? İskoçya'ya geri gidip kendini Lovat mirasına mı dâhil ettirecekti? Hayır, yeniden zamanda yolculuk yapmayı planlıyordu; benimle yaptığı konuşmada bunu belli etmişti. İhtiyaçlarını toplayıp, ipeklilerin hazinesini geri alarak kendini hazırlamış ve araştırmalarını da yapmıştı.

Korkuyla kâğıda baka kalmıştım. Elbette soyağacında şimdiki kayıtlar vardı. Acaba Geilie Lovat'ın gelecekteki soyunun kim olduğunu biliyor muydu?

Papaz Efendi Campbell'a soru sormak için baktım ama kelimeler dudaklarıma mühürlendi. Verandaya açılan kapıda Bay Willoughby duruyordu.

Küçük Çinli sıkıntılı bir zaman geçirmişti; ipek pijaması yırtılmış ve kirlenmişti, yuvarlak yüzünde yorgunluk ve açlığın sebep olduğu çukurlar vardı. Gözleri ise parlıyordu; bütün dikkatini Papaz Efendi Campbell'e vermişti.

"Kutsal arkadaş," dedi. Daha önce ondan hiç duymadığım bir konuşma tarzıyla konuşuyordu; resmen onunla alay ediyordu.

Adam öyle çabuk arkasını döndü ki dirseği bir vazoya çarptı. Su ve sarı güller masaya dökülüp kâğıtları ıslattı. Papaz öfkeyle bağırdı ve kâğıtları kapıp mürekkebi akmadan çılgınca sayfaları silkelemeye başladı.

"Ne yaptığına bir bak, seni iğrenç katil kâfir!"

Bay Willoughby kahkaha attı. Her zamanki yüksek kıkırdaması değildi, kısık sesli bir gülmeydi. Sesi kulağa hiç hoş gelmiyordu.

"Ben katil?" Başını yavaşça iki yana salladı, gözleri papazdaydı. "Ben değil, kutsal arkadaş. Katil sensin."

"Defol, alçak herif," dedi Campbell yüksek sesle. "Sen ne yaptığını daha iyi bilirsin."

"Ben seni biliyorum." Çinli'nin sesi alçak ve ciddiydi, gözleri hâlâ aynı yere odaklıydı. "Seni gördüm. Seni gülen kadınla kırmızı odada gördüm. İskoçya'da fahişelerle birlikte de görmüştüm." Çok yavaşça elini kaldırıp

boğazına dayadı ve bıçakla kesiyormuş gibi yaptı. "Sanırım her zaman öldürüyorsun."

Papazın rengi atmıştı. Öfkeden mi yoksa şoktan mı bunu bilemiyordum. Benim de rengim atmıştı – tabii korkudan. Kurumuş dudaklarımı yaladım ve zorla konuşmaya başladım.

"Bay Willoughby–"

"Willoughby değil." Bana bakmıyor, yine aynı tonda konuşuyordu. "Ben Yi Tien Cho."

Şu durumdan kurtulmaya çalışırken, aklım Bay Yi'nin mi yoksa Bay Cho'nun mu uygun olduğunu düşünüyordu.

"Hemen çık buradan!" Papaz Efendi Campbell'ın solgunluğu öfkesinden ileri geliyordu. Yumruğunu sıkarak küçük Çinli'nin üzerine yürümeye başladı. Bay Willoughby papazdan etkilenmemiş olacak ki hiç hareket etmedi.

"İlk Eşi bıraksan iyi olur," dedi yavaşça. "Kutsal arkadaş kadınları penisiyle sevmiyor. Bıçak kullanıyor."

Korse giymemiştim ama giymiş gibi hissediyordum. Konuşamayacak kadar nefesim kesilmişti.

"Saçmalık!" dedi papaz sertçe. "Yeniden söylüyorum. Çık dışarı! Yoksa–"

"Orada durun, Papaz Efendi Campbell," dedim. Ellerim titreyerek Jamie'nin verdiği tabancayı kıyafetimin cebinden çıkarıp ona doğrulttum. Papaz efendi öylece kalmış bana bakıyordu, sanki iki tane başım vardı.

Daha önceden kimseyi silahla tehdit etmemiştim. Tabancanın namlusunun sallanmasına rağmen çok tuhaf bir histi. Ve aynı zamanda da ne yapacağımı bilmiyordum.

"Bay–" Vazgeçtim ve tam ismini kullanarak konuşmaya başladım. "Yi Tien Cho. Valinin balosunda Papaz Efendi Campbell'ı Bayan Alcott ile birlikte mi gördün?"

"Kadını öldürürken gördüm," dedi Yi Tien Cho açıkça. "En iyisi ateş et, İlk Eş."

"Saçma! Sevgili Bayan Fraser, bu yabaninin sözlerine inanamazsınız. O–" Papaz Efendi Campbell şaşkınlıkla bana döndü. Saç diplerinin boncuk boncuk terlediği belli oluyordu.

"Ama düşünüyorum," dedim. "Oradaydınız. Sizi gördüm. Ve Edinburgh'da fahişe öldürüldüğü zaman siz de oradaydınız. Nellie Cowden sizin iki yıldır Edinburgh'da yaşadığınızı söylemişti. İblis denen adam sizseniz bu süre oldukça yeterli." İşaret parmağımın altındaki tetik kayıyordu.

"O da uzun süre orada yaşadı!" Papaz artık sabrını kaybettiği için yüzü kızarmıştı. Şimdi de Çinli adamı gösteriyordu.

"Eşinize ihanet eden adamın sözüne mi inanacaksınız?"

"Kim?"

"O!" Papaz Efendi Campbell'ın öfkesi sesinden belli oluyordu. "Fraser'ı Sör Percival'a söyleyen bu iğrenç küçük yaratık. Sör Percival bana anlattı!"

Neredeyse silahı düşürecektim. Bu kadarı gerçekten benim için çok fazlaydı. Jamie'nin ve adamlarının Ian'ı bulup nehre dönmelerini ve benim orada olmadığımı anlayınca hemen eve gelmelerini çok istiyordum.

Papaz Efendi Campbell'ı çiçekli yoldan mutfağa gitmesini isteme niyetiyle silahı biraz daha kaldırdım. Onu kilere kilitlemek düşünebildiğim en iyi şeydi.

"Düşünüyorum da siz–" diye başladım ama papaz efendi üzerime atıldı.

Parmaklarım ani bir hareketle tetiği çekti, aynı anda yüksek sesle silah elimde patladı ve barut dumanı yüzüme ulaşıp gözlerimi yaşarttı.

Onu vurmamıştım. Patlama onu şaşırtmıştı ama şimdi yüzünde memnun bir ifade vardı. Hiç konuşmadan ceketine uzandı ve on beş santimlik keskin bir bıçak çıkardı. Bıçağın sapı geyik boynuzundandı.

Korkudan, adamın kınından çıkardığı bıçaktan, bana doğru gelirken ezdiği gül yapraklarının kokusuna kadar bütün ayrıntıları fark edebiliyordum.

Kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Mücadelenin nafile olduğunu bilmeme rağmen doğruldum. Kolumdaki taze yara izi yanıyor, bana korkularımı yeniden hatırlatıyordu. Bu sırada gözümün ucuna mavi bir şey takıldı ve *güüm*! diye bir ses çıkardı sanki birinin kafasına koca bir karpuz atılmıştı. Papaz Efendi Campbell yavaşça bir topuğunun üstünde döndü, gözleri kocaman olmuştu ve boş boş bakıyordu. O anda Margaret'a çok benziyordu. Sonra yere düştü.

Kendini korumak için elini yere koyamadan öylece düştü. Hint ağacı masalarından bir tanesi uçarak gidip parlak zemine düştü. Papaz efendinin başı ayakucuma çarptı ve öylece kaldı. Gerileyerek duvara yaslandım.

Şakağında çok kötü bir ezik vardı. Onu izlerken, yüzündeki rengi değişmeye başlamıştı, gözlerimin önünde rengi kırmızıdan beyaza doğru geçiş yapıyordu. Göğsü şişip iniyor, duruyor ve yeniden şişiyordu. Gözleri ve ağzı açıktı.

"Tsei-mi burada mı, İlk Eş?" Çinli taşlarını koyduğu keseyi yeniden koluna yerleştiriyordu.

"Evet burada, dışarıda." Verandayı gösterdim. "Sen gerçekten...?" Şok dalgasının beni ele geçirdiğini hissediyordum, bu yüzden gözlerimi kapatıp derin nefes almaya çalışarak bunu bastırdım.

"Sen miydin?" dedim, hâlâ gözlerim kapalıydı. Eğer benim de kafamı böyle delecekse bunu izlemek istemiyordum. "Onun dedikleri doğru mu? Abroath'taki buluşma yerini Sör Percival'a söyleyen sen miydin? Ona Malcolm'dan ve basımevinden bahseden?"

Ne cevap, ne de bir hareket vardı. Bir müddet sonra gözlerimi açtım. Çinli orada durmuş Papaz Efendi Campbell'ı izliyordu. Archibald Campbell ölü gibi yatıyordu ancak daha ölmemişti. Kara meleğin yaklaştığı belli oluyordu; teni, daha önce ölenlerde gördüğüm hafif yeşil rengini almıştı. Ne var ki ciğerleri hâlâ hareket ediyor, hırıltılı nefes alıyordu.

"O zaman bir İngiliz değildi," dedim. Ellerim terlemişti ve ellerimi eteğime sildim. "Bir İngiliz adıydı. Willoughby."

"Willoughby değil," dedi sertçe. "Ben Yi Tien Cho'yum!"

"Neden?" dedim neredeyse bağırarak. "Lanet olasıca, bana bak! Neden?"

O zaman bana baktı. Gözleri siyah ve mermer gibi yuvarlaktı ama parlaklıklarını kaybetmişti.

"Çin'de," dedi, "hikâyeler... vardır. Kehanet. Hayaletlerin bir gün geleceğine dair. Herkes hayaletlerden korkar." Bir iki kez başını salladı, sonra bakışlarını yerde yatan figüre yöneltti.

"Hayatımı kurtarmak için Çin'den ayrıldım. Uzun süre uyanık kaldığımda ben hayaletleri gördüm. Her tarafım hayaletlerle doluydu." Gözleri hâlâ Papaz Efendi Campbell'daydı. Şimdi bana bakıyorlardı, su gibi durgundular.

"Ben haklıyım," dedi açıkça ve yeniden başını salladı. Son zamanlarda başını tıraşlamamıştı ama yine de pencereden gelen ışıkla başı parlıyordu.

"O benim ruhumu yedi, Tsei-mi. Ben artık Yi Tien Cho değilim."

"O senin hayatını kurtardı," dedim. Çinli bir kez daha başını onaylarcasına salladı.

"Biliyorum. Ölmem daha iyi. Willoughby olmaktansa ölmek daha iyi. Willoughby! Pehh!" Başını yan tarafa çevirip tükürdü. Yüzü ani öfkeyle buruşmuştu.

"Benim kelimelerimi konuşuyor, Tsei-mi! O benim ruhumu yedi!" Öfke nöbeti geldiği gibi geçmişti. Oda çok sıcak olmamasına rağmen terliyordu. Terini silmek için titreyen elini yüzüne götürdü.

"Tavernada gördüğüm bir adam vardı. Mac Doo'yu soruyordu. Sarhoştum," dedi soğukkanlılıkla. "Kadın istiyordum. Hiçbiri benimle gelmiyor, hepsi bana gülüyordu. Sarı solucan diyorlardı." Pantolonunun önünü gösteriyordu. Başını iki yana sallarken kuyruğu ipek pijamasında hışırdıyordu.

"*Gwao-fei'*nin ne yaptığı önemli değil. Benim için hepsi aynıydı. Sarhoştum," dedi yeniden. "Hayalet adam Mac-Doo'yu istiyordu, benim bilip bilmediğimi sordu. Evet dedim, Mac-Doo'yu biliyorum." Omuz silkti. "Ne söylediğim önemli değildi."

Yeniden papaza baktı. Dar siyah göğsün yavaşça inip kalktığını görebiliyordum, bir kez daha inip kalktı ve bir kez daha kabardı... öylece kaldı. Odada hiç ses yoktu, hırıltı kesilmişti.

"Bu bir borç," dedi Yi Tien Cho. Duran bedene karşı başını aşağı yukarı salladı. "Ben şerefi lekenmiş bir adamım. Bir yabancıyım. Ancak ödedim. Senin hayatın benim hayatım, İlk Eş. Tsei-mi'ye söylersin."

Bir kez daha başını salladı ve kapıya yöneldi. Karanlık verandada belirsiz bir kanat çırpma sesi vardı. Kapı eşiğindeyken arkasını döndü. "İskelede uyandığımda etrafımı hayaletlerin sardığını sandım," dedi Yi Tien Cho yavaşça. Gözleri siyahtı, düşünceli değillerdi. "Ama yanılmışım. Benmişim. Ben hayaletim."

Fransız camlarda bir hareketlenme oldu ve o gitti. Verandadaki yumuşak hızlı adımlar kayboldu, onu kanat çırpma sesi ve yumuşak hüzünlü bir *Guaa*! sesi takip etti. Çiftliğin gece gürültülerinde ikisi de yok oldu.

Bacaklarım boşalmadan önce koltuğa oturabildim. Eğilip başımı dizlerime yasladım, bayılmamak için dua ediyordum. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Hırıltılı bir ses duyduğumu sandım ve korkuyla birden başımı kaldırdım ancak Papaz Efendi Campbell öylece yatıyordu.

Onunla aynı odada kalamazdım. Ayağa kalktım ve bedenin etrafında tur attım fakat veranda kapısına gitmeden fikrimi değiştirdim. Olan olaylar gözümün önünden gitmiyordu.

Kendimi düşüncelerden sıyıramıyordum. Yi Tien Cho gelmeden önce papaz efendinin söylediklerini hatırlayabiliyordum. Eğer Geilis Abernathy'nin nereye gittiğine dair ipucu varsa o da üst katta olmalıydı. Masadan bir mum alıp yaktım ve arkama bakmadan karanlık evde merdivenlere yöneldim. Çok üşüyordum.

***

Çalışma odası karanlıktı ama tezgâhın diğer tarafındaki ürkütücü mor parıltı belli oluyordu. Odada tuhaf bir yanık kokusu vardı, bana dokunmuş ve hapşırmıştım. Boğazımdaki belirsiz metal tat bana kimya dersini hatırlatmıştı.

Cıva. Cıva yanmıştı. Buharı hem ürkütücü güzellikteydi, hem de zehirliydi. Mor parıltıya doğru giderken bir mendil çıkarıp ağzımı ve burnumu kapadım.

Beş köşeli yıldızın yanık izi tezgâhta belli oluyordu. Eğer Geilie motif yapmak için taşları kullandıysa, onları da yanında götürmüştü ama arkasında bir şey bırakmıştı.

Fotoğrafın kenarları hafiften yanmıştı ama ortası sağlamdı. Kalbim hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Fotoğrafı alıp korkuyla karışık panikle Brianna'nın yüzünü göğsüme bastırdım.

Bu saygısızlıkla Geilie ne yapmak istemişti? Bana ya da Jamie'ye karşı bir tavır olduğunu sanmıyordum, çünkü bu fotoğrafı bulacağımızı bile bilmiyordu.

Bir büyü olmalıydı ya da Geilie'nin usulüyle bir sihir olmalıydı. Hemen odadaki konuşmalarımızı hatırlamaya çalıştım. Bana ne demişti? Benim taşlardan nasıl geçtiğimi merak etmişti. Ve ben de dikkatimi sadece bir kişiye yönelttiğimi söylemiştim. Evet, buydu. Dikkatimi gitmek istediğim zamandaki kişiye verdiğimi söylemiştim.

Derin bir nefes aldım. Salondaki olanlardan ve de gittikçe artan endişeden titrediğimi fark ettim. Demek ki Geilie benim tekniğimi kullanmak istemişti, bu yüzden Brianna'nın fotoğrafını kullanmıştı. Ya da... birden aklıma Papaz Efendi Campbell'ın özenle yazdığı soyağacı geldi. Kendimi adeta bayılacakmış gibi hissediyordum.

"Brahan Seer'in kehanetlerinden biri," demişti, "Lovatlı Fraserlarla ilgili. İskoçya'nın hükümdarı bu soydan gelecek." Ama Roger Wakefield'ın araştırmaları sayesinde, ben de Geilie'nin bildiği gibi – ki o İskoçya tarihine çok düşkündü – Lovat soyunun 1800'lerde bittiğini biliyordum. Bütün görünen ve bilinen amaç buydu. Ancak bu soydan gelen 1968 yılında yaşayan biri vardı – Brianna.

İnlediğimi anlamam bir dakikamı almıştı ve sıktığım çenemi zorlukla açtım. Yanık fotoğrafı cebime koydum ve odaya hayaletler basmış gibi hemen arkamı dönüp koşmaya başladım. Jamie'yi bulmak zorundaydım – hem de hemen.

***

Orada değillerdi. Tekne bıraktığımız gibi kıyıda öylece sallanıyordu, ne Jamie'den ne de diğerlerinden bir iz vardı.

Sağ tarafımda şeker tarlalarından biri duruyordu. Tarladan yanmış şekerin karamel kokusu geliyordu. Sonra rüzgâr değişti ve nehirden gelen temiz yosun ve kaya kokusunu almaya başladım.

Nehrin kıyısı burada dikleşiyor, şeker tarlasını sonlandıran tepeciğe kadar uzanıyordu. Tepeyi tırmanmaya başladım, ellerim yumuşak çamura batıyordu. İğrenmeyle ellerimi silkeledim ve eteğime sildim. Endişe bütün bedenimi kaplamaya başlamıştı. Lanet olası Jamie neredeydi? Uzun zaman önce gelmiş olması gerekirdi.

Rose Hall'ın kapı önünde iki tane meşale yanıyordu, bu uzaklıktan küçük nokta gibi görünüyorlardı. Fakat yakından bir ışık geliyordu; şeker fabrikasının sol tarafında kalıyordu. Acaba Jamie ve adamlarının başı derde mi girmişti? O yönden gelen şarkı seslerini duyabiliyor ve geniş alanı gösteren büyük parıltıyı da görebiliyordum. Buradan bakıldığında huzurlu görünüyordu ama ben pek huzurlu değildim.

Birden su teresinin ve yanık şekerin ötesinde farklı bir koku algıladım – güçlü berbat bir kokuydu, adeta çürümüş et gibi kokuyordu. Öne doğru dikkatlice bir adım attım ve ayağımın altı birden gevşedi.

Sanki gecenin bir parçası diğerlerinden sıyrılmış ve dizime kadar zıplamıştı. Büyük nesne bana doğru harekete geçmişti. Titreyen bacaklarıma doğru bir esinti geliyordu.

Korkunç yüksek sesli bir tıslama, istem dışı attığım çığlığıma uyum sağlamıştı. Büyük, canlı ve leş kokan bir şeyle karşı karşıya olduğuma dair hislerim böylece doğrulanmıştı. Onun ne olduğunu bilmiyordum ama bunun bir parçası olmayacaktım.

Sertçe popomun üzerine oturdum. Ne olacağını görmeyi beklemeden hemen çamurda kendimi toparlayıp emeklemeye başladım. Arkadan geldiğini belirten tıslama ve eşeleme sesleri vardı. Bir esintiyle bir şey ayağıma vurdu ve hemen ayağa fırlayıp koşmaya başladım.

O kadar korkuyordum ki önüme bir adam çıkana kadar karşıma neyin çıkacağının farkında değildim. Adama çarptım. Onun taşıdığı meşale yere düşüp yaprakların arasında tıslayarak söndü.

Adamın elleri omuzlarımı sardı ve arkamda bağrışlar vardı. Yüzümü onun tüysüz göğsüne bastırmıştı, misk kokusu güçlüydü. Güçlükle nefes alarak kendimi topladım ve uzun boylu zenci kölenin yüzüne bakmak için geriledim. O da bana hayretle bakıyordu.

"Hanımefendi, burada ne yapıyorsunuz?" dedi. Ben cevap vermeden önce dikkatini arkamda olan şeye vermişti. Omuzlarımdaki tutuşu gevşedi ve ben de bakmak için arkama döndüm.

Hayvanın etrafında altı adam vardı. İki adam meşale taşıyor, ışık diğer dördünü aydınlatıyordu. Üzerlerinde sadece peştamal gibi bir şey vardı ve ellerinde de keskin kazıklar.

Bacaklarım hâlâ karıncalanıyor ve titriyordu. Bana neyin vurduğunu görünce de neredeyse düşecektim. Nesnenin yaklaşık altı metre uzunluğu ve rom fıçısı gibi zırhlı bir bedeni vardı. Büyük kuyruğunu birden yana savurdu ve yanındaki adamlar korkuyla bağırarak sıçradı. Kertenkele başı onlara doğru döndü ve büyük çenesini yeniden tıslamak için açtı.

Çenesini öyle sert kapadı ki köpek dişlerinin ne kadar sağlam olduğunu anladım. Sanki bize bir şaka yapıyor gibiydi.

"Asla bir timsaha gülme," dedim safça.

"Hayır, madam. Kesinlikle yapmam!" dedi köle, beni bıraktı ve olayın olduğu yere dikkatlice yürümeye başladı.

Adamlar ellerinde tuttukları kazıklarla hayvanı dürtükleyip onu kızdırmaya çalışıyorlardı. Başarılı oldukları da görülüyordu. Hayvanın tombul kısa bacakları yer değiştirirken yere sertçe basıyordu. Hayvan birden hızla sıçradı. Önündeki adam bağırıp geriledi ve dengesini kaybederek çamura düştü.

Benimle çarpışan adam timsahın beline atladı. Ellerinde meşale olan adamlar ise bir ileri bir geri dans ediyor, birbirlerini cesaretlendirmek için bağırıyorlardı. Diğerlerine göre daha geniş yapılı ve elinde kazık olan adamlardan biri öne doğru atıldı. Adam timsahın kafasına vurdu, o sırada düşen köle geriliyor ama ayakları çamurda kayıyordu.

Timsahın sırtındaki adam bir koluyla hayvanın kalın boynunu tutuyor, bir eliyle de burnunu yakalamaya çalışıyordu. Sonunda ağzı kapalı vaziyette

yakaladı ve arkadaşlarına bir şeyler demeye başladı.

Daha önceden fark etmediğim bir figür birden şeker kamışlarının arasından çıkıverdi. Hemen çabalayan ikilinin önüne diz çöküp hiç tereddüt etmeden timsahın çenesinin etrafını halatla sardı. Yükselen zafer çığlıkları diz çöken figürün bir kelimesiyle kesiliverdi.

Ayağa kalktı ve emirler vererek ellerini kollarını sallamaya başladı. İngilizce konuşmuyordu ancak endişesi belirgindi. Hayvanın büyük kuyruğu serbestti, onunla mücadele etmeye çalışan herkesi devirmek için kuyruğunu sağa sola sallıyordu. Darbesinin güçlü olduğunu görünce bacaklarımın ezilip kırılmadığına şaşırıp kaldım.

Kazıklı adam liderlerinin emrine uyarak hemen öne atıldı. Beni esir alan şokun uyuşukluğunu hissedebiliyordum ve bu hayal gibi görünen olayda bile, liderlerinin Ishmael diye çağrılmasına nedense şaşırmadım.

"Haa!" dedi niyetini anlatmak istercesine ellerini yukarıya doğru kaldırarak. Kazık tutan adamlardan ikisi kazıklarını timsahın karnına sapladı ve üçüncüsü de kazığı hayvanın göğsüne sapladı.

"Haa!" dedi Ishmael yeniden ve üç adam da kazıklarını dibine kadar itti. Bir saplanma sesiyle sürüngen kendini havaya attı ve sırtüstü yattı; alt tarafı meşale ışığında beyaz beyaz parlıyordu. Meşale tutanlar yeniden haykırdı. Gürültü kulaklarımı neredeyse sağır edecekti.

Sonra Ishmael bir sözüyle onları durdurdu ve avcunu uzattı. Kelimenin ne olduğunu söyleyemem ama hareketinden bir bıçak istediği belliydi.

Meşalecilerden biri peştamalından denizci kamasını çıkarıp liderinin avcuna bıraktı. Ishmael hemen arkasını dönüp aynı hızla bıçağı timsahın çeneyle boğaz arasına sapladı.

Kan meşale ışığında siyah görünüyordu. Herkes gerileyip güvenli bir yerde durdu ve büyük sürüngenin çırpınarak ölmesini keyifle izledi. Ishmael doğruldu, karanlık şeker kamışlarına karşı gömleği bembeyaz parlıyordu. Diğerlerine nazaran o tamamen giyinikti ve belinde de deriden yapılma bir sürü küçük kese vardı.

Uyuşuk sinir sistemim sayesinde bu zamana kadar ayakta kalabilmiştim. Birden çamurlu yere çöktüm.

Bu hareket Ishmael'in dikkatini çekti. Uzun kafasını bana doğru çevirdi ve gözleri kocaman oldu. Onu gören diğerleri de bana baktı ve inanamamışçasına farklı dillerde yorumlar yapmaya başladılar.

Bunu önemsemiyordum. Timsah hâlâ hırıltılı da olsa nefes alıyordu. Ben de. Gözlerim hayvanın pullu başına odaklıydı, göz bebekleri yeşilimsi altın renginde ince ve dardı. Onun tuhaf gözleri de bana bakıyor gibiydi. Timsah tepetaklak olmuştu ama hâlâ ordaydı.

Yanağımın altındaki çamur serin ve yumuşaktı, timsahın pullarının arasından yükselen buhar gibi siyahtı. Sorular ve yorumlar endişeye dönüşmüştü fakat ben artık dinlemiyordum.

***

Tamamen bilincimi kaybetmemiştim; itip kakışan bedenlerin ve ışığın farkındaydım. Sonra birisi beni kaldırdı ve kucakladı. Heyecanla konuşuyorlardı ama ara sıra onların konuşmalarını duyuyordum. Onlara beni yatırmalarını ve üzerime bir şey örtmelerini söylemek istedim ama dilim dönmüyordu.

Beni taşıyan yardımcım şeker kamışlarını kenara iterken yaprakları yüzüme değiyordu; koçanları olmayan mısır tarlasından geçiyor gibiydik, sadece saplar ve hışırdayan yapraklar vardı. Adamlar artık sohbet etmiyordu, ayak sesleri bile kesilmişti.

Köle kulübelerinin olduğu yere geldiğimizde, görme ve düşünme yetilerimi tekrar kazanmıştım. Sıyrıkların ve eziklerin dışında canım yanmıyordu ama bir şey göremiyordum, çünkü gözlerimi sımsıkı kapamıştım. Kulübelerden birine getirildiğimde öylece kaldım, panikle savaşıyor ve ayağa kalkmadan önce mantıklı bir plan yapmaya çalışıyordum.

Lanet olası Jamie ve diğerleri neredeydi? Eğer iyilerse ya da kötülerse... Buluşma yerimize gelip orada olmadığımı anlayınca ne yapacaklardı? İzlerimden mi beni takip edeceklerdi?

Peki Ishmael? O burada ne halt ediyordu? Onun lanet bir aşçı olmadığını çok iyi biliyordum.

Kulübenin açık kapısından dışarıda şenlik olduğu anlaşılıyordu. İçeriye içki kokusu geliyordu ama rom değildi, kötü kokulu havasız kulübeye haşlanmış patatesin güzel kokusu hakimdi. Tek gözümü araladım ve dışarıda yanan ateşi gördüm. Kapının önünden birileri gelip geçiyordu, bu yüzden her şeyi tam göremiyordum.

Bir zafer haykırışı geldi ve herkes birden kayboldu, sanırım ateşin olduğu yere gitmişlerdi. Muhtemelen timsahı pişirmişlerdi, ben buraya getirildiğimde o da arkamda kazıklarla taşınıyordu.

Yavaşça dizlerimin üzerine yuvarlandım. Onlar işleriyle uğraşırken buradan kaçabilir miydim? Eğer en yakın şeker kamışı tarlasına girersem beni bulamayacaklarından kesinlikle emindim ancak bu karanlıkta nehri bulacağımdan emin değildim.

Jamie'ye ve arkadaşlarına gitme umuduyla ana eve mi dönmeliydim? Düşüncesiyle birden ürperdim. Gözlerimin önüne salondaki uzun boylu beden gelmişti. Ama hem evi hem de tekneyi bulamazsam, bu aysız gecede onları nasıl bulacaktım?

Düşüncelerim birden kapıda beliren gölge yüzünden yarıda kesildi. Ona bir baktım ve hemen doğrularak bir çığlık attım. Figür hemen içeri girip yatağımın yanına diz çöktü.

"Böyle bağırma, kadın," dedi Ishmael. "Benim."

"Doğru," dedim. Sırtımdan soğuk terler boşalıyordu ve kalbimin de hızlı hızlı attığını hissedebiliyordum. "Sanki sen olduğunu anladım da."

Timsahın başını kesmişler, dilini ve ağız kısmını çıkarmışlardı. Ishmael de bir şapka gibi büyük ve ölü şeyi kafasına takmıştı. Gözleri ise dişlerin altında bir parıltıdan ibaretti. Hayvanın boş alt çenesi açık kalmış Ishmael'in yarı yüzünü saklamıştı.

"*Egungun*, sana zarar vermedi, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Arkadaşların sayesinde. Eee... rica etsem şunu çıkarabilir misin?"

Ricamı önemsemeyip yere oturdu ve beni incelemeye koyuldu. Onun yüzünü göremiyordum ama beden dilinden kararsız olduğu anlaşılıyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu en sonunda.

Başka bir fikrim olmadığımdan ona olan biteni anlattım. Öğrendiklerinden dolayı benim kafama vurmaya çalışmadı, gerçi bunu şeker tarlasına çöktüğüm zaman yapabilirdi.

"Ahh," dedi anlatmamı bitirdiğim zaman. Sürüngenin kafasıyla bana doğru yaklaştı. Kafanın burundan akan bir damla elimin üzerine düştü, irkilerek hemen onu eteğime sildim.

"Bayan bu gece burada değil," dedi sonunda, sanki bu konu hakkında bana güvenip güvenmeyeceğinden emin değildi.

"Evet, biliyorum," dedim. Ayağa kalkmak için ayaklarımı altıma doğru çekiyordum. "Sen ya da adamlarından biri beni nehrin yanındaki büyük ağaca götürebilir mi? Eşim beni arıyordur," diye ekledim dikkatle.

"Muhtemelen çocuk da onunladır," diye devam etti Ishmael beni önemsemeyerek. Geilie'nin gittiğini doğruladığında kalbim hızlı hızlı atmıştı, şimdi ise yerinden fırlayacaktı.

"Ian'ı mı aldı? Neden?"

Onun yüzünü göremiyordum ama timsah maskesinin içindeki gözleri keyifle parlıyordu – ama sadece biraz.

"Bayan delikanlıları seviyor," dedi kötü bir sesle.

"Öyle mi?" dedim açıkça. "Onun ne zaman geleceğini biliyor musun?"

Uzun burun birden yukarıya kalktı ama o bana cevap vermeden önce arkamda birinin durduğunu hissetmiştim. Hemen arkama döndüm.

"Seni tanıyorum," dedi kadın, bana bakarken geniş düzgün alnı hafiften kırışmıştı. "Değil mi?"

"Tanışmıştık," dedim şaşkınlıktan zorlukla yutkunarak. "Nasılsınız Bayan Campbell?"

Temiz yün elbisesinin yerini birkaç yerinden yırtılmış pamuklu koyu mavi elbise almış olmasına rağmen, son gördüğüm halinden çok daha iyi

görünüyordu. Yüzü ve bedeni biraz zayıflamıştı ama çökmüş bakışları yok olmuştu.

"İyiyim, teşekkür ederim, madam," dedi nazikçe. Soluk mavi bakışlar hâlâ odaklanma sorunu yaşıyordu. Güneşten bronzlaşmış tenine rağmen Bayan Margaret Campbell hâlâ tam olarak burada sayılmazdı.

Bu etki, onun Ishmael'in giydiği şeyi fark etmemesinden kaynaklanıyordu. Yoksa Ishmael'in kendisini de mi fark etmemişti? Hâlâ bana bakmaya devam ediyordu, yüzünde anlamsız bir ilgi vardı.

"Beni görmeye gelmeniz çok kibar bir davranış, madam," dedi. "İçecek bir şeyler ister misiniz? Belki bir fincan çay? Kırmızı şarabımız yok, çünkü erkek kardeşim güçlü içkilerin nefsi günaha yönlendirdiğini düşünüyor."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim aklıma gelen düşünceleri durdurmaya çalışarak.

Ishmael ayağa kalktı ve Bayan Campbell'ı saygıyla selamladı, bunu yaparken taktığı büyük kafa hafifçe kaydı.

"Hazır mısın, bebeğim?" diye sordu adam yumuşak bir sesle. "Ateş bizi bekliyor."

"Ateş... Evet, elbette," dedi ve bana döndü. "Siz de bana eşlik etmez misiniz, Bayan Malcolm?" diye sordu kibarca. Ben ayağa kalkarken kollarımdan tutarak, "Çay da kısa sürede hazır olur. Ateşin içine bakmak çok hoşuma gidiyor," dedi. "Siz de bazen ateşin içine bakarken bir şeyler gördüğünüzü hayal etmez misiniz?"

"Ara sıra," dedim. Kapı eşiğinde duran Ishmael'e bir göz attım. Kararsızlığı yüzünden okunuyordu ama Bayan Campbell beni de arkasından çekiştirerek ona doğru giderken, Ishmael hafiften omuz silkti ve kenara kaydı.

Dışarıda alanın tam ortasında büyük bir ateş yanıyordu. Timsahın derisi çoktan yüzülmüştü; başı olmayan hayvanın derisi bir kulübenin yanındaki iskeleye gerilmişti. Birkaç tane keskin tahta çubuk ateşin etrafını çevreliyordu, her bir çubukta da et vardı, iştah kabartan kokular etrafı sarmıştı.

Belki üç düzine erkek, kadın ve çocuk ateşin kenarına toplanmış, kahkaha atıp konuşuyorlardı. Bir adam hurdası çıkmış bir gitarla şarkı söylüyordu. Biz alana girdiğimizde adamlardan biri bizi gördü ve "Hoo!" diyerek herkesi susturdu. Konuşmalar ve kahkahalar anında kesildi ve kalabalığa saygıdeğer bir sessizlik hâkim oldu.

Ishmael yavaşça onlara doğru yürürken timsahın başı parlıyordu. Ateş ışığı herkesin yüzünü erimiş karamel gibi gösteriyordu. Bütün siyah gözler bizim gelişimizi izliyordu.

Ateşin yanında küçük bir bank vardı, tahtaların dizimiyle oluşan çardak gibi bir şeye yerleştirilmişti. Burası Bayan Campbell'ın şerefine hazırlanmış olmalıydı ki bayan doğruca oraya oturdu ve bana da yanına oturmam için işaret etti.

Düşmanlığın meraka dönüştüğü bir ifadeyle gözlerin bana odaklandığını hissedebiliyordum ancak ilginin çoğu Bayan Campbell'a yönelikti. Etrafımızı saran yüzlere şöyle bir baktığımda bana tamamen yabancı olduklarını gördüm; Joe Abernathy'nin yüzü gibi değillerdi, onun atalarının soyu Avrupa kanına karıştıkça renkleri açılmıştı.

Gitar çalan adam dizlerine yerleştirdiği küçük bir davulu yanına aldı. Davulun yan taraflarında hayvan resimleri vardı. Adam, davulu kalp atışı gibi ritimle yavaşça çalmaya başladı.

Bayan Campbell'a bir baktım. Ellerini kucağına kavuşturmuş yanımda huzurlu bir şekilde oturuyordu. Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle kıvılcımlar sıçrayan ateşe bakıyordu.

Müziğin ritmine uyan kalabalık ikiye ayrıldı, büyük bir sepet taşıyan iki kız alana geldi. Sepetin sapı beyaz güllerle bezeliydi ve kapağı bir açılıp bir kapanıyordu, içinde bir şey olduğu belliydi.

Kızlar sepeti Ishmael'in ayakucuna bırakırken onun tuhaf başlığına da korku dolu gözlerle baktılar. Ishmael kızların başını eliyle sıvazlayıp bir şeyler mırıldandı ve onların çekilmesine izin verdi. Ishmael'in yukarı kaldırdığı avuçlarında sarı-pembe bir parıltı belirdi, sanki kızların örülmüş saçlarında kelebekler uçuşuyordu.

İzleyiciler bu zamana kadar sessizliklerini korumuşlardı. Bu sessizlik hâlâ devam ediyordu ama bir dahaki sefere ne olacağını merak ederek, olacakları görmek için boyunlarını uzatıp biraz daha yaklaşıyorlardı. Davul daha hızlı çalmaya başlamıştı fakat yumuşak ritimlerini sürdürüyordu. Kadınlardan biri taş bir şişe tutuyordu, öne doğru bir adım atıp onu Ishmael'e verdi ve yeniden kalabalığa karıştı.

Ishmael likör şişesini alıp yerdeki sepetin etrafına döktü. Anlık da olsa sakinleşen sepet yapılan bu hareketten ve içkinin keskin kokusundan rahatsız olmuşçasına hareket etti.

Bezle sarılı kazığı tutan biri öne çıktı ve kazığı üstündeki bezler tutuşup yanana kadar ateşte tuttu. Ishmael'in bir kelimesiyle de meşaleyi likörün döküldüğü yere uzattı. Alevler mavi renkli bir çember gibi yükselip sönerken izleyiciler hep bir ağızdan inledi. Sepetten ise "Üüürü-üü," diye bir ses yükseldi.

Bayan Campbell kımıldadı ve şüpheyle sepete baktı.

Sanki horozun sesi bir işaretmiş gibi bir flüt çalmaya ve kabalık uğuldamaya başladı.

Ishmael ayağa kalkıp bizim oturduğumuz çardağa doğru geldi, elinde kırmızı bir örtü vardı. Bununla Margaret'ın bileğini sardı ve işini bitirdiğinde de bayanın elini kucağına bıraktı.

"Ahh, bir mendilim var!" diye bağırdı Margaret ve biraz bilinçsizce bileğini kaldırıp burnunu sildi.

Benim haricimde kimse bunu görmemiş gibiydi. Bütün ilgi, kalabalığın önünde durmuş benim anlayamadığım bir dilde konuşan Ishmael'deydi. Sepetteki horoz yeniden öttü ve sepetin sapındaki beyaz güller titredi.

"Umarım bunu bir daha yapmaz," dedi Margaret Campbell biraz aksice. "Eğer bir daha yaparsa bu üçüncü olacak ve bu da kötü şans demektir, değil mi?"

"Öyle mi?" Ishmael şimdi geri kalan likörü çardağın etrafına döküyordu. Alevlerin Margaret'ı şaşırtmamasını umuyordum.

"Ahh, evet. Archie böyle söylüyor. 'Horoz üç kez ötmeden sen bana ihanet etmezsin.' Archie kadınların her zaman ihanet ettiğini söyler. Sence de böyle mi?"

"O senin görüşüne bağlı bence," diye mırıldandım olanları izleyerek. Bayan Campbell bu salınan ve mırıldanan kölelere, müziğe, hareket eden sepete ve kalabalıktan ona verilen küçük eşyaları alan Ishmael'e alışkın gibi görünüyordu.

"Acıktım," dedi. "Umarım çay birazdan hazır olur."

Ishmael bunu duymuştu. Belinde asılı olan keselerden birine uzanıp sarılı küçük bir yığın çıkardı, kırılmış eski bir porselen fincan gibi görünüyordu, kenarlarındaki altın işleme görülebiliyordu. Ishmael bunu nazikçe Margaret'ın kucağına bıraktı.

"Ahh, ne güzel," dedi Margaret mutlu bir şekilde ellerini çırparak. "Belki kurabiye de vardır."

Ne var ki ben öyle düşünmüyordum. Ishmael kalabalığın ona verdiği eşyaları vermişti. İçlerinde birkaç tane küçük kemik, yasemin dalı, tahtadan yapılmış iki ya da üç tane küçük figür vardı, her biri küçük bir beze sarılıydı.

Ishmael yeniden konuştu ve meşaleyi yere tutmasıyla çardağın etrafını alevler sardı. Ama alevler hemen söndü ve serin gecede havayı yanık kokusu aldı. Ishmael sepeti açıp horozu çıkardı.

Büyük sağlıklı bir horozdu, meşalenin ışığında siyah tüyleri parlıyordu. Horoz çılgınca debeleniyor ve ciyaklıyordu ancak kaçmasını önlemek için ayakları sarılmıştı. Ishmael bir şeyler söyleyerek selam verdi ve horozu Margaret'a teslim etti.

"Ahh, teşekkürler," dedi bayan kibarca.

Horoz boynunu uzattı, ibiği kıpkırmızı parlıyordu. Yeniden ötmeye başladı ve Margaret onu salladı.

"Yaramaz kuş!" dedi öfkeyle ve horozu ağzına yaklaştırıp kafasının arkasını ısırdı.

Margaret bahtsız horozun başını burkarken ense kemiklerinin kırıldığını ve horozun iniltiye benzer sesler çıkardığını duyabiliyordum.

Sonra canı çıkmış horozu göğsüne bastırdı. Elbisesi de olduğu gibi kan olmuştu. Hayvanın akan kanıyla fincan doldurulurken, "Tamam, canım her şey geçti," dedi Margaret.

Kalabalık ilk başta çığlık atmıştı ama şimdi herkes sessizce olanları izliyordu. Flüt bile sessizleşmişti ama davul öncekinden daha sesli bir şekilde çalınıyordu.

Margaret kanı süzülmüş bedeni kenara koydu ve kalabalıktan çıkan bir çocuk onu aldı. Margaret kana bulanmış eliyle çay fincanını alırken eteğindeki kanı silkeledi.

"Önce misafirler," dedi nazikçe. "Bir yudum almaz mısınız, Bayan Malcolm?"

Ishmael sayesinde buna cevap vermekten kurtulmuştum. Bana kaba bir boynuz kabı verip bunu içmemi söylemişti. Başka bir seçeneğim olmadığından içmeye başladım.

Yeni damıtılmış bir romdu, boğazımı yakacak kadar keskin olduğundan öksürdüm ve hapşırdım. İçkinin içindeki bitkileri boğazımda ve burnumda hissedebiliyordum; likörle ıslatılmış bir bitkiydi. Pek acı değildi ama hoştu.

Benimki gibi diğer kaplarda kalabalıkta elden ele dolaşıyordu. Ishmael biraz daha içmem için bana işaret etti. Ben de kabı bir kez daha dudaklarıma götürdüm ama pek fazla içmedim. Burada her ne olacaksa aklımın başımda olması gerektiğini düşünüyordum.

Bayan Campbell ise zarif yudumlarla bütün fincanı içti. Kalabalık olacakları sabırsızlıkla bekliyordu. Yavaşça sallanmaya başladı ve bir kadın acılı şarkısı havayı doldurdu. Kısık sesi davulun ritimlerine uyuyordu.

Ishmael'in maskesinin gölgesi yüzüme düşmüştü, bakmak için başımı yukarı kaldırdım. O da yavaşça bir ileri bir geri sallanıyordu. Giydiği beyaz gömleğin omuzlarında kan lekesi vardı ve göğsü ter içindeydi. Birden kafasındaki timsahın yaklaşık on beş kilo olduğunu düşündüm, çünkü Ismael'in ense ve omuz kasları ağırlıktan gerilmişti.

Ellerini yukarıya kaldırdı ve o da şarkıya katıldı. Sırtımdan aşağıya bir ürpertinin indiğini hissedebiliyordum. Yüzü maskeli olabilirdi ama sesi aynı Joe'nun sesiydi; derinden, tatlı ve güçlü. Gözlerimi kapadığımda Joe'yu görebiliyordum, gülümsediği zaman arkadaki altın dişi ortaya çıkardı.

Sonra gözlerimi açtım ve yarı sersemlemiş halde timsahın korkunç maskesi yerine, ateşin o soğuk acımasız gözlerde sarı yeşil renkte parıldadığını gördüm. Ağzım kurumuştu ve kulaklarım da söylenen bu tatlı, güçlü sözlerle uğuldamaya başlamıştı.

Ishmael bütün ilgiyi kendi üzerine topluyordu; siyah gözler ona odaklanmış ve herkes şarkıya eşlik etmeye başlamıştı.

Gözlerimi yeniden kapatıp başımı sertçe iki yana salladım. Tahta bankın kenarına tutundum, sanki onun gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Sarhoş olmadığımı biliyordum; romun içine hangi bitki karıştırıldıysa çok güçlüydü. Onun bir yılan gibi kanımda kıvrıldığını hissedebiliyordum. Bunun devam etmesine mani olmak için gözlerimi sıkıca kapalı tutuyordum.

Kulaklarımı tıkamamıştım ama sesler alçalıp yükseliyordu. Böyle ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Kendime geldiğim zaman davulun ve şarkının bittiğini fark ettim.

Ateşin etrafı tamamen sessizdi. Ateşin çıtırtısını ve akşam rüzgârında şeker kamışı yapraklarının hışırtısını duyabiliyordum. Bir fare de benim arkamdaki kulübenin çatısına tırmanmıştı.

İlaç hâlâ damarlarımda dolaşıyordu ancak etkisi azalıyordu; yeniden düşünmeye başlamıştım. Ama kalabalık öyle değildi. Hepsi gözlerini kırpmadan duruyordu. Birden aklıma benim zamanımdaki vudu efsanelerini, zombileri ve büyü yapan vudu rahiplerini hatırladım. Geilie ne demişti? *Hepsinde bir gerçeklik payı vardır*.

Ishmael yeniden konuşmaya başladı. Başındaki timsah maskesini çıkarıp ayakucuna koydu, gölgede gözleri simsiyah görünüyordu.

"*Ils sont arrivés*," dedi Ishmael sessizce. *Geldiler*. Terlemiş yüzünü kaldırdı ve kalabalığa baktı.

"Kim sormak ister?"

Buna cevapmış gibi kalabalığın arasından genç bir kadın ortaya çıktı, sersemlemiş gibiydi ve çardağın önüne diz çöktü. Bir elini hamile bir kadın şeklindeki tahta figürlerden birine koydu.

"*Aya, gado,*" dedi yanımdaki ses ama konuşan Margaret Campbell değildi. Ses yaşlı bir kadının sesiydi ve soruya olumlu bir cevap vermişti.

Genç kadın sevinçten bağırıp yerlere kapandı. Ishmael ayağıyla onu hafifçe dürttü ve kadın çabucak ayağa kalkıp yeniden kalabalığa karıştı. Elindeki küçük figüre selam verip devamlı "*Mana, mana,*" diyordu.

Bir sonraki genç bir delikanlıydı. Yüzünden bir önceki kadının erkek kardeşi olduğu belliydi. Az önceki kadın, kardeşi konuşmadan önce delikanlının başını okşamıştı.

"*Grandmêre,*" dedi çocuk genizden Fransızca konuşarak.

Delikanlı yere bakarak utangaç bir şekilde sorusunu sordu. "Sevdiğim kadın aşkıma cevap verecek mi?"

Yanımdaki kadın kahkaha koyuverdi, yaşlı sesi alaylı ama nazikti. "*Certainement,*" diye cevap verdi. "Verecek fakat onun peşinde dolanan üç kişi daha var. Sen başka birini bul; daha çirkin ama varlıklı."

Genç delikanlı kederli bir halde geri çekildi ve yerini yaşlı bir adama bıraktı. Adam küçük figürlerden birine dokunurken acı dolu bir sesle Afrika dilini konuşmaya başladı. Hiçbir şey anlamıyordum.

"*Setato hoye*," dedi. Bu sefer yanımdaki ses değişti. Bu sefer erkek sesiydi ama çok yaşlı bir ses değildi ve öfkeyle aynı dili konuşuyordu.

Göz ucuyla yanıma baktım ve ortalık sıcak olmasına rağmen tüylerim diken diken oldu. Artık yüz Margaret'ın yüzü değildi. Yüz hatları aynıydı ama gözleri parlamış, dikkatle soru sorana bakıyordu. Ağız kıvrımları sertleşmiş ve boğazı bir kurbağanınki gibi şişmeye başlamıştı.

"Buradalar," demişti Ishmael. Gerçekten de 'onlar' buradaydılar. Ishmael yan tarafta duruyordu, sessizdi ama dikkatlice izliyordu. Margaret'a bakmadan önce gözlerinin bir an bana odaklandığını görebilmiştim.

"Onlar." Tek tek insanlar geliyor, diz çöküp sorularını soruyorlardı. Bazıları İngilizce, bazıları Fransızca ya da kendi Afrika dillerini konuşuyordu. Bütün söylenenleri anlamıyordum ama sorular Fransızca ya da İngilizce olduğunda ilk başta saygı sözleriyle sorularına başlıyorlardı; 'Büyükbaba' ya da 'Büyükanne' ve bir kez de 'Teyze' demişlerdi.

Yanımdaki kadının hem yüzü hem de sesi değişiyordu, 'onlar' sorulara cevap veriyordu; kadın ya da erkek, orta yaşlı ya da yaşlı, ateşin kıvılcımlarıyla Margaret'ın yüzü de değişiyordu.

Siz de bazen ateşin içine bakarken bir şeyler gördüğünüzü hayal etmez misiniz? Kendi sesi aklıma gelmişti, ince ve çocuksuydu.

Onu dinlerken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Ishmael'in yeniden yakalanmayı ve köle edilmeyi göze alıp, neden buraya geldiğini sonunda anlamıştım. Ne arkadaşına, ne aşkına, ne de köle arkadaşlarına sadık olduğu için gelmişti, tek sebebi güçtü.

Geleceği söylemek için güç diye neyi kullanıyordu? Topluluğa baktığımda bunun cevabını alabiliyordum. Ishmael Margaret için geri gelmişti.

Bir müddet bu böyle devam etti. İlacın etkisinin ne zaman geçeceğini bilmiyordum ama bazılarının sağa sola dağılıp uyukladıklarını görebiliyordum. Diğerleri ise sessizce kulübelerine çekiliyordu. Bir müddet sonra neredeyse tamamen yalnızdık. Ateşin etrafında sadece birkaç kişi kalmıştı, hepsi de erkekti.

Hepsi de kendinden emin bir şekilde konuşuyordu, diğer kölelere göre en azından onlar böyle şeylere alışkın gibi görünüyorlardı. Olanları izleyerek grup halinde geri çekildiler ve içlerinden biri öne çıkıp konuşmaya başladı.

Ateşin etrafındaki uyuyan kişileri göstererek, "Hepsi bitti, efendim," dedi Ishmael'e, "Sorma sırası sizde."

Ishmael'in yüzünde gülümsemeden başka bir şey yoktu ama birden endişelenmişti. Belki yanındaki adamlar yüzündendi. Tehdit edici görünmüyorlardı fakat ilgilerini Margaret'tan ziyade Ishmael'e vermişlerdi.

Sonunda Ishmael başıyla onayladı ve Margaret'a döndü. Bu süre zarfında kadının yüzü tamamen ifadesizdi, gözlerinin arkasında kimse yok gibiydi.

"Boussa," dedi Ishmael. "Gel, Boussa."

Ateşin içine düşmeden, mümkün olduğunca uzaklaşabildiğim kadar Margaret'tan uzaklaştım. Boussa her kimse hemen gelmişti.

"Duyuyorum." Ishmael'inki kadar derin bir sesti ama daha hoş olabilirdi. Elbette değildi. Adamlardan biri istem dışı olarak geri çekildi. Ishmael yalnızdı; diğerleri uzak duruyor gibiydi, sanki Ishmael kötü bir şey yapıyordu.

"Bana istediğimi söyle, Boussa," dedi Ishmael.

Margaret başını yana eğdi, açık mavi gözleri keyiften parlıyordu. "Ne bilmek istiyorsun?" dedi derin ses alayla. "Ne için, efendim? Sana her şeyi söyleyebilirim, hiçbir şeyi de söylemeyebilirim."

Ishmael'in yüzündeki gülümseme Boussa'nınkiyle aynıydı.

"Doğru söylüyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bunlar–" Gözlerini ondan ayırmadan etrafındaki insanları gösterdi. "Benimle gelecekler mi?"

"Gelebilirler," dedi derin ses. Hoş olmayan bir şekilde kıkırdadı.

"Anne Kurtçuk üç gün içinde ölecek. Burada onlara hiçbir şey olmayacak. Benden istediğin bu kadar mı?" Bir cevap beklemeden Boussa iyice esnedi ve Margaret'ın ağzından bir geğirme sesi yükseldi.

Margaret ağzını kapadı ama gözleri öylece bakmaya devam ediyordu. Adamlar bu bakışların farkında değildi, heyecanlanmışa benziyorlardı fakat Ishmael bana bakarak onları susturdu. Birden sessizleştiler, giderken hâlâ bana bakıp mırıldanıyorlardı.

Son adam da alandan gittiğinde Ishmael gözlerini kapadı ve omuzları çöktü. Birden içimin çekildiğini hissettim.

"Ne–" diye başladım ama sonra sustum. Ateşin karşısındaki şeker kamışı tarlasından biri çıkmıştı. Şeker kamışı gibi uzun boylu olan Jamie'nin beyaz gömleği saçlarının kızıllığı gibi ateşte kıpkırmızı parlıyordu.

Bir parmağını dudaklarına götürdü ve ben de başımı salladım. Bir elimle eteğimi tutarken ayaklarımı da topluyordum. Hemen ayağa kalkıp ateşin

karşısına koşacaktım ve Ishmael beni yakalamadan Jamie ile birlikte buradan kaçacaktım. Peki Margaret ne olacaktı?

Tereddütle ona baktım ve yüzünün bir kez daha canlandığını gördüm. Güzel hevesli dudakları aralandı ve parlayan gözlerini kıstı, öyle ki ateşin karşısına bakarken tamamen yana yatık görünüyorlardı.

"Baba?" dedi Brianna'nın sesi.

***

Tüylerim diken diken olmuştu. Bu Brianna'nın sesi, Brianna'nın yüzüydü. Gözleri koyu mavi ve yana yatıktı.

"Bree?" diye fısıldadım ve yüz bana döndü.

"Anne," dedi kızımın sesi derinden gelen bir sesle.

"Brianna," dedi Jamie ve yüz ona döndü.

"Baba," dedi büyük bir merakla. "Senin olduğunu biliyordum. Her zaman seni hayal ediyorum."

Jamie'nin yüzü bembeyaz olmuştu. Sessizce dua ettiğini ve istavroz çıkardığını görebiliyordum.

"Annemin yalnız gitmesine izin verme," dedi ses kararlılıkla. "Sen de onunla git. Sizi hep kollayacağım."

Ateşin çıtırtısından başka bir ses duyulmuyordu. Ishmael yanımdaki kadına odaklanmıştı. Sonra kadın Brianna'nın yumuşak sesiyle yeniden konuştu.

"Seni seviyorum, baba. Seni de anne." Bana doğru yaslandı ve taze kan kokusunu alabildim. Sonra dudakları benimkine dokundu ve ben çığlık attım.

Ayağa kalkıp karşı tarafa geçtiğimi hatırlamıyorum. Tek bildiğim Jamie'ye sarıldığım ve yüzümü ceketine gömdüğümdü, titriyordum.

Yanağımın altındaki kalbi hızlı hızlı atıyordu ve onun da titrediğini düşünüyordum. Elinin belimde olduğunu ve kolunun da sımsıkı omuzlarımı

sardığını hissedebiliyordum.

"Tamam," dedi, sesini ayarlamak için göğsünün inip kalktığını hissediyordum. "Gitti."

Bakmak istemiyordum ancak ateşe doğru bakmak için kendimi zorladım. Huzurlu bir sahne vardı. Margaret Campbell bankta sessizce oturuyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ve elindeki uzun siyah tüyü dizlerine sürtüyordu. Ishmael ise onun arkasında duruyor, eliyle onun saçlarını okşuyordu. Alçak ve yumuşak bir sesle ona bir şeyler mırıldanıyordu.

Korku dolu yüze bakmak için arkasına dönerek, "Ahh, hiç yorgun değilim!" dedi kadın ona. "Ne kadar güzel bir partiydi, değil mi?"

"Evet, bebeğim," dedi Ishmael kibarca. "Ama şimdi dinlenmen lazım." Döndü ve ıslık çaldı. Birden iki kadın karanlığın içinden çıkıverdi; çağrılmayı bekliyor olmalılardı. Ishmael onlara bir şey söyledi ve onlar da hemen Margaret'ı kaldırıp, Afrika dilinde ve Fransızca bir şeyler söyleyerek onu uzaklaştırdılar.

Ishmael ateşin karşısında bize bakıyordu. Geilie'nin heykellerinden biri gibi görünüyordu.

"Yalnız gelmedim," dedi Jamie. Sanki silahlı askerlerin olduğunu ima edercesine arkasındaki şeker tarlasını gösteriyordu.

"Ahh, yalnız da gelebilirdiniz, efendim," dedi Ishmael hafif bir gülümsemeyle. "Önemli değil. *Loa* sizinle konuştu. Benden korunacaksınız." Bir arkasına bir bize bakıyordu.

"Bir *loa*nın beyaz bir adamla konuştuğunu hiç duymamıştım." Bunu unutmak istercesine başını iki yana salladı. "Şimdi gidin," dedi sessizce emir vererek.

"Daha değil." Jamie kolunu omzumdan çekti ve doğruldu. "Ian adındaki bir çocuk için geldim. Onsuz hiçbir yere gitmiyorum."

Ishmael kaşlarını yukarıya kaldırdı.

"Yaa," dedi yeniden. "O çocuğu unutun. Çoktan gitti."

"Nereye gitti?" diye sordu Jamie sertçe.

Ishmael ona bakarken başını yana eğdi.

"Anne Kurtçuk ile gitti, efendim," dedi. "Ve onun gittiği yere siz gidemezsiniz. O çocuk gitti, efendim," dedi yeniden konuşmayı bitirircesine. "Siz de gidin, siz zeki bir adamsınız." Etrafı dinlemek için sustu. Uzaklardan bir yerden davul çalınıyordu.

"Yakında diğerleri de gelecek," dedi. "Size benden zarar gelmez, efendim ama onları bilemem."

"Diğerleri kim?" diye sordum. *Loa* şokunu atlatabilmiştim ama yine de korkuyla konuşuyordum.

"Sanırım Maronlar," dedi Jamie. Tek kaşını kaldırarak Ishmael'e baktı. "Yoksa sen de mi?"

Rahip başını 'evet' anlamında salladı.

"Bu doğru," dedi. "Boussa'nın ne dediğini duydunuz? *Loa* bizi koruyor, biz gidiyoruz." Kulübeleri ve arkasındaki tepeleri gösterdi. "Davullar onlar tepelerden aşağıya insin diye çalınıyor, gitmek için çok güçlüyüz."

Sohbeti bitirircesine gitmek için arkasını döndü.

"Bekle!" diye seslendi Jamie. "Onun nereye gittiğini söyle. Bayan Abernathy ve çocuğun!"

Ishmael arkasını döndü, omuzları timsah kanıyla kaplıydı.

"Abandawe'e," dedi.

"Peki orası nerede?" diye diretiyordu Jamie sabırsızca. Bir elimi koluna koydum.

"Nerede olduğunu ben biliyorum," dedim ve Ishmael'in gözleri şaşkınlıktan büyüdü. "En azından Hispanyola'da olduğunu biliyorum. Lawrence bana anlatmıştı. Geilie'nin ondan istediği şey o yerin nerede olduğunu öğrenmekti."

"O ne peki? Bir köy, bir kasaba?" Jamie'nin gerildiğini hissedebiliyordum, gitmek için sabırsızlanıyordu.

"Bir mağara," dedim, sıcak hava ve ateşe rağmen üşüdüğümü hissediyordum. "Eski bir mağara."

Ishmael, "Abandawe büyülü bir yerdir," diyerek lafa karıştı, sesi oldukça yumuşaktı sanki yüksek sesle konuşmaya korkar gibiydi. Sonra gözlerini bana dikti. "Clotilda, Anne Kurtçuk'un seni yukarıya götürdüğünü söyledi. Belki orada ne yaptığını sen biliyorsundur?"

"Biraz." Dudaklarımın kuruduğunu hissediyordum. Geilie'nin kandan bahsederken, yumuşak tombul beyaz ellerinin mücevherlerde dolaştığını hatırlayabiliyordum.

Sanki bu düşünceyi anlamış gibi Ishmael bana doğru yürüdü.

"Sana sordum, kadın. Hâlâ âdet görüyor musun?"

Jamie birden kolunu çekti ama ben sakin olması için onu tuttum.

"Evet," dedim. "Neden? Bununla ne ilgisi var?"

Vudu rahibinin huzursuz olduğu belliydi; bana ve kulübelere doğru baktı. Arkasındaki karanlıkta bir hareketlenme vardı. Arkasındakiler şeker kamışlarının fısıltısı gibi konuşup bir sağa bir sola koşuşturuyorlardı. Gitmek için hazırlanıyorlardı.

"Âdet gören bir kadın büyüyü öldürür. Sen görüyorsun ve güçlüsün, büyü sana işlemez. Yaşlı kadınlar büyü yapar, kimileri buna cadı derler. Bizler *loa* deriz, hem iyileştirir hem de hasta ederler." Uzun bir müddet bana baktı ama sonra başını iki yana salladı.

"Ama Anne Kurtçuk'un yaptığı büyüyü sen yapamazsın. O büyü onu öldürecek ama seni de öldürecek." Boş bankı gösterdi. "Boussa'nın ne dediğini duydun. Anne Kurtçuk'un üç gün içinde öleceğini söyledi. Çocuğu da aldı, o da ölecek. Siz de onu takip edeceksiniz, efendim. Muhtemelen siz de öleceksiniz."

Jamie'ye baktı ve bileklerini adeta bağlıymış gibi çapraz tutarak kollarını öne doğru uzattı. "Sana *amiki* diyorum," dedi. Görünmez bağı kopartarak ellerini aşağıya indirdi. Birden arkasını döndü ve karanlıkta kayboldu. Ondan geriye adım ve eşya taşıma sesleri kaldı.

"Tanrım sen bizi koru," diye mırıldandı Jamie. Bir elini saçlarına götürdü, sönmeye dönen ateşte saçları parlıyordu.

"Sen bu yeri biliyor musun, Sassenach? Geilie'nin Ian ile gittiği yeri?"

"Hayır, tek bildiğim Hisponyala tepelerinden birinde olduğu. Bir de içinden nehir geçiyormuş."

"O zaman Stern'i almalıyız," dedi kararlı biçimde. "Hadi gel, diğerleri nehir kenarında."

Onu takip etmek için atıldım fakat şeker tarlasının yanındayken arkama bakmak için döndüm.

"Jamie! Bak!" Arkamızda ateş sönüyordu ama çok uzaklarda Rose Hall küçük bir leke gibi görünüyordu. Arkasındaki tepede gökyüzü kırmızı renkteydi.

"Yanan Howe'un yeri olmalı," dedi. Tamamen duygusuzca konuşuyordu. Dağın sol tarafını işaret etti, küçük bir portakal kızarıklığı vardı. "Sanırım orası da On İki Ağaçlar."

Davul sesi gecenin karanlığında nehrin yukarısından aşağısına doğru yankılanıyordu. Ishmael ne demişti? *Davullar onlar tepelerden aşağıya insin diye çalınıyor, gitmek için çok güçlüyüz*.

Küçük bir köle grubu kulübelerden çıkıyordu, kadınlar bebeklerini, bohçalarını ve tencerelerini taşıyorlardı. Bir genç kadın da nazikçe Margaret Campbell ile birlikte yürüyordu.

"Bayan Campbell!" diye bağırdı Jamie. "Margaret!"

Margaret ve arkadaşı durdu. Genç kadın Jamie ile kadının arasına girdi ama Jamie zarar vermeyeceğini anlatmak için iki elini yukarıya kaldırdı ve kadın da gönülsüzce çekildi.

"Margaret," dedi. "Margaret, beni tanımadın mı?"

Jamie'ye boş boş bakıyordu. Çok yavaşça Jamie kadının yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Margaret," dedi. "Margaret, duy beni! Beni tanıdın mı, Margaret?"

Kadın gözlerini kırpıştırdı ve yumuşak yüzü yeniden hayata döndü. *Loa*nın ona sahip olduğu gibi bir şey değildi. Bu korkunun utanmaya karıştığı bir ifadeydi.

"Evet, seni tanıdım, Jamie," dedi sonunda. Sesi bir genç kızınki gibi canlı ve saftı. Gözleri bir kez daha canlandı, yüzü hâlâ Jamie'nin elleri arasındaydı. "Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu, Jamie," dedi onun gözlerine bakarak. "Ewan'dan bir haber aldın mı? O iyi mi?"

Jamie bir müddet öylece kaldı, yüzü hissettiği duyguları gizleyebiliyordu.

"Çok iyi," diye fısıldadı sonunda. "Hem de çok iyi, Margaret. Seni görene kadar saklamam için bunu bana verdi." Başını eğdi ve kibarca kadını öptü.

Birkaç kadın izlemek için sessizce durdu. Bunu görünce hareketlendiler ve birbirlerine bakarak mırıldanmaya başladılar. Jamie Margaret Campbell'ı bırakıp çekildiğinde, kadınlar onu korumak ister gibi hemen Margaret'ın etrafını sardı.

Margaret kendindeydi, gözleri hâlâ Jamie'deydi ve dudaklarında bir gülümseme vardı.

Yardımcısı onun kolundan tutup götürürken, "Teşekkürler, Jamie!" diye seslendi. "Ewan'a çok yakında onunla birlikte olacağımı söyle!" Diğer kadınlar hayaletler gibi şeker tarlalarının arasında kayboldu.

Jamie o tarafa gitmek için hareket etti fakat ben onu durdurdum.

Çiftlik evinin salonunda olanları hatırlayarak, "Bırak gitsin," diye fısıldadım. "Jamie, bırak gitsin. Onu durduramazsın. O onların yanında mutlu."

Bir anlığına gözlerini kapadı sonra 'tamam' anlamında başını salladı.

"Evet, haklısın." Arkasını döndü ancak birden durdu. Ben de onun baktığı yeri görmek için döndüm.

Şimdi Rose Hall'da da ışık vardı. Fener ışıkları aşağıyı ve üst katları aydınlatıyordu. Biz izlerken, ikinci kattaki gizli çalışma odası da parlamaya başlamıştı.

"Gitme vakti," dedi Jamie. Elimi tuttu ve karanlık şeker tarlalarının arasında koşmaya başladık. Havada yanık şeker kokusu vardı.

62

Abandawe

"Vali filikasını alabilirsin. Küçüktür ama suya dayanıklıdır." Grey çalışma masasının çekmecelerini karıştırıyordu. "Onu sana vermesi için görevliye bir emir yazacağım."

"Evet, bir tekneye ihtiyacımız var. *Artemis*'i riske atamam. O Jared'ın. En iyisi bir tane tekne çalmak, John." Jamie kaşlarını çattı. "Ne olursa olsun bu işin içinde sen olmayacaksın. Zaten başında yeterince dert var."

Grey üzgün bir halde gülümsedi. "Dert mi? Evet, dört çiftlik evinin yanmasını ve iki yüz kölenin kaçmasını dertten sayabilirsin. Tanrı bilir köleler nereye gitti! Ama kimsenin bu şartlar altında benim arkadaşlarımı önemseyeceğini sanmıyorum. Maronların ve Çinli'nin korkusuyla bütün ada panik içinde. Bunların arasında bir kaçakçı çok ama çok önemsiz."

"Beni önemsiz olarak değerlendirmen çok rahatlatıcı," dedi Jamie soğuk bir sesle. "Fakat biz bir tekne çalacağız. Eğer yakalanırsak ne adımı duydun ne de beni gördün, tamam mı?"

Grey öylece ona bakakaldı. Yüzünden içine düştüğü karmaşa belli oluyordu; neşe, korku ve öfke bir aradaydı.

"Bu doğru mu?" dedi sonunda. "Senin tutuklanmana izin verip asılmanı izlemek ve benim şanım lekelenecek diye bunlara ses çıkarmamam mümkün mü? Jamie, sen beni ne sanıyorsun?"

Jamie'nin dudakları hafiften seğirdi.

"Arkadaşım John, eğer senin arkadaşlığını ve lanet olası tekneni alırsam, sen de benim sözümü dinleyip çeneni tutacaksın, tamam mı?"

Vali bir müddet ona bakıp dudaklarını büzdü, sonra yenilgiyi kabul ederek omuzları çöktü.

"Tamam. Yakalanmamaya çalışırsan çok ama çok memnun olurum."

Jamie güldüğünü belli etmemek için dişlerini sıktı. "Denerim, John."

Vali bitkin bir halde koltuğuna oturdu. Gözlerinin altında halkalar vardı ve kusursuz gömleğinin de rengi solmuştu; dünden beri kıyafetlerini değiştirmediği belli oluyordu.

"Tamam. Nereye gittiğini bilmiyorum ve sanırım bilmemem benim için daha iyi. Lakin Antigua'nın seyir hattında olmamaya dikkat et. Kışlalardan toplayabildikleri kadar denizci toplamaları için bu sabah bir tekne yolladım. Kaçan Maronlar isyan çıkarabilir diye kasabayı ve limanı korumak için yarından sonra bu yol üzerinden gelecekler."

Jamie'nin bakışını yakalamıştım, soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı ama başını iki yana salladı. Yallahs Nehri'ndeki ayaklanmayı ve kölelerin kaçtığını anlatmıştık ki bunları zaten kendi kaynaklarından öğrenebilirdi. Ama o gece ne gördüğümüzü, küçük koyda yelkenlerin altında neler olduğunu anlatmamıştık.

Nehir simsiyahtı ama geniş suyolunda belirsiz bir ışık vardı. Onların geldiğini duymuştuk ve gemi bizi görmeden önce saklanmak için neyse ki zamanımız olmuştu; *Bruja* yanımızdan geçerken davul sesleri ve sevinç bağrışları nehirde yankılanıyordu. Hiç şüphesiz korsanların bedenleri suda bir yere çürümeye atılmıştı.

Yallahs Nehri'ndeki kaçak köleler Jamaika'nın dağlarına değil, muhtemelen Hispanyola'daki Boussa'yı takip edenlere katılmaya denize gitmişlerdi. Kingston halkının kaçan kölelerden korkmasına gerek yoktu ama Kraliyet Donanması dikkatini bizim gitmek istediğimiz Hispanyola yerine buraya vermesi daha iyiydi.

Jamie gitmek için ayağa kalktı ama Grey onu durdurdu.

"Bekle. Bayan Fraser için güvenli bir yer aramayacak mısın?" Bana bakmıyordu bunu sadece Jamie'ye söylemişti. "Eğer bana güvenir, onu bana emanet edersen çok memnun olurum. Sen dönene kadar bu konakta kalabilir. Kimse ona bir şey yapamaz, hatta burada olduğunu bile bilmez."

Jamie duraksadı ama bunu söylemenin daha nazik bir yolu yoktu.

"O benimle gelmeli, John," dedi. "Başka bir seçeneğimiz yok. Gelmek zorunda."

Grey'in bana bakmasıyla bakışlarını benden uzaklaştırması bir oldu ancak ben gözlerindeki kıskançlığı görebilmiştim. Onun için üzgündüm ama söyleyecek bir şeyim yoktu; ona gerçeği anlatmanın bir yolu yoktu.

"Evet," dedi ve zorlukla yutkundu. "Elbette, anlıyorum."

Jamie bir elini ona uzattı. Grey bir an duraksadı ama sonra tuttu.

"İyi şanslar, Jamie," dedi alçak bir sesle. "Tanrı sizinle olsun."

***

Fergus bizi oldukça zorlamıştı. Bizle gelmek için defalarca tartışmıştı. Kaçakçıların da bizimle birlikte geleceğini öğrenince bu tartışma katlanmıştı.

"Onları alıyorsun ama beni götürmüyorsun?" Fergus'un yüzü öfkeden parlıyordu.

"Evet," dedi Jamie açıkça. "Kaçakçılar ya dul ya da bekâr ama sen evli bir adamsın." Marsali'ye bir göz attı, kız sessizce durmuş tartışmayı izliyordu ne var ki yüzü endişe içindeydi. "Onun evlenmek için çok genç olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. O dul olmak için çok genç. Sen burada kalıyorsun." Ve böylece konu kapandı.

***

Arkamızda iki güverte görevlisini ağızları ve elleri bağlı halde kayıkhanede bırakıp valinin dokuz metre uzunluğunda, tek direkli filikasını aldığımızda hava oldukça karanlıktı. Küçük bir tekneydi ama Yallahs Nehri'nde kullandığımız balıkçı teknesinden de genişti. Neredeyse bir gemiydi.

Ancak çok sağlam görünüyordu. Birazdan Kingston Limanı'nı arkamızda bırakmış ve Hispanyola'ya yönelmiş olacaktık.

Kaçakçılar yelkenlerle uğraşıyordu. Jamie, Lawrence ve ben küpeştenin yanındaki bankta oturuyorduk. Bir müddet havadan sudan sohbet ettik ama sonra hepimiz sessizliğe bürünüp kendi düşüncelerimize daldık.

Jamie sürekli esniyordu ve sonunda benim ısrarlarımla başını kucağıma koydu. Ben ise uyumayacak kadar gergindim.

Lawrence da uyumamıştı, ellerinin başının arkasına koymuş gökyüzüne bakıyordu.

"Bu gece havada nem var," dedi hilâl şeklindeki ayı göstererek. "Ay sislenmiş. Şafaktan önce yağmur yağabilir. Yılın bu mevsimi için biraz olağandışı."

Havadan bahsetmek sinirlerime iyi gelebilirdi. Jamie'nin saçlarını okşuyordum, gür ve yumuşaklardı.

"Öyle mi?" dedim. "Sen ve Jamie gökyüzüne bakarak hava hakkında yorumlar yapabiliyorsunuz. Benim bildiğim tek şey; eğer akşam gökyüzü kırmızıysa denizciler bayram ediyor, sabah gökyüzü kırmızıysa denizciler yas tutuyor. Fakat bu gece gökyüzünün ne renkte olduğunu ayırt edemiyorum, sen edebiliyor musun?"

Lawrence bir kahkaha attı. "Açık mor gibi sanki," dedi. "Sabahleyin kırmızı olup olmayacağını söyleyemem ama böyle işaretlerin ne kadar güvenilir olduğu oldukça şaşırtıcı. Fakat elbette içinde bilimsel bir açıklama da var. Havadaki nemin ışık yansıması genelde aydan kaynaklanır."

Başımı yukarıya kaldırdım, enseme vuran esintinin tadını çıkarıyordum.

"Peki bu sıra dışı olaylara ne diyorsun? Yani doğaüstü olaylara?" diye sordum. "Bilimin kullanmadığı şeylere?" *Ben bir bilim adamıyım,* aklından öyle dediğini duyuyor gibiydim, yüzündeki ifade soğukkanlılığını korumaya çalışıyor gibiydi. *Ben hayaletlere inanmam*.

"Ne gibi sıra dışı olaylar?"

"Şey," Bir anlığına durdum sonra aklıma Geilie'nin verdiği örnekler geldi. "Örneğin, birden vücutta iz çıkıp bunun kanaması, zamanda yolculuk... olacakları görme gibi."

Lawrence homurdandı ve banka iyice yerleşti.

"Evet, sadece bilimin inceleyebileceği şeyler diyebilirim. Araştırılsa sebebi bulunabilir ama dünyada sebebi araştırılmayan o kadar çok şey var

ki. Sebepleri olmadığından değil, sadece onlar hakkında çok az şey bildiğimizden. Bilim açıklama yapmada ısrar etmez, gözlemler ve açıklanabilecek savları ortaya çıkarır."

"Bu bilimsel olabilir ama insanlar için yeterli değil," diye yorum yaptım. "İnsanlar açıklama ister."

"Evet." Tartışmaya ilgi duymaya başlamıştı; arkasına yaslanıp ellerini göbeğinde kavuşturdu, adeta ders anlatır gibiydi. "Bilim bir gözlem sonucunda ortaya bir kuram atar ama kuramlar açıklamalarla karıştırılmamalıdır.

"Ben sıra dışı diye kabul edilecek bir sürü şey gördüm. Örneğin gökten balık yağması; aynı türde aynı boyutta bir sürü balığın birden gökten yere düşmesi. Bunun mantıklı sebebi yokmuş gibi gözükebilir fakat bu olağandışı olayların da bir bilimsel açıklaması olamaz mı? Gökten yağan balık Tanrı'nın cezası kabul edilirken, bunun sebebi deniz hortumu, kasırga gibi meteorolojik olaylar olamaz mı? Bu bize pek mantıklı gelmeyebilir ama böyle. Ve," – sesi daha bir düşünceliydi – "neden ve nasılı sormalıyız! Deniz hortumu gibi sıra dışı bir olay sadece balıkları mı vurur?"

"Daha önce böyle bir şey gördünüz mü?" diye sordum merakla ve o da kahkaha attı.

"İşte bilimsel mantık konuşuyor!" dedi kıkırdayarak. "Bir bilim adamı öncelikle, 'Bunu nereden biliyorsun? Kim gördü? Ben bunu görebilir miyim?' gibi sorular sormalı. Evet, hem de üç kez ama balık yerine kurbağa yağıyordu."

"Deniz mi yoksa göl kenarında mıydın?"

"Kurbağa yağdığında bir seferinde deniz ve diğerinde ise göl kenarındaydım ama sonuncu seferinde iç kesimlerdeydim. Suyun yaklaşık yirmi mil ötesinde. Ancak balık yağdığında okyanustaydım. Ve hava da kötü değildi; ne bulut ne rüzgâr ne de denizden gökyüzüne doğru açılan bir musluk vardı. Ama yine de balıklar düştü. Asıl gerçek şu ki onları gördüm."

"Eğer onları görmeseydin gerçek değil miydi yani?" diye sordum.

Bu sefer yüksek sesle bir kahkaha attı ve Jamie mırıldanarak kımıldadı. Onun saçlarını okşadım ve o da yeniden uykuya daldı.

"Belki öyle belki değil. Fakat bir bilim adamı bunu diyemez, değil mi? İncil ne diyordu; 'Görmeden inandıkların mübarektir!'

"Evet, doğru."

"Bazı şeyler kanıt olmadan gerçek diye kabul edilir," dedi, yeniden gülmüştü ama bu sefer neşeli değildi. "Yahudi bir bilim adamı olarak, ben aniden ortaya çıkan işkence izleri gibi sıra dışı olaylar için bir sürü farklı gözlemde bulunabilirim. Uygar bir dünyada yaşıyoruz ve ölümden sonra dirilmeye bir kanıt olmadan inanıyoruz, tabii bu ayrı bir tartışma konusu. Ama bu, benim bile araştırmaya cesaret edemediğim bir konu."

"Ona bakarsak şüpheci Thomas da bir Yahudiydi," dedim gülümseyerek.

"Evet, şüphe etmeyi bıraktığında bir Hıristiyan ve sonra da şehit oldu. Bence onu öldüren tek tartışma oydu." Sesinde alay vardı. "Bu sıra dışı olaylarda bile büyük farklılıklar var, bazıları inanç olarak kabul ediliyor bazıları mantıksal bir açıklaması olmasına rağmen kişiye bağlı kalıyor. Ve asıl farklılık ise; mantık çerçevesiyle açıklanabilen gerçek üstü olayları insanların küçümsemesi ki bu insanlar ölüm olayını bile yaşayıp görmedikleri halde savunuyorlar. İnanç bilim kadar güçlü bir etken," diye bitirdi kısık bir sesle, "ama çok da tehlikeli."

Gökyüzünün rengine göre şekillenen suda teknenin bıraktığı izi takip ederek bir müddet sessizce oturduk. Hispanyola'nın karanlık adasına yakınlaşıyorduk.

"Başsız balıkları nerede gördün?" diye sordum birden ve onun teknenin ön tarafını göstermesine şaşırmadım.

"Orada," dedi. "Bu adalarda binlerce tuhaf şey gördüm. Burası gibi olan yerlerde var."

Neyle karşılaşacağımızı düşünerek bir müddet konuşmadım. Ishmael'in Geillis'in Abandawe'e götürdüğü çocuğun Ian olduğuna dair söylediklerinin doğru olması için dua ediyordum. Birden aklıma bir şey geldi, yirmi dört saattir böyle bir ihtimali düşünmemiştim.

"Lawrence, diğer İskoçyalı çocuklar. Ishmael bize Ian ile birlikte on iki çocuğun olduğunu söylemişti. Siz çiftliği araştırdığınızda... diğerlerinin izine rastladınız mı?"

Derin bir nefes aldı ama hemen cevap vermedi. Söyleyip söylememe de kararsız olduğunu hissedebiliyordum ki zaten bedenim cevabın ne olduğunu anlayarak titremeye başlamıştı.

Cevabı Lawrence yerine Jamie verdi. "Onları bulduk," dedi yumuşak bir sesle. Elini dizime koydu ve hafiften sıktı. "Ama daha fazlasını sorma Sassenach, çünkü sana anlatmayacağım."

Anlamıştım. Ishmael haklı olmak zorundaydı. Geilie'nin yanında götürdüğü Ian olmalıydı, çünkü Jamie diğer ihtimallere dayanamazdı. Bir elimi başına koydum ve o da başını çevirdi, nefesi elimdeydi.

"*Görmeden inandıkların mübarektir*," diye fısıldadım içimden.

***

Şafağa yakın, Hispanyola'nın kuzey sahilinde isimsiz küçük bir koya demir attık. Dağlara bakan dar bir kumsal vardı. Kayanın içinden geçen dar kumlu yol adanın içine doğru uzanıyordu.

Jamie beni kıyıya taşıyıp yere bıraktı ve yemek kolilerinden birini kıyıya atan Innes'a döndü.

"Teşekkürler, *a charaid*," dedi. "Burada ayrılıyoruz. Tanrı'nın izniyle dört gün içinde burada buluşuruz."

Innes'ın dar yüzünden hayal kırıklığına uğradığı belliydi ancak durumu kabul etti.

"Tamam," dedi. "Ben de siz gelene kadar tekneye bakarım." Jamie de bu ifadeyi gördü ve gülerek başını iki yana salladı.

"Herkes. Eğer güçlü bir adama ihtiyacım olsaydı, çağıracağım ilk kişi sen olurdun. Hayır, eşim ve Yahudi haricinde kimse benimle gelmiyor."

Bu sefer yüzünde şaşkınlık vardı.

"Burada kalmak mı? Hepimiz? Ama bize ihtiyacın olmayacak mı, Mac Dubh?" Çiçeklerle donatılmış kayalıklara gözlerini kısarak baktı. "Çok korkunç bir yer gibi görünüyor. Hiç arkadaş olmadan gidilmez."

"Söylediğim gibi, eğer iyi arkadaşımsan burada kalırsın, Duncan," dedi Jamie ve ben Innes'ın asıl ismini öğrenince çok şaşırdım.

Innes kayalıklara bir göz attı, oldukça sıkıntılıydı sonra razı olmuşçasına başını eğdi.

"Tamam, senin dediğin gibi olsun, Mac Dubh. Ama hepimizin gelmek istediğini bilmelisin."

Jamie başını 'evet' anlamında sallayıp yüzünü diğer tarafa çevirdi.

"Evet, çok iyi biliyorum, Duncan," dedi yumuşak bir sesle. Sonra yüzünü çevirip kolunu uzattı ve Innes da onu kucakladı, tek kolu beceriksizce Jamie'nin sırtına vuruyordu.

"Eğer bir gemi gelirse," dedi Jamie onu bırakırken, "kendinize dikkat etmenizi istiyorum. Kraliyet Donanması bu tekneyi arayabilir. Buraya geleceklerini pek sanmıyorum ama eğer olur da gelirlerse ya da sizi tehdit edecek bir durum olursa o zaman gidin. Hemen denize açılın."

"Sizi burada mı bırakacağız? Hayır, benden birçok şeyi yapmamı istedin, Mac Dubh ve ben de yapacağımı söyledim ama bunu hayır."

Jamie kaşlarını çatıp başını iki yana salladı; doğan güneş saçlarını ve kirli sakallarını parlatıyor, başı adeta ateş gibi görünüyordu.

"Seni ölü bulmak ne eşime ne de bana yarar sağlar, Duncan. Dediğimi yap. Eğer bir gemi gelirse, gidin." Sonra yan tarafa dönüp diğer İskoçların yanına gitti.

Innes derin bir nefes aldı, yüzünde hayal kırıklığı vardı fakat daha fazla itiraz etmedi.

***

Ormanın içi sıcak ve nemliydi. Adada giderken üçümüz pek fazla konuşmuyorduk. Ne de olsa konuşacak bir şey yoktu; Jamie ve ben Lawrence'ın yanında Brianna'dan bahsedemezdik ve Abandawe'e ulaşıp orada neler olduğunu görene kadar bir plan da yapamazdık. O gece aralıklarla uyudum ve her kalktığımda Jamie'yi yanımdaki ağaca yaslanmış ateşe bakar halde buldum.

İkinci günün öğle vaktinde oraya ulaştık. Önümüzde dik ve kireç taşından oluşan kayalıklar yükseliyordu, kayalıkların üzerinde çimenler vardı. Ve tepenin zirvesinde onları gördüm. Büyük taşların oluşturduğu bir halka vardı.

"Burada bir taş halka olduğunu bize söylemedin," dedim. Bayılacağımı hissediyordum, bu ne sıcaktan ne de nemdendi.

"İyi misiniz, Bayan Fraser?" Lawrence korkmuş halde bana bakıyordu, yüzü kızarmıştı.

"Evet," dedim ama yüzüm kendini belli ediyordu. Jamie de bunu fark etmiş ve belimden tutmuştu.

"Tanrı aşkına, dikkat et, Sassenach!" diye mırıldandı. "Bu şeylerin yanına gitme!"

"Geilie'nin Ian ile birlikte burada olup olmadığını öğrenmek zorundayız," dedim. "Hadi." Kendimi zorlayıp dengede durmaya çalıştım. Jamie de benimle birlikte geliyor kısık sesle Gaelce bir şeyler mırıldanıyordu. Bunun bir dua olduğunu düşündüm.

Zirveye gelip taş halkanın içine girerken, "Taşlar buraya çok uzun zaman önce konmuş," dedi Lawrence. "Köleler tarafından değil, adanın yerlileri tarafından."

Halka boştu ve masum görünüyordu. İri taşlardan oluşan çapraz bir halkaydı ve üst üste dizilmişti, güneşin altında hareketsiz duruyorlardı. Jamie endişeyle bana bakıyordu.

"Onları duyabiliyor musun, Claire?" dedi. Lawrence şaşırmış görünüyordu fakat ben en yakın taşa doğru giderken hiçbir şey söylemedi.

"Bilmiyorum," dedim. "Uygun günlerden biri değil. Yani ne Güneş ne de Ateş Festivali. Belki kapılar şimdi açık değildir. Bilmiyorum."

Jamie'nin elini sıkıca tutarak dinlemek için iyice öne eğildim. Havada belirsiz bir uğuldama vardı ama ormandaki böceklerden de geliyor olabilirdi. Çok yavaşça bir elimi en yakın taşa koydum.

Jamie'nin bana seslendiğini neredeyse duymuyordum. Bir yerlerde aklım fiziksel gücümü kaybetmemek için çabalıyor, ciğerlerim şişip iniyor ve kalbimi sıkıştırıyordu. Kulaklarım derinden gelen bir uğuldamayla zonkluyor, kemiklerim ise sızlıyordu. Ve bu kaosun ortasında Geilie Duncan yeşil gözleriyle bana baktı ve gülümsedi.

"Claire!"

Yerde yatıyordum. Jamie ve Lawrence bana doğru eğilmişlerdi, gökyüzüne karşı yüzleri siyah ve endişeli görünüyordu. Yanaklarımda ıslaklık vardı ve boynumdan aşağıya bir su sızıyordu. Gözlerimi kırptım ve kollarımla bacaklarımı dikkatlice oynatmaya başladım, hâlâ onlara sahip olduğumdan emin olmak istiyordum.

Jamie yüzümü sildiği mendilini bir kenara bırakıp oturmam için beni kaldırdı.

"İyi misin, Sassenach?"

"Evet," dedim ama kafam hâlâ karışıktı. "Jamie... o burada!"

"Kim? Bayan Abernathy mi?" Lawrence kaşlarını kaldırdı ve hemen arkasına baktı, sanki kadının orada olmasını umuyordu.

"Onu duydum, onu gördüm." Aklım başıma gelmeye başlamıştı. "O burada. Halkanın içinde değil ama buraya yakın."

"Nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Jamie etrafa bir göz atarken eli hançerindeydi.

Başımı iki yana salladım ve o anı yeniden hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapadım. Karanlık soğuk bir yerdi ve meşale yanıyordu.

"Onun bir mağarada olduğunu düşünüyorum," dedim şaşkınlıkla. "Yakınlarda mı Lawrence?"

"Evet," dedi merakla yüzüme bakarak. "Giriş buraya çok yakın."

"Bizi oraya götür." Jamie bana yardım ederek kendisi de ayağa kalktı.

"Jamie." Bir elimi onun koluna koyarak onu durdurdum.

"Evet?"

"Jamie. O da benim burada olduğumu biliyor."

Jamie öylece kaldı. Onun zorlukla yutkunduğunu görebiliyordum. Sonra çenesi kasıldı ve başını salladı.

"*A Mhìcheal bheannaichte, dìon sinn bho dheamhainnean*," dedi yumuşak bir sesle ve tepeye doğru döndü. Kutsal Mikâil, sen bizi şeytanlardan koru.

***

Ortalık tamamen karanlıktı. Elimi yüzüme götürdüm ve burnuma dokunduğumu hissettim ama hiçbir şey göremiyordum. Ne var ki bu boş bir karanlık değildi. Geçidin zemini girintili çıkıntılıydı ve keskin kaya parçaları vardı. Bazı yerlerde duvarlar kadar dardı ki Geilie'nin buradan nasıl geçtiğini merak ettim.

Bu karanlık yerde başka biri daha var gibiydi. Sessiz duruyordu ama ben onun varlığını hissedebiliyordum, sanki elimi uzatsam ona dokunacaktım. Jamie'nin eli omzumdaydı ve varlığını arkamda hissedebiliyordum, mağaranın soğukluğunda sıcacıktı.

Nefes almak için durduğumda, "Doğru yere mi gidiyoruz?" diye sordu. "Yan taraflarda da geçitler var. Geçerken onları hissettim. Doğru yere gittiğimizi nereden biliyorsun?"

"Duyuyorum. Onları duyuyorum. Sen duymuyor musun?" Karışık düşüncelerimi toparlayıp konuşmak çok zordu. Buradaki sesler farklıydı; Craigh na Dun'daki gibi arı kovanı varmış gibi değildi ama havada çan sesi gibi bir uğuldama vardı. Onun kemiklerimde yankılandığını ve içimin titrediğini hissedebiliyordum.

Jamie sıkıca kolumu tuttu.

"Benimle kal!" dedi. "Sassenach, onun seni almasına izin verme, benimle kal!"

Uzandım ve Jamie beni göğsüne bastırdı. Şakaklarımın altında atan kalbinin vuruşları uğuldamadan daha güçlüydü.

"Jamie. Jamie, sarıl bana." Daha önce hiç böyle korkmamıştım. "Gitmeme izin verme. Eğer beni alırsa Jamie, bir daha geri gelemem. Her seferinde

daha kötü oluyor. O beni öldürür, Jamie!"

Kemiklerimin çatırdadığını duyup, nefessiz kalana kadar Jamie bana sıkıca sarıldı. Bir müddet sonra beni bırakıp önüme geçti, elini elimden ayırmıyordu.

"Önden ben gideceğim," dedi. "Elini belime koy ve sakın bırakma."

Birbirimize bağlanarak karanlıkta ilerlemeye devam ettik. Lawrence da bizimle gelmek istemişti ama Jamie ona izin vermedi. Onu beklemesi için mağara girişinde bırakmıştık. Eğer geri dönemezsek sahile dönüp Innes ve diğer İskoçlar ile buluşacaktı.

Eğer geri dönemezsek...

Jamie'yi sıkıca tutmuş olmalıydım ki durdu ve beni yanına çekti.

"Claire," dedi yumuşak bir sesle. "Sana bir şey söylemek zorundayım."

Zaten ne diyeceğini biliyordum, bu yüzden onu susturmak için ağzını kapatmaya çalıştım. Jamie bileğimi tuttu ve sıktı.

"Eğer o kadınla ikimizden biri arasında bir seçim yapılması gerekirse, o kişi ben olacağım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Biliyordum. Eğer Geilie oradaysa ve onu durdurmaya çalışırken birimizden biri ölecekse, bunu göze alacak kişi Jamie'ydi. Eğer Jamie ölürse ben sağ kalacaktım – ve Geilie'nin peşinden taş halkadan geçecektim.

"Biliyorum," diye fısıldadım sonunda. Onun söyleyemediği ama bildiği şeyi de biliyordum; eğer Geilie çoktan gittiyse ben de gidecektim.

"O zaman, öp beni Claire," diye fısıldadı. "Sen benim hayatımdan da üstünsün ve ben hiç pişman değilim."

Cevap veremedim ama dediğini yaptım. Önce elini; eğri parmakları sıcak ve sertti. Sonra güçlü bileğini ve ağzını; vaat ve ızdırap birbirine karışmıştı, gözyaşlarının tadını alabiliyordum.

Sonra onu bıraktım ve sola döndüm.

"Bu taraftan," dedim.

On adım sonra ışığı gördüm. Işık, geçitte belli belirsiz parlıyordu ama etrafı görmeye yeterdi. Birden ellerimi ve ayaklarımı görebildim. Korkunun iç rahatlamasına karışmasıyla iç çektim. Işığa ve uğultuya giderken, içimde hayaletin insana dönüşmesi gibi bir his oluştu. Şimdi ışık daha güçlüydü fakat sonra Jamie önüme geçtiğinde yeniden azaldı ve görüşümü engelledi. Ardından eğilip bir kemerden geçti ve ben de onu takip edip ışıkta durdum.

Burası büyük bir odaydı, meşale ışığının uzağında kalan duvarlar hâlâ soğuk ve karanlıktı. Önümüzdeki duvar ise canlıydı. Yarığa yerleştirilmiş meşalenin ışığıyla parlıyordu.

"Demek geldiniz?" Geillis dizlerinin üzerinde durmuş, gözleri beyaz bir tozla yere çizdiği şekle odaklıydı.

Jamie'den hem korktuğunu hem de içinin rahatladığını belirten bir ses duydum, Ian'ı görmüştü. Çocuk beş köşeli yıldızın ortasında yatıyordu, elleri ve ağzı bağlıydı. Yanında da bir balta vardı. Obsidyen gibi siyah bir taştan yapılmıştı, keskindi. Sapı boncuklarla süslenmişti ve Afrika motifleri hâkimdi.

"Daha fazla yakınlaşma, tilki." Geilie bu sefer oturdu ve Jamie'ye dişlerini gösterdi, gülmüyordu. Bir elinde tabanca vardı ve bir tane de belindeki deri kemerde asılıydı.

Gözlerini Jamie'ye dikerek belindeki keseye uzandı ve bir avuç dolusu elmas tozu çıkardı. Alnındaki terleri görebiliyordum; zaman geçidinin uğuldaması beni etkilediği kadar onu da etkiliyor olmalıydı. Midemin bulandığını hissediyordum, elbisemin altından ter akıyordu.

Çizdiği şekil neredeyse bitmişti. Geilie bir yandan tabancayı tutarken, bir yandan da yıldızını bitirmek için tozunu serpmeye devam ediyordu. Taşlar yıldızın içine çoktan yerleştirilmişti, cıvanın parıltısına uyum sağlayarak taşlar parlıyordu.

"İşte oldu." Bir iç çekişle iyice yere kuruldu ve bir tutam saçını geriye doğru itti. "Elmas tozu bu gürültüyü engelleyecek. Korkunç değil mi?"

Sonra Ian'ı okşamaya başladı. Gözleri korkudan kocaman açılmış çocuk onun önünde, yerde yatıyordu. "İşte, bitti, *mo chridhe*. Sakın korkma, birazdan bitecek."

"Çek ellerini onun üzerinden, seni ahlaksız kaltak!" Jamie eli hançerinde bir adım attı ama sonra durdu, Geilie tabancasını yukarıya kaldırmıştı.

"Bana dayının baktığı gibi bakıyorsun, *a sionnach*," dedi cilveli bir tavırla başını yana eğerek. "Onunla tanıştığım zaman senden daha büyüktü tabii sende onun bakışları var, değil mi? İstediğini al ve sana engel olanı yok et bakışı."

Jamie yerde kıvranan Ian'a bir göz attı sonra da Geilie'ye.

"Benim olanı alacağım," dedi Jamie yumuşak bir sesle.

"Ama alamazsın," diye karşılık verdi Geilie tatlı bir sesle. "Bir adım daha atarsan, seni öldürürüm. Sana şimdi bir şey yapmıyorum, çünkü Claire sana çok düşkün." Gözleri bana odaklandı.

"Cana can, tatlı Claire. Craigh na Dun'da sen beni kurtarmaya çalıştın. Ben de seni Cranesmuir'de cadılıktan. Artık eşitiz, değil mi?"

Geilie bir şişe çıkarıp tıpasını açtı ve dikkatlice Ian'ın üzerine dökmeye başladı. Kanyak kokusu güçlü ve baş döndürücüydü. İçki kokusu meşaleye ulaştığında alevler daha bir canlandı. Ian debeleniyor ve tekmeliyor, itiraz eder gibi sesler çıkarıyordu. Geilie çocuğun karşı koyuşlarına karnına attığı bir tekmeyle cevap verdi.

"Doğru dur!" dedi.

Sözlerin işe yaramayacağını bilerek, "Bunu yapma, Geilie," dedim.

"Yapmak zorundayım," dedi sakince. "Yapmalıyım. Üzgünüm, o kızı almalıyım ama sana erkeğini bırakıyorum."

"Ne kızı?" Jamie yumruklarını sıkmıştı, meşale ışığında eklemleri bembeyazdı.

"Brianna? Adı bu, değil mi?" Saçlarını yüzünden çekmek için başını salladı. "Lovat soyunun sonuncusu." Bana gülümsedi. "Beni ziyarete gelmeniz ne şanstı ama! Yoksa bunu öğrenemeyecektim. Ben o soyun 1900'lerden önce tükendiğini sanıyordum."

Korkuyordum, hem de delicesine. Bu korkunun Jamie'yi de sardığını görebiliyordum, kasları gerilmişti.

Bu onun yüzüne de yansımış olmalıydı. Çünkü Geilie bir çığlık atıp geriledi ve Jamie ona atıldığında tabancayı ateşledi. Jamie'nin kafası sarsıldı ve bedeni sallandı, elleri hâlâ kadının boğazındaydı. Sonra yere düştü, bedeni parlayan yıldızın kenarındaydı. Ian acı dolu bir sesle bağırmaya çalıştı.

Boğazımda yükselen sesi duymaktan çok onu hissettim. Ne dediğimi bilmiyordum ama Geilie şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Brianna iki yaşındayken, bir araba benim arabama onun oturduğu arka taraftan çarpmıştı. Hemen durmuş ve ona bir şey olup olmadığına baktıktan sonra biraz ileride duran arabaya yönelmiştim. Diğer sürücü otuzlarında biraz yapılı ve kendinden emin bir adamdı. Camı açıp benim geldiğimi görünce hemen pencereyi kapamış ve koltuğuna yapışmıştı.

Öfkelendiğimin hiç farkında değildim, sadece ne yapacağımı biliyordum; bir elimle arabanın camını kırdım ve adamı dışarıya çektim.

Bundan daha fazlasını düşünemiyordum, düşünemezdim de; polisin gelmesiyle kendime gelmiş ve sonra titremeye başlamıştım. Ancak adamın bana olan bakışlarını hâlâ hatırlayabiliyordum.

Ateş kuvvetli değildi ama Geilie'nin yüzündeki ifadeyi görmeye yeterdi; ona doğru neyin geldiğinin farkındaydı.

Geilie belinden diğer tabancayı da alıp bana doğrulttu. Tabanca ağzını görebiliyordum ama umrumda değildi. Tabancanın ateşlenmesi mağarada yankılandı ve ortalığı toz kapladı bu sayede yerden baltayı alabildim.

Baltanın boncuk kaplı deri sapını fark edebiliyordum. Derisi kırmızıydı, sarı zikzakları ve siyah noktaları vardı.

Arkamdan bir ses duydum ama önemsemedim. Ateş onun göz bebeklerine yansıyordu. *Kırmızılık*, demişti ona Jamie. *Kendimi ona verdim.*

Benim kendimi ona vermeme gerek yoktu; o zaten beni almıştı.

İçimde korku, öfke ya da şüphe yoktu. Sadece baltanın vuruşlarını hissediyordum.

Şok geçtiğinde baltayı bıraktım, parmaklarım uyuşmuştu. Geilie sendeleyerek bana doğru gelmeye çalıştığında öylece kaldım, hareket bile edemiyordum.

Ateşin ışığında kan kırmızı değil siyahtı.

Geilie öne doğru bir adım attı ve yere yığıldı, bütün kasları gevşemişti, ayağa kalkmaya çalışmıyordu. Yüzünde gördüğüm tek şey gözleriydi. Koskocaman olmuş bir çift göz, mücevherler gibi güzel ve yeşildi. Ölüme bakıyorlardı.

Birisi konuşuyordu ama sözler mantıklı değildi. Kayalıktaki aralık iyice uğuldamaya başlamıştı, kulaklarım zonkluyordu. Meşale titriyordu, hava akımıyla ateşin sarısı birden yükseldi; ölüm meleğinin kanat çırpınışları diye düşündüm.

Ses yine arkamdan geldi.

Döndüm ve Jamie'ye baktım. Ayağa kalkmış, sallanıyordu. Kan başından akıyordu, yüzünün bir yarısını siyaha boyamıştı. Diğer tarafı ise beyazdı.

Kanı durdur, diyordu aklımdan bir ses. Hemen bir mendil aramaya koyuldum. Ancak o Ian'ın olduğu yere gidip çocuğun bağlarını açmaya başladı, başından akan kanlar da çocuğun gömleğini lekeliyordu. Ian titreyerek ayağa kalkıp dayısının kalkması için de elini uzattı, yüzü solgundu.

Sonra Jamie'nin elini kolumda hissettim. Ona doğru baktım ve mendili uzattım. O da mendili alıp yüzünü sildi sonra beni ayağa kaldırarak geçidin ağzına gitmeye başladık. Titriyordum ve neredeyse düşecektim fakat sonra kendimi toplayabildim.

"Gel!" diyordu. "Rüzgârı duymuyor musun? Fırtına yaklaşıyor."

Rüzgâr mı? Bir mağarada mı? Ama haklıydı, hava akımı benim hayal ürünüm değildi. Girişin yanındaki çatlakta belirsiz bir esinti vardı ancak bu esinti inleyen bir rüzgâr sesine dönüşmüştü, dar geçit uğulduyordu.

Arkama bakmak için döndüm ama Jamie beni kolumdan tutup öne doğru itti. Mağarada en son gördüğüm şey kana bulanmış yerde yatan insan bedeniydi.

"Tanrım!" Bu Genç Ian'ın korku dolu sesiydi. "Jamie Dayı!"

"Buradayım." Jamie'nin sesi önümden geliyordu, şaşılacak derecede sakindi. "Buradayım, evlat. Bana gel, Ian. Sakın korkma. Sadece mağaranın sesi."

Bu doğru değildi. Bunu söylediğinde tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Mağaranın canlı olduğunu, nefes aldığını düşünmek beni korkutmuştu.

Bunun Ian'ı da korkuttuğu belliydi, çünkü kesik bir soluma sesi duydum ve benim kolumu tuttuğunu hissettim.

Ben de onu bir elimle tutup karanlıkta ilerlemeye başladım, diğer elimle de Jamie'yi bulmaya çalışıyordum.

"Ian bende," dedim. "Tanrı aşkına, hemen buradan çıkalım!"

Buna cevaben hemen elimi tuttu ve birbirimize bağlı halde rüzgârlı geçitte yürümeye başladık. Hayalet rüzgâr arkamızdan geliyordu.

Hiçbir şey göremiyordum ama eteklerimin ben yürürken ayaklarıma dolandığını hissedebiliyordum.

Rüzgâr sesi bir yükseliyor bir alçalıyordu. Arkamızda bıraktığım şeyi, inleyen rüzgârın fısıldadıklarını aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

"Onu duyabiliyorum," dedi Ian birden arkamdan. Sesi panik içindeydi. "Onu duyabiliyorum! Tanrım, geliyor!"

Taş kesildim, çığlık boğazımda sıkışıp kalmıştı. Aklım sakince düşünmeye çalışıyordu – sadece rüzgâr ve Ian'ın korkusu – ama bu hiçbir işe yaramadı, korku bütün bedenimi sarmıştı. Ben de onun geldiğini biliyordum ve çığlık atmaya başladım.

Sonra Jamie hem bana hem de Ian'a sarıldı, bizi sımsıkı tutuyor ve bir şeyler mırıldanıyordu. Duman, ter ve kanyak kokuyordu. Kokusuyla neredeyse sarhoş olmuştum.

"Şişşt!" dedi sertçe. "İkiniz de susun! Bir daha onun size dokunmasına asla izin vermeyeceğim!" Bizi sıkıca kendine bastırdı; yanağımın altında

atan kalp atışlarını ve Ian'ın cılız omzunu hissedebiliyordum, sonra bizi bıraktı.

"Hadi gelin," dedi Jamie sessizce. "Sadece rüzgâr. Hava değişimi olduğunda mağaralar böyle olur. Ben daha önce de duydum. Dışarıda fırtına var, hepsi bu. Gelin, şimdi."

***

Fırtına kısa sürmüştü. Biz aydınlıktan dolayı gözlerimizi kırparak dışarı çıktığımızda, yağmur durmuş ve dünya yine canlılığına kavuşmuştu bile.

Lawrence mağara girişinin yanındaki bir palmiye ağacının altında duruyordu. Bizi gördüğü zaman hemen ayağa fırladı, içinin rahatladığı yüzünden okunuyordu.

"Tamam mı?" dedi, bir bana bir kana bulanmış Jamie'ye bakarak. Jamie hafiften gülümseyerek başını 'evet' anlamında salladı.

"Tamam," dedi Jamie. Döndü ve Ian'ı gösterdi. "Yeğenim Ian Murray'yi takdim edeyim. Ian, bu Dr. Stern. Seni bulmada bize çok yardımı dokundu."

"Size minnettarım, doktor," dedi Ian ve başıyla selam verdi. Sonra bir koluyla yüzünü silip Jamie'ye baktı.

"Geleceğini biliyordum, Jamie Dayı," dedi hafiften gülümseyerek, "ama biraz geç kalmadın mı?" Gülümseme genişledi ve yerini kahkahaya bıraktı ve çocuk titremeye başladı. Gözyaşlarını uzaklaştırmak için gözlerini kırptı.

"Evet, özür dilerim, Ian. Buraya gel, *a bhalaich*." Jamie uzanıp çocuğu kucakladı, sırtını okşarken Gaelce bir şeyler mırıldanıyordu.

Lawrence'ın benimle konuştuğunu anlamadan önce bir müddet onları izledim.

"Siz iyi misiniz, Bayan Fraser?" demişti. Bir cevap beklemeden kolumu tuttu.

"Bilmiyorum." Kendimi tamamen boşlukta hissediyordum. Çocuk doğurmuş gibi bitkindim ama içimde sevinç yoktu. Hiçbir şey gerçek gibi görünmüyordu; Jamie, Ian, Lawrence.

Çıktığımız mağara ağzına bir göz atarak, "Sanırım buradan gitsek iyi olur," dedi Lawrence. Hafiften huzursuz görünüyordu. Bayan Abernathy'yi hiç sormamıştı.

"Sanırım haklısın." Mağaranın görüntüsü aklımda hâlâ tazeliğini koruyordu ama etrafımızı saran orman ve kayalıklar gibi o da gerçek gibi görünmüyordu. Onların gelmesini beklemeden hemen döndüm ve yürümeye başladım.

Kendimi demirden yapılmış bir robot gibi hissediyordum. Nereye gittiğimizi bilmeden dalların ve gölgelerin arasından Jamie'nin geniş sırtını takip ediyordum. Ter alnımdan akıp gözlerime giriyordu ancak onları silmek umurumda bile değildi. Gün batımına doğru, çay kenarındaki küçük bir alanın yanında durup kamp yapmaya karar verdik.

Lawrence'ın kamp konusunda en güvenilir kişi olduğunu anlamıştım. Yer bulup barınak kurmada Jamie kadar iyi, aynı zamanda yenilebilir bitki konusunda da becerikliydi. Yarım saat içinde yenilebilecek her türlü bitki ve meyveyi toplayıp getirmişti.

Lawrence yiyecek bulurken, Ian da ateş için odun topluyordu. Ben ve Jamie de başındaki yaraya bakmak için suyun kenarına oturmuştuk. Yüzündeki ve saçlarındaki kanı yıkadım ve kurşunun benim düşündüğüm gibi sıyırıp geçmediğine çok şaşırdım. Kurşun saç bitiminden derinin altını delip geçmiş ve kafada bir yerde kaybolmuştu. Yaranın çıkış izi yoktu. Bu yüzden dikkatlice kafasını incelemeye başladım, kurşunun nerede olduğunu bulduğumda bir çığlık attım.

Başının arkasında geniş bir tümsek vardı. Kurşun derinin altından bütün kafatası kıvrımını geçmiş ve arka tarafta kalmıştı.

"Yüce İsa!" diye bağırdım. Gördüğüme inanamıyordum ama gerçekti. "Her zaman sağlam bir kafan olduğunu söylerdin. Lanet kadın sana kısa mesafeden ateş etti ama kurşun kafatasını geçememiş!"

Jamie, onu incelerken başını iki eliyle tutuyordu, inleme gibi tuhaf bir ses çıkardı.

"Evet, öyle," dedi boğuk bir sesle, "kalın kafalı olmadığımı söyleyemem ama eğer Bayan Abernathy bütün kurşunları kullansaydı o kadar da kalın

olmazdı."

"Çok acıyor mu?"

"Yaradan değil, hayır ama acı var. Bir de başım çok ağrıyor."

"Tahmin edebiliyorum. Biraz dayan, kurşunu çıkaracağım." Ian'ı ne durumda bulacağımızı bilmediğimden yanımda küçük bir ilaç çantası getirmiştim. İçinde alkol ve küçük bir neşter vardı. Jamie'nin şiş olan kısımdaki saçları kenara ittim ve bölgeyi alkolle sildim. Parmaklarım alkolden soğumuştu ama kafa derisi canlı olduğunu belirtecek kadar sıcaktı.

"Üç kere derin nefes al ve tut," diye mırıldandım. "Kurşun yerini biraz keseceğim ama hızlı olacak."

"Tamam." Rengi biraz soluk görünüyordu ama nabzı normaldi. Derin nefes alıp veriyordu. Sol elimin işaret ve üçüncü parmağıyla yeri gerginleştirdim. Üçüncü nefeste, "Tamam şimdi," dedim ve bıçağı deriye batırıp kestim. Jamie hafiften inledi ancak bağırmadı. Sağ başparmağımla kesiğe biraz baskı uyguladım ve kurşun bir üzüm gibi sol elime düştü.

"Tamam," dedim, nefesimi tuttuğumu fark etmiştim. Kurşunu hemen yere attım. Kafatası birden düzleşmişti. Hafiften gülümsedim. "Hatıra," dedim kurşunu göstererek. Sonra küçük yaraya bir bez bastırıp başını da sardım ve ağlamaya başladım.

Gözyaşlarımın yüzümden aktığını ve titrediğimi hissedebiliyordum fakat sanki bedenimin dışındaydım. Buna tamamen şaşırmıştım.

"Sassenach? İyi misin?" Jamie bana bakıyordu, sargı bezinin altından bakan gözleri endişeliydi.

"Evet," dedim, ağlamaktan kekeleyerek. "Ben n–neden a–ağladığımı b–bilmiyorum. B–bilmiyorum!"

"Buraya gel." Elimi tutup beni dizine oturttu. Kollarını belime doladı ve çenesini başıma dayadı.

"Her şey geçti," diye fısıldıyordu. "Her şey yolunda, *mo chridhe*. Her şey yolunda." Beni hafiften sallarken saçımı ve ensemi okşuyor, kulağıma bir

şeyler mırıldanıyordu. Yeniden bedenimi hissetmeye başladım, gözyaşlarım içimdeki demiri eritip yok ediyordu.

Yavaşça ağlamayı kestim ve göğsüne yaslanıp öylece kaldım. Arada bir hıçkırıyordum ama huzurdan ve onun varlığından başka bir şey hissetmiyordum.

Lawrence ve Ian'ın geri geldiğini neredeyse fark etmemiştim fakat bunu önemsemedim. Sadece Ian'ın korkuyla bir şeyler dediğini duydum, "Ensen olduğu gibi kan içinde, Jamie Dayı."

"Belki sen de orayı sararsın, Ian," dedi Jamie, sesi yumuşak ve endişesizdi. "Şimdi yengene sarılmam gerek." Bir müddet sonra uykuya daldım, hâlâ onun kolları arasındaydım.

***

Geç saatte uyandığımda Jamie'nin yanındaydım, üzerimde battaniye vardı. Jamie bir ağaca yaslanmış, eli de omzumun üzerindeydi. Uyandığımı hissetti ve hafiften omzumu sıktı. Hava kararmıştı, yakınlardan bir horlama sesi duyuyordum. Bu Lawrence olmalıydı, çünkü Jamie'nin diğer tarafında Ian'ın sesini duyuyordum.

"Hayır," diyordu yavaşça, "gemi o kadar kötü değildi. Gemide hep beraber tutuluyorduk, bu yüzden diğer çocuklarla birlikteydik ve bize düzenli bir şekilde yemek verip belli bir süre güvertede dolaşmamıza izin veriyorlardı. Elbette, korkuyorduk, çünkü bizi nereye götürdükleri hakkında bir fikrimiz yoktu. Denizciler de bir şey söylemiyordu fakat bize kötü davranmadılar."

Bruja, Yallahs Nehri'ne gelmiş ve köleleri hemen Rose Hall'a bırakmıştı. Şaşkına dönen çocuklar Bayan Abernathy tarafından iyi karşılanmış ve hemen yeni bir hapishaneye tıkılmışlardı.

Şeker fabrikasının altındaki bodrum kat yataklar ve lazımlıklarla oldukça rahattı. Daha doğrusu şeker fabrikasının çıkardığı gürültü haricinde. Yine de çocuklar akıllarına gelen olasılıkları tartışmalarına rağmen, neden orada tutulduklarını bilmiyorlardı.

"Arada sırada Bayan Abernathy büyük zenci arkadaşlarıyla aşağıya geliyordu. Ona neden burada tutulduğumuzu soruyor ve bizi bırakması için yalvarıyorduk. Fakat o sadece gülümseyip bizi okşuyor ve zamanı geldiğinde öğreneceğimizi söylüyordu. Ancak bir süre sonra yine geldi, bir çocuğu seçti ve zenci arkadaşı çocuğun kolunu kelepçeleyip götürdü." Ian'ın sesi üzgün ve endişeliydi.

Jamie, "Peki delikanlı sonradan geldi mi?" diye sordu. Eli beni yavaşça okşuyordu, ben de uzanıp elini sıktım.

"Hayır. Bu da bizi çok korkuttu."

Ian'ın sırası sekiz hafta sonra gelmişti. Bu zamana kadar üç delikanlı gitmiş ve dönmemişti. Bayan Abernathy'nin parlak yeşil gözleri ona odaklandığında Ian'ın gitmeye niyeti yoktu.

"Zenci arkadaşına tekmeler attım ve hatta elini bile ısırdım," dedi Ian üzülerek, "tadı iğrençti, makine yağı gibiydi. Ama bir şey değişmedi. Adam başıma kulaklarımı uğuldatan bir tokat attı, sonra beni küçük bir çocukmuşum gibi kollarının arasında taşıdı."

Ian mutfağa götürülmüştü. Orada onu yıkamışlar ve ona temiz gecelik giydirmişlerdi – ama hiçbir şey olmamıştı – sonra ana eve götürülmüştü. "Gece vaktiydi," dedi özlemle, "bütün ev ışıl ışıldı. Lallybroch'a çok benziyordu, tıpkı sen karanlıkta gelip annemin bütün lambaları yaktığı zamanlardaki gibi. Orayı öyle görmek kalbimi kırdı ve evi düşündürdü."

Fakat evi düşünmeye pek fırsatı olmamıştı. Herkül – ya da Atlas – onu üst kattaki Bayan Abernathy'nin yatak odasına götürmüşlerdi. Bayan Abernathy onu bekliyordu, üzerinde kenarları kırmızı ve gümüş ipliklerle işlenmiş tuhaf motifli bol bir elbise vardı.

Bayan Abernathy onu hoş karşılamış ve içki ikram etmişti. İçki tuhaf kokuyordu ama iğrenç değildi, Ian fazla seçeneği olmadığından onu içmişti.

Odada iki rahat sandalye, yan tarafta uzun alçak bir masa ile krallara layık işlemeli büyük bir yatak vardı. Ian bir sandalyeye, Bayan Abernathy de diğer sandalyeye oturmuş ve sorularını sormaya başlamıştı.

Ian'ın duraksadığını görünce, "Ne gibi sorular?" diye sordu Jamie.

"Şey, evim ve ailem ile ilgili sorular. Kız ve erkek kardeşlerimin, teyzelerimin dayılarımın adlarını sordu," – demek ki Geilie bizi gördüğüne bu yüzden şaşırmamıştı! – "ve bu gibi sorular işte. Sonra o... o bana hiç bir kızla yatıp yatmadığımı sordu. Sanki kahvaltıda yulaf lapası yiyip yemediğimi soruyordu!" Ian şaşkınlıkla konuşuyordu.

"Ona cevap vermek istemedim ama bunun bana bir yararı dokunmayacaktı. Kendimi ateşim varmış gibi hissediyordum, kalkıp dolaşamıyordum da. Bu yüzden sorularına cevap vermek zorunda kaldım. O sadece oturuyor hoş bir şekilde gülümseyip yeşil gözleriyle beni izliyordu."

"Sen de gerçeği söyledin?"

"Evet. Evet söyledim." Ian yaşadıklarını hatırlarken yavaşça konuşuyordu. "Ona Edinburgh'u, basımevini, denizciyi, genelevi, Mary'yi ve her şeyi anlattım."

İlk başta Geilie bir cevaptan hoşlanmamış gibi görünmüştü. Yüzü gerilmiş ve gözleri kısılmıştı. Bir anlığına Ian çok korkmuştu. Fırsatı olsa kaçacaktı ama kolları ve bacakları uyuşmuştu ve kapıda da bir dev vardı.

"Bayan Abernathy kalkıp ayağını sertçe yere vurdu. Bana benim bir bakir, saf olmadığımı ve kızlarla yatıp kendini günahın kolların atan biriyle işi olmayacağını söyledi."

Sonra konuşmayı kesip kendine şarap koymuş ve içmişti. Sinirleri yatışmışa benziyordu.

"Sonra kadın bir kahkaha atıp dikkatlice bana baktı ve bundan bir zarar gelmeyeceğini söyledi. Aklındakini gerçekleştiremese bile belki diğer istediklerini yapabilirmişim." Ian'ın sesi alçaktı, sanki yakası onu sıkıyordu. Jamie soru sorarcasına bir ses çıkardı ve Ian da konuşmaya devam etti.

"Şey, o... o benim elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Sonra üzerimdekileri çıkarıp... şey bu söyleyeceklerim doğru dayı, yemin ederim! O önümde diz çöktü ve şeyimi ağzına aldı!"

Jamie'nin omzumdaki kolu gerginleşmişti ama sesinde bir değişiklik yoktu.

"Sana inanıyorum, Ian. Demek seninle aşk yaptı?"

"Aşk mı?" dedi Ian şaşırarak. "Hayır, yani bilmiyorum. Kadın penisimi dikleştirdi ve sonra beni yatağa yatırıp bir sürü şey yaptı. Ancak hiç biri küçük Mary'nin yaptıkları gibi değildi!"

"Hayır, olmadığına şaşırmadım," dedi Jamie soğuk bir sesle.

"Tanrım, çok tuhaftı!" Sesinden Ian'ın titrediğini hissedebiliyordum. "O bunları yaparken, sağ tarafta zenci adam duruyordu ve elinde bir şamdan vardı. Bayan Abernathy ona şamdanı biraz daha kaldırmasını, böylece daha iyi görebileceğini söyledi." Sustu, içtiği içkinin sesini duyabiliyordum. Sonra derinden ve uzun bir soluk verdi.

"Dayı. Sen hiç istemediğin halde bir kadınla yatmak zorunda kaldın mı?"

Jamie bir müddet sustu, omzumdaki eli gergindi ama sonra usulca konuşmaya başladı. "Evet, Ian."

"Ahh." Çocuk sessizleşmişti, başını kaşıdığını duyabiliyordum. "Nasıl olduğunu biliyor musun, dayı? Yani, bir insan istemediği, nefret ettiği halde bunu nasıl yapar ve bundan zevk alır?"

Jamie küçük bir kahkaha attı.

"Şey, Ian penisin vicdanı yoktur ama senin var." Yeğenine döndüğü zaman elini omzumdan çekti. "Dert etme, Ian," dedi. "Yapabileceğin bir şey yok ve muhtemelen bu senin hayatını kurtarmış. Diğer delikanlıların, yani kilere geri dönmeyenlerin bâkir olup olmadığını biliyor musun?"

"Birkaçından kesinlikle eminim, çünkü çok konuşma fırsatımız oldu. Öyle ya da böyle her şeyden konuşuyorduk. Bazıları bir kızla yattığını böbürlenerek anlatıyordu fakat bilirsin işte, ben aslında onların yatmadıklarını konuşma tarzlarından anlayabiliyordum." Bir müddet konuşmadı, sanki sormak istediği bir şey vardı.

"Dayı, onlara ne olduğunu biliyor musun? Yani diğer delikanlılara?"

"Hayır, Ian," dedi Jamie açıkça. "Hiçbir fikrim yok." Derin bir iç çekerek ağaca yaslandı. "Uyumak istemiyor musun, küçük Ian? Uyusan iyi olur, çünkü yarın sahile inmek için yürümemiz gerekecek."

"Ahh, uyuyabilirim, dayı," diye onayladı Ian onu. "Ama etrafı kollasam daha iyi değil mi? Olanlardan sonra senin dinlenmen gerekmez mi?" Duraksadı ve utanarak konuşmaya devam etti, "Sana teşekkür etmeyi unuttum, Jamie Dayı."

Jamie güçlü bir kahkaha attı.

"Ahh, hiç önemli değil Ian," dedi neşeyle. "Yat ve uyu delikanlı. Eğer ihtiyaç olursa ben seni uyandırırım."

Ian söz dinleyerek yattı ve birkaç dakika içinde derin derin nefes almaya başladı. Jamie de bir iç çekip ağaca yaslandı.

"Sen uyumayacak mısın, Jamie?" Oturmak için doğruldum. "Benim uykum yok, ben etrafı kollayabilirim."

Gözleri kapalıydı, ateşin ışığı göz kapaklarında dans ediyordu. Gözlerini açmadan gülümsedi ve elimi tuttu.

"Hayır. Bir müddet benimle otururken de etrafı kollayabilirsin. Gözlerimi kapayınca baş ağrısı azalıyor."

Bir müddet hiç konuşmadan el ele oturduk. Karanlıkta ormandan bir yerden hayvan sesleri geliyordu ama tehdit edici bir durum değildi.

"Jamaika'ya geri dönecek miyiz?" diye sordum sonunda. "Fergus ve Marsali için."

Jamie başını iki yana sallamaya başladığında biraz inledi. "Hayır," dedi, "Eleuthera'ya gitmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum. Orası Hollanda'ya ait, üstelik tarafsız bir ada. John'un teknesiyle birlikte Innes'ı yollarız ve o da Fergus'a bize katılmasını söyler. Olanları düşündüğüm zaman, Jamaika'ya bir daha ayak basmak istemiyorum."

"Hayır, ben de istemiyorum." Bir müddet konuşmadım ama sonra dedim ki, "Bay Willoughby'nin yani Yi Tien Cho'nun nasıl başının çaresine bakacağını merak ediyorum. Eğer dağlarda kalırsa kimsenin onu bulacağını sanmıyorum ama–"

Jamie, "Ahh, o başının çaresine bakabilir," diye lafa karıştı. "Ne de olsa ona balık tutması için eğittiği bir pelikanı var." Dudağının bir köşesi

yukarıya doğru kıvrıldı. "Ve eğer dikkatli olursa Martinique'e de gitmenin bir yolunu bulabilir. Orada Çinli tüccarların oluşturduğu küçük bir koloni var. Ona bundan bahsetmiştim. Ona Jamaika'da işimiz bittiği zaman onu oraya götüreceğimi söylemiştim."

"Ona kızgın değil misin?" Merakla ona baktım ama yüzü huzurluydu.

Bu sefer kafasını hareket ettirmemeye dikkat ederek, omzunu silkti ama yine de yüzü ekşimişti.

"Ahh, hayır." İç çekip rahatça uzanmaya çalıştı. "Ne yaptığını ya da bunun sonucunun nereye varacağını düşündüğünü sanmıyorum. Üstelik, sana sahip olamadığı şeyi veremediği için bir adamdan nefret etmek çok saçma olur." Hafiften gülümseyerek gözlerini açtı ve ben onun John Grey'i düşündüğünü anladım.

Ian uykusunda yüksek sesle horlayıp kımıldadı ve sırtüstü yatarak kollarını iki yana açtı. Jamie yeğenine bakıp gülümsedi. "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. "İskoçya'ya giden ilk gemiyle annesine geri dönecek."

"Bilmiyorum," dedim gülümseyerek. "Bu maceradan sonra Lallybroch'a dönmek istemeyebilir."

"İsteyip istememesi umurumda değil," dedi Jamie açıkça. "Onu bir sandığa kilitlesem bile İskoçya'ya gidecek." Karanlıkta bir şeye baktığımı görünce, "Bir şey mi arıyorsun, Sassenach?" diye ekledi.

Cebimden enjektör çantamı çıkarırken, "Buldum," dedim. Kapağını açıp gözlerimi kısarak içine baktım. "Ahh, güzel. İçinde bolca ilaç varmış."

Jamie doğrularak oturdu.

"Benim ateşim yok," dedi beni inceleyerek. "Ve bu iğrenç şeyi başıma saplamayı planlıyorsan, bunu bir daha düşün, Sassenach!"

"Senin için değil," dedim. "Ian için. Tabii onu frengi ve belsoğukluğu gibi hastalıklarla Jenny'ye yollamak istemiyorsan."

Jamie kaşlarını yukarıya kaldırdı ve sonucu düşününce irkildi.

"Yaa. Öyle mi düşünüyorsun?"

"Şaşırmamak gerek. Akli sorunlar, bu ilerlemiş hastalığın belirtisidir. Ona bu durumu anlatmak çok daha zor olur. O yüzden üzüleceğimize tedbirimizi şimdiden alalım, ne dersin?"

Jamie keyifle homurdandı.

"Evet, bu da oynaşmanın bedeli. Sen bir çalının arkasında delikanlının cezasını verirken, ben de Stern'i oyalarım. Lawrence bir Yahudi olarak çok iyi bir adam ama biraz meraklı. Yani uzun lafın kısası, Kingston'da senin yanmanı izlemek istemiyorum."

"Bu vali için büyük bir ödül olur," dedim soğuk bir sesle. "Kendi adına buna çok sevinirdi."

"Sevineceğini sanmıyorum, Sassenach." Soğuk sesi benimkine uyuyordu. "Ceketim yakınlarda mı?"

"Evet." Yanımdaki ceketi alıp ona verdim. "Üşüdün mü?"

"Hayır." Ceketi dizlerinin üzerine sererek geriye yaslandı. "Sadece ben uyurken bütün çocuklarımın yanımda olmalarını istiyorum." Bana gülümseyerek ellerini ceketinin ve resimlerin üzerine koyup yeniden gözlerini kapadı. "İyi geceler, Sassenach."

63

Derinlerden Çıkış

Ertesi sabah kurabiye ve muzdan oluşan kahvaltımızı yapıp hızlı bir şekilde sahile doğru yola koyulduk – ilk dakikalarda topallayan Ian bile artık hızlı yürüyordu. Kumsala ulaştığımızda gördüklerimize inanamadık.

"Yüce İsa, bunlar onlar!" diye bağırdı Ian. "Korsanlar!" Tepeye kaçmak için hemen arkasını döndü ama Jamie onu kolundan yakaladı.

"Hayır, korsanlar değil köleler. Bak!"

Denizcilikte acemi olan kaçak köleler, Yallahs Nehri'nde Hispanyola'ya gelmek için yanlış rota izlemişler ve bu adaya gelmişlerdi. *Bruja* ise sahilde yan yatmış, gövdesi yaş kuma saplanmıştı. Kölelerin bazıları onun etrafında toplanmıştı, bazıları bağırarak kumsala inip ormana kaçıyorlardı ve birkaçı ise geri kalan arkadaşlarına yardım ediyordu.

Denize bakıldığında ise kölelerin paniklemesinin sebebi anlaşılıyordu. Ufukta beyaz yelkenler görünüyor, biz onu izlerken gittikçe yakınlaşıyordu.

"Savaş gemisi," dedi Lawrence endişeyle.

Jamie Gaelce bıyık altından bir şeyler mırıldandı ve Ian şaşkınlıkla ona baktı.

"Çekilin," dedi Jamie aksice. Jamie Ian'ı çekip öne doğru itti ve beni de elimden tutup çekiştirmeye başladı.

"Bekle!" dedi Lawrence gözlerini kısarak. "Başka bir gemi daha geliyor. Daha küçük bir gemi."

Jamaika Valisi'nin filikası beyaz yelkenleri uçuşarak burundan geçmeye çalışıyordu.

Jamie olasılıkları hesaplayarak bir müddet durdu ve yeniden elimi tuttu.

"Hadi, gidelim."

Sahil kenarına ulaştığımızda, filikanın küreklerinde Raeburn ve MacLeod vardı. Koşmaktan nefessiz kalmıştım ve dizlerim tutmuyordu. Jamie beni kucakladı ve suda koşmaya başladı, peşimizden balina gibi soluyan Lawrence ile Ian geliyordu.

Filikanın bir küreğinde Gordon'ı gördüm, tüfeğini sahile doğrultmuştu. Arkamızdan birilerinin geldiğini biliyordum. Tüfeği ateşledi ve hemen onun arkasındaki Meldrum kendi silahına sarıldı. Sırayla ikisi de ateş ediyordu ta ki biz onlara yaklaşıp küçük gemiye binene kadar devam etti bu.

"Hadi gidiyoruz!" Dümenin başında olan Innes hemen emir verdi ve yelkenler bir kez daha süzülmeye başladı. Jamie beni ayağa kaldırıp bir banka oturttu ve kendisi de yanıma çöktü, güçlükle nefes alıyordu.

"Ahh, Tanrım," dedi Jamie. "Ben... sana... git demedim mi, Duncan?"

"Sen ilk önce doğru düzgün bir nefes al, Mac Dubh," dedi Innes, bıyıklarıyla kocaman gülümseyerek. "Nefesini boşa tüketme."

Innes MacLeod'a bir şeyler haykırdı ve o da hemen denileni yaptı. Küçük gemi yükselip rotasını değiştirdi ve dümdüz savaş gemisine doğru ilerlemeye başladı. Artık savaş gemisinin direklerinin altında parlayan yunus şeklini görebiliyordum.

MacLeod 'endişelenme' dercesine Gaelce bir şeyler mırıldandı. Ve sonra Innes'ın zafer türküsü eşliğinde *Porpoise*'ın hemen yanından geçtik. Yukarıdaki küpeştenin üzerinden şaşkınlıkla bakan yüzleri görebiliyordum.

Koydan çıkarken arkama baktım, *Porpoise* üç direğiyle birlikte hâlâ dümdüz gitmeye devam ediyordu. Filika açık denizde asla onu geçemezdi ama küçük gemi savaş gemisine göre daha hafif ve atikti.

Yandan bana bakarak, "Onlar köle gemisinin peşindeler," dedi Maldrum. "Savaş gemisinin onun peşinde olduğunu gördük. Onlar o gemiyle uğraşırken, biz de sizi alabiliriz diye düşündük."

"İyi düşünce," dedi Jamie neşeyle. Hâlâ göğsü inip kalkıyordu ancak nefesi düzene girmişti. "Umarım *Porpoise* uzun bir süre onlarla uğraşır."

Ancak Raeburn'un haykırışı böyle olmadığını gösteriyordu. Arkama baktığımda *Porpoise*'ın güvertedeki pirinçlerinin parladığını gördüm, bir

çift uzun topu çıkarıyorlardı.

Silahın hedefinde biz vardık, hızlı gitmemize rağmen durumumuzun uygun olmadığı gibi bir hisse kapıldım. Innes burundan zikzak yaparak geçerken dümene iyice asıldı.

Nihayet top patladı. Yaklaşık yirmi metre arkamızdan bir su sıçrama sesi geldi. Eğer biraz daha yakına isabet etseydi filikamız bir kaya gibi batardı.

Innes küfredip dümene daha çok asıldı, olmayan kolu ona tuhaf bir görüntü sağlıyordu. Rotamız devamlı değişiyordu, bu yüzden sonraki üç atışın hiçbiri yakınımıza isabet etmedi. Sonra bir patlama oldu ve hemen arkama döndüm. *Porpoise* silahlarını yana yatık *Bruja*'ya doğrultmuş haldeyken, geminin parçalar halinde patladığını gördüm.

Yağmur gibi yağan atışlar kumsala vuruyor, kaçan köleleri havaya uçuruyordu. Bedenler ya da beden parçaları havada kara bir leke gibi uçup kuma düşerken, arkalarında kırmızı lekeler bırakıyorlardı. Kopmuş kol ve bacaklar tahta parçaları gibi kumsala dağılıyordu.

"Tanrı'nın sevgili kulu Meryem." Dudakları ölü beyazına dönen Ian bir istavroz çıkarıp, korku dolu bakışlarla kumsala baktı. Bombardıman ise devam ediyordu. İki atışla *Bruja* artık gemilikten çıkmıştı. Neyse ki burundan çıkıp açık denize açıldık ve artık görünmez hale gelen kumsalı gerilerde bıraktık.

"Biz günahkârlar için şimdi ve ölüm saatimizde bize dua et," diye sessizce bitirdi Ian duasını ve bir kez daha istavroz çıkardı.

Teknede kimse pek konuşmuyordu, bir tek Jamie Innes'a Eleuthera'ya nasıl gidileceğini anlatmış ve Innes da güzergâh için MacLeod ile konuşmuştu. Geri kalanımız şahit olduklarından dolayı pek konuşacak halde değildi.

Açık havada hafiften rüzgâr vardı, bu yüzden rahat bir yol izlemiştik. Gün batımında Hispanyola adası gözden kaybolmuş, sol tarafımızda Grand Turk Adası yükselmeye başlamıştı.

Payıma düşen kurabiye ve suyu afiyetle bitirdikten sonra, Ian ve Jamie'nin arasına kıvrılıp yattım. Innes da esneyerek sırasını MacLeod ve Meldrum'a verdi, gece nöbetini onlar devralmıştı.

Sabah bir bağrışla uyandım. Bir dirseğimin üzerine kalkıp gözlerimi kırparak etrafa bakmaya başladım, nemden dolayı her yerim kaskatı kesilmişti. Jamie yanımda ayaktaydı, sabah rüzgârıyla saçları geriye doğru uçuşuyordu.

"Ne var?" diye sordum Jamie'ye. "Ne oldu?"

"Buna inanmıyorum," dedi küpeşteden arkaya bakarak. "Lanet olasıcalar hâlâ peşimizdeler!"

Doğru olup olmadığına bakmak için ayağa fırladım; uzaktan küçük beyaz yelkenler görünüyordu.

"Emin misin?" diye sordum gözlerimi kısarak. "Bu kadar uzaklıktan nasıl emin olabiliyorsun ki?"

"Hayır, emin değilim," dedi Jamie açıkça, "ama Innes ve MacLeod eminler. Onlar bu geminin kan emici İngilizler'e ait olduğunu söyledi. Nereye gittiğimizi tahmin edip Hispanyola'daki zavallı zencilerle işlerini bitirir bitirmez peşimize düşmüş olmalılar." Omuz silkerek küpeşteden diğer tarafa baktı.

"Onların önünde kalmaktan başka yapacak bir şeyimiz yok. Innes, eğer karanlık çöktüğünde Cat Adası'na varırsak, onları yanıltabileceğimizi söyledi."

Gün boyu aradaki mesafemizi korumaya çalıştık ama Innes git gide daha da endişeleniyordu.

***

Cat Adası ve Eleuthera arasındaki deniz sığ ve mercan kayalıklarıyla doluydu. Savaş gemisi asla bu labirentte bizi takip edemezdi – ama bizim de *Porpoise*'ın uzun silahlarından kurtulmamız için yeterince hızlı hareket etmemiz gerekiyordu. Bu yerde biz de karaya oturabilirdik.

Sonunda gönülsüzce de olsa doğu tarafına gitmeye karar verdik. Yavaşlamayı göze alamazdık ve savaş gemisini karanlıkta atlatma şansımız vardı.

Şafak söktüğünde ada tamamen gözden kayboldu ama *Porpoise* oradaydı. Yakınımızda değildi ama güneşle birlikte rüzgâr da şiddetini arttırıyordu, bu da *Porpoise*'a güç sağlıyordu. Her bir esintide biz de yelkenlerimizi çekiyorduk, saklanacak bir yerimiz yoktu, kaçıp beklemekten başka elimizden bir şey gelmiyordu.

Sabah saatlerinde *Porpoise* oldukça geride kalmıştı. Gökyüzü bulutlanmış, rüzgâr şiddetini arttırmaya başlamıştı ama bu bizden daha çok *Porpoise*'ın büyük yelkenlerine yarıyordu.

Saat onda bize ateş edecek kadar yakınlaştı. Ateş bize isabet etmedi ama yine de korkutucuydu. Innes gözlerini kısarak arkaya bakıp aradaki mesafeyi hesapladı, sonra başını sallayarak rotasına asıldı. Mümkün olduğunca dümdüz devam edecektik, çaremiz kalmadığında ise tehlikeli bir dönüş yapacaktık.

Saat on birde *Porpoise* çeyrek mil ötemizdeydi ve on dakikada bir top atışı yapıyordu. Gözlerimi kapadığımda Erik Johansen'ı hayal edebiliyordum; ter ve is içinde, elinde topun fitili vardı. Annekje'nin keçileriyle birlikte Antigua'da olmasını umuyordum.

On bir buçukta sağanak yağmur başlamıştı. Aniden bir rüzgâr esti ve tekneye yandan çarptı, bu etkiyle içeriye su girmişti. Innes ve MacLeod ustalıkla tekneye hâkim olurken, biz de kendimizi toparlıyorduk. Her dakika yaptığım gibi yine arkama baktım ve *Porpoise*'taki denizcilerin yukarıdaki yelkenleri kapadığını gördüm.

"İşte şans!" diye bağırdı MacGregor kulağıma, baktığım yeri işaret ederek. "Bu onları yavaşlatacaktır."

Saat on iki otuzda gökyüzü morla yeşil arası tuhaf bir renge bürünmüştü ve rüzgâr ürkütücüydü. *Porpoise* çoğu yelkenini kapatmış ancak yine de ana yelkeni bir albatros gibi uçuşuyordu. Deniz kabardığından dolayı uzun süredir bize ateş etmiyordu.

Güneşin ortadan kaybolduğundan beri zamanı hesaplayamıyordum. Belki yarım saat sonra fırtına bizi de etkilemeye başlamıştı. Konuşulanlar anlaşılmıyordu. Innes işaret diliyle önlem olsun diye yelkenlerin kapatılmasını söyledi, yoksa direk yerinden çıkabilirdi.

Bir elimle küpeşteye diğer elimle Ian'a sıkıca tutunuyordum. Jamie ikimizin üzerine eğilmiş bizi koruyordu. Yağmur o kadar şiddetliydi ki Eleuthera diye düşündüğüm belirsiz şekli zar zor görebiliyordum.

Dalgalar neredeyse on metreye tırmanıyordu ama küçük gemi rahatça onları atlatabiliyor, yukarı kalkıp birden iniyordu. Jamie'nin yüzü de şimşek gibi beyazdı ve ıslak saçları yüzüne yapışmıştı.

Olay olduğunda hava neredeyse kararmıştı. Gökyüzü neredeyse siyahtı ama ufuk arkamızdaki *Porpoise*'ın varlığını ortaya seren korkunç bir yeşile bürünmüştü. Başka bir yağmur kasırgası yandan bize vurduğunda, küçük gemimiz büyük bir dalganın tepesinde yol alıyordu.

Yeni bir düşüşten toparlanırken, Jamie kolumu tuttu ve arkamızı gösterdi. *Porpoise*'ın pruva direği yana doğru yatmıştı. Ben daha ne olduğunu fark etmeden, dört metrelik direk çıktı ve halatlarıyla birlikte denize düştü.

Savaş gemisi sallanıp yana eğilirken koca bir dalgayla yüz yüze kaldı. Su duvarı yükselip gemiyi yakaladı. *Porpoise* yana yatıp bir kez etrafında döndü. İkinci dalga yükseldiğinde ilk başta geminin kıç tarafını yuttu, direkleri adeta havada kanat çırpar gibi sallanıyordu.

Başka bir dalga geminin batmasına yetmişti; çaresiz mürettebatının kaçmaya fırsatı yoktu ve biz de onları aynı korkuyla izliyorduk. Dalgalar arasında kabarcıklar oluştu ve sonra *Porpoise* yok oldu.

Elimin altındaki Jamie'nin kolu bir demir gibi sertti. Bütün herkes korkuyla geminin battığı noktaya bakıyordu. Sadece Innes dümene kilitlenmiş dalgalarla boğuşuyordu.

Yan küpeşte tarafından yeni bir dalga yükselmişti ve bana doğru geliyor gibi görünüyordu. Büyük su duvarı açıkça görülüyordu; harap olmuş *Porpoise*'ın enkaz kalıntılarını ve mürettebatını görebiliyordum. Thomas Leonard'ın cesedi bana doğru geliyordu, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı ve uzun yumuşak saçları ceketinin yaldızlı yakasından sallanıyordu.

Sonra dalga çarptı. Artık teknede değil kaosun içindeydim. Kör ve sağır olmuştum, nefes alamıyordum. Suyun vuruşuyla sallanıp duruyordum.

Her şey karanlıktı; duygularım haricinde hiçbir şey yoktu ve onlar da birbirine karışmıştı. Baskı, gürültü ve suyun dondurucu soğuğu. Ne

elbiselerimin ne de halatın çekildiğini hissediyordum. Eğer bir halat varsa o belime dolanmıştı. Birden bacaklarımın arasında bir sıcaklık belirdi. İdrar diye düşündüm ama kendimin mi yoksa dalgalar arasında boğuşurken başka bir bedenin mi bilmiyordum.

Kafam bir şeye çarptı ve kendimi küçük gemimizin güvertesinde öksürürken buldum, hâlâ yaşıyordum. Yavaşça oturdum, öksürüyor ve hırıldayarak nefes alıyordum. Halat hâlâ belimdeydi, öyle sıkıydı ki kesin alt kaburgalarım kırıldı diye düşündüm. Nefes almak için güçsüz bir halde onu çekiştirirken, Jamie bir kolunu bana dolayıp diğeriyle belindeki bıçağı arıyordu.

"İyi misin?" diye bağırdı, sesi berbat rüzgârın uğultusunu bastıracak kadar çok çıkmıştı.

"Hayır!" Ben de bağırmaya çalıştım ancak sadece ciyaklar gibi ses çıkarabilmiştim. Belimle uğraşırken başımı iki yana salladım.

Gökyüzü daha önceden hiç görmediğim mor ve turuncunun oluşturduğu tuhaf bir renkteydi. Jamie halatı kesti, öfkeli rüzgâr ıslak saçlarını yüzüne getiriyordu.

Halat çıktı ve derinden bir nefes aldım, bu hareket yanlarımı acıtmıştı. Küçük gemimiz bir inip bir kalkıyor, bir salıncak gibi sallanıyordu. Jamie beni kendine doğru çekerek güverteye düştü. Dizlerinin ve elinin üzerinde emekleyerek, bir metre uzağımızdaki direğe gitmeye başladık.

Sudaki mücadelemden dolayı elbiselerim üzerime yapışmıştı ama şimdi rüzgâr öyle kuvvetli esiyordu ki eteklerim bacaklarımdan çekiliyor ve yarı kurumuş halde yüzüme çarpıyordu.

Jamie sıkıca göğsümden beni tutuyordu. Ayaklarım ıslak zeminde kayarken ben de ona yardımcı olayım diye sıkıca sarıldım. Küçük dalgalar küpeştede yükseliyor ve aralıklarla bizi ıslatıyordu ama artık büyük canavarlar onları takip etmiyordu.

Birileri bizi yakaladı ve direğin olduğu yere çekti. Innes uzun zamandır dümendeydi. Onun olduğu tarafa doğru baktığımda şimşek çaktı, dümenin olduğu yer kararıp retinamda örümcek ağı gibi bir iz bıraktı.

Konuşmak imkânsız ve gereksizdi. Raeburn, Ian, Meldrum ve Lawrence direğe doğru çömelmiş ve kendilerini bağlamışlardı. Güverte berbat durumdaydı, kimse aşağıya gitmek ve bir ileri bir geri sarsılmak istemiyordu. Herkes olacaklar için kaderine sessizce razı olmuştu.

Sırtımı direğe yaslayıp bacaklarımı uzatarak oturdum, ipi göğsümden geçirdim. Gökyüzünün yarısı kurşun grisiydi, diğer yarısı ise koyu yeşildi ve arada sırada çakan şimşek karanlığı aydınlatıyordu. Rüzgâr o kadar şiddetliydi ki gök gürlemesini bile nadiren duyuyorduk.

Şimşek ve gök gürültüsü aynı anda patlak verdiğinde küçük gemimizin yanına bir yıldırım düştü. Gök gürültüsünün ardından kaynayan suyun tıslamasını duyabilmiştik. Innes ışık gözlerine çarpmasın diye başını yana çevirmiş, yıldırımın etkisiyle zayıf bedeni bir anlığına karanlık gökyüzüne karşı bir iskelet gibi görünmüştü.

Bu anlık etkinin ve Innes'ın hareketiyle o bir anlığına bütün gibi görünmüştü, sanki olmayan kolu hayalet dünyadan çıkıp geri gelmişti.

Ahh, kafa kemiği... boyun kemiğine bağlanır. Aklımdaki Joe Abernathy'nin sesi şarkı söylüyordu. *Ve boyun kemiği de... sırt kemiğine*... Birden aklımda *Bruja*'nın yanındaki kumsalda parçalara ayrılmış kol ve bacaklar belirdi, yeniden birleşmek için kıvranıyorlardı.

Bütün kemikler birbirine uyum sağlarken,

Şimdi Tanrı'nın sözlerini dinle!

Yeniden gök gürlediğinde çığlık attım, sesli olarak değil ama aklımdan. Ve anladım ki Joe Abernathy'nin ofisinde ellerimin arasında tuttuğum kafatasındaki boş gözlerde bir zamanlar şimdiki gökyüzünün yeşili hâkimdi.

Jamie bağırarak bana bir şeyler söylüyordu fakat ben duymuyordum. Konuşmadan sadece başımı iki yana sallıyor, bedenim korkudan bir yaprak gibi titriyordu.

Eteklerim gibi saçlarım da rüzgârda kuruyordu, saçlarım uçuşmaya başlamıştı. Kurudukça yanağıma değen saçlarımın elektriklendiğini hissedebiliyordum. Etrafımdaki denizcilerde bir hareketlenme vardı ve ben

de yukarıya doğru baktığımda San Elmo Ateşi'nin parlak mavi kıvılcımlarını gördüm.

Bir ateş topu güverteye düşüp kıvılcımlarıyla birlikte bize doğru geldiğinde Jamie ona vurdu ve top havaya zıplayarak küpeşteden düştü, geriye yanık kokusu kalmıştı.

Jamie'nin iyi olup olmadığını görmek için ona baktım ve saçlarının diken diken olduğunu gördüm, kıpkırmızıydı ve başından siyah dumanlar çıkıyordu. Yüzündeki saçları geriye ittiğinde parlak mavi kıvılcımlar parmaklarında hala belli oluyordu. Sonra bana baktı ve elimi tuttu. Dokunmasıyla aramızda bir elektrik akımı oluştu ancak yine de Jamie elimi bırakmadı.

Bunun ne kadar sürdüğünden emin değilim; belki saatler ya da günler. Ağzımız rüzgârdan kurumuş ve susuzluktan yapış yapış olmuştu. Gökyüzü griden siyaha dönüştü fakat gece mi çöküyor yoksa yağmur mu geliyor bunu söylemenin bir yolu yoktu.

Gelen yağmurdu ve hoş karşılandı. Sağanak yağmur rüzgâr sesinden bile duyulabiliyordu. Aslında bu yağmur değil doluydu. Dolu taneleri adeta çakıl taşı gibi başıma çarpıyordu ama bunu önemsemiyordum. İki elimle buz kürecikleri̇ni toplayıp yuttum, yarı erimiş bereket kavrulan boğazımı serinleterek geçiyordu. Meldrum ve MacLeod ise ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek dolu tanelerini kovalara, su tutacak her şeye dolduruyorlardı.

Jamie'nin omzuna başımı dayayıp aralıklarla uyuyup uyandığımda rüzgârın hâlâ inlediğini görüyordum. Korkudan uyuşmuş bir halde sadece bekliyordum. Korkunç gürültü dursa bile yaşayacağımızı ya da öleceğimizi bilmiyorduk.

Karartı bazı zamanlarda daha hafiflemiş görünüyordu. Ancak yapabildiğim tek şey uyumak, uyanmak ve yeniden uyumaktı.

Nihayet uyanıp rüzgârın hafiflediğini gördüm. Deniz hâlâ çalkalanıyor ve küçük gemimiz minik bir sandal gibi sallanıp duruyordu. Fakat gürültü azalmıştı, çünkü MacGregor'ın su kabı getirmesi için Ian'a bağırdığını duyabiliyordum. Erkeklerin yüzü çatlamış, dudakları ise rüzgârdan kuruyup kanamıştı.

"Geçti." Jamie'nin sesi havadan dolayı kısılmıştı. "Fırtına geçti."

Geçmişti. Kurşun grisi gökyüzü aralanmış ve yerini mavi gökyüzüne bırakmıştı. Sabahın erken saatleri olduğunu düşündüm ama emin değildim.

Fırtına dinmiş ama yine de güçlü bir rüzgâr vardı. Meldrum dümeni Innes'tan aldı ve pusulaya bir göz atarak çığlık attı. Ateş topu hiç kimseye zarar vermemişti ama pusulayı gümüş bir metal parçasına çevirmişti.

Bir parmağıyla ona dokunarak, "İnanılmaz!" dedi Lawrence.

"Evet ve hiç iyi değil," diye soğuk bir sesle karşılık verdi Innes. Başını kaldırıp aralanan bulutlara doğru baktı. "Gökyüzüne bakıp yönümüzü bulabilir misiniz, Bay Stern?"

Doğan güneşe ve kalan sabah yıldızlarına gözlerini kısarak bakan Jamie, Innes ve Stern yönümüzün kuzey doğu olduğuna karar verdiler.

Jamie ile birlikte kaba bir haritaya bakarak, "Batıya dönmeliyiz," dedi Stern. "Nerede olduğumuzu bilmiyoruz ama herhangi bir ada mutlaka batıda olacaktır."

Innes Karayip sularındaki adaları gösteren haritaya bakarak başını 'evet' anlamında sallıyordu. "Evet, öyle," dedi. "Tanrı bilir denizde ne kadar sürüklendik. Gemi tek parça ama söyleyebileceğim bu kadar. Direk ve yelkenlere gelince... onlar bir müddet daha dayanabilir. Nereye varacağımızı ise ancak Tanrı bilir."

Jamie çatlamış dudağından akan kanı silerek ona gülümsedi. "Bir kara olsun da Duncan, neresi olacağı umurumda değil."

Innes gülümseyerek kaşını kaldırdı.

"Öyle mi? Ben senin denizcilik hayatına alıştığını sanıyordum, Mac Dubh. Güvertede çok neşelisin, iki gündür kusmadın da!"

"Çünkü iki gündür hiçbir şey yemedim," dedi Jamie alayla. "İlk bulacağımız adanın İngiliz, Fransız, İspanyol ya da Hollanda adası olup olmadığı umrumda değil. Yemek bulabileceğimiz bir ada olsun yeter, Duncan."

Innes bir eliyle ağzını silip acıyla yutkundu. Kuruyan dudaklara rağmen yemek lafı herkesin karnını acıktırmıştı.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım, Mac Dubh," diye söz verdi.

***

"Kara göründü! Bakın, kara!" Bu haykırış beş gün sonra duyuldu, herkesin sesi hava şartlarından dolayı kısılmıştı ama yine de neşeliydi. Bakmak için hemen güverteye atılıp merdiven basamağına çıktım. Herkes küpeşteden sarkmış ufukta görünen şekle bakıyordu. Çok uzaktaydı ama kara olduğu belliydi.

"Sizce neredeyiz?" demeye çalıştım fakat sesim fısıltı gibi çıkmıştı ve kimse duymadı. Bu önemli değildi. Antigua'daki donanma kışlasına bile gitsek umurumda değildi.

Dalgalar büyük ve yumuşaktı. Rüzgâr oldukça kuvvetli esiyordu. Innes dümenciye geminin kıç tarafını rüzgâra vermesini söyledi.

Büyük bir kuş sürüsünün sırayla uzaktaki sahile indiklerini görebiliyordum. Güneş ışıklarının kanatlarında parladığı pelikanlar kıyıda balık arıyorlardı.

Jamie'nin kolunu çekiştirip onları gösterdim.

"Bak..." diye başladım ama gerisi gelmedi. Sert bir çatırtı oldu ve dünya siyaha büründü. Yeniden sudaydım. Sersemlemiş ve yarı boğulmuş halde çırpınıp yeşil dünyada yeniden savaşmaya başlamıştım.

Serbest olan bacağımı çılgınca çırparak sallanıyordum. Bir şey başımın yanından geçiyordu ve hemen ona sarıldım. Bir tahtaydı, dalgaların arasında tutunacak bir şey bulabilmiştim.

Suyun altında fok balığı gibi karanlık bir şey vardı ve yaklaşık iki metre ötemde kırmızı bir kafa belirdi.

"Dayan!" dedi Jamie. İki kulaçla yanıma gelip tutunduğum tahtanın altına daldı. Bacağımın aşağıya doğru çekildiğini hissediyordum ve çok acıyordu, sonra çekilme birden gevşedi. Jamie'nin başı tahtanın karşısında yeniden göründü. Kesik kesik nefes alırken bileklerimi tutuyordu.

Hiçbir yerde gemiyi göremiyordum. Acaba batmış mıydı? Başımın üzerinden bir dalga geçti ve Jamie bir anlığına kayboldu. Gözlerimi kırparak başımı iki yana salladım ve Jamie yeniden karşımdaydı. Zorda olsa da bana gülümsüyor, bileklerimi tutuyordu.

"Dayan!" dedi yeniden, dayanıyordum. Ellerimin altındaki tahta ağır ve kaygandı ama yine de bütün gücümle ona tutunuyordum. Bir eşya gibi suda sürükleniyorduk, bu yüzden bazen uzaktaki kıyıyı görebiliyor ama çoğunlukla denizden başka bir şey göremiyordum..

Bacağımda bir sorun vardı; tuhaf bir uyuşukluk ve keskin bir acıydı hissettiğim. Birden gözlerimin önüne Murphy'nin kancası, baltası ve ağzı açık köpek balığı geldi. Acaba bacağımı bu hayvanlardan biri mi koparmıştı? Kopan bacağımdan kanın aktığını ve suda kaybolup gittiğini hayal ederek panikledim ve uzanıp bacağımı kontrol etmek için Jamie'nin tutuşundan kurtulmaya çalıştım.

Jamie anlaşılmaz bir halde bana söylenip sıkıca bileklerimi tutmaya devam etti. Bir anlık yenilgiden sonra sakinleştim ve eğer bacağım kopsaydı şimdiye kadar bilincimi kaybetmem gerekirdi, diye düşündüm.

Aslında bilincimi kaybetmeye başlamıştım. Gözlerim buğulanıyor Jamie'nin yüzünde benekler uçuşuyordu. Acaba çok mu kan kaybetmiştim, yoksa bu soğuk ve şokun etkisi miydi? Bu pek bir şeyi değiştirmezdi, sonuç aynıydı.

Ani halsizlik ve huzur hissi tüm bedenimi kapladı. Artık ayaklarımı ve bacaklarımı hissetmiyordum, sadece Jamie'nin kavrayışı bilincimin hâlâ yerinde olduğunu gösteriyordu. Başım suyun altına kaydı ve nefesimi tutmam gerektiğini hatırladım.

Dalga geçti ve tahta yeniden yükselerek yüzümü ortaya çıkardı. Derin bir nefes aldım, gözlerim az da olsa yine iyi görüyordu. Hemen karşımda Jamie Fraser'ın yüzü vardı, saçları başına yapışmıştı.

"Dayan!" diye bağırıyordu. "Dayan, lanet olası!"

Onu zar zor duyarak gülümsedim. Gittikçe artan huzur beni kaldırıyor, bu gürültü ve kaostan uzaklaştırıyordu. Artık acı hissetmiyordum. Hiçbir şey

umrumda değildi. Başka bir dalga beni aldı ve bu sefer nefesimi tutmam gerektiğini unuttum.

Boğulma hissi Jamie'nin yüzündeki korku ifadesini görmemi sağlayacak kadar beni kendime getirmişti. Sonra gözlerim karardı.

"Lanet olsun, Sassenach!" diyordu sesi çok uzaklardan. Jamie korkudan ne dediğinin farkında değildi. "Lanet olsun sana! Eğer yanımda ölürsen yemin ederim, seni öldürürüm!"

***

Ben öldüm. Etrafımdaki her şey bembeyazdı ve yumuşak huzur veren bir ses vardı, sanki melekler kanatlarını çırpıyordu. Huzuru, bedensizliği, korkunun ve öfkenin olmadığını hissedebiliyordum. Sonra öksürdüm.

Aslında bir bedenim vardı. Bacağım da acıyordu, hem de çok. Gittikçe bütün acıları hissetmeye başladım ancak bacağımın acısı daha baskındı. Kemiğin yerine sıcak demir konmuş gibi hissediyordum.

En azından bacağımın yerinde olduğu belliydi. Bakmak için gözlerimi araladım. Zihinsel mi yoksa fiziksel mi bilmiyorum ama her taraf bembeyaz ve çok parlaktı. Bu gözlerimi acıtmıştı, bu yüzden yeniden gözlerimi kapadım.

"Tanrı'ya şükür, sonunda uyandın!" dedi bir İskoç.

"Hayır, uyanmadım," dedim. Tuzlu deniz suyunu yuttuğumdan sesim kısık ve çatlamış çıkıyordu. Sinüslerimin de dolu olduğunu hissedebiliyordum, sanki beynim kaynıyordu. Yeniden öksürdüm ve bu sefer burnum akmaya başladı. Sonra da hapşırdım.

"Iıyyy!" dedim tamamen kendimden tiksinerek, dudağımın üstü yapış yapıştı. Elimi kaldıramıyordum ama yine de yüzümü silmek için çabaladım.

"Sen dur, Sassenach. Seninle ben ilgileneceğim." Bu ses oldukça keyifliydi ve bu gözlerimi açmamı sağlayacak kadar sinirimi bozmuştu. Görüntüm beyaz bir mendille engellenmeden önce Jamie'nin dikkatlice bana baktığını görebilmiştim.

Jamie itirazlarıma rağmen yanımda oturduğu sandalyeden eğilerek düzgünce yüzümü sildi ve sonra mendili burnuma tuttu.

"Sümkür," dedi.

Dediğini yaptım. Bunun işe yaraması beni şaşırtmıştı. Az çok düşünebiliyordum fakat şimdi başım oldukça hafiflemişti.

Jamie bana gülümsüyordu. Saçları karmakarışıktı ve tuzdan sertleşmişti. Şakakları tahriş olmuş ve yanık teninde kırmızı lekeler vardı. Üzerinde gömleği yoktu ama omuzlarında örtü gibi bir şey vardı.

"Çok mu kötü hissediyorsun?" diye sordu.

"Korkunç," diye cevap verdim kısık bir sesle. Hayatta olduğum ve her şeyi hissettiğim için mutsuz olmaya başlamıştım. Jamie bu sözle yanımdaki masada duran su sürahisine uzandı.

Bu görüntüye gözlerimi kırparak baktım ama gerçekten bir yatakta yatıyordum, gemi yatağı ya da asma yatak değildi. Beyaz çarşaflar beni içine alan beyazlığa katkı sağlıyordu. Duvarlar ve tavan beyaza boyanmıştı. Açık camdan esen rüzgârla uzun beyaz perdeler adeta bir yelken gibi şişiyordu.

Tavanda bir ışık titriyordu. Dışarıda suyun olduğunu ve güneşin de ona vurduğunu belli ediyordu. Bu manzara Davy Jones'un sandığından bile daha sıcak görünüyordu. Ama bir anlığına da olsa, dalgaların arasında hissettiğim sonsuz huzuru kaybettiğim ve bacağımdaki acıyı hissettiğim için üzüldüm.

"Sanırım bacağın kırıldı, Sassenach," dedi Jamie. "Pek fazla hareket ettirmezsen iyi olur."

"Tavsiyen için teşekkürler," dedim dişlerimin arasından. "Tanrı aşkına biz neredeyiz?"

Hafiften omuz silkti. "Bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim burası büyük bir ev. Bizi buraya getirdiklerinde pek dikkat etmedim. Biri buraya Les Perles dendiğini söyledi." Bardağı dudaklarıma tuttu ve ben de suyu içtim.

"Ne oldu?" Hareket etmemeye dikkat ettiğim sürece bacağımdaki acıya dayanabilirdim. Nabzıma bakmak için parmaklarımı çenemin altında

götürdüm; oldukça güçlü atıyordu. Şokta değildim, demek ki bacağımdaki kırık çok ciddi değildi.

Jamie bir eliyle yüzünü ovaladı. Çok yorgun görünüyordu, yorgunluktan ellerinin titrediğini görebiliyordum. Yanağında büyük bir ezik ve boynunda da sanki tırmalanmış gibi kurumuş kan izi vardı.

"Sanırım gemi direğinin tepesi kırıldı. Düşen tahtalardan biri de seni denize sürükledi. Suya düştüğün zaman bir taş gibi battın, ben de hemen peşine atladım. Seni ve Tanrı'ya şükür ki tahtayı tuttum. Bacağına bir halat dolanmıştı ve seni aşağıya çekiyordu." Derin bir nefes alıp başını ovaladı.

"Sadece seni tutuyordum ve bir müddet sonra ayağım kuma değdi. Seni kıyıya taşıdım ve bir süre sonra birileri bizi bulup buraya getirdi. Hepsi bu," dedi ve omuz silkti.

Camdan esen ılık rüzgâra rağmen üşüdüğümü hissettim. "Gemiye ne oldu? Adamlara? Ian? Lawrence?"

"Sanırım hepsi iyiler. Direk kırıldığında bize yetişemediler. Kendilerine bir sal yaptıklarında biz çoktan kaybolmuştuk." Öksürdü ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Ne var ki iyiler. Bizi bulanlar, buranın güneyinde çeyrek mil ötede küçük bir yelkenli gördüklerini söylediler. Onları da kurtarıp buraya getirmişler."

Bir yudum su alıp ağzını çalkaladı ve cama gidip aşağıya tükürdü.

Geri döndüğünde yüzünü ekşiterek, "Dişlerimde kum var," dedi. "Ve kulaklarımda, burnumda hatta kıçımın arasında bile."

Uzanıp elini tuttum. Avcu nasır tutmuştu, elleri kabarmış derileri soyulmuş ve kanamıştı.

Nazikçe şişen avcuna dokunurken, "Ne kadar süre suda kaldık?" diye sordum. Başparmağının altındaki küçük 'C' şekli neredeyse görünmüyordu ama ben hâlâ parmağımın altında hissedebiliyordum. "Ve ne kadar süre dayanabildin?"

"Oldukça uzun," dedi usulca.

Elinin acısına rağmen gülümseyip elimi sıkıca tuttu. O anda üzerimde hiçbir şeyin olmadığını anladım. Çıplak tenimdeki ince çarşaflar yumuşak ve serindi. Göğüs uçlarımın ise belirginleştiğini görebiliyordum.

"Elbiselerime ne oldu?"

"Eteklerinden dolayı seni taşıyamıyordum, bu yüzden onları yırttım," diye açıklama yaptı. "Geri kalanlar ise giyilmeye değmezdi."

"Bence de," dedim yavaşça, "Peki sen Jamie? Ceketin nerede?"

Omuz silkti, sonra omuzları çöktü ve üzgün bir halde gülümsedi.

"Sanırım ayakkabılarımla birlikte denizin dibinde," dedi. "Willie ve Brianna'nın resimleri de."

"Ahh, Jamie. Çok üzgünüm." Elini sıkıca tuttum. Başını diğer tarafa çevirip bir ya da iki kez gözlerini kırptı.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Onları her zaman hatırlayacağımı sanıyorum." Hafiften gülümseyerek omuz silkti. "Hatırlayamazsam bile suya bakmam yeterli, değil mi?" Jamie acıyla yutkundu ama yine de gülümsemeye devam etti.

Sonra parçalanmış pantolonuna baktı. Bir şey düşünüyor gibiydi, arkasına yaslandı ve elini cebine soktu.

Elini çıkarırken yüzünü ekşiterek, "Ama tamamen elim boş gelmedim," dedi. "Tabii resimleri kaybedeceğime bunları kaybetmeyi tercih ederdim."

Elini açtı ve ben yaralı avcunda parlayan taşları gördüm. Birinci kalite iri kesim, büyü için kullanılan taşlardı. Zümrüt, erkek yakut, opal, dışarıda görünen gökyüzü kadar mavi turkuvaz ve güneş gibi parlayan altın ve Geilie'nin siyah elması.

"Adamant taşını almışsın," dedim nazikçe ona dokunarak. Jamie'nin sıcak bedenine rağmen taş soğuktu.

"Evet," dedi ama taşlara değil bana bakıyordu, yüzünde bir gülümseme vardı. "Adamant taşı ne yapıyordu? Her şeyden mutlu olmayı mı sağlıyordu?"

"Öyle söylemişti." Elimi yüzüne götürdüm ve yanağını okşadım. Kemiklerini, sıcaklığını hissedebiliyordum, her şeye rağmen sevineceğimiz şeyler vardı.

"Ian yanımızda," dedim. "Ve biz, ikimiz beraberiz."

"Evet, bu doğru." Sonra gözlerinin içi de gülümsedi. Taşları masaya bıraktı ve oturduğu sandalyeye yaslanarak ellerimi okşamaya başladı.

Bacağımın ağrısına rağmen sıcacık huzurun beni sardığını hissedebiliyordum. Yaşıyorduk, güvendeydik ve birlikteydik. Gerisi önemli değildi; ne elbiseler ne de çatlamış kaval kemiği. Zamanla her şey düzelirdi. Şimdi nefes almak ve Jamie'ye bakmak benim için yeterdi.

Güneşle aydınlanan perdeleri ve gökyüzünü izleyerek bir müddet sessizce oturduk. Bize bir saat gibi görünen on dakikanın ardından, dışarıdan ayak seslerini ve kapının hafiften vurulduğunu duydum.

"İçeri girin," dedi Jamie. Doğruldu ama elimi bırakmadı. Kapı açıldı ve içeriye güzel yüzü endişeyle selamlamanın birbirine karıştığı biri girdi.

"İyi sabahlar," dedi biraz utanarak. "Sizi bekleyemediğim için özür dilerim. Kasabadaydım ve sizin geldiğinizi döndüğümde öğrendim," dedi gülümseyerek.

"Biz teşekkür ederiz, madam. Bize çok nazik davrandığınız için," dedi Jamie. Ayağa kalkıp reveransa geçti ama elimi bırakmamıştı. "Hizmetinizdeyim, madam. Arkadaşlarımızdan bir haberiniz var mı?"

Kadın hafiften kızardı ve o da başıyla selam verdi. Yirmili yaşlarında genç biriydi ve bu şartlar altında nasıl davranılacağını pek bilmiyor gibiydi. Açık kahverengi saçları arkadan topuzla bağlanmıştı, açık pembe tenliydi ve aksanına bakılırsa İngiltere'nin güneybatısındandı.

"Ahh, evet," dedi. "Hizmetçilerim onları gemiden aldı. Şimdi mutfaktalar, yemek yiyorlar."

"Teşekkürler," dedim. "Çok naziksiniz." Kadın utançtan kıpkırmızı olmuştu.

"Önemli değil," diye mırıldandı ve aynı utangaç ifadeyle bana baktı. "Davranışlarımdan dolayı affedin, madam. Size kendimi takdim etmedim. Ben Patsy Olivier... yani Bayan Joseph Olivier." Karşılık almak için beklentiyle bir bana bir Jamie'ye baktı.

Jamie ve ben birbirimize baktık. Tam olarak neredeydik? Bayan Olivier İngiliz'di, bu aşikârdı. Kocası ise Fransız ismi taşıyordu. Dışarıdaki körfez hiçbir ipucu vermiyordu; Windward Adaları, Barbados, Bahamalar, Exumas, Andros – hatta Virgin Adaları bile olabilirdi. Birden aklıma bir şey gelmişti; kasırga yüzünden biz kuzeye değil güneye sürüklenmiştik. Yani Antigua – Britanya Donanması'nın kucağı! – Martinique ya da Grenadines de olabilirdik... Jamie'ye bakıp omuz silktim.

Ev sahibimiz bize bakarak hâlâ bekliyordu. Jamie elimi sıktı ve derin bir nefes aldı.

"Umarım bu sorunun tuhaf olduğunu düşünmezsiniz, Bayan Olivier ama bizim nerede olduğumuzu söyler misiniz?"

Bayan Olivier kaşlarını yukarıya kaldırdı ve şaşkınlıktan gözlerini kırptı.

"Eee... evet," dedi. "Biz buraya Les Perles diyoruz."

Jamie'nin yeniden denemek için nefes aldığını görünce, "Teşekkürler," diyerek araya girdim, "ama bizim bilmek istediğimiz hangi adada olduğumuz?"

Yuvarlak pembe yüzünde anladığını belirten bir gülümseme belirdi.

"Ahh, anlıyorum!" dedi. "Elbette, fırtınadan sürüklendiniz. Eşim geçen geceki fırtınanın çok kuvvetli olduğunu ve yılın bu zamanında böyle bir fırtınayı daha önceden hiç görmediğini söyledi. Kurtulmanız büyük şans! Demek adalardan güneye geldiniz?"

Güney. Küba olamazdı. St. Thomas ya da Florida'ya mı gelmiştik? Birbirimize bakıp Jamie'nin elini sıktım. Bileğinde atan nabzını hissedebiliyordum.

Bayan Olivier yeniden gülümsedi. "Siz adada değilsiniz. Kıtadasınız, Georgia Kolonisi'ndesiniz."

"Georgia?" dedi Jamie. "Amerika mı?" Büyük bir şaşkınlıkla konuşuyordu ve haklıydı da. Fırtınayla en azından altı yüz mil güneye sürüklenmiştik.

"Amerika," dedim yavaşça. "Yeni Dünya." Parmaklarımın altındaki nabız sesime uyum sağlayarak hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Yeni bir dünya. Sığınak. Özgürlük.

"Evet," dedi Bayan Olivier, bunun bizim için ne demek olduğunu bilmiyordu ama yine de gülümsüyordu. "Burası Amerika."

Jamie omuzlarını dikleştirip kadına gülümsedi. Ilık esinti kızıl saçlarını hareket ettiriyordu.

"O halde, madam," dedi, "adım Jamie Fraser." Sonra bana baktı, gözleri arkasındaki gökyüzü kadar mavi ve parlaktı. Avcumdaki kalp atışları ise güçlüydü.

"Ve bu da eşim Claire," dedi.

[1] Birleşmeden sonra her hayvan üzgün olur.

[2] İki yüz yıl boyunca Avrupa tarihinde büyük rol oynayan ve banker olarak bilinen aile.

[3] Beyaz kancık

[4] Özellikle deniz kuşlarının pisliklerinin bir yerde uzun süre birikip yığılmasıyla oluşan, azot ve fosfat bakımından zengin, gübre olarak kullanılan madde.